Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	oversat fra tydsk af Em. Ørum.
Titel | Title:	Tusend og en Nat : Arabiske Fortællinger
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 3-4
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : i Commission hos A. Levy, 1862
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-6 i 3 bd. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Tusend og en Nat.

Arabiske Fortællinger,

oversatte fra tydsk

af

Em. Drum.

Tredie Bind.

Kjobenhavn.

I Commission hos Boghandler A. Levy, Pilestræde 15.

C. Dettinger's Bog- og Steentr., Gothersg. 41.

1862.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indholdsliste til 3die Bind.

273—410 Nat.

	Side.
Fortælling om Nureddin og den skjønne Perserinde . . .	3
Fortælling om Dronning Gylnare fra Havet, Prinds Beder fra Persien og Prindsesse Giohare fra Samandal	69
Fortælling om Khodadad og hans 2 rødre og Prindsesse Deriabar	142
Abu Mohammed Alkeslans Historie	170
Den løierlige Abu Hassan eller den opvaagnede Syvsover	95
Aladdin eller den forunderlige Lampe	259

Inhalts-Übersicht.

Seite.

Einleitung 3

Vorbereitung zur Erlernung der Musik. Allgemeine Begriffe über Musik 6

Die Noten und Pausen, die Vorzeichen, Tonarten und Tonleiter 12

Verzeichniß der Abkürzungen und Zeichen 142

Register 150

Tabelle über die verschiedenen Tonarten 158

Übersicht über die Harmonielehre 220

Fortælling om Nureddin og den smukke Perserinde.

Staden Balsora var i lang Tid Hovedstaden i et Kongerige, der var skatskyldigt til Kaliferne, og under Kalifen Harun Alraschids Regjering herskede der Kong Mohammed, en Søn af Soliman-Es-Seyni. Han var en Ven af de fattige og trængende, nærede Velvillie for sine Undersaatter og delte sine Rigdomme med dem, der troede paa Mohammed. Overhovedet svarede han til Digterens Beskrivelse:

„Sine Landser haandterede han som Pennesjer, Fjendernes Hjerte som Papir, deres Blod som Blæk."

Kalifen og Kong Mohammed vare Fættre, Sønner af to Brødre. Den sidste havde ikke anseet det for hensigtsmæssigt at anbetroe en eneste Visir Bestyrelsen af sine Stater og derfor udvalgt to, hvis Navne vare Khakan og Savy.

Khakan var blid, forekommende, gavmild, retskaffen, og det var en sand Glæde for ham at være enhver, der havde noget at gjøre med ham, til Behag i alt, hvad der afhang af ham, uden at træde Retfærdighedens Fordringer, som han var sat til at varetage, for nær i nogen Henseende. Hverken ved Hoffet, i Byen Balsora eller overhovedet i hele Riget gaves der noget Menneske, der ikke ærede ham og udbredte hans Ros. Savy derimod var af en ganske anden Charakter; han

var altid knarvorn og fraſtødende imod alle uden Perſons Anſeelſe. Iſtedetfor at gjøre en værdig Brug af ſine ſtore Rigdomme var han beſjælet af den ſmudſigſte Gjerrighed, ſaa at han nægtede ſig ſelv det nødvendigſte. Intet Menneſke holdt af ham, og man hørte aldrig nogen tale andet end ondt om ham. Han blev endnu mere forhadt formedelſt hans ſtore Afſky for Khakan, hvis gode Handlinger han fremſtillede i et flet Lys hos Kongen.

En Dag underholdt Kongen af Balſora ſig efter endt Raadsforſamling med begge ſine Viſirer og flere andre Medlemmer af Raadet. Talen faldt paa de ſom Slavinder kjøbte Kvinder, der hos os næſten ſtaae i Rang med retmæssige Ægtehuſtruer. Af nogle blev den Paaſtand fremſat, at ſaadanne Slavinder blot behøvede at være ſmukke og velſkabte, da de derved kunde troſte Mændene over, at de Koner, ſom de havde været nødſagede til at tage af Familiehenſyn, ikke altid vare i Beſiddelſe af ſtor Skjønhed eller andre legemlige Fortrin.

Derimod indvendte andre og iblandt dem Khakan, at det ikke udelukkende kom an paa Skjønhed og andre legemlige Fortrin hos en Slavinde, men at hun ogſaa maatte være i Beſiddelſe af Aand, Klogſkab, Beſkedenhed, Ynde og om muligt Kundſkaber og Færdigheder i forſkjellige Retninger. Som Grund anførte de, at intet kunde være behageligere for Mænd, der havde vigtige Forretninger, end efter endt Dagværk at finde en Selſkaberinde, hvis Underholdning paa ſamme Tid var nyttig, behagelig og opmuntrende, naar de vendte tilbage til den hjemlige Arne. Thi man ſtillede ſig paa ſamme Trin ſom Dyrene, naar man blot vilde have en Slavinde til at ſee paa eller for at tilfredsſtille en Lidenſkab, der var fælleds for Mennefter og Dyr. Denne

Anskuelse tiltraadte ogsaa Kongen, der befalede sin Visir Khakan at kjøbe en Slavinde, der var fuldkommen smuk og desuden udrustet med alle de omtalte Egenskaber, til sig.

Savy blev skinsyg paa den Ære, der blev vist den anden Visir, og da han havde været af den modsatte Mening, udbrød han:

„Eders Majestæt, en Slavinde af den Slags vil det holde haardt at opdrive, og hvis det ogsaa skeer, hvad jeg neppe troer, saa vilde ti tusend Guldstykker være en ren Spotpris for hende."

„Denne Sum forekommer Eder aabenbart at være for stor, Savy", svarede Kongen, „maaskee er den det ogsaa for Eder, men ikke for mig."

Tillige befalede han sin Storskatmester at sende Visiren Khakan ti tusend Guldstykker til dette Brug.

Saasnartsom Khakan var kommen hjem, lod han alle de Mæglere kalde, der befattede sig med at handle med Slavinder, og paalagde dem at give ham Underretning om, naar de fandt en Slavinde med de Egenskaber, som han opregnede. Saavel for Visirens som for deres egen Fordels Skyld gjorde de sig al mulig Umage med at skaffe en tilveie, og næsten daglig blev der ført en til ham; men han fandt bestandig noget at udsætte paa dem. Men en Morgen, just som Khakan vilde begive sig til det kongelige Palads, kom en Mægler ilende og meldte ham, at der den foregaaende Aften var kommen en persisk Kjøbmand med en Slavinde af en saadan Skjønhed, at hun langt overgik dem, som han havde seet hidtil. Hendes Eier indestod for, at hun med Hensyn til Aand og Kundskaber kunde tage det op med alle Skjønaander og lærde Mænd i Verden.

Khakan var yderst fornøiet over denne Efterretning, der spaaede ham Leilighed til at tjene Kongen,

og bød Mægleren at bringe Slavinden til ham, saasnartsom han var vendt hjem fra Palatset. Mægleren undlod heller ikke at indfinde sig hos Visiren til den berammede Tid, og denne fandt Slavinden saa smuk og saa langt over sin Forventning, at han strax tillagde hende Navn af „den smukke Perserinde". Hun var i Besiddelse af en yppig Skikkelse, sorte Øienhaar, en fuld Barm, en smekker Figur, runde Hofter og hendes Kys vare sødere end Sukker. Hendes Vext bestammede Grenene paa de østerlandske Poppeltræer, og hendes Tale var blidere end den hen over Blomsterhaverne susende Zephyr. En, der har beskrevet hende, har sagt om hende:

„Hendes Hud er som Silke, og hendes Tale blød; hun siger hverken for meget eller for lidet. — Og hendes Øine — Gud sagde til dem: Bliv, og de bleve til og berørte Mændenes Hjerter med Vinens Kraft. — Med hver Nat tiltager min Kjærlighed til hende, og den vil ikke ophøre før Dommedag! — Hendes Hoveds Lokker ere dunkle som Natten, medens Panden skinner som Morgenen."

Da Visiren selv var meget aandrig og lærd, var han snart istand til af Underholdningen med hende at bedomme, at det vilde være spildt Uleilighed at søge efter en anden Slavinde, der overtraf denne i de af Kongen ønskede Egenskaber. Derfor spurgte han om Prisen, som den persiske Kjøbmand forlangte, og efterat Mægleren havde forsikret ham om, at Eieren var en Mand, der ikke var til at prutte med, nævnte han som Kjøbesum ti tusend Guldstykker og vedblev:

„Kjøbmanden har tilsvoret mig, at hverken de Høns, som hun har nydt, eller Omkostningerne ved hendes Dannelse vare betalte dermed; thi hun har og lært og kan til Fuldkommenhed Skrivning, Grammatik

og Kalenderberegning; endvidere kan hun fortolke Koranen og Lovene og er vel bevandret i Musik og Lægekonst. Der gives ingen Bøger, som hun ikke har læst, og man har aldrig hørt nogen Slavinde være i Besiddelse af saamange Kundskaber som hun."

Visiren forstod langt bedre at skatte Værdien af den skjønne Perserinde end Mægleren, der kun efterpludrede, hvad Kjøbmanden havde sat i ham. For ikke at forhale Handlen lod han Eieren hente. Denne kom og var en Mand, der havde levet saa længe, at Tiden blot havde levnet Skind og Ben paa ham, som Digteren siger:

„Hvor Tiden har medtaget mig! Thi Tiden er vældig og streng. — Det var min Vane at vandre uden at blive træt; men nu er jeg træt og vandrer ikke mere."

Visiren meddelte ham, at han ikke vilde kjøbe Slavinden til sig selv, men til Kong Mohammed, Søn af Soliman-Es-Seyni, og spurgte ham, om han vilde overlade ham hende for ti tusend Guldstykker.

„Da hun er bestemt til Kongen," svarede Kjøbmanden, „saa sømmer det sig ikke for mig at tilbyde ham hende som Foræring, hvis overhovedet en Mand af mine Kaar formaaede at gjøre saa værdifulde Foræringer."

Derpaa lod Visiren Pengene hente og udbetalte dem til Kjøbmanden, der yttrede:

„Med Hr. Visirens gunstige Tilladelse vilde jeg gjerne udtale min Mening."

„Forebring kun, hvad Du har at sige," svarede Visiren.

„Herre, det vilde efter min Anskuelse være rigtigst, om I ikke strax idag bragte Kongen Slavinden. Hun er angreben af den lange, nylig tilendebragte Reise, og

ihvorvel hun er en uforlignelig Skjønhed, vil hun dog tage sig endnu langt bedre ud, naar I lader hende udhvile og pleie en halv Snes Dage i Eders Hus. Lad hende dernæst gaae i Bad, ifør hende prægtige Klæder og bring hende saa til Sultanen, hos hvem I vil indlægge Eder saa megen Ære dermed, at I nok vil tænke paa mig med Taknemlighed."

Visiren fandt Kjøbmandens Raad vel betænkt og lod den smukke Perserinde anvise et særligt Værelse ved Siden af sin egen Gemalindes; han anmodede fremdeles denne om at lade hende spise ved hendes Bord og behandle hende som en Kongen tilhørende Kone. Tillige bad han sin Gemalinde om at lade forfærdige flere prægtige Dragter, der kunde klæde Pigen rigtig godt, til hende. Førend han forlod den skjønne Perserinde sagde han til hende:

„I kan ikke blive lykkeligere, end jeg vil gjøre Eder. Dom selv; jeg har kjøbt Eder til Kongen, og jeg har det Haab, at han vil være endnu tilfredsere over at eie Eder end jeg over at have skilt mig saa vel fra det Hverv, han har givet mig. For en Ting maa jeg dog advare Eder; jeg har en Søn, hvem det ikke mangler paa Aand, men han er ung letsindig og paatrængende. Tag Eder vel iagt for ham, hvis han skulde faae isinde at lægge an paa Eder."

Den skjønne Perserinde takkede for denne Underretning og forsikkrede, at hun vilde lægge sig den paa Hjerte. Visirens Søn hed Nureddin og havde fri Adgang til sin Moders Værelse, hvor han sædvanlig spiste. Han var ung, meget velskabt, dristig og høvisk i sin Optræden, og da han besad megen Aand og gode Talegaver, forstod han at overtale enhver til at indgaae paa sine Anskuelser. Omendskjøndt han vel vidste, at den unge Perserinde var bleven kjøbt til Kongen og

hans Fader selv havde sagt ham det, kunde han dog ikke lade være at elske hende, saasnartsom hun første Gang var kommen ham for Øie. Han blev aldeles blændet af hendes Yndigheder, der satte ham i Fyr og Flamme, og da han derpaa kom til at tale med hende, blev han enig med sig selv om, at han, det koste, hvad det vilde, vilde snappe hende bort fra Kongen. Men den smukke Perserinde fandt ogsaa Nureddin meget elskværdig, og hun tænkte ved sig selv:

„Visiren har bevist mig en stor Ære ved at kjøbe mig til Kongen af Balsora, men imidlertid vilde jeg skatte mig høist lykkelig, hvis han blot havde bestemt mig til sin Søn."

Nureddin benyttede sig hyppig af Leiligheden til at see og underholde sig med en Skjønhed, som han var saa forelsket i. Han veg ikke fra hendes Side, førend hans Moder tvang ham dertil.

„Min Søn," sagde denne, „det er ikke passende for en ung Mand bestandig at hænge i Fruerstuen. Gaa op paa dit Værelse og gjør Dig værdig til engang i Tiden at blive din Faders Efterfølger."

Den skjønne Perserinde havde formedelst sin Reise længe været forhindret fra at bade, og fem eller sex Dage efter hendes Ankomst lod Visirens Gemalinde den i Huset værende Badstue opvarme for hendes Skyld. Hun sendte hende derpaa nogle af sine Slavinder, der havde Befaling til at betjene hende ganske som deres Herskerinde og bagefter isøre hende en prægtig Klædning, som hun allerede havde ladet forfærdige til den smukke Perserinde. Hun havde anvendt megen Umage paa den, da det var hende om at gjøre at vise sin Gemal, hvor meget alt, hvad han ønskede, laa hende paa Hjerte. Perserinden, der, da hun kom ud af Badet, syntes at være tusend Gange smukkere end tilforn, begav sig

til Khakans Gemalinde, kyssede hende paa Haanden og sagde:

„Herskerinde, jeg ved ikke, hvorledes denne Klædning, som I med saa megen Godhed har besørget til mig, klæder mig. Eders Folk have forsikret mig, at den klædte mig saa godt at de ikke kunde kjende mig igjen, men det er aabenbart Smigreri. Jeg underkaster mig derfor Eders Dom. Men om de ogsaa havde sagt Sandhed, vilde jeg dog kun have Eder at takke for det, som jeg derved havde vundet."

Khakans Kone svarede glad:

„Min Datter, I behøver ingenlunde at anse mine Kvinders Ytringer for Smiger. Jeg forstaaer mig bedre paa sligt end de, og afseet fra denne Klædning, der passer Eder ypperligt, maa jeg sige, at I er bleven saa meget smukkere efter at have været i Bad, at jeg selv ikke gjenkjender Eder. Vidste jeg iøvrigt, at Badet endnu var varmt, saa vilde jeg ogsaa begive mig deri, thi jeg er unægtelig i den Alder, hvor man nok kan have det behov."

„Herskerinde, paa Eders ufortjente Artigheder kan jeg intet svare," gjenmælede den skjønne Perserinde, „men hvad Badet angaaer, saa er det herligt, og hvis I vil benytte det, er der ingen Tid at spilde. Eders Kvinder ville stadfæste mit Udsagn."

Da Vist ens Gemalinde ikke havde badet i flere Dage, vilde hun benytte Leiligheden og gav sine Kvinder de fornødne Anvisninger. Men den skjønne Perserinde trak sig tilbage til sit Gemak, og førend Khakans Gemalinde begav sig i Bad, uddelte hun endnu den Befaling til to smaa Slavinder, at de skulde blive hos hende og ikke lade Nureddin komme ind, saafremt han indfandt sig. Dronningen kom virkelig, medens hans Moder var i Bad, og da han naturligvis ikke traf hende i

hendes Kammer, begav han sig til den skjønne Perserindes Værelse. Her erfarede han af de to smaae Slavinder, hvor hans Moder og den skjønne Perserinde var, samt at hin havde forbudt dem at lade ham faae Adgang til denne. Da imidlertid blot et Dørforhæng adskilte ham fra Maalet for hans Ønsker, vilde han ligefuldt gaae ind, men de smaae Slavinder spærrede ham Veien. Men han tog begge og førte dem ud af Forværelset, hvis Dør han dernæst aflaasede indvendig. Med lydelige Skrig løb de til deres i Badet liggende Herskerinde og forklarede hende under Taarer, hvorledes Nureddin med Magt var trængt ind til den skjønne Perserinde. Denne forvovne Adfærd af hendes Søn stødte hende i høi Grad; hun hørte op med at bade og klædte sig paa i største Skyndsomhed. Men førend hun var færdig dermed og havde naaet den skjønne Perserindes Gemak, havde Nureddin allerede forladt det og grebet Flugten.

Den skjønne Perserinde saae med Forbauselse Visirens Gemalinde træde grædende og som ude af sig selv ind til hende og sagde:

„Herskerinde, tør jeg spørge, hvorover I er saa bekymret? Er der hændet Eder noget slemt i Badet, siden I har forladt det saa snart?"

„Og det kan I spørge om med en saa uskyldig Mine," udraabte hun, „efterat min Søn er trængt ind i Eders Værelse og har været alene med Eder? Kunde der vel hænde ham og mig noget værre?"

„Jeg beder om Forladelse, Herskerinde," svarede den skjønne Perserinde, „men jeg kan ikke indsee, at det, som Nureddin har gjort, er nogen Ulykke for ham og Eder."

„Hvorledes, har min Mand ikke sagt Eder, at han har kjøbt Eder til Kongen? bad han Eder ikke om at vogte

Eder for at lade Nureddin komme i Nærheden af Eder?"

„Det husker jeg grant," yttrede den skjønne Perserinde, „men Nureddin har sagt mig, at Visiren, hans Fader, har sattet andre Tanker og bestemt mig til Foræring til ham istedetfor for at lade mig komme i Kongens Hænder. Jeg troede det, og da jeg som Slavinde er vænnet til Lydighed fra den tidligste Ungdom af, vil I selv kunne begribe, at jeg hverken turde eller kunde modsætte mig hans Villie. Ja, jeg tilstaaer, at jeg har givet efter uden Modbydelighed, eftersom jeg ved de mange Leiligheder, vi have havt til at see hinanden, har fattet en stærk Tilbøielighed for ham. Udsigten til at blive kongelig Eiendom opgiver jeg uden Beklagelse og vil skatte mig lykkelig over bestandig at leve sammen med Nureddin."

„Gud give, at I talte Sandhed! det skulde være mig en stor Glæde," mente Khakans Gemalinde, „men I kan forlade Eder paa, at Nureddin har bedraget Eder, thi hans Fader kan umulig have gjort ham en saadan Foræring. Ak, hvor ulykkelig er ikke han, hvor ulykkelig er ikke jeg! Og hvor meget mere er ikke hans Fader det paa Grund af de uberegnelige Følger, som han og vi med ham have at frygte! Mine Taarer og Bønner formaae ikke at formilde ham eller opnaae hans Tilgivelse. Han vil lade sin Søn føle sin retfærdige Harme. saasnartsom han erfarer hans skamløse Adfærd imod Eder."

Efter disse Ord begyndte hun bitterlig at græde, og hendes Slavinder, der ikke vare mindre bekymrede for Nureddins Liv end hun, fulgte hendes Exempel. Kort efter kom Visiren Khakan til og saae med Forbauselse sin Gemalinde og hendes Slavinder svømme i Taarer og den smukke Perserinde være meget bedrøvet. Da han spurgte om Anledningen dertil, strege og græd

hans Kone og Slavinden endnu stærkere, men gave intet Svar, hvilket forstørrede hans Forundring. Da henvendte han sig med de Ord til sin Kone:

„Jeg vil ufortovet og oprigtig vide, hvorfor I græder."

Hans trøstesløse Kone turde ikke tie længere og begyndte derfor:

„Herre, lad mig ikke undgjælde for det, jeg har at meddele Eder; jeg forsikrer Eder, at jeg ingen Skyld har deri. Imedens jeg var i Bad med mine Kvinder, er Eders Søn kommen og har benyttet denne ulykkelige Tid til at indbilde den skjønne Perserinde, at I ikke længere havde bestemt hende til Kongen, men foræret ham hende. Forskaan mig for at berette, hvad han har foretaget sig efter denne elendige Løgn, I vil let kunne gjætte det, og det er Grunden til min Bedrøvelse. O min ulykkelige Søn! jeg vover ikke at anraabe Eder om Overbærenhed imod ham."

Den smertelige Sindsstemning, hvori Visiren Khakan geraadede over sin Søns Udaad, lader sig ikke skildre med Ord. Han slog sig for Brystet, rykkede sig i Skægget og udraabte:

„Paa denne Maade altsaa ulykkelige, din Fødsel uværdige Søn styrter Du din Fader fra hans Lykkes høieste Tinde i Fordærvelse! Saaledes ødelægger Du ham og Dig selv! Kongen vil ikke lade sig noie hverken med dit eller mit Blod til at udsone en Skændsel, der træffer ham personlig."

Hans Gemalinde søgte at berolige ham, og idet hun bad ham om at holde Maade med sin Kummer, sagde hun:

„Jeg vil give Eder ti tusend Guldstykker af min Formue, og for dem kan I kjøbe en anden Slavinde,

der er endnu smukkere og værdigere til Kongens Kjærlighed."

Men Visiren gjenmælede:

„Troer I, at de ti tusend Guldstykker gjøre mig fra eller til? Selv om hele min Formue stod paa Spil, vilde jeg ikke tage mig det nær. Men dette er en Æressag for mig, og min Ære er mig dyrebarere end alle Jordens Herligheder."

„Men det forekommer mig dog," tog hans Kone atter tilorde, „at det, der kan jevnes med Penge, ikke er af saa stor Vigtighed."

„Betænker I da ikke, at Savy er min Dødsfjende?" gjenmælede Visiren. „Han vil paa Stedet gaae hen og forklage mig hos Kongen, saasnartsom han bringer noget om denne Sag i Erfaring. — „Eders Majestæt," vil han sige, „roser altid Khakans Tjenstiver og Hengivenhed, men han har netop nu vist sig høist uværdig til denne hæderlige Omtale. Han har modtaget ti tusend Guldstykker for dermed at kjøbe en Slavinde og ogsaa fuldbyrdet dette ærefulde Hverv. En skjønnere Slavinde har endnu ingen tilforhandlet sig. Men istedetfor at bringe Eders Majestæt hende har han fundet for godt at gjøre sin Søn en Foræring med hende. — Du fortjener denne Slavinde bedre end Kongen — har han sagt til ham — og hans Søn — saaledes vil han vedblive med den ham eiendommelige Ondskab — hans Søn har taget hende og nyder Livet med hende. Alt forholder sig, som jeg har den Ære at meddele Eders Majestæt, hvilket I selv kan overbevise Eder om."

„Troer I ikke," vedblev Visiren, „at vi efter en saadan Melding hvert Øieblik kunne vente, at Kongens Folk komme og opbryde mit Hus og bortføre Slavinden? Og det vil kun være Begyndelsen af alle de Ulykker, der ville følge ovenpaa."

Hans Gemalinde gav følgende Svar:

„Herre, det er rigtignok ikke mere, end man kan vente sig af Savys forfærdelige Ondskab, hvis han erfarer det allermindste om Sagen. Men hvorledes skal vel han eller nogensomhelst anden faae Nys om det, der foregaaer i dette Huses Indre? Og skulde der desuagtet opstaae Mistanke, saa kan I jo foregive, hvis Kongen lader sig forlyde med noget. at I ved nærmere Undersøgelse ikke havde fundet Slavinden saa værdig til hans Majestæt, som det i Begyndelsen var forekommet Eder, og at I var bleven bedragen af Kjøbmanden. Uforlignelig smuk var hun uimodsigelig, men der manglede meget i, at hun var saa aandrig og dannet, som hun var bleven givet ud for. Kongen vil troe Eders Ord, og Savy vil have den Ærgrelse ligesaalidt at opnaae sin nedrige Hensigt denne Gang som alle de andre Gange, hvor han forgjæves har søgt at styrte Eder. Slaa Eder derfor tiltaals og læg Eders Skjæbne i Guds Haand."

Da dette Raad forekom Viziren meget fornuftigt, blev han roligere og besluttede at handle i Overensstemmelse dermed. Alligevel formindskede hans Vrede paa Nureddin sig ikke, hvisaarsag denne ikke lod sig see hele Dagen; han vovede ikke engang at besøge nogle af sine unge Venner, fordi han frygtede, at hans Fader vilde forhøre sig om ham. Han flygtede, altsaa ud af Byen til en Have, hvor han ellers aldrig kom, og hvor man ikke kjendte ham. Først meget silde, da han vidste, at hans Fader havde trukket sig tilbage til sit Værelse, kom han tilbage og blev i Smug lukket ind af sin Moders Kvinder. Den næste Morgen forlod han igjen Huset, inden hans Fader var staaet op, og i en hel Maaned maatte han til sin levende Fortrydelse iagttage den samme Forsigtighed. Kvinderne forsikkrede ham

bestandig, at hans Faders Harme altid var lige stor, og at han vilde ombringe ham, naar han kom ham for Øine.

Vistirens Gemalinde fik igjennem sine Kvinder Underretning om Nureddins Kommen og Gaaen, men dristede sig ikke til at bede sin Gemal om Tilgivelse for ham. Men endelig fik hun Mod dertil, og hun forestillede Vistiren, at ihvorvel ingen Søn kunde have feilet mere imod sin Fader end Nureddin, der havde berøvet ham den Ære og Fordel at tilføre Kongen en saa fuldkommen Slavinde som den smukke Perserinde, var det dog det klogeste at see igjennem Fingre med ham.

„Thi," yttrede hun, „hvilken Nytte har I af at være saa streng imod ham? Istedetfor den Ulykke, som I gjorde bedst i at glemme, udsætter I Eder for en anden, der er meget større, hvilket I maaskee ikke har betænkt. Frygter I nemlig ikke, at Folk i Byen tilsidst komme efter Sandheden, naar de søge at udgrunde, hvorfor Eders Søn bestandig flyer Eder? Og lykkes dette dem, saa staaer den Fordærvelse, som I ængster Eder for, ikke til at undgaae."

Det forstandige i denne Tale var Vistiren indlysende, men han kunde ikke bekvemme sig til at tilgive sin Søn uden paa en eller anden Maade at lade ham føle hans Uret.

Khakans Kone vedblev derfor:

„Det kunde nok lade sig gjøre, hvis I vil lytte til mit Raad. Nureddin indfinder sig nemlig her hver Aften, efterat I har begivet Eder til Ro. Han sover her og bortfjerner sig om Morgenen, før I er staaet op. Pas ham op iaften og anstil Eder, som om I vilde dræbe ham. Jeg iler ham da til Undsætning, og naar I saa bagefter antyder ham, at I kun skjænker ham Livet paa min Forbøn, tvinger I ham derved til

at tage imod den smukke Perserinde paa enhver Betingelse, I vil stille ham. Thi nu vil I dog give ham hende, saa meget mere som I er overtydet om, at han elsker hende og bliver elsket af hende."

Visiren gik gjerne ind paa dette Forslag, og da Nureddin om Aftenen til sædvanlig Tid blev lukket ind, stod Khakan bagved Døren. Han tog et Tag i sin indtædende Søn, kastede ham til Jorden og trak sin Dolk. Men i samme Øieblik standsede Nureddins tililende Moder hans Arm og raabte:

„Hvad vil I gjøre, Herre?"

„Slip mig!" udbrød Visiren vred, „paa det at jeg kan dræbe denne uværdige Søn."

„O Herre, dræb hellere mig," bad Moderen, „jeg giver aldrig mit Minde til, at I farver Eders Haand med Eders eget Blod."

Dette Øieblik benyttede Nureddin og sagde under Taarer:

„Fader, jeg anraaber om Naade og Barmhjertighed. Tilgiv mig, jeg beder derom i hans Navn, af hvem I ogsaa venter Syndsforladelse paa den Dag, da vi alle skulle fremtræde for hans Aasyn."

Khakan lod Dolken falde, og saasnartsom dette var skeet, faldt Nureddin ned for hans Fødder og kyssede dem til Tegn paa, hvor meget han angrede at have krænket ham. Visiren befalede sin Søn at takke hans Moder, da det var hendes Skyld, at han havde erholdt Tilgivelse, og vedblev:

„Selv den skjønne Perserinde vil jeg give Dig paa den Betingelse, at Du tilsværger mig ikke at behandle hende som en Slavinde, men som din Kone, saa at Du aldrig sælger eller forstøder hende. Da hun er i Besiddelse af uendelig mere Klogskab, Aand og Levemaade end Du, er jeg vis paa, at hun vil vide

at lægge Baand paa det ungdommelige Overmod, der ellers let kan styrte Dig i Fordærvelse."

Paa en saadan Mildhed havde Nureddin ikke gjort Regning; han takkede sin Fader med alle Tegn paa Erkjendtlighed og aflagde hellere end gjerne den forlangte Ed. Den smukke Perserinde og han vare yderst tilfredse med hinanden, og Faderen glædede sig over den gode Forstaaelse imellem dem. Men hos Kongen lod han det ikke komme dertil at blive mindet om den Forpligtelse han havde paataget sig; tvertimod omtalte han den ofte med Forsæt og fremhævede de Vanskeligheder, der stillede sig iveien for at fuldføre den til hans Majestæts Tilfredshed. Kort sagt, han vidste at indrette det saa snildt, at Kongen efterhaanden glemte det. Savy havde alligevel erfaret noget om det foresaldne, men Kongens Tillid til Khakan var saa urokkelig, at han slet ikke vovede at bringe Sagen paa Bane.

Omtrent et Aar efter at Khakan var sluppen lykkelig ud af denne Forlegenhed, paadrog han sig en dødelig Sygdom ved af Tjenstiver at forlade Badet altfor pludseligt en Dag. Da han mærkede, at hans sidste Øieblik nærmede sig, sagde han til Nureddin, der ikke veg fra hans Side:

„Min Søn, jeg ved ikke, om jeg har gjort en saa god Anvendelse, som jeg burde, af de store Rigdomme, Gud har skjænket mig. Du seer, at de ikke nytte noget, naar Døden stunder til. Kun en Ting forlanger jeg endnu af Dig før min Død, og det er, at Du ikke svigter det Løfte, som Du gav mig i Hensende til den smukke Perserinde. Naar jeg blot kan stole derpaa, dør jeg rolig."

Nu fremsagde han Troesbekjendelsen:

„Der er kun en Gud, og Mohamed er hans Prophet."

Derpaa udstødte han et Suk og gik til de saliges Samfund. Veklager opfyldte hans Palads, og han blev, som en vis Minister og ivrig, tro Tjener, savnet af Kongen; Staden sørgede over Tabet af sin Beskytter og Velgjører, ja endog Skoledrengene begræd hans Bortgang. En æresuldere Begravelse havde endnu aldrig fundet Sted i Balsora, og Emirerne, Visirerne og alle Hoffets Stormænd trængte sig til for stiftevis at bære hans Kiste til Begravelsesstedet; rige og fattige fældede Taarer ved hans Baare. Og idet Toget brød op fra Sørgehuset, fremsagde en af de mest bevægede de Vers:

„Jeg sagde til Manden, hvem det var paalagt at vadske hans Lig — gid han havde fulgt mit Raad —: Bort med Vandet og to ham i de ærefulde Taarer, som blive fældede over ham; og bort med de vellugtende Sager, hvormed man vil fylde hans Lig; balsamer ham hellere med Duften af hans Berømmelse. Bed de gode Engle om at vaage over ham og ledsage ham. Seer Du dem ikke omgive ham? — Lad ikke menneskelige Skuldre blive trykkede af hans Lig; hans Velgjerningers Mangfoldighed maa have tynget dem nok."

Nureddin hengav sig i lang Tid til en levende Smerte over Tabet af sin Fader og talte ikke engang med sine fortroligste Venner. Idet han en Dag sad i sin afdøde Faders Hus, blev der banket paa Døren. Han gik hen og lukkede op. En af hans Faders bedste Venner traadte ind, kyssede Nureddins Haand og sagde:

„O Herre, naar man efterlader sig en Søn som Eder, er man ikke død. Fat alter Mod, I har vist Eders Faders Minde al skyldig Ære og opfyldt alle Sømmelighedens Fordringer. Tiden til at vende tilbage til Verdenslivet er kommen for Eder; I maa ikke forsømme Eders Venner eller den Stilling i Samfundet,

som Eders Fødsel og Fortjenester havde forstaffet Eder. Det vilde være stridende imod de naturlige og borgerlige Love, hvis vi ikke tilkjendegave Bedrøvelse over vore Forældres Hedengang. Men naar vi i denne Henseende ikke have noget at bebreide os, saa byder Pligten os ogsaa, at vi ikke maa bryde med Verden. Afstør derfor Eders Taarer og paatag Eder igjen hint glade Væsen, der udbredte Tilfredshed allevegne, hvor I viste Eder."

Denne Vens Raad var høist forstandigt, og Nureddin vilde have undgaaet alle sine fremtidige Ulykker, hvis han havde fulgt det med tilbørligt Maadehold. Det første, han gjorde, var at reise sig og begive sig til Gjæsteværelset, hvor han beværtede sin Ven. Da denne senere fjernede sig, bad han ham om at komme igjen den næste Dag. Han indbød ogsaa sine jævnaldrende bekjendte, gav Fest paa Fest og slog om sig med Penge og Foræringer. Naar nogen roste et eller andet der tilhørte ham, og sagde:

„Det er virkelig en smuk Gjenstand," svarede han:

„Betragt det som Eders Eiendom," om det ogsaa var et helt Hus.

Naar han undertiden underholdt sig med den smukke Perserinde, gjorde hun ham Forestillinger i saa Henseende.

„Eders Fader Visiren har unægtelig efterladt Eder store Rigdomme," sagde hun, „men — og I maa ikke fortryde paa mine Ord — hvor store de end ere, vil I snart faae Ende paa dem, naar I fortsætter denne Levevis. Man kan nok beværte sine Venner og more sig med dem engang imellem, men at gjøre det Dag ud og Dag ind er den slagne Vei til Fattigdom og Elendighed. I vilde sørge langt bedre for Eders Ære og gode Navn og Rygte ved at træde i Eders Fa-

ders Fodspor og bestitte Eder paa at naae de Værdigheder, i hvilke han har høstet saamegen Ros."

Smilende hørte Nureddin paa den smukke Perserinde og svarede hende fordetmeste:

„Snak om en Ting; lad os hellere tale om, hvorledes vi bedst skulle more os. Af min afdøde Fader er jeg stedse bleven holdt meget strengt og glæder mig nu over Nydelsen af min Frihed, som jeg i hans Levetid smægtede saa saare efter. Til at føre det regelmæssige Liv, hvortil I raader mig, faaer jeg vel nok Tid tilovers. I min Alder maa man benytte Tiden til at nyde Ungdommens Glæder."

Ogsaa Nureddins Hushovmester prøvede paa at gjøre ham Forestillinger i Anledning af hans Ødselhed.

„O Herre!" sagde han en Dag, „kjender I ikke det Ordsprog: „Den, der giver til han tigger, skal slaaes, til han ligger." Hvis I bliver ved paa den Maade, I har begyndt, vil Eders Formue gaae med i Løbet."

Nureddin saae stivt paa Manden og svarede:

„Din Præken smager mig slet ikke. Hvor fortræffeligt siger ikke Digteren: „Naar jeg er rig og ikke gavmild, skal min Haand aldrig udstrækkes og min Fod ikke løftes. Vis mig en Gnier, der erhvervede sig Ros ved sin Gjerrighed, eller en ædel Mand, der døde af sin Høimodighed? — Vid, Hushovmester," vedblev han, „at naar Du har nok imellem Hænder til mit Middagsmaaltid, skal Du ikke overhænge mig med Spørgsmaal om min Aftensmad."

Hushovmesteren bukkede dybt og gik, og Nureddin fortsatte sin taabelige Ødselhed.

Et helt Aar havde han drevet det paa denne Maade og sad en Dag som sædvanlig omgiven af sine

Staldbrødre, da han hørte den smukke Perserinde synge ved Siden af:

„Du var vel tilmode, medens Dagene hengik i Fryd og Gammen, og frygtede ikke de Ønder, som Skjæbnen forbeholdt Dig. -- Dine Nætter vare fulde af sød Fred, men Du blev haardt skuffet, thi midt under Herligheden indtraadte Mørke.“

Strax derpaa blev der banket paa Døren og Nureddin reiste sig selv for at see, hvem det var, eftersom han havde sendt sine Slaver bort, for at de ikke skulde forstyrre ham og hans Venner. Da han havde lukket op, sik han Øie paa sin Hushovmester og gik ud for at høre, hvad han vilde; men en af hans Gjæster var fulgt efter ham og var bleven staaende bagved Døren.

„Herre,“ begyndte Hushovmesteren, „jeg beder tusend Gange om Forladelse, forat jeg afbryder Eders Fornøielse; men det, som jeg har at melde, forekommer mig saa vigtigt, at jeg ikke troede at turde opsætte det. Det er kommet saavidt med Eder, som jeg frygtede, skjøndt jeg flere Gange har advaret Eder. Saa hør da, at der ikke er eneste Sølvpenge tilbage af Eders Formue. Her er Regnskabet over Udgifterne og Regningerne. Alle de Hjælpekilder, I har anvist mig, ere udtømte, og Eders Forpagtere, og de Folk, der skyldte Eder Penge, have bevist mig, at Eders Fordringer ere overdragne til andre, hvisaarsag jeg ikke kan fordre mere i Eders Navn. Hvis I derfor vil have, at jeg skal blive i Eders Tjeneste, maa I anvise mig nye Indkomster, ellers maa I tillade mig at tage min Afsked.“

Nureddin lod bestyrtet Hovedet synke og mægtede ikke at sige andet end:

„Der er ingen Magt og Frelse uden hos Gud!“

Hans Gjæst, der stod bagved Døren og lyttede,

havde imidlertid hørt alt og skyndte sig at gjøre de andre delagtig i sin Opdagelse.

„Gjør, som I vil," tilføiede han, „men jeg for mit Vedkommende har idag for sidste Gang været hos denne ødelagte Mand."

„Vi ville ligesaalidt have noget at skaffe med ham som I," udbrød de andre, „og det skal vare en god Stund, inden han faaer os at see igjen."

Nureddin vendte nu tilbage, og hvor munter han end søgte at anstille sig for at bringe Liv i Tingene, kunde han dog ikke forhindre sine Gjæster fra at læse Stadfæstelsen af det, de havde hørt, i hans Ansigt. Neppe havde han derfor atter indtaget sin Plads, førend en af dem reiste sig og sagde:

„Jeg maa bede Dig om Tilladelse til at gaae bort?

„Af hvad Grund?" spurgte Nureddin."

„Min Kone nedkommer inat," svarede hin, „og jeg kan ikke bringe det over mit Hjerte at være borte fra hende."

Nureddin lod ham gaae, men snart rettede en anden den samme Bøn til ham, fordi han ønskede at ledsage sin Broder, der høitideligholdt sin Søns Omskjærelse, og saaledes kneb den ene efter den anden ud under intetsigende Paaskud, indtil alle vare borte.

Da Nureddin saae, at han var alene, kaldte han paa den smukke Perserinde og meddelte hende med Tegn paa den oprigtigste Anger, hvad Hushovmesteren havde erklæret. Hun erindrede ham om sine Advarsler og tidligere Forestillinger, idet hun tilføiede:

„Hvad, der gjør mig mest ondt, er at I ikke kjender Eders Ulykke i hele dens Omfang. Naar jeg sagde Eder noget i saa Henseende, vilde I ikke høre paa mig, men tænkte kun paa at nyde Livet. Jeg havde ikke

Uret i at sige, at enhver er sin egen Lykkes Smed, men I svarede mig da med de Vers: „Naar Lykken er gavmild imod Dig, saa vær Du gavmild imod alle og enhver, paa det at den ikke skal flye Dig. Thi Gavmildhed vil ikke udtomme dine Midler, naar Lykken er Dig med, og Gjerrighed ikke frelse dem, naar den er Dig mod.“ — Saa maatte jeg naturligviis lade Eder raade.“

Nureddin bekjendte, at han havde handlet urigtigt i ikke at følge den smukke Perserindes Raad; hun maatte imidlertid ikke glemme, at om han ogsaa havde sat hele sin Formue overstyr, saa var det skeet med trofaste Venner, som han havde kjendt i lang Tid.

„Det er Mænd af Ære,“ vedblev han, „der ville vise mig Erkjendelighed og ikke lade mig i Stikken.“

Men den smukke Perserinde svarede:

„Herre, naar I ikke har andet i Baghaanden end Eders Venners Erkjendtlighed, saa er Eders Haab bygget paa en meget slet Grund, hvilket I snart vil faae Leilighed til at erkjende.“

„Henrivende Perserinde, jeg har en bedre Mening om den Bistand, de ville yde mig, end I,“ svarede Nureddin. „Jeg vil strax imorgen gaae hen og besøge alle, førend de efter Sædvane komme til mig, og I vil see mig vende hjem med en smuk Sum Penge, hvormed de have understottet mig. Det er mit alvorlige Forsæt at forandre min Levemaade og sætte Pengene i et eller andet nytiigt Foretagende.“

Den næste Morgen begav Nureddin sig paa Veien til sine ti Venner, der alle boede i samme Gade. Han bankede først paa hos en af de rigeste, og Slavinden, der lukkede op, spurgte om, hvem det var.

„Sig din Herre, at det er Nureddin, Søn af den afdøde Visir Khakan,“ svarede Nureddin.

Han blev indladt og ført ind i en Sal, hvornæst Slavinden gik bort for at melde sin Herre Besøget.

„Nureddin!" sagde denne derpaa saa foragtelig og høit, at den forstenede Nureddin selv kunde høre det, „sig ham kun, at jeg er ikke hjemme, og giv ham samme Besked hver Gang han indfinder sig."

Slavinden kom altsaa tilbage og fortalte Nureddin, at hun havde taget feil, da hun sagde at hendes Herre var hjemme, da det ikke var Tilfælde. I en nedtrykt Stemning gik Nureddin bort. Underveis sagde han til sig selv:

„Om ogsaa denne er en Skjælm, der fornægter gammelt Venskab, ere de andre det derfor ikke."

Han bankede altsaa paa hos en anden af sine Venner. Men han fik hos denne og hos alle ti det samme Svar som hos den første, ihvorvel de alle vare hjemme. Da randt de Vers ham ihu:

„I Lykken ligner Mennesket et Træ, hvorom Folk forsamle sig, saa længe det bærer Frugter. — Men naar disse ere afplukkede, saa gaae Folk bort for at opsøge et andet. — Skam faae vor Tids Mennesker! thi blandt ti har jeg ikke funden en eneste retskaffen."

Han vendte nu tilbage til den skjønne Perserinde, og saasnartsom han var kommen hjem, hengav han sig aldeles til sin Kummer. Hun havde strax kunnet see paa ham, at han hos sine foregivne Venner ikke havde opnaaet den forventede Hjælp, og spurgte, om han nu var overtydet om Sandheden i hendes Forudsigelse.

„O min dyrebare!" udraabte han, „I havde desværre Ret. End ikke en eneste af dem lod mig see sit Ansigt, og ieg havde aldrig troet at maatte doie en saa haard Behandling af Folk, der ere mig saa megen Tak skyldige, og for hvis Skyld jeg har odelagt mig. Jeg er ude af mig selv af Sorg og befrygter, at jeg

i denne usle og fortvivlede Tilstand skal begaae en eller anden Handling, der er mig uværdig, hvis I ikke staaer mig bi med Eders Raad."

„Jeg seer ingen anden Udvei," svarede hun, „end at I sælger Eders Slaver og Eders Husgeraad og lever deraf, indtil Himlen maaskee forbarmer sig over Eder."

Omendskjøndt det forekom Nureddin overordentlig haardt at tye til dette Middel, havde han dog intet andet Valg, og han fulgte først sine Slaver, der nu vare unyttige Spisere, som han ikke havde Raad til at føde. Af de indvundne Penge levede han i nogen Tid, og da de vare forbrugte, lod han sit Husgeraad, hvoriblandt der befandt sig særdeles kostbare Ting, der bleve betalte langt under deres Værdi, bringe paa Torvet. Imidlertid levede han dog i længere Tid deraf, indtil ogsaa denne Sum var smeltet sammen og han ikke eiede mere, som han kunde gjøre i Penge. Han meddelte den smukke Perserinde sin skrækkelige Kummer derover, men var ikke fattet paa det Svar, hun gav ham.

„Herre," sagde hun, „nu raader jeg Eder til ogsaa at sælge mig. Jeg er Eders Slavinde, og I ved, at den afdøde Visir har betalt mig med ti tusend Guldstykker. Jeg indseer fuldtvel, at jeg ikke mere kan staae i den Pris, men jeg er dog overbeviist om, at man endnu vil kunne opdrive en ret betydelig Sum for mig. Før mig altsaa uden Forhaling hen paa Torvet, og med de Penge, I faaer for mig, begiver I Eder til en eller anden By, hvor ingen kjender Eder. Der kan I ved Handel erhverve Eder et nøiagtigt og lykkeligt Udkomme. Hvis det er Guds Villie, ville vi nok blive forenede igjen."

„O min elskede, hvorledes er det muligt, at I kan undfange en saadan Tanke?" udraabte Nureddin; „har

jeg givet Eder saa ringe Beviser paa Kjærlighed, at I kan tiltroe mig en saadan Nederdrægtighed! Kunde jeg gjøre det uden at handle som en Meneder imod min afdøde Fader, hvem jeg har tilsvoret aldrig at sælge Eder? Hellere vil jeg døe end forsynde mig derimod og skille mig af med Eder, hvem jeg ikke elsker som mig selv, men langt mere. Eders gruelige Forslag beviser mig, hvor meget der fattes i, at jeg bliver elsket, som jeg elsker Eder."

Den smukke Perserinde svarede:

„Herre, jeg er overbeviist om, at I elsker mig saa meget, som I siger, og Himlen er mit Vidne til, at min Lidenskab ikke er mindre end Eders, og at jeg kun med stor Overvindelse har fremsat det Forslag, der har vakt Eders Mishag. Men for at modbevise Eders Indvendinger vil jeg kun erindre Eder om, at Nød bryder alle Love. I er ikke i Stand til at elske mig høiere end jeg Eder, og jeg forsikrer, at jeg aldrig vil elske Eder mindre, hvem der saa end siden bliver min Herre. Det vilde være mig den største Glæde i Verden at blive forenet med Eder, hvis I engang fik Raad til at kjøbe mig tilbage, hvilket jeg haaber. Rigtignok er det en meget grusom Nødvendighed for Eder og mig, men jeg viner ingen anden Udvei for os begge til at frelse os fra den forestaaende Elendighed."

Nureddin opfattede kun altfor godt det sande i den smukke Perserindes Forestillinger, og da han ikke paa nogen anden Maade kunde undgaae den bittre Armod, var han nødt til at tye til dette Middel. Med usigelig Smerte førte han altsaa den skjønne Perserinde til Torvet, hvor Slavinderne bleve solgte, og henvendte sig til en Mægler ved Navn Hadschi Hassan, til hvem han sagde:

„Jeg har en Slavinde at sælge; hvormeget mon jeg kan faae for hende?"

Mægleren førte Nureddin og den smukke Perserinde til et Gemak, og efterat hun her havde taget Sløret tilside, udbrød han:

„O Herre, store Fortrin glemmes ikke saa let. Er det ikke den samme Slavinde, som den salige Visir, Eders Fader, har kjøbt for tituſend Guldstykker?"

Efterat Nureddin havde bekræftet dette, gav Mægleren ham Haab om en høi Betaling for hende og lovede at gjøre alt, hvad der var ham muligt, for at skrue Prisen op. Nureddin forlod derpaa Gemakket med Hadschi Hassan, der gik rundt for at see sig om efter Kjøbmænd. De vare imidlertid alle tilhobe ifærd med at handle om tyrkiske, græske, georgiske, afrikanske og andre Slavinder, hvisaarsag han maatte vente, til de vare færdige. Da traadte han ind iblandt dem og tiltalte dem med muntre Miner og Gebærder saaledes:

„I Kjøbmænd! I rige Folk! Alt, hvad der er rundt, er derfor ikke en Nød, og alt, hvad der er langt, er derfor ikke en Figen. Heller ikke er alt, hvad der er rødt, Kjød, eller alt hvidt Fedt, ligesom alle Æg ingenlunde ere friske. Jeg vil dermed sige, at I i Eders Liv have seet og kjøbt adskillige Slavinder, men I have endnu aldrig skuet nogen, der kunde maale sig med hende, som jeg nu tilbyder Eder. Kommer, paa det at jeg kan vise Eder denne kostelige Perle, der ikke er til at opveie med Penge, og siger mig selv, med hvilket Bud vi skulle gjøre Begyndelsen."

Han aabnede derpaa Doren til Gemakket, hvori den smukke Perserinde befandt sig. Kjøbmændene betragtede hende med Beundring og vare enstemmig af den Mening, at sire tusend fem hundrede Guldstykker

skulde være det laveste Bud. Hadschi Hassan gik igjen ud med dem, lukkede Døren og raabte nu:

„Fire tusend fem hundrede Guldstykker for den persiske Slavinde! Endnu var der ikke gjort noget Bud, og Kjøbmændene beregnede netop, hvor høit de vilde gaae, da Visiren Savy kom til. Da han blev Nureddin vaer paa Torvet, tænkte han:

„Formodentlig gjør han igjen sit Husgeraad i Penge for at kjøbe sig en Slavinde."

Da raabte Hadschi Hassan for anden Gang:

„Fire tusend fem hundrede Guldstykker for den persiske Slavinde!"

Savy, der hørte det, sluttede sig af denne høie Fordring til Slavindens usædvanlige Skjønhed og fik Lyst til at see hende. Han red altsaa hen til Hadschi Hassan, der var omringet af Kjøbmænd, og sagde:

„Luk op og lad mig see Slavinden."

Nu var det ikke Skik og Brug at vise en Slavinde frem, naar Kjøbmændene havde seet hende og kjøbsloge om hende; men imod Visiren vovede de ikke at gjøre deres Ret gjældende, og Hadschi Hassan maatte lukke op og lade den smukke Perserinde komme frem, for at Savy kunde tage hende i Diesyn uden at staae af Hesten. Synet af en saa usædvanlig Skjønhed opfyldte ham med Beundring, og han sagde til Mægleren:

„Du fordrer fire tusend fem hundrede Guldstykker?"

„Ja, Herre," svarede denne, „Kjøbmændene her ere netop blevne enige om, at jeg skal udbyde hende til denne Pris, og jeg venter paa, at de skulle byde mere."

„Jeg kjøber hende til den Pris, hvis ingen byder over," sagde Savy.

Han saae til samme Tid paa Kjøbmændene paa en Maade, der gav dem at forstaae, at han ikke ventede, at nogen driftede sig til at gjøre ham hende stridig.

Han var ogsaa saa almindelig frygtet, at ingen oplukkede Munden for at komme med et Bud eller beklage sig over hans Indgreb i deres Rettigheder. Efterat han derfor havde ventet i nogle Øieblikke uden at blive overbudt, sagde han til Hadschi Hassan:

„Nu, hvad bier Du endnu efter? gaa hen til Sælgeren og forespørg Dig, om han er tilfreds med at faae fire tusend fem hundrede Guldstykker for hende."

Visiren vidste nemlig endnu ikke, at Slavinden tilhørte Nureddin, til hvem Mægleren ilede hen og tiltalte ham med de Ord:

„Herre, jeg bringer slemme Efterretninger; Slavinden bliver solgt for Spotpris."

„Hvordan det?" spurgte Nureddin, og han vedblev:

„Herre, alt gik paa det bedste, og saasnartsom Kjøbmændene havde seet Slavinden, blev der paa Stedet budt mig fire tusend fem hundrede Guldstykker for hende. Da skulde til al Ulykke Visiren Savy komme; han lod sig Slavinden vise og sagde, at han vilde give denne Sum for hende. Ingen Kjøbmand vovede at overbyde ham, omendskjøndt de iforveien vare tilbøielige til at drive hende ligesaa høit iveiret, som Eders Fader har betalt hende, og meget imod min Villie kommer jeg til Eder med et saa uantageligt Bud. Og dog vilde det være en ren Guds Lykke, hvis han betalte Pengene contant, men jeg frygter meget af hans Uretfærdighed, at han udsteder en Anvisning paa en af sine Agenter og hemmelig giver denne det Paalæg ikke at betale den. Han vil opholde Eder med Snak, og naar I tilsidst trænger altfor stærkt ind paa ham, sige til Eder: Kom her med Eders Anvisning. — Og naar I først har leveret ham den, saa sønderriver han den i Eders Paasyn, og det bliver al den Betaling, I

faaer. Tilmed er Eders Slavinde meget mere værd, og jeg kan paa ingen Maade raade Eder til at afstaae hende for den Pris."

„Jeg takker for Raadet," svarede Nureddin, „og vil aldrig lade Slavinden komme i Hænderne paa mit Huses Fjender; hellere vil jeg kæmpe med den bittreste Nød. Gjør mig blot den Tjeneste at sige mig, hvorledes jeg skal bære mig ad for at forpurre det."

„Herre, intet er lettere," erklærede Hadschi Hassan. „I lader blot, som om I var bleven vred paa Eders Slavinde og i Overilelse havde svoret paa at bringe hende tiltorvs, men ingenlunde vilde sælge hende, blot holde Eders Ed. Det kan ingen have noget imod, og Savy maa tage tiltakke med den Forklaring. Kom altsaa kun med og i samme Øieblik, som jeg tilfører Visiren hende, giver I hende nogle Rap og fører hende igjen hjem."

Nureddin takkede ham og lovede at følge dette Raad. Hadschi Hassan gik altsaa hen og lukkede det Gemak op, hvor den smukke Perserinde befandt sig. Hvidskende bad han hende om ikke at forskrækkes over det, der skulde foregaae, og førte hende hen til den foran Døren ventende Visir Savy, idet han sagde:

„Der, Herre, er Slavinden, hun tilhører Eder."

Men neppe havde han udtalt disse Ord, før Nureddin tog fat i den smukke Perserinde, rev hende hen til sig, gav hende et Slag paa Kinden og sagde til hende saa høit, at alle kunde høre det:

„Følg nu med hjem, uforskammede Tos. Formedelst din Uartighed svor jeg at bringe Dig tilbords, men forelobig vil jeg dog ikke sælge Dig. Jeg har endnu Brug for Dig, og først naar jeg ikke seer nogen anden Udvei, vil jeg skride til dette yderste Middel."

Høist opbragt herover, tilraabte Visiren Nureddin:

„Taabelige Ødeland! vil Du bilde mig ind, at Du har andet at sælge end Slavinden?"

Med disse Ord sporede han sin Hest og red lige løs paa ham for at tage den smukke Perserinde fra ham. Dybt saaret af den ham tilføiede Fornærmelse, befalede Nureddin den smukke Perserinde at vente paa ham, greb Hesten i Tøilen, kastede den flere Skridt tilbage og sagde til Visiren:

„Graaskjæggede Skurk, Du skulde paa Stedet opgive Aanden, hvis ikke Agtelsen for de tilstedeværende Folk afholdt mig derfra."

Alle Vidner til denne Tildragelse glædede sig over at see den forhadte Visir blive saaledes ydmyget af Nureddin, hvem alle ved Blik og Miner gave at forstaae, at de ikke vilde lægge ham Hindringer iveien for en fuldstændig Hævn. Savy søgte at bemægtige sig sin Hestes Tøiler, men den kraftige og ved Tilskuernes Bifald opmuntrede Nureddin, rev Visiren af Sadlen, saaledes at han faldt i Rendestenen, pryglede ham igjennem og stødte hans Hoved tilblods paa Stenbroen. Rigtignok vilde de ti Slaver, der ledsagede Savy, styrte løs paa Nureddin med dragne Sabler, men Kjøbmændene afholdt dem derfra og sagde:

„Hvad ville I gjøre? See I da ikke, at den ene er en Visir og den anden Sonnen af en Visir. Lad dem selv afgjøre deres Mellemværende. Maaskee blive de snart igjen forligte, og hvis I ombragte Nureddin, troe I da, at Eders Herre, hvor mægtig han end er, kunde beskytte Eder imod Retfærdigheden?"

„Da Nureddin endelig var træt af at prygle løs paa Visiren, lod han ham blive liggende i Rendestenen og gik under Mængdens Bifaldsraab hjem med den smukke Perserinde. Den mørbankede Savy blev med Møie bragt paa Benene af sine Folk, og hans tilforn

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

hvide Gevandt var nu besmudset med Snavs og Blod. Han hængte en grov Maatte af den Slags, som de fattige bruge til at sidde paa, om Halsen og tog i hver Haand et Bundt af det grove Straa, hvoraf den var gjort (for at antyde, hvor skammelig han var bleven mishandlet). Og støttet paa to af sine Slavers Skuldre gik han, omgivet af en Mængde Folk, hvoraf ingen imidlertid beklagede ham, hen foran det kongelige Palads. Under Kongens Gemakker begyndte han at tage ynkelig paa Vei og anraabe hans Retfærdighed. Han blev ført frem for Kongen. Denne betragtede ham studsende, medens Visiren fremsagde de Vers:

„Skal Ulykken bøie mig, medens Du er ilive? Skulle Hundene sønderrive mig, medens Du er en Løve? — Skulle alle tørstige frit drikke af din Brønd og jeg vansmægte under din Beskyttelse, medens Du endnu er som en Regn?"

„Hvo har behandlet Eder ilde?" spurgte Kongen, og Savy svarede:

„Herre, man behøver blot at være i Besiddelse af Eders Majestæts Gunst og have Sæde i Eders hellige Raad for at være udsat for en saa uværdig Behandling, som jeg nylig har maattet udstaae."

„Og hvo har formastet sig dertil?" spurgte Kongen paany, „han skal komme til at fortryde det, hvis han har Uret."

Savy fortalte derpaa Sagen til sin Fordel paa følgende Maade:

„Herre, jeg havde selv begivet mig til Slavindetorvet for at kjøbe en Kokkepige og hørte ved denne Leilighed en Slavinde blive udbudt til fire tusend fem hundrede Guldstykker. Jeg lod mig hende vise; hun var et af de smukkeste Fruentimmer, som jeg i mit Liv har seet, og jeg erfarede, at hun tilhørte Nureddin,

Khakans Søn. Nu har Eders Majestæt for to eller tre Aar siden givet denne afdøde Visir ti tusend Guldstykker, for hvilke han skulde kjøbe en udmærket Slavinde. Han gjorde det ogsaa, men istedetfor at bringe Eders Majestæt hende, forærede han hende til sin Søn, fordi han syntes, at hun var for god til Eders Majestæt. Efter sin Faders Død har Sønnen gjort alt i Penge paa denne Slavinde nær, som han nu dog ogsaa idag lod sælge ved en Mægler. Jeg lod ham kalde, og uden at omtale hans Faders Utroskab eller snarere Troløshed imod Eders Majestæt sagde jeg ganske høflig til ham:

„Jeg hører, at Kjøbmændene have budt fire tusend fem hundrede Guldstykker for Slavinden. Jeg drager heller ikke i Tvivl, at de ville drive Prisen endnu meget høiere i Veiret, men lad mig faae hende for de fire tusend fem hundrede. Jeg vil kjøbe hende som en Foræring til vor Herre og Konge og desuden anbefale Eder særdeles til ham, hvilket vil være Eder til langt større Nytte end Kjøbmændenes Penge."

Men istedetfor at give mig et høfligt Svar saae den uforskammede Knegt stolt paa mig og sagde:

„Elendige Graaskjæg, jeg forærer hellere min Slavinde til en Jøde, end jeg sælger Dig hende."

Uden at forivre mig, skjøndt jeg havde god Grund dertil, forestillede jeg ham nu, at han ved denne Maade at tage Sagen paa fornærmede Kongen, der gjorde hans Fader til det, han havde været, ligesom han ogsaa havde gjort mig til det, jeg var. Men nu gebærdede han sig som et rasende Menneske, og uden at tage Hensyn til min Alder og Værdighed rev han mig af Hesten, pryglede mig, til han ikke kunde mere og bragte mig i den Tilstand, hvori jeg her staaer. Jeg beder

Eders Majestæt om at tage i Betragtning, at det blot er gaaet mig saaledes, fordi jeg vilde kjøbe hin Slavinde til Eder."

Derpaa kastede Visiren sig grædende til Jorden, og den falske Beretning satte Kongen i en saadan Vrede, at Aarene svulmede i hans Pande. Øieblikkelig gav han sin tilstedeværende Befalingsmand over Livvagten Befaling til med fyrgetyve Mand at gaae hen og plyndre Nureddins Hus og jevne det med Jorden; ham selv og Slavinden skulde han bringe bundne til ham.

Befalingsmanden svarede:

„Herre, jeg hører og adlyder."

Men Sandschar, der tidligere havde været Slave hos den afdøde Visir Khakan og nu havde bragt det til at blive Kongens Kammertjener, var allerede kommen ham i Forkjøbet, saasnartsom han havde hørt Befalingen. Besjælet af Erkjendtlighed imod sin forrige Herre, hvem han kunde takke for sin Forfremmelse, og fuld af Godhed for Nureddin, hvem han havde seet opvoxe, ligesom ogsaa bekjendt med Savys Had til Khakans Hus, troede han ikke, at Nureddins Brøde kunde være saa stor, som Visiren havde forestillet Kongen.

Men denne var saa forbittret, at han strax vilde have Khakans Søn henrettet og ikke levne ham nogen Tid til hans Retfærdiggjørelse. Hurtigt begav Sandschar sig derfor til Nureddins Hus, hvor denne, da han hørte den heftige Banken, selv lukkede op, fordi han for længe siden havde afskaffet alle sine Tjenere. Nureddin kjendte ham strax og begyndte at tolke sin Glæde i Ord, men hin svarede:

„Min dyrebare Herre, dertil er ingen Tid. I er ikke mere sikker i Balsora, red Eder og fly uden at spilde et Øieblik."

„Hvorfor det?" spurgte Nureddin, „hvad nødsager mig til en saa hovedkulds Afreise?"

„Fly, siger jeg," gjentog Sandschar, og tag Eders Slavinde med. Savy har paa sin Maade berettet Kongen, hvad der er forefalden imellem Eder og ham, og Høvidsmanden over Livvagten er underveis med fyrgetyve Mand for at bemægtige sig Eder og Slavinden. Her er halvtredsindstyve Guldstykker, forat I ikke skal være aldeles hjælpelos i Eders Landflygtighed. Hvis jeg havde Raad dertil, vilde jeg give Eder mere. Bliv ikke vred over, at jeg bortfjerner mig saa hurtig; det er meget imod min Villie, at jeg forlader Eder, men til Eders og mit Bedste, da Høvidsmanden ikke maa see mig her."

Sandschar gav neppe Nureddin Tid til at takke og ilede bort. Den unge Mand underrettede den smukke Perserinde om, at de øieblikkelig maatte gribe Flugten. Hun indhyllede sig blot i sit Slør, og begge forlode Huset. De kom ubemærkede ud af Staden til Mundingen af Euphrat, der ikke var meget langt borte. Her indskibede de sig paa et Fartøi, der netop var i Begreb med at lette Anker. Først efterat de vare komne ombord, erkyndigede Nureddin sig om, hvorhen Skibet gik, der med gunstig Vind forlod Balsora, og hørte med Glæde, at Bagdad var Fartens Maal.

I Balsora indfandt imidlertid den kongelige Høvidsmand sig med sine Soldater ved Nureddins Hus, der imidlertid trods hans gjentagne Banken ikke blev lukket op. Han lod altsaa Døren opbryde, og hans Soldater trængte ind og rodede om i alt, men fandt ligesaalidt Nureddin som den smukke Perserinde. Høvidsmanden forespurgte sig altsaa hos Naboerne, om ingen havde seet noget til dem; men selv om dette havde været Tilfældet, havde dog vist ingen forraadt

det, fordi Nureddin var yndet af alle. Endnu medens Huset blev plyndret og ødelagt, meldte Høvidsmanden Kongen, at Nureddin og Slavinden ikke vare til at finde. Men Kongen befalede, at han skulde gjøre sig al mulig Umage for at faae fat i dem, thi han vilde ikke lade dem slippe for saa godt Kjøb. Høvidsmanden fortsatte altsaa sine Efterforskninger.

Visiren Savy havde Kongen foræret en Æresdragt og sagt til ham:

„I skal visselig blive hævnet, det paatager jeg mig."

Han ønskede Kongen et langt Liv og begav sig med let Hjerte hjem. Nu blev der udraabt i Staden, at hvem, der bragte Kongen Nureddin og hans Slavinde, skulde blive belønnet med en Æresdragt og tusend Guldstykker; hvis nogen derimod hjalp dem bort, kunde han vente sig den strengeste Straf. Alt var imidlertid forgjæves; der var intet Spor af dem at opdage.

Nureddin og den smukke Perserinde seilede imidlertid lykkelig til Bagdad. Da Skibscapitainen endelig fik Øie paa denne Stad, tilraabte han i sin Glæde over den tilbagelagte Fart de reisende:

„Børn, det er Bagdad, Sikkerhedens By! en stor og herlig By, hvortil Folk fra alle Verdensdele strømme. I finde der en tallos Folkemængde og ere hverken udsatte for Vinterens utaalelige Kulde eller Sommerens pinagtige Varme. Der hersker en evig Vaar, der pranger med Blomster og Frugter."

Et lidet Stykke nedenfor Staden stege Nureddin og den skjønne Perserinde iland tilligemed de andre reisende, efterat de havde betalt fem Guldstykker for Overfarten. Nureddin havde endnu aldrig været i Bagdad og vidste derfor ikke, hvorhen han skulde vende sig for at finde Ly og Ukomme. Med sin Ledsagerinde gik

han langsmed de Haver der ligge ved Tigris og kom ogsaa til en, der var omgiven af en lang og smuk Mur. Ved Enden af samme bøiede de ind paa en lang, vel brolagt Vei, hvor de bleve et smukt Springvand vaer. Foran den prægtige Port befandt der sig en Forhal med en Sopha paa hver Side, og Nureddin yttrede desaarsag:

„Ved Allah, det er et bekvemt Sted! vi have spist paa Skibet, og Natten staaer for Døren. Jeg foreslaaer derfor, at vi tilbringe den her."

Den smukke Perserinde svarede:

„Herre, I ved, at Eders Villie er min."

De lagde sig altsaa paa en af Sophaerne, efterat de først havde vadsket Ansigt og Hænder ved Brønden og drukket noget Vand og vare snart faldne i Søvn. — Priset være den, der aldrig sover!

Haven tilhørte Kalifen Harun Alraschid og blev kaldet Lykksalighedens Have; en stor Sal, der laa midt i den, bar Navnet Fornøielsens Sal. Den var prægtig malet og havde firsindstyve tilgittrede Vinduer; firsindstyve Lamper hang deri og i Midten en stor, gylden Lysekrone, men de bleve kun tændte, naar Kalifen selv var tilstede. Denne pleiede at komme herhen, naar han var forstemt, og han lod da Vinduerne lukke op, saa at man kunde see den smukke Belysning i Omegnen og en stor Del af Staden. Til daglig Brug befandt der sig i Haven kun en aldrende Opsynsmand ved Navn Scheik Ibrahim, hvem Kalifen til Belønning for tro Tjeneste havde skjænket denne Ansættelse. Det var ham paalagt ikke at give alle og enhver Adgang til Haven og i Særdeleshed ikke at tilstede nogen at tage Plads paa de to Sophaer ved Indgangen.

Idag var den gamle Opsynsmand netop gaaet ud i Forretninger, og da han sent ud paa Aftenen kom

hjem, fandt han paa en af Sophaerne to Mennesker, der sov og for at beskytte sig imod Myggene havde indhyllet deres Hoveder i et Tørklæde.

„Ei, vide I endnu ikke, at Kalifen har givet mig Magt over dem, jeg faaer Fingre i her?" sagde Scheik Ibrahim ved sig selv;" jeg skal lære Eder, hvad I ere Kalifen skyldige!"

Med disse Ord aabnede han lydløst Havedøren, og gik ind og vendte strax tilbage med en stor Stok og opsmøgede Ærmer. Han vilde lige til at slaae til, da han betænkte:

„Men Ibrahim, hvorledes kan det falde Dig ind at slaae dem uden at vide noget nærmere om dem? Det er maaskee fremmede, der ikke have kunnet finde noget andet Husly og ikke kjende Kalifens Befaling. Jeg vil dog først tage dem nøiere i Øiesyn."

Han traadte altsaa nærmere og løftede forsigtig det Tørklæde, hvormed Nureddin og den skjønne Peserinde havde bedækket deres Ansigter. Han blev høilig forbauset over at see en saa velskabt ung Mand og en saa skjøn Kvinde.

„Hende kan jeg dog ikke godt slaae," mente den gamle, idet han igjen tildækkede hende.

Han vækkede derpaa Nureddin ved at kildre ham sagte under Fodsaalerne. Denne saae sig strax om, og da han blev en Olding med langt hvidt Skjæg vaer, reiste han sig, greb den gamles Haand, kyssede den og sagde:

„Gud holde sin Haand over Eder, gode Fader; ønsker I noget?"

„Hvem er I, min Søn?" svarede Scheik Ibrahim.

„Vi ere fremmede, der ere komne hertil for kort Tid siden," gjenmælede Nureddin, „og vilde tilbringe Natten her."

„Min Søn," udbrød Scheik Ibrahim nu, „Du ved, at Propheten paalægger os Høimodighed imod fremmede. Her vilde det ikke være tjenligt for Eder at blive; hvis I ville gaae ind med mig, vil jeg sørge for et bekvemmere Natteleie til Eder, og saa længe som det endnu ikke er fuldstændig mørkt, kunne I more Eder i Haven, der er meget smuk."

„Tilhører den Eder?" spurgte Nureddin, og Scheik Ibrahim svarede:

„Ja vel, jeg har arvet den efter min Fader. Kom kun ind, I vil ikke fortryde det."

Nureddin reiste sig, idet han udtrykte Scheik Ibrahim sin Tak for hans Artighed og gik tilligemed den smukke Perserinde ind i Haven, hvis Dør hin lukkede. Derpaa førte han sine Gjæster til et Punkt, hvorfra de omtrent kunde overse Havens Beskaffenhed, Omfang og Skjønhed. Nureddin kjendte mange smukke Haver i Balsora, men han havde endnu ikke seet nogen, der kunde sættes i Sammenligning med denne. Efterat de havde seet sig om overalt og vare gaaede igjennem nogle Alleer, spurgte han den ved sin Side gaaende Opsynsmand om hans Navn. Da dette var bleven ham meddelt, udbrød han:

„Scheik Ibrahim, jeg maa tilstaae, at dette er en herlig Have; Gud lade Eder længe nyde godt af den! Vi kunne ikke nokſom takke Eder for Eders Forekommenhed, at I viste os et saa seeværdigt Sted. Det er ikke mere end billigt, at vi bevise Eder vor Erkjendtlighed derfor paa en eller anden Maade. Tag derfor disse to Guldstykker; jeg beder Eder om for dem at skaffe os nogle Levnetsmidler, som vi i Fællesskab kunne gjøre os tilgode med."

Scheik Ibrahim lo i Skjægget ved Synet af Guldet, thi han holdt overordentlig meget af dette

Metal, og tog imod det. Nu gik han for at udrette det Ærinde, der var bleven ham overdraget og da han var bleven alene, sagde han fornøiet ved sig selv:

„Det er skikkelige Folk, de samme; jeg vilde have staaet mig selv i Lyset, hvis jeg havde slaaet dem og jaget dem bort. For en tiende Del af disse Penge kan jeg beværte dem fyrsteligt, og det øvrige beholder jeg for min Uleilighed."

Medens han altsaa gik bort for at kjøbe et Aftensmaaltid til sig og sine Gjæster, spadserede disse i Haven og kom derved til den store Sal i dens Midte. De beundrede dens Bygningsmaade i Størrelse og Høide, og efterat de vare gaaede rundtomkring den, stege de ad den store Trappe af hvidt Marmor op til Døren, der imidlertid var lukket. Nureddin gik netop igjen ned ad Trappen med den smukke Perserinde, da Scheik Ibrahim vendte tilbage, belæsset med Levnetsmidler.

„Sagde I ikke, at I eiede denne Have?" tilraabte Nureddin ham.

„Det sagde jeg og siger det endnu engang," svarede Oldingen, „men af hvad Grund retter I det Spørgsmaal til mig?"

„Tilhører den prægtige Sal Eder da ogsaa?" vedblev Nureddin.

Dette andet Spørgsmaal kom Scheik Ibrahim noget uventet, og det lod til at sætte ham i Forlegenhed. Imidlertid indsaae han, at hvis han sagde nei, vilde de vide, hvorledes det kunde gaae til, at han eiede Haven, men ikke den derværende Sal. Han vilde imidlertid ikke tage sit første Udsagn i sig igjen og sagde derfor:

„Min Søn, det ene maa følges med det andet, Salen tilhører naturligvis ogsaa mig."

„Naar det er Tilfældet," tog Nureddin igjen tilorde,

„og da I ønsker, at vi skulle være Eders Gjæster inat, saa gjør I os vel den Fornøielse at lade os see den indvendig. Efter dens Ydre at dømme, maa den indvendig være særdeles prægtig."

Det kunde ikke ret vel gaae an at afslaae Nureddins Anmodning. Da Scheik Ibrahim tilmed ikke havde faaet Underretning om, at Kalifen agtede at komme, mente han, at han i Ro og Mag kunde spise tilaften med sine Gjæster derinde. Han satte altsaa de medbragte Levnetsmidler paa det øverste Trappetrin og gik tilbage til sin Bolig for at hente Nøglen. Han bragte fremdeles Lys med, og da Nureddin og den skjønne Perserinde traadte ind i Salen, opfyldtes de saaledes af Beundring, at de slet ikke kunde blive trætte af at beskue dens Glands og Skjønhed. Der stode pragtfulde Sophaer, og foruden Lamperne var der imellem hvert Vinduespar anbragt en Sølvarmstage med Voxlys i. Sukkende tænkte Nureddin paa de glimrende Forhold, hvori han tidligere havde levet.

Imidlertid anrettede Scheik Ibrahim Maaltidet paa et Bord foran Sophaen, paa hvilken dernæst alle tre toge Plads. Da de havde spist sammen og bagefter vadsket deres Hænder, aabnede Nureddin et Vindue og opfordrede den smukke Perserinde til at komme hen til sig og beundre den herlige Udsigt og Havets Skjønhed i Maanebelysningen. Hun fulgte hans Opfordring, og begge nøde i Fællesskab det kostelige Syn, medens Scheik Ibrahim tog af Bordet. Da han var færdig dermed og igjen sluttede sig til sine Gjæster, spurgte Nureddin, om han ikke ogsaa kunde skaffe dem noget at drikke.

„Hvad vil I drikke?" sagde Scheik Ibrahim, „maaskee Sorbet? Jeg har en, der er ganske udmærket, men I ved jo, at man ikke pleier at drikke den efter Aftensmaden."

„Jeg ved det nok," svarede Nureddin, „jeg mente ogsaa en anden Drik; det undrer mig, at I ikke forstaaer mig."

„Saa mener I altsaa Vin?"

„Netop," bekræftede Nureddin; „hvis I har noget, saa vær saa god at give os en Flaske. I ved vel, at man drikker den efter Aftensmaaltidet for at faae Hast paa Tiden, til man gaaer til Ro."

„Gud frie mig fra at have Vin i Huset," udbrød Scheik Ibrahim, „eller fra at nærme mig et Sted, hvor den findes. En Mand som jeg, der fire Gange har valfartet til Mekka, har for Livstid gjort Afkald paa Vin, thi Propheten forbandede dem, der persede, bare eller drak den."

„Men I vilde gjøre os en stor Tjeneste ved at skaffe os noget," tog Nureddin igjen tilorde; „siden I har saa mange Betænkeligheder derved, vil jeg angive en Maade, hvorved I kan undgaae Forbandelsen, da I hverken behøver at behøver at befatte Eder med at perse, bære eller drikke Vinen."

„Lad høre," svarede Oldingen, og Nureddin vedblev:

„Foran i Haven have vi seet et Æsel staae bunden, der formodentlig tilhører Eder. Tag disse to Guldstykker, paalæg Æslet dets Bærekurv og gaa med det til det første det bedste Værtshus, som I ikke behøver at komme nærmere, end I selv vil. Giv blot en forbigaaende et Par Skilling for at gaae helt hen til Stedet og kjøbe et Krus Vin eller to for de Penge, som I medgiver ham. Han pakker da Vinen i Kurvene og bringer Eder Æslet tilbage. Saa driver I det blot afsted, og vi skulle nok tage Vinen ud af Kurvene; paa den Maade gjør I intet, der kan paadrage Eder noget Ansvar."

De to nye Guldstykker, som Scheik Ibrahim fik, gjorde et mægtigt Indtryk paa ham, og han yttrede:

„Ei, Sønneke, hvad I er for en Skjelmsmester! uden Eder vilde jeg aldrig have kunnet finde paa, hvorledes jeg skulde have baaret mig ad for at skaffe Eder Vin uden at krænge min Samvittighed."

Med disse Ord gik han bort og kom meget snart tilbage med det vinbelæssede Æsel, hvilket Nureddin stilte af med Krusene og bar dem ind i Salen, medens Scheik Ibraham førte Æslet bort. Da han kom tilbage, udbrød Nureddin:

„Vi kunne ikke nokkom takke Eder for den Uleilighed, som I har gjort Eder for vor Skyld, men der fattes os endnu noget."

„Og hvormed kan jeg endnu tjene Eder?" spurgte den gamle.

„Vi have ingen Drikkeglas, og nogle Frugter kunde ogsaa smage godt, hvis I kan skaffe dem," svarede Nureddin.

„I behøver blot at tale, saa skal I ikke komme til at lide Mangel paa noget, som I ønsker," svarede Scheik Ibrahim.

Han gik ud, kom igjen og var snart i fuld Virksomhed med at sætte smukke Porcelainsskaaler, fulde af alleslags Frugt, og Drikkebægre af Guld og Sølv paa Bordet. Efterat han paany havde spurgt, om de ellers trængte til noget, gik han ud uden at lade sig bevæge til at blive af deres indtrængende Bønner. Nureddin og den skjønne Perserinde satte sig altsaa alene tilbords og smagte først paa Vinen, der var fortræffelig.

„Ere vi ikke de lykkeligste Mennesker i Verden," sagde nu den første, „at Tilfældet har ført os til et saa prægtigt Sted. Lader os være glade og udhvile os efter Reisens Strabadser. Kan man tænke sig noget

bedre end at have Eder ved den ene og det fulde Bæger ved den anden Side?"

De drak, samtalede muntert og sang stiftevis en Sang. Begge vare i Besiddelse af særdeles gode Stemmer, men navnlig den skjønne Perserinde, og hendes Sang hidlokkede derfor igjen Scheik Ibrahim, der længe hørte til uden at lade sig see. Men endelig stak han Hovedet indad Døren og tilraabte Nureddin, hvem han allerede ansaae for drukken:

„Ret saa, Herre! jeg glæder mig over at see Eder i saa godt Lune."

„O, Scheik Ibrahim!" svarede denne, „hvad er I ikke for en vakker Mand, og hvor meget ere vi Eder ikke forpligtede! Vi fordriste os ikke til at nøde Eder til at drikke, men kom dog ind og skjænk os idetmindste Æren af Eders Selskab."

„Lader Eder ikke forstyrre," gjenmælede Ibrahim „jeg finder Tilfredsstillelse nok i den Fornøielse at høre Eder synge saa smukt."

Og borte var han. Den skjønne Perserinde blev imidlertid vaer, at han blev staaende paa det øverste af Trappen. Hun underrettede Nureddin derom og sagde fremdeles:

„Trods al hans Afsky for Vinen tvivler jeg dog ikke om, at jeg skal faae ham til at drikke noget, hvis I vil gjøre, hvad jeg foreskriver Eder."

„Og hvad skal jeg gjøre?" spurgte Nureddin, „I har kun at befale, jeg er beredt til alt."

„Bring det blot derhen, at han kommer ind og bliver hos os," vedblev den skjønne Perserinde; „skjænk saa lidt efter i et Bæger og byd ham det. Betænker han sig, saa drik I og lad dernæst, som om I sover ind. Resten paatager jeg mig."

Nureddin gjennemskuede den skjønne Perserindes

Hensigt og kaldte paa Scheik Ibrahim, der strax igjen viste sig i Døren.

„Scheik Ibrahim," begyndte han nu, „vi ere Eders Gjæster og ere blevne modtagne af Eder paa den mest forekommende Maade af Verden. Hvorledes kan I nu nægte os den Bøn at gjøre os den Ære at holde os med Selskab? Vi forlange jo ingenlunde, at I skal drikke, men blot gjøre os den Fornøielse at være tilstede."

Scheik Ibrahim lod sig overtale til at træde indenfor og satte sig i det Hjørne af Sophaen, der var nærmest ved Døren.

„Der sidder I jo slet ikke godt," tog Nureddin atter tilorde, og vi have ikke engang den Glæde at kunne betragte Eder. Kom dog nærmere, jeg beder Eder, og tag Plads ved Siden af min Kone; hun seer det gjerne."

„Jeg gjør, hvad I ønsker," yttrede Scheik Ibrahim, smilende over hele Ansigtet af Glæde over at komme en saadan Skjønhed nær, og satte sig i ringe Afstand fra hende. Derpaa anmodede Nureddin den skjønne Perserinde om at synge et eller andet paa Grund af den Ære, som Scheik Ibrahim beviste dem. Det gjorde hun og satte den gamle i Henrykkelse. Da hun taug, skjænkede Nureddin Vin i et Bæger og bød ham det med de Ord:

„Scheik Ibrahim, drik engang et Glas paa vor Sundhed!"

„Herre," svarede hin med en Gebærde, som om han gruede ved det blotte Syn af Vinen, „jeg beder Eder om at have mig undskyldt. Jeg har jo allerede sagt Eder, at jeg forlængst har opgivet at drikke Vin."

„Naa, vil I ikke drikke paa vort Velgaaende,"

sagde Nureddin derpaa, „saa tillader I vel, at jeg drikker paa Eders.“

Medens Nureddin drak, flækkede den skjønne Perserinde et Æble og tilbød Scheik Ibrahim Halvdelen deraf med de Ord:

„I har ikke villet drikke, men vil dog vel ikke ligeledes vægre Eder for at smage paa dette fortræffelige Æble?“

Han formaaede ikke at afslaae en saa skjøn Haand det, nikkede samtykkende, tog det halve Æble og førte det til Munden. Medens den skjønne Perserinde smigrede for den gamle, lænede Nureddin sig tilbage og anstillede sig, som om han sov. Strax rykkede den skjønne Perserinde nærmere til Scheik Ibrahim og sagde sagte til ham:

„Der have vi det; saaledes bærer han sig ad, hvergang vi more os sammen. Neppe har han drukket et Par Bægere, før han sover ind og lader mig skjotte mig selv. Jeg haaber imidlertid, at I vil holde mig med Selskab, medens han sover.“

Med disse Ord fyldte hun et Bæger med Vin, rakte det med et opfordrende Øiekast til den gamle og vedblev:

„Drik engang paa min Sundhed, jeg vil gjøre Eder Besked.“

Scheik Ibrahim gjorde Ophævelser og bad indstændig om at blive forskaanet, men hun bad saa indtrængende, at han, overvunden af hendes Bønner og Ydigheder, tilsidst tømte Bægeret til Bunden. Den gamle vragede ingenlunde et lille Glas, men han undsaae sig ved at rose det for fremmede. Som saa mange andre besøgte han ogsaa i Smug Vinhusene og havde tilforn ved Indkjøbet aldeles ikke anvendt den af Nureddin angivne Forsigtighed, men var sprensstregs

ilet til den ham tilstrækkelig bekjendte Vinhandler. Natten skjulte hans Færd, og han sparede derved ogsaa de Penge, som han ved at følge Nureddins Anvisning havde maattet give en anden for Besørgelsen.

Medens han nu spiste det halve Æble, fyldte den skjønne Perserinde anden Gang Bægeret med Vin, og han gjorde allerede nu ikke saa mange Vanskeligheder ved at modtage det af hendes Haand. Ved det tredie gjorde han slet ingen og drak netop det fjerde ud, da Nureddin anstillede sig, som om han vaagnede op. Han satte sig overende, og idet han saae stivt paa den gamle og lo høit, sagde han:

„Ha, ha, Scheik Ibrahim, jeg har overlistet Eder; I foregav at Vin var Eder en Vederstyggelighed, og nu drikker I den dog."

Denne Overraskelse havde Scheik Ibrahim ikke ventet, og han blev en Smule forlegen, hvilket imidlertid ikke afholdt ham fra at drikke ud. Derpaa sagde han leende:

„Herre, er det Synd, hvad jeg har gjort, saa kommer den ikke over mig, men over Eders Kone. Hvem mægter at modstaae saa mange Yndigheder?"

Den skjønne Perserinde tog Scheik Ibrahim i Forsvar og sagde til Nureddin:

„O Herre, dril ikke Scheik Ibrahim, men drik."

Hun rakte ham idetsamme et fuldt Bæger, og Nureddin bød hende senere ligeledes et fuldt Bæger. Men da de havde gjort dette et Par Gange og ikke skjænket noget for Scheik Ibrahim, saae denne forundret paa dem og spurgte:

„Hvad skal det betyde? Det er en ulovlig Behandling! hvorfor faaer jeg ikke mere. Lad mig ogsaa komme til min Ret."

Under lydelig Latter skjænkede de nu for ham og drak og spøgede til henimod Midnat.

Ved dette Tidspunkt henlededes den smukke Perserindes Opmærksomhed paa, at der kun brændte et Lys paa Bordet, og hun sagde derfor:

„Scheik Ibrahim, I har kun bragt os et brændende Lys, og der er dog saamange her i Salen. Hav den Godhed at tænde dem, forat her kan blive lysere."

Oprømt af Vinen og for ikke at maatte afbryde en Samtale, som han førte med Nureddin, svarede han:

„Tænd dem selv, I har yngre Ben end jeg; men lad det være nok med fem eller sex, jeg har mine Grunde derfor."

Den smukke Perserinde gik altsaa hen og hentede et Lys, tændte det og med dette igjen alle firsindstyve uden at bryde sig om den gamles Ord. Da han nogen Tid efter var fordybet i en ivrig Samtale med hende, rettede Nureddin den Bøn til ham at tænde nogle Lamper. Uden at lægge Mærke til, at alle Lysene i Armstagerne allerede brændte, svarede Scheik Ibrahim:

„I maae være meget doven eller meget svageligere end jeg, naar I ikke selv kan det. Gaa selv hen og tænd nogle, dog ikke mere end tre."

Men Nureddin tændte alle firsindstyve og aabnede alle firsindstyve Vinduer, uden at Oldingen i sin livlige Underholdning med den skjønne Perserinde lod til at blive det vaer.

Ved denne Tid sad Kalifen endnu ved et Vindue i sit Palads og saae i Maanestin ud paa Tigris netop i Retning af Fornøielsens Sal. Høilig forbauset bemærkede han pludselig, at denne blev klart oplyst, og lod strax Visiren Giafar kalde ind, der kun ventede paa, at de troendes Beherster skulde gaae i Seng, for at begive sig

hjem. Dieblikkelig stod Giafar for ham, og Kalifen tiltordnede ham:

„Hund af en Visir! tjener Du mig saaledes, at Du ikke engang melder mig, hvad der foregaaer i Bagdad?"

„Herre, hvad Grund har J til at tale saaledes?" spurgte Giafar, og Kalifen vedblev:

„Saalænge som Bagdad tilhører mig, tor Fornøielsens Sal ikke oplyses og dens Vinduer ikke aabnes uden mit Vidende. Ve Dig! Hvem kan gjøre det, medens jeg er Kalif? Træd herhen og see!"

Skjælvende af Frygt saae Visiren, at det virkelig forholdt sig rigtig. For nu at stille Kalifen tilfreds benyttede han sig af et Paafund og sagde:

„Beherster af de troende, jeg formaaer ikke at give Eders Majestæt nogen anden Forklaring derover, end at Scheik Ibrahim for nogle Dage siden kom til mig og udtrykte det Ønske, at han maatte samle de geistlige ved sin Moskee hos sig til en Fest, som han vilde foranstalte til deres og Eders Ære. Da jeg spurgte ham, hvorledes jeg kunde være ham til Nytte, bad han mig om hos Eders Majestæt at indhente Tilladelse til, at han maatte bruge Fornøielsens Sal dertil. Jeg bevilligede det og sagde, at jeg vilde underrette Eders Majestæt derom, men beder om Tilgivelse for, at jeg har glemt det. Formodentlig feirer Scheik Ibrahim sin Fest idag og har ogsaa villet vise de geistlige denne glimrende Belysning."

„Giafar, din Tale røber, at Du har begaaet tre utilgivelige Feil," udbrød Kalifen negenlunde formildet. „For det første har Du givet Scheik Ibrahim Tilladelse til at afbenytte min Sal; men en Opsynsmand er ikke en saa vigtig Embedsmand, at han fortjener en slig Ære. For det andet har Du ikke sagt mig noget derom,

og for det tredie har Du taget aldeles feil af den gode gamles egentlige Hensigt. Jeg er fuld og fast overbevist om, at det blot var lagt an paa at erholde et Bidrag til Omkostningerne ved denne Fest. Derpaa har Du ikke tænkt, og jeg kan ikke fortænke ham i, at han ved denne store Belysning hævner sig over, at Du ikke bedre har forstaaet en halvkvædet Vise."

Glad over at see Kalifen tage Sagen fra denne Side, indrømmede Visiren gjerne Rigtigheden af de fremførte Klagepunkter, og at han havde begaaet en Feil ved ikke at give Scheik Ibrahim nogle Guldstykker. Smilende tog Kalifen paany Ordet og sagde:

„Siden det forholder sig saaledes, skal Du ogsaa bøde for din Forseelse, men det skal blive en lempelig Straf. Du skal nemlig tilbringe Natten med mig iblandt hine Godtfolk, som jeg gjerne vil see nærved. Medens jeg nu iforer mig en borgerlig Dragt, skal Du og Mesrur gjøre det samme og dernæst følge med mig."

Giafar gjorde rigtignok den Indvending, at det allerede var silde, og at Forsamlingen vilde være forbi og borte, inden de kom derhen; men Kalifen erklærede, at han under alle Omstændigheder vilde afsted. Da det nu slet ikke havde sin Rigtighed med Visirens Foregivende, var denne i Fortvivlelse over Kalifens Haardnakkethed, men havde intet andet Valg end at adlyde.

Kalifen, Storvisiren og Mesrur, Obersten for Gildingerne, begave sig altsaa til Haven, hvis Dør Scheik Ibrahim ved Tilbagekomsten fra Vinindkjøbet havde glemt at lukke.

„Hvoraf kommer det, at Døren endnu staaer aaben saa silde?" spurgte Kalifen fortrydelig Giafar, „mon Scheik Ibrahim pleier at lade den staae saaledes? Jeg vil snarere troe, at han har begaaet denne Feil, fordi han er saa optaget af sin Fest."

Da han var kommen i Nærheden af Salen, raadførte han sig med Storvisiren, om det ikke var det bedste at klattre op i et nærved staaende Træ for derfra at see, hvad der foregik derinde, fordi han vilde vide de, inden han gik ind. Giafar gjorde ham imidlertid opmærksom paa, at Døren til Salen stod paaklem, og Kalifen gik sagte derop og kunde her ubemærket overse det Indre. Hans Forbauselse var paa det høieste, da han saae en Kvinde af uforlignelig Skjønhed, en særdeles velstabt ung Mand og Scheik Ibrahim sidde sammen ved et Bord. Den sidste sagde netop, idet han holdt et fuldt Bæger i Haanden, til den skjønne Perserinde:

„En ægte Dranker maa aldrig drikke uden først at synge en Vise. I kjender vist ogsaa Digterens Ord: — Lad Bægeret gaae rundt og modtag det af den lysende Maanes (det vil sige: af den kredentsende skjønnes) Haand; — og drik ikke uden under munter Klang, thi selv for Heste fløiter man, naar man vander dem."

Da Kalifen saae denne Adfærd af Scheik Ibrahim, hvem han hidtil havde holdt for en adstadig Mand, om hvem han ikke havde troet, at han drak Vin, svulmede Aarene i hans Pande af Vrede. Forsigtig nærmede han sig den nogle Trin lavere staaende Giafar og sagde:

„Ingensinde har jeg seet fromme Folk bære sig saaledes ad som i denne Nat. Gaa selv op og tage det i Øiesyn, for at Velsignelsen*) deraf ikke skal undgaae Dig."

Allerede af den Tone, hvori dette blev sagt, kom Giafar til Erkjendelse af, at der var noget galt paafærde, og da han blev Selskabet i Salen vaer, begyndte

*) Mahomedanerne tro, at det bringer Velsignelse at være Tilskuer ved Andagtsøvelser.

han at bæve af Frygt. Aldeles bestyrtet vendte han tilbage til Kalifen uden at kunne fremføre et Ord.

„Hvilken Uorden," begyndte denne, „at nogen er saa dristig at gjøre sig lystig i min Have og Sal. Og Scheik Ibrahim lukker dem ind, taaler dem og holder dem med Selskab. Jeg troer imidlertid, at man skal have ondt ved at finde noget smukkere Par, og førend jeg giver min Vrede Luft, vil jeg dog skaffe mig nøiere Underretning om, hvem de ere, og hvorledes de ere komne hid."

Med disse Ord begav han sig igjen til Døren for at anstille yderligere Jagttagelser; Visiren fulgte med og blev staaende bagved Kalifen. Begge hørte nu Ibraham spørge den skjønne Perserinde, om hun ønskede noget, der kunde forhøie denne Aftens Fornøielse, hvortil hun svarede:

„Efter min Mening vilde der ikke mangle mere, naar I havde et Instrument, som jeg forstaaer at spille, ved Haanden at kunne give mig."

„Kan I spille paa Cither, skjønne Herskerinde?" spurgte Scheik Ibrahim, og da hun bejaede dette, tog han en ud af et Skab i Nærheden og rakte hende den. Hun begyndte at stemme den, da Kalifen vendte sig om til Giafar og sagde:

„Ved Allah! hvis hun spiller godt, vil jeg tilgive hende og den unge Mand, men Dig lader jeg uden Naade og Barmhjertighed hænge."

„Behersker af de troende," svarede Giafar, „saa vil jeg bede til Gud om, at hun spiller slet."

„Hvorfor det."

„Jo flere vi blive," erklærede Visiren, „desto bedre kunne vi trøste os over at døei smukt og godt Selskab."

Kalifen var en Ven af gode Indfald og lo; derpaa lyttede han igjen efter den skjønne Perserindes Spil,

hvis Forspil allerede tilkjendegav, at hun var i Besidelse af en mesterlig Færdighed. Nu begyndte hun med sin underfulde Stemme at foredrage en Sang med en saadan Kunst og Fuldendthed, at Kalifen var henrykt. Da hun var færdig, gik han ned ad Trappen og sagde til Giafar:

„Jeg har i mit Liv ikke hørt nogen bedre Stemme eller noget bedre Citherspil. Isak*) ansaae jeg for den dueligste Citherspiller i Verden, men hende kan han ikke sammenlignes med. Jeg er saa tilfreds dermed, at jeg vil gaae ind og høre hende nærved; Spørgsmaalet er kun, hvorledes jeg skal bære mig ad dermed."

„Behersker af de troende," svarede Giafar, „hvis I gaaer ind og bliver kjendt af Scheik Ibrahim saa dør han af Skræk."

„Det er jeg ogsaa bange for," yttrede Kalifen, „og det vilde gjøre mig ondt at forvolde hans Død, efterat han har tjent mig saa længe. Der falder mig dog noget ind, som kan føre til Maalet. Bliv her med Mesrur og vent, indtil jeg kommer tilbage."

Med disse Ord fjernede Kalifen sig og tog Veien henimod et stort muret Vandbassin, der stod i Forbindelse med Tigris og desaarsag havde fuldtop af deilige Fisk. Det var en bekjendt Sag imellem Fiskerne, der intet hellere ønskede end at maatte fiske der, men Kalifen havde udtrykkelig befalet Scheik Ibrahim, at han ikke maatte lade nogen komme derind. Men i denne Nat var en Fisker kommen forbi Havedøren, efterat Kalifen, der havde ladet den blive staaende aaben, som han fandt den, allerede var gaaet ind. Benyttende sig af Leiligheden, sneg Fiskeren sig ind i Haven og hen til Vandbassinet, hvor han kastede sine Net ud; han var i Begreb med at trække dem op, da Kalifen kom,

*) En berømt Citherspiller, der levede i Bagdad under Harun Alr aschids Regjering.

til. Denne havde nok ventet, at stigt vilde være Følgen af Scheik Ibrahims Efterladenhed, og havde til Hensigt at drage Nytte deraf. Fiskeren gjenkjendte Kalifen trods hans Forklædning, og kastede sig for hans Fødder, idet han paaberaabte sig sin Fattigdom. Kalifen befalede ham at reise sig uden Frygt og trække sit Net iland for at see, hvilke Fisk der var deri.

Den beroligede Fisker adlød øieblikkelig, og der forefandtes fem eller sex Fisk af hvilke Kalifen udvalgte de to største, som han ved Hovederne lod trække paa en tynd Kvist. Derpaa befalede han Fiskeren at bytte Dragt med sig. Efterat Kalifen fra Top til Taa var paaklædt som Fisker, sagde han til Manden:

„Tag dit Net og pak Dig."

Han kom i en Fart afsted, og Kalifen tog nu Fiskene, vendte tilbage til Mesrur og Giafar og stillede sig op foran dem. Visiren kjendte ham ikke og sagde:

„Hvad vil Du? Gaa din Vei."

Kalifen lo, og nu først saae Visiren, hvem han havde for sig.

„Behersker af de troende!" udraabte han, „er det muligt, at det er Eder? Jeg kjendte Eder ikke og beder tusend Gange om Forladelse for min uhøflige Opførsel. Nu kan Eders Majestæt trøstig gaae ind i Salen uden at frygte for at blive kjendt af Scheik Ibrahim."

„Saa bliv her, medens jeg forsøger min Lykke," sagde Kalifen.

Han gik op ad Trappen og bankede paa. Nureddin var den første, der hørte det; han gjorde Scheik Ibrahim opmærksom derpaa, og denne spurgte om, hvem det var. Kalifen traadte ind i Salen, men blev staaende tæt ved Døren og svarede:

„Scheik Ibrahim, jeg er Fiskeren Kerim. Da jeg blev vaer, at I havde fremmede hos Eder, og

netop havde fanget to prægtige Fisk, vilde jeg spørge Eder, om I ikke har Brug for dem?"

Da Nureddin og den skjønne Perserinde hørte tale om Fisk, som de meget yndede, bade de Scheik Ibrahim om at lade Manden komme nærmere for at forevise Fiskene.

Scheik Ibrahim var ikke mere i den Tilstand, at han kunde forlange en Forklaring af Fiskeren om, hvorledes han var sluppen ind i Haven. Han tænkte blot paa at gjøre sig behagelig for den skjønne Perserinde. Med Møie vendte han sit af Vinen tunge Hoved mod Døren og sagde med tykt Mæle til den formentlige Fisker:

„Kom nærmere, Du Nattetyv, at man kan tage Dig i Diesyn."

Kalifen adlod, idet han fuldstændig efterlignede en Fiskers Adfærd og fremviste sine Fisk.

„Jh, hvilke deilige Fisk," udbrød den skjønne Perserinde, „hvor gjerne vilde jeg ikke spise dem, naar de blot vare kogte og godt tilberedte."

„Ved Allah, I har Ret!" udraabte Scheik Ibrahim, „hvad skulle vi med dine raae Fisk? gaa hen og tilbered dem selv. I mit Kjøkken vil Du finde alt, hvad Du behøver dertil."

„Som I befaler," sagde Kalifen og gik udenfor, hvor han meddelte Giafar, at alt var gaaet godt, men nu vilde de derinde have, at han skulde koge og tilberede Fiskene. Visiren tilbød øieblikkelig at gjøre det, men Kalifen vedblev:

„Det hele morer mig saameget, at jeg gjerne selv paatager mig den Uleilighed. Siden jeg har spillet Fiskerens Rolle saa godt, kan jeg vel ogsaa nok udføre Kokkens. I min Ungdom har jeg befattet mig meget med Kogekunsten og var slet ikke saa daarlig deri."

Med disse Ord begav han sig paa Veien til Scheik Ibrahims Bolig, og Giafar og Mesrur fulgte med. De lagde alle tre Haand paa Værket, og skjøndt Kjøkkenet var lille, forefandt de dog alt, hvad de behøvede; Retten var snart færdig, og Kalifen bar den frem. Han lagde en Citron til hver især, og medens alle, især Nureddin og den skjønne Perserinde, spiste med megen Fornøielse, blev Kalifen staaende foran dem. Efterat de vare færdige, vadskede de deres Hænder og Nureddin yttrede:

„Fisker, man kan ikke ønske sig bedre Fisk, og Du har gjort os en overordentlig stor Tjeneste. Tag dette!"

Med disse Ord rakte han Kalifen sin Pung med Resten af de halvtredsindstyve Guldstykker, som han havde faaet af Sandschar i Balsora.

„Du skulde faae mere," vedblev han, „hvis jeg havde mere. Hvis jeg havde kjendt Dig, førend jeg satte min Arv overstyr, vilde jeg have hjulpet Dig ud af din Fattigdom. Tag imidlertid ligesaa venlig imod det, som om det var en betydeligere Gave!"

Takkende modtog Kalifen Pungen, og da han følte, at den indeholdt Guld, sagde han:

„Herre, jeg kan ikke takke Eder nok for Eders Rundhaandethed. Lykkelig den, der har med saa vakkre Folk at bestille som Eder. Men førend jeg gaaer, har jeg endnu en Bøn. Jeg seer der en Cither og slutter deraf, at den naadige Frue spiller dette Instrument. Ak! hvis I kunde bevæge hende til at lade mig høre et Stykke, vilde jeg gaae hjem som det lykkeligste Menneske i Verden. Jeg lider dette Instrument overordentlig godt."

Paa Nureddins Bøn greb den skjønne Perserinde Citheren, stemmede den, spillede og sang. Bagefter spillede hun uden at synge dertil, og da hun hørte op,

var Kalifen ganske ude af sig selv af Beundring og Henrykkelse og raabte:

„O hvilken Stemme! hvilken Haand og hvilket Spil! Aldrig har noget Menneske sunget eller spillet smukkere. Man har aldrig hørt eller seet Mage!"

„Nu, Fisker," udbrød Nureddin, „have hun og hendes kunstfærdige Strengespil behaget Dig?"

„Ved Allah, ja," sagde Kalifen.

Nureddin, hvis Vane det var at skjænke alt bort, naar en anden roste det, vedblev:

„Saa forærer jeg Dig hende. Tag hende som en Gave af en høimodig Mand, der aldrig tager sit Ord tilbage."

Med disse Ord reiste han sig, tog sit Overtøi, som han havde lagt fra sig, og vilde gaae for at lade den formentlige Fisker komme i uhindret Besiddelse af den skjønne Perserinde.

Denne var høist bestyrtet over en slig Gavmildhed; hun holdt Nureddin tilbage og sagde, idet hun saae kjælent paa ham:

„Herre, hvor har I isinde at gaae hen? sæt Eder igjen paa Eders Plads og hør, hvad jeg vil spille og synge."

Nureddin opfyldte hendes Ønske og med Taarer i Øinene improviserede hun Vers, hvori hun bebreidede ham hans Mangel paa Kjærlighed, fordi han med en saadan Lethed og Haardhed kunde afstaae hende til Kerim. Endelig lagde hun Instrumentet bort og skjulte sit Ansigt og sine Taarer i Lommetørklædet. Nureddin besvarede ikke disse Bebreidelser med et eneste Ord, og hans Taushed syntes at antyde, at han ikke angrede det Skridt, han havde gjort.

Fuld af Forundring, tog Kalifen Ordet og sagde:

„Herre, altsaa er denne skjønne, sjeldne, beun-

dringsværdige Kvinde, som I saa høimodig forærer mig, Eders Slavinde?"

„Ganske rigtig, Kerim," svarede Nureddin, „og Du vilde blive endnu mere forundret, hvis jeg vilde fortælle Dig alle de Gjenvordigheder, der ere tilstødte mig for hendes Skyld."

„Ak, Herre, hav den Godhed at fortælle mig Eders Historie," bad Kalifen, der bestandig spillede Fiskerens Rolle.

Nureddin, der nylig havde bragt ham et langt større Offer, afslog ikke hans Begjæring. Han fortalte hele sin Historie ligefra den Dag, da Visiren Khakan havde kjøbt den skjønne Perserinde til Kongen af Balsora, indtil den nærværende Dag uden at fortie det ringeste. Da han var færdig dermed, spurgte Kalifen, hvorhen han nu agtede at vende sig, og Nureddin svarede:

„Hvorhen Gud fører mig."

„Hvis I vil lyde mit Raad, saa skal I ikke reise videre," sagde Kalifen, „men vende tilbage til Balsora. Jeg vil medgive Eder et Brev til Kongen, og I skal faae at see, at han vil tage godt imod Eder, naar han har læst det, og at ingen træder Eder for nær i nogen Henseende."

Nureddin tilkjendegav sin Forundring derover og mente, at det var noget uhørt, at en Fisker stod i Brevveksling med en Konge. Men Kalifen erklærede ham, at det ikke var saa mærkeligt endda. De havde gaaet i Skole hos samme Lærer og altid været gode Venner. Lykken havde rigtignok gjort den anden til Konge og ham kun til en stakkels Fisker, men deres Venskab bestod desuagtet usvækket. Hin havde ofte villet hjælpe ham iveiret, men han havde altid indskrænket

sig til at anvende sin Indflydelse til Fordel for sine Venner.

„Lad mig derfor kun raade," sluttede han, „I skal faae at see, at I er godt tjent deimed."

Nureddin indvilligede, og da alle nødvendige Skriveredskaber vare forhaanden, skrev Kalifen følgende Brev til Kongen af Balsora:

„Harun Alraschid, Mahdis Søn, sender dette Brev til Mohammed, Søn af Seyni, hans Fætter. Saasnartsom Nureddin, Søn af Visiren Khakan, Overbringeren af dette Brev, har leveret Dig det, og Du har læst det, skal Du strax aftage din kongelige Kappe, isøre ham den og lade ham indtage din Plads. Lev vel."

I Randen af Brevet tilføiede han fremdeles med finere Skrift:

„I den albarmhjertige Guds Navn!"

Han vilde dermed antyde, at han forlangte ubetinget Lydighed.

Kalifen lagde dette Brev sammen og forseglede det uden at meddele Nureddin noget af Indholdet. Derpaa skyede han ham samme med den Anvisning:

„Indskib Eder ufortovet paa et af de Skibe, der daglig afgaae ved denne Tid. I kan sove ombord."

Nureddin tog Brevet, gjemte det i sin Turban og gik sin Vei med de faa Penge, som han havde været i Besiddelse af, forend Sandschar gav ham sin Børs. Utrøstelig over hans Bortgang, tog den skjønne Perserinde Plads i en Krog, hvor hun gav sig til at græde.

Neppe var Nureddin borte, forend Scheik Ibrahim der hidtil havde tiet til alt, vendte sig til den formentlige Fisker med de Ord:

„Hør Kerim, Du har bragt os et Par Fisk, der i det høieste ere tyve halve Dirhems (Kobbermønter)

værd, og derfor faaet en Pung fuld af Penge og en Slavinde. Tror Du, at Du kan beholde alt det for Dig selv. Jeg vil lade Dig vide, at jeg vil have Slavinden for min Part. Hvad Pungen angaaer, saa lad mig see, hvad den indeholder. Hvis det er Sølv, kan Du selv beholde en eller to Stykker, men er det Guld, saa beholder jeg det hele og vil give Dig nogle Kobbermønter, som jeg har hos mig."

„Hvad Pungen indeholder, ved jeg ikke," svarede den formentlige Fisker Kerim, „men vil gjerne dele Indholdet med Dig, enten det saa er Guld eller Sølv; Slavinden vil jeg derimod beholde for mig selv. Er I ikke tilfreds dermed, faaer I sletintet."

Scheik Ibrahim, der blev rasende vred over en slig Uforskammethed af en Fisker, greb et af Porcelainsbægerne paa Bordet og kastede det efter Kerims Hoved. Denne kunde let undvige det usikkre Kast og Bægeret knustes imod Væggen. Men til samme Tid traadte Kalifen hen til et af Vinduerne og klappede i Hænderne. Det var et Signal til, at Visiren og Mesrur samt fire Kammertjenere, der vare komne med Klæder, som Giafar havde sendt Bud efter, skulde træde ind. Øieblikkelig trenede ind i Salen, Kalifen afstog Fiskerdragten, og de hjalp ham med at iføre sig de medbragte Klæder. Scheik Ibrahim sad ved dette Skuespil i Førstningen som om han var bleven til Sten; derpaa følte han paa sit Hoved, bed sig i Fingrene og blinkede i usigelig Forvirring:

„Drømmer jeg eller er jeg vaagen?"

Kalifen maatte lee over hans Fortvivlelse og sagde:

„O Scheik Ibrahim, hvorledes er det, at Du bærer Dig ad?"

Da først bortdunstede hans Tvivl og en Del af hans Rus, og idet han kastede sig for Kalifens Fødder

saa at hans Ansigt og hans lange Skjæg berørte Jorden, udraabte han:

„Beherster af de troende, Eders elendige Slave har fornærmet Eder; han anraaber om Eders Barmhjertighed og beder tusend Gange om Tilgivelse.“

Kalifen tilgav ham og befalede ham at reise sig; derpaa vendte han sig til den skjønne Perserinde og sagde hende, at hun vel nok af det, der nylig var foregaaet, kunde skjønne, at det ikke stemmede overens med hans Rang at modtage den Forære, som Nureddin med en saa magelos Høimodighed havde gjort ham. Han havde sendt ham til Balsora, hvor han havde indsat ham til Konge, og vilde ligeledes gjøre hende til Dronning, saasnartsom alt, betræffende hendes Mands Udnævnelse, var i Orden. Imidlertid skulde hun boe i hans Palads og blive behandlet efter Fortjeneste. Dette trøstede og beroligede den smukke Perserinde, og Glæden over at see den elskede Nureddin opnaae en saa høi Værdighed holdt hende skadesløs for den Smerte, hun havde udstaaet. Kalifen opfyldte ogsaa sit Løfte og anbefalede hende endog til sin Gemalinde Sobeide, efterat han havde underrettet hende om den store Agtelse, som han nærede for Nureddin.

Denne var imidlertid kommen lykkelig og vel til Balsora og gik paa staaende Fod til det kongelige Palads, hvor Kongen netop uddelte Audients. Holdende Brevet iveiret med Haanden, arbeidede han sig igjennem Trængselen og leverede det til Kongen, der tog imod det, aabnede det og under Læsningen skiftede Farve. Derpaa kysede han det tre Gange og vilde allerede underkaste sig Kalifens Befaling, da han kom paa den Tanke først at høre Savys Mening. Denne uforsonlige Fjende af Nureddin havde allerede seet ham, og meget forskrækket derover, blev han det endnu mere

ved Synet af Brevet og dets Indhold. Da han imidlertid næsten var ligesaa meget Part i Sagen som Kongen, bestræbte han sig for at hitte paa Raad; han traadte til en Side, som om han søgte et bedre Lys til at læse Brevet endnu engang igjennem, og afrev saa behændig den i Randen med smaae Bogstaver skrevne Formel, ved hvilken Kalifen paabød usortsvet Lydighed, at ingen bemærkede det, og at det kun var synligt ved nøiere Undersøgelse. Derpaa puttede han det afrevne i Munden, gav Kongen Brevet tilbage og spurgte hvidskende:

„Herre, hvad har Eders Majestæt til Hensigt at gjøre?"

„Det, som Kalifen befaler mig," svarede Kongen.

„Det gjøres ikke nødvendig," indvendte den rænkefulde Visir, „det er rigtignok Kalifens Haandskrift, men hans Formel fattes."

Kongen mente vel at have seet den, men troede, at han i sin Bestyrtelse havde taget feil, da den nu ikke var der mere. Imidlertid vedblev Visiren:

„Der er ingen Tvivl om, at Kalifen har villet være fritaget for at høre paa Nureddins Besværinger over Eders Majestæt og mig og kun derfor givet ham denne Skrivelse. Det har slet ikke været hans Mening, at I skulde efterkomme hans Befaling. Desuden har han jo ikke sendt noget særeget Bud med Firmanet (Regjeringsskrivelse), og derfor er det betydningsløst. Hvem indestaaer for Skrivelsens Rigtighed? Paa den Maade ere de aldrig før blevne os tilstillede. Eders Majestæt kan troe mig paa mit Ord, og jeg staaer til Ansvar for alle de slemme Følger, der muligvis kunde opstaae."

Kongen lod sig foresnakke, og Nureddin blev af bevæbnede Folk bragt til Savys Hus, hvor han fik Bastonnade, til han blev liggende som død. Dernæst blev

han kastet i et dybt og mørkt Fængsel, og Slutteren fik Befaling til kun at give ham Vand og Brød.

Da den forslaaede Nureddin igjen kom til Besindelse, udstødte han Veraab, og idet han begræd sin ulykkelige Skjæbne, sagde han:

„O Fister, hvor Du har bedraget mig, og hvor det var letsindigt af mig at sætte Lid til Dig! Men hvorledes kunde jeg vente en saadan Grusomhed, efter at jeg havde gjort Dig saameget godt! Himlen velsigne Dig ligefuldt, thi jeg kan ikke troe, at Du mente det ondt med mig, og jeg vil med Taalmodighed bære mine Lidelser."

Fangevogteren søgte efter Evne at formindske dem ved at indrette et bekvemt Leie til ham, og skjøndt Visiren daglig paalagde ham at prygle Nureddin, behandlede han ham tvertimod med Godhed og pleiede ham. Men Savy ponsede blot paa, hvorledes han skulde paaføre ham en forsmædelig Død uden selv at udsætte sig for nogen Fare. Da syvogtyve Dage vare forløbne, lod han flere af sine Slaver bringe kostbare Foræringer, der tilsyneladende kom fra Kalifen, til det kongelige Palads og begav sig selv ligeledes derhen. Kongen fandt stor Behag i dem, da Savy forbittrede hans Glæde ved den ondskabsfulde Bemærkning:

„Herre, maaskee ere disse smukke Sager bestemte til den nye Konge."

Kongen forstod Savys Mening og sagde:

„Hvorledes! lever den Usling endnu? Jeg troede, at Du havde ladet ham dræbe."

Savy svarede:

„Herre, jeg har ikke Ret til at forkorte nogens Liv, derfor raader kun Eders Majestæt."

„Gaa og lad Hovedet hugge af ham, jeg giver Dig Fuldmagt dertil," svarede Kongen.

Savy takkede for den Opreisning, han forskaffede ham, og tilføiede:

„Men da Nureddin har beskæmmet mig offentlig, hvilket er Eders Majestæt bekjendt, saa beder jeg om den Naade, at han maa blive henrettet foran Paladset, og at det maa blive bekjendtgjort af Udraabere i hele Byen, paa det at enhver faaer at vide, at den Fornærmelse, som han har tilføiet mig, er bleven fuldstændig hævnet."

Kongen bevilgede alt, og hele Staden sørgede over Udraabernes Budskab. Mindet om Nureddins Faders Fortjenester var endnu saa levende, at enhver opfyldtes med Uvillie over, at Sønnen ved Savys Ondskab og Tilskyndelse skulde lide en forsmædelig Død. Savy begav sig selv med tyve af sine Slaver til Fængslet og befalede Slutteren at udlevere ham Nureddin. Denne maatte ombytte de rene Klæder, som han havde faaet af Fangevogteren med smudsige Pjalter og blev derpaa givet i sin Fjendes Vold. Han græd og sagde:

„Ere I da sikkre for Ulykke? Have I ikke hørt Digterens Ord: De brugte deres Magt, men brugte den som Tyranner, og snart var den, som om den aldrig havde været."

„O Nureddin, troer Du at kunne gjøre mig bange dermed?" svarede Visiren; „jeg vil til Trods for hele Byen Balsora lade Hovedet hugge af Dig. Hvor herligt siger ikke en anden Digter: Den, som overlever sin Fjende en eneste Dag, har havt Lykken med sig."

Paa Savys Befaling blev Nureddin nu sat paa et Muldyr, og Toget satte sig i Bevægelse til Pladsen foran Paladset. Foran det blev der udraabt:

„Saaledes straffes hver den, der i Kalifens Navn skriver Breve til Kongen."

Under Paladsets Vinduer formerede Savys Slaver og den kongelige Livvagt en stor Kreds; de havde Moie med at holde Folk borte, der søgte at bryde igjennem for at befrie Nureddin. Savy overgav ham til Skarpretterens Varetægt og begav sig til Kongen, der allerede var beredt til at tage det forestaaende blodige Skuespil i Øiesyn.

Da Skarpretteren traadte hen til Nureddin, bad han ham om at tilgive ham hans Død, eftersom han var en Slave, der ikke kunde omgaae Udøvelsen af sin Pligt.

„Har Du noget Ønske," vedblev han, „saa sig det, for at jeg kan besørge det, thi dit Liv er forbi, saasnart som Kongen træder hen til Vinduet."

Den ulykkelige Nurednin udbrød derpaa, idet han saae sig om til alle Sider:

„Vil ingen i dette frygtelige Øieblik være saa barmhjertig at række mig en Drik Vand, forat jeg kan lædske min Tørst."

Øieblikkelig kom et Krus Vand tilstede; det gik fra Haand til Haand og naaede tilsidst Nureddin. Men da Visiren Savy blev denne Forhaling vaer, raabte han ud af Kongens Vindue til Skarpretteren:

„Hvorfor tøver Du? hug til."

Hele Pladsen gjenlød ved disse umenneskelige Ord af Forbandelser imod Visiren. Ogsaa den paa sin Myndighed stinsyge Konge billigede ikke denne i hans Nærværelse udtalte Befaling og tilkjendegav den ved at raabe, at man skulde give Tid. Han blev yderligere foranlediget dertil af en Trop Ryttere, der i fuld Firspring kom op ad en til Pladsen førende, lang Gade, og gjorde Savy opmærksom derpaa. Hos denne opsteg en Formodning om Hensigten med deres Komme, og han trængte ind paa Kongen for at faae ham til at

give Tegnet til Henrettelsen, hvilket han imidlertid afslog med de Ord:

„Jeg vil først vide, hvem Rytterne ere."

Og see, det var Storvisiren Giafar med Følge, hvem Kalifen havde sendt hertil fra Bagdad.

Denne havde i tredive Dage glemt at sende det sædvanlige Firman bagester Nureddin, da han ved at gaae forbi en Dør i Fruentimmernes Bolig hørte en meget smuk Stemme. Han blev staaende og havde aldrig saasnart hørt nogle Ord, der udtrykte Smerte over Skilsmissen, førend han spurgte en af de ham ledsagede Gildinger om, hvad det var for en Kvinde, der boede der. Denne svarede, at det var en Slavinde, der tilhørte hin unge Herre, som han havde sendt til Balsora og indsat til Konge istedetfor Mohammed, Søn al Soliman-Es-Seyni. Nu udraabte Kalifen:

„Stakkels Nureddin, Søn af Khakan! jeg har aldeles forglemt Dig. Løb strax hen og kald paa Giafar."

Da denne indtraf, sagde Kalifen til ham:

„Giafar, jeg har forglemt at afsende Firmanet, betræffende Nureddins Anerkjendelse som Konge af Balsora. Der er ikke længere Tid til at udfærdige det; tag derfor Folk og Heste og begiv Dig skyndsomt til Balsora. Hvis Nureddin er bleven ombragt, saa lad Visiren Savy hænge; men lever han endnu, saa før ham, Kongen og Visiren til mig."

Storvisiren tovede kun saa længe, som han behøvede for at stige tilheste; han afreiste med et ansseeligt Følge og ankom til den allerede omtalte Tid til Balsora. Da han viste sig paa Pladsen, vege alle tilside for at gjøre Plads for ham og raabte om Naade for Nureddin. Han red hen til Paladsets Trappe, hvor han stod af. Kongen af Balsora havde gjenkjendt Kalifens første Minister og kom ham imøde ved Døren til sit

Værelse. Storvisiren spurgte først, om Nureddin endnu var ilive, og da dette blev besvaret bekræftende, anmodede han om at faae ham bragt hid. Da Nureddin fremtren bunden og kneblet, lod han ham sætte i Frihed, hvorimod Visiren Savy blev bunden med de selvsamme Strikker. Kun en Nat opholdt han sig i Balsora og afreiste den følgende Dag til Bagdad med Nureddin, Kongen, og Visiren.

Saasnartsom han ankom dertil, bragte han dem alle til Kalifen, hvem han aflagde Beretning om sin Reise og især om den Tilstand, hvori han havde truffet Nureddin, der havde maattet udstaae saameget paa den avindsyge Savys Befaling. Som en Følge heraf gav Kalifen Nureddin Tilladelse til selv at hugge Hovedet af Visiren Savy. Men Nureddin svarede:

„Beherster af de troende, hvormeget ondt end denne Skurk har søgt at tilføie mig og min afdøde Fader, vilde jeg dog ansee mig selv for et ærefløst Menneske, hvis mine Hænder vare besudlede med hans Blod."

Kalifen bifaldt hans Tænkemaade og lod Skarpretteren gjøre det af med Savy.

Kalifen havde til Hensigt at sende Nureddin tilbage til Balsora som Regent, men denne bad sig fritaget derfor.

„Beherster af de troende," begyndte han, „Balsora er bleven mig saa modbydelig, siden jeg har døiet saamange Lidelser der, at jeg vover at bede Eders Majestæt om at tillade mig at holde den Ed, jeg har svoret paa ikke at ville vende tilbage dertil i hele min Levetid. Jeg vilde sætte størst Ære i personlig at maatte tjene Eders Majestæt, hvis I vil gunstigst forunde mig denne Naade."

Kalifen optog ham strax iblandt sine mest betroede Hofmænd, gav ham den skjønne Perserinde tilbage og

beviste ham saameget godt, at de lige til deres Dodsdag levede i den allerbedste Forstaaelse. Kong Mohammed indskærpede Kalifen at være omhyggelig i Valget af hans Visirer og sendte ham derpaa tilbage til Balsora.

Fortælling om Dronning Gylnare fra Havet, Prinds Beder fra Persien og Prindsesse Giohare fra Samandal.

Der var engang i gamle Dage en Konge af Persien, der herskede saa lykkelig og i en saa uforstyrret Ro, at han var saa tilfreds som nogen Konge i hele Verden. Kun i en Henseende gik det ham ikke efter Onske; han var nemlig allerede tilaars og havde ingen Prinds og Efterfølger med nogen af sine Koner. Han havde flere end hundrede, der alle boede prægtig og hver for sig; de havde Slavinder til deres Opvartning og Gildinger til at passe paa dem. Hvad han end gjorde for at tilfredsstille og forekomme deres Onsker, var der dog ingen af dem, der opfyldte hans Forhaabninger. Ofte bragte man ham nogle fra de længstbortliggende Egne, og naar de behagede ham, betalte han ikke alene hvad der blev forlangt, men overøste ovenikjøbet Sælgerne med Æresbevisninger, Velgjerninger og Taksigelser. Han vilde derved hidlokke flere og flere i det Haab dog omsider at faae en Kone, der vilde føde ham en Søn. Ogsaa paa gode Gjerninger lod han det ikke mangle for at røre Himlen. De fattige gav han overordentlige Almisser, og hans Troes fromme Broderskaber betænkte han med Gaver og virkelig kongelige Stiftelser for ved deres Forbøn at see sit høieste Onske opfyldt.

Ligesom sine Forfædre holdt han daglig Hof, naar

han opholdt sig i Hovedstaden; herved indfandt alle Gesandter og fornemme fremmede sig. Man underholdt sig ikke om politiske Nyheder, men om videnskabelige Gjenstande, Historie, Literatur, Digtekunst og alt andet, der var istand til at sysselsætte Aanden paa en behagelig Maade. Engang blev der ham af en Gilding meldt, at en langveis fra kommende Kjøbmand ansøgte om Tilladelse til at føre en Slavinde, som han havde bragt med sig, frem for ham. Kongen gav Befaling til at lade ham komme ind og anviste ham et Opholdssted; naar Hoffet havde trukket sig tilbage, vilde han tale med ham. Der blev anvist ham et Sted, hvorfra han bekvemt kunde see Kongen og høre ham tale i Fortrolighed med sine nærmeste Omgivelser. Kongen pleiede med Villie at bære sig saaledes ad imod fremmede, der ønskede at fremstille sig for ham, for at de kunne vænne sig til Synet af ham og ved at see ham tale venlig og fortrolig med andre blive frimodige og tale ligesaa med ham uden at sættes i Forlegenhed af Høiheden og Glandsen af hans Omgivelser, der nok kunde gjøre Folk, der ikke vare vante dertil, maalløse.

Efterat Audientsen var forbi, og alle havde bortfjernet sig, saa at blot Kjøbmanden var tilbage, kastede han sig ned for Thronen med Ansigtet mod Jorden og ønskede Kongen, at alle hans Ønsker maatte gaae i Opfyldelse. Da han igjen havde reist sig, spurgte Kongen om Slavinden, og om hun var smuk. Kjøbmanden svarede, at hans Majestæt vist var i Besiddelse af meget smukke Slavinder, eftersom man anvendte saa stor Omhu paa at søge dem til ham i alle Verdens Lande.

„Men uden at rose mine Varer for meget," vedblev han, „kan jeg forsikre, at J endnu aldrig har seet nogen, der kan udholde en Sammenligning med denne,

naar man ret betragter hendes herlige Vext, hendes Skjønhed og alle de Yndigheder og Fuldkommenheder, der pryde hende."

„Hvor er hun?" spurgte Kongen, „før hende hid."

„Herre, jeg har overantvordet hende til Befalingsmanden over Eders Gildinger; Eders Majestæt har kun at befale, at hun skal bringes herhen."

Slavinden blev ført frem, og saasnartsom Kongen fik Die paa hende, blev han strax indtaget i hende blot ved Synet af hendes smukke og smekkre Vext. Han gik strax ind i et Sideværelse, hvorhen Kjøbmanden og nogle Gildinger fulgte ham. Kjøbmanden tog her det røde Silkeslør, der var broderet med Guld, af Slavinden. Da oplodes der for Kongen af Persiens Blik en Skjønhed, der langt overtraf alle hans Kvinders, og han blev øieblikkelig lidenskabelig forelsket i hende. Paa Spørgsmaalet, hvad Kjøbmanden forlangte for hende, svarede han:

„Herre, jeg har kjøbt hende for tusend Guldstykker og kan beregne, at hun har kostet mig ligesaa meget i de tre Aar, jeg har været underveis til Eders Hof. Imidlertid skal jeg vel vogte mig for at fastsætte en saa mægtig Hersker en Pris og bønfalder Eders Majestæt om at modtage hende som en Foræring, hvis hun er efter Eders Ønske."

Kongen svarede:

„Jeg takker Dig; imidlertid pleier jeg ikke at lade det beroe derved med Kjøbmænd, der komme saa langveisfra for at vise mig Tjenester. Du skal erholde en Betaling af titusend Guldstykker; er Du tilfreds dermed?"

„Jeg vilde have prist mig meget lykkelig," svarede Kjøbmanden, „hvis Eders Majestæt vilde have modtaget hende uden at give mig Erstatning, men fordrister mig ikke til at tilbageviise en saa stor Gavmildhed. I mit

Hjem og hvor jeg kommer hen, vil jeg ikke undlade at hæve den til Skyerne."

Pengene bleve ham udbetalte, og førend han bortfjernede sig, lod Kongen ham endnu i sit Paasyn føre en Dragt af Guldbrokade. Den skjønne Slavinde blev indrømmet den prægtigste Bolig næstefter hans egen, og hun fik flere gamle Koner og andre Slavinder til sin Opvartning. Det blev dem paalagt at føre hende i Bad og række hende den prægtigste Dragt, der var at opdrive, ligesom ogsaa de smukkeste Perlehalsbaand samt de kostbareste Diamanter og Ædelstene, iblandt hvilke hun selv kunde vælge dem, som hun ønskede at beholde. Endog de tjenende Kvinder vare ude af sig selv af Henrykkelse over Slavindens Skjønhed. De vare Kjendere og sagde til Kongen:

„Naar Eders Majestæt kun vil forunde os tre Dages Frist, forpligte vi os til at gjøre hende saameget smukkere endnu, at hun ikke skal blive til at gjenkjende."

Kun med stor Overvindelse kunde Kongen nægte sig den fulde Besiddelse af Slavinden, men indvilligede dog omsider.

Kongens Hovedstad laa paa en Ø, og hans prægtige Palads stod ved Strandbredden. Ligesom hans egen Bolig havde ogsaa Slavindens, der befandt sig tæt ved hans, en saadan Beliggenhed, at Bølgerne næsten brøde sig imod dens Mure. Efter tre Dages Forløb sad den smukke Slavinde pragtfuldt smykket alene i sit Værelse og lænede sig til et udimod Havet vendende Vindue, da Kongen, der var bleven underrettet om, at hun nu var synlig for ham, traadte ind til hende. Saafnartsom hun hørte andre Skridt end de tjenende Kvinders, dreiede hun Hovedet og gjenkjendte Kongen. Hun blev imidlertid ikke i mindste Maade overrasket, ja reiste sig ikke

engang for at hilse paa ham, men gav sig igjen til at see ud af Vinduet, som om han var hende den ligegyldigste Person af Verden.

Kongen blev med Forbauselse vaer, at en saa smuk Slavinde besad saa lidt Levemaade, og tilskrev det den slette Opdragelse, som hun maatte have faaet, siden man ikke engang havde bibragt hende de første Høflighedsregler. Han gik hen til hende i Vinduet, hvor hun trods den Kulde, hvormed hun havde behandlet ham, lod sig bestue, ja selv kjærtegne og omfavne af ham, saameget som han lystede. Midt i sin Fornøielse standsede Kongen pludselig for ret at tage hende i Øiesyn eller snarere sluge hende med Øinene og udraabte:

„Min skjønneste, min deiligste, min Henrykkelse! Jeg beder Eder at sige mig, hvorfra I er, hvorfra og hvem de lykkelige Forældre ere, der have sat et saadant Mesterværk i Verden. Hvorledes elsker jeg Eder ikke allerede, og hvorledes vil jeg ikke komme til at elske Eder i Fremtiden! Jeg har endnu aldrig for nogen Kvinde følt det, som jeg føler for Eder! Mange har jeg seet og seer endnu hver Dag, men saa mange Yndigheder har jeg aldrig fundet; de forføre mig aldeles og gjøre mig til Eders med Liv og Sjæl. Men mit dyrebare Hjerte, I svarer mig ikke og giver mig heller ikke med det ringeste Tegn at forstaae, om I er modtagelig for de mange Beviser paa min overordentlige Kjærlighed; ikke engang Eders Blikke glæde mine ved at møde dem. Hvorfor iagttager I en Taushed, der høilig bedrøver mig? hvorfra hidrører denne Alvor eller snarere denne Sorgmodighed, der fylder mig med Gru? længes I efter Hjemmet, Forældre eller Venner? Ha, er en Konge af Persien, der elsker Eder, da ikke i Stand til at trøste Eder over Tabet af alt i Verden og erstatte Eder det?"

Men hvor mange Kjærlighedsforsikkringer Kongen end gjorde sin Slavinde, og hvad han end sagde for at bevæge hende til at oplukke Munden, forblev hun paafaldende kold og holdt Blikket sænket uden at see paa ham eller fremføre et Ord. Kongen glædede sig alligevel over at være kommen i Besiddelse af hende og trængte ikke videre ind paa hende, idet han haabede, at hun nok ved god Behandling vilde skifte Opførsel. Han klappede nu i Hænderne, paa hvilket Tegn flere Slavinder traadte ind, hvem han paalagde at sætte Aftensmaden frem. Efterat dette var skeet, sagde han til Slavinden:

„Kom her, mit Hjerte, og spis med mig."

Hun reiste sig øieblikkelig og satte sig ligeoverfor ham; han lagde først for hende og iagttog det samme ved enhver ny Ret. Hun spiste rigtignok med ham, men holdt stedse Øinene sænkede og svarede aldrig et Ord paa hans ofte gjentagne Spørgsmaal, om Retten smagte hende.

For at tale om noget andet spurgte Kongen om hendes Navn, om hun var tilfreds med sine Klæder, sine Juveler, sin Bolig og sammes Indretning, samt om hvorledes hun synes om Udsigten over Havet. Men ogsaa ligeoverfor disse Spørgsmaal vedligeholdt hun en haardnakket Taushed, saa at han ikke mere vidste, hvad han skulde mene derom, og han kom tilsidst paa den Tanke, at hun var stum.

„Skulde det være muligt," tænkte han, „at Gud har skabt et saa skjønt og fuldkomment Væsen med en slig Mangel? Hvad vilde det ikke være for en Skade! Alligevel vilde jeg ikke kunde lade være at elske hende ligesaa høit."

Efterat Kongen havde reist sig fra Bordet, vadskede han sine Hænder paa den ene Side af det, medens

Slavinden gjorde det samme paa den anden. Han spurgte imidlertid Slavinderne, der rakte ham Vadskefad og Haandklæde, om hun havde talt med dem. Han fik til Svar, at ingen endnu havde hørt hende tale, ligesaalidt som Kongen selv.

„Vi have opvartet hende i Badet, paaklædt hende, spurgt hende, om hun trængte til noget, sagt hende, at hun havde kun at befale, men hun har aldrig udtalt et bifaldende eller misbilligende Ord. Om det er Ringeagt, Egensind, om hun tier af Kummer, eller om hun er stum, det vide vi ikke; kun saameget er vist, at vi ikke have kunnet faae noget Ord ud af hende."

Herved steg Kongens Forundring, og da han troede, at Slavinden sørgede over et eller andet, vilde han forsøge at opmuntre hende. Til den Ende lod han alle Kvinder i sit Palads komme sammen, og de, der vare musikalske, spillede paa deres Instrumenter, medens andre sang, dandsede eller gjorde begge Dele; ligeledes begyndte de paa alskens Lystighed for at more Kongen. Kun den smukke Slavinde tog ikke Del i noget. Hun sad paa sin Plads med sænkede Blikke og en Ligegyldighed, over hvilken de andre Kvinder ikke vare mindre forundrede end Kongen. De vendte endelig tilbage til deres Gemakker, og Kongen begav sig til Ro med den skjønne Slavinde.

Om Morgenen stod han op, endnu mere forlibt i den skjønne Slavinde, end han havde været Dagen iforveien, og tilkjendegav det ogsaa snart. Han fattede nemlig den Beslutning at tilhøre hende alene og udførte den ogsaa. Endnu selvsamme Dag afskedigede han alle sine andre Koner og lod dem beholde de kostbare Klæder og Juveler, som de havde brugt; han gav enhver af dem en betydelig Sum Penge og Frihed til at gifte sig med hvem, de vilde. Han beholdt kun de gamle og

dem, der nødvendigvis brugtes til den skjønne Slavindes Omgivelse. Denne skjænkede ham i et helt Aar ikke den Trøst at tale med ham. Alligevel undlod han ikke at vise hende alle optænkelige Opmærksomheder og at give hende de utvetydigste Beviser paa sin Lidenskab.

Efter et Aars Forlob sad han saaledes en Dag hos hende og forsikkrede, at hans Kjærlighed istedetfor at aftage tvertimod voxede Dag for Dag. Han tilsvor hende, at han intet mere ønskede sig, siden han var kommen i Besiddelse af hende, og at han aldeles ikke brød sig om sit Rige, hvor stort det end var, naar han kun kunde see hende og tusend Gange sige hende, at han elskede hende. At han for et Aar siden for hendes Skyld havde givet alle sine andre Koner Afsked, maatte bedst kunne overtyde hende om Oprigtigheden af hans Ord. Det gjorde ham slet ikke ondt, at han havde handlet saaledes, og han vilde visselig aldrig angre det. Intet manglede i hans Lykke, Tilfredshed og Glæde, naar hun blot ved et Ord vilde lade ham mærke, at hun paaskjønnede det.

„Men det mægter I jo ikke," vedblev han, „hvis I er stum. Ak, jeg befrygter det saare og har al Grund dertil, da I, skjøndt jeg i et Aar daglig har bedet Eder tusend Gange om at tale, iagttager en Taushed, der høilig bedrøver mig. Er det end umuligt, at denne Trøst skal blive mig tildel, saa give Himlen idetmindste, at I skjænker mig en Thronarving. Alderen trykker mig daglig mere og jeg kunde trænge til en, der kunde hjælpe mig at bære min Krones tunge Byrde. Dog, jeg kommer tilbage til mit længselsfulde Ønske om at høre Eder tale; der er i mit Indre noget, der siger mig, at I ingenlunde er stum. O vær saa huldsalig, dyrebare, jeg besværger Eder, at lade denne

Taushed ophøre. Tal blot et eneste Ord til mig, saa vil jeg gjerne døe."

Den smukke Slavinde havde bestandig hørt paa Kongen med sænkede Blikke, og han troede derfor at hun var stum og aldrig havde leet i hele sit Liv. Han udstødte derfor af glad Overraskelse et Jubelskrig, da han nu saae hende smile. Han betvivlede nu heller ikke, at hun vilde tale, og imødesaae det med ubeskrivelig Spænding og Utaalmodighed. Og virkelig brød hun sin lange Taushed og begyndte:

„Herre, jeg har saameget at sige Eders Majestæt, at jeg ikke ved, hvormed jeg skal gjøre Begyndelsen. Imidlertid anseer jeg det først og fremmest for min Pligt at takke Eder for de Naades- og Æresbevisninger, hvormed I har overvældet mig, og bønfalde Himlen om, at den vil velsigne Eder, afvende Eders Fjenders onde Anslag og skjænke Eder et langt Liv. Næstefter det kan jeg vel ikke meddele Eder noget behageligere, end at jeg er svanger og ønsker med Eder, at det maa blive en Søn. Men uden denne Omstændighed — og jeg beder om Overbærelse imod min Oprigtighed — var jeg bestemt paa aldrig at elske Eder og at tie bestandig. Nu er I mig saa dyrebar, som min Pligt fordrer."

Den lykkalige Konge omfavnede hende omt og sagde:

„Mine Dines Lys! Der kunde ikke hænde mig noget glædeligere end det, som I fortæller mig. I har talt og forkyndt mig, at I var i velsignede Omstændigheder; jeg er ude af mig selv af Henrykkelse over denne uventede, glædelige Begivenhed."

Mere sagde den af Lykke beruste Konge ikke, men forlod den smukke Slavinde, hvilket han dog gjorde paa en Maade, der lod formode, at han snart vilde vende

tilbage. Han vilde offentlig kundgjøre Aarsagen til sin Glæde og meddelte den derfor til sine Hofembedsmænd og lod Storvisiren kalde. Denne befalede han, at fordele hundrede tusend Guldstykker imellem de Religionens Tjenere, der havde aflagt Løfte om Fattigdom, Enkerne og de fattige, som et Takoffer til Gud. Efterat have udstedt denne Befaling, vendte Kongen tilbage til den skjønne Slavinde og sagde:

„Tilgiv min pludselige Bortgang, men I gav selv Foranledningen dertil. Tillad mig imidlertid at komme tilbage derpaa en anden Gang, thi nu ønsker jeg at erfare noget vigtigere af Eder. Forklar mig, dyrebare Sjæl, hvad for en vigtig Grund I havde til ikke alene haardnakket at tie stille, men heller ikke engang at tilkjendegive, at I godt forstod alt, hvad jeg sagde, skjøndt I et helt Aar daglig har seet mig, hørt mig tale, spist med mig og sovet hos mig. Det gaaer over min Forstand, og jeg fatter ikke, hvorledes I var i Stand til at beherske Eder saaledes. Grunden dertil maa være meget overordentlig."

For at tilfredsstille Kongens Nysgjerrighed svarede den skjønne Slavinde:

„Herre, at være Slavinde, fjernet fra sit Hjem og uden Haab om at komme tilbage dertil, med Hjertet gjennemtrængt af Smerte over at see sig adskilt for bestandig fra Moder, Broder og Slægtninge — er det ikke Grunde nok til den Taushed, der var Eders Majestæt saa paafaldende? Kjærlighed til Fædrelandet er ikke mindre naturlig end Kjærlighed til Forældre, og Frihedens Tab er utaaleligt for enhver, der ikke er blottet for Evne til at skatte dens Værd. Kroppen maa vel underkaste sig en Herre, der har Magten i Hænderne, men Villien bliver derfor dog fri, derpaa har Eders Majestæt seet et Bevis i mig. Det er allerede meget,

at jeg som saa mange andre ulykkelige, ikke af Kjærligheden til Frihed er bleven bragt til den sørgelige Beslutning, at ombringe mig selv."

Kongen svarede:

„Jeg er overbeviist om det, I siger; imidlertid har jeg altid troet, at en smuk, forstandig og aandrig Kvinde som I, hvem en uheldig Skjæbne har bestemt til Slavinde, maatte skatte sig lykkelig ved at faae en Konge til Herre."

„Naar hun er af lav Stand," yttrede den skjønne Slavinde, „vil jeg troe, at hendes Ulykke bliver formildet derved. Men kan det kaldes for en Lykke, at blive revet ud af en Faders, Moders eller Elskers Arme, hvem hun ikke glemmer i hele sin Levetid? Og naar hun i ingen Henseende staaer tilbage for den Konge, der er bleven hendes Herre, maa Eders Majestæt selv tilstaae, at hendes Lod og hendes Elendighed er haard, og at Kummer og Smerte kunde drive hende til det yderste."

Den over dette Svar forbausede Konge svarede:

„Dyrebare, skulde det være muligt, at I var af kongelig Herkomst? Oplys mig fremfor alt derom og gjør ikke min Utaalmodighed endnu større. Lær mig at kjende den lykkelige Fader og Moder til et saa stort Vidunder af Skjønhed; hvem ere Eders Brødre, Eders Slægtninge? Men først og fremmest maa jeg vide Eders eget Navn."

„Herre," tog den skjønne Slavinde tilorde, mit Navn er Gylnare fra Havet; min Fader, der ikke mere er ilive, var en af de mægtigste Havkonger og efterlod sit Rige til min Broder Saleh og min Moder, Dronningen. Hun er ligeledes Datter af en meget mægtig Havkonge. Vi levede rolig i vort Rige og i dyb Fred, da en til vor Lykke skjævtseende Fjende

faldt ind i vort Land med en vældig Hær. Han trængte frem til Hovedstaden, bemægtigede sig den, og vi fik blot Tid til at redde os til et utilgængeligt og uindtageligt Sted, med nogle Tjenere, der trolig fulgte os. Her gav min Broder sig til at pønse paa at fordrive Erobreren fra vore Stater og gjorde mig til den Ende en Dag i al Hemmelighed den Meddelelse:

„Kjære Søster, Resultatet af det ubetydeligste Foretagende er altid høist usikkert, og jeg kunde bukke under ved et Forsøg paa at gjenvinde vort Land. Min egen Ulykke vilde jeg ikke tage mig saa nær som den, der i saa Tilfælde kunde tilstøde Dig, og for at vide Dig sikkret derimod saae jeg gjerne, at Du blev formælet forinden. Under vore nuværende Forholds mislige Stilling er der imidlertid ingen Udsigt til en Forbindelse med en Prinds fra Havet, og mit Ønske gaaer derfor ud paa, at Du vilde beslutte Dig til at række en Fyrste fra Landet din Haand. Jeg er beredt til at gjøre mig al mulig Umage i saa Henseende, og da Du er saa smuk, troer jeg ikke, at der findes nogen, hvor stor end hans Magt er, der ikke vil skatte sig lykkelig ved at dele sin Krone med Dig."

Men over denne Opfordring geraadede jeg i heftig Vrede imod min Broder og svarede ham:

„Ligesaa vel som Du nedstammer jeg paa fædrene og mødrene Side uden nogensomhelst Blanding med Landfyrster fra Konger og Dronninger fra Havet og vil ligesaa lidt som de indgaae noget upassende Ægteskab. Saasnartsom jeg var i Stand til at sætte Pris paa vort Huses Adel og Alder, har jeg tilsvoret mig selv det. Vor Stilling kan ikke gjøre nogen Forandring i saa Henseende, og jeg er beredt til at gaae tilgrunde med Dig hellere end at følge et Raad, som jeg mindst ventede fra den Kant."

Min Broder havde engang sat sig dette mig modbydelige Ægteskab i Hovedet og vilde forestille mig, at der gaves Landkonger, der ikke stode tilbage for Kongerne fra Havet. Derover geraadede jeg i en saadan Harme og Uvillie imod ham, at han opførte sig raat imod mig, hvilket saarede mig paa det føleligste. Vi skiltes i gjensidig Utilfredshed, og i min Forbittrelse løftede jeg mig fra Bunden af Havet og begav mig op paa Maaneøerne. Trods den retfærdige Misfornøielse, der havde drevet mig til denne Ø, levede jeg der temmelig tilfreds. Jeg opholdt mig paa afsides Steder, hvor jeg var sikker, men desuagtet forhindrede min Forsigtighed ikke, at en meget ansect Mand overraskede mig, medens jeg sov, og lod mig bortføre af flere af sine Folk. Han gav mig mange Beviser paa Kjærlighed og undlod intet for at bevæge mig til at gjengjælde den. Da han imidlertid intet opnaaede ved denne Fremgangsmaade, vilde han anvende Tvang, men jeg gav ham saamegen Anledning til at fortryde hans Uforskammethed, at han besluttede at sælge mig. Paa den Maade kom jeg i Hænderne paa hin Kjøbmand, der har bragt mig til Eders Majestæt. Han var en forstandig og menneskekjærlig Mand, og under min lange Reise hertil har jeg kun havt Aarsag til at være tilfreds med ham."

„Hvad nu Eders Majestæt angaaer," vedblev Prindsesse Gylnare, „tager jeg ikke i Betænkning at erklære, at jeg aldrig var bleven hos Eder, hvis I ikke havde vist mig alle de Opmærksomheder, for hvilke jeg er Eder forpligtet, og med utvivlsom Oprigtighed givet mig saamange Kjærlighedsbeviser samt afskediget alle Eders andre Koner. Igjennem det Vindue, hvorved jeg stod, da I første Gang nærmede Eder mig, vilde jeg have styrtet mig i Havet for atter at opsøge Moder,

Broder og Slægtninge. Og saa, naar jeg ikke inden en bestemt Tid havde Udsigt til at blive Moder, vilde jeg have udført dette Forsæt, men nu gjør jeg det ganske vist ikke, thi jeg vilde have kunnet sige min Moder og Broder, hvad jeg vilde, aldrig vilde de troe, at jeg havde kunnet være en Konges Slavinde, og de vilde aldrig tilgive mig et saadant med fuld Bevidsthed begaaet Feiltrin imod min Ære. Enten jeg derfor bliver Moder til en Prinds eller en Prindsesse, saa vil dette Barn blive et Underpant paa, at jeg aldrig forlader Eders Majestæt. Jeg haaber imidlertid, at I ikke længere vil behandle mig som Slavinde, men som en Fyrstinde, der ikke er uværdig til en Forbindelse med Eder."

„Tilbedelsesværdige Fyrstinde, hvilke vidunderlige Ting har I gjort mig bekjendt med!" udraabte Kongen, da Gylnare taug. „Hvilken vid Mark til Spørgsmaal for min Nysgjerrighed! Men først og fremmest maa jeg takke Eder for den Godhed og Taalmodighed, som I lagde for Dagen ved at prøve Oprigtigheden og Bestandigheden af min Kjærlighed. Jeg troede ikke at kunne elske Eder heftigere end det allerede var Tilfældet, og dog elsker jeg Eder nu tusend Gange mere, siden jeg har erfaret, at I er en saa fornem Prindsesse. Hvad siger jeg, Prindsesse! I er det ikke mere. Min Dronning er I og Dronning af Persien, saavist som jeg er Konge deraf, og snart skal det gjenlyde over hele Riget. Allerede imorgen skal hele Hovedstaden vide det, og det vilde allerede være skeet for lang Tid siden, hvis I tidligere havde oplyst mig om min Vildfarelse; thi fra det Øieblik, da jeg saae Eder, var jeg ligesaa bestemt paa som idag altid at elske Eder og kun Eder. Indtil jeg derfor kan fyldestgjøre mig selv og gjengive Eder alt, hvad der

tilkommer Eder, beder jeg Eder om nogle nøiere Efterretninger om hine mig ubekjendte Stater og Folk i Havet. Jeg har rigtignok hørt tale om Havmenneſker, men altid anſeet det, ſom man fortalte derom, for Fabel."

„Jeg vil med Fornøielſe tilfredsſtille Eders Majeſtæts Ønſke," ſvarede Dronning Gylnare. „Vi gaae omkring paa Havets Bund, ligeſom det ſkeer paa Landjorden, og aande i Vandet, ligeſom man aander i Luften, uden at blive kvalte. Mærkværdigvis gjennemblæder det ikke engang vore Klæder, og naar vi komme paa Landjorden, behøve vi ikke forſt at lade os tørre. Vort ſædvanlige Sprog er det ſamme, i hvilket Indſkriften paa den ſtore Prophet Salomons Signetring er affattet. Heller ikke i at ſee forhindrer Vandet os. Vi kunne uden nogenſomhelſt Ubekvemmelighed holde Øinene aabne, og da vore Øine ere fortræffelige kunne vi trods Havets Dybde ſee ligeſaa godt med dem ſom paa Landjorden. Det ſamme er Tilfældet om Natten; Maanen lyſer for os, og Planeterne og Stjernerne ere ingenlunde uſynlige for os. Da Havet er meget ſtørre end Landjorden, findes deri ogſaa mange flere og ſtørre Riger, der ere delte i Provindſer, hvoraf enhver har flere ſtore og folkerige Byer. Endelig gives der ligeſom paa Landjorden en Mængde Folkeſlag, der ere forſkjellige i Sæder og Vaner.

Kongernes Paladſer ere ſtore og pragtfulde og prange med Marmor, Bjergkryſtal, paa hvilket Havet har ſtor Rigdom, Perlemor, Koraller og andre endnu koſtbarere Materialier. Guld, Sølv og alle Slags Ædelſtene foreſindes der i langt ſtørre Mængde end paa Landet, og de, der her blive anſete for de koſtbarſte, have der intet Værd og tjene til Prydelſe for ſimple Folk. Vogne og Laſtdyr behøve vi ikke, da vi beſidde den vidunderlige Evne i mindre end et Øieblik

at kunne begive os hen overalt, hvor vi ville. Desuagtet holder hver Konge sin Stald og Stutterier af Havheste, men benytter dem blot ved Fester og offentlige Forlystelser. Efterat de ere blevne ordentlig afrettede, vise mange derved deres Færdighed i Væddeløb; andre spænde dem for Vogne af Perlemor, der ere aabne og forsirede med tusend forskjellige Slags Conchylier af de prægtigste Farver. Ovenpaa staaer der en Throne, og Kongerne vise sig saaledes for deres Undersaatter; de forstaae selv at styre Vognene, saa at de ikke behøve nogen Kudsk. Om en uendelig Mængde andre mærkværdige Ting, der vilde gjøre Eders Majestæt Fornøielse, maa jeg forelobig med Eders Tilladelse tie for at bringe noget paa Bane, der under de forhaanden værende Omstændigheder er vigtigere. Havkvindernes Forløsning finder nemlig Sted paa en anden Maade end Landjordens Kvinders, og jeg befrygter at de herværende Jordemødre ikke kunne yde mig den nødvendige Bistand. Da det nu maa være ligesaa magtpaaliggende for Eders Majestæt som for mig, anseer jeg det med Eders Majestæts Samtykke for raadeligt at lade min Moder Dronningen, mine Cousiner og min Broder Kongen komme, med hvem jeg gjerne vilde udsone mig. De ville med Glæde gjensee mig, saasnartsom jeg har fortalt dem min Historie og meddelt dem, at jeg er den mægtige Konge af Persiens Gemalinde. Jeg anmoder Eders Majestæt om at tillade mig det; ogsaa dem vil det være behageligt at bevidne Eder deres Agtelse, og jeg indestaaer Eder for, at I vil faae Fornøielse af at see dem her."

„I har at befale, min dyrebare," svarede Kongen af Persien, „gjør, som I finder for godt; jeg vil søge at modtage dem med alle de Æresbevisninger, der tilkomme dem. Men jeg er begjærlig efter at vide, paa

hvilken Maade I vil tilkjendegive dem Eders Ønske, og naar de kunne ventes, forat jeg kan udstede de nødvendige Befalinger til deres Modtagelse, og selv drage dem imøde."

„Herre, alle disse Høitideligheder kan I spare Eder," svarede Dronningen, „de ville lige paa Øieblikket være her, og Eders Majestæt behøver blot at træde ind i Sideværelset og see ud af Gittervinduet for at nyde Synet af deres Ankomst."

Saasnartsom Kongen var gaaet ud, lod Gylnare en af sine Kvinder bringe et Regelsekar med gloende Kul. Derpaa sendte hun Kvinden bort og befalede hende at lukke Døren. Da hun var bleven alene, kastede hun et Stykke Alvetræ paa Kullene, og medens Rogen opsteg, udtalte hun nogle Ord, der vare uforstaaelige for den opmærksomt iagttagende Konge af Persien. Hun var endnu ikke færdig hermed, før Havet begyndte at blive uroligt, hvilket Kongen kunde bemærke fra Gittervinduet. Endelig skildte Vandene sig ad i nogen Afstand fra Paladset, og en velvoxen ung Mand med sølvgrøn Knebelsbart steg frem deraf; ham fulgte en allerede aldrende Kone af majestætisk Udseende. Hun var ledsaget af fem Havfrøkner, der vare ligesaa smukke som Dronning Gylnare. Denne viste sig ved Vinduet og gjenkjendte øieblikkelig sin Broder, sin Moder og sine Slægtninge, og blev ligeledes gjenkjendt af dem. De svævede nu frem over Vandet, og det saae aldeles ikke ud til, at de gik. Saasnartsom de havde naaet Strandbredden, svang de sig enkeltvis let iveiret og svævede indad det Vindue, ved hvilket Gylnare havde vist sig, men som hun nu havde forladt for at gjøre Plads for dem. Hun blev ømt og under Taarer omfavnet af Kong Saleh, Dronningmoderen og sine Slægtninge, og modtog alle saa ærefuldt som mulig. Efterat de

havde taget Plads paa Sophaen, begyndte Dronningmoderen:

„Min Datter, hvilken Glæde er det ikke for mig at gjenfee Dig efter en saa lang Adskillelse. Din Broder og dine Cousiner ere ikke mindre glade, derom er jeg overbeviist. Din hemmelige Bortfjernelse har bedrøvet os usigelig, og vi have udgydt utallige Taarer i den Anledning. Af Grunden dertil er os intet andet bekjendt end det, som din Broder har meddelt os af sin Samtale med Dig; hvad han tilraadede Dig forekom ham dengang at være klogt. Mishagede det Dig end, behøvede Du dog ikke at tage Dig det saa nær; Du maa tillade mig at sige Dig, at Du har opfattet Sagen ganske anderledes, end Du burde. Dog, det er ikke værd at rippe op deri, da det kun vilde afstedkomme Smerte og Klager, som vi hellere ville begrave i Forglemmelse. Meddel os hellere, hvorledes det er gaaet Dig siden vor Adskillelse og fremfor alt, om Du er lykkelig."

Dronning Gylnare kastede sig for sin Moders Fødder, kyssede hendes Haand og tog tilorde, idet hun igjen reiste sig:

„Dyrebare Moder, jeg har begaaet en stor Feil, det tilstaaer jeg, og det er en stor Godhed af Eder, at I tilstaaer mig Tilgivelse. Af det, som jeg vil fortælle Eder, kan I skjønne, at det undertiden ikke er til nogen Nytte at stampe imod Braaden. Det har jeg erfaret med mig selv, idet min Skjæbne netop har gjort mig til det, som jeg tilforn nødigst vilde være."

Efterat hun dernæst havde fortalt alt, hvad der var hændet hende, og hvorledes hun omsider var bleven folgt til Kongen af Persien, svarede hendes Broder:

„Det var høist urigtigt af Dig at finde Dig i en saa uværdig Stilling, men Du kan ikke anklage andre

end Dig selv derfor. Du havde det i din Magt at frie Dig derfra, og jeg forbauses over den Taalmodighed, hvormed Du saalænge har baaret Slaveriets Aag. Kom nu og vend med os tilbage til vort Kongerige, som jeg atter har frataget vor stolte Fjende."

Kongen af Persien hørte og saae fra sit Skjul alt dette og geraadede i stor Vaande for, at Gylnare skulde følge sin Broders Opfordring.

„Min Død er vis," sagde han til sig selv, „hvis hun forlader mig. Jeg kan ikke mere leve uden hende, og nu vil man bortføre hende fra mig."

Gylnare gjorde dog snart en Ende paa hans Uvished, idet hun svarede sin Broder:

„Af det, som jeg nylig har hørt, erkjender jeg mere end nogensinde din oprigtige Kjærlighed til mig. Dit Raad om at formæle mig med en Landfyrste var mig dengang utaaleligt, og idag fattes der ikke meget i, at jeg bliver opbragt over dit nuværende Forslag om at forlade min Gemal, Kongen af Persien, der har givet mig de ufeilbarligste Beviser paa altopoffrende Kjærlighed. Strax i de første Dage, jeg var bleven forbunden med ham, har han givet alle sine øvrige Koner Afsked for blot at leve for mig. Jeg er ikke mere hans Slavinde, men hans Gemalinde; han har for ganske nylig erklæret, at jeg skulde være Dronning af Persien og have Sæde i hans Raad. Desuden er jeg i velsignede Omstændigheder, og lader Himlen mig føde en Søn, saa opstaaer derved et nyt Baand, der knytter mig uadskillelig til Kongen af Persien. Istedetfor at gaae ind paa dit Forslag, kjære Broder, forpligter derimod alt mig til ikke alene at gjengjælde Kongens Kjærlighed, men ogsaa at offre ham mit Liv, endnu mere af Taknemmelighed end af Pligt. Hverken min Moder eller Du eller mine kjære Cousiner ville forhaabentlig mis-

billige min Beslutning eller den Forbindelse, som jeg har indgaaet, og som bringer baade Fyrsterne fra Havet og fra Landet lige megen Ære. Tilgiv isvrigt, at jeg stevnede Eder hid fra Havets Bund for at meddele Eder dette og for at kunne nyde den Lykke at gjensee Eder efter en saa lang Adskillelse."

Efterat Kong Saleh derpaa havde forsikkret hende, at han med sit Forslag kun havde villet vise, hvor dyrebar Gylnare var dem alle, og hvormegen Pris han i Særdeleshed satte paa hende, samt at intet laa dem mere paa Hjerte end at bidrage til hendes Lykke, vedblev han:

„De samme Bevæggrunde foranledige mig ogsaa til at billige din ligesaa forstandige som Dig værdige Beslutning, efterat Du har underrettet os om dine store Forpligtelser imod Kongen af Persien. Jeg er ogsaa overbeviist om, at vor Moder Dronningen tiltræder min Mening."

Dronningmoderen bekræftede ufortovet denne Forudsætning og tilkjendegav sin Datter, hvor meget hun glædede sig over, at hun var tilfreds, samt at hun vilde være den første til at dadle hende, hvis hun ikke yttrede en Konge, der elskede hende saa inderlig og havde gjort saameget for hende, den skyldige Taknemlighed. Over alle disse Forhandlinger var ingen lykkeligere end Kongen af Persien, der foresatte sig at bevidne Gylnare, som var bleven ham endnu dyrebarere, sin Erkjendtlighed paa enhver optænkelig Maade. Medens han anstillede disse Betragtninger, havde Gylnare klappet i Hænderne og befalet de paa dette Signal indtrædende Slavinder at fremsætte et Maaltid. Efterat dette var skeet, indbød hun sin Moder, sin Broder og Havfruerne til at spise med sig. Imidlertid kom de alle samtidig paa den Tanke, at de uden Tilladelse befandt sig i et Palads,

der tilhorte en mægtig Konge, der aldrig havde seet dem og ikke kjendte dem, og at det vilde være yderst uartigt, at spise ved hans Bord, naar han ikke selv var tilstede. De rødmede derover; deres Øine flammede af indre Bevægelse, og Ild foer ud af deres Mund og Næse. Dette uventede Skuespil satte Kongen af Persien, der ikke kjendte Grunden dertil, i stor Skræk. Gylnare, der imidlertid vidste, hvad hendes Slægtninges Mening var, reiste sig; hun sagde, at hun strax skulde være hos dem igjen, og begav sig ind i Sideværelset til Kongen af Persien.

Hendes Nærværelse beroligede denne, og hun sagde til ham, efterat begge havde vexlet mange forbindtlige Ord om deres gjensidige Hengivenhed og Kjærlighed:

„Herre, overtyd Eder nu selv om den oprigtige Agtelse, som min Moder Dronningen og min Broder Kongen nære for Eder. De brænde af Begjærlighed efter at see Eder og selv forsikre Eder derom. Jeg frygtede allerede for at faae Ubehageligheder af dem, da jeg indbod dem til at spise med mig uden at have forskaffet dem denne Ære. Desformedelst beder jeg Eders Majestæt om at komme og bære Selskabet med Eders Nærværelse."

Kongen svarede:

„Dyrebare Gemalinde, med den største Fornøielse vilde jeg hilse paa Personer, der staae Eder saa nær, men de Flammer, der bryde frem fra deres Næser og Munde, ængste mig."

Smilende gjenmælede Dronningen:

„Dem skal Eders Majestæt ikke bryde sig det mindste om; de vare kun et Tegn paa deres Ulyst til at spise i Eders Palads, naar I ikke bærede Maaltidet med Eders Nærværelse."

Beroliget derved, ledsagede Kongen af Persien sin

Gemalinde til hendes Slægtninge, hvem hun foreſtillede for ham. De kaſtede ſig øieblikkelig til Jorden, men han ilede hen til dem, anmodede dem om at reiſe ſig og ſluttede dem efterhaanden alle i ſine Arme. Da de derpaa havde ſat ſig, begyndte Kong Saleh:

„Vi formaae ikke nokſom at bevidne Eders Majeſtæt vor Glæde over, at min Søſter Gylnare i ſin Vanſtjæbne var ſaa heldig at komme under en ſaa mægtig Monarks Beſkyttelſe. Vi kunne forſikre, at hun ikke er uværdig til den hæderlige Stilling, hvortil I har ophøiet hende. Vor Kjærlighed og Ømhed for hende var altid for ſtor til, at vi kunde beſlutte os til at trolove hende med en af hine mægtige Fyrſter fra Havet, der endnu før hendes mandbare Alder anholdt om hendes Haand. Hun var af Himlen beſtemt til Eder, og vi kunne ikke takke den bedre for den hende beviſte Naade end ved at bede den om at lade Eders Majeſtæt leve længe med hende i Lykkens Skjød."

„Visſelig maa Himlen have beſtemt hende til mig," ſvarede Kongen af Perſien, „thi min lidenſkabelige Tilbøielighed for hende bragte mig til den Erkjendelſe, at jeg tilforn aldrig har elſket. Jeg mægter ikke tilfulde at udtrykke hendes Moder Dronningen og Eder min Taknemlighed for den Ædelmodighed, hvormed I indvilliger i at optage mig i en ſaa berømmelig Familie."

Derpaa indbød han dem til at ſætte ſig tilbords og tog Plads ved Siden af dem tilligemed Gylnare. Efterat have ſpiſt underholdt man ſig indbyrdes til langt ud paa Natten, og endelig førte Kongen ſelv ſine Gjæſter til de for dem beſtemte Gemakker. Han feirede deres Nærværelſe med en Række af Feſtligheder, ved hvilke han udfoldede ſin Magt og Herlighed i deres fulde Glands, og holdt dem paa denne Maade uformærkt tilbage ved ſit Hof, indtil det var paa de Tider,

at Dronning Gylnare skulde nedkomme. Til sin Moders store Glæde blev hun forløst med en Søn, som hin selv overbragte Kongen af Persien, saasnartsom han var bleven svøbt. Han modtog denne Gave med en Glæde, der bedre lader sig tænke end skildre. Da den lille Prinds havde et fuldt og af Skjønhed og Sundhed struttende Ansigt, troede han ikke at kunne give ham noget mere passende Navn end Beder (Fuldmaane). For at bevise Himlen sin Taknemlighed lod han fordele rigelige Almisser imellem de fattige, skjænkede Fangerne og alle sine Slaver og Slavinder Friheden, gjorde sine Hofmænd og Folket store Foræringer og lod foranstalte Glædesfester, der varede i flere Dage, i Staden.

Esterat Gylnare var kommen op af sin Barselseng, vare en Dag hendes Moder, hendes Brødre og hendes Slægtninge tilligemed Kongen af Persien forsamlede hos hende, da Barnepigen kom ind med den lille Prinds Beder paa Armene. Kong Saleh reiste sig strax, tog Prindsen ud af hendes Hænder, kysede og kjærtegnede ham paa det ømmeste, gik spøgende op og ned med ham og svævede pludselig i sin Glæde bort med ham igjennem et aabentstaaende Vindue og forsvandt i Havet. Kongen af Persien udstødte ved dette uventede Syn et forfærdeligt Skrig, fordi han frygtede for aldrig eller kun som druknet at faae sin elskede Søn at see, og der manglede ikke meget i, at han af Skræk, Smerte og Graad havde opgivet Aanden. Men Gylnare udbrød i en saa blid Tone og med et saa roligt Aasyn, at han ikke skulde ængste sig, at han slog sig tiltaals. Hun tilsoiede, at hun elskede sin Søn Prindsen ligesaa høit som han, og at hun ikke i mindste Maade var bange for hans Skyld. Han var slet ikke stedt i nogen Fare, og hans kongelige Onkel vilde snart bringe ham

sund og i god Behold tilbage. Thi skjøndt han var Søn af en Landfyrste, havde han dog efter hende arvet den Gave at kunne leve ligesaavel i Havet som paa Landjorden.

Dronningmoderen og Havprindsesserne bekræftede Gylnares Udsagn, men desuagtet formaaede Kongen af Persien dog ikke at betvinge sin Uro, førend Havet igjen bølgede op og Kong Saleh kom tilsyne med Prinds Beder paa Armen. Han svævede ind ad det samme Vindue, igjennem hvilket han havde bortfjernet sig, og Kongen af Persien saae med Forbauselse, at hans Søn saae ligesaa kvik ud som tilforn. Saleh udbrød:

„Eders Majestæt var vel bekymret for den lille Prinds, da jeg saa pludselig tog ham med mig i Havet?"

„Unægtelig var jeg det," svarede Kongen af Persien, „og troede, at jeg aldrig mere vilde faae ham at see i ustadt Tilstand."

„Der var ingen Anledning til Frygt," vedblev Kong Saleh, „vi have blot anvendt et vist Dienvand paa ham og udtalt Ordene paa Salomons, Davids Søns, Segl over ham, som vi pleie at gjøre ved ethvert Barn, der bliver født hos os. De faae derved de samme Egenskaber, som vi have forud for Landjordens Beboere. Nu behøver I ikke at frygte for, at han skal drukne eller kvæles, og saalænge som han lever, kan han til enhver Tid trygt begive sig ned i Havets Dybde og gjæste de uhyre Riger, der ere skjulte i dets Skjød. Deraf kan I see, hvad det er for en Gevinst for Prinds Beder at have en saadan Moder."

Kong Saleh havde allerede givet Prindsen tilbage til Barnepigen og aabnede nu en lille Kasse, hvilken han i den korte Tid, han havde været borte, havde hentet i sit Palads. Den indeholdt tre hundrede Dia-

manter, der vare saa store som Dueæg, ligesaa mange ualmindelig store Rubiner, ligesaa mange Smaragder, der vare en halv Fod lange, og tredive Snore eller Halsbaand med Perler, ti Stykker i hvert. Idet han forærede Kongen af Persien alt dette, sagde han:

Da min Søster, Dronning Gylnare kaldte os, vidste vi endnu ikke, paa hvilket Sted i Landet, hun opholdt sig, og at hun havde den Ære at være en saa mægtig Herskers Gemalinde. Derfor kom vi med tomme Hænder. Da vi nu ikke mægte at tilkjendegive Eders Majestæt vor Taknemlighed paa nogen anden Maade, saa bede vi Eder om idetmindste at modtage denne ringe Gave i Betragtning af den overordentlige Gunst, som I har ladet vederfare min Søster, og som vi ikke sætte mindre Pris paa end hun selv."

Med ubeskrivelig Overraskelse saae Kongen af Persien saa store Skatte samlede i et saa lille Rum og udraabte:

„Ved Allah, det er en Foræring af uskatterlig Værdi, og I et kalder I et ringe Tegn paa Eders Erkjendtlighed. Endnu engang erklærer jeg, at hverken I eller Eders kongelige Moder i nogen Henseende er mig forpligtet. Jeg er allerede overstadig lykkelig over, at I have givet Eders Samtykke til den Forbindelse, hvorved jeg er kommen i Slægtskabsforhold til Eder."

Og idet han vendte sig til Gylnare, vedblev han:

„Min dyrebare Gemalinde, Eders Broder Kongen sætter mig i en Forlegenhed, som jeg ikke ved, hvorledes jeg skal slippe ud af. Jeg vilde bede ham om Tilladelse til at afslaae hans Foræring, hvis jeg ikke frygtede for at fornærme ham derved; anmod I ham om at være saa god at tilstede, at jeg undlader at modtage den."

Men Kong Saleh svarede:

„Det undrer mig ikke, at Eders Majestæt finder denne Foræring saa overordentlig; jeg ved nok, at man paa Landjorden ikke er vant til at see Ædelstene af den Beskaffenhed samlede i saa stor Mængde paa et Sted. Hvis I imidlertid vidste, at jeg raader over flere, end alle Landkongernes Skatkamre tilsammen indeholde, vilde I undre Eder over, at jeg vover at komme med en saadan Ubetydelighed. Krænk os derfor ikke ved at afslaae at modtage dem."

Disse Ord bevægede Kongen af Persien til at modtage den kostbare Foræring med stor Taknemlighed. Nogle Dage efter meddelte Kong Saleh ham, at ihvorvel hans Moder Dronningen, Havprindsesserne og han selv intet hellere ønskede end at tilbringe deres hele Liv ved hans Hof, saa havde de dog nu været saa længe borte fra deres Rige, hvor deres Nærværelse var uundgaaelig nødvendig, at de maatte bede ham om Tilladelse til at tage Afsked med ham og Dronning Gylnare. Kongen af Persien udtrykte dem sin Beklagelse over, at han ikke var istand til at aflægge dem det skyldige Gjenbesøg.

„Men jeg er overbevist om," vedblev han, „at I ikke ville glemme Dronning Gylnare og besøge hende af og til, hvisaarsag jeg haaber at see Eder endnu mange Gange hos mig."

Ved Afskeden blev der paa begge Sider udgydt rigelige Taarer. Kong Saleh lagde størst Selvbeherskelse for Dagen; men Dronningmoderen og Prindsesserne løsreve sig kun med megen Overvindelse af Gylnares Arme, der ikke kunde finde sig i deres Bortgang. Da de kongelige Gjæster endelig vare forsvundne i Havet igjen, kunde Kongen af Persien ikke afholde sig fra at yttre til sin Gemalinde:

„Min dyrebare, jeg vilde have troet om enhver, der vilde have fortalt mig, at de vidunderlige Ting, som jeg med egne Øine har seet, medens Eders ophøiede Slægtninge beærede mit Palads med deres Nærværelse, vare sandfærdige, at han havde isinde at binde mig noget paa Ærmet. Men jeg har Syn for Sagen og kan ikke tvivle derom; i hele min Levetid vil jeg ikke kunne glemme det og ikke ophøre med at takke Himlen for, at den har ført Eder til mig fremfor nogen anden Fyrste."

Prinds Beder blev opdragen under sine Forældres Øine, der iagttoge hans Udvikling med stor Fornøielse. Jo ældre han blev, desto mere Glæde gjorde han dem ved sit freidige Sind, sin nette Opførsel og den livlige Aand og sunde Forstand, der udtalte sig igjennem alle hans Yttringer. Til Forøgelsen af deres Glæde bidroge de hyppige Besøg og den levende Deltagelse af hans Onkel, Kong Saleh, hans kongelige Bedstemoder og de andre Slægtninge paa mødrene Side. Han lærte med Lethed at læse og skrive, og uden stort Besvær blev han undervist i alle de Videnskaber, som en Prinds af hans Rang maa tilegne sig. Da han var femten Aar gammel overragede han allerede langt alle sine Lærere og optraadte med megen Klogskab og Indsigt.

Kongen af Persien havde næsten ligefra Prindsens Fødsel iagttaget, at han var i Besiddelse af hine for en Hersker saa væsentlige Fortrin, der bestandig udvikede sig mere og mere. Da Alderdomssvagheden daglig blev følelligere for ham, vilde han ikke vente, indtil hans Død vilde gjøre Prindsen til Herre over Riget. Det faldt ham heller ikke vanskeligt at faae sine Ønsker i saa Henseende billigede af Rigsraadet, og hans Undersaatter hørte med stor Glæde denne Beslutning, da Prinds Beder var værdig til at herske over dem. Det

var lang Tid siden, at han var begyndt at træde offentlig frem, saa at alle havde kunnet vinde den Overbevisning, at han ikke var i Besiddelse af hint ringeagtende hoffærdige og fraſtodende Væsen som de fleſte andre Prindſer, der ſee ned paa alt, hvad der ſtaaer under dem, med en utaalelig Foragt. Om ham var det tvertimod bekjendt, at han betragtede enhver med en Venlighed, der indbød til at nærme ſig ham, at han med Velvillie hørte paa dem, der havde noget at forebringe ham, at han ſvarede dem med en ham eiendommelig Godhed, og at han aldrig nægtede nogen Opfyldelſen af en Bøn, naar man blot ikke forlangte Urimeligheder.

Dagen for den høitidelige Aftrædelſe var beſtemt, og i Nærværelſe af det talrigere end ſædvanlig forſamlede Rigsraad forlod Kongen af Perſien ſin Throne, tog Kronen af ſit Hoved og ſatte den paa Prinds Broders. Efterat han derpaa havde ført denne til den af ham forladte Plads, kyſſede han ham paa Haanden ſom Tegn paa, at han overantvordede ham al ſin Anſeelſe og al ſin Magt, og ſatte ſig derpaa nedenfor iblandt Viſirerne og Emirerne. Alle Viſirer, Emirer og fornemme Embedsmænd kaſtede ſig nu for den nye Konges Fødder og aflagde Troſkabsed til ham. Derpaa foredrog Storviſiren nogle vigtige Anliggender, i hvilke Beder fældede Dom med en Visdom, der blev beundret af hele Rigsraadet. Dernæſt affatte han flere Statholdere, der vare overbeviſte om Utroſkab og indſatte iſtedetfor dem andre, hvilket alt ſkete med en ſaa rigtig Dømmekraft og en ſaadan Retfærdighed, at han erhvervede ſig almindeligt Bifald. Endelig forlod han Rigsforſamlingen og begav ſig med ſin Fader til ſin Moders, Dronning Gylnares, Bolig. Denne havde neppe ſeet Kronen paa hans Hoved, før hun løb hen

til ham, sluttede ham omt i sine Arme og ønskede ham et langt Liv og en lang Regjering.

I det første Aar varetog Kong Beder alle sine Herskerpligter med stor Iver. I Særdeleshed lod han sig det være magtpaaliggende at indhente Underretning om alt, hvad der kunde bidrage til hans Undersaatters Lykke. I det paafølgende Aar overdrog han Forvaltningen af Statsforretningerne til Rigsraadet og forlod med sin Faders Indvilligelse Staden under det Paaskud, at han vilde tage paa Jagt. Men hans Hensigt var at besøge sit Kongeriges samtlige Provindser for at afskaffe Misbrug, oprette Orden og Lydighed og ved at vise sig ved Landets Grændser betage de ildesindede Nabofyrster Lysten til at forstyrre Sikkerheden og Roligheden i Staten ved mulige Angreb. Den unge Konge brugte til at udføre dette ham saa værdige Forehavende ikke mindre end et Aar. Han havde ikke været længe hjemme, før hans Fader blev saa farlig syg, at han selv strax kom til den Erkjendelse, at han ikke vilde reise sig mere. Med stor Rolighed saae han sin Opløsning imøde, og hans eneste Bestræbelse var at formane Ministrene og Hoffets Stormænd til at bevare den Troskab, de havde tilsvoret hans Søn. Alle fornyede deres Ed med den samme Beredvillighed som den første Gang og han udstødte endelig sit sidste Suk, smertelig savnet af den unge Kong Beder og hans Moder Gylnare; de lode hans Lig jorde i et prægtigt Gravsted.

Det kostede ikke Kong Beder nogen Overvindelse at iagttage den persiske Skik, at græde en Maaned over den afdøde og i den Tid ikke at lade nogen komme til sig. Hele sin Levetid vilde han have sørget over den dyrebare Fader, hvis han havde givet efter for sin overordenlige Smerte, hvilket imidlertid ikke anstaaer en

mægtig Konge. Dronning Gylnares Moder, Kong Saleh og Prindsesserne fra Havet indfandt sig i denne Tid og delte trofast hendes Sorg. Men efter en Maaneds Forløb kunde Kong Beder ikke undgaae at modtage Storvisiren og Hoffets ypperste Embedsmænd, der bade ham om at aflægge Sørgedragten, vise sig for sine Undersaatter og som tidligere overtage Styrelsen af Statsforretningerne. Da han i Førstningen lagde stor Utilbøielighed dertil for Dagen, saae Storvisiren sig nødsaget til at gjøre ham de mest indtrængende Forestillinger i saa Henseende og iblandt andet erindre ham om, at hans Fader Kongen kun havde betalt Naturen en den tilkommende Gjæld, og at han selv i sit Dødsøieblik ikke havde tvivlet om, at han vilde leve paany i sin Søn. Derfor paalaa det nu ham at vise, at den hedengangne ikke havde stuffet sig.

Kong Beder kunde nu ikke godt vægre sig for at aflægge Sørgedragten, og efterat han igjen havde iført sig Kongedragten og de kongelige Prydelser, helligede han sig igjen Omhuen for sit Rige og sine Undersaatter med den samme Opmærksomhed og med samme gavnlige Virkning som i sin Faders Levetid. Da han samvittighedsfuldt overholdt sine Forgængeres Forordninger, mærkede Folket slet ikke, at det havde faaet en ny Herster.

Kong Saleh var med sin Moder og Havprindsesserne vendt tilbage til sit Rige, saasnartsom han havde seet, at Kong Beder atter havde grebet Regjeringens Tøiler. Efter omtrent et Aars Forløb kom han alene tilbage og da han en Aften efter endt Aftensmaaltid underholdt sig med sin Søster Gylnare og Kong Beder om allehaande Ting, begyndte han paa engang at fremhæve dennes Fortrin og Fortjenester saa meget for Gylnare, at hin, da han ikke gjerne vilde høre sig om-

tale paa en slig Maade og heller ikke gad paalægge sin Onkel Taushed, lænede sig tilbage og anstillede sig, som om han sov. Foruden hans aandelige Begavelse priste Kong Saleh hans legemlige Fortrin og omtalte ham som et Vidunder, der ligesaa lidt havde sin Mage paa Landjorden som i Rigerne paa Havets Bund. Endelig udtalte han sin Forundring over, at hans Søster Gylnare under disse Omstændigheder slet ikke havde tænkt paa sin Søns Formæling.

„Tager jeg ikke meget feil," vedblev han, „gaaer han nu i sit tyvende Aar, og i den Alder maa en Fyrste som han ikke mere være løs og ledig. Jeg vil selv vaage over, at Du ikke forsømmer denne Sag og give ham en Prindsesse fra vore Riger, der er ham værdig, til Gemalinde."

„Du bringer der et Spørgsmaal paa Bane," svarede Dronning Gylnare, „som jeg hidtil slet ikke har overtænkt. Da han endnu ikke har tilkjendegivet nogen Tilbøielighed til Ægteskab, har jeg heller ikke brydt mig derom, men det er mig kjært, at Du berører dette Punkt. Dit Forslag om at formæle ham med en Havprindsesse billiger jeg aldeles og beder Dig om at bringe en hid; men hun maa være saa smuk og fuldkommen, at min Søn ikke kan andet end elske hende."

Kong Saleh hvidskede til hende, at han kjendte en saadan, men førend han betegnede hende nærmere, maatte Gylnare først overbevise sig, om hans Neveu, Kong Beder, ogsaa virkelig sov.

„Jeg skal senere sige Dig, hvorfor denne Forsigtighed maa anvendes," tilføiede han.

Gylnare saae sig om efter sin Søn og tvivlede ikke om, at han var falden i en fast Søvn. Men Beder fordoblede sin Opmærksomhed for ikke at gaae tabt af et eneste af sin Onkels Ord, der paany begyndte:

„Det er ikke raadeligt, at min Søsterſøn Kongen ſaa ſnart erfarer, hvad jeg vil ſige Dig. Du ved, at Kjærligheden ofte finder Vei til Hjertet igjennem Øret, og det er ikke godt, at han paa den Maade begynder at fatte Kjærlighed for hende, ſom jeg vil nævne Dig. Der er ſtore Vanſkeligheder at overvinde, ikke juſt hos Prindſeſſen, haaber jeg, men hos hendes Fader; med et Ord, jeg tænker paa Giohare, Kongen af Samandals Datter."

„Er hun endnu ikke gift?" ſpurgte Gylnare; „jeg kan huſke, at jeg ſaae hende kort før vor Adſkillelſe. Da var hun ikke mere end halvandet Aar, men allerede forbauſende ſmuk. Har hendes Skjønhed holdt, hvad den lovede, maa hun nu være et fuldkomment Vidunder og den ubetydelige Forſkjel i Alder imellem hende og Beder maa ikke afholde os fra at opbyde alt for at bringe denne fordelagtige Forbindelſe i Stand. Det gjælder kun om at kjende og overvinde de Vanſkeligheder, ſom Du for omtalte."

„De have deres Rod i Kongen af Samandals utaalelige Hovmod," ſvarede Kong Saleh. „Han troer ſig ophøiet over alle andre Konger, og der er kun en meget ringe Udſigt til at kunne knytte Underhandlinger med ham i Henſeende til en ſaadan Forbindelſe. Alligevel vil jeg ſelv øieblikkelig anholde om hans Datters Haand hos ham, og afſlaaer han mig den, ſaa henvende vi os et andet Sted, hvor man laaner os et gunſtigere Øre. Desaarſag er det godt, om min Søsterſøn ikke erfarer noget om hele Sagen, førend vi ere viſſe paa Kongen af Samandals Samtykke, paa det at han ikke ſkal begynde at elſke Prindſeſſen og vi ſaa maaſkee ikke kunne ſkaffe ham hende."

De talte endnu udførligere om dette Anliggende og bleve tilſidſt enige om, at Kong Saleh ufortøvet

skulde begive sig tilbage til sit Rige og hos Kongen af Samandal anholde om Prindsesse Giohare.

Da Gylnare og Saleh vilde begive sig til Ro i deres Gemakker, vækkede de den formentlig sovende Beder og denne anstillede sig aldeles, som om han vaagnede af en dyb Søvn. Intet Ord af deres Samtale var imidlertid undgaaet ham, og den Skildring, de havde udkastet af Prindsesse Giohare, havde vakt en Lidenskab i hans Hjerte, som det hidtil havde været fremmed for. Han gjorde sig en saa fordelagtig Forestilling om hendes Skjønhed, at Ønsket om at besidde hende hele Natten bortskræmmede Søvnen fra hans Øine. Da Kong Saleh Dagen derpaa vilde tage Afsked, skiftede den unge Konge af Persien Farve, eftersom han meget vel vidste, at hans Onkel kun afreiste saa hovedkulds for uden Opsættelse at arbeide paa hans Lykke. Han var allerede saa behersket af sin Lidenskab, at han ikke kunde vente med at see Gjenstanden for den, indtil Onklen havde beilet paa hans Vegne. Han vilde derfor bede denne om at tage ham med sig, men da han ikke vilde, at Dronning Gylnare skulde vide noget derom, ønskede han en Leilighed til at kunne træffe Aftale med ham i Enrum. Han bad derfor Kong Saleh om at udstrække sit Ophold saalænge, at han kunde deltage i en Jagt, der skulde afholdes den følgende Dag, i det Haab, at han under denne skulde finde Leilighed til at meddele ham sin Hensigt. Virkelig blev han paa Jagten flere Gange alene med sin Onkel, men det skortede ham paa Mod til at forebringe sit Andragende. I Jagtens Hede kom Saleh bort fra ham, og da netop ingen af Følget var i Nærheden, steg Kong Beder i Nærheden af en Væk af Hesten, bandt denne til et skyggefuldt Træ, stralte sig paa Grønsværet og lod sine rigelig frembrydende Taarer og Suk have frit Løb.

Længe dvælede han fordybet i Tanker, i denne Stilling uden at kunne fremføre et Ord, medens Kong Saleh svævede i den største Bekymring for sin Søstersøn, som han snart havde savnet, og som ingen vidste at give ham Underretning om. Han gav sig selv til at søge efter ham og blev ham vaer i det fjerne. Allerede den foregaaende Dag havde han bemærket, at Beder ikke var saa godt oplagt som sædvanlig, at han, tvertimod hvad han pleiede, var aandsfraværende og svarede hen i Taaget paa de Spørgsmaal, man rettede til ham. Imidlertid havde han endnu ikke den ringeste Mistanke om Anledningen til denne Forandring, da han saae ham ligge i den forømtalte Stilling. I nogen Afstand fra ham stod han af Hesten, bandt denne til et Træ og sneg sig ad en Omvei saa nær hen til ham, at han kunde høre ham sige:

„O elskværdige Prindsesse af Samandal! de have vist kun givet mig en mat Skildring af Eders uforlignelige Skjønhed. Ufortovet vilde jeg drage hen og tilbyde Eder mit Hjerte, naar jeg kun vidste, hvor jeg skulde finde Eder. Mit Hjerte er Eders og vil aldrig komme til at tilhøre nogen anden."

Mere vilde Saleh ikke høre og nærmede sig derfor Beder paa en saadan Maade, at han maatte bemærke ham.

„Kjære Søstersøn," begyndte han, „I har altsaa hørt min Samtale fra igaar med Eders Moder. Det var ikke efter vort Ønske, og vi troede, at I sov."

„O, min dyrebare Onkel!" svarede Beder, „intet Ord deraf er gaaet tabt for mig, og den har uvilkaarlig frembragt den Virkning, som I forudsaae, paa mig. Jeg holdt Eder fornemlig tilbage i den Hensigt at tale med Eder om min Kjærlighed før min Afreise. Men Undseelse over at tilstaae min Svaghed, hvis man kalde

Kjærlighed til en saa elskværdig Prindsesse med dette Navn, har lukket min Mund. Ved Eders Venskab for mig, der har den Ære at være en nær Slægtning af Eder, beder jeg Eder indstændig om at have Medlidenhed med mig og ikke formene mig Synet af den guddommelige Giohare, indtil I har erholdt Kongen af Samandals Indvilligelse til vor Formæling, hvis I ikke vil see mig omkomme af Kjærlighedslængsel".

Kong Saleh geraadede i stor Forlegenhed ved disse Meddelelser. Han forestillede Kongen af Persien, at Opfyldelsen af hans Ønske var høist vanskelig, og at hans Nærværelse i Riget var altfor nødvendig, til at han ikke vilde besværge ham om at beherske sin Lidenskab, indtil det paagjeldende Anliggende var fremmet saa vidt, at han kunde blive tilfredsstillet. Han vilde gjøre alt muligt i saa Henseende og i Løbet af faa Dage bringe ham Efterretning derom. Men for disse Forestillinger havde Kong Beder ingen Øren.

„Jeg seer vel," svarede han, „at I ikke elsker mig saameget, som jeg troede, og hellere vil lade mig døe end tilstaae mig den første Bøn, som jeg retter til Eder."

Kong Saleh forsikkrede derpaa, at han vilde være ham til Tjeneste i enhversomhelst Henseende, men at han ikke kunde tage ham med uden hans Moders, Dronning Gylnares, Vidende, hvem han derfor maatte bede om Tilladelse dertil. Men Kongen af Persien svarede:

„I ved, at min Moder aldrig vil samtykke i, at jeg forlader hende, og denne Udflugt beviser endnu mere Eders Haardhjertethed imod mig. Elsker I mig virkelig saa meget, som I fortæller mig, saa maa I ufortøvet vende tilbage til Eders Rige og tage mig med."

Saleh blev paa denne Maade nødt til at gjøre Kongen af Persien tilmaade og gav ham en Ring, som han

bar paa Haanden, og paa hvilken der stod de samme hemmelighedsfulde Bogstaver som paa Salomons Signet.

„Sæt den Ring paa Fingeren," sagde han til Beder," og frygt hverken Havets Bølger eller Dybde."

Efterat Kongen af Persien havde paasat Ringen, vedblev hin:

„Gjor nu som jeg!"

Begge løftede sig nu op i Veiret og svævede let henimod det ikke langt borte værende Hav, i hvilket de dykkede ned. Inden kort Tid naaede Beder og Havkongen den sidstes Palads, hvor han forestillede Kongen af Persien for den gamle Dronning. Beder kyssede sin Bedstemoder paa Haanden, og hun sluttede ham med inderlig Glæde i sine Arme.

„Synet af Dig overbeviser mig om, at Du befinder Dig vel," sagde hun, „men hvorledes befinder din Moder og min Datter, Dronning Gylnare, sig?"

Kongen af Persien forsikkrede, at hun havde levet i bedste Velgaaende, da han forlod hende, og at hun havde paalagt ham at bringe flittige Hilsner, thi han vogtede sig vel for at tilstaae, at han var afreist uden hendes Vidende. Derpaa blev han af Dronningmoderen forestillet for Prindsesserne, og medens han underholdt sig med dem, gik Saleh med hende ind i et andet Værelse, hvor han fortalte hende, hvad der havde ført Kongen af Persien dertil, og at han nu ponsede paa en Udvei til at forene ham med Giohare. Skjondt Saleh i Grunden var uskyldig i Beders Lidenskab, bebreidede hans Moder ham dog levende, at han i hans Nærværelse havde talt saa uforsigtig om Giohare.

„Det er en utilgivelig Uklogskab af Dig," begyndte hun. „Troer Du da, at Kongen af Samandal, der ingenlunde er gunstig stemt for Dig, vil behandle Dig med mere Hensyn end saa mange andre Konger, som

han med paafaldende Ringeagt har afvist. Vil Du udsætte Dig for at faae et Afslag paa samme haanende Maade?"

Saleh gjorde den Indvending, at skjøndt alt havde tildraget sig saaledes imod hans Villie, stod gjort Gjerning dog ikke til at ændre, og den lidenskabelig forelskede Beder vilde døe af Kummer og Længsel, hvis man ikke skaffede ham Prindsessen til Kone.

„Og jeg tør ikke forsømme noget i saa Henseende," vedblev han, „fordi jeg — rigtignok uskyldig — har givet Anledning til denne Hændelse og vil opbyde alt for at bringe Sagerne paa det rene. Forhaabentlig vil Du billige mit Forehavende, kjære Moder; jeg agter nemlig personlig at begive mig til Kongen af Samandal med en Foræring, bestaaende af kostbare Juveler, og anholde om hans Datter paa Kongen af Persiens Vegne. Jeg mistvivler ingenlunde om, at han vil indvillige i at træde i Forbindelse med en af de mægtigste Herskere paa Landjorden."

„Det vilde have været ønskeligt," svarede Dronningen, „at vi ikke havde behøvet at gjøre et Skridt, hvis heldige Udfald er saa usikkert. Da det imidlertid dreier sig om min Dattersøns Ro og Tilfredshed, giver jeg mit Samtykke. Men da Du jo kjender Kongen af Samandals Tænkemaade, beder jeg Dig fremfor alt om naar Du taler med ham, at iagttage al mulig Agtelse og Ærbødighed ligeoverfor ham, paa det at han ikke skal føle sig ubehagelig berørt."

Dronningen udvalgte selv de Diamanter, Rubiner, Smaragder og Perlesnore, hvoraf Foræringen skulde bestaae, og pakkede dem i en kostbar og sirlig lille Kasse. Den næste Morgen tog Saleh Afsked med hende og Kongen af Persien afreiste med et lille, men udvalgt Følge. Han naaede snart Kongen af Samandals Rige,

Hovedstad og Palads, og Kongen indbød ham ogsaa strax til sig, saasnartsom han havde erfaret hans Ankomst. Ved Synet af ham reiste han sig fra Thronen, og Saleh glemte sin Værdighed i den Grad, at han kastede sig ned for ham, idet han udtalte det Ønske, at alt, hvad Kongen af Samandal attraaede, maatte gaae i Opfyldelse. Denne løftede ham strax op til sig, lod ham tage Plads ved sin Side, bød ham Velkommen og spurgte, öm han kun være ham til Tjeneste i nogen Henseende.

„Herre," svarede Saleh, „hvis jeg ogsaa blot kom for at bevidne en af Verdens mægtigste Fyrster min Ærefrygt, en Fyrste, hvis Tapperhed og Visdom er almindelig anerkjendt, vilde jeg dog kun være i Stand til at udtrykke den svagt for Eders Majestæt. Men formaaede I at see Bunden af mit Hjerte, saa vilde I komme til Kundskab om, hvor stor Ærbødighed jeg nærer for Eder, og hvor ivrig jeg længes efter at lægge min Hengivenhed for Eder for Dagen."

Derpaa tog han Juvelkassen ud af en af sine Ledsageres Hænder, aabnede den og rakte den til Kongen med Bøn om, at han gunstigst vilde modtage den.

„I vilde ikke gjøre mig en saa betydelig Foræring," yttrede Kongen af Samandal, „naar I ikke havde isinde at forlange en væsentlig Tjeneste af mig. Hvis det er noget, der afhænger af mig, vil det være mig en stor Fornøielse at tilfredsstille Eder. Sig derfor rentud, hvormed jeg kan tjene Eder."

„Unægtelig har jeg en Naade at bede Eders Majestæt om," svarede Saleh, „men jeg vilde visselig ikke have indladt mig derpaa, naar Opfyldelsen deraf ikke stod i Eders Magt. Jeg beder og bønfalder Eder derfor paa det indstændigste om ikke at afslaae mig den."

„I behøver blot at meddele mig, hvori den bestaaer,"

svarede Kongen af Samandal, „saa skal I erfare, hvor naadig jeg kan være, saafremt det staaer i min Magt."

„Herre," tog Saleh igjen tilorde, „efter den Tillid til Eders Majestæts Velvillie, som Eders Godhed indgyder mig, vil jeg ikke længere skjule for Eder, at jeg kommer for at ansøge Eder om at lykksaliggjøre os ved at give Eders Minde til en Formæling imellem Eders ærede Datter, Prindsesse Giohare, og en Fyrste af vor Slægt, hvorved det gode Forhold, der længe har bestaaet imellem vore Riger, yderligere kunde befæstes."

Her brast Kongen af Samandal i en lydelig Latter og lænede sig paa en for Saleh fornærmelig Maade tilbage paa en bagved ham liggende Pude. Derpaa sagde han haanlig:

„Kong Saleh, jeg havde anseet Eder for en forstandig, klog og besindig Fyrste, men Eders Ord overtyde mig om, at jeg har taget storlig feil. Hvor har I havt Eders Tanker henne, da I satte Eder et saa forfængeligt Hjernespind i Hovedet som det, I omtalte. Har I virkelig et eneste Øieblik for ramme Alvor kunnet nære den Tanke at ægte Datteren af en saa stor og mægtig Fyrste som jeg? I burde hellere iforveien have maalt den Afstand, der er imellem Eder og mig, og ikke være kommen hid for i et Øieblik at tabe al den Agtelse, som jeg havde for Eder."

Det kostede Saleh stor Overvindelse at tilbageholde sin retfærdige Uvillie over et saa fornærmeligt Svar. Med al mulig Koldblodighed tog han tilorde:

„Gud belønne Eders Majestæt efter Fortjeneste! Forund mig imidlertid at bemærke, at jeg ikke begjærer Eders Datter til Kone for mig selv; hvis det var Tilfældet, havde hverken Eders Majestæt eller Prindsessen Grund til at føle sig fornærmet. Tvertimod vilde jeg være af den Formening, at jeg beviste begge

Parter en stor Ære. Som Eders Majestæt ved, er jeg en Havkonge ligesaa vel som I og tæller ligesaa mange Ahner som nogensomhelst anden Konge; det mig efterladte Rige er ligesaa blomstrende og mægtigt som tidligere. Havde I ikke afbrudt mig, vilde I have faaet at vide, at jeg ikke søger Eders Bevaagenhed for mig selv, men for min Søsterson, den unge Konge af Persien, hvis Magt og Storhed saavelsom hans personlige Fortrin ikke kunne være Eder ubekjendte. Ligesom alle stemme overens i, at Prindsesse Giohare er den største Skjønhed under Solen, ligesaa vist er den unge Konge af Persien den mest velskabte og fuldkomne Fyrste paa Landjorden og i Havet; det er hævet over al Tvivl. Da mit Andragende saaledes kun geraader Eders Majestæt og Prindsesse Giohare til stor Ære, maa I ikke tvivle om, at det vil blive almindelig bifaldet, saafremt I giver Eders Samtykke til en saa passende Forbindelse. Prindsessen er Kongen af Persien værdig og han hende ikke mindre, derimod kan ingen Konge eller Fyrste i Verden indvende noget."

Kongen af Samandal lod kun Saleh udtale sig saa udførlig, fordi han af Rajeri ikke kunde komme til at forhindre det. Ja, han forblev endog maalløs en Stund efter, at Saleh taug, saa forbittret var han; men endelig udbrød han i gemene Skjældsord, der vare en stor Konge uværdige:

„Hund," raabte han, „Du understaaer Dig at tale saaledes til mig og at tage min Datters Navn i Munden i min Nærværelse, ja endog at sammenligne hende med din Søsterson! Hvem er Du, hvem er din Søster, hvem er hendes Søn, hvem er hans Fader? Ere I andet end Hunde i Sammenligning med mig? Heida, Slave! hug Hovedet af den uforskammede Knægt."

Kong Saleh var imidlertid hurtigere tilbens end det lille Antal tilstedeværende Hofmænd, der vilde kaste sig over ham, og skyndte sig ud af Paladsets Dør, foran hvilken han forefandt tusend bevæbnede Ryttere, der nylig vare ankomne. Hans Moder havde sendt dem efter ham, da hun hørte, at han var afreist med et saa lidet Følge, og fordi hun forudsaae den slette Modtagelse, som han vilde faae hos Kongen af Samandal. Hans Slægtninge, der befandt sig i Spidsen for Rytterskaren, glædede sig over at være komne i rette Tid, da de saae ham og hans Følge flygte forfulgte ud af Paladset.

„Vi ere beredte til at hævne Eder, I behøver kun at befale," vare deres første Ord.

Kong Saleh meddelte dem i Korthed, hvad der var forefalden og trængte derpaa i Spidsen for en stor Flok igjen ind i Paladset, hvis Port de andre besatte; han tog Kongen af Samandal tilfange, hvis Folk grebe Flugten. Derpaa gjennemsøgte Saleh selv Paladset for at finde Prindsesse Giohare, men denne havde, da Larmen opstod, tilligemed sine Kvinder strax svunget sig op til Havets Overflade og reddet sig til en ubeboet Ø.

Medens dette tildrog sig i Kongen af Samandals Palads, satte nogle af Salehs Folge, der i Begyndelsen af den ham truende Fare havde grebet Flugten, hans Moder i stor Skræk. Den unge Konge af Persien, der var tilstede ved deres Ankomst, blev opfyldt af saa megen mere Uro, som han ansaae sig for Aarsagen til alle de Forlrædeligheder, der kunde paafølge. Da han kjendte den Fare, hvori Kong Saleh var stedt, manglede han Mod til at træde frem for sin Bedstemoder, og medens hun traf de Forholdsregler, som Omstændighederne krævede, svang han sig op til Havets Overflade. Han vidste imidlertid ikke, hvilken Retning han

skulde tage for at komme til Persien, og Skjæbnen førte ham til den samme Ø, hvorpaa Giohare befandt sig. Aldeles ude af sig selv, sank han ned under et stort Træ, og medens han laa der og grublede, hørte han nogen tale. Det var imidlertid for langt borte fra ham, til at han kunne forstaae noget, hvisaarsag han forsigtig nærmede sig det Sted, hvorfra Lyden kom. I et Krat fik han Øie paa en blændende Skjønhed og sagde ved sig selv, idet han studsende betragtede hende:

„Det er vist Prindsesse Giohare, hvem maaskee Skrækken har drevet fra hendes Faders Palads, og er det end ikke hende, saa fortjener denne ikke mindre, at jeg elsker hende med Liv og Sjæl."

Han skjulte sig nu ikke længere, men nærmede sig hende med en dyb Forbøining og sagde:

„Herskerinde, jeg kan ikke noksom takke Himlen for den Gunst, at den idag lader mig skue det skjønneste, der er til under dens Hvælving. Der kunde ikke vederfares mig nogen lykkeligere Begivenhed end at faae Leilighed til at tilbyde Eder min Tjeneste. Jeg bønfalder Eder om at modtage mit Tilbud. I vilde ikke befinde Eder paa dette øde Sted, hvis I ikke trængte til Hjælp."

Prindsessen indrømmede det bedrøvet og erklærede, at hun var Giohare, Kongen af Samandals Datter.

„Jeg sad rolig i mine Gemakker," vedblev hun, „da der pludselig opstod en skrækkelig Larm. Strax derpaa blev der mig meddelt, at Kong Saleh havde — jeg ved ikke af hvilken Grund — stormet Paladset, taget min Fader tilfange, og nedsablet alle, der gjorde Modstand. Det var alt det, at jeg fik Tid til her at søge mig et Tilflugtssted imod hans Voldsomhed."

Det gik Kong Beder meget nær til Hjertet, at han havde forladt sin Bedstemoder i en, som han nu

saae, unødvendig Hast uden at oppebie nærmere Efterretninger om sin Onkel. At denne havde bemægtiget sig Kongen af Samandals Person var ham kjært, fordi han ikke tvivlede om, at han maatte afstaae sin Datter for at erholde sin Frihed. Derfor svarede han:

„Tilbedelsesværdige Prindsesse, Eders Smerte er retfærdig, men den skal snart være forbi ligesom Eders Faders Fangenskab. I vil give mig Ret deri, saasnart som I erfarer, at jeg er Beder, Konge af Persien og Kong Salehs Søsterson. Vær forvisset om, at han ikke gaaer ud paa at bemægtige sig Eders Stater, men kun vil forskaffe mig den Ære at blive hans Svigerson ved at formæle mig med Eder. Paa den blotte Skildring af Eders Skjønhed tilhørte mit Hjerte allerede Eder og langtfra at angre det, beder jeg Eder om at modtage det og være vis paa, at det kun vil gløde for Eder. Jeg vover at haabe, at I ikke afviser det, og at en Konge, der blot forlod sit Rige af den Grund, at han agtede at tilbyde Eder det, fortjener, at der bliver taget Hensyn til ham. Tillad derfor, skjønne Prindsesse, at jeg tager mig den Ære at forestille Eder for min Onkel, og saasnartsom Eders Fader giver sit Samtykke til vor Forbindelse, vil han lade ham beherske sine Stater som tilforn."

Kongen af Persiens Erklæring frembragte ikke den forønskede Virkning, thi ihvorvel Prindsessen i Førstningen syntes godt om ham, havde hun dog neppe bragt i Erfaring, at han var Ophavsmanden til al den Fortræd, der havde ramt hende og hendes Fader, førend hun betragtede ham som en Fjende, med hvem hun ikke turde have noget at skaffe. Og hvor tilbøielig hun end var til at indgaae den attraaede Formæling undgik det hende dog ikke, at en af de Grunde, hvorfor hendes Fader var ugunstig stemt derimod, maatte være,

at Beder nedstammede fra en Landkonge. Hun tænkte ikke i fjerneste Maade paa at modsætte sig sin Faders Villie. Imidlertid ønskede hun at skjule sin Fortrydelse og tænkte kun paa at slippe bort fra Beder. Til den Ende anstillede hun sig som om hun saae ham med Fornøielse og begyndte paa det mest forekommende saaledes:

„Herre, I er altsaa en Søn af den for sin overordentlige Skjønhed bekjendte Dronning Gylnare. Det glæder mig! Jeg seer i Eder med Henrykkelse en hende værdig Prinds. Det er meget urigtigt af min Fader, at han modsætter sig vor Forbindelse saa stærkt; men naar han gjør Eders nærmere Bekjendtskab, vil han heller ikke tøve med at gjøre os lykkelige."

Med disse Ord rakte hun ham Haanden, og Beder troede allerede at befinde sig paa sin Lykkes Toppunkt. Han greb hendes Haand og bukkede sig for i al Ærbødighed at kysse den. Men dertil levnede Prindsessen ham ikke Tid.

„Forbovne!" raabte hun, idet hun stødte ham tilbage og spyttede ham i Ansigtet, fordi hun intet Vand havde ved Haanden til at stænke ham med, „afslæg denne Menneskeskikkelse og antag Skikkelse af en hvid Fugl med rødt Næb og røde Fødder."

Saasnarsom disse Ord vare udtalte, saae Kong Beder sig med ligesaa megen Harme som Forbauselse forvandlet til en Fugl af det beskrevne Slags. Derpaa befalede hun en af sine Kvinder at bringe Fuglen til den tørre Ø, der ikke var andet end en øde Klippe, hvor der ikke fandtes en Draabe Vand. Men denne Kvinde havde Medlidenhed med Kong Beder og tænkte, at det dog vilde være Jammerskade, hvis en Fyrste, der var saa værdig til at leve, skulde omkomme af Hunger og Tørst. Den iøvrigt saa gode og blide Prindsesse

vilde maaskee selv angre sin grusomme Befaling, naar hendes heftige Vrede havde lagt sig. Hun bragte ham derfor til en stærkbefolket Ø og satte ham af i en meget behagelig Egn, der var fuld af Frugttræer og gjennemkrydsedes af mange Bække.

Vi maae imidlertid atter see os om efter Kong Saleh, der efter forgjæves at have søgt Prindsesse Giohare lod Kongen af Samandal indespærre i hans eget Palads under god Bevogtning. Efterat have uddelt de Befalinger, der vare nødvendige til Landets Styrelse under hans Fraværelse, begav han sig til sin Moder Dronningen for at aflægge hende Regnskab for det passerede. Til sin levende Fortrydelse og Overraskelse erfarede han nu sin Søstersøns Forsvinden, og Dronningmoderen fortalte ham, at han var bleven borte, da hun havde erholdt Efterretning om den Fare, der truede Kong Saleh, og givet Befaling til at sende ham Undsætning eller hævne ham. Formodentlig var han bleven forskrækket over denne Efterretning og havde ikke troet sig sikker her. Derover var Saleh meget bedrøvet og angrede sin altfor store Eftergivenhed imod Kong Beder, og at han ikke havde taget Dronning Gylnare med paa Raad. Han lod med Iver søge efter ham i alle mulige Retninger, men kunde ikke erfare noget om ham, og efter Glæden over at have fremmet et Ægteskab saa vidt, som han ansaae for sit Værk, var Kummeren over denne Fortrædelighed saa meget smerteligere. Han besluttede at lade sin Moder bestyre sit Rige og selv overtage Regjeringen af Kongen af Samandals, hvem han lod bevogte omhyggelig, men med alle ham skyldige Hensyn, indtil han havde faaet gode eller slemme Efterretninger om sin Søsterson.

Samme Dag, som han vendte tilbage til Kongeriget Samandal, ankom Gylnare til sin Moder. Hun

havde i Forstningen ingen Betænkeligheder havt over sin Søns, Kong Bebers, Udeblivelse, men troet, at han af Jagtlidenskaben havde ladet sig føre videre end han oprindelig havde til Hensigt, hvilket allerede var hændet ham flere Gange. Men da han udeblev saa længe, og det efter lang og frugteslos Søgen omsider hjemvendende Følge meldte hende, at der maatte være tilstødt Kongerne Beder og Saleh en Ulykke, eller at de maatte befinde sig sammen paa et Sted, hvor man ikke kunde opdage dem, blev hun overfalden af den største Uro. De savnedes Heste vare blevne fundne, men af Ryt-terne var der intet Spor. Dronning Gylnare skjulte imidlertid sin Angst; hun udsendte de samme Folk paa fornyede Efterforskninger, fjernede derpaa sine Kvinder fra sin Nærhed og styrtede sig saa i Havet for at faae Bekræftelse paa sin Formodning om, at Kong Saleh havde taget hendes Søn Beder med sig. Hun vilde være bleven modtagen med Henrykkelse af sin Moder, hvis denne ikke havde gjættet Grunden til hendes Besøg.

„Min Datter," sagde hun til hende, „jeg ved vel, at Du ikke kommer for min Skyld, men for at indhente Efterretninger om din Søn; det, som jeg kan berette Dig om ham, egner sig imidlertid kun til at forøge din og min Kummer endnu mere. Jeg glædede mig meget over at see ham komme med sin Onkel, men havde neppe erfaret, at det var skeet uden dit Vi-dende, førend jeg delte din Uro og Bekymring derover."

Nu fortalte hun hende, hvorlunde Kong Saleh selv var dragen hen og havde friet til Prindsesse Gio-hare, og hvad der fremdeles, saavidt hun vidste, havde tildraget sig, indtil Kong Beder var forsvunden; trods de anstillede Undersøgelser var han ikke bleven gjen-

funden. Forhaabentlig vilde det dog skee, naar man mindst ventede det.

Med denne Forklaring vilde den bekymrede Dronning Gylnare imidlertid ikke tage tiltakke; hun ansaae sin Søn for tabt og væltede hele Skylden over paa sin Broder. Men hendes Moder gav hende at betænke, at hun maatte bekæmpe sin Smerte og ikke undlade noget for at bevare Kong Bebers Rige til ham, eftersom det jo ingenlunde var en afgjort Sag, at han var død og borte. Det var derfor det raadeligste, at hun ufortøvet vendte tilbage til hans Hovedstad, hvor alt vilde forholde sig roligt, naar hun blot bekjendtgjorde, at Kong Beder befandt sig i Besøg hos sin Bedstemoder. — Der udfordredes en saa indlysende Bevæggrund til at bevæge Gylnare til en hurtig Hjemvenden til hendes Palads, hvor hun indtraf, førend nogen endnu havde bemærket hendes Fraværelse. Hun lod strax de Folk, der vare udsendte for at opsøge hendes Søn kaldte tilbage under Paaskud af, at hun vidste, hvor han befandt sig, og sagde dem tillige, at han snart vilde indfinde sig igjen. Det samme blev kundgjort i Staden, og i Forbindelse med Storvisiren og Statsraadet ledede hun Regjeringen saa vist, som om Kong Beder selv havde været nærværende.

Denne følte sig imidlertid høist ulykkelig i sin forvandlede Tilstand. Han vidste hverken, hvor han befandt sig eller i hvilken Retning han skulde søge Kongeriget Persien; dog vilde Kundskaben derom heller ikke have nyttet ham noget, da han ikke vilde være bedre faren om ogsaa hans Vinger havde formaaet at bære ham derhen. Han var saaledes nødt til at blive, hvor han var, og til at leve som andre Fugle. Efter nogle Dages Forløb blev han bemærket af en Fuglefænger,

der anvendte al sin List paa at fange en saa smuk Fugl af en ham ubekjendt Art. Dette lykkedes ham ogsaa, og da han haabede at fortjene mere paa den end paa mange andre Fugle tilsammen, bar han den i et Bur ind i Staden, hvor der snart indfandt sig en Liebhaver, der spurgte efter Prisen. Men istedetfor at angive denne spurgte Fuglefængeren om, hvad han vilde bruge Fuglen til, og da han horte, at han vilde lade den stege og spise den, sagde hin:

„I det Tilfælde vilde I troe at have betalt den godt, naar I gav mig en lille Solvmont for den. Nei, jeg holder den i høiere Pris, og I faaer den ikke engang for et Guldstykke. Jeg er en gammel Mand, man har endnu aldrig seet en saadan Fugl og jeg vil derfor forære Kongen den; han forstaaer sig bedre paa Værdien af den end I."

Som sagt, saa gjort, Fuglefængeren gik hen foran det kongelige Palads og blev staaende der. Kongen befandt sig ved et Vindue, hvorfra han kunde overseе hele den foranværende Plads, og saasnartsom han fik Øie paa den smukke Fugl, sendte han en Befalingsmand over sine Gildinger afsted med det Hverv at kjøbe den. Paa dennes Spørgsmaal om Prisen svarede Fuglefængeren:

„Hvis I vil have den til hans Majestæt, saa beder jeg Kongen om at være saa naadig at tage den som en Foræring fra mig og anmoder Eder om at overbringe ham den."

Gildingen bragte altsaa Fuglen til Kongen, hvem den forekom saa mærkværdig, at han sendte Fuglefængeren ti Guldstykker, hvormed denne gik fornøiet hjem. Fuglen blev sat i et prægtigt Bur, fik Vand og forskjellige Slags Frø i kostbare Glas og blev overladt til sig selv, fordi Kongen kort efter red paa Jagt. Men efter sin

Tilbagekomst lod han strax en af sine Gildinger bringe Fuglen; han tog den selv ud af Buret og satte den paa sin Haand. Han betragtede den høist forundret og spurgte Gildingen, om den havde ædt noget; hin svarede:

„Eders Majestæt kan selv overbevise sig om, at dens Ædekop endnu er fuld, og jeg har heller ikke seet, at den har rørt derved."

Derpaa befalede Kongen, at man skulde give Fuglen endnu flere Slags Foder, paa det at den kunde vælge, hvad den vilde have.

Imidlertid var Bordet blevet dækket, og Fuglen begyndte at flagre med Vingerne, fløi bort fra Kongens Haand, hoppede hen paa Bordet og begyndte at spise af Brødet, Kjødet og alle andre Retter. Kongen forbausedes saaledes derover, at han igjennem Obersten for Gildingerne lod Dronningen underrette derom, for at hun skulde komme og tage dette Under i Øiesyn. Hun mødte ogsaa strax, men tilsførede sig hastig ved Synet af Fuglen og vilde igjen bortfjerne sig. Da der ikke var andre tilstede end Gildinger og de hende ledsagende Kvinder, spurgte Kongen forbauset om Aarsagen til denne Adfærd."

„Det vil ikke undre Eders Majestæt," svarede Dronningen, „naar I erfarer, at det ikke er en Fugl, men en Mand."

Kongen mente, at hun vilde have Løier med ham, men dette benegtede Dronningen paa det bestemteste og forsikkrede, at Fuglen ikke var nogen anden end Kong Beder af Persien, en Søn af den berømte Dronning Gylnare fra Havet, og Prindsesse Giohare, Datter af Kongen af Samandal, havde fortryllet ham saaledes. Ogsaa Foranledningen dertil fortalte hun Kongen, der saa meget lettere fæstede Lid til hende, fordi han vidste,

at hun var en saare erfaren Troldkvinde, hvem intet af det, der foregik i Verden var fremmed, saa at han af hende blev underrettet om sine Nabokongers onde Anslag og kunde tilintetgjøre dem. Han havde Medlidenhed med Kongen af Persien og bad indstændig sin Gemalinde om at løse hans Fortryllelse, hvortil hun med Fornøielse var beredt.

„Herre," svarede hun, „hvis Eders Majestæt vil gjøre sig den Uleilighed at tage Fuglen ind i Eders Gemak, saa vil jeg om faa Øieblikke lade Eder skue en Konge, der er værdig til Eders Agtelse."

Fuglen havde for længe siden hørt op med at spise og lyttet til Kongens og Dronningens Samtale. Den sparede nu Kongen den Uleilighed at bære den og fløi iforveien ind i hans Gemak, Dronningen fulgte efter med en med Vand fyldt Skaal. Hun talte nogle Ord derover, som Kongen ikke forstod, indtil Vandet begyndte at bruse. Saa stænkede hun Fuglen dermed og sagde:

„I Kraft af de hellige og hemmelighedsfulde Ord, som jeg har udtalt, og i Navnet af Himlens og Jordens Skaber, der opvækker de døde og opholder Verden opfordrer jeg Dig til at aflægge denne Fugleskikkelse og antage den, som Du har modtaget af Skaberen."

Og neppe havde hun udtalt, før Kongen saae en saa velskabt ung Fyrste, som der nogensinde har været til, staae for sig, og han blev ganske indtaget i ham.

Kong Beder af Persien udbrød strax:

„Der er ingen Gud uden Gud, og Mahommed er hans Prophet! Priset være den Fuldkommenhed, hvoraf Verdens Skaber og Styrer er i Besiddelse."

Derpaa kyssede han Kongen paa Haanden til Tegn paa sin inderlige Taknemlighed, men denne sluttede ham glad i sin Favn og kyssede ham paa

Panden. Dronningen havde allerede bortfjernet sig, hvisaarsag Beder ikke fik Leilighed til ogsaa at takke hende. Kongen satte sig derpaa tilbords med ham, og efterat de havde spist, bad han ham om at fortælle sin Historie og Grunden til, at Prindsesse Giohare havde været saa umenneskelig at forvandle en saa elskværdig Prinds til en Fugl. Efterat Beder havde opfyldt hans Ønske, yttrede Kongen, at det rigtignok i og for sig var rosværdigt af Prindsessen af Samandal, at hun havde taget sig den Medfart nær, der var overgaaet hendes Fader; men alligevel vilde hun ikke kunne forsvare, at hun for den Sags Skyld havde hævnet sig paa en Prinds, der var uskyldig i det hele.

„Dog, det er ikke værd at tale mere derom," tilføiede han, „sig mig hellere, hvormed jeg kan være Eder til Nytte?"

„Min Gjæld til Eders Majestæt er saa stor," svarede Kong Beder af Persien, „at jeg behøvede en hel Menneskealder til at udtrykke Eder min Erkjendtlighed. Men da I ikke kjender nogen Grændse for Eders Høimodighed, saa beder jeg Eders Majestæt om at bevillige mig et Skib, for at jeg kan vende tilbage til Persien, thi jeg befrygter, at min lange Fraværelse har givet Anledning til Forvirring, og at min Moder, Dronning Gylnare, for hvem jeg hemmeligholdt min Afreise, har græmmet sig tildøde derover."

Kongen bevilligede meget forekommende alt og lod strax et af de stærkeste og hurtigstseilende Skibe af sin talrige Flaade udruste og bemande. Det var snart skeet, og Kong Beder afseilede med gunstig Vind. Paa den ellevte Dag begyndte denne at blive noget contrair og slog efterhaanden om til en rasende Storm; Skibet blev derved kastet ud af sin Retning, mistede alle Master og strandede endelig paa en Klippe, ved hvilken Lei-

lighed den største Del af Mandskabet druknede. Enkelte stolede paa deres Armes Kraft og søgte at redde sig ved Svømning, andre klyngede sig fast til en Planke, og blandt disse var Beder. Ført bort af Vind og Strøm, kom han omsider i Nærheden af en Kyst, ikke langt fra en stor By. Han opbød sine sidste Kræfter og naaede endelig saa nær hen til Strandbredden, at han fik Fodfæste. Medens han nu stræbte at komme op paa Landjorden, saae han til sin Forbauselse fra alle Sider Heste, Kameler, Muldyr, Æsler, Oxer og andre Dyr ile ned imod Kysten, som om de vilde forhindre ham deri. Det kostede ham betydelig Møie at bane sig Vei imellem dem og komme op paa en Klippe, hvor han udhvilede sig og tørrede sine Klæder i Solen.

Da han brød op herfra for at gaae til Byen, søgte Dyrene igjen at spærre ham Veien, og efterat han endelig havde betraadt Stadens rummelige og smukke Gader, blev han til sin store Forundring ikke et Menneske vaer deri. Idet han gik videre, fandt han dog nogle aabne Boutiker og saae deraf, at den ikke var saa ubeboet, som han i Førstningen troede. En af disse Boutiker, hvor alleslags Frugter meget indbydende vare udstillede tilsalgs, nærmede han sig og hilste paa en Olding, der sad derinde. Denne saae op fra sit Arbeide, og da han fik Øie paa en ung, statelig Mand af ædelt Ydre, spurgte han ham forundret, hvorfra han kom og i hvilken Hensigt. Med faa Ord oplyste Beder ham derom, og Oldingen spurgte fremdeles, om han hidtil ikke havde mødt nogen. Da Beder benægtede dette, sagde han:

„Træd saa indenfor og bliv ikke længere staaende i Døren, der kunde ellers let tilstøde Eder noget ondt. Siden hen skal jeg nok sige Eder, hvorfor denne Forsigtighed er nødvendig."

Kong Beder lod sig det ikke sige to Gange, men traadte ind og satte sig ved Siden af Oldingen, der, saasnart som han af Fortællingen om det lidte Skibbrud kom til den Erkjendelse, at hans Gjæst trængte til noget at spise, forsynede ham dermed. Omendskjøndt Beder ogsaa bad om den lovede Oplysning, vilde Oldingen dog ikke give ham den, førend han var færdig med sit Maaltid. Han frygtede nemlig for at berøve ham Madlysten derved. Da Beder havde spist sig mæt, begyndte den gamle:

„I kan takke Gud for, at I er naaet herhen, uden at der er tilstødt Eder nogen Ulykke."

„Hvorfor?" spurgte Kongen af Persien bekymret og forskrækket.

„I maa vide," vedblev Oldingen, „at denne By hedder Trolddomsbyen og bliver regjeret af en Dronning, der er den skjønneste af sit Kjøn, men tillige den nedrigste og farligste Troldkvinde, man kan forestille sig. I vil troe mig, naar jeg siger Eder, at alle hine Heste og andre Dyr, som I har seet, ere Mennesker, der ere blevne forvandlede dertil af hende. Af Folk, som hun opstiller rundtomkring, lader hun alle velskabte unge Mænd, der komme i Nærheden af Byen, føre til sig enten med det gode eller det onde. De finde den mest forekommende Modtagelse hos hende, blive kjærtegnede, beværtede, faae en prægtig Bolig, og hun søger paa alle Maader at indbilde dem, at hun elsker dem, og de gaae naturligvis i Fælden. Længe lader hun dem imidlertid ikke nyde den formentlige Lykke, og ikke en eneste undgaaer efter syvgetyve Dages Forløb den Lod ved hendes Helvedeskunster at blive forvandlet til et eller andet firfødet Dyr eller til en Fugl. Derfor vilde Dyrene afholde Eder fra at gaae iland her, fordi

de paa ingen anden Maade vare istand til at advare Eder imod den Fare, der truede Eder."

Den unge Konge af Persien blev sat i en levende Uro ved disse Meddelelser, og han udraabte:

„Ak! hvilke skrækkelige Ulykker udsætter min Skjæbne mig ikke for! Neppe er jeg bleven løst fra en Fortrylleelse, som jeg endnu gyser ved at tænke paa, førend der truer mig en, der er endnu skrækkeligere."

Derpaa fortalte han Oldingen udførligere sine Hændelser og skjulte ikke den Angst, som han nærede for de ham her truende større Ulykker.

Oldingen søgte dog at berolige ham ved at yttre:

„Omendskjøndt det, som jeg har fortalt Eder om Trolddronningen, er den rene Sandhed, behøver I dog ikke at ængste Eder i den Grad, som det lader til. Jeg er afholdt i hele Staden og kjender Dronningen, ja, jeg kan endog sige, at jeg staaer i hendes Gunst. Det er derfor en Lykke for Eder, at I netop er kommen til mig. I mit Hus er I sikker, og jeg raader Eder at forblive her, hvis I ikke har noget derimod. Naar I blot ikke gaaer bort, svarer jeg for, at der ikke skal tilstøde Eder noget, der kan berettige Eder til at klage over min Troløshed."

Kong Beder takkede Oldingen for hans Gjæstfrihed og den Beskyttelse, som han saa velvillig tilstod ham, og satte sig ved Indgangen til hans Boutik. Hans Ungdom og gode Udseende tiltrak sig strax alle de forbigaaendes Blikke; flere bleve endog staaende stille, ønskede den gamle tillykke, fordi han havde faaet en saa velskabt Slave, og undrede sig høilig over, at han havde kunnet undgaae Dronningens Snaphaner. Oldingen forklarede dem imidlertid, at det ingenlunde var en Slave, og de vidste jo ogsaa selv ret godt, at han hverken var rig eller fornem nok til at holde en saa smuk Slave.

Den unge Mand var derimod hans Neveu, hans afdøde Broders Søn, hvem han havde ladet komme for at hjælpe sig, da han selv ingen Børn havde. Alle bevidnede ham nu deres Deltagelse i den Glæde, som han maatte føle over den unge Mands Ankomst, men udtrykte tillige deres Frygt i Henseende til Dronningens Efterstræbelser.

Oldingen svarede, at han var dem meget forbunden for den beviste Deltagelse og Venlighed og ikke frygtede noget af Dronningen, da hun bestandig hidtil havde behandlet ham med megen Godhed. Om hun ogsaa skulde faae Nys om den unge Mands Nærværelse i Staden, haabede han dog, at hun vilde lade ham være i Fred, naar hun fik at vide, at det var hans Broderson. Iøvrigt glædede Oldingen sig saameget over de Lovtaler, der vare blevne holdte over Kong Beder af Persien, som om det kunde have været hans egen Søn og fattede en inderlig Kjærlighed til ham, hvilken bestandig tiltog, jo nærmere han lærte ham at kjende.

De havde været omtrent en Maaned sammen, og Beder sad en Dag som sædvanlig ved Oldingens Boutiksdør, da Trolddronningen Labe (det er: Sol) red forbi i stort Optog. Kong Beder havde neppe seet Spidsen af hendes forandragende Livvagt, førend han traadte tilbage i Boutiken og spurgte Oldingen, hvad det havde at betyde.

„Det er Dronningen, der kommer her forbi," svarede denne, „men vær blot rolig og frygt intet."

Den purpurklædte, velberedne og godt udrustede Livvagt drog, fire Mand høi og tusend i Tallet, med dragen Sabel forbi, og ingen af Officererne undlod at hilse paa Oldingen. Det samme gjorde Befalingsmændene over det bagved kommende, ligesaa store Antal Gildinger, der vare klædte i Brokade og endnu bedre

beredne. Efter dem fulgte ligesaa mange unge Piger, der alle vare overordentlig smukke; de gik med afmaalte Skridt og havde korte Landser i Haanden, og i deres Midte red Dronning Labe paa en af Diamanter straalende Hest, hvis Sadel og Sadeldækken vare af uskatterlig Værdi. Ogsaa Pigerne hilste i Forbigaaende Oldingen, men Dronningen standsede foran hans Boutik, fordi Kong Beders Elskværdighed gjorde Indtryk paa hende.

„Abdallah" sagde hun til Oldingen, der hed saaledes, „tilhører den velskabte, smukke Slave Eder? hvorlænge har han været i Eders Besiddelse?"

Abdallah kastede sig ned for Dronningen og svarede, idet han atter reiste sig:

„Dronning, det er min for ikke længe siden afdøde Broders Søn. Da jeg selv er barnløs, har jeg taget ham i Sons Sted og ladet ham komme, for at han kan være min Alderdoms Støtte og tage min Smule Formue i Besiddelse, naar Tidens Fylde kommer."

Dronningen havde endnu aldrig seet nogen ung Mand, der kunde taale en Sammenligning med Beder, og fattede en heftig Lidenskab for ham. Hun ønskede derfor at bevæge Oldingen til at overlade hende ham og tog tilorde:

„Gode Fader, vil I ikke gjøre mig den Tjeneste at forære mig ham. Jeg beder Eder om ikke at afslaae mig det. Jeg tilsværger Eder ved Ilden og Lyset, at jeg vil gjøre ham saa stor og mægtig, som han vel kan ønske sig. Fik jeg end det Indfald at volde hele Menneskeslægten Fortræd, vilde jeg gjøre en Undtagelse med ham alene. Jeg gjør Regning paa, at I opfylder min Bøn, mere paa Grund af den Kjærlighed, som jeg ved, at I nærer til mig, end formedelst den Agtelse, hvormed jeg stedse har behandlet Eder."

„Herskerinde," svarede Abdallah, „jeg er Eders Majestæt uendelig forpligtet for Eders gode Sindelag imod mig og for den min Broderson tiltænkte Ære. Men han er slet ikke værdig til at komme i Berøring med en saa mægtig Dronning, og jeg beder Eders Majestæt om at afstaae fra dette Ønske."

„Jeg smigrede mig med, at I var mig mere hengiven, Abdallah," udbrød Dronningen, „og havde paa ingen Maade troet, at I lagde saa liden Vægt paa mine Bønner. Men jeg sværger atter ved Ilden og Lyset, ja ved det helligste, min Religion kjender, at jeg ikke viger fra Pletten, førend jeg har overvundet Eders Halsstarrighed. Jeg ved meget godt, hvad I er bange for, men jeg lover, at I ikke skal faae den ringeste Anledning til at fortryde at have forpligtet mig til saa stor Taknemlighed."

Det gik den gamle Abdallah usigelig nær til Hjerte at see sig nødsaget til at maatte opfylde Dronningens Begjæring. Han tilkjendegav altsaa sin Beredvillighed, idet han tilføiede:

„Jeg stoler aldeles paa Eders Tilsagn og beder blot om, at Eders Majestæt vil opsætte den min Broderson tiltænkte Ære til den første Dag, I atter kommer her forbi."

„Det vil blive imorgen," gav Dronningen til Svar, bøiede takkende Hovedet og fortsatte Veien til sit Palads.

Saasnartsom det pragtfulde Optog var borte, sagde Abdallah til Kong Beder:

„Min Søn (saaledes pleiede han at kalde ham for ikke at forraade ham), jeg har ikke kunnet afslaae Dronningens Forlangende, dertil har I selv været Vidne. Men hvad, der ogsaa bevægede mig til at give mit Samtykke, var Ønsket om ikke at give hende Anled-

ning til ved Tryllekunst at anvende aabenbar eller hemmelig Magt imod Eder; hvis hun var bleven vred paa mig eller Eder, vilde hun maaskee gaae meget strengere tilværks imod Eder end imod alle dem, der hidtil ere komne i hendes Magt. Jeg har nogen Grund til at antage, at hun vil holde sit Løfte og behandle Eder godt i Betragtning af sin særdeles Agtelse for mig. I har kunnet gjøre Eder et Begreb derom af hele Hoffets Adfærd og den mig beviste Ære. Forresten skulde hun ikke ustraffet bedrage mig."

Disse ubestemte Forsikkringer forfeilede saa temmelig deres Virkning paa Beder, der svarede:

„Jeg kan ikke skjule min Kummer over at komme i Berøring med en Dronning, om hvem I har fortalt mig saameget græsseligt. Maaskee vilde jeg have fundet mig deri og ladet mig blænde af den Herlighed der omgiver hende, naar jeg ikke af Erfaring vidste, hvad det betyder at være i en Troldkvindes Magt. Den Stilling, hvori Prindsesse Giohares Troldkunster have bragt mig, og hvorfra jeg kun synes at være befriet for at geraade i en endnu værre, fylder mig med Rædsel for hende."

Taarerne kvalte hans Stemme og bekræftede hans Ord, men Oldingen sagde beroligende til ham:

„Vær ikke saa bedrøvet; jeg tilstaaer, at man ikke kan fæste Lid til en saa rænkefuld Dronnings Løfter eller Eder; men I maa vide, at hun trods al sin Magt ikke mægter at krumme et Haar paa mit Hoved og derfor hovedsagelig iagttager saa mange Hensyn imod mig. Jeg skal nok vide at forhindre hende fra at tilføie Eder noget ondt, hvis hun endog var trolos nok til at have det isinde. I kan ganske rolig forlade Eder paa mig, og naar I lægger Eder det, som jeg i den Henseende vil

sige Eder, vel paa Hjerte, saa indestaaer jeg for, at hun ikke skal kunne gjøre Eder større Skade end mig.“

Den følgende Dag kom Dronning Labe igjen med et ligesaa glimrende Følge til Abdallahs Boutik og sagde til ham:

„Gode Fader, af den Hurtighed, hvormed jeg indfrier det Løfte, som jeg igaar gav Eder, kan I slutte Eder til min Utaalmodighed efter at komme i Besiddelse af Eders Brodersøn. Jeg kjender Eder som en ordholdende Mand og vil ikke troe, at I skulde være kommen paa andre Tanker.“

Abdallah havde ved Dronningens Nærmelse kastet sig ned; han reiste sig nu igjen, og da han ikke ønskede, at andre skulde høre, hvad han svarede Dronningen, nærmede han sig ærefrygtsfuld hendes Hestes Hoved og sagde med sagte Stemme:

„Mægtige Dronning, Eders Majestæt maa ikke mistyde de Vanskeligheder, som jeg igaar stillede iveien for min Brodersøns Udlevering; I kjender vist Grunden dertil. Idag vil jeg vel overlade Eder ham, men jeg bønfalder Eder om ligeoverfor ham at forglemme hin vidunderlige Kunstes Hemmeligheder, hvorpaa I forstaaer Eder til saa stor Fuldkommenhed. Min Brodersøn betragter jeg som min egen Søn, og Eders Majestæt vilde bringe mig til Fortvivlelse, hvis I behandlede ham anderledes, end I godhedsfuld har lovet mig.“

„Jeg fornyer mit Tilsagn,“ svarede Dronningen, „og forsikrer med den samme Ed som igaar, at I begge kun skulle have Aarsag til at være tilfreds med mig. Jeg seer nok, at I endnu ikke kjender mig tilfulde. I har stedse seet mig tilsløret, men da jeg finder Eders Brodersøn værdig til mit Venskab, skal I see, at jeg heller ikke er uværdig til hans.“

Med disse Ord lod hun Kong Beder, der var

traadt hen til Abdallah, skue en fuldendt Skjønhed, men han tænkte:

„Det er ikke tilstrækkeligt at være smuk, naar Handlingerne ikke svare til Skjønheden."

Idet han anstillede disse Betragtninger, vendte Abdallah sig til ham, tog ham ved Haanden og forestillede ham for Dronningen med de Ord:

„Der er han, Herskerinde; endnu engang beder jeg Eders Majestæt om ikke at forglemme, at han er min Broderson, og at tillade, at han undertiden besøger mig."

Dronningen lovede det og lod ham til Tegn paa sin Erkjendtlighed give en Pung med tusend Guldstykker, som ham meget imod sit Ønske maatte tage imod. Til Beder havde hun medbragt en ligesaa kostbart opsadlet Hest som sin egen, og medens han satte Foden i Stigbøilen, yttrede hun endnu til Abdallah, at hun havde glemt at spørge om hans Brodersons Navn. Da han gav til Svar, at han hed Beder (Fuldmaane), mente hun at det var en Vildfarelse, han skulde være kaldt Schems (Sol).

Kong Beder af Persien vilde ride bagved Dronningen, men hun lod ham ride paa venstre Side af sig, saae paa ham, nikkede og red videre. Underveis bemærkede Beder, at Folket saae med Foragt paa Dronningen, og at der endog fra flere Sider blev udstødt Forbandelser imod hende.

Nogle sagde:

„Troldkvinden har atter fundet et nyt Offer for sin Ondskab. Vil Himlen da aldrig befrie Verden for hendes Grusomhed?"

Andre beklagede den stakkels fremmede paa Grund af den ham forestaaende Ulykke, og Beder blev overbevist om det, som Abdallah havde fortalt ham om Dron-

ningen. Imidlertid formaaede han nu ikke mere at undrage sig den truende Fare, og han lod derfor Forsynet raade for sin Skjæbne.

Da Trolddronningen havde naaet sit Palads, stod hun af Hesten, rakte Kong Beder Haanden og gik ind med ham, fulgt af sine Kvinder og Befalingsmændene over Gildingene. Hun viste ham selv alle Gemakker, der straalede af Guld, Juveler og overordentlig prægtigt Bohave. Da hun var kommen ind i sin Dagligstue, traadte hun med ham op paa en Balkon, hvorfra man oversaae en fortryllende smuk Have. Kong Beder roste alt paa en fin Maade, men afveg dog ikke fra den Tone, der sømmede sig for Abdallahs Broderson. De samtalede om forskjellige Ting, indtil man meldte Dronningen, at Bordet var dækket. Hun satte sig nu tilbords med Beder; alt var af gedigent Guld. Der blev næsten ikke drukket noget før ved Desserten, hvor Dronningen lod sit Glas fylde med kostelig Vin. Efterat hun havde drukket det ud paa Beders Velgaaende, lod hun det samme Glas — uden engang at slippe det — fylde paany og rakte ham det. Beder tog ærefrygtsfuld imod det og gav ved en dyb Bøining med Hovedet tilkjende, at han til Gjengjæld drak paa hendes Sundhed. Nu traadte ogsaa ti af Dronningens Kvinder ind med deres Instrumenter og spillede og sang yndigt; Dronningen og Beder vedbleve at drikke til langt ud paa Natten og han forglemte tilsidst Troldkvinden og saae kun den smukkeste Dronning i Verden for sig. Saavidt havde det ogsaa været hendes Hensigt at bringe ham, og hun befalede nu alle de tilstedeværende at bortfjerne sig, saa at hun blev alene med Beder.

Den næste Dag gik Beder og Dronningen, saasnart som de vare staaede op, i Bad. De Kvinder, der opvartede Beder, rakte ham, da han var færdig med at

bade, rent Linned og en saare kostbar Dragt, og Dronningen, der ligeledes var meget prægtigere klædt end Dagen i forveien, afhentede ham. De begave sig sammen til hendes Værelse, hvor de nøde et godt Maaltid, og Resten af Dagen tilbragte de paa en behagelig Maade i Haven med alskens Forlystelser.

Ligesom hun havde gjort med alle sine Elskere, behandlede Dronning Labe ogsaa Beder i fyrgetyve Dage paa denne Maade. Men den fyrgetyvende Nat stod hun sagte op fra sit Leie, da hun troede, at Beder var falden i en fast Søvn. Men denne var endnu vaagen og anstillede sig blot, som om han sov for at iagttage, hvad hun foretog sig. Han saae da, hvorledes hun op af en Kasse tog en Æske, der indeholdt et gult Pulver, hvoraf hun strøede noget langs med en Linie i Værelset; øieblikkelig begyndte der at risle en Bæk med klart Vand paa dette Sted. Forbauset og skjælvende af Frygt skuede Beder dette og anstillede sig, som om han sov endnu fastere, for ikke at forraade, at han var lysvaagen. Dronningen øste Vand af et Bækken, heldte det i et Fad, i hvilket der var Mel, og sammenælte en Deig. Hun strøede forskjellige Krydderier af nogle Daaser deri og lavede en Kage, som hun bagede i en lukket Tærtepande over nogle Kul, hun ragede sammen fra et mægtigt Baal, som hun havde tændt iforveien. Derpaa ryddede hun Æskerne og Daaserne tilside, og ved nogle af hende udtalte Ord forsvandt den i Værelset rislende Bæk. Da Kagen endelig var færdig, bar hun den ind i et Sideværelse og lagde sig igjen tilsengs.

Beder var ved Dronningens natlige Færd bleven levende erindret om den gamle Abdallah, hvem han ganske havde glemt over de mange Adspredelser. Han mente nu at have Brug for hans Raad, og saasnart-

som han var staaet op, udbad han sig af Dronningen Tilladelse til at maatte besøge ham.

„Ih, min dyrebare Beder," svarede denne, „kjeder I Eder allerede, jeg vil ikke sige i et saa smukt Palads, hvor der findes saa mange Behageligheder, men i Selskab med en Dronning, der elsker Eder lidenskabelig og giver Eder saamange Beviser derpaa?"

Beder benægtede det under mange Kjærtegn og foregav, at han kun netop vilde besøge sin Onkel engang for at fortælle ham om de uendelige Forpligtelser, som han havde til Dronningen, og for at vise, at han ikke glemte ham. Da Oldingen holdt saa meget af ham, vilde han ikke ved at opsætte Besøget længere give ham Anledning til at troe, at han ikke gjengjældte hans Hengivenhed. Dronningen meddelte ham derpaa den forlangte Tilladelse med det Tilsøiende, at hun haabede, at han ikke vilde blive for længe borte, da han maatte betænke, at hun ikke kunde leve uden ham.

Den gamle Abdallah var henrykt over at gjensee Beder og sluttede ham uden at tage Hensyn til hans Rang i sine Arme, hvilket Beder gjengjældte paa samme Maade, forat ingen skulde faae Aarsag til at troe, at han ikke var Oldingens Broderson. Efterat begge havde sat sig, spurgte Abdallah, hvorledes han kom ud af det med den troløse Troldkvinde, og Beder svarede:

„Hun har hidtil virkelig vist mig al mulig Opmærksomhed og Forekommenhed for ret at faae mig til at fæste Lid til hendes fuldstændige Kjærlighed. Men sidste Nat har jeg lagt Mærke til noget, der berettiger mig til at antage, at alt, hvad hun har gjort, kun er Forstillelse."

Derpaa fortalte han udførlig, hvad Dronning Labe havde foretaget sig før, under og efter Kagens

Tilberedelse, og hvorledes han derved var bleven mindet om, hvad Abdallah havde fortalt ham om hendes Ondskab.

„Men jeg skatter mig lykkelig over," sluttede Beder, „at hun imod Forventning har tilladt mig at besøge Eder."

„I har ikke taget feil," yttrede Abdallah med et Smil, der forraadte, at han ikke havde ventet sig andet af den uforbederlige Troldkvinde. „Frygt imidlertid intet, jeg skal nok vide at indrette det saaledes, at det onde, som hun vil tilfoie Eder, falder tilbage paa hende selv. I har fattet Mistanke i rette Tid, og det er godt, at I kommer til mig. Da hun aldrig beholder sine Elskere mere end syvogtyve Dage og derpaa — istedetfor at blive dem kvit paa en god Maade — gjør dem til Dyr, hvormed hun opfylder sine Skove, Marker og Lysthaver, saa tog jeg allerede igaar mine Forholdsregler for at forebygge en slig Fare for Eder. Jorden bærer for længe dette Uhyre, og hun skal blive betalt med sin egen Mont. Som I fortalte mig, har Troldkvinden bagt en Kage. Den er bestemt til Eder; men vogt Eder for at smage paa den. Byder hun Eder noget deraf, saa tag imod det, men put det ikke i Munden. Nyd derimod," med disse Ord flyede han Beder to Kager, „en af disse Kager, saaledes at hun ikke mærker det. Saasnartsom hun troer, at I har spist af hendes, vil hun forvandle Eder til et Dyr, og naar hun nu seer, at det ikke lykkes hende, vil hun give Forsøget Udseende af en Spøg, hvormed hun havde til Hensigt at indjage Eder Frygt. Men i sit inderste Hjerte vil hun ærgre sig dygtig og mene at have begaaet en Feil ved Kagens Tilberedelse. Derpaa overrækker I Troldkvinden den anden af mine Kager og beder hende om at spise deraf, hvilket hun

vil gjøre blot for at vise Eder, at hun ingen Mistillid har til Eder, skjøndt hun har givet Eder Anledning til Mistro. Men naar hun har nydt noget deraf, tager I en Smule Vand i den hule Haand, stænker hende dermed i Ansigtet og siger: Aflæg denne Menneskeskikkelse og antag et Dyrs. Bring mig saa det herhen, saa skal jeg meddele Eder, hvad der fremdeles er at gjøre."

Kong Beder aflagde den gamle Abdallah sin inderlige Tak for den Bistand, som han ydede ham imod en saa farlig Troldkvinde, og efterat han endnu havde underholdt sig med ham i nogen Tid, vendte han tilbage til Paladset. Her hørte han strax, at Dronningen ventede paa ham med stor Utaalmodighed i Haven, og begav sig derhen. Saasnartsom hun blev ham vaer, ilede hun ham imøde og begyndte:

„Dyrebare Beder, det er et sandt Ord, at intet bedre overbeviser om Kjærlighedens Styrke end Adskillelsen fra den elskede Gjenstand. Jeg har ingen Ro havt paa mig, medens I var borte, og det forekommer mig, som om Aar vare forløbne, siden jeg saae Eder sidst. Hvis I var bleven længere borte, havde jeg selv hentet Eder."

Beder forsikrede, at hans Utaalmodighed efter at vende tilbage til hende ikke havde været ringere, og at han i en saadan Hast havde unddraget sig sin elskede Onkels Ømhed, at han af det Maaltid, som han havde fremsat for ham, kun havde taget en Kage, som han bragte med til Dronningen. Med disse Ord rakte han hende en af Abdallahs Kager, som han havde svøbt ind i et Tørklæde og bad hende om at være saa venlig ikke at forsmaae den. Dronningen tog imod den og sagde:

„For Eders og min gode Vens, Eders Onkels,

Skyld vil jeg spise den; men først maa I ogsaa for min Skyld nyde noget af denne, som jeg har bagt under Eders Fraværelse."

„Skjønne Dronning," svarede Beder, idet han ærbødig modtog Kagen, „af Hænder, som Eders Majestæts kan der kun fremgaae fortræffelige Sager. I beviser mig en Godhed, for hvilken jeg ikke nokſom kan yttre Eder min Taknemlighed."

Derpaa ombyttede Beder behændig Dronningens og Abdallahs Kage, afbrækkede et Stykke og forsikkrede, medens han spiste det, at han endnu aldrig havde smagt noget fortrinligere. Da de netop befandt sig ved et Springvand og Dronningen troede, at Beder havde spist af hendes Kage og var i Begreb med at spise endnu mere, øste hun Vand med sin hule Haand, stænkede ham i Ansigtet dermed og sagde:

„Elendige, aflæg denne Menneskeskikkelse og bliv til et ensiet, haltende Dg."

Men disse Ord bleve uden Virkning. Med Forbauselse saae Troldkvinden Kong Beder staae uforandret for hende. Rødmende over, at hendes Anslag var slaaet feil, sagde hun:

„Kjære Beder, det har intet at betyde, berolige Eder; jeg vilde intet ondt tilfoie Eder, men kun see, hvad I vilde sige dertil. Jeg maatte jo være det usleste og jammerligste Fruentimmer paa Jorderige, naar jeg — ikke at tale om mine Eder -- efter de Beviser paa Kjærlighed, som jeg har givet Eder, kunde være istand til at begaae en saa slet Gjerning."

„Mægtige Dronning," svarede Beder, „hvor meget jeg end er overbeviist om, at Eders Majestæt kun har havt en Spøg for, kunde jeg dog ikke bare mig for at studse. Hvorledes skulde man ogsaa uden Bevægelse kunne høre Ord, der mægte at frembringe en saa sælsom Forvandling?

Dog, Herskerinde, lader os ikke tale mere derom, men da jeg nu har spist af Eders Kage, saa bevis mig den Naade ogsaa at smage min."

Dronning Labe kunde ikke retfærdiggjøre sig paa nogen bedre Maade; hun brød et Stykke af Kagen og spiste det. Men neppe havde hun gjort det, før hun lod til at blive hel taabelig og stod aldeles ubevægelig. Beder spildte ikke Tiden, men øste Vand af Springvandet, stænkede hende dermed i Ansigtet og tilraabte hende:

„Afskylige Troldkvinde, aflæg din nuværende Skikkelse og bliv en Hoppe!"

Paa Stedet blev Dronning Labe forvandlet til en meget smuk Hoppe. Af Bestyrtelse derover udgød hun rigelige Taarer og sænkede Hovedet til Jorden for at bevæge Beder til Medlidenhed. Men selv om det var lykkes hende, havde det dog ikke staaet i hans Magt at ændre den gjorte Gjerning.

Hoppen bragte han til den kongelige Stald for at lade den optømme af en Slave; man kunde imidlertid ikke finde nogen Tømme, der passede godt til den. Han gav derpaa Befaling til at sadle endnu to Heste, og han red nu, førende Hoppen ved Haanden og ledsaget af en Tjener til Hest, til Abdallah. Denne tænkte strax, da han saae Beder komme i det fjerne, at denne havde udført, hvad han havde anbefalet ham, og glædede sig inderlig over, at den skændige Troldkvinde endelig havde erholdt sin velfortjente Straf. Beder stod af Hesten foran Abdallahs Boutik; han gik ind og fortalte Oldingen omstændelig alt. Denne lagde øieblikkelig en Tomme, der passede til enhver Hest, paa Hoppen, og efterat Beder havde sendt sin Tjener tilbage med de andre to Heste, sagde han til ham:

„Nu har I ikke nødig at opholde Eder længere

her; sæt Eder op paa Hoppen og reis tilbage til Eders Rige. En Ting maa jeg dog lægge Eder paa Hjerte; hvis I nogensinde giver Hoppen bort, saa lad Tømmen følge med."

Det lovede Kong Beder af Persien, og efterat han havde taget Afsked med Abdallah, red han bort.

Beder saae neppe Byen bagved sig, før han blev som ellevild af Glæde over at være undsluppen en slig Fare og ovenikjøbet have den frygtelige Troldkvinde i sin Magt. Efter tre Dages Forløb naaede han en stor By og mødte i Forstaden en Olding, der var paa Veien til sit Landsted. Han blev staaende og spurgte Beder:

„Tør jeg erkyndige mig om, Herre, hvorfra I kommer?"

Beder holdt øieblikkelig stille for at give ham fornøden Underretning, og medens Oldingen fremkom med nogle andre Spørgsmaal, indfandt der sig en gammel Kone; hun blev ligeledes staaende og betragtede Hoppen med Taarer og Suk. Beder og Oldingen afbrøde derover deres Samtale, og den første spurgte Fruentimmeret, hvorfor hun græd.

„Herre," svarede hun, „fordi Eders Hoppe ligner en, som min Søn eiede, saa nøiagtig, at jeg vilde anse Eders for at være hans, hvis den ikke var død. Gjør mig den Tjeneste at sælge mig den, jeg vil betale Eder den med dens fulde Værdi og ovenikjøbet være Eder meget taknemlig."

„Gode Kone," yttrede Beder, „det gjør mig ondt, men jeg vil ikke sælge min Hoppe."

Hun besvor ham dog i Guds Navn om at overlade hende Hoppen, fordi hun og hendes Søn ellers vilde døe af Grædmelse. Beder gjentog, at hans Hest ikke var tilsalgs.

„Men selv om saa var," tilføiede han, „vilde I dog neppe give tusend Guldstykker for den, og jeg lader mig ikke nøie med mindre."

„Og hvorfor skulde jeg ikke give dem? I behøver kun at indvillige i Handelen, saa betaler jeg paa Øieblikket," sagde den gamle Kone.

Beder tiltroede ikke den fattig klædte Kone at være i Besiddelse af saamange Penge, og for at see, om hun virkelig vilde gaae ind paa Handelen, sagde han:

„Nu, kom da med Pengene, saa skal I faae Hoppen."

Strax løsnede Konen en Pung fra sit Belte, rakte Beder den og bad ham om at staae af Hesten for i Fællesskab med hende at tælle, om den indeholdt Summen; skulde der mangle noget, vilde hun strax hente det fra sit nærliggende Hus.

Med overordentlig Forbauselse stirrede Beder paa Pengepungen og svarede:

„Gode Kone, kan I da ikke begribe, at det blot var min Spøg? jeg gjentager, at min Hoppe ikke er tilsalgs."

Men nu tog Oldingen, der havde været Tilhører af det hele, Ordet og sagde til Beder:

„Min Søn, I maa vide — thi det synes at være Eder ubekjendt — at det i denne By under Livsstraf er forbudt at lyve. I kan derfor ikke undgaae at modtage den gode Kones Penge og overlade hende Dyret, da hun giver Eder den forlangte Pris. I gjør bedst i at afgjøre Sagen i Mindelighed istedetfor at udsætte Eder for de Ulykker, der kunde opstaae for Eder deraf."

Meget mismodig over paa en saa ubesindig Maade at have afsluttet denne Handel, stod Beder af Hesten. I en Fart bemægtigede den gamle Kone sig Tømmen, tog den af Hoppen, øste med Haanden Vand af en

midt igjennem Gaden flydende Bæk og stænkede Hoppen dermed, idet hun sagde:

„Min Datter, aflæg denne fremmede Skikkelse og antag igjen din virkelige!"

Forvandlingen paafulgte øieblikkelig, og Beder, der ved Synet af Dronning Labe blev afmægtig, vilde være falden til Jorden, hvis Oldingen ikke havde opfanget ham i sine Arme. Den gamle Kone var Dronning Labes Moder, og hun havde indviet Datteren i alle mulige Trolddomskunster. Neppe havde hun omfavnet sin Datter og tilkjendegivet hende sin Glæde over Gjensynet og Frelsen, før hun udstødte en Piben, paa hvilket Signal der viste sig en Aand af kæmpemæssige Former. Denne tog Beder paa Skulderen, den gamle Kone og Dronning Labe i Armene og bragte i faa Øieblikke dem alle tilbage til Dronningens Palads i Tryllesladen. Her overvældede hun Kong Beder med de heftigste Bebreidelser og truede ham med, at han og hans Onkel Abdallah nok skulde komme til at bøde for det, som de havde gjort imod hende. Uden at forklare sig yderligere stænkede hun Vand i Ansigtet paa ham og sagde;

„Aflæg denne Skikkelse og bliv en hæslig Ugle!"

Forvandlingen paafulgte øieblikkelig, og paa hendes Befaling blev han af en af hendes Kvinder indespærret i et Bur, hvor han hverken skulde have Æde eller Drikke. Kvinden bar Buret bort, men forsynede Fuglen med Næring og gik bort for hemmelig at underrette den gamle Abdallah om alt. Denne, der nu indsaae, at man ikke burde skaane Dronningen længere, fløitede paa en vis Maade; en vældig Aand med fire Vinger viste sig og spurgte om Grunden til, at han havde stevnet ham hid.

„Lyn" sagde Abdallah til Aanden, der hed saa-

ledes, „det gjælder om at frelse Kong Beder af Persien, en Søn af Dronning Gylnare."

Derpaa befalede han ham ufortøvet at bringe den Kvinde, der var kommen til ham, til Persiens Hovedstad, forat hun kunde underrette Dronning Gylnare om den Fare, hvori hendes Søn var stedt, og hvor haardt han trængte til Hjælp.

Lyn var i et Nu i Persien med Kvinden og dalede ned paa Taget af Dronning Gylnares Palads. Derfra steg Kvinden ned i Dronningens Gemak, hos hvem hun ogsaa traf hendes Moder, Dronning Farasche (d. e. Sommerfugl eller Græshoppe). Begge vare den gamle Abdallah bekjendte som de Mennesker, der havde drevet det videst i al mulig Trolddom. Kvinden kastede sig ned for dem, og efterat hun igjen have reist sig, fortalte hun dem udførlig alt, hvad der var hændet Kong Beder. Glad reiste Gylnare sig fra sit Sæde, takkede hende og beviste hende megen Ære. Derpaa gik hun ud, lod Trommerne røre, og bekjendtgjorde for Hoffets Stormænd saavelsom for Folket, at Kong Beder snart vilde vende tilbage.

Da hun kom tilbage til sin Moder, fandt hun sin Broder, Kong Saleh, hvem Dronning Farasche imidlertid havde kaldet hid. Han forsamlede sit Vandriges Hær og Kvinderne de Aander, der adlød dem. Saasnartsom alle vare mødte, ilede de igjennem Luften til Trolddronningens By og Palads, hvor de tilintetgjorde alle Ildtilbedere. Dronning Gylnare havde ogsaa medbragt Dronning Labes Kvinde, igjennem hvilken hun havde erfaret Beders Opholdssted og Skjæbne. Hende blev det paalagt at skaffe Buret med Uglen tilveie, hvilket ogsaa lykkelig skete. Gylnare tog flux Uglen ud, stænkede Vand paa den og sagde:

„Min kjære Søn, aflæg denne fremmede Skikkelse og bliv igjen, som Du var før!"

Hun havde endnu ikke udtalt, før Fuglen rystede sig, og for hende stod hendes Søn, Kong Beder af Persien, hvem hun strax med uendelig Glæde sluttede i sine Arme. Hendes Taarer sagde meget udtryksfuldere det, som hun af Henrykkelse ikke mægtede at udtale i Ord. Hun vilde slet ikke give Slip paa ham, og hans Bedstemoder maatte ordentlig frarive hende den gjenfundne for ligeledes at kunne trykke den elskede Dattersøn til sit Hjerte, hvori Kong Beder ogsaa gjerne fandt sig.

Dronning Gylnare lod nu først og fremmest den vakkre Abdallah hente, takkede ham for alt, hvad han havde gjort for Beder, og formælede ham — da han erklærede sig villig dertil — med hin Kvinde, der af ham, ved Aanden Lyn, var bleven sendt til Persien. Derpaa udnævnte hun ham til Konge i Troldbomsbyen og lod sammenkalde de mahommedanske Beboere, der befandt sig der; de maatte sværge den nye Konge Huldskab og Troskab. Kong Beder af Persien tog deraf Anledning til at gjøre den Bemærkning til sin Moder, at han var meget tilfreds med det Ægteskab, hun havde stiftet, men at der endnu var et tilbage at slutte, og det var hans eget.

Dronning Gylnare, hans Bedstemoder Farasche, Kong Saleh og Havprindsesserne vare strax beredte til at virke i den Henseende. De gave deres Aander Befaling til i alle Havets og Jordens Paladser at søge efter en Prindsesse, der var skjøn og værdig nok til Kongen af Persien; men Beder gjorde den Indvending, at de ikke skulde gjøre sig nogen forgjæves Ulejlighed dermed, thi der gaves for ham ingen skjønnere end Giohare, Kongen af Samandals Datter. Maaskee var hendes

Fader nu kommen paa andre Tanker, og naar han indvilligede kunde man vel ogsaa nok vente sig af hende, at hun gjerne vilde række ham sin Haand. Saasnart som alle derfor vare vendte tilbage til Persiens Hovedstad, lod Kong Saleh Kongen af Samandal hente, der imidlertid var bleven godt bevogtet, men desuagtet behandlet med alle mulige Hensyn. Gylnare underrettede sin Søn Beder om hans Ankomst, og da denne begav sig til ham, blev han af ham modtagen med megen Forekommenhed. Kongen af Persien anholdt da hos ham om Prindsesse Giohare, og hin svarede, at hun skulde blive hans og være hans Slavinde, som han kunde skalte og valte med efter Behag. Ufortovet afsendte Kongen af Samandal nogle af sine Tjenere for at melde Prindsessen, at han befandt sig hos Kong Beder af Persien, og for at bringe hende til ham. Snart ankom hun med sine Kvinder, faldt sin Fader om Halsen og blev af ham underrettet om, at han havde bestemt hende til Gemalinde for den fuldkomneste af alle Verdens Fyrster, Kong Beder af Persien, en Søn af Gylnare fra Havet. Ingen anden Konge var hende og ingen anden Prindsesse ham værdig.

Prindsesse Giohare svarede:

„O min Fader! jeg har altid været lydig imod Dig og er ogsaa nu beredt til at opfylde din Villie."

Derpaa blev der sendt Bud efter Kadier og Vidner og Kong Beder af Persiens Formæling med Kongedatteren fuldbyrdet. Folket smykkede Byen med Tepper og Blomster for at høitideligholde Glædesfesten, Fangernes Fængsler bleve aabnede, Enker og faderløse fik Gaver af Kongen, og iblandt Hoffets Stormænd blev der uddelt Æresdragter. Ti Dage og Nætter varede Festlighederne, og Bruden blev ført frem for Kong Beder i ni forskjellige Paaklædninger. Da Bryllups-

høitideligheden endelig vare forbi, indsatte Kong Beder atter Kongen af Samandal i hans Rige, og alle levede i Endrægtighed, Venskab og Velbefindende, indtil de bleve hjemsøgte af den, der sætter en Grændse for Glæden og skiller trofaste Staldbrødre fra hverandre. Og saaledes ender denne Fortælling. — Guds Barmhjertighed være med alle!

Fortælling om Khodadad og hans Brødre og Prindsesse Deriabar.

Kongeriget Diarbekirs Historieskrivere berette om en meget rig og mægtig Konge, der engang herskede i Staden Harran. Han elskede sine Undersaatter ligesaa høit, som de elskede ham, og var en Mand med utallige Dyder. I hans fuldstændige Lykke manglede der ham kun en Arving, som han endnu ikke havde faaet, skjøndt han eiede de skjønneste Kvinder. Uophørlig rettede han Bønner til Himlen desangaaende. En Nat, medens han laa i sin søde Søvn, viste der sig en venlig, gammel Mand eller rettere sagt en Prophet for ham. Propheten sagde:

„Dine Bønner ere hørte; dine Ønsker skulle endelig gaae i Opfyldelse. Naar Du vaagner, saa staa strax op og forret din Bøn; fald to Gange paa Knæ og gaa derpaa ned i dit Paladses Have. Lad Dig der af din Gartner bringe et Granatæble, spis saamange Kjærner, som Du kan faae ned, saa ville dine Ønsker blive bønhørte."

Da Kongen vaagnede, erindrede han sin Drøm; han takkede Himlen, stod op, forrettede sin Bøn, faldt to Gange paa Knæ og gik ned i Haven, hvor han af-

talte halvtredsindstyve, som han spiste. Men nu havde han ogsaa halvtredsindstyve Koner og disse bleve alle frugtsommelige paa en nær, hvis Navn var Piruseh; hos hende mærkede man ikke til noget. Af den Grund fik Kongen en saadan Modbydelighed for hende, at han vilde lade hende ombringe.

„Denne Ufrugtbarhed er et Tegn paa," sagde han, at Himlenan seer Piruseh for uværdig til at blive Moder til en Prinds. Jeg maa luttre Verden for et Væsen, der er Himlen forhadt."

Storvisiren overtalte imidlertid Kongen til at lade denne grusomme Beslutning fare, idet han forestillede ham, at Piruseh desuagtet kunde være svanger, skjøndt det endnu ikke var synligt. Kongen lod hende derfor leve, men ved sit Hof vilde han dog ikke længere taale hende og sendte hende derfor til Samarien til Fyrst Samer, hans Fætter. Han paalagde denne skriftlig at behandle hende godt og at underrette ham om hendes Nedkomst, hvis den skulde indtræffe. Piruseh var neppe kommen derhen, før hendes Svangerskab blev synligt, og endelig fødte hun en Prinds, der var skjønnere end Dagen. Lykønskende meldte Fyrst Samer dette til Kongen af Harran, hvem det forvoldte stor Glæde. Han svarede Prinds Samer:

„Af alle mine Koner har hver født mig en Prinds, og vi have derfor et stort Antal Børn her. Jeg anmoder Eder om at opdrage den Søn, som Piruseh har bragt til Verden. Giv ham Navn af Khodadad (Guds Gave) og send ham til mig, naar jeg forlanger det."

Fyrst Samer lod det ikke mangle paa noget ved sin Neveus Opdragelse; han lærte at ride, skyde med Bue og hvad der ellers passer sig for Kongesønner, og det saa godt, at Khodadad i sit attende Aar kunde

gjælde for et sandt Vidunder. Opfyldt af en Lyst til Bedrifter, der var hans Herkomst værdig, sagde den unge Prinds en Dag til sin Moder:

„Jeg begynder at kjede mig i Samarien; jeg tørster efter Berømmelse og beder Eder om Tilladelse til at maatte gaae i Krig for at indlægge mig Hæder. Min Fader, Kongen af Harran, har Fjender. Nogle af hans Naboer ville angribe ham; hvorfor paakalder han ikke min Bistand? hvorfor behandler han mig bestandig som et Barn? Vilde min Plads ikke være ved hans Hof? Medens alle mine Brødre nyde den Lykke at kæmpe ved hans Side, maa jeg tilbringe mit Liv i Ørkesløshed."

Hans Moder gav til Svar, at hun rigtignok ogsaa inderlig ønskede, at han maatte udmærke sig imod sin Faders Fjender og erhverve sig et berømt Navn, men at han maatte vente, til hans Fader fordrede hans Hjælp. Khodadad var af modsat Mening og sagde:

„Jeg brænder af Begjærlighed efter at see Kongen og havde Lyst til uden at være kjendt af ham at tilbyde ham min Tjeneste. Han vilde sandsynligvis tage derimod, og jeg giver mig ikke tilkjende, førend jeg har fuldbragt en Mængde hæderlige Bedrifter. Jeg vil erhverve mig hans Agtelse, førend han kjender mig."

Piruseh billigede denne høihjertede Beslutning, og da der var Anledning til at befrygte Indsigelse af Fyrst Samer, forlod Khodadad en Dag Samarien uden hans Vidende under det Foregivende, at han vilde tage paa Jagt. Han red paa en Skimmel med gyldne Toiler, et Saddeldækken af blaat Atlask og en Saddel, der var besat med Perler. Grebet paa hans Sabel bestod af en eneste Diamant, og Skeden var af Sandeltræ, der overalt var besat med Smaragder og Rubiner. Bue og Kogger bar han over Skuldrene, og i denne Udrust-

ning, der særdeles forhøiede hans gode Udseende, drog han ind i Staden Harran. Her lykkedes det ham snart at blive forestillet for Kongen, der blev ganske indtagen af hans Skjønhed og statelige Vext; han modtog ham meget naadig, hvorved Blodets Røst maaskee ogsaa gjorde sig gjældende, og spurgte ham om Navn og Stand.

„Herre," svarede Khodadad, „jeg er Søn af en Emir i Kairo og har af Reiselyst forladt mit Fædreland. Paa Veien igjennem Eders Stater erfarede jeg, at I var i Krig med flere af Eders Naboer, og kommer derfor til Eders Hof for at tilbyde Eders Majestæt min Arm."

Kongen overvældede ham med Artigheder og ansatte ham i sin Hær, hvor den unge Prinds snart udmærkede sig ved sin Tapperhed. Han erhvervede sig Befalingsmændenes Agtelse og Soldaternes Beundring, og da han var ligesaa klog som modig, vandt han Kongens Bevaagenhed i saa høi Grad, at han snart blev hans erklærede Yndling. Ministrene og andre Hofmænd undlode ikke daglig at besøge Khodadad og bestræbte sig ligesaa ufortrødent paa at vinde hans Velvillie, som de forsømte Kongens andre Sønner. Det forvoldte de unge Prindser stor Ærgrelse at bemærke dette, og de fattede derfor et voldsomt Had til den fremmede. Dette voxede endnu mere, da Kongen for at vise, hvor høit han anslog sin Yndlings Klogskab og Forstand, anbetroede ham Opsigten med Prindserne.

Saaledes blev Khodadad sine Brødres Hovmester, uagtet han ikke var ældre end de. Men disse tragtede nu efter at styrte ham i Fordærvelse; skjøndt det havde været en let Sag for dem at ombringe ham, foretrak de dog at anvende List for ikke at udsætte sig for Straf. De udbade sig derfor Tilladelse af ham til at tage paa

Jagt og lovede at komme tilbage selvsamme Dag. Han gav dem den uden Mistanke, men de begave sig til en anden By for at holde sig skjulte der en Tidlang. Da de efter tre Dages Forlob endnu ikke vare vendte tilbage, spurgte Kongen Khodadad om dem, og han svarede med et dybt Buk:

„Herre, de ere for tre Dage siden dragne paa Jagt, men havde lovet at være tidligere tilbage."

Kongen blev urolig, hvilket tiltog, da de ogsaa udebleve den paafølgende Dag. Han formaaede ikke længere ar styre sin Vrede og sagde til Khodadad:

„Ukloge fremmede, hvorledes kunde Du lade mine Sonner drage bort uden at ledsage dem? Er det paa den Maade, at Du bestyrer det Dig betroede Embede? Gaa flux hen at opsøge dem og bring mig dem tilbage, ellers er din Fyrdærvelse vis."

Disse Ord opfyldte Pirusehs ulykkelige Søn med Forfærdelse. Han tog usortovet sine Vaaben, steg til Hest og red ud af Byen for at søge efter sine Brodre overalt som en Hyrde efter sine bortkomne Faar. Men intetsteds kunde han erfare noget om dem og var trøsteslos over, at han ikke havde ledsaget dem. Efter flere Dages unyttige Efterforskninger kom han til en uhyre stor Slette, midt paa hvilken der stod et Palads af sort Marmor. Idet han nærmede sig dette, saae han ved et af Vinduerne en underskjon Pige, men hendes Skjonhed var ogsaa hendes eneste Prydelse, thi hendes Haar var opløst, hendes Klæder sønderrevne, og over hendes Aasyn hvilede et Udtryk af dyb Bedrøvelse. Saasnartsom hun saae Khodadad og kunde vente at blive hørt af ham, rettede hun følgende Ord til ham:

„O Yngling, vig bort fra dette Palads, ellers falder Du i Hænderne paa det Uhyre, der bebor det, en sort, der ernærer sig af Menneskeblod. Den, hvem

en ulykkelig Skjæbne fører til denne Slette, bliver anholdt af ham, kastet i et mørkt Fængsel og kun befriet derfra for at fortæres."

„Skjønne Herskerinde," svarede Khodadad, „sig mig, hvem I er og vær ikke bekymret i nogen Henseende."

„Jeg er af en anseet Familie i Kairo," svarede Pigen, „og kom paa en Reise til Bagdad tæt forbi dette Slot, hvor den sorte anfaldt os, ombragte alle mine Tjenere og førte mig hertil. Jeg vilde ønske, at ogsaa jeg kun havde Døden at frygte, men for at gjøre mine Ulykkers Maal fuldt, forlanger han, at jeg skal elske ham, og hvis jeg ikke inden i Morgen føier mig efter hans fræk̃e Ønsker, saa har jeg det værste ivente. Dog, endnu engang, red Eder, thi snart vil den sorte vende tilbage, han er kun borte for at forfølge nogle reisende, som han blev vaer i det fjerne. Der er intet Øieblik at spilde, og jeg ved ikke engang, om I endnu kan redde Eder ved den skyndsomste Flugt."

Neppe havde hun udtalt, før den sorte viste sig; han var frygtelig at skue og af uhyre Størrelse. Han red paa en stor tartarisk Hest og var bevæbnet med en Sabel af en saadan Tyngde, at kun han alene kunde føre den. Khodadad studsede over den mægtige Skikkelse; befalende sig Gud i Vold, trak han sin Sabel og oppebiede Fjenden, der, foragtende en saa svag Modstander, opfordrede ham til at overgive sig uden Kamp. Khodadad gav ham imidlertid Bevis paa, at han gjorde bedst i at frelse sit Skind, thi han trængte uforfærdet ind paa ham og huggede ham over Knæet.

Da den sorte følte, at han var saaret, udstødte han et forfærdeligt Skrig, der gjenlød vidt og bredt og, skummende af Raseri, førte han med sit frygtelige Sværd et saa vældigt Hug imod Khodadad, at det vilde have været ude med ham, hvis han ikke havde dreiet sin Hest

saaledes, at han undgik det. Forend den sorte kunde faae Tid til at anbringe et nyt, slog Khodadad med et kraftigt Hug Armen af ham, og den frygtelige Sabel faldt til Jorden tilligemed den Haand, der havde ført den. Ogsaa den sorte styrtede af Hesten, og Jorden dronede under hans Fald. Hurtig sprang nu Prindsen af Hesten og skilte med sin Sabel den sortes Hoved fra Kroppen. Pigen havde været Vidne til Kampen og bedet inderlig til Himlen for Khodadad. Nu udstødte hun et Glædesskrig og bad:

„Prinds, thi Eders Seire ligesom ogsaa Eders ædle Anstand robe tydelig, at I ikke er af lav Herkomst, fuldend Eders Værk ved at fratage den sorte Nøglen til dette Palads og befrie mig fra dette Fængsel."

Khodadad fandt i den ihjelslagnes Lommer flere Nøgler, med hvilke han aabnede Paladsets første Port. Han kom ind i en stor Gaard, hvor Pigen allerede kom ham imøde og vilde falde for hans Fødder. Dette tilstedede Prindsen imidlertid ikke; hun roste hans Tapperhed, og da han syntes endnu bedre om hende nærved end i Frastand, saa ved jeg ikke, om hun var mest glad over sin Frelse eller han over den skjønne Kvinde, som han havde reddet. Deres Samtale blev imidlertid afbrudt af Skrig og Veraab, og Prindsen erfarede af Pigen, der gjorde ham opmærksom paa en Dør i Gaarden, at de hidrørte fra de bagved den indespærrede, ulykkelige Fanger, hvoraf den sorte daglig havde fortæret en. Høilig glad over at hans Seir ogsaa frelste disses Liv, opfordrede han Pigen til ufortøvet at gaae med ham hen og sætte dem i Frihed. Jo nærmere han kom Døren, desto tydeligere kunde han høre Jammerskrigene, og da han i sin Utaalmodighed hastig stak en Nøgle, der ikke var den rigtige, i Laasen, fordoblede

alle deres Klageskrig, fordi de troede, at det var den sorte, der kom for atter at udvælge en iblandt dem.

Da Døren gik op, forefandt Prindsen en meget steil Trappe, som førte ned til en dyb og rummelig Hvælving, der kun fik et sparsomt Lys igjennem et Lufthul. Over hundrede Mennesker vare her bundne med Hænderne paa Ryggen til Piller; de fik nu at vide, at den sorte var bleven dræbt, og at de vare reddede. De svarede med et Overraskelsesskrig, og Khodadad og Pigen begyndte at løse deres Baand, hvormed de løsladte hjalp dem, saa at alle snart vare i Frihed. Paa Knæ takkede de deres Befrier og begave sig derpaa op i Gaarden, hvor Prindsen ogsaa iblandt dem fik Øie paa sine Brødre, som han havde søgt saa længe efter. De vare endnu alle ni og fyrgetyve i god Behold, og Khodadad sluttede dem enkeltvis henrykt i sine Arme, idet han skildrede dem den Uro, hvori deres Fraværelse havde sat deres Fader Kongen. De kappedes med de andre befriede om at takke og lovprise deres Redningsmand, der nu tilligemed dem begyndte at gjennemsøge Paladset. Ved denne Leilighed blev der funden uhyre Rigdomme, fint Lærred, Guldbrokade, persiske Tepper, chinesisk Atlask og en Mængde andre Varer. Den sorte havde sammenskrabet alt dette ved at plyndre Karavaner, og det meste var de befriede Fangers Eiendom. Khodadad lod enhver udsøge sit og fordelte ogsaa det øvrige iblandt dem.

Spørgsmaalet var nu, hvorledes man skulde bortskaffe disse Sager; ved en Undersøgelse af Staldene i Paladset bleve imidlertid de Kameler, der vare fratagne Karavanerne, og ligeledes de Heste, der tilhørte Kongen af Harrans Sønner fundne. Nogle sorte Slaver, der befandt sig der, flygtede bort ad hemmelige Veie, da de af Fangernes Frihed sluttede sig til deres Herres

Død. Efterat derpaa de reisende og Kjøbmændene vare dragne bort med deres Varer og Kameler, spurgte Khodadad Pigen om, hvorhen hun agtede at begive sig, da den sorte overfaldt hende. Han var beredt, tilføiede han, til at ledsage hende derhen, og Prindserne vilde vist heller ikke have noget derimod. Kongen af Harrans Sønner forsikkrede hende, at de ikke vilde vige fra hendes Side, førend de havde givet hende tilbage til hendes Forældre.

„Det vilde være at misbruge Eders Ædelmodighed," svarede hun, „hvis jeg forlangte, at I skulde tilbagelægge en saa lang Vei, da jeg er fra et meget fjerntliggende Land. Tilmed maa jeg gjøre Eder bekjendt med, at jeg for bestandig har taget Afsked med mit Fædreland. Eders Godhed imod mig, og den Forbindtlighed, jeg i Særdeleshed er bleven Eder skyldig," vedblev hun med et Blik paa Khodadad, „paalægge mig iøvrigt den Pligt at sige Sandheden. Jeg har hidtil udgivet mig for at være en Pige fra Kairo, men jeg er en Kongedatter. En Voldsmand har berøvet min Fader Liv og Throne, og jeg selv kan kun takke Flugten for min Redning."

Efter denne Meddelelse bade Khodadad og hans Brødre Prindsessen om at fortælle hendes Historie, idet de forsikkrede hende om deres mest levende Deltagelse for hendes Vanskjæbne og deres Beredvillighed til at opbyde alt for at forbedre hendes Lod. Hun takkede dem derfor og aflagde følgende Beretning om sine Eventyr:

„Paa en Ø ligger den store Stad Deriabar, der længe blev behersket af en mægtig, rig og vakker Konge. Der manglede ham kun Børn i hans Lykke, og de Bønner, han rettede til Himlen, bleve kun halvt bønhørte, idet Dronningen, hans Gemalinde, til sy-

vende og sidst bragte et Pigebarn til Verden. Jeg er denne ulykkelige Prindsesse, hvis Fødsel beredte min Fader mere Ærgrelse end Glæde. Imidlertid underkastede han sig Guds Villie. Han lod mig opdrage med al mulig Omhyggelighed, fordi han i Mangel af en Søn vilde lære mig Regjeringskunsten og lade mig blive sin Efterfølgerske.

Da han en Dag befandt sig paa Jagt, fik han Øie paa et vildt Æsel, som han gav sig til at forfølge, og kom paa denne Maade bort fra sit Følge; i sin Hidsighed tænkte han slet ikke paa, at han forvildede sig, men vedblev at jage efter Dyret til ud paa Natten. Omsider stod han af Hesten og satte sig i Udkanten af en Skov, hvor han havde seet Æslet flygte ind. Saasnartsom det var bleven mørkt, øinede han Lys imellem Træerne og sluttede sig deraf til, at der i Nærheden maatte være en Landsby. Han kom strax paa Benene og gik i den Retning i den glade Forventning at kunne overnatte der og finde et Bud, hvormed han kunde sende Efterretninger til sit Følge. Men snart indsaae han sin Feiltagelse, thi Skinnet kom fra en Ild, der brændte i en Hule, i hvilken han, da han kom nærmere, med Forbauselse saae en stor fort Kæmpe sidde paa en Sopha. Foran sig havde han et vældigt Krus Vin, og over Ilden stegte han en nylig slagtet Oxe. Hvergang Uhyret havde spist et Stykke af Oxen, førte han Kruset til Munden; men hvad der i Særdeleshed tildrog sig Kongens Opmærksomhed var en meget smuk Kvinde, som han blev vaer i Hulen. Hun lod til at være dybt bedrøvet, hendes Hænder vare bundne, og et to- eller treaarigt Barn ved Siden af hende græd og klagede uophørlig, som om det allerede følte sin Moders Ulykke.

I sin første Overraskelse over dette sørgelige Syn

vilde min Fader styrte ind i Hulen og kaste sig over Kæmpen; men ved nærmere Overveielse forekom Kampen ham for ulige, og han besluttede at tye til List. Efterat Uhyret havde tømt Kruset og fortæret over det halve af Oxen, vendte han sig til Kvinden og begyndte:

„Skjønne Prindsesse, hvorfor tvinger I mig ved Eders Halsstarrighed til at behandle Eder med Strenghed? Det afhænger kun af Eder selv at blive lykkelig. Beslut Eder til at elske mig og blive mig tro, saa skal I lære mig at kjende fra en ganske anden Side."

„Afskylige Skovdjævel," svarede Kvinden, „haab ikke, at Tiden vil medføre en Formindskelse af min Rædsel for Dig. Du vil stedse blive et Utyske i mine Øine."

Hertil føiede hun endnu saamange Forhaanelser, at Kæmpen blev vred derover.

„Det er for meget!" raabte han rasende, „min forsmaaede Kjærlighed forvandler sig til Had, og mit Ønske om at dræbe Dig er nu større end min Attraa efter at besidde Dig."

Med disse Ord ruskede han den ulykkelige i Haarene, holdt hende med den ene Haand op i Luften og trak med den anden sin Sabel for at hugge Hovedet af hende, da min Fader afskød en Pil, der traf Kæmpen saaledes, at han tumlede om og faldt til Jorden.

Min Fader traadte nu ind i Hulen, aftog Kvinden hendes Lænker og spurgte, hvem hun var, og hvorledes hun var kommen herhen. Hun gav til Svar:

„Herre, ved Bredden af Havet boe nogle Saracenerstammer, for hvilke min Gemal er Overhoved og Fyrste. Hin Kæmpe, som I har fældet, var en af hans fornemste Embedsmænd. For mig fattede han en heftig Lidenskab, som Uslingen imidlertid skjulte, indtil han fandt en gunstig Leilighed til at bortføre mig.

Lykken begunstiger ofte slette Forehavender mere end gode, og det traf sig saaledes at Kæmpen overraskede mig og mit Barn paa et afsides Sted og bortførte os begge. Før at gjøre alle Efterforskninger fra min Mands Side magtesløse flygtede han ud af Landet med os og begav sig herhen, hvor han i nogle Dage har fastholdt mig; i al min Ulykke trøster jeg mig dog med, at Niddingen ikke har brugt Vold imod mig; thi jeg frygter Døden mindre end Skændsel. Det, Herre, er min Historie, og jeg er vis paa, at I efter at have hørt den ikke vil angre at have ydet mig ulykkelige en saa hjemodig Hjælp."

„Jeg er inderlig rørt af Eders beklagelsesværdige Skjæbne, ædle Frue," svarede min Fader, „og jeg vil gjøre alt, hvad jeg formaaer, for at forbedre Eders Omstændigheder. Saasnartsom Dagen imorgen har spredet Nattens Skygger, ville vi forlade denne Skov og søge om Veien til den store Stad Deriabar, hvis Konge jeg er. Hvis I saa synes, kan I boe saa længe i mit Palads, til Eders Gemal afhenter Eder."

Saracenerfyrstinden modtog dette Forslag, og da hun den følgende Morgen kom ud af Skoven med min Fader, traf de hans Jagtfølge, der havde søgt efter ham hele Natten. Hans Folk vare ligesaa glade over at gjenfinde ham som forbausede over at træffe en saa overordentlig Skjønhed hos ham. Han meddelte dem da, hvor han havde fundet hende, og i hvilken Fare han vilde have været stedt, hvis Kæmpen havde bemærket ham, idet han nærmede sig hans Hule. En af Følget tog nu Kvinden bagved sig paa Hesten, en anden bar Barnet, og saaledes naaede alle min Fader Kongens Palads.

Denne anviste den smukke Saracenerfyrstinde en Bolig og lod hendes Søn give en omhyggelig Opdra-

gelse. Hun var ham ogsaa inderlig taknemlig, og skjøndt hun i Forstningen lod til at være meget utaalmodig og bekymret, saa gav det sig efterhaanden, og jeg troer, at hun omsider vilde være bleven mere utilfreds over at blive forenet med sin Gemal, end hun i sin Tid havde været over at være bleven stilt fra ham. Hendes Søn voxede imidlertid til og blev en velskabt og meget forstandig Yngling, der vandt min Faders Yndest i den Grad, at Hoffolkene allerede begyndte at anse hans Formæling med mig for mulig. De efterstræbte derfor hans, den formodede Thronarvings Gunst, og da han gjættede Grunden til deres Bestræbelser, var han saare glad derover. Han smigrede sig virkelig med at staae saa høit anskrevet hos min Fader, at han glemte den Afstand i Fødsel, der herskede imellem os, og troede, at min Fader foretrak ham for alle andre Prindser i Verden. Ja, da det forekom ham, at Kongen tøvede for længe med at opfylde hans dristige Ønsker, vovede han at bede ham derom. Ihvorvel hans Dumdristighed havde fortjent en Tugtelse, lod min Fader det dog berve ved at erklære ham, at han havde andre Hensigter med mig, og blev ham fremdeles bevaagen. Men den saa skaansomt afviste følte sig dybt krænket og pønsede paa Hævn. Med en sjelden Utaknemlighed anstiftede han en Sammensværgelse imod min Fader, snigmyrdede ham og lod sig udraabe til Konge af Deriabar af en Mængde misfornøiede, som han havde vundet for sig. Saasnartsom han havde ryddet min Fader afveien, var det første, han gjorde, at trænge ind i mit Gemak med en Trop sammensvorne for at tvinge mig til at ægte ham eller dræbe mig. Jeg havde imidlertid det Held at undgaae ham; thi medens han var beskjæftiget med at myrde min Fader, bragte dennes troe Storvisir mig ud af Paladset og i Sikkerhed hos

en af sine Venner, indtil et ved hans Medvirkning hemmelig udrustet Skib var seilfærdigt. Med dette forlod jeg Øen under Ledsagelse af en Hovmesterinde og hin ædle Minister, der hellere vilde følge sin Herres Datter og dele hendes Ulykke end adlyde en Tyran.

Storvisiren vilde besøge Nabokongernes Hoffer med mig og anraabe deres Bistand til at hævne min Faders Død; men Himlen billigede ikke en Beslutning, der forekom os saa fornuftig. Efter nogle Dages Forløb bleve vi overfaldne af en rasende Storm, der satte vort Skib paa Grund paa en Klippe. Vort Skibbruds Rædsler vilde jeg kun være slet i Stand til at skildre og vil desaarsag heller ikke opholde mig derved; den Forfærdelse, der bemægtigede sig mig, røvede mig snart Bevidstheden. Da jeg havde gjenvundet den, befandt jeg mig ved Strandbredden uden at vide, hvorledes jeg var kommen derhen, og alle mine Ledsagere vare druknede. Da nu Ulykken som bekjendt ofte gjør os ustjønsomme, saa tænkte heller ikke jeg i Forstningen paa at takke Gud for den mig beviste Naade, men gjorde tvertimod Himlen Bebreidelser, misundte de druknede deres Skjæbne og vilde omsider — saa forstyrret i Hovedet var jeg — styrte mig i Havet. Netsom jeg stod i Begreb med at udføre dette Forsæt, hørte jeg en lydelig Larm af Mennesker og Heste bagved mig, og ved at see mig om fik jeg Øie paa flere bevæbnede Ryttere, deriblandt en paa en arabisk Hest; han bar en sølvbroderet Klædning, et med Juveler besat Belte og en Guldkrone. Men ogsaa uden denne Pragt vilde det Udtryk af Overlegenhed, hvoraf hans hele Adfærd bar Præg, have betegnet ham som de andres Herre. Det var en velskabt ung Mand, skjønnere end Dagen. Overrasket ved Synet af en enlig Kvinde paa dette Sted, afsendte han nogle af sine Folk for at spørge om, hvem jeg var.

Jeg kunde kun besvare deres Spørgsmaal med Taarer, og da Kysten var bedækket med Vrag, anede de nok, at jeg havde reddet mig fra et Skibbrud. Men nu begyndte de først ret at spørge og forsikkrede tillige, at deres Konge var en høimodig Fyrste, ved hvis Hof jeg vilde finde Trøst. Imidlertid var Tiden bleven Kongen for lang, og han nærmede sig selv. Han betragtede mig med megen Opmærksomhed, og da jeg ikke ophørte med at klage og græde og ikke kunde fremføre noget Svar, forbød han sine Ledsagere at overhænge mig med flere Spørgsmaal og sagde til mig:

„Jeg besværger Eder om at holde Maade med Eders uendelige Kummer. Om ogsaa Himlen lod Eder føle sin tunge Haand, maa I ikke give Eder til Pris for Fortvivlelsen! O, fat Eder! Den Skjæbne, der forfølger Eder, kan let forandre sig, ja, jeg drister mig endog til at paastaae, at hvis Eders Ulykke overhovedet kan formildes, saa maa det være i mine Stater. Mit Palads staaer til Eders Tjeneste; I kan boe hos min Moder Dronningen, der med Velvillie vil søge at lindre Eders Lidelser. Hvo I er, ved jeg rigtignok endnu ikke, men jeg føler allerede en levende Deltagelse for Eder."

Med megen Tak modtog jeg den unge Konges Tilbud, og for at bevise ham, at jeg ikke var uværdig til hans Godhed, aabenbarede jeg ham min Herkomst og mine Hændelser. Fortællingen derom maatte jeg gjentage, da han forestillede mig for sin Moder, der skjænkede mig en øm Deltagelse. Hendes Søn Kongen blev dødelig forelsket i mig og tilbød mig sin Haand og Krone. Jeg havde rigtignok endnu ikke lært at skatte Fyrsten efter Fortjeneste, men af Taknemlighed imod ham tøvede jeg ikke med at give mit Samtykke, og vort Bryllup fandt Sted med al optænkelig Pragt. Men

medens alle kun havde Sands for Bryllupshøitidelighederne, overfaldt en fjendtlig Fyrste, Kong Sangebar, en Nat Den med en stærk Hær. Alt, hvad der stillede sig iveien for den, blev dræbt, og vi selv undkom med Nød og neppe til Strandbredden, hvor vi gik ombord i en Fiskerbaad, hvori vi i to Dage dreve omkring paa Havet for Vind og for Bove uden at vide, hvad der skulde blive af os. Paa den tredie Dag saae vi et Skib komme henimod os for fulde Seil, hvilket i Begyndelsen opfyldte os med Glæde, thi vi ansaae det for at være et Handelsskib og haabede at blive optagne af det. En ubeskrivelig Forfærdelse bemægtigede sig os imidlertid, da det nærmede sig mere og vi bemærkede et Dusin bevæbnede Sørøvere paa Dækket. Fem eller sex af dem sprang i en Baad og toge os tilfange; de bandt min Gemal, bragte os ombord og aftoge mig her mit Slør. Ved Synet af mig bleve de alle forelskede, og enhver af dem vilde tilegne sig mig; istedetfor at afgjøre Sagen ved Lodtrækning udspandt der sig et rasende Haandgemæng, der ikke ophørte, forend kun en eneste var tilbage, der nu erklærede mig:

„Du tilhører mig; jeg vil bringe Dig til Kairo og overlevere Dig til en Ven, hvem jeg har lovet en smuk Slavinde. Men hvem er denne Mand?“ spurgte han med et Blik paa min Gemal; „hvilke Baand knytte Dig til ham? Er det Blodets eller Kjærlighedens Baand?“

Jeg svarede at han var min Gemal, og Sørøveren vedblev:

„I saa Tilfælde maa jeg blot af Medlidenhed gjøre det af med ham, thi han vil lide for meget ved at see Dig i min Vens Arme.“

Og med disse Ord kastede han den ulykkelige, bundne Fyrste i Havet, uden at jeg kunde forhindre det.

I min Fortvivlelse vilde jeg have styrtet mig i Havet, men Sørøveren tilintetgjorde min Hensigt ved at binde mig til Stormasten. Derpaa styrede han til Kysten, gik ilands med mig og bragte mig til en lille By, hvor han kjøbte Kameler, Slaver og Telte og derpaa brød op til Kairo for at overlevere mig til sin Ven og saaledes indfrie sit Løfte. Efterat vi havde været underveis i flere Dage, kom vi til denne Slette og bleve overfaldne af den sorte Kæmpe, for hvis vældige Sværdslag Sørøveren og alle hans Slaver faldt efter tapper Modstand. Kæmpen førte mig til dette Palads, hvorhen han ogsaa bragte den dræbte Sørøver, hvem han spiste til Aften. Efter dette gruelige Maaltid meddelte han mig, der bestandig græd, at jeg istedetfor det skulde finde mig i Nødvendigheden og glæde mig over at blive hans udkaarne. Han vilde give mig Betænkningstid til imorgen og ventede da at blive modtagen af mig med aabne Arme. Derpaa førte han mig til et Værelse og begav sig ind i sit, efterat han iforveien for en Sikkerheds Skyld egenhændig havde lukket alle Paladsets Porte. Imorges forlod han det for at forfølge nogle reisende, der imidlertid maa være undslupne ham, eftersom han kom alene hjem og uden Bytte, da han blev angreben og beseiret af Eder."

Khodadad bevidnede Prindsessen den mest levende Deltagelse i hendes Ulykke og opfordrede hende dernæst til at besøge Kongen af Hairans Hof, hvis Sønner tilbøde hende et sikkert Tilflugtssted der. Og hvis hun ikke vilde forsmaae sin Redningsmands Haand, saa vilde han bede hende om Tilladelse til at maatte tilbyde hende den i alle de tilstedeværende Prindsers Overværelse. Prindsessen samtykkede, og endnu selvsamme Dag fandt Bryllupet Sted i den ombragte Kæmpes Palads. Det skortede hverken paa Forraad af alleslags fortræffelige

Levnetsmidler, da Kæmpen kun af og til spiste sig mæt i Menneskekjød, eller paa de udsøgteste Drikkevarer og Vine. Det, der blev tilovers, toge de med, da de tiltraadte Tilbagereisen til Kongen af Harrans Hof. Efter flere Dages Forløb opsloge de endelig i en Dagsreises Afstand fra Harran for sidste Gang deres Telte til Natteleie. De drak nu al den Vin, der endnu var tilbage, som Folk, der ikke længere behovede at omgaaes sparsomt dermed, og Khodadad gav sig ved denne Leilighed tilkjende for sine Brødre.

„Allerede for længe har jeg hemmeligholdt min Herkomst for Eder," begyndte hin; „Kongen af Harran er ogsaa min Fader, Prindsesse Piruseh min Moder, og jeg er Eders Broder Khodadad. Tilgiv," vedblev han, idet han henvendte sig til Prindsessen af Deriabar, „naar jeg ogsaa for Eder gjorde en Hemmelighed af min Fødsel. Maaskee havde jeg ved tidligere at aabenbare den for Eder sparet Eder nogle ubehagelige Følelser i Anledning af vor Stands formentlige Ulighed."

Prindsessen forsikkrede imidlertid, at hans fornemme Fødsel slet ikke havde været nødvendig til deres Lykke, og hans Brødre bevidnede ham deres Glæde over denne Forbindelse, men i Grunden tiltog deres Had kun end mere. Om Natten, medens Khodadad sov sødelig hos Prindsessen af Deriabar under sit Telt, bleve de utaknemlige og misundelige Brødre enige om at myrde ham. De vare overbeviste om, at deres Fader vilde overvælde Khodadad med Lovtaler og udnævne ham til Thronarving, naar han erfarede, hvorlunde han alene havde besejret hin Kæmpe, som de alle tilhobe ikke havde kunnet faae Bugt med.

„Vi blive da nødte til at ydmyge os for ham og adlyde ham," sagde en af dem.

Han udelod sig fremdeles med saamange ophidsen-

Ord, at de strax overfaldt den sovende Khodadad og gjennemborede ham med deres Dolke. Han blev liggende som død i Prindsessen af Deriabars Arme, og de afreiste strax til Harran, hvor deres Ankomst satte Kongen i den største Glæde. Aarsagen til deres hidtidige Udeblivelse fortaug de imidlertid viselig for ham og foregave at en uovervindelig Nysgjerrighed efter at see sig om i Landet havde bevæget dem til at gjæste nogle Nabobyer.

Prindsessen af Deriabar hengav sig imidlertid ved Synet af den i Blod svømmende Khodadad til den forfærdeligste Smerte og opfyldte Luften med hjertesønderrivende Veklager. Hun udstødte Forbandelser imod hans Mordere, anklagede sig selv for at bringe alle dem i Ulykke, der knyttede deres Skjæbne til hendes og spurgte, hvorfor Himlen altid lod hende finde en Gemal, eftersom den dog ikke vilde forunde hende at leve sammen med ham. Da hun imidlertid blev vaer, at Khodadad endnu ikke var død, begav hun sig hurtig til en nærliggende By for at hente en Læge. Hun vendte ogsaa tilbage til Tellet med en saadan, men fandt ikke mere Khodadad deri. Efter hendes Mening maatte et vildt Dyr have slæbt ham bort, og Prindsessen udbrød derfor paany i ynkelige Klager. Lægen der blev rørt herover, vilde ikke forlade hende i denne Tilstand og tilbød hende at følge med hjem til hans Hus, som han stillede til hendes Raadighed. Hun samtykkede og blev af ham, skjøndt han ikke kjendte hendes Stand, behandlet med al optænkelig Agtelse og Opmærksomhed. Han søgte ogsaa at trøste hende ved venlig Tiltale, ihvorvel hun ikke var meget modtagelig derfor, og formaaede hende omsider til at fortælle ham hendes hele Historie, fordi han derved haabede at kunne finde Midler til at afhjælpe hendes Smerte.

Da hun var tilende med Fortællingen, bad han om Tilladelse til at maatte foreſtille hende det urigtige i aldeles at overlade ſig til ſin Smerte iſtedetfor at opretholde Sjælsſtyrken og gjøre, hvad hendes Navn og Pligt ſom Ægtefælle paalagde hende, det vil ſige, hun ſkulde hævne ſin Gemal. Han erklærede ſig derpaa villig til at følge hende ſom Staldmeſter til Harran, hvor hun kun behøvede at ſkildre den retfærdige Konge med levende Farver, hvorledes Khodadad var bleven behandlet af ſine Brødre for at opnaae ſit Formaal. Prindſeſſen af Deriabar ſluttede ſig ganſke til hans Anſkuelſe, og efterat Lægen havde udruſtet to Kameler til Reiſen, begave de ſig paa Veien til Harran. Her toge de ind i det første det bedſte Karavanſeri, hvor de erkyndigede ſig om Forholdene ved Hoffet. De erfarede da, at der ved dette herſkede ſtor Beſtyrtelſe i Anledning af, at en af Kongens Sønner, der i længere Tid havde opholdt ſig ukjendt ved Hoffet, var ſporløſt forſvunden. Ingen af hans ni og ſyrgetyve Brødre var iſtand til at trøſte Kongen over, at han var død, thi derfor maatte man vel anſee ham, efterſom han trods de omhyggeligſte Efterforſkninger ikke havde været til at finde.

Lægen mente nu, at det var det raadeligſte, at Prindſeſſen af Deriabar henvendte ſig til ſin Gemals Moder, Piruſeh. Der maatte imidlertid gaaes tilværks med Forſigtighed, thi man kunde befrygte alt af Khodadads Brødre, hvis Sagen for tidlig kom dem for Øren. Lægen anmodede derfor Prindſeſſen om at forholde ſig rolig i Karavanſeriet, medens han ſkaffede ſig Underretning om, hvorledes man kunde erholde Adgang til Piruſeh. Idet han nu, tilſyneladende blot af Nysgjerrighed, vandrede omkring i Nærheden af det kongelige Palads, ſaae han en Kvinde komme ridende paa et

pragtfuldt optommet Muldyr; hun havde et stort Følge af Fruentimmer, der ligeledes rede paa Muldyr, Soldater og sorte Slaver. Folket gjorde med stor Ærbødighed Plads for hende og hilste hende, hvilket Lægen ogsaa gjorde. Han spurgte en Kalender, der stod ved Siden af ham, om det var en af Kongens Gemalinder; Kalenderen bekræftede det og tilføiede, at det var den, som Folket agtede og yndede mest, fordi hun havde født Prinds Khodadad. Nu fulgte Lægen efter hende til en Moskee, som hun besøgte for at bivaane de Bønner, som Kongen havde paabudt at holde for Khodadads Tilbagekomst, og for at uddele Almisser. Kun med Møie lykkedes det ham at bane sig Vei til Følget igjennem den Masse Folk, der omgav Prindsessen for at bevidne hende deres Deltagelse; han tilhvidskede en af hendes Slaver, at han havde en vigtig Hemmelighed at meddele hans Herskerinde, og bad ham om at skaffe ham Adgang til hende.

„Hvis Eders Hemmelighed angaaer Prinds Khodadad," svarede Slaven, „saa troer jeg at kunne love Eder, at I kan faae hende itale endnu idag; men om andet vil Prindsessen ikke høre tale."

Lægen forsikkrede derpaa, at han virkelig vilde fortælle hende noget om hendes Søn Khodadad, og fik den Besked af Slaven, at han skulde slutte sig til Følget og komme med ind i Paladset.

Da Piruseh var vendt tilbage til sine Gemakker, meldte Slaven hende, at en ubekjendt ønskede at meddele hende noget vigtigt, der angik Prinds Khodadad. Hun tilkjendegav strax en levende Utaalmodighed efter at see den ubekjendte, og da Slaven havde ført Lægen ind, befalede hun alle tilstedeværende med Undtagelse af to Kvinder, der stode høit anskrevne hos hende, at gaae ud. Hendes Spørgsmaal o[illegible] hans Efterretninger

om Khodadad besværede Lægen med at fortælle alle hans Eventyr. Hun hørte med stor Spænding paa ham, og da han kom til Beretningen om Mordet, sank den ømme Moder afmægtig om paa Sophaen, som om hun ogsaa kunde være bleven ramt af de Stød, der bibragtes hendes Søn. Ved de to Kvinders Bistand kom hun igjen til Besindelse, og da Lægen havde endt sin Fortælling, sagde hun til ham:

„Meddel Prindsessen af Deriabar fra mig, at hun snart vil blive anerkjendt som Svigerdatter af Kongen, og vær forvisset om, at Belønningen for Eders Tjenester ikke skal udeblive."

Efter Lægens Bortgang overlod den dybtnedbøiede Piruseh sig til sine vemodige Erindringer om Khodadad og beklagede at være berøvet Synet af ham for bestandig. Medens hun endnu henflød i Taarer over den tabte og begge hendes betroede Kvinder iflemmede hendes Graad og Jamren, traadte Kongen ind og spurgte, da han saae hende i denne Tilstand, om hun havde erholdt flemme Efterretninger om Khodadad.

„O Herre, med ham er det forbi, han er omkommen!" svarede hun, „og for at min Ulykke skal blive fuldstændig, kan jeg ikke engang bevise min Søn den sidste Ære, thi efter al Sandsynlighed er han bleven sønderreven af vilde Dyr."

Derpaa fortalte hun alt, hvad hun havde erfaret af Lægen, og hvorledes Khodadad paa en grusom Maade var bleven ombragt af sine Brødre. Kongen bad hende slet ikke tale ud; optændt af Vrede og Forbittrelse, forsikrede han, at de Forrædere, der vare Skyld i hendes Taarer og havde forvoldt deres Fader en saa grusom Smerte, ikke skulde undgaae deres velfortjente Straf. Med vredefunklende Øine begav han sig ind i Audientssalen, hvor Hofmændene og de, der havde

noget at bede om, vare forsamlede. Med Forbauselse bemærkede de alle den oprørte Stemning, hvori han besteg Thronen og lod Storvisiren kalde, hvem han befalede:

„Hassan, gaa øieblikkelig hen med tusend Krigere og arrester alle mine Sønner. Indespær dem i det Taarn, der tjener til Fængsel for Mordere, og fuldbyrd paa Stedet min Villie."

Alle skjælvede ved at høre denne grusomme Befaling, og Storvisiren lagde maallos Haanden paa sit Hoved til Tegn paa, at han vilde adlyde, og forlod Salen. Kongen sendte alle dem bort, der ønskede at stedes til Audients hos ham, og erklærede, at han i en Maaned ikke vilde høre Tale om Forretninger. Han var endnu ikke stegen ned fra Thronen, da Storvisiren kom tilbage og meldte, at den modtagne Befaling var udført.

„Jeg har endnu mere at befale," sagde han til Storvisiren og begav sig, ledsaget af ham til Piruseh, hvem han spurgte, hvor Khodadads Enke boede.

Efterat han havde erfaret dette, bød han Storvisiren at hente Prindsessen af Deriabar og behandle hende med al den Ærefrygt, som der ifølge hendes Rang tilkom hende.

Visiren tøvede ikke med Udførelsen, men satte sig til Hest og begav sig til det Karavanseri, hvor Prindsessen af Deriabar boede; han meddelte hende den Befaling, han havde faaet, og overbragte hende fra Kongen et smukt, hvidt, prægtig opsadlet Muldyr. Hun besteg det og red med Visiren og hans Følge til Paladset. Lægen fulgte ligeledes med paa en prægtig, tartarisk Hest, som Visiren lod ham give. Alle Mennesker stod stille paa Gaderne eller gik til Vinduerne for at see det glimrende Optog drage forbi, og da det var

blevet bekjendt, at den Prindsesse, der under saa mange Æresbevisninger blev ført til Hoffet, var Khodadads Gemalinde, hørte man lydelige Bifaldsyttringer. Luften gjenlød af Glædesskrig, men de vilde have forvandlet sig til deltagende Suk, naar man havde vidst Besked om Prindsens sørgelige Skjæbne.

Prindsessen af Deriabar blev ved Paladsets Port modtagen af Kongen, der førte hende til Piruseh, hvor et rørende Optrin fandt Sted. Khodadads Gemalinde følte sin Smerte fornye sig ved Synet af sin Ægtefælles Forældre, og disse kunde heller ikke uden levende Bevægelse see deres Sons Gemalinde. Prindsessen af Deriabar faldt ned for Kongens Fødder og vædede dem med Taarer uden af Kummer at kunne fremføre et Ord. Piruseh og Kongen vare ikke mindre bedrøvede. Efterat alle tre en Tidlang i Taushed havde sukket og grædt, opmandede Prindsessen af Deriabar sig først; hun fortalte Khodadads Heltegjerning og Ulykke og fordrede, at Prindserne fik retfærdig Straf for deres Forræderi.

„De utaknemlige skulle dø,“ forsikrede Kongen, „men iforveien maa Khodadads Død bekjendtgjøres, for at deres Henrettelse ikke skal opbringe Folket. Fremdeles ville vi bevise den myrdede den sidste Ære, skjøndt vi ikke ere i Besiddelse af hans Lig.“

Derpaa gav han Storvisiren Befaling til at lade bygge et Gravmæle af hvidt Marmor midt paa den skjønne Slette, hvorpaa Staden Harran laa. Prindsessen af Deriabar fik af Kongen en smuk Bolig i Paladset og blev anerkjendt som Svigerdatter.

Storvisiren paaskyndte Bygningen af Gravmælet med en saadan Iver, at det blev færdigt i faa Dage. Under det blev der anbragt en Grav med en Figur, der forestillede Khodadad, og saasnartsom alt var i tilbørlig Stand, anordnede Kongen Bønner og en Dag,

hvorpaa Sorgehøitideligheden for hans Søn skulde finde Sted. Hele Byens Befolkning strømmede ud for at overvære dem. Kongen, Storvisiren og de fornemste Hofmænd begave sig til Gravmælet, traadte ind og toge Plads paa Silketepper, der vare indvirkede med Guldblomster. En stærk Afdeling af Livvagten til Hest nærmede sig derpaa med sænkede Hoveder og halvtillukkede Øine, og red to Gange i dyb Taushed omkring Gravmælet; den tredie Gang gjorde de Holdt ved Indgangen, og hver Mand sagde:

„O Prinds, Søn af Kongen, formaaede vi at gjengive Dig Livet ved vore Sablers Skarphed og menneskelig Tapperhed, saa vilde vi lade Dig skue Lyset; men Kongernes Konge har befalet, og Dødens Engel har adlydt ham."

Derpaa trak de sig tilbage og gjorde Plads for hundrede Oldinger, der rede paa sorte Muldyr og havde lange, hvide Skjæg. Det var Eremiter, der boede i Huler og kun viste sig for Verden for at bivaane Kongerne eller Prindserne af Harrans Ligbegængelser. Enhver af dem bar en tyk Bog, som de holdt fast paa med den ene Haand, paa Hovedet, og saaledes droge de stiltiende tre Gange rundtom Gravmælet. Derpaa gjorde de Holdt ved Indgangen, og en af dem udbrød:

„O Prinds, hvad mægte vi at gjøre for Dig? hvis Bøn eller Kundskaber kunde gjengive Dig Livet, vilde vi gnide dine Fødder med vore hvide Skjæg og forrette Bønner; men Verdens Konge har bortført Dig for stedse."

Derpaa fjernede de sig ligeledes fra Gravmælet.

Nu nærmede der sig paa smaae hvide Heste halvtredsindstyve fuldkommen smukke Jomfruer uden Slør og med gyldne Kurve, der vare fulde af Ædelstene.

Ogsaa de droge tre Gange rundt om Gravmælet, gjorde Holdt ved Indgangen, og den yngste af dem sagde:

„O Prinds, der tilforn var saa skjøn! hvilken Hjælp kunne vi bringe Dig? Hvis vore Yndigheder kunde vække Dig til Liv, saa vilde vi være dine Slavinder; men Du er bleven uimodtagelig for Skjønhed og behøver os ikke mere."

Efterat de havde bortfjernet sig, reiste Kongen og hans Hofmænd sig og vandrede tre Gange om Gravmælet. Derpaa blev han staaende og sagde:

„O min Søn, mine Øines Lys! saa har jeg tabt Dig for bestandig!"

Sukke ledsagede hans Ord, og Taarer vædede Graven. Hofmændene græd med ham. Derpaa blev Gravmælet lukket, og alle vendte tilbage til Staden, hvor der endnu i otte Dage blev afholdt offentlige Bønner for Khodadad. Den niende Dag besluttede Kongen at lade sine Sønner Prindserne henrette, da Folket, der var oprørt over deres Fremgangsmaade imod Khodadad, syntes at vente det med Utaalmodighed. Forberedelserne vare allerede begyndte, da man pludselig saae sig nødsaget til at opsætte det. Der kom nemlig Efterretning om, at Nabofyrsterne, af hvem Kongen af Harran allerede tilforn var bleven angreben, rykkede frem med en endnu talrigere Hær end tidligere og ikke vare langt fra Hovedstaden. Her havde man nok hørt ymte om deres krigeriske Anstalter, men ikke ændset dem videre. Men nu udbredte der sig almindelig Bestyrtelse og Khodadad blev paany savnet, fordi han havde udmærket sig saa meget i den tidligere Krig med disse Fyrster, og man mente, at man med Lethed skulde have faaet Bugt med dem, hvis han endnu havde været ilive. Imidlertid gjorde Kongen, hvad der stod i hans Magt; han samlede strax en anselig Hær og gik Fjenderne

imøde, der ved hans Nærmelse stillede sig i Slagorden paa Sletten.

Saasnartsom Kongen af Harran blev dem vaer, ordnede han ligeledes sine Stridsmænd og angreb Fjenderne med ster Voldsomhed. De satte sig dygtig til Modværge, og paa begge Sider flød meget Blod. Længe var Seiren uvis, men heldede omsider til Kongen af Harrans overlegne Fjenders Side, da pludselig en betydelig Rytterskare i god Orden nærmede sig Kamppladsen og fik begge Partier til at studse. Imidlertid varede Uvisheden ikke længe. Rytterne kastede sig nemlig over Kongen af Harrans Fjender og angreb dem med en saadan Voldsomhed i Flanken, at de snart bleve bragte i Uorden. De flygtede, men bleve rask forfulgte og næsten tilhobe nedsablede. Kongen af Harran havde med beundrende Blikke iagttaget de modige Rytteres Gjerninger og især henvendt sin Opmærksomhed paa deres Anforer. Denne havde færgtet med overordentlig Tapperhed, og Kongen ønskede med ster Utaalmodighed at erfare denne Helts Navn for at kunne takke ham. Han vilde derfor lige til opsøge ham, da han saae ham komme henimod sig og overbeviste sig om, at Prinds Khodadad var hin tappre Kriger, der var kommen ham til Undsætning. Glæde og Forbauselse gjorde Kongen af Harran maallos, men Khodadad sagde:

„Herre, I maa udentvivl blive overrasket ved Synet af en Mand, der er bleven anseet for død og ogsaa vilde være det, naar ikke Himlen havde holdt Haanden over ham, forat han kunde tjene Eder mod Eders Fjender."

„O min Son!" udraabte Kongen, „er det muligt, at jeg har faaet Dig tilbage?"

Han aabnede sine Arme for den unge Prinds, der

gjengjældte den faderlige Ømhed. Endelig vedblev Kongen:

„Jeg ved alt, min Søn, ved, hvorledes dine Brødre have lønnet Dig, fordi Du befriede dem fra den sorte Kæmpes Vold; men imorgen skal Du faae Hævn over dem. Følg mig nu til din Moders Palads, hun har fældet saamange Taarer for din Skyld og vil blive ude af sig selv af Glæde over at erfare, at jeg har dit Mod at takke for Seiren."

Khodadad bad Kongen om at sige ham, hvorledes han var bleven bekjendt med Eventyret i Slottet, og om maaskee en af hans Brødre angrende havde tilstaaet det. Da han fik Underretning om Prindsessen af Deriabars Nærværelse kjendte hans Glæde og hans Utaalmodighed efter at aftørre en Moders og en Hustrus Taarer ingen Grændser mere. Man tiltraadte øieblikkelig Veien til Byen, og Seirherrerne holdt deres Indtog under Folkets uophørlige Jubel. Kongen og Prindsen fandt Piruseh og Prindsessen af Deriabar sammen, ventende paa Kongen; men ingen formaaer at skildre deres Fryd og Henrykkelse, da de saae ham træde ind med Khodadad.

Efterat de alle fire i lang Tid havde hengivet sig til Nydelsen af Gjensynets Glæde, maatte Khodadad fortælle, paa hvilken vidunderlig Maade hans Liv var bleven opholdt. Tilfældet havde ført en Bonde med et Muldyr til det Telt, hvor Khodadad laa bevidstløs i sit Blod. Han havde sat den forladte op paa Muldyret og taget ham med hjem, hvor han ved Hjælp af visse Urter, som han tyggede og lagde paa Saarene, i kort Tid helbredede Prindsen.

„Efter at have gjenvundet mit Helbred," fortalte Khodadad, takkede jeg Landmanden og gav ham alle de Diamanter, jeg havde hos mig. Derpaa begav jeg

mig paa Veien til Harran. Underveis hørte jeg tale om det Angreb, som nogle Nabofyrster havde forberedt; jeg gav mig tilkjende i Landsbyerne og opmuntrede Beboerne til at gribe til Vaaben. Saaledes samlede jeg et stort Antal unge Folk under min Anførsel og indtraf netop, da begge Hærene vare i Kamp med hinanden."

„Lader os takke Gud for Khodadads Frelse!" udbrød Kongen, da Prindsen taug; „men hine Forrædere, der vilde ombringe ham, skulle døe endnu idag."

Pirusehs høimodige Søn mindede imidlertid Kongen om, at han maatte betænke, at de vare hans eget Kjød og Blod. Han, der var deres Broder, tilgav dem deres Forbrydelse og bad om Naade for dem. Denne Ædelmodighed henrev Kongen til Taarer; han lod Folket forsamle og erklærede Khodadad for sin Efterfølger. Derpaa befalede han, at man skulde bringe de fængslede Prindser hid, der vare sluttede i Bolt og Jern. Pirusehs Søn aftog dem deres Lænker og omfavnede dem alle af et ligesaa oprigtigt Hjerte som tilforn i den fortes Palads. Folket yttrede sin Anerkjendelse af hans Sjælsstørhed ved lydeligt Bifald. Sluttelig blev Lægen betænkt med rige Gaver for at belønne ham for de Tjenester, han havde ydet Prindsessen af Deriabar.

Abu Mohammed Alkeslaus Historie.

Kalifen Harun Alraschid sad en Dag, omgivet af hele sit Hof, paa Thronen, da en Slave nærmede sig dennes Trin med et gyldent Pandebaand, der var besat med Perler og Diamanter, i Haanden og sagde:

„Behersker af de troende, Sobeide, Eders ophøiede

Gemalinde, har befalet mig at bringe Eder sin Hyldest. Som Eders Majestæt ved, har hun i lang Tid beskjæftiget sig med at fuldføre dette Halsbaand, og der mangler endnu kun Diamanten i Midten, men hun har forgjæves iblandt alle Eders Skatte søgt en Diamant, der var stor nok til dette Brug."

Kalifen befalede flux sine fornemste Embedsmænd at opspore en slig Diamant; men de kunde ikke finde nogen, der var værdig til at funkle i det kostbare Diadem, som Sobeide havde forarbeidet. I sin Fortrydelse derover udbrød Kalifen:

„Den halve Jordklode adlyder mine Befalinger, og dog eier jeg ikke en saadan Diamant, som min Gemalinde ønsker!"

Tillige befalede han at gjøre Forespørgsler i saa Henseende hos alle Juvelerer i Bagdad, men disse vare alle af den Mening, at en saadan Diamant kun vilde være at finde i Basra hos en vis Abu Mohammed Alkeslan. Øieblikkelig paalagde Kalifen en af sine Visirer at sende et Ilbud til Emiren Mohammed Alsobeidy, Statholder i Basra, med den Befaling, at han uden Forhaling skulde lade hin Abu Mohammed Alkeslan komme til Bagdad.

Mesrur, Oversten for Gildingerne, der fik dette Hverv, skyndte sig saameget, at han inden kort Tid var i Basra. Saasnartsom han havde forestillet sig for Emiren og underrettet ham om Aarsagen til sit Komme, ilede Mohammed Alsobeidy med at efterkomme Kalifens Befaling og sendte nogle af sine Officerer med Mesrur til Abu Mohammed Alkeslans Hus. Paa Mesrurs Banken blev der lukket op af en Slave, hvem han paalagde:

„Sig din Herre, at de troendes Behersker stevner ham til sig."

Slaven meldte sin Herre det, hvorpaa denne selv indfandt sig for at modtage Mesrur og hans Ledsagere. Saasnartsom han havde erfaret Anledningen til deres Ankomst noiere, anmodede han dem om at træde indenfor; men de undskyldte sig med, at Kalifens Befaling ikke taalte den ringeste Opsættelse, da denne Fyrste med Utaalmodighed ventede paa Besked.

„Saa tillad idetmindste," svarede Alkeslan, „at jeg gjør mig i Stand til at fremtræde for hans Majestæt paa en værdig Maade; det skal ikke vare længe, og jeg anmoder Eder om at træde indenfor og udhvile hos mig."

Da Mesrur og hans Ledsagere endelig modtoge denne Indbydelse, fik de ved Indtrædelsen i Forsiuen til begge Sider Die paa grønne Silkeforhæng, der fra øverst til nederst vare broderede med Guld. Abu Mohammed Alkeslan lod en af sine Slaver føre dem til et prægtigt Bad i Husets Indre. Vægge og Gulv i dette Bad vare indlagte med Guld og Sølv; et herligt Bækken af hvidt Marmor med Vand i, der duftede af Rosenolie, befandt sig i Midten, og sirlig klædte Slaver adlødе ilfærdigt det ringeste Vink.

Efterat Mesrur og hans Ledsagere havde badet og salvet sig, blev der rakt dem Klæder af Guld og Silke, og derpaa førte man dem til Værtens Værelse. Han sad paa en prægtig Sopha og lænede sig til Puder, der straalede af Guld. Over hans Hoved prangde en Baldakin af Guldbrokade, indvirket med Perler og Diamanter. Abu Mohammed Alkeslan modtog Mesrur paa det mest forekommende og lod ham tage Plads ved sin Side. Et Maaltid, bestaaende af de kosteligste og udsøgteste Retter, blev derpaa frembaaret i Fade af Guld og chinesisk Porcellain. Overalt herskede der en saadan Pragt, at Mesrur ikke kunde bevinge det Ud-

raab, at han end ikke ved Kalifens Hof havde seet noget lignende.

Efterat de havde tilbragt Aftenen meget behageligt, fik Mesrur og hans Ledsagere en Pung med tusend Guldstykker af Abu Mohammed Alkeslan. Den næste Morgen iførte man hver af dem en Kjortel af grøn Silke, der var broderet med Guld og besat med Fryndser af samme Stof, og behandlede dem ligesaa ærefuldt som den foregaaende Dag.

Da Mesrur traadte ind i Alkeslans Værelse, erklærede han, at han ikke turde opholde sig længere i Basra. Men hin bad ham om at blive denne ene Dag over og lovede at være reisefærdig næste Dag. Virkelig førte man i Dagbrækningen et Muldyr, hvis Saddel var af Guldbrokade og besat med Perler og Diamanter, frem til ham. Han steg op paa det, tog Afsked med Emiren Alsobeidy og forlod Basra med Mesrur, der tænkte:

„Kalifen vil studse, naar han seer Abu Mohammed komme i et saa rigt og glimrende Optog, og vil uden Tvivl spørge ham om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af en saa overordentlig Formue."

Ved Ankomsten til Bagdad var det første, Mesrur gjorde, at forestille Abu Mohammed Alkeslan for Kalifen. Denne Fyrste modtog ham med megen Godhed, lod ham tage Plads ved sin Side og tillod ham at tale.

„Behersker af de troende," begyndte Alkeslan, „jeg har taget mig den Frihed at medbringe nogle smaae Foræringer til Eders Majestæt og beder underdanigst om at maatte overrække Eder dem."

Paa Harun Alraschids Spørgsmaal om, hvad det var for Foræringer, traadte en Slave frem med en lille Kasse, som han satte ved sin Herres Fødder. Al-

keslan aabnede den og fremtog flere kunstige Smaatræer, hvis Stammer og Grene vare af Guld og Bladene og Frugterne af Rubiner, Topaser og blændende hvide Perler. Fremdeles fremtog han en hel Del andre kostbare Gaver, der ubegribeligvis befandt sig i Skrinet. Den over denne Fremtoning forbausede Kalif studsede endnu mere, da Alkeslan aabnede et andet Skrin, der blev ham bragt, og fremtog et Silketelt, der var broderet med Perler og Rubiner. Pælene, der hørte dertil, bestode af kostbart, indisk Træ. Dette herlige Telt var smykket med Fryndser, hvori der glimrede Smaragder og Saphirer; ogsaa var derpaa en Mængde Fugle og vilde Dyr, tro fremstillede efter Naturen; deres Fjer og Skind vare paa det kunstigste sammensatte af Perler, Rubiner, Smaragder, Saphirer, Topaser og alleslags Ædelstene.

Kalifen, der ved Synet af alt dette blev mere og mere overrasket og blændet, vidste ikke, hvad han skulde tænke derom, da Abu Mohammed Alkeslan sagde til ham:

„Behersker af de troende, ikke Frygt, men blot Hengivenhed har bevæget mig til at gjøre Eder slige Foræringer, i den Formening, at saa kostbare Ting ikke passe for en slet og ret Privatmand som mig, men burde tilhøre Eders Majestæt. Og for at bevise, at Frygt ingen Andel har i min Hylding, vil jeg med Eders Tilladelse forevise Eder endnu en hel Del andre Underværker, der kunne give Eder et Begreb om mine Evner."

Dette var Kalifen meget kjærkomment, og Alkeslan traadte hen til et Vindue, gjorde en let Boining, bevægede Læberne og hævede sine Øine op til det Galleri, der omgav Paladset. Dette syntes at bøie sig henimod ham; Abu Mohammed Alkeslan blinkede med

Dinene, og nu saae det ud, som om alle de veltillukkede Døre aabnede sig. Efterat han derpaa havde talt nogle uforstaaelige Ord, hørte man pludselig en utallig Masse Fugle kvidre, retsom om de svarede ham.

Den over alt dette høilig forbausede Kalif spurgte Manden fra Basra om, hvorledes han havde faaet en saa vidunderlig Magt, og om han ikke var den ved sin Dovenskab berygtede Abu Mohammed Alkeslan (d. e. den dovne), hvis Fader var Saarlæge ved de offentlige Bade og døde i den yderste Armod.

„Herre," svarede Alkeslan, „min lave Herkomst, min tidligere Fattigdom og den Ladhed, som jeg længe var forfalden til, forøge det mærkelige ved min Historie. Hvis Eders Majestæt tillader mig at fortælle den, tvivler jeg ikke om, at I vil finde den underholdende."

Kalifen erklærede, at han med stor Fornøielse vilde høre den, og Abu Mohammed Alkeslan begyndte:

„Min Fader var virkelig en fattig Saarlæge, der havde Ansættelse ved de offentlige Bade, og det, som Eders Majestæt har bragt i Erfaring om min overordentlige Ladhed, er den rene Sandhed. Jeg var i min Ungdom saa doven, at jeg ikke gad reise mig for at søge Skygge, naar den lodrette Middagssol skinnede paa mit Hoved. I mit femtende Aar døde min Fader og efterlod mig og min Moder i den dybeste Armod. Den gode Kone maatte lade sig sæste som Tjenestepige i Nabolaget for at erhverve sit Udkomme; og trods sin Trang var hun dog saa godhjertet at bringe mig Spise og Drikke, medens jeg ikke bluedes ved at drive hele Dagen bort i Lediggang.

En Dag kom min Moder til mig med sem Sølvmønter, som hun havde lagt op, og sagde:

„Min Søn, nylig erfarede jeg, at Scheiken Abul Mosaffer er i Begreb med at reise til China. Denne

Mand er meget medlidende mod de fattige, og hans Retskaffenhed er almindelig anerkjendt. Bekvem Dig til at staae op og følge med mig til ham for at bede ham om at kjøbe noget nyttigt til Dig for disse Penge i China, om hvilket Land man fortæller saa mange mærkværdige Ting. Vil Du ikke reise Dig og gaae med mig, saa sværger jeg Dig til, at jeg vil slaae Haanden af Dig og lade Dig omkomme af Sult og Tørst."

Disse Ord overtydede mig om, at min Moder var bleven kjed af min Dovenskab, og da jeg frygtede for Følgerne af hendes Trudsel, troede jeg at maatte gjøre en Anstrengelse for at rive mig ud af den ufølsomme Tilstand, hvori jeg hendøsede min Tid. Jeg gav derfor til Svar!

„Nu, kjære Moder, hjælp mig saa med at komme paa Benene."

Medens hun viste mig denne Tjeneste, stønnede jeg og udgød Taarer over at være bleven forstyrret i min Magelighed.

Jeg bad derpaa min Moder om at bringe mig mine Sko, og hun var ovenikjøbet saa tjenstvillig at hjælpe mig dem paa. Derpaa greb hun mig under Armene og blev ikke træt af at anspore mig til at gaae og at trække mig i Ærmerne, indtil vi kom til Stranden, hvor vi traf Scheiken Abul Mosaffer. Jeg hilste paa ham og spurgte saa høflig, som det var mig muligt, om han hed Abul Mosaffer; thi til min Skam maa jeg tilstaae, at jeg ikke engang kjendte den fortræffelige Mand for Anseelse. Paa hans bekræftende Svar anmodede jeg ham om at kjøbe noget til mig i det Land, hvor han reiste hen, for de fem Sølvmønter, som jeg rakte ham.

Forundret over min Bøn, spurgte han sine Ledsagere, om de kjendte mig.

„Ja," gave de til Svar, „det er den for sin Dovenskab berygtede Abu Mohammed Alkeslan, der vist for første Gang i sit Liv er borte fra sit Hjem idag; ingen har nogensinde før seet ham forlade sit Hus."

Abul Mosaffer tog villig imod mine Penge og lovede mig smilende at paatage sig det ham overdragne Hverv. Jeg takkede ham derfor og vendte ufortøvet med min Moder under Armen tilbage til min Bolig.

Abul Mosaffer indskibede sig tilligemed et stort Antal Kjøbmænd til China, og efterat alle havde afsat deres Varer der og indkjøbt andre, tiltraadte man Tilbagereisen til Basra. Skibet havde allerede tre Dage været i rum Sø, da Mosaffer pludselig befalede at vende om. Forundrede erkyndigede Kjøbmændene sig om Aarsagen dertil.

„Kunne I erindre den Commission," svarede Scheiken, „som den stakkels Abu Mohammed Alkeslan gav mig? Den har jeg aldeles glemt og maa nødvendigvis vende om for at kjøbe ham noget nyttigt og indfrie mit Løfte."

„Med Tilladelse, Herre," udbrøde Kjøbmændene, „tving os ikke til at vende om; vi ere allerede komne for langt til for en saadan Ubetydeligheds Skyld paany at udsætte os for de Storme, som vi have overstaaet, og de Farer, som vi hidtil lykkelig have undgaaet."

Da Mosaffer imidlertid fastholdt sin Bestemmelse, saa tilbød enhver Kjøbmand at fordoble den Sum, som jeg havde leveret ham, og Scheiken fandt dette Tilbud saa fordelagtigt for mig, at han tog derimod. Farten blev altsaa fortsat, og Kjøbmændene gik tilankers ved en meget folkerig Ø, hvor der blev dreven en stærk

Handel med Diamanter og Perler. Alle begave sig iland her for at sælge deres Varer. Abul Mosaffer saae paa Basaren en Mand, der falbød en Mængde Aber, hvoriblandt en var aldeles skabet. Han stod stille for at tage dem nøiere i Øiesyn og bemærkede nu, at disse Dyr, naar deres Herre vendte sig et Øieblik bort, alle faldt over den syge Stakkel og mishandlede den. Naar deres Herre blev det vaer, tvang han dem rigtignok med Stokkeprygl til at lade det fare; men hvormeget han end slog, begyndte det samme Spil dog forfra, saasnartsom han vendte Ryggen til.

Af Medlidenhed med den arme Abe spurgte Abul Mosaffer dens Herre, om han vilde sælge ham Dyret.

„Jeg byder Eder," sagde han, „disse fem Pjastre derfor, som en stakkels, faderlos Dreng gav mig, forat jeg skulde kjøbe ham noget for dem."

Abens Eiermand var yderst tilfreds med Handelen og ønskede, at Aben maatte blive til Nytte for sin tilkommende Herre. Mosaffer betalte altsaa, tog Dyret med sig og lod en Slave bringe den ombord, hvor den blev bunden paa Dækket. Da Handelsmændene vare færdige med deres Indkjøb, indskibede de sig igjen til en anden Ø, hvor de strax ved deres Ankomst bleve omringede af en Mængde Baade med Dykkere i, der tilbøde deres Tjeneste. Medens disse Mennesker for nogle Pengestykker styrtede sig i Havet, blev Aben, der saae paa denne Færd, saa urolig, at den omsider rev sig løs og kastede sig i Vandet ligesom hine.

„Store Gud!" raabte Abul Mosaffer, da han saae Aben forsvinde, „hvad vil den stakkels Alkeslan sige, der nu ikke engang faaer det Dyr at see, som jeg har kjøbt til ham?"

Aben kom imidlertid over Overfladen paa samme Tid som Dykkerne og havde flere Perlemuslinger i

Poterne; han lagde dem for Abul Mosaffers Fødder. Overrasket af denne Adfærd, begyndte han at anse Aben for et overordentligt Væsen og at troe, at der var en Hemmelighed med i Spillet.

Da Kjøbmændene atter gik under Seil, bleve de overfaldne af en heftig Storm og drevne ind paa Kysten af en stor Ø, hvis Beboere vare sorte, der aade Mennesker. Saasnartsom disse Vilde fik Øie paa Skibet, angrebe de det fra alle Kanter, bemægtigede sig det, bandt Kjøbmændene og førte dem frem for deres Konge. Denne grusomme Fyrste lod en stor Del af de ulykkelige stege, og gjorde et Gjæstebud paa dem for sine fornemste Undersaatter. De øvrige Kjøbmænd, der havde været Vidner til deres Staldbrødres Ulykke, bleve indespærrede i en Hytte og imødesaae under Taarer den samme Sjæbne. Men ved Midnatstid nærmede den ubundne Abe sig og løste Abul Mosaffers Baand. Denne samlede nu omkring for at finde sine Ulykkesfæller, der i den Forudsætning, at han havde befriet sig selv, udraabte:

„Gud har forbarmet sig over os, Abul Mosaffer, eftersom han har ladet Eder bryde Eders Lænker forat blive vor Befrier."

„Mine Venner," svarede denne, „ikke jeg har løst mine Baand, men den Abe, som jeg kjøbte til Alkeslan, har gjort det. For at bevidne min Taknemlighed imod dette Dyr, vil jeg give det en Pung med tusend Guldstykker."

„Enhver af os vil give det ligesaa meget," raabte alle, „naar det vil bevise os den samme Tjeneste."

Neppe havde Aben hørt dette, før den efterhaanden befriede dem alle for deres Baand. De gik nu ombord paa Skibet, hvorfra de vilde lykkeligvis ikke havde bortført noget, spændte ufortovet Seilene ud og bort-

fjernede sig skyndsomst fra et Sted, der truede med at blive dem saa fordærveligt. Da de vare komne ud i rum Sø, erindrede Abul Mosaffer Kjøbmændene om det Løfte, de havde givet Aben, og alle hastede med at indfrie det. Selv tog han tusend Guldstykker af sin Kasse og føiede dem til den Sum, som Kjøbmændene havde erlagt til ham, hvorved den svulmede op til en ikke ubetydelig Størrelse. Den samme gunstige Vind, med hvilken Kjøbmændene havde forladt Menneskeædernes Ø, bragte dem ogsaa inden kort Tids Forløb til Bosra, hvor Efterretningen om deres Hjemkomst hurtig forplantede sig.

Min Moder kom løbende til mig og sagde:

„Reis Dig hurtig, min Søn, reis Dig; Abul Mosaffer er kommen tilbage; il hen og hils paa ham og spørg ham, hvad han har bragt med til Dig. Maaskee er det noget, der kan være Dig til Nytte."

Jeg gned mine Øine og bad min Moder om at hjælpe mig paa Benene, thi der var et langt Stykke Vei til Havnen, og hun vidste jo, at jeg ikke var nogen rap Fodgænger. Ved hendes Bistand skete det da ogsaa, og jeg oppede mig virkelig i den Grad, at jeg begav mig paa Veien til Stranden, hvor jeg endelig ankom, efterat jeg mere end en Gang havde forviklet mig i mine Klæder. Saasnartsom Abul Mosaffer blev mig vaer, hilste han mig som sin og sine Reisekameraters Redningsmand.

„Tag denne Abe," sagde han, „jeg har kjøbt den til Eder; gaa og vent mig hos Eders Moder, til hvem jeg ufortøvet vil begive mig."

Forundret over denne Modtagelse, tog jeg Aben og gik hjem, idet jeg tænkte:

„Det er min Tro et smukt Indkjøb, som Abul

Mosaffer har gjort for mig, det vil jeg nok faae Nytte af!"

Da jeg kom hjem, sagde jeg til min Moder.

„Den Handel er dog en skjøn Ting! Forsøm ikke at vække mig, hvergang jeg sover, forat jeg kan løbe til Havnen. See der," tilføiede jeg og viste hende Aben, „hvad de have bragt med til mig fra China!"

Neppe havde jeg sat mig ned, førend flere af Abul Mosaffers Slaver traadte ind og spurgte mig, om jeg var Abu Mohammed Alkeslan. Jeg havde neppe sagt ja, før jeg fik Die paa Mosaffer, der fulgte efter sine Folk; jeg reiste mig strax og gik ham imøde forat kysse ham paa Haanden. Han levnede mig ikke Tid dertil, men faldt mig öm Halsen og opfordrede mig til at ledsage ham til sin Bolig. Kun modstræbende modtog jeg hans Indbydelse, men fulgte dog med, da jeg ikke vilde vise mig uhøflig imod en Mand, der behandlede mig saa forekommende. Ved vor Ankomst til hans Hus befalede han to af sine Slaver at bringe de mig tilhørende Penge, og de vendte snart derpaa tilbage med to temmelig tunge Kasser.

„Her, min Søn," sagde Mosaffer, idet han rakte mig Nøglerne dertil, „kan Du see, hvordan Gud har lagt sin Velsignelse i dine fem Solvmonter. Alle de Penge, der indeholdes i begge Kasserne, tilhøre Dig; gaa nu hjem, begge disse Slaver skulle ledsage Dig."

Ubeskrivelig henrykt over det, jeg nys havde hørt, bevidnede jeg den ædle Abul Mosaffer paa det mest levende min Taknemlighed og vendte tilbage til min Moder, hvem Synet af begge Pengekasserne beredede en særdeles behagelig Overraskelse.

„Du seer, min Søn," sagde hun, „at Forsynet ikke har forladt Dig; gjør Dig derfor værdig til dets

Velgjerninger ved at opbyde alt for at løsrive Dig fra din hidtidige Afstumpethed og Dorsthed."

Jeg lovede det, og den lykkelige Forandring i mine Omstændigheder gjorde mig det let at holde mit Ord.

Min Abe syntes med hver Dag at blive mig mere hengiven; den satte sig ved Siden af mig paa Sophaen, og naar jeg var tilbords, delte den Mad og Drikke med mig. Men det var mig ubegribeligt, at den stedse forsvandt i Dagbrækningen, aldrig kom igjen før ved Middagstid og da hver Gang medbragte en Pung med tusend Guldstykker, som den lagde for mine Fødder. Dette gjentog sig saa ofte, at jeg blev grumme rig, kjøbte Godser og Landsteder, lod bygge flere Paladser og anlægge uhyre Haver dertil og anskaffede en Mængde Slaver og Slavinder. Da Aben en Dag efter Sædvane sad ved Siden af mig, bemærkede jeg, at den saae sig om til alle Sider, ligesom om den vilde overtyde sig om, at vi vare alene. Men tænk Eder min Forbauselse, o Beherster af de troende, da jeg saae den bevæge Læberne og tydelig hørte den udtale mit Navn. Forfærdet over denne Fremtoning, vilde jeg flygte ud af Værelset, da den sagde til mig:

„Vær ubekymret, Abul Mohammed, og studs ikke over at høre mig tale, thi jeg er ingen sædvanlig Abe."

„Hvad er Du da?" udraabte jeg.

„Jeg er en af de frafaldne Aander," svarede den. „Den kummerlige Tilstand, hvori Du levede, rørte mig, og jeg kom til Dig for at befrie Dig derfra. De Skatte, jeg lod Dig tilflyde, kunne give Dig et Begreb om min Magt; men jeg vil gjøre endnu mere for Dig og skaffe Dig en Kone, hvis Skjønhed overtræffer alt, hvad Indbildningskraften kan forestille sig af yndigt at være."

10.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

„Og hvorledes formaaer jeg at erholde denne Skjønheds Haand?“ spurgte jeg ivrig.

„Hør opmærksomt paa mig,“ vedblev han. „Iforr Dig imorgen dine kostbareste og prægtigste Klæder, lad en med Perler og Diamanter broderet Saddel lægge paa dit Muldyr, bestig det og begiv Dig til den Basar, hvor der sælges Foder. Der spørger Du om Scherifens Magazin, træder ind til ham og siger, at Du kommer for at beile til hans Datters Haand. Gjør han den Indvending, at Du ikke er rig nok dertil, af for ringe Herkomst og uden personlig Betydning, saa giv ham en Pung med tusend Guldstykker. Forlanger han endnu mere, saa byd ham alle de Rigdomme, som han kun kan ønske sig og frygt ikke, at Du skal love mere end Du kan holde; jeg skal nok drage Omsorg for alt.“

Glad over denne Meddelelse, lovede jeg at følge min Abes gode Raad til Punkt og Prikke. Saasnart som det blev Dag, klædte jeg mig derfor paa det prægtigste, besteg et Muldyr med gylden Saddel og red til den betegnede Basar, hvor jeg med Lethed fandt Scherifens Basar. Jeg stod af, hilste paa ham, og da mit Ydre og de Slaver, der ledsagede mig, bibragte ham en fordelagtig Mening om mig, gjengjældte han høflig min Hilsen og spurgte om, hvormed han kunde være mig til Tjeneste.

„Herre,“ gav jeg til Svar, „min Lykke og Ro ere i Eders Hænder. Jeg har hørt Eders Datter omtale paa det fordelagtigste og kommer for hos Eder at beile til hendes Haand.“

„Undskyld,“ svarede Scherifen, „at jeg tillader mig at spørge om Eders Herkomst, Eders Stand og fornemlig om Eders Formuesomstændigheder. Jeg har ikke den Ære at kjende Eder, og man kan dog ikke

bortgifte sin Datter uden at have indhentet Underretning i de nævnte Henseender."

Flux fremtog jeg en Pung med tusend Guldstykker og rakte Scherifen den med de Ord:

„Der er min Herkomst og min Stand; den rige behøver ingen yderligere Anbefaling; Penge rydder enhver Indvending afveien. En af vore Digtere har meget træffende udtrykt Rigdommens Fordele i følgende Vers:

— Taler den rige, saa siger enhver: „I har Ret," om han end ikke ved, hvorom Talen er. — Taler den fattige, saa hedder det: „Det er galt," selv om Retten er paa hans Side. — I alle Verdens Riger skaffe Penge deres Besidder Ære og Agtelse. — De ere et Sprog, der har Fynd og Klem, for den, som vil tale og en Pil for den, som vil dræbe. —

Ved disse Ord slog Scherifen Øinene ned og begyndte at gruble. Kort efter sagde han til mig:

„Eders Ord ere af uomtvistelig Sandhed, Herre, men I maa undskylde, at jeg forlanger endnu to tusend Guldstykker af Eder."

„I skal faae dem," svarede jeg.

Strax lod jeg en af mine Slaver hente dem i min Bolig. Synet af Guldet lod til at tilfredsstille Scherifen. Han reiste sig og befalede en af sine Slaver at lukke Magasinet. Da han derpaa havde samlet sine Slægtninge og Venner, lod han min Ægteskabscontract opsætte og lovede, at Bryllupet skulde finde Sted hos ham om ti Dage. Ude af mig selv af Glæde, begav jeg mig hjem, hvor jeg lukkede mig inde med min Abe og meddelte den Udfaldet af mit Frieri. Han priste mig lykkelig med Hensyn til de Glæder, der forestod mig, og roste min Optræden ved denne Leilighed.

Aftenen før den Dag, Scherifen havde bestemt til

mit Bryllup, yttrede min Abe, da jeg var alene med den, med kjendelig Uro og Engstelighed:

„Imorgen naaer Du Maalet for alle dine Bestræbelser; tør jeg haabe, at Du ved Begyndelsen af den Lykke, som er mit Værk, ogsaa vil yde mig en Tjeneste? Hvis Du er villig dertil, saa kan Du til Gjengjæld forlange alt, hvad Du vil, af mig."

„Jeg kan intet afslaae Dig; hvad er det?" spurgte jeg, og Aben vedblev:

„Ved Siden af det Værelse, hvor Du og din Brud skulle tilbringe Natten, er et Cabinet, i hvis Dør er anbragt en Kobberring. Under denne Ring vil Du finde et Nøglebundt, hvormed Du kan aabne Døren. Ved Indtrædelsen i Cabinettet vil Du faae Die paa en Jernkiste, paa hvis fire Hjørner der er befæstet fire Trylleſaner, og som indeholder et Kobberbækken, der er fuldt af Guld og Ædelstene. Ved Siden af dette ligge elleve Slanger, og i Midten af Bækkenet er der fastgjort en blændende hvid Hane. Ved Siden af Kisten ligger et Sværd; tag det, dræb Hanen, hug de fire Faner istykker, vælt Kisten og gaa derpaa ind til din Brud igjen. Mere forlanger jeg ikke af Dig for alle de Tjenester, jeg har udvist Dig og fremdeles vil udvise Dig."

Jeg lovede at opfylde Abens Ønsker uden at fordre nogen nærmere Forklaring. Da jeg efter Bryllupshøitidelighederne blev ført ind i min Bruds Værelse, bemærkede jeg øieblikkelig Døren og Ringen, som Aben havde omtalt. Saasnartsom jeg var bleven alene med hende og hun havde aftaget Sløret, blev jeg maalløs af Overraskelse ved Synet af saamange Yndigheder og Fuldkommenheder; aldrig har Naturen frembragt en mere henrivende Skabning. Hendes Træks Regelmæssighed, hendes Vext, hendes Holdning, hendes blomstrende

Ansigtsfarve og hendes Smil fortryllede mig i den Grad, at jeg nær havde glemt baade Aben og hans Forlangende. Men Taknemlighedens Stemme gjorde sig snart gjældende, og jeg vilde ikke lægge mig til at sove uden at have udført det Hverv, som min Velgjører havde paalagt mig. Da min Hustru sov fast ved Midnatstid, stod jeg forsigtig op, tog Nøglen under Kobberringen, aabnede Cabinettet, greb Sværdet, der laa ved mine Fødder, dræbte Hanen, huggede de fire Tryllefaner istykker og væltede Kisten. Men nu vaagnede pludselig min Kone, og da hun fandt Cabinettets Dør aaben og Hanen livløs ved mine Fødder, udraabte hun:

„Store Gud, altsaa er jeg dog bleven denne troløse Aands Offer!"

Neppe havde hun udtalt disse Ord, førend den frafaldne Aand, som hun syntes at frygte, pludselig bortførte hende i mit Paasyn.

Mit og min Kones Nødraab vækkede Scherifen, der kom ind i Værelset og strax gjættede Anledningen til Larmen, da han ikke fik Øie paa sin Datter og saae Døren til Cabinettet aaben.

„Ulykkelige Abu Mahommed!" raabte han og rev sig i Haaret, „hvad har Du gjort?" Er det paa den Maade, at Du lønner mig og min Datter for vor Opførsel imod Dig? Jeg havde selv sammensat denne Talisman og bragt den ind i Cabinettet for at tilintetgjøre hin fordømte Aands nedrige Anslag imod min Datter. I sex Aar har han forgjæves søgt at faae hende i sin Magt; men nu er det ude med hende, og jeg har ingen Datter, ingen Trøst mere i denne Verden. Derfor bort, forlad ufortøvet dette Sted, thi Synet af Eder er mig utaaleligt."

Dybt bedrøvet over at have bragt Fordærvelse

over en Kvinde, der var bleven mig saa dyrebar, skjøndt jeg kun havde seet hende nogle Øieblikke, gik jeg hjem og søgte overalt efter min Abe. Men mine Efterforskninger vare forgjæves, og jeg begreb nu, at han selv havde bortført min Ægtefælle, efterat han ved sine troløse Tilskyndelser havde bevæget mig til at tilintetgjøre den Talisman, der var ham til Hinder. Rasende over at være bleven saaledes bedragen, sønderrev jeg mine Klæder og mit Ansigt og besluttede ikke at blive længere i et Land, hvor jeg havde mistet den, der var mig dyrebarest i Verden. Jeg forlod altsaa Byen, forvildede mig i en Ørken og blev overrasket af Natten uden at vide, hvor jeg befandt mig. Idet jeg saae mig om efter et eller andet Tilflugtssted, bemærkede jeg ganske tæt ved mig i Maaneskinnet to store Slanger, en rød og en hvid, der kæmpede med hinanden. En mig uforklarlig Deltagelse for den hvide Slange bevægede mig til at gribe en tung Sten og slynge den af alle Kræfter imod den anden Slange, hvis Hoved jeg knuste. Hvislende flygtede den hvide Slange og forsvandt for mine Blikke; men strax derpaa kom den tilbage med ti andre hvide Slanger. De nærmede sig det skrækkelige Dyr, som jeg havde fældet, og efterat de havde revet det saaledes istykker, at kun Hovedet var i Behold, grebe de Flugten og ilede med Lynets Hurtighed bort.

Medens jeg endnu grublede over dette sælsomme Eventyr, hørte jeg ganske nær ved mig uden dog at see nogen en Stemme, der udtalte følgende Vers:

„Frygt ikke Skjæbnens Tilskikkelser; Himlen lover Dig Lykke og Glæde."

Denne Stemme, der lod til at komme fra Jordens Indre, fik Blodet til at stivne i mine Aarer istedetfor at opmuntre mig. Jeg vidste ikke, om jeg

skulde flygte eller blive i denne Ørken, da jeg tydelig hørte en anden Stemme udtale de Vers:

„Muselmand, Du, som er saa lykkelig at tale Koranens Sprog, berolige Dig og frygt intet af Satan eller hans Slæng. — Du staaer under Beskyttelse af de troe Aander, hvis Religion ogsaa er din."

„I Guds Navn, hvem I tilbede ligesom jeg," raabte jeg, „tilkjendegiv mig tydeligere, hvem I ere:"

Neppe havde jeg mælet disse Ord, før et Væsen i langt, hvidt Gevandt viste sig og sagde til mig:

„Vi have erfaret din Godhed og Ædelmodighed. Alle de Aander, der troe paa Gud og hans Prophet, dele vore Taknemlighedsfølelser. Behøver Du vor Hjælp, saa tal; vi ere villige til at gjøre alt, hvad der staaer i vor Magt, for Dig."

„Hvem kunde vel trænge mere til Hjælp end jeg," raabte jeg, „hvem er nogensinde bleven behandlet saa grumt af Skjæbnen? Gives der paa Jorden en ulykkelig, der er mere beklagelsesværdig end jeg?"

„Er Du ikke Abu Mohammed Alkeslan?" spurgte Aanden.

„Jo, jeg er desværre," gav jeg med et dybt Suk til Svar.

„Velan! saa vær ved godt Mod," sagde han, „Du har fundet Beskyttere. Vid, at jeg er Broder til den hvide Slange, som Du skilte af med dens Fjende. Vi ere fire kjødelige Brødre og alle lige beredte til at tjene Dig og bevidne Dig vor Erkjendtlighed. Hin frafaldne Aand, der havde paataget sig en Abes Skikkelse, havde aldrig uden ved den af ham anvendte List kunnet bemægtige sig din Hustru; den Talisman, som hendes Fader havde forfærdiget, forhindrede hans Anslag indtil Du ødelagde den. Alligevel mistvivle vi ikke om igjen at forene Dig med hende og straffe hendes

Bortfører. Den Tjeneste, som Du har vist os, er af den Natur, at vi anfee det for vor Pligt at opbyde al vor Magt for at være Dig til Tjeneste ved denne Leilighed."

Ved disse Ord udstødte Aanden et saa frygteligt Skrig, at Jorden skjælvede, og jeg havde Møie med at holde mig paa Benene. Strax viste der sig en Trop bevæbnede, som han spurgte, om de fjendte Abens Opholdssted.

„Han boer," svarede en af dem i Kobberstaden, hvor der aldrig trænger nogen Solstraale ind."

„Abu Mohammed" sagde nu Aanden til mig, „jeg vil give Dig en af vore Tjenere med, der skal lære Dig, hvorledes Du skal bære Dig ad for at komme i Besiddelse af din unge Kone; men vogt Dig vel for at udtale Guds Navn, naar han flyver med Dig igjennem Luften, thi han hører til de frafaldne Aander, der ere os underkastede. Forglemmer Du mit Raad, saa forsvinder han paa Stedet, og Du vil styrte ned med Fare for at miste Livet."

Jeg satte mig altsaa op paa Ryggen af den frafaldne Aand med det Forsæt paa det omhyggeligste at iagttage de givne Forskrifter. I en rivende Fart hævede han sig op i Luften med mig, og snart kunde jeg ikke mere skimte Jorden, men saae et umaadeligt Rum, hvor jeg var omgivet af Stjerner, der toge sig ud som høie Bjerge. Endelig kom jeg saa høit, at jeg tydelig kunde høre Englenes Lovsange om den Almægtiges Throne. Min Forer forklarede mig de Tings Egenskaber og Natur, der fra alle Sider fremstillede sig for mine Blikke, og underholdt mig bestandig om den utallige Masse Gjenstande for at holde Tanken om Skaberen fjern fra min Aand; ved sine forsængelige Talemaader stræbte han at forhindre mig fra at udtrykke

min Beundring over alt det, jeg saae, ved at paakalde Guds Navn. Pludselig viste en himmelsk Aand i asurblaa Kappe og med lange blonde Lokker, der hang ham ned over Skuldrene, sig for mig. Hans Aasyn straalede i forklaret Glands, og i Haanden holdt han en Landse, fra hvilken der foer Ildgnister til alle Sider.

„Abu Mohammed," udbrød han, „sig paa Øieblikket: „Der gives ingen anden Gud end den almægtige Skaber af alle Ting," ellers gjennemborer jeg Dig."

I min Forskrækkelse glemte jeg alle mine Forsæt, og udtalte disse Ord, der maatte blive til Fordærvelse for mig. Flux stødte Lysets Engel sin Landse i den frafaldne Aand, forvandlede ham til Aske, og jeg styrtede ned fra den svimlende Høide og faldt i Havet.

Bedøvet af Faldet, forblev jeg nogen Tid under Vandet; men saasnartsom jeg atter kom til Besindelse, begyndte jeg at svømme af alle Kræfter, men vilde dog være omkommen, saafremt ikke nogle Matroser, der tilfældigvis vare i Nærheden med deres Baad, havde reddet mig. Men disse Folk talte et mig ganske uforstaaeligt Sprog, og paa deres gjentagne Spørgsmaal kunde jeg kun ved Tegn gjøre dem begribeligt, at jeg ikke forstod dem. Henimod Aften kastede de deres Net ud og fangede en Mængde Fisk, som de stegte, og hvoraf jeg spiste med god Appetit. Den næste Morgen styrede de mod Land, og vi forlode Baaden. Derpaa førte de mig til en meget folkerig By og fremstillede mig for deres Konge, der modtog mig paa det mest smigrende og forekommende. Paa mine Spørgsmaal i saa Henseende erfarede jeg, at Byen, hvori jeg befandt mig, hed Henad og var en af Chinas betydeligste Søstæder. Kongen befalede udtrykkelig en af sine Vi-

sirer at drage Omsorg for mig og vise mig alle Landets Mærkværdigheder. Mest overrasket blev jeg af Frugttræernes Skjønhed, der voxede i Omegnen i en saadan Overflødighed, at jeg ikke kan mindes at have seet noget tilsvarende i nogen anden Egn.

Omtrent en Maaned havde jeg tilbragt ganske behagelig i denne By, da jeg en Morgen paa en Spadseretour ved Bredden af den Flod, der beskyller dens Mure, saae en Ryttер komme jagende hen imod mig med slappe Tøiler.

„Er I ikke Abu Mohammed Alkeslan?" spurgte han, da han var kommen hen til mig.

Paa mit bekræftende Svar bad han mig være ubekymret, eftersom han hørte til mine Venner og vilde bevidne mig sin Tak for en Tjeneste, jeg havde ydet ham.

„Og hvem er I?" spurgte jeg forundret.

„Jeg er," gav han til Svar, „den hvide Slanges Broder og kommer for at sige Eder, at I ikke er meget langt fra det Sted, hvor Eders Hustru forsmægter."

Med disse Ord indhyllede han sig i sin Kappe og tog mig op bagved sig paa Hesten, og afsted gik det med Vindens Hurtighed. Vi rede dybt ind i en stor Skov, og først efter et temmelig langt Ridt holdt han pludselig stille og lod mig stige af.

„I seer der," sagde han, „to Bjerge; gaa langs med dem, til I naaer Kobberbyen, men vogt Eder vel for at betræde den, førend jeg igjen har indfundet mig hos Eder og sat Eder istand til at gjøre det uden Fare."

Med det samme forsvandt han og lod mig blive tilbage i en skrækkelig Ørken. Møisommelig vandrede jeg fremad paa det tørre Sand, der uden tvivl endnu

aldrig var bleven betraadt af nogen dødelig og øinede endelig den af Aanden omtalte By. Dens Mure vare af Malm og ragede helt op i Skyerne. Jeg nærmede mig dem og gik rundt om dem for at finde en Indgang; men alle mine Efterforskninger vare forgjæves. Da viste den hvide Slanges Broder sig igjen og rakte mig en Tryllekaarde, ved hvilken jeg efter hans Sigende kunde komme ubemærket ind i Byen.

Snart derpaa hørte jeg en forvirret Larm af Stemmer, og da jeg saae mig om, bemærkede jeg en Mængde Mennesker, hvis Øine sade midt paa Brystet. Saasnartsom de bleve mig vaer, nærmede de sig mig og spurgte, hvem jeg var, og hvorledes jeg var kommen derhen. Jeg tilfredsstillede deres Nysgjerrighed og fortalte dem mine Eventyr. De meddelte mig nu, at den unge Kvinde, som jeg havde omtalt, virkelig var indenfor Kobberbyens Mure tilligemed den frafaldne Aand, men de vidste ikke, hvorledes han havde behandlet hende.

„Af os," føiede de til, „har I intet at befrygte; thi vi staae i den hvide Slanges Broders Tjeneste. Vil I trænge indenfor disse Mure, saa gaa til hin Kilde og følg dens Løb. Den vil føre Eder ind i Staden, hvortil der ikke gives nogen anden Vei."

Jeg fulgte dette Raad og blev en Vandledning vaer, som jeg traadte ned i. Jeg gav mig til at gaae i den, til jeg naaede dens anden Ende, hvor jeg steg op. Neppe havde jeg tilbagelagt nogle Skridt, før jeg saae min Kone sidde paa en Pude af Guldbrokade, der laa paa en stor Eng. Hun var indhyllet i et Silkeslør, hvis Bort forestillede en herlig Have med Træer, bærende Frugter af Guld og Perler.

Saasnartsom hun fik Øie paa mig, reiste hun sig hurtig og spurgte om, hvem der havde bragt mig til

dette for alle dødelige utilgængelige Sted. Da min Henrykkelse havde lagt sig noget, fortalte jeg hende udførlig, hvad der var hændet mig siden vor Adskillelse og bad hende nu om ligeledes at tilfredsstille min Nysgjerrighed og om muligt angive mig en Maade, hvorpaa jeg kunde befrie hende.

„Hin fordømte Aands rasende Lidenskab for mig," sagde min Gemalinde, „har gjort det umuligt for ham at skjule noget af det, der kunde være ham til Nytte eller Skade, for mig. Jeg kjender derfor alle hans Hemmeligheder og ved af hans egen Mund, at der her i Nærheden gives en Talisman, der behersker alt i denne By. Naar han bruger denne Talisman, kan intet modstaae hans Befalinger. Den opbevares i en Søile."

„Hvor er denne Søile?" afbrød jeg hende.

„Der," svarede hun, idet hun pegede med Fingeren derpaa, „den indeholder Nøglen til vor Fjendes Magt."

Glad over at kjende denne vigtige Hemmelighed, erkyndigede jeg mig om denne Talismans Natur.

„Det er en Ørn," sagde min Gemalinde, „hvorpaa der er indgravet Skrifttegn, der ere mig ubekjendte. Hvis Du kan faae fat i den, saa træd ufortøvet hen til en glødende Kulild, kast saameget Moskus, som der kan ligge paa Enden af en Finger, derpaa og berøg Ørnen dermed. Alle Aander ville da indfinde sig og adlyde dine Befalinger."

Flux gik jeg hen til Søilen, uden Frygt for at blive bemærket, da mit Tryllesværd gjorde mig usynlig, og da jeg havde faaet Ørnen i min Magt, prøvede jeg Talismanens Kraft. Aanderne viste sig øieblikkelig, og jeg tillod dem at vende tilbage til deres Opholdssteder, men befalede dem tillige at være beredte til at

adlyde mig ved første Vink. Derpaa spurgte jeg min Hustru, om hun vilde ledsage mig. Hun indvilligede med Glæde, og vi begave os bort ad den samme Vei, ad hvilken jeg var trængt ind i Staden. Udenfor traf vi de fælsomme Mennesker, der havde givet mig det gode Raad. Jeg bad dem nu om ogsaa at vise mig Vei til min Hjemstavn, ja de dreve endog Tjenstvilligheden saa vidt at ledsage os til Strandbredden, hvor de skaffede mig et seilfærdigt Skib, der var forsynet med Mundforraad. En idelig gunstig Vind bragte os lykkelig til Bosra, og Sherifen, der var henrykt over at gjensee sin dyrebare Datter, modtog os med aabne Arme og overvældede os med Beviser paa sin Kjærlighed og sit Venskab.

Efterat jeg i nogen Tid havde udhvilet mig efter Reisens Mesommeligheder, indelukkede jeg mig en Dag i mit Værelse og fremtog Ornen, som jeg med den største Omhyggelighed havde opbevaret. Jeg rygede den, og strax ilede Aander til fra alle Kanter og kastede sig ned for mig. Jeg befalede dem derpaa at bringe alle de Skatte, Ædelstene og Diamanter, der vare i Kobberbyen, til Basra, hvilket de ogsaa udførte med al optænkelig Hurtighed. Derpaa bød jeg dem bemægtige sig den frafaldne Aand, der i Abestikkelse havde overlistet mig saa grusomt og føre ham til mig. Han fremtren ydmyg og sønderknust for mig, men det rørte mig ikke. Efterat jeg havde gjort ham haarde Bebreidelser i Anledning af hans Forræderi, lod jeg ham indespærre i et Kobberfad, der blev forseglet med Bly, og kaste i Havet.

Siden den Tid have jeg og min Hustru levet i Fryd og Gammen, og intet formørker vor Lykke. Alle mine Ønsker blive øieblikkelig opfyldte, og alle de Skatte, jeg attraaer, bringe mine underdanige Aander mig strax.

Dette, Beherſker af de troende, ere de ſæregne Begunſtigelſer, ſom jeg har den himmelſke Godhed at takke for, og for hvilke jeg ikke ophører at takke den.

Kalifen Harun Alraſchid var bleven meget behagelig underholdt af Abu Mohammeds Fortælling. Han modtog ſaa meget deſto hellere de ham tilbudte Foræringer, ſom han deriblandt ſaae flere Diamanter, der i Størrelſe og Skjønhed langt overtraf Sobeides Ønſker. Han gav Abu Mohammed Alkeslan de meſt udmærkede Beviſer paa ſin Høimodighed og Velvillie og ſendte ham, hædret med Æresbevisninger og Velgjerninger, tilbage til Basra.

Den loierlige Abu Haſſan eller den opvaagnede Styvſover.

Under Kalifen Harun Alraſchids Regjering døde i Bagdad en meget rig Kjøbmand. Han efterlod en allerede bedaget Kone og en eneſte Søn, der blev kaldt den loierlige Abu Haſſan. Denne var altid af ſin ſparſommelige Fader kun bleven knapt forſynet med Penge og havde ofte misundt andre unge Menneſker, der havde flere Penge imellem Hænder og derfor kunde deltage i alle Fornøielſer. Men da Abu Haſſan nu var bleven Arving til en ſtor Formue, foreſatte han ſig at indhente det forſømte og leve paa en Fod, der ſvarede til hans Kaar. Han delte til den Ende ſin Arv i to ligeſtore Dele og anbragte den ene i Huſe i Staden og Landgodſer, der indbragte ſaa meget, at man kunde leve meget anſtændig deraf. Han beſtemte imidlertid, at han foreløbig ikke vilde røre Indtægterne deraf, men opſpare dem; derimod agtede han at ſætte

den anden Del af sin Arv overstyr ved et lystigt Liv. Inden kort Tid havde han samlet en Kreds af unge Kjøbmændssønner om sig og bestilte ikke andet end i Forening med dem Dag ud og Dag ind at slaae Tiden ihjel med lækkre Gjæstebud og Drikkelag, musikalske Underholdninger og Dands af de første Sangere og Dandsere. Alle syntes at være hans Venner og ham hengivne med Liv og Sjæl.

Abu Hassans Udgifter vare imidlertid saa betydelige, at den til dette Øiemed bestemte, betydelige Sum var sluppen op, efterat han havde levet et Aar paa denne Maade. Nu henvendte han sig til sine hidtidige Staldbrødre og meddelte dem, at hans Midler vare udtomte, men ingen af dem gav ham et trøsteligt Svar. Tværtimod undgik de ham, naar de mødte ham. Med et dybt saaret Hjerte fortalte Abu Hassan sin gamle Moder denne sørgelige Erfaring; hun svarede ham, at hun havde kunnet forudsige ham, at det vilde gaae saaledes til. Han havde nu selv faaet Syn for Sagen om, hvad man i Lykkens Dage kaldte Venner, og han kunde være overbeviist om, at han ikke kunde tage sin Tilflugt til andet end det, som han klogelig havde lagt tilside i sin Tid. Thi da det var hende bekjendt, at han havde sat Halvdelen af sin Formue fast, havde hun hidtil undladt at gjøre ham Forestillinger i Anledning af hans ødsle Liv.

Abu Hassan sukkede og græd, men endelig opmandede han sig; han udtalte høit og lydeligt, at han istedetfor Venner kun havde fundet utaknemlige og Skurke, og svor paa, at han for Fremtiden aldrig mere vilde see bekjendte, men kun fremmede hos sig. Han vilde aldrig beholde nogen mere end en Nat i sit Hus, og naar en Gjæst om Morgenen forlod ham, vilde han ikke kjendes ved ham mere. Derpaa lod han det tomme

Pengeskab bringe bort; istedetfor det satte han et andet, i hvilket han havde forvaret Indkomsterne af den tilovers værende Del af sin Formue. Han vilde ingen Dag udgive nogen større Sum, end der var nødvendig til hans og en eneste Gjæstes Fortæring. Hver Aften satte han sig ved Enden af Broen til Bagdad, og saasnart som han fik Øie paa en fremmed — ligemeget af hvilken Stand og Herkomst — indbød han ham høflig til at tage tiltakke hos ham med en Aftensmad og et Natteleie. Derpaa meddelte han ham fremdeles, hvilke Love og Betingelser han havde stillet sig selv med Hensyn til sin Optræden som Vært og førte ham til sit Hus.

Abu Hassan satte vel just ikke et prægtigt, saa dog altid et saadant Maaltid, som hans Gjæster kunde være tilfredse med, fremfor dem; især lod han det aldrig mangle paa god Vin. Han blev sædvanligvis siddende oppe med dem til langt ud paa Natten, og istedetfor at tale om Stats-, Handels- eller Familieanliggender, som Skik og Brug er, underholdt han sig kun om behagelige og fornøielige Ting med dem. Thi han var af Naturen vittig og underholdende og vidste at afvinde alt en munter Side. Naar han om Morgenen tog Afsked med sin Gjæst, ønskede han ham, at Gud vilde holde alle Ubehageligheder fjernet fra ham, naar han siden mødte en saadan fremmed, anstillede han sig, som om han ikke kjendte eller ikke saae ham, ja vendte sig vel endog bort for ikke at blive tiltalt.

I et helt Aar havde han trolig iagttaget denne Fremgangsmaade og sad atter en Aftenstund kort for Solnedgang ved Broen, da Kalifen Harun Alraschid forklædt til Fuldkommenhed, kom gaaende. Han gik ofte saaledes ud for personlig at overbevise sig om, at alt var, som det skulde være, og begav sig endog i denne

Hensigt udenfor Stadens Enemærker. Den Dag kom han som en Kjøbmand fra Musful, der lige nylig paa den anden Side af Broen var gaaet fraborde, og blev fulgt af en stor og stærk Slave. Da han ogsaa i sin Forklædning havde et alvorligt, ærefrygtbydende Udseende, reiste Abu Hassan sig ved Synet af ham, nærmede sig den formentlige Kjobmand fra Musful, hilste forbindtlig paa ham og kysede ham paa Haanden, idet han sagde:

„Herre, jeg ønsker Eder tillykke til den velovers staaede Reise og beder Eder om at vise mig den Ære ikke at forsmaae en Aftensmad og et Natteleie, hvorpaa I kan udhvile Eder efter Reisens Besværligheder, hos mig."

Dernæst forklarede han ham ganske kortelig, at det var hans daglige Vane at tilbyde den første bedste fremmede Husly, men kun for en Nat.

Det besynderlige ved hele Sagen gjorde Kalifen nysgjerrig efter at stifte Abu Hassans nærmere Bekjendtskab og han svarede, blivende i sin Rolle som Kjobmand fra Musful, at han ikke kunde paaskjønne en saa stor og uventet Artighed bedre end ved at modtage den høflige Indbydelse. Abu Hassan tog ham altsaa hjem med sig, og da han ikke vidste, hvor høit hans Gjæst stod over ham, behandlede han ham ganske som sin Ligemand. I et meget anstændig indrettet Værelse lod han ham sidde paa Ærespladsen i Sophaen, og det i Beredskab holdte Afrensmaaltid blev strax baaret frem af Abu Hassans Moder, der forstod at lave yppetlig Mad. Maaltidet bestod af tre Retter, af hvilke den mellemste var en god Kapun, omgivet af fire fede Høns; de to andre Retter vare en fed Gaas og en Ragout af unge Duer. Mere opvartedes der ikke med, men disse Spisers Godhed var uomtvistelig.

Abu Hassan satte sig ved Bordet ligeoverfor sin Gjæst, og begge toge for sig af Retterne efter bedste Evne. De spiste i dyb Taushed og brak efter Landets Skik intet. Da de vare færdige med at spise, rakte Kalifens Slave dem Vand til at toe Hænderne i, og Abu Hassans Moder tog af Bordet. Dernæst bragte hun Desserten, der bestod af alle Aarstidens Frugter, f. Ex. Vindruer, Ferskner, Æbler og Pærer. Da Mørket faldt paa, bleve Lysene tændte; Abu Hassan lod ogsaa nogle Flasker Vin og Bægre bringe ind og sørgede for, at hans Moder forsynede Kalifens Slave med Mad. Førend der var bleven nydt noget af Frugterne, skjænkede Abu Hassan et Bæger fuldt med Vin, kysfede det tre Gange og rakte det til Kalifen, der modtog det og efterat have tømt det gav det tilbage. Abu Hassan fyldte det paany og drak selv; derpaa rakte han det atter fyldte Bæger til sin Gjæst, idet han fremsagde følgende Vers:

„Din Nærværelse er os en Ære, det ville vi ikke dølge, — og naar Du forlader os, vil det falde vanskeligt at faae Dig erstattet."

Kalifen fandt Behag i sin artige og muntre Værts hele Optræden og bad ham om at fortælle sin Historie og sige, hvem han var, paa det at han kunde gjengjælde ham hans Godhed. Men Abu Hassan svarede smilende:

„O Herre, det være langt fra mig at ville høre tale om Erkjendtlighed. Jeg ønsker ikke at træffe sammen med Eder oftere."

„Hvorfor det? Hvorfor vil I ikke tiere nyde mit Selskab?" spurgte Kalifen.

Abu Hassan fortalte ham nu sin Historie; da han var tilende dermed, opslog Kalifen en Skoggerlatter og sagde:

„Ved Allah, under slige Omstændigheder kan jeg ikke andet end give Dig Medhold."

De drak og passiarede sammen til langt ud paa Natten, og Kalifen fremkom med den Yttring, om han da slet ikke havde noget Ønske, til hvis Opfyldelse han kunde forhjælpe ham. Det smertede ham, at han ikke vidste nogen Maade at yttre sin Erkjendtlighed paa, og ihvorvel han kun var en slet og ret Kjøbmand, kunde han dog nok enten personlig eller ved sine Venners Mellemkomst være andre til Nytte. Derpaa svarede Abu Hassan, at han var overbevist om Oprigtigheden af disse Tilbud, men han kunde forsikre, at han hverken havde Bekymringer eller Ønsker eller overhovedet fordrede noget af nogen. Han var, som han allerede havde erklæret, ikke i Besiddelse af den ringeste Ærgjerrighed og var aldeles tilfreds med sin Skjæbne, hvorfor han kun kunde takke sin Gjæst for hans venlige Tilbud ligesom ogsaa for den Ære, han havde bevist ham ved at tage tiltakke med hans tarvelige Maaltid.

„Jeg maa dog imidlertid sige Eder, at der er noget, der fortrædiger mig, uden at det dog forurolige mig videre. Ved Mosteen i vort Kvarter er der nemlig ansat en gammel Imam (geistlig), en Olding af høi Skikkelse og med strengt Aasyn; han er en saa fuldendt Hykler, som man vel kan tænke sig. Denne Mand har rottet sig sammen med fire andre gamle Karle her fra Nabolaget af samme Kaliber som han selv, og i deres daglige Sammenkomster opdigte de enhver optænkelig Bagtalelse og Ondskab imod mig og hele Kvarteret for at udsaae Tvedragt og Splid. Nogle indjage de Skræk, andre true de; kort sagt, de ville spille Herrer og tvinge alle og enhver til at danse efter deres Pibe, skjøndt de selv føre et Liv, saa Gud maa sig forbarme. Sandt at sige, ærgrer det mig, at

de blande sig i andres Anliggender og ikke lade Folk have Fred, istedetfor at de hellere burde læse i Koranen."

„I saae altsaa gjerne, at der blev sat en Grændse for dette Uvæsen," yttrede Kalifen.

Abu Hassan bekræftede det og tilsøiede:

„Den eneste Bøn, jeg vilde besvære Gud med, er, at jeg kun en Dag maatte være Kalif."

„Og hvad vilde I isaafald gjøre?" spurgte Kalifen.

„Jeg vilde statuere et Exempel," vedblev Abu Hassan, „der skulde vinde alle retskafne Folks Bifald. Enhver af de fire Oldinger lod jeg tildele hundrede og Imamen fire hundrede Stokkeslag paa Fodsaalerne, for at de kunde lære at indsee, at det ikke sømmer sig for dem at pine og plage deres Naboer paa en slig Maade."

„Gid Allah vilde bønhøre Eders Ønske," sagde Kalifen. „Jeg er overbevist om, at de troendes Beherster gjerne vilde overlade Eder sin Magtfuldkommenhed, naar den Brug, som I vil gjøre deraf, og Eders gode Hensigt vare ham bekjendte. Ihvorvel jeg nu blot er en fremmed Kjøbmand, saa besidder jeg dog Indsigelse nok til at kunne bidrage noget dertil."

„Jeg mærker nok," mente Abu Hassan, „at I vil gjøre Eder lystig over min Daarskab, og Kalifen vilde maaskee ogsaa gjøre det, hvis han erfarede noget derom. Men han vilde dog maaskee ogsaa indhente Underretning om Imamen og hans Kumpaner og lade dem straffe."

Harun Alraschid forsikkrede, at det slet ikke faldt ham ind at have ham, hans gjæstfrie Vært, tilbedste, og at Kalifen vist heller ikke vilde more sig paa hans Bekostning. Da det imidlertid snart var Midnat, var

det vel det bedste at gaae til Ro. Dette syntes Abu Hassan ogsaa, men foreslog, at de dog først skulde tømme den foran dem staaende Vinflaske. Fremdeles bad han sin Gjæst om at lukke Døren forsvarlig, hvis han den næste Morgen begav sig bort, før han var staaet op. Kalifen havde imidlertid taget Flasken og skjænket i for sig selv og Abu Hassan. Uformærkt kastede han noget af et Pulver, som han førte hos sig, i den sidstes Bæger. Idet derpaa rakte dette til sin Vært, sagde han:

„I har hele Aftenen gjort Eder den Uleilighed at skjænke for mig, og det ringeste, jeg til Gjengjæld kan gjøre, er, at jeg idetmindste sparer Eder den Møie den sidste Gang. Tag dette Bæger af min Haand og tøm det for min Skyld."

Abu Hassan opfyldte dette Ønske, og for at bevise, hvor megen Fornøielse den beviste Ære foraarsagede ham, drak han næsten Vinen ud i et Drag. Men han havde neppe sat Bægeret fra sig igjen, før Pulveret virkede og han faldt i en saa dyb Søvn, at hans Hoved næsten sank ned i hans Skjød. Dette skete saa pludselig, at Kalifen ikke kunde undertrykke sin Latter. Derpaa befalede han den Slave, der ledsagede ham, at læsse den søvndrukne paa Skuldrene og nøie mærke sig Huset, for at han kunde bringe ham tilbage dertil igjen paa nærmere Befaling. Sluttelig forlod han tilligemed Slaven Huset, hvilket han med Hensigt tvertimod Abu Hassans Ønske ikke lukkede og naaede igjennem en hemmelig Dør sit Palads. Slaven maatte med sin Byrde følge ham til hans Gemakker, hvor han lod Abu Hassan afklæde, iføre Kalifens Natdragt og lægge i Seng.

Da dette var skeet, gav Kalifen endvidere sin Storvisir Giafar, Obersten for Gildingerne, Mesrur, Anføreren for sin Livvagt samt alle Tjenere og Slavinder Befaling til, at de skulde vise den i hans Seng

liggende Mand de samme Hensyn, som om det kunde være Kalifen Harun Alraschid selv, naar han stod op den følgende Morgen. Hvad han befalede, skulde udføres, og han skulde i et og alt behandles, som om han var de troendes Behersker. Storvisiren indskærpede han det i Særdeleshed og befalede fremdeles, at man skulde vække ham tidligere end Abu Hassan.

Efterat Mesrur den næste Morgen havde vækket Kalifen, begav denne sig til et Kabinet, hvorfra han igjennem et tilgittret Vindue ubemærkt kunde iagttage alt, hvad der foregik inde i det Værelse, hvor Abu Hassan laa. Hos denne indfandt sig samtidig alle Tjenere og Slavinder, der tause opstillede sig i den Orden, som Kalifen havde paabudt og indført. Alle vare beredte til at varetage de dem paahvilende Pligter, og da det allerede var paa Tider at staae op for at forrette den før Solopgang stedfindende Bøn, holdt Kammertjeneren en i Vineddike dyppet Svamp hen under Abu Hassans Næse. Denne dreiede Hovedet uden at opslaae Øinene og ophostede derpaa med Besværlighed et slimagtigt Stof, der strax blev opfanget i et Guldbækken, forat Gulvteppet ikke skulde tilsmudses. Dette var den sædvanlige Virkning af det Pulver, som Kalifen havde indgivet Abu Hassan, naar dets bedøvende Kraft ophørte efter en kortere eller længere Tid, der betingedes af Kvantummets Storrelse.

Abu Hassan bragte igjen Hovedet i den forrige Stilling, slog Øinene op og saae ved Morgendæmringens matte Skjær, at han befandt sig i et stort, kostbart udstyret Værelse. Loftet var efter arabisk Skik forsiret med ophøiet Arbeide og Malerier, store, gyldne Vaser stode rundtomkring, og Dørforhængene og Fodtepperne vare af Guld og Silke. Deilige Kvinder, der tildels vare forsynede med musikalske Instrumenter, stode

omkring hans Leie ligesom ogsaa underdanige, rigtklædte, sorte Gildinger. Et Blik paa Sengeteppet overtydede Abu Hassan om, at det paa rød Grund var gjennemvævet med Guld og besat med Diamanter og Perler; ved Siden af Sengen fik han Øie paa en Klædning af samme Stof og ligesaa kostbart udsmykket, og paa en Pude laa en Kalifhue. Ved Synet af disse Ting betoges han af en ubeskrivelig Forvirring og Overraskelse. Han ansaae imidlertid det hele for en Drøm, der imidlertid forekom ham at være saa virkelig, at han ønskede, at den maatte gaae i Opfyldelse.

„Skulde jeg virkelig være Kalif!" sagde han ved sig selv, men vedblev efter nogen Betænkning:

„Nei, det er naturligvis en Feiltagelse, en Drøm, der hidrører fra det Ønske, som jeg udtalte til min Gjæst."

Med disse Ord lukkede han Øinene for at sove videre.

Flux nærmede en Gilding sig og sagde ærefrygtsfuld:

„Beherster af de troende, maatte det behage Eders Majestæt ikke at sove ind igjen, thi det er paa Tiden at holde Morgenbøn, Solen viser sig allerede."

Overordentlig forbauset ved disse Ord, spurgte Abu Hassan sig selv:

„Er jeg vaagen eller sover jeg? Jeg sover," vedblev han med bestandig lukkede Øine, „derom kan der ikke være to Meninger."

Men da Gildingen intet Svar fik og Abu Hassan ikke gjorde Miner til at staae op, begyndte han paany:

„Beherster af de troende, Eders Majestæt maa holde mig tilgode, at jeg gjentager for Eder, at det er paa Tiden at staae op, for at I ikke skal forfeile

den rigtige Tid til Bønnen før Solopgang, hvilket Eders Majestæt ellers ikke har for Stik at gjøre."

„Saa er det altsaa Virkelighed og ikke Drøm," sagde Abu Hassan. „Den der sover, kan intet høre, men jeg forstaaer, hvad der bliver sagt til mig."

Derpaa aabnede han Øinene, og da det imidlertid var bleven høilys Dag, saae han nu tydelig det, der før havde foresvævet ham i dunkle Omrids. Med oprømt Udseende reiste han sig overende i Sengen, og Glæden over hans Ophøielse stod tydelig malet i hans Ansigt. Kalifen iagttog fra sit Skjul dette med megen Fornøielse. Kvinderne kastede sig nu ned for ham og bragte ham med deres musikalske Instrumenter en saa velklingende Morgenhilsen, at han blev som ude af sig selv af Nydelse og Henrykkelse. Imidlertid bleve hans første Tvivl med Hensyn til Virkeligheden af disse Ting atter vakte. Han holdt Haanden for Øinene, sænkede Hovedet og sagde ved sig selv:

„Hvad er dette? Hvor er jeg? Hvad er der foregaaet med mig? Hvad er det for et Palads? Hvem tilhører disse Gildinger, disse prægtig klædte Tjenere og skjønne Kvinder? Skulde jeg da ikke kunne komme paa det rene med, om jeg drømmer eller er vaagen og ved fuld Bevidsthed?"

Da han endelig igjen tog Haanden bort fra sine Øine og saae sig om, trængte allerede Solens første Straaler igjennem Vinduet ind i Værelset til ham. Paa samme Tid traadte Mesrur, Oversten for Gildingerne, ind, bukkede dybt og sagde:

„Behersker af de troende, Eders Majestæt maa tillade mig at gjøre Eder opmærksom paa, at I sædvanlig ikke staaer saa sent op, at I forsømmer den rette Tid til Morgenbønnen. Hvis I ikke har tilbragt en slet Nat eller føler Eder upasselig, saa maa I ikke tøve

med at bestige Thronen, indtage Forsædet i Raadsforsamlingen og vise Eder for Folket. Befalingsmændene over Eders Hær, Statholderne i Provindserne og de andre høie Embedsmænd vente blot paa det Øieblik, da Raadsalens Døre skulle oplukkes for dem."

Denne Mesrurs Tale bibragte Abu Hassan den Overbevisning, at han hverken sov eller drømte. Han var imidlertid for raadvild og forvirret til at kunne fatte nogen Beslutning. Endelig fæstede han et gjennemtrængende Blik paa Mesrur og spurgte alvorlig:

„Med hvem taler I, og hvem er det, som I, der er mig ganske ubekjendt, kalder de troendes Beherster? I befinder Eder i en fuldstændig Vildfarelse."

Disse Spørgsmaal havde maaskee bragt enhver anden end Mesrur ud af Fatningen; han spillede imidlertid den Rolle, som Kalifen havde foreskrevet ham, fortræffelig videre.

„Allernaadigste Herre og Konge," udbrød han, „Eders Majestæt vil kun drive Spøg med mig. Er I da ikke de troendes Beherster, Verdens Eneherster, indsat af Propheten, hvem Gud, Himlens og Jordens Herre, har sendt? Eders ringe Slave Mesrur har ikke glemt det i den Række af Aar, hvori den Lykke var ham forundt at hellige Eders Majestæt sin Ærefrygt og sin Tjeneste. Han vilde anse sig for det ulykkeligste Menneske, hvis han havde fortjent Eders Unaade. Derfor bønfalder han Eder i al Ydmyghed om at berolige ham i saa Henseende, og han foretrækker at troe, at I i afvigte Nat har været besværet af en ubehagelig Drøm."

Over denne Tale af Mesrur brast Abu Hassan i en saadan Latter, at han faldt baglænds om paa Hovedpuden, og den inderlig fornøiede Kalif vilde gjerne have leet med, hvis han ikke havde befrygtet at forværve den saa godt indledede Morskab.

Da Abu Hassan endelig havde leet sig mæt, reiste han sig igjen op og spurgte en lille sort Gilding:

„Hør engang, sig mig, hvem jeg er?"

„Herre, Eders Majestæt er de troendes Beherster, og paa Jorden Stedfortræder for begge Verdeners Herre."

„Du er en lille Løgner, Begsjæs!" svarede Abu Hassan og kaldte paa en af de ham nærmest staaende Kvinder.

Han holdt Haanden hen til hende og befalede:

„Bid mig i en af mine Fingerspidser, forat jeg kan føle, om jeg sover eller er vaagen."

Slavinden vidste, at Kalifen var Tilstuer af det hele, og benyttede med Glæde Leiligheden til at bidrage sit til hans Morskab. Hun bed derfor saaledes i Abu Hassans Fingre, at det smertede ham. Han trak hurtig Haanden til sig og udraabte:

„Jeg sover ikke, det er jeg aldeles vis paa! Men ved hvilket Vidunder er jeg i Nattens Løb bleven Kalif. Det er dog den allermærkværdigste og mest forbausende Sag af Verden!"

Derpaa henvendte han sig til det samme Pigebarn og sagde:

„Skjul ikke Sandheden for mig, derom besværger jeg Dig i Navnet af den Gud, vi begge troe paa. Er jeg virkelig de troendes Beherster."

„Ja, visselig er I det," lød Svaret, „og vi ere alle høilig forbausede over, at I vil bringe os paa andre Tanker."

„Du er en Løgnerske," svarede Abu Hassan, „jeg ved meget godt, hvem jeg er."

Da Mesrur nu bemærkede, at Abu Hassan vilde staae op, hjalp han ham med at komme ud af Sengen, og saasnartsom han var kommen paa Benene, gjenlod

Gemakket af de tilstedeværendes Glædesyttringer. De udraabte samtidig:

„Behersker af de troende, Gud skjænke Eders Majestæt en lykkelig Dag!"

„O Himmel! hvilket Vidunder!" udbrød Abu Hassan; „igaaraftes var jeg endnu Abu Hassan, og denne Morgen er jeg de troendes Behersker. Jeg begriber intet af denne pludselige og forbausende Forandring."

Han blev nu hurtig klædt paa af de dertil bestemte Tjenere, og saasnartsom dette var forbi, gik han med Obersten for Gildingerne foran sig igjennem Rækker af Tjenere, Gildinger og Kvinder til Raadsalen. Dørforhænget blev draget tilside for ham, og en Dørvogter aabnede Døren. Da de vare komne hen til Thronen, greb Mesrur ham under den ene og en Tjener ham under den anden Arm for at hjælpe ham ved Opstigningen. Under Dørvogternes Lykonskninger og Velsignelser tog han Plads, og ved at see sig om fik han Die paa Livvagtens Befalingsmænd, der stode opstillede i Rækker. Nu traadte Storvisiren ind, kastede sig ned for Thronens Fod og sagde, idet han igjen reiste sig op:

„Behersker af de troende, Gud holde sin Haand over Eder i denne Verden, optage Eder i sit Paradis i den anden og styrte Eders Fjender i Helvedes Flammer!"

Efter alt dette tvivlede Abu Hassan endelig ikke længere om, at hans Ønske var opfyldt og han var Kalif. Og uden at gjøre sig flere Skrupler besluttede han strax at bruge sin Magt. Han saae altsaa med alvorlig Værdighed paa Storvisiren og spurgte, om han havde noget paa Hjerte. Kalifen, der imidlertid havde begivet sig ind i et andet Gemak, hvorfra han kunde

overſee Salen, bemærkede med Velbehag, at Abu Hasſan næſten tog ſig ligeſaa værdig ud paa Thronen ſom han ſelv.

Storviſiren meldte Abu Hasſan, at Emirerne, Viſirerne og ſamtlige Medlemmer af Raadet ventede paa det Øieblik, da de efter Sædvane kunde træde ind for at bevidne Kalifen deres Ærefrygt. Abu Hasſan gav ſtrax Befaling til at indlade dem, og Storviſiren lod Befalingen gaae videre til Overdørvogteren, der ſkyndte ſig at oplukke Døren. Strax traadte Emiren og de fornemſte Hoffolk ind i deres Embedsdragter og i god Orden; de nærmede ſig Thronens Fod, hvor de alle, den ene efter den anden, kaſtede ſig paa Knæ, ſom de pleiede at gjøre for Kalifen og berørte Fodteppet med Panden. Ifølge den Anviſning, ſom de havde faaet af Storviſiren tiltalte de Abu Hasſan med Navn af de troendes Beherſker, og begave ſig derpaa til de for dem beſtemte Pladſer. Efterat de alle havde gjort dette, indtraadte der en dyb Taushed, og Storviſiren, der beſtandig opholdt ſig ved Thronens Fod, begyndte at foredrage forſkjellige Sager i den Orden, hvorpaa de fulgte efter hinanden i den Bunke Papirer, ſom han holdt under Armen. Det var ſædvanlige og lidet vigtige Anliggender, men alligevel erhvervede Abu ſig derved endogſaa Kalifens Beundring, idet han ingenlunde geraadede i Forlegenhed, men hvad enten det gjaldt om at bevillige eller afſlaae altid dømte i Overensſtemmelſe med den ſunde Menneſkeforſtand. Midt i Forhandlingerne afbrød han imidlertid Storviſiren og kaldte paa Politimeſteren, der ſtrax ilede hen til Thronens Fod og kaſtede ſig ned der. Da han igjen havde reiſt ſig, befalede Abu Hasſan ham, at han ſtrax ſkulde begive ſig til en vis Moſkee, hvor han vilde finde en Imam og fire Oldinger med hvidt Skjæg. Disſe ſkulde

han bemægtige sig og lade hver af dem tildele hundrede og Imamen fire hundrede Stokkeslag. Derpaa skulde de iføres Pjalter, sættes baglænds paa Kameler og føres igjennem Byen, medens en Udraaber forkyndte:

„Saaledes straffer man dem, der ubeføiet blande sig i Ting, der ikke angaae dem, og formelig gaae ud paa at tilføie deres Naboer Skam og Skade."

„Fremdeles skal Du paalægge dem," vedblev Abu Hassan, „at flytte til et andet Kvarter af Byen og ikke sætte deres Fødder i det, som de ere blevne jagede ud af. Medens Eders undergivne føre dem igjennem Byen, kan I aflægge mig Beretning om, hvorledes det er løbet af."

Politimesteren lagde Haanden paa sit Hoved til Tegn paa, at han under sammes Tab vilde adlyde, kastede sig endnu engang ned for Thronen og gik. Den lyttende Kalif foraarsagede det stor Morskab, at Abu Hassan uden Forhaling anordnede Imamens og hans fire Raadgiveres Afstraffelse. Storvisiren havde imidlertid fortsat og næsten endt sit Foredrag, da Politimesteren kom tilbage. Han kastede sig ned foran Thronen og meldte „de troendes Beherster", at hans Befaling med Hensyn til Imamen og hans fire Raadgivere var udført. Tillige overrakte han Abu Hassan en derover optagen Protokol, der var underskreven af flere af Kvarterets Beboere, som han godt kjendte. Efter at have gjennemlæst denne tilkjendegav Abu Hassan ham sin Tilfredshed og sagde med et Udtryk af Velbehag ved sig selv:

„Saadanne Hyklere have godt af at blive til Spot og Spe."

Kalifen, der læste i hans Indre, billigede ogsaa den Maade, hvorpaa han havde afgjort Sagen.

Derpaa befalede Abu Hassan Storvisiren, at han

af Storskatmesteren skulde lade sig give en Pung med tusend Guldstykker og bringe den til en Kone, der var Moder til en vis Abu Hassan med Tilnavnet den loierlige og boede i samme Kvarter af Staden. Sidstnævnte var kjendt af ethvert Barn, hvorfor han slet ikke kunde tage feil. Medens Storvisiren begav sig bort for at udføre dette, aflagde Politimesteren Beretning om flere Ting, der hørte til hans Virkekreds, hvilket stod paa, indtil Storvisiren vendte tilbage. Efterat denne havde meldt, at han rigtig havde flyet Abu Hassans Moder en Pung med tusend Guldstykker i, kom Mesrur, Obersten for Gildingerne tilbage fra Paladsets Indre, hvorhen han tilforn havde begivet sig. Han gav nu Emirerne og Visirerne ved et Tegn at forstaae, at Forsamlingen var hævet, hvorpaa alle anbefalede og bortfjernede sig i den Orden, hvori de vare komne, efter først at have bøiet sig i Støvet for Thronen.

Storvisiren, Mesrur og Befalingsmændene over Livvagten samt den skjulte Kalif befandt sig endelig alene med Abu Hassan, der, understøttet af Mesrur og en anden fornem Hofembedsmand, steg ned af Thronen og begav sig tilbage til det Gemak, hvorfra han var kommen. Storvisiren gik foran, men neppe havde Abu Hassan gjort nogle Skridt, førend han følte Trang til at tilfredsstille en naturlig Fornødenhed. Øieblikkelig aabnede man et lille Gemak med Marmorgulv, og man rakte ham et Par guldbroderede Tøfler, som Kalifen havde paa Fødderne naar han besøgte dette Sted. Abu Hassan tog dem og puttede dem i et af sine vide Ærmer, hvorover Storvisiren og alle de tilstedeværende nær vare bristede i Latter og saaledes havde gjort en Ende paa hele Spøgen. De undertrykte dog deres Lyst til at lee, og Storvisiren maatte endog tage sig sammen i den Grad, at han kunde forklare Abu Hassan,

hvortil Tøflerne brugtes. Derpaa gik han bort for at opsøge Kalifen og fortalte ham denne Hændelse, der morede ham kosteligt.

Da Abu Hassan igjen traadte ud af Gemakket, gik Mesrur foran ham til Spisesalen, hvorhen flere Gildinger vare ilede iforveien for at give de musikkyndige Kvinder Underretning om Kalifens (Abu Hassans) Ankomst. Strax paabegyndte de en Sang og et Strengespil, der var saa velklingende, at Abu Hassan af Nydelse og Henrykkelse ikke vidste, hvad han skulde tænke om det, som han saae og hørte.

„Hvis dette er en Drøm," sagde han ved sig selv, „saa varer den længe. Men det er ingen Drom, thi jeg er jo ved min fulde Bevidsthed; jeg hører og seer, tænker og gaaer. Guds Villie skee, hvordan det end siden gaaer. Imidlertid kan jeg ikke tvivle om at være de troendes Beherster, thi der gives kun et eneste Menneske, som kan være omgiven af en Glands som den, der omgiver mig. Den Agtelse og Ærbødighed, der vises mig, og de Befalinger, jeg udsteder og lader fuldbyrde, ere tilstrækkelige Beviser."

Kort at fortælle, han tvivlede ikke mere om sin Kalifværdighed, da han saae sig i den rummelige og prægtige Sal, hvor Guldet glimrede omkaps med de mest spillende Farver. Syv Chor af Sangerinder og musicerende Kvinder, den ene skjonnere end den anden, vare opstillede deri, og syv gyldne, syvarmede Lysekroner hang under det med Guld og asurblaa Farve herlig forsirede Loft. Paa Bordet i Midten stode store, gyldne Fade, hvorfra der udstrømmede Duft af Ambra og af de Kryderier, hvormed Spiserne vare tilberedte. Rundtomkring Bordet stode syv, fortryllende smukke Piger i de kostbareste og prægtigste Gevandter og med Vifter i

Hænderne for at tilvifte Abu Hasfan Kjoling, medens han fpifte.

Har nogenfinde en dødelig været henrykt, faa var det Abu Hasfan, da han betraadte denne prægtige Sal. Ved hvert Skridt maatte han ftandfe for nøiere at betragte de vidunderlige Ting, der frembød fig for hans Blikke. Han vendte og dreiede fig hvert Minut til alle Sider, hvilket foraarfagede den opmærkfomt iagttagende Kalif megen Fornøielfe. Efterat Abu Hasfan omfider havde taget Plads ved Bordet, fatte Pigerne deres Vifter i Bevægelfe. Han tog dem enkeltvis i Diefyn og beundrede den Ynde, hvormed de varetoge denne Forretning; derpaa fagde han, at en var fuldkommen tilftrækkelig dertil, og befalede de andre fex at fætte fig tilbords hos ham. Bordet var rundt, og han lod dem vælge deres Pladfer faaledes, at han havde noget fmukt for Die, hvorhen han end vendte fine Blikke. Af Ærefrygt vovede Pigerne imidlertid ikke at fpife, hvilket foranledigede ham til felv at fylde deres Tallerken og med forbindtlige Ord nøde dem til at fpife. Paa fine Spørgsmaal om deres Navne erfarede han, at de hed Alabafthals, Koralmund, Maaneaafyn, Solfkin, Dienlyft og Hjertensfryd, og da han fluttelig ogfaa fpurgte den fyvende, der bevægede Viften, fik han til Svar, at hun hed Sukkerrør. De Artigheder, fom han vidfte at fige enhver ifær i Anledning af deres Navne, røbede, at han var i Befiddelfe af megen Forftand, og ftillede ham endnu høiere i den alt nøie bemærkende Kalifs Agtelfe, end det allerede var Tilfældet.

Da Abu Hasfan ophørte med at fpife, fagde en af Pigerne til de opvartende Gildinger:

„De troendes Beherfker begiver fig nu ind i Desfertfalen; bringer ham Vadfkevand!“

Paa samme Tid reiste alle sex sig, og en af dem tog et gyldent Vandfad ud af Gildingens Hænder, en anden en gylden Vadskekande, en tredie et Haandklæde; knælende holdt de disse Ting hen til Abu Hassan, der var bleven siddende paa sin Plads. Efterat have toet sig, reiste han sig, en af Gildingerne sloge Dørene til en anden Sal op, og han og Mesrur begave sig derind.

Med stigende Forbauselse saae Abu Hassan sig i en ligesaa rummelig og prægtig, men paa en ganske anden Maade med Malerier, Metalvaser og andre kostbare Sager udstyret Sal. Ogsaa her fandt han syv andre Chor af Sangerinder og smukke Slavinder med musikalske Instrumenter; de modtoge ham med Concert, og om et Bord, der var midt i Salen og var besat med syv Skaaler, fulde af de mest udsøgte Frugtarter, stode med Vifter syv andre Piger, som vare endnu smukkere end de forrige. Efterat Abu Hassan endelig havde taget Plads ved Bordet og betragtet de syv Piger en for en uden at kunne give nogen af dem Fortrinet, befalede han dem alle at sætte sig tilbords hos ham og spise med ham, eftersom det slet ikke var saa varmt, at han behøvede deres Tjeneste. Da de havde sat sig, erkyndigede han sig om deres Navne, der løde anderledes end de forrige skjønnes, og hvoraf hvert især betegnede en særegen Egenskab ved Aanden eller Gemyttet. Hans Glæde derover udtalte sig i de sindrige Artigheder, hvormed han forelagte dem alle Frugter. Efterat han ogsaa her havde tilfredsstillet sin Appetit, førte Mesrur ham atter til en ligesaa stor og prægtig Sal, hvor han paany blev modtagen af andre Sangerinder og musicerende Slavinder, og hvor han fandt syv andre Skjønheder staaende om det med syv Guldskaaler, fulde af Sylttetøi, besatte Bord.

Abu Hassan bar sig her ad ganske paa samme Maade som tilforn, og Dagen nærmede sig sin Ende, da Mesrur førte ham ind i en fjerde, ikke mindre prægtig Sal. Ogsaa her ventede syv Musikchor paa ham, og syv smukke Piger stode om Bordet, hvorpaa der prangede syv Guldskaaler med alleslags Kager, Sukkergodt og andre Lækkerier, der pirre Tørsten. Desforuden var her opstillet en Skjænk med syv store Sølvflasker, indeholdende den lisligste Vin, og syv Krystalbægere af herligt Arbeide. Endvidere vare ikke alene alle Lysene i de syv Lysekroner tændte, men fra en Mængde andre udstraalede et forbausende Lyshav. Efterat Abu Hassan havde pladseret sig ved Bordet, blev han længe siddende i stum Henrykkelse, medens han betragtede de ham omgivende syv Slavinder, der forekom ham at være smukkere end alle de tidligere. Han vilde ogsaa vide deres Navne, men kunde paa Grund af den larmende Musik ikke gjøre sig forstaaelig, førend han han havde paabudt Stilhed ved at klappe i Hænderne. Derpaa tog han den nærmest staaende Slavinde ved Haanden, bad hende tage Plads, lagde nogle af Bordets gode Ting for hende og spurgte om hendes Navn.

„Behersker af de troende," svarede hun, „jeg hedder Perlekrands."

„Du havde i Sandhed ikke kunnet faae noget Navn, der var mere passende for Dig eller bedre betegnede dit Værd," udbrød Abu Hassan; „men uden at ville træde den for nær, der har givet Dig dette Navn, maa jeg sige, at dine skjønne Tænder overtræffe alle Perler af det reneste Vand i Verden. O Perlekrands, eftersom dit Navn er saaledes, vis mig den Venlighed at tage et Bæger og give mig og drikke med din skjønne Haand."

Han havde hidtil i de tre første Sale kun drukket

Vand, som det er Skik og Brug hos fornemme og fattige i Bagdad; Vin nyder man blot om Aftenen. Den, der bærer sig anderledes ad, bliver anseet for en Drukkenbolt, thi om Dagen behøver man sin fulde Fornuft til sine Forretninger, og naar der kun bliver drukken Vin om Aftenen, kunne berusede ikke gjøre Optøier paa Gaden om Dagen. Perlekrands overrakte ham paa det artigste et med Vin fyldt Krystalbæger; han saae smt paa hende og sagde:

„Jeg drikker paa din Sundhed og beder Dig om ogsaa at skjænke for Dig selv og gjøre mig Besked."

Hun opfyldte hurtig hans Ønske, men førend hun drak, gav hun en Sang tilbedste, der overraskede ham ligesaa meget ved Nyheden af dens Indhold som ved Skjønheden af hendes Stemme.

Derpaa udvalgte Abu Hassan nogle andre Lækkerier og rakte dem til den anden skjønne; han lod hende ligeledes tage Plads og sagde hende smigrende Ting med Hensyn til hendes Navn, der var Morgenstjerne. Han lod ogsaa hende kiedentse et Bæger og rettede den samme Anmodning til den tredie, der hed Dagslys, og fremdeles til de øvrige, saa at alle syv til Kalifens store Morskab maatte skjænke for ham. Efterat han var naaet Rækken igjennem, gik Perlekrands atter hen til Skjænken og fyldte et Bæger, men kastede noget af Kalifens søvndysende Pulver deri og tilbød Abu Hassan det med de Ord:

„Beherster af de troende, jeg beder Eders Majestæt af Omsorg for Eders Velbefindende at modtage endnu dette Glas af mig, og førend I tømmer det at laane Øre til en Sang, som jeg har digtet idag og endnu ikke sunget for nogen. Jeg smigrer mig med, at den ikke vil mishage Eder."

Abu Hassan tog Bægeret og bevilligede hendes Bøn, idet han sagde:

„Som de troendes Beherster befaler jeg Dig at foresynge mig den, thi jeg er overbevist om, at en saa henrivende Skabning kun kan opfinde noget, der er yndigt og sindrigt."

Perlekrands sang saa skjønt og udtryksfuldt til Citheren, at Abu Hassan var ude af sig selv af Henrykkelse; han lod hende gjentage Sangen og hørte derpaa med samme Begeistring. Derpaa tømte Abu Hassan, der vilde hædre hende efter Fortjeneste, Bægeret og vendte sig dernæst om til hende for at tale, men formaaede blot at fremmumle nogle uforstaaelige Ord. Sovepulveret virkede nemlig saa hurtigt, at hans Øine faldt til, hans Hoved sank ned paa Bordet, og han sov ligesaa fast som den foregaaende Nat. Bægeret, der gled ud af hans Haand, blev med Behændighed opfanget af en af Slavinderne. Da traadte ogsaa Kalifen frem af sit Skjul; han havde været Vidne til alt ligefra Begyndelsen til Enden og fundet langt mere Fornøielse i denne Spøg, end han ventede.

Paa hans Befaling aftog man Abu Hassan Kalifdragten og iførte ham hans egne Klæder; derpaa maatte den Slave komme, der havde ledsaget Kalifen paa hans sidste Udflugt, og bringe Abu Hassan tilbage til hans Bolig. Det blev ham udtrykkelig paalagt at lægge ham lydløst paa hans Sopha og lade Døren staae aaben, naar han gik bort. Slaven udførte trolig Befalingen og vendte dernæst tilbage for at melde Kalifen det skete. Denne yttrede nu:

„Abu Hassan ønskede sig kun at være Kalif en eneste Dag for at lade Imamen og de fire Scheiker i sit Kvarter tugte, da deres Opførsel mishagede ham.

Jeg har hjulpet ham til at faae sit Ønske opfyldt, og han kan altsaa være tilfreds i denne Henseende."

Abu Hassan vaagnede først sent om Morgenen af sin Bedøvelse, og førend han endnu havde oplukket Øinene, raabte han saa høit, som han kunde, paa Perlekrands, Morgenstjerne og alle de andre stjønne, som han havde seet ved Kalifens Borde. Der var naturligvis ingen, der svarede; endelig hørte hans Moder hans Skrig. Hun ilede til og spurgte:

„Min Søn, hvad feiler Dig? Hvad er der tilstødt Dig?"

Abu Hassan spilede sine Øine op og svarede:

„Hvem er Du, ulykkalige Kone, at Du vover at tale paa en saadan Maade til de troendes Beherster?"

„Din Moder er jeg, min Søn," svarede hun, men han tilraabte hende:

„Du lyver; jeg er de troendes Beherster, Folkenes og Rigernes Fyrste."

„Ti stille, min Søn, Du udsætter Dit Liv for Fare, thi ogsaa Væggene have Øren," bad hans Moder og begyndte at udtale Velsignelser og Beskyttelsesformularer imod Trylleri over ham.

Derpaa vedblev hun:

„Du maa have drømt, og imedens har den Onde drevet sit Spil med Dig. Hør, jeg har noget glædeligt at meddele Dig. Kalifen har igaar ladet Imamen og hans fire Scheiker afstraffe og dernæst forvise af vort Kvarter, og mig har han i sit Navn tilsendt en Pung med tusend Guldstykker i."

Da Abu Hassan hørte sin Moder fortælle dette, udstødte han et voldsomt Skrig og raabte:

„Det var mig, der udstedte Befalingen til at afstraffe Imamen og sendte Dig tusend Guldstykker; jeg

er de troendes Beherſker og vil overbeviſe Dig derom, gamle Hex.''

Med disſe Ord ſprang han op, greb en Stok og ſlog ſaa ubarmhjertig løs paa hende, at hun raabte om Hjælp; Naboerne, der fandt Døren ſtaaende aaben, ſtyrtede ind for at ſtaae hende bi. De hørte ham tilraabe ſin Moder:

„O, Du fordømte gamle Kjælling, er jeg ikke de troendes Beherſker? Du har forgjort mig!"

Dette bragte dem øieblikkelig paa den Formening, at den loierlige Abu Hasſan maatte være bleven forrykt. De bemægtigede ſig derfor hans Perſon, bandt ham Hænderne paa Ryggen og førte ham under et ſtort Optog af Menneſker til Galehuſet (der i de arabiſke Byer ſom oftest er forenet med et Sygehus). Her gjorde de afſkyelige Lægemidler, ſom han maatte indtage, og de Pidſkeſlag, der daglig bleve ham tildelte, ham ſnart næſten virkelig vanvittig. Han rev Klæderne af Kroppen og blev endelig ſluttet i ſvære Lænker. Først efter mange Dages Forløb blev han rolig nok til at tage imod Fornuft af ſin Moder, der hver Dag beſøgte og ynkede ham. Han klagede nu ſin Nød for hende, og hun ſvarede:

„Min Søn, frygt Gud i alle Ting. Havde Du været de troendes Beherſker, ſaa vilde al denne Jammer og Elendighed ikke være kommen over Dig."

„Ved Allah, Du taler Sandhed!" udbrød Abu Hasſan; „jeg maa have drømt, at jeg var Kalif, thi nu er jeg overbeviſt om, at jeg er din Søn, Søn af en Moder, hvem jeg ligetil hin Ulykkesdag, ſom jeg tænker paa med Skamfuldhed, altid har holdt i Ære og for Fremtiden ogſaa vil behandle med al den Agtelſe, der tilkommer hende."

Denne forſtandige Tale forvandlede de Smertens-

taarer, som Abu Hassans Moder indtil da havde udgydt i saa rigeligt Maal, til Glædestaarer over den atter helbredede Søn. Da hun omsider blev istand til at indklæde sine Følelser i Ord, forklarede hun, hvad hendes Anskuelse om hans Eventyr var.

„Hin fremmede," sagde hun, „som Du sidste Gang beværtede med Aftensmad, har ved sin Bortgang ikke lukket Døren til dit Værelse, ihvorvel Du anbefalede ham at gjøre det. Rimeligvis har den onde Aand benyttet sig af Leiligheden til at smutte ind til Dig og styrte Dig i din skrækkelige Forblindelse. Desaarsag skylder Du Gud stor Taknemlighed for, at han har befriet Dig for den, og Du maa bede ham om, at han for Fremtiden beskytter Dig imod den Ondes Snarer."

Abu Hassan mente ligesom sin Moder, at hin Kjøbmand fra Mussul havde paaført ham Ulykken, og bad hende sluttelig om, hvis hun havde ham kjær, skyndsomst at befrie ham fra dette skrækkelige Sted og hans Bødlers Grusomhed, der ellers ufeilbarlig vilde forkorte hans Liv. Den i Henseende til sin Sons Helbredelse fuldkommen beroligede Moder bevirkede strax hans Løsladelse hos Opsynsmanden ved Galehuset og tog ham med hjem. Her tilbragte Abu Hassan flere Dage med at styrke sig ved Pleie og kraftigere Spiser end dem, han havde faaet i Galehuset. Da han atter var kommen til Kræfter, smagte det ham ikke at spise og drikke alene om Aftenen; han vilde derfor optage sine tidligere Sædvaner og daglig hente sig en Gjæst hjem. Den Dag, paa hvilken han for første Gang i denne Hensigt igjen indfandt sig paa Bagdads Bro, var den første i en Maaned. Kalifen pleiede forklædt at gjøre en Tour udenfor Byen for personlig at overbevise sig om, at hans Anordninger bleve udførte. Saaledes begav det sig da, at Abu Hassan neppe havde

taget Plads paa en Bænk ved Broens Rækværk, førend han saae den igjen som Kjøbmand fra Musful forklædte Kalif, ledsaget af den samme Slave som første Gang, komme fra den anden Side af Broen.

Ved Synet af denne Kjøbmand, hvem Abu Hassan ansaae for Ophavsmanden til alle de Fortrædeligheder, han havde døiet, fordi han ved sin Bortgang havde ladet Døren staae aaben, gjennemfoer en Gysen ham. Han vendte sig strax om imod Vandet og saae udover Rækværket for at undgaae hin fremmede Ulykkesfugl. Kalifen havde imidlertid ligeledes faaet Øie paa ham og bemærkede, at han vilde undvige ham; han gik altsaa over Broen paa den Side, hvor Abu Hassan sad. Hvad der var hændet denne efter hans korte Optræden som Kalif, havde Kalifen til Punkt og Prikke erfaret. Men han ansaae ham for at være Mand for at berede ham mange Løier og glædede sig over den gode Leilighed til atter at komme i Selskab med ham, thi han var næsten bange for, at Abu Hassan havde opgivet sine gjæstfrie Sædvaner. Da han var kommen tæt hen til ham, bukkede han sig, saae ham ind i Ansigtet, og udraabte:

„Er det Dig, Broder Abu Hassan? Vær hilset og lad mig trykke Dig til mit Bryst.“

„Jeg vil ikke have noget med Dig at gjøre og har ikke Brug hverken for din Hilsen eller din Omfavnelse,“ svarede Abu Hassan barsk og uden at løfte Øinene iveiret. „Gaa din Vei.“

„Hvorledes? Kjender Du mig ikke?“ udbrød Kalifen; „mindes Du ikke mere den Aften, som vi tilbragte sammen for en Maanedstid siden i dit Hus, hvor Du viste mig den Ære at diske op for mig med alle mulige gode Sager?“

Men Abu Hassan svarede ligesaa uvenlig som til-

forn, at han ikke kjendte ham, og opfordrede ham endnu engang til at gaae Pokker ivold. Den forklædte Kalif afstod alligevel ikke fra sit Forehavende, men begyndte at tale vidt og bredt om deres tidligere Samværen. Han erindrede ham ogsaa om de gode Ønsker, med hvilke han havde søgt at bevidne Abu Hassan sin Taknemlighed, og om, at han til Opfyldelsen af dem havde tilbudt sin Indflydelse, der ikke var til at lade haant om. Til syvende og sidst bad han ham om, eftersom hans Lykkestjerne havde villet, at han for anden Gang skulde træffe sammen med ham, atter at være saa gjæstfri imod ham som for en Maaned siden.

Abu Hassan svarede kun derpaa med afvisende Indvendinger.

„Dine gode Ønsker have ikke ført mig til andet, end at jeg nær var bleven gal, men jeg har i al Fald saamegen Fornuft tilbage, at jeg vil undgaae at komme endnu engang sammen med et Menneske, der bliver ledsaget af Ulykken. Gaa altsaa og ærgre mig ikke længere. Hvorfor skal jeg sige det saa ofte? Gud være med Dig! Du har bragt mig Fortrædeligheder nok paa Halsen, jeg vil ikke atter udsætte mig derfor."

Men Kalifen kaldte bestandig Abu Hassan sin gode Ven, omfavnede ham og beklagede sig over den krænkende Behandling, som han lod ham blive tildel. Dernæst besvor han Oprigtigheden af sine Følelser og bad ham om at meddele ham de slemme Begivenheder, der vare hændede ham, for at give ham Leilighed til at raade Bod derpaa, hvis han virkelig skulde være Skyld deri, som Abu Hassan paastod. Denne gav omsider efter for Kalifens Bønner og indstændige Anmodninger, bad ham sætte sig ved Siden af ham og fortalte ham alle de Eventyr og Ulykker, der vare tilstødte ham, fra

han var vaagnet i Kalifens Palads, og til han var kommen hjem fra Galehuset.

„Men hvad der mest vil overraske Dig," vedblev han, „og som Du ikke havde tænkt Dig, det er, at Du er Skyld i det hele, fordi Du ved din Bortgang trods min udtrykkelige Bøn har ladet Døren staae aaben. Derfor kunde den Onde snige sig ind til mig og lade mig drømme hele denne Drøm om Kalifværdigheden, der, hvor behagelig den end forekom mig, dog har paaført mig al den efterfølgende Jammer og Nød."

Abu Hassan skildrede Kalifen saa nøiagtig, hvad han havde døiet, hvorledes han havde forløbet sig imod sin Moder og sine Naboer og den Medfart, der var overgaaet ham i Galeanstalten, at Harun Alraschid maatte skoggerlee over denne trohjertige og ligefremme Fortælling, skjøndt han iforveien vidste Besked om det hele. Dette ærgrede Abu Hassan, der havde gjort Regning paa Medlidenhed, og han tog derpaa tilorde:

„Du gjør Dig ovenikjøbet lystig over mig ved at lee mig lige op i Ansigtet! Eller troer Du maaskee, at jeg spøger? I saa Fald tager Du feil, thi jeg taler i ramme Alvor. Vil Du have Beviser for mine Ord, saa see engang her."

Med disse Ord bukkede han sig og viste den formentlige Kjøbmand fra Mussul sine blottede Skuldre, hvor Ar og blaae Pletter af de Prygl, han havde faaet i Galehuset, endnu vare kjendelige. Kalifen kunde ikke betragte dem uden Forfærdelse, og det gjorde ham nu ondt, at hans Spøg var bleven dreven saa vidt. Han omfavnede Abu Hassan med oprigtig Deltagelse og sagde meget alvorlig:

„Reis Dig, Broder, og lader os gaae til dit Hus. Jeg ønsker at tilbringe endnu en Aften sammen

med Dig, og imorgen, om Gud vil, skal Du faae at see, at det ikke bliver til din Skade."

Trods sit Forsæt, ikke at ville see nogen Gjæst hos sig mere end en Gang, formaaede Abu Hassan dog ikke at modstaae den formentlige Kjøbmand fra Mussuls indsmigrende Ord og svarede:

„Lad gaae; men Du maa endelig forpligte Dig til at lukke Døren imorgen, naar Du gaaer bort, forat den onde Aand ikke atter skal gjøre mig kruset i Hovedet."

Kalifen lovede alt, og de begave sig nu begge paa Veien til Abu Hassans Bolig.

For at vinde hans Tillid endnu mere forsikrede Kalifen ham, at han hverken nu eller nogensinde vilde opføre sig troløst imod ham, tvertimod ønskede han ham al mulig Held og Lykke. Men Abu Hassan svarede, at han helst var fri derfor; han vilde indstændig bede ham om at blive ham fra Livet med alle gode Ønsker, thi fra dem og den Dør, som han havde ladet blive staaende aaben, stammede alle de Ulykker, der havde ramt ham.

„Velan da," sagde derpaa Kalifen og loe i Skjægget over Abu Hassans endnu syge Indbildningskraft, „jeg vil føie Dig og lover ikke at ønske Dig noget."

„Det er mig en Fornøielse at høre Dig tale saaledes," svarede Abu Hassan, „jeg forlanger slet ikke mere og vil være aldeles tilfreds, saafremt Du holder dit Tilsagn."

Dagen heldede allerede, da Kalifen, fulgt af sin Slave og Abu Hassan traadte ind i dennes Bolig. Han kaldte strax paa sin Moder, lod bringe Lys, bad Kalifen om at sætte sig paa Sophaen og tog Plads ved Siden af ham. Snart derpaa blev Aftensmaden sat frem, og efterat de havde fortæret den, tog Abu

Hassans Moder af Bordet, bragte Frugter, Vin og Drikkebægere og fjernede sig uden at komme mere tilsyne i Aftenens Løb. Abu Hassan skjænkede først for sig selv og dernæst for sin Gjæst, og de drak hver fem eller sex Bægere, medens de talte om ligegyldige Ting. Da Kalifen blev vaer, at Vinen begyndte at stige Abu Hassan til Hovedet, førte han Samtalen hen paa Kjærlighed og spurgte ham, om han aldrig havde været forelsket. Stemt til Fortrolighed ligeoverfor Spørgeren, hvem han ansaae for sin Ligemand, svarede han:

„Jeg har bestandig betragtet Kjærlighed eller Ægteskab, ligesom I vil, som et Aag, jeg aldrig havde Lyst til at underkaste mig. Hidtil har jeg, maa jeg tilstaae, kun nydet Bordets Glæder og den behagelige Omgang med Venner. Dermed vil jeg dog ikke sige, at jeg skulde være ligegyldig for Ægteskabet eller en Kjærlighedsforstaaelse, naar jeg fandt en Kvinde, der var saa skjøn og elskværdig, som hun, hvem jeg saae idrømme hin Nat, da I første Gang var her og til min Ulykke lod Døren staae aaben; en Kvinde, der om Aftenen holdt mig ved Selskab ved Vinen, forstod at synge, musicere og underholde mig behageligt og kun gik ud paa at behage og opmuntre mig. Ja, jeg troer endog, at min Ligegyldighed kunde forvandle sig til den fuldkomneste Hengivenhed for et saadant Væsen, og at jeg kunde leve meget lykkelig med hende. Men hvor skal man finde en saadan Kvinde uden i de troendes Beherskers Palads eller hos Storvisiren Giafar eller de andre fornemme Hoffolk, der have Penge nok til at betale dem med? Derfor holder jeg mig hellere til Flasken, der er en billigere Fornøielse og lettere at faae fat i end i hine Kvinder."

Med disse Ord greb han sit Bæger, skjænkede i

og opfordrede sin Gjæst til ligesom han at nyde denne Fornøielse tilbunds.

Efterat de havde drukket, udbrød Kalifen:

„Men det er dog stor Skade, at en saa vakker Mand som I, der heller ikke er ufølsom for Kjærligheden, lever saa ensomt og indgetogent."

„Jeg foretrækker dog," svarede Abu Hassan, „mit rolige Liv fremfor at leve sammen med en Kvinde, der maaskee ikke var skjøn nok til at behage mig og kunde berede mig tusend Fortrædeligheder ved sine Feil og Luner."

De fordybede sig temmelig vidt i Samtale om denne Gjenstand, og da Kalifen havde bragt sin Vært til det Punkt, hvor han vilde have ham, sagde han:

„Lad mig blot raade; da Du har den samme Smag som alle andre fornuftige Mænd, saa skal jeg nok indrette alt paa det bedste for Dig, uden at det skal koste Dig noget."

Med disse Ord tog han Flasken og Abu Hassans Bæger, hvori han behændig kastede noget af sit søvndybsjende Pulver; dernæst skjænkede han det fuldt og bød Abu Hassan det, idet han sagde:

„Drik dette forlods paa den skjønnes Velgaaende, der skal gjøre dit Livs Lykke; det er ikke mere end billigt."

„Lad gaae da, siden Du vil have det saaledes! Jeg har ikke Lyst til at gjøre Dig imod og støde en saa munter Gjæst som Dig for Hovedet for en saa ringe Sags Skyld. Derfor drikker jeg paa den skjønnes Velgaaende, som Du lover mig uden derfor, da jeg er tilfreds med min Skjæbne, at grunde nogetsomhelst Haab paa dit Tilsagn."

Neppe havde Abu Hassan tømt sit Bæger, førend han ligesom de to foregaaende Gange blev overfalden

af en uimodstaaelig Lyst til at sove, der gjorde ham til et villieløst Redskab i Kalifens Haand. Denne lod ham strax af Slaven bringe til Paladset, og da han denne Gang ikke vilde sende Abu Hassan tilbage, lukkede han ved Bortgangen Døren. I Paladset blev Abu Hassan lagt paa en Sopha i den samme fjerde Sal, hvorfra han for en Maaned siden i dyb Søvn var bleven bragt tilbage til sin Bolig. Kalifen lod ham i sit Paasyn isøre den samme Dragt, som han dengang bar, og befalede derpaa, at alle skulde forseie sig til Hvile. I Dagbrækningen skulde efter hans Anordning Paladsets Tjenerskab og de samme Sangerinder og Slavinder, der ved Abu Hassans tidligere Nærværelse i Salen havde befundet sig der, være forsamlede om ham.

Mesrur efterkom naturligvis samvittighedsfuldt denne Befaling, og Kalifen begav sig ufortøvet til den Sal, hvor Abu Hassan sov. Ved Døren vare allerede hele Tjenerskabet, Gildingerne og Slavinderne forsamlede. Han indskærpede dem endnu engang, hvorledes de havde at forholde sig, og gik derpaa ind i det tilgittrede Cabinet, hvorfra han kunde overseе Salen. Her opstillede alle sig imidlertid rundtom Abu Hassan, der begyndte at bevæge sig, da Virkningen af Sovepulveret efterhaanden ophørte, uden at opslaae Øinene. Øieblikkelig tonede Instrumenterne og Sangerindernes Stemmer, og i den høieste Forbauselse over denne herlige Musik aabnede Abu Hassan Øinene for med endnu mere Forundring at see sig omgiven af Tjenere og Slavinder, der forekom ham bekjendte. Ogsaa forekom det ham, at han befandt sig i den samme Sal, som han havde seet i sin skjæbnesvangre Drøm; den var idetmindste oplyst, meubleret og forsiret paa samme Maade. Musiken taug nu, forat intet af hans Gjæsts

Overraskelsesudraab skulde undgaae Kalifen, og Mesrur samt alle de tilstedeværende forbleve ubevægelige, stiltiende og ærefrygtsfulde paa deres Pladser.

„Ak!" raabte Abu Hassan ganske høit, „nu er jeg atter et Bytte for den samme Drøm og samme Skuffelse som for en Maaned siden og maa være belavet paa at komme i Galehuset og blive sluttet i Lænker. Almægtige Gud, jeg lægger min Skjæbne i dine Hænder! Fordømt være den troløse, som jeg igaaraftes tog med hjem! Ham er det, der er Skyld i denne Drøm og dens Følger. Han havde tilsvoret mig at lukke Døren ved sin Bortgang, og nu har han dog ikke gjort det, og den Onde er atter trængt ind for at bilde mig ind, at jeg er de troendes Behersker. Guds Forbandelse og et Bjerg af Sten tynge paa Dig!" —

Efter disse Ord lukkede Abu Hassan Øinene og blev et Øieblik liggende i dybe Tanker og stor Forvirring. Derpaa saae han igjen op, betragtede alt det, der omgav ham, og udraabte endnu en Gang, men smilende og ikke saa ængstelig:

„Store Gud, jeg lægger min Skjæbne i dine Hænder! Beskærm mig mod Satans Fristelser!"

Han lukkede igjen Øinene og vedblev:

„Nu ved jeg, hvad jeg vil gjøre; jeg vil vente, til den Onde viger fra mig, om det ogsaa skulde vare lige til Middag."

Man gav ham imidlertid ikke Tid til at sove ind, som han havde til Hensigt thi Hjertensfryd, en af de skjønne Slavinder, som han havde gjort Bekjendtskab med tilforn, sagde ærefrygtsfuld:

„Beherster af de troende, jeg beder Eders Majestæt om Tilgivelse, fordi jeg er saa fri at anmode Eder om ikke at sove ind paany, men gjøre Eder Umage for at staae op, da Dagen er ifærd med at bryde frem."

„Bort med Dig, Satan!“ raabte Abu Hassan, da han hørte denne Stemme.

Han saae dernæst paa Hjertensfryd og vedblev:

„Kalder Du mig Behersker af troende? Du tager vist feil.“

Slavinden svarede imidlertid, at hun blot tildelte ham denne Titel, der tilkom ham som Enevoldsherre over hele den muselmandske Verden.

„Eders Majestæt behager at spøge, siden I anstiller Eder, som om I havde glemt Eder selv, hvis det ikke er Virkningen af en sæl Drøm. Men hvis I vil have den Godhed at aabne Øinene, saa ville de Skyer, der maaskee formørke Eders Indbildningskraft, fordele sig, og I vil blive vaer, at I befinder Eder i Paladset midt iblandt Eders Hofembedsmænd og Slaver. At Eders Majestæt ikke befinder sig i den sædvanlige Seng, maa ikke undre Eder, thi I sov igaar saa pludselig ind, at vi ikke vilde vække Eder og bringe Eder til Eders Sovegemak, men lagde Eder bekvemt her paa Sophaen.“

Efter denne og lignende Opfordringer opslog Abu Hassan endelig Øinene, reiste sig overende og gjenkjendte Hjertensfryd, Perlekrands og de andre skjønne Slaviner, som han allerede havde seet. De nærmede sig ham nu, og Hjertensfryd begyndte:

„Tillader Eders Majestæt, at vi endnu engang erindre Eder om, at det er paa Tiden at staae op, thi Dagen bryder allerede frem.“

„Hvor I ere kjedelige og paatrængende,“ yttrede Abu Hassan og gned sine Øine; „jeg er slet ikke de troendes Beherster, mit Navn er Abu Hassan, og andet skulle I ikke faae mig til at troe.“

„Vi kjende ikke noget til den Abu Hassan, som Eders Majestæt omtaler,“ svarede Hjertensfryd, „og

ønske heller ikke at gjøre hans Bekjendtskab. Vi vide, at Eders Majestæt er de troendes Beherster, og I kan ikke overtyde os om, at I ikke er det."

Da Hassan saae sig om, blev han med Henrykkelse vaer, at han befandt sig i den samme, ham fra tidligere Tid bekjendte Sal, man troede, at han atter drømte, og frygtede de slemme Følger deraf. Med foldede Hænder og himmelvendte Blikke udbrød han:

„Gud være mig naadig! jeg befaler mig i dine Hænder!"

Han teede sig som et Menneske, der hverken ved ud eller ind.

„Jeg betvivler slet ikke," vedblev han, „at jeg er besat af en Djævel, der er trængt ind i mit Gemak og foregjøgler mig dette Hjernespind."

Han lagde sig igjen ned og lukkede Øinene; men Hjertensfryd tog atter Ordet og erklærede, at da de troendes Beherster trods hendes pligtskyldige Paamindelser ikke behagede at staae op, saa vilde hun, eftersom Regjeringsforretningerne havde et uafviseligt Krav derpaa, gjøre Brug af den hende for et saadant Tilfælde meddelte Bemyndigelse. Med disse Ord greb hun Abu Hassan om den ene Arm, og paa et Vink af hende toge de øvrige Slavinder ham, løftede ham fra Sophaen og bare ham hen i Midten af Salen, hvor de slap ham. Derpaa fattede de hverandres Hænder og dandsede og sprang omkring ham, idet de lode deres Instrumenter og Trommer lyde tæt ved hans Øren og over hans Hoved. Abu Hasian vidste ikke, hvorledes det var fat med ham, og spurgte sig selv, om han virkelig var de troendes Beherster. For at faae Oplysning i saa Henseende vilde han tale, men kunde paa Grund af Instrumenternes Larm ikke forskaffe sig Gehør. Paa et Vink af ham indtraadte der dog Stilhed, og

han sagde med stor Ligefremhed til den skjønne, der nærmede sig ham:

„Lyv ikke, men sig oprigtig, hvem jeg er?"

Morgenstjerne svarede, at enten vilde de troendes Behersker sætte hende i Forlegenhed med dette Spørgsmaal, eller ogsaa havde han været et Bytte for en slem Drøm, hvilket ikke var urimeligt, eftersom hans Majestæt havde sovet længere end sædvanlig. Hvis han tillod det, vilde hun imidlertid erindre ham om det, som han havde foretaget sig hele den foregaaende Dag. Hun fortalte ham derpaa, hvorledes han i Raadsforsamlingen havde anordnet, at Imamen og de fire Scheiker skulde straffes, og at der skulde sendes tusend Guldstykker til en vis Abu Hassans Moder; fremdeles, hvad han bestilte under sit Maaltid i de fire Sale, at han tilsidst var falden isøvn og mod Sædvane havde sovet til hoit op paa Dagen. Sluttelig paakaldte hun endnu Perlekrands og de andre tilstedeværende som Vidner og bad hans Majestæt om at erindre, at det var paa Tiden at holde Morgenbøn.

„Lad det nu være nok," yttrede Abu Hassan og rystede paa Hovedet, „naar jeg vilde troe Eder, vilde I tilsidst gjøre mig aldeles fortumlet i Hovedet. Men jeg siger Eder, at det er Eder, der ere Tosser og have mistet Forstanden. Det er rigtignok Skade, eftersom I ere saa smukke. Vist er det, at jeg har været hjemme, siden jeg sidst saae Eder, jeg har mishandlet min Moder og er bleven bragt til Galehuset, hvor jeg meget imod min Villie maatte blive i tre Uger og i den Tid daglig fik halvtredsindstyve Stokkeprygl. Og alt dette ville I gjøre til en Drøm? Nei, bliv mig fra Livet med saadan Snak."

Morgenstjerne forsikkrede derpaa, at de alle vare beredte til at aflægge en høitidelig Ed paa deres Ud-

sagns Rigtighed; hans Majestæt havde sovet siden igaar og ikke forladt Salen. Denne dristige Paastand bragte atter Abu Hassan i den største Vilderede om, hvad han skulde tro, og han forblev en Tidlang hensunken i dybe Tanker.

„Himmel!" sagde han ved sig selv, „er jeg Abu Hassan, eller er jeg de troendes Beherster? Almægtige, opklar min Forstand og lad mig udgrunde Sandheden, paa det at jeg kan vide, hvad jeg har at holde mig til."

Derpaa blottede han sine Skuldre, der endnu bare Mærker af de Prygl, han havde faaet, viste Slavinderne dem og sagde:

„See her, kan man komme til at see saaledes ud isovne eller idrømme? Jeg kan forsikkre Eder, at hine Slag kun altfor virkelig have truffet mig, og den Pine, de endnu foraarsage mig, hæver enhver Tvivl i saa Henseende. At saadant skulde kunne hænde nogen isovne, er uhørt og overgaaer mine Begreber."

Desuagtet var Abu Hassan endnu uvis om sin Tilstand, og for at komme paa det rene dermed vinkede han ad en Slave og befalede ham:

„Bid mig i Øret, forat jeg kan faae Vished, om jeg sover eller er vaagen."

„Hvorledes tør jeg bide de troendes Beherster i Øret?" svarede Slaven nølende, men Abu Hassan yttrede:

„Gjør, hvad jeg har befalet Dig, eller jeg lader Hovedet hugge af Dig!"

Slaven satte altsaa Tænderne i Hassans Øreslip og bed saa eftertrykkelig til, at han skreg høit. Strax tonede alle Instrumenter, og Slavinderne dandsede paany rundtom Abu Hassan, der blev ligesom forstyrret i Hovedet og begik tusend Daarskaber. Han sønderrev

den skjønne Kalifdragt, som han var bleven iført, kastede sin Hue til Jorden, begyndte at synge og sprang endelig op i de bare Underbenklæder. Han foer ind imellem Slavinderne, dandsede rundt med dem og gjorde saa pudserlige Gebærder, at Kalifen lo saa høit i sit Skjul at man trods Larmen i Salen hørte det. Han var nærved at forgaae af Lystighed og havde Møie med at bekæmpe den. Men endelig tog han sig sammen, aabnede Gittervinduet og raabte, idet han bestandig lo:

„Abu Hasjan, Abu Hasjan! Vil Du da have, at jeg skal revne af Latter?"

Kalifens Stemme bragte øieblikkelig alle til at forstumme, og ingen rørte sig af Stedet. Ogsaa Abu Hasjan holdt inde med sine Spring, saae sig om og gjenkjendte Kalifen og i ham den formentlige Kjøbmand fra Mussul, men han tabte ingenlunde Fatningen. Tvertimod kom han strax til den Overbevisning, at han var vaagen, og at det, der var hændet ham, ikke var nogen Drøm. Gaaende ind paa Kalifens spøgefulde Hensigt, saae han dristig paa ham og udraabte:

„Ha, ha, der er min Kjøbmand fra Mussul. Jo Du har rigtignok Grund til at beklage Dig over, at jeg faaer Dig til at revne af Latter, Du, der er Skyld i, at jeg har mishandlet min Moder og længe har maattet døie ondt i Galehuset; Du, der har ladet Imamen og de fire Scheiker fra Moskeen i mit Kvarter straffe saa haardt, thi mig vedkommer Sagen ikke, jeg toer mine Hænder i Uskyldighed; Du, der endelig har paaført mig saamange Sjælekvaler og Fortrædeligheder! Thi med et Ord, er Du ikke den angribende Part og jeg den lidende?"

Kalifen gav ham under vedvarende Latter Ret, men tilsvor ham, at han vilde give ham hvilkensomhelst Opreisning for de udstandne Gjenvordigheder. Derpaa

traadte han ind i Salen, lod bringe en af sine bedste Klædninger og befalede Slavinderne at udføre Forretningerne som Kammertjenere hos Abu Hassan og isøre ham den. Efterat dette var skeet, sagde Kalifen til ham:

„Du er min Broder."

Dernæst omfavnede han ham og vedblev:

„Forlang alt, hvad der kan gjøre Dig Fornøielse, af mig, jeg vil bevillige det."

„Beherster af de troende," tog Abu Hassan nu Ordet, „jeg beder Eders Majestæt om den Naade at forklare mig, hvad I har gjort med mig for at fortumle mit Hoved saaledes, og hvilken Hensigt I havde dermed. Det ligger mig for Øieblikket mest paa Hjerte, forat jeg kan samle mine Tanker igjen."

Kalifen opfyldte dette Ønske; han fortalte Abu Hassan, at han gik hyppig forklædt ud, især om Natten, for at overtyde sig om, at alt gik ordentlig og lovlig til i Bagdad. Den første i hver Maaned foretog han i dette Øiemed en Vandring i Omegnen af Byen, og hvergang vendte han tilbage over Broen. Dette havde ogsaa været Tilfældet den Gang, da Abu Hassan fra Broen havde taget ham med hjem og beværtet ham der. Efterdi hin nu i Samtalens Løb havde ønsket blot i fire og tyve Timer at være Kalif for at kunne tildele Imamen og Scheikerne ved Mosteen i hans Kvarter den fortjente Tugtelse, saa havde han, Kalifen Harun Alraschid, benyttet Leiligheden til at foretage en Spøg. Han havde til den Ende i hans Vin heldt noget af det søvndysende Pulver, som han bar hos sig, og dernæst ladet ham bære til Paladset af sin Slave. Det, der var vederfaret ham der, var han vel endnu vidende om.

„Tilsidst," sluttede han, „blandede paa min Befaling en af Slavinderne igjen noget af hint søvn-

dysſende Pulver i din Vin, Virkningen var den ſamme, og derpaa blev Du ſovende bragt hjem. Hvad, der ſenere er hændet Dig, har Du allerede fortalt mig, og jeg gjentager, at jeg vil ſtræbe efter at faae Dig til at glemme dine Lidelſer, Du behøver blot ſelv at angive Maaden, hvorpaa det kan ſkee. Sig derfor kun rentud, hvad Du forlanger?"

Abu Hasſan ſvarede:

„Beherſker af de troende, alt, hvad jeg har udſtaaet, er forglemt fra det Øieblik, da jeg har faaet at vide, at det er min ophøiede Herre og Herſker, der har givet Anledning dertil. Hvad Eders Majeſtæts høimodige Opfordringer til mig angaaer, betvivler jeg intet Øieblik Eders Ords Tilforladelighed; men jeg har aldrig været nogen Slave af Egennytten, og jeg vover derfor at benytte den mig forundte Frihed til at ſtille den Bøn, at jeg maa have ſaamegen Leilighed til at komme i Nærheden af Eders Perſon, at jeg hele min Levetid kan nyde den Lykke at beundre Eders Storhed."

Dette ſidſte Bevis paa Uegennyttighed erhvervede ham endnu mere Kalifens Agtelſe. Han ſagde til ham.

„Din Bøn foraarſager mig Glæde; jeg tilſteder Dig fri Adgang til mit Palads til enhver Tid og paa ethvert Sted, hvor jeg befinder mig."

Han anviſte ham tillige en Bolig i Paladſet, lod ſtrax af ſin Privatkaſſe udbetale tuſend Guldſtykker til ham og ſagde, at han vilde give ham et viſt Gehalt, der ikke ſkulde udbetales ham af Skatmeſteren, men af Kalifen ſelv. Abu Hasſan yttrede ſin ærbødige Taknemlighed og Kalifen forlod ham for at føre Forſædet i den daglige Raadsforſamling. Dette Mellemrum benyttede Abu Hasſan til ſkyndſomſt at underrette ſin Moder om den Lykke, han havde gjort, og om, at han virkelig havde oplevet alt det, ſom han havde anſeet for en

Drøm. Ifølge den af Kalifen erholdte Gunst var han nu hyppig om hans Person og blev indbudt til alle hans Gilder, da Abu Hassan ved sit muntre Lune og sine pudsige Indfald satte Liv i alle. Ogsaa sin Gemalinde Sobeide havde Kalifen fortalt Abu Hassans Historie og bragte ham mange Gange med til hende, da hun ligeledes var den leierlige Fyr meget bevaagen. Hun bemærkede snart, at han ved sine Besøg ikke bortvendte sine Blikke fra en af hendes Slavinder, der hed Nushatulavadat (Erindringens Ynde), og at denne hver Gang rødmede derover. Sobeide gjorde derfor Kalifen opmærksom paa dette Tegn, der syntes at begunstige en Ægteskabsplan, og Harun Alraschid svarede:

„Min Gemalinde, I erindrer mig om en Ting, som jeg allerede burde have bragt paa det rene. Jeg kjender af Abu Hassans egen Mund hans Mening om Giftermaal og har lovet ham en Kone, med hvem han skal have al mulig Aarsag til at være tilfreds. Jeg er Eder meget taknemlig for at have bragt Sagen paa Omtale og begriber ikke, hvorledes det har kunnet gaae mig afglemme. Imidlertid er der derved dog bleven vunden, at Abu Hassan har kunnet folge sin egen Tilbøielighed, og da Nushatulavadat heller ikke er ugunstig stemt for ham, er det ikke værd at opsætte deres Forening. Der ere de begge to, og de behøve blot at erklære, om de indgaae paa vor Plan."

Abu Hassan kastede sig ned for Kalifens og Sobeides Fødder for at tilkjendegive dem, hvor meget han paaskjønnede deres Bevaagenhed.

„Af bedre Hænder kunde jeg aldrig erholde en Ægtefælle," sagde han, idet han igjen reiste sig, „men skjøndt jeg er meget redebon dertil, vover jeg dog ikke at haabe, at Nushatulavadat har Lyst til at indvillige."

Med disse Ord skottede han til den unge Slavinde,

der paa sin Side ved Rødmen og taus Forlegenhed nokſom røbede, at hun var fuldkommen tilbøielig til at handle i Overensſtemmelſe med Kalifens og sin Herſkerindes Villie. Ægteſkabet blev altſaa fuldbyrdet og Bryllupet feiret flere Dage i Træk i Kalifens Palads. De nyformælede fik rige Foræringer af Kalifen og hans Gemalinde og vare gjensidig meget forelſkede i hinanden. Med Undtagelſe af den Tid, hvori Abu Hasſan opvartede Kalifen og Nushatulavadat hans Gemalinde, vare begge uadſkillelige. Men den unge Kone beſad ogſaa alle de Egenſkaber, der kunde fængſle en Mand ſom Abu Hasſan. Det kunde da heller ikke være anderledes, end at de førte et høiſt behageligt Liv. Hos dem ſtod Bordet altid dækket, og til hvert Maaltid var det beſat med de lækkreſte Retter, ſom en Spiſevært beſørgede til dem; ligeſaa var deres Skjænk altid forſynet med den ypperligſte Vin og pladſeret ſaaledes at de begge i al Bekvemmelighed kunde naae den.

Paa denne Maade levede Parret en Tidlang i Herlighed og Glæde og tænkte ikke paa Omkoſtningerne, forend Spiſeværten endelig engang bragte Regningen. Den var løben temmelig høit op, og ved at tage deres øvrige prægtige Levevis med i Beregningen fandt de, at naar de havde betalt Spiſeværten, vilde der intet blive tilovers af alle de Penge, ſom de havde faaet af Kalifen og hans Gemalinde i Brudegave. De tilfredsſtillede ligefuldt Manden uden at lade ſig mærke med deres Forlegenhed og hengave ſig derpaa til de derved fremkaldte nedſlaaende Betragtninger over Fortiden, hvorved Nutidens Ubehageligheder rigtignok ikke bleve afhjulpne. Abu Hasſan mindedes dog i denne pinlige Forlegenhed, for hvilken de ſtrax i deres Ægteſkabs førſte Aar vare blevne prisgivne, Kalifens Løfte om, at det ikke ſkulde komme til at mangle ham paa

noget. Men ved nøiere at overtænke, i hvor kort Tid han havde sat hans gavmilde Understøttelse overstyr, tabte han Lysten til at bede, thi han stammede sig over at tilstaae, at han havde gjort en saa slet Anvendelse deraf. Dertil kom, at han strax havde afstaaet sin Arvelod til sin Moder, da Kalifen tog ham til sig i Paladset, og han vilde paa ingen Maade anmode hende om Hjælp, eftersom det vilde være et Bevis for, at han igjen havde hengivet sig til det uordentlige Liv, som han førte umiddelbart efter Faderens Død. Nushatulavadat mente paa sin Side, at da Sobeide foruden Friheden havde skjænket hende betydelige Gaver, saa var hun mere end tilstrækkelig belønnet for sine tidligere Tjenester og havde ingen Ret til at udbede sig nogen Gunst af hende.

Abu Hassan brød endelig Tausheden, idet han muntert saae iveiret og sagde til sin Kone:

„Jeg mærker nok, at Du ogsaa bryder dit Hoved med, hvad vi skulle gribe til i denne fordømte Forlegenhed, hvor alle vore Penge ere slupne op. Hvad Du tænker derom, ved jeg ikke; men jeg for mit Vedkommende er af den Mening, at vi ingenlunde indskrænke vor vante Levevis i nogen Henseende, og jeg gjør Regning paa din Indvilligelse. Det gjælder blot om at opdrive Midlerne dertil, uden at jeg behøver at henvende mig til Kalifen derom eller Du til Sobeide. Jeg troer at have fundet en Udvei; men for at udrette noget, maae vi staae hinanden trolig bi."

Nushatulavadat var aldeles enig med ham og beredt til at staae sin Mand bi efter yderste Evne, naar han blot vilde sige hende, hvad hun skulde gjøre. Han svarede, at han ikke havde ventet sig andet af hende i en Sag, der angik dem begge lige meget.

„Den Udvei," vedblev han, „som jeg har udtænkt

til idetmindste i nogen Tid at sikre os mod Pengemangel, bestaaer i et lille Bedrageri, som vi maa spille jeg Kalifen og Du Sobeide, og som bestemt vil gjøre dem Fornøielse og indbringe os noget. Vi maae nemlig begge døe . . . ."

„Begge to?" afbrød Nushatulavadet ham, „ds Du kun alene, hvis Du har Lyst, jeg er med din Tilladelse endnu ingenlunde kjed nok af Livet til at ville døe for det første. Kjender Du ikke noget andet Middel at foreslaae mig, saa vil jeg ganske vist ikke befatte mig med den Sag."

„Du er en Kvinde," svarede Abu Hassan, „det vil sige saameget som, at Du er forbausende heftig og overilet og ikke giver Folk Tid til at forklare sig nøiere. Hør blot et Øieblik paa mig med Rolighed, saa vil Du nok indsee, at Du gjerne vil døe paa samme Maade som jeg; thi det forstaaer sig af sig selv, at det ikke er for Alvor, men kun tilsyneladende."

Da Nushatulavadat hørte dette, var hun beredt til alt, men forsikkrede endnu en Gang, at hun havde en uovervindelig Afsky for med saa kort Varsel at døe paa den Maade, hvorpaa hun før havde forstaaet det.

„Du skal nok blive tilfreds med den Maade", tog Abu Hassan tilorde, „som jeg mener at opnaae min Hensigt paa. Jeg vil nemlig anstille mig død, og Du skal bære Dig ad, som om jeg virkelig var død. Du lægger mig, som Skik og Brug er, midt i Værelset, tildækker mig med Liglagenet, lægger en Turban paa mit Ansigt og vender mine Fødder i Retningen mod Mekka. Naar alt er saavidt ordnet, begynder Du at skrige og græde, som man pleier at gjøre ved slige Tildragelser, sønderriver dine Klæder og river Dig i Haaret eller anstiller Dig idetmindste, som om Du gjorde det. Derpaa gaaer Du, badet i Taarer og med opløst Haar, til

Sobeide, der naturligvis forlanger at vide Grunden til din Sorg. Saasnartsom Du med en af Hulken kvalt Stemme har underrettet hende derom, vil hun vist bevidne Dig sin Deltagelse og forære Dig Penge til at afholde Omkostningerne med ved min Begravelse og en ny Klædning istedetfor den, som Du har sønderrevet. Naar Du har faaet dem, vender Du tilbage, jeg staaer op af min Ligkiste, Du indtager min Plads og anstiller Dig død. Jeg gaaer da tilværks med Dig som Du med mig, tager ynkelig paaveie af Smerte og spiller hos Kalifen den samme Rolle, som Du har spillet hos Sobeide."

„Jeg troer, at dette Bedrageri vil faae et meget lysteligt Udfald," mente Nushatulavadat, da Abu Hassan taug, „og skulde tage meget feil, om det ikke skulde erholde Kalifens og hans Gemalindes Bifald. Men nu gjælder det om at gjennemføre Sagen tilfredsstillende, og hvad mig angaaer, saa lad mig kun have min frie Villie; jeg skal idetmindste spille min Rolle ligesaa godt, som jeg venter, at Du vil udføre din, og anvende saameget mere Opmærksomhed derpaa, da jeg ligesaa vel som Du indseer den store Fordel, som vi kunne have deraf. Lader os derfor ingen Tid spilde. Medens jeg henter et Lagen, maa Du aftage alle dine Klæder paa Skjorten og Underbenklæderne nær; jeg forstaaer saa godt som nogen at klæde en død."

Abu Hassan adlød, lagde sig paa Ryggen paa det midt i Værelset udbredte Liglagen, slog Armene overkors og lod sig indhylle saaledes, at det saae ud, som om der kun var tilbage at bringe ham til Begravelsespladsen og jorde ham. Hans Kone tildækkede hans Ansigt med meget fint Musselin og lagde hans Turban derover, saa at han uhindret kunde drage Aande.

Derpaa begyndte hun at klage og græde, rykkede

sig i det løst nedhængende Haar og anstillede sig, som om hun led af den heftigste Smerte. Derpaa begav hun sig paa Veien til Sobeides Gemakker.

Forat komme derhen maatte hun gaae over en stor Gaard; her opløftede hun et saa gjennemtrængende Skrig, at det naaede Sobeides Øren. Hun afsendte øieblikkelig de Slavinder, der vare hos hende, for at faae at vide, hvorfra dette Klageraab hidrørte, og erfarede igjennem dem, at det var Nushatulavadat, der, badet i Taarer, nærmede sig. Utaalmodig efter at høre, hvad der var hændet hende, reiste Sobeide sig og gik hende imode. Abu Hasfans Kone spillede sin Rolle fortræffeligt. Saasnartsom hun blev Sobeide vaer, der selv slog Dørforhænget tilside, fordoblede hun sine Klager, rykkede i sit Haar af alle Kræfter, slog sig i Ansigtet og for Brystet og sank ned for hendes Fødder, dem hun vædede med sine Taarer. Studsende spurgte Sobeide sin forrige Slavinde om Grunden til denne overordentlige Kummer, men først efter nogen Tids Forløb syntes den falske bedrøvede med megen Anstrengelse at fatte sig saaledes, at hun med Ord, der afbrødes af Taarer, kunde svare:

„O min dyrebare Hefterinde, ingen større og forfærdeligere Ulykke havde kunnet møde mig end den, der fører mig, den dybt nedbøiede, for Eders Majestæts Fødder. Gud lade Eder henleve Eders Dage i fuldkommen Sundhed, tilbedelsesværdige Fyrstinde! Han skjænke Eder lange og lykkelige Aar! Ak, Abu Hasfan, den stakkels Abu Hasfan, hvem I beværede med Eders Bevaagenhed, og som I og de troendes Beherfker har givet mig til Husbond, Abu Hasfan er ikke mere!“

Nushatulavadat fordoblede efter disse Ord sine Veraab og Taarer og kastede sig paany for den i høieste Grad overraskede Fyrstindes Fødder.

„Er Abu Hassan død?“ udraabte hun, „denne raske, livlige og morsomme Mand. Jeg var sandelig ikke fattet paa saa snart at erfare at en Mand, der syntes at maatte blive meget ældre og fortjente det, var død.“

Hendes Smerte gav sig Luft i Taarer, og hendes tilstedeværende Slavinder, der ofte havde seet den løierlige Abu Hassan i Kalifens og Sobeides fortrolige Kreds, tilkjendegave ligeledes deres Smerte og Deltagelse ved Taarer. Først efterat alle havde grædt en Stund over den hedengangne, tilraabte Sobeide den hykleriske Kvinde:

„Uhyre, Du er maaskee Skyld i hans Død! Hvem ved, om Du ikke har gjort ham saa megen Fortræd, at han tilsidst har opgivet Aanden af Ærgrelse derover?“

Denne Bebreidelse lod til at krænke Nushatulavadat dybt, og hun svarede derpaa:

„Ak, jeg troede dog ikke, medens jeg nod den Lykke at være Eders Majestæts Slavinde, at have givet Eder nogen Anledning til at nære en saa ugunstig Mening om min Opførsel imod en Ægtefælle, der var mig saa dyrebar. Jeg vilde betragte mig selv som den ulykkeligste Kvinde i Verden, hvis I virkelig troede det. Hvis han endnu var ilive, vilde han visselig selv retfærdiggjøre mig hos Eders Majestæt, men hans Time var kommen,“ tilføiede hun, „og det er den eneste Aarsag til hans Død.“

Sobeide havde virkelig kun lært sin forrige Slavinde at kjende fra saa fordelagtige Sider, at hun nu gjerne troede hende paa Ordet. Hun befalede derpaa en Slavinde, hvem Pengevæsenet var betroet, at hente en Pung med hundrede Guldstykker og et Stykke Brokade, hvormed hun gjorde Nushatulavadat en Foræring. Knælende takkede hun Fyrstinden og glædede sig inderlig over sit Held.

„Gaa," sagde Sobeide fremdeles til hende, „og bred Brokaden som Ligklæde over din Mands Baare og anvend Pengene til en ærefuld, ham værdig Begravelse. Hold Maade med din Smerte; jeg skal drage Omsorg for Dig."

Neppe var Nushatulavadat ude af Sobeides Synkreds, for hun jublende afstorrede sine Taarer og ilede afsted for at sætte Abu Hassan i Kundskab om det heldige Udfald af sit Komediespil. Hun brast i lydelig Latter, da hun endnu fandt ham midt i Værelset ganske i den samme Stilling, hvori hun havde forladt ham og tilraabte ham:

„Reis Dig og see, hvad mine Løgne have indbragt mig hos Sobeide. Idag behøve vi ikke at frygte for at døe af Sult."

Abu Hassan sprang op og glædede sig i Forening med sin Kone høilig over Pengene og Brokaden. Men derpaa hastede Nushatulavadat selv efter paa sin Side at spille død og yttrede, at hun længtes efter at see, om han vilde faae ligesaa stor en Foræring af Kalifen. Hun lagde sig derfor paa det Sted, hvorfra Abu Hassan havde reist sig, og blev af ham indhyllet som et Lig. Derpaa gik han med en uordentlig paasat Turban, idet han anstillede sig dybt bedrøvet, til Kalifens Gemakker. Harun Alraschid holdt netop Raadslagning med Storvisiren Giafar og nogle af de mest ansete Visirer. Dørvogteren lod ham alligevel træde ind, og han fremtren for Kalifen med Lommetørklædet for Øinene for at skjule de rigelig frembrydende Taarer; tillige slog han sig for Brystet og udstødte Ytringer af den høieste Smerte.

Harun Alraschid var vant til kun at see Abu Hassan glad og fornøiet; forundret over at blive afbrudt i

sine Forretninger af hans bedrøvelige Miner, spurgte han ham om Grunden til hans Smerte.

„Beherster af de troende", svarede Abu Hassan under Hulken og Stønnen, „ingen større Ulykke kunde ramme mig. Gud holde Eder længe ilive paa den Throne, hvis Ære og Pryd I er! Nushatulavadat, som I i Eders Naade gav mig til Hustru, paa det at jeg kunde leve Resten af mine Dage med hende, ak . . ."

Her ansillede Abu Hassan sig, som om han ikke formaaede at tale videre af Kummer, og henflød i Taarer. Kalifen gjættede naturligvis, at han vilde melde ham sin Kones Død og lod til at blive meget rørt.

„Guds Barmhjertighed være med hende!" sagde han med et Udtryk af stor Deltagelse. „Hun var en god Slavinde, og vi havde tildelt Dig hende for at glæde Dig; hun havde fortjent at leve længere."

Hans Øine fyldtes med Taarer, og han maatte tage sit Lommetørklæde for at aftørre dem. Abu Hassans Smerte og Kalifens Taarer virkede ogsaa nedslaaende paa Storvisiren og de andre tilstedeværende Visirer, der samtlig begræd Nushatulavadat, der med Utaalmodighed ventede paa at høre, hvad Abu Hassan havde udrettet. Mærkelig nok fik Kalifen den samme Tanke som Sobeide, og han sagde pludselig til Abu Hassan:

„Ulykkelige, naar det kommer til Stykket, har Du vel taget din Kone af Dage ved slet Behandling? Det kan der vist ikke være to Meninger om. Du havde dog idetmindste skullet tage noget Hensyn til min Gemalinde, der af alle sine Slavinder holdt mest af hende og dog overlod hende til Dig. Det kan man kalde Taknemlighed."

„Beherster af de troende," svarede Abu Hassan og

begyndte tilsyneladende at græde endnu bitterligere, „er Eders Majestæt blot en eneste Øieblik i Stand til at troe, at Abu Hassan, hvem I har overøst med Naade og Velgjerninger og beklædt med Værdigheder, som han aldrig havde haabet at opnaae, kunde vise en saadan Mangel paa Erkjendtlighed? Jeg elskede min Kone Nushatulavadat ligesaa meget af den Aarsag som paa Grund af de mange gode Egenskaber, hun var i Besiddelse af; jeg ved med mig selv, at jeg bestandig har næret den Hengivenhed og oprigtige Ømhed, som hun fortjente, for hende. Men, Herre, det skulde nu saa være, og Gud har ikke længere villet lade mig nyde en Lykke, som jeg havde Eders Majestæts og Eders Gemalindes Bevaagenhed at takke for."

Kort sagt, Abu Hassan forstod saa skuffende at spille den dybt og oprigtig bedrøvede, at Kalifen saa meget mere troede ham, som han aldrig havde hørt sige, at han levede slet med Nushatulavadat. Han gav den tilstedeværende Skatmester Befaling til at overantvorde Abu Hassan en Pung med hundrede Guldstykker og et Stykke Brokade.

„Brokaden er bestemt til et Ligklæde til den afdøde og Pengene til en Ligbegængelse, der er hende værdig," sagde Kalifen, „og jeg venter, at Du intet lader mangle ved dette sidste Bevis paa din Kjærlighed."

Abu Hassan takkede knælende og ilede derpaa sjælglad over den lykkede List hjem med sine Forærinder. Nushatulavadat, der var bleven kjed af den vedvarende Tvang, ventede ikke, til Abu Hassan sagde hende, at hun kunde opgive sin kjedelige Stilling, men saasnartsom hun hørte Døren blive aabnet, løb hun ham imøde og spurgte:

„Nu, har Kalifen ligesaa let ladet sig narre som Sobeide?"

Smilende fremviste Abu Hasan sine Foræringer og sagde:

„Der kan Du see, at jeg kan ligesaa godt spille den sørgende over en Kone, der befinder sig vel, som Du den bedrøvede Enke efter en Mand, der er kvik og intet feiler."

Da Abu Hasan imidlertid forudsaae, at deres Dobbeltlist ikke vilde gaae af i Stilhed, men have videre Følger, aftalte han med sin Kone, hvorledes de paa bedste Maade skulde bringe Sagen til Ende, saa at de ikke alene kunde høste Kalifens og Sobeides Bifald, men ogsaa nye Beviser paa deres Gavmildhed.

Strax efter Abu Hasans Bortgang havde Kalifen afbrudt sine Forretninger og afsærdiget Visirerne forat bevidne Sobeide sin Deltagelse i Anledning af hendes forrige Slavindes pludselige Død. Da han og Mesrur traadte ind til hende, saae han hende sidde dybt bedrøvet og med tarefyldte Øine paa Sophaen. Han nærmede sig hende og sagde:

„Jeg behøver vel ikke først at forsikre Eder om min Deltagelse i Eders Kummer, da I jo ved, hvormegen Medfølelse jeg har for alt, hvad der foraarsager Eder Glæde eller Smerte. Vi ere imidlertid alle dødelige og maa give Gud det Liv tilbage, som han har laant os, saasnartsom han forlanger det. Eders troe Slavinde Nushatulavadat fortjente, at I satte Pris paa hende, og jeg kan ikke andet end billige, at I ogsaa efter hendes Hedengang giver Beviser derpaa. Betænk imidlertid, at Eders Smerte ikke formaaer at kalde hende tilbage igjen. Vil I derfor af Kjærlighed til mig skjænke mig Gehør, saa berolige Eder over dette Tab og

drag Omsorg for et Liv, der er mig saa dyrebart og udgjør min Tilværelses eneste Lykke."

Hvor henrykt Sobeide end var over de af Kalifen udtalte, ømme Følelser, hørte hun dog med den største Forbauselse den uventede Efterretning om Nushatulavadats Død. Den stod i en saadan Modsigelse til det, som hun havde hørt af sin forrige Slavindes Mund, at hun i nogen Tid blev fuldkommen maalløs. Men omsider begyndte hun høist bestyrtet:

„Beherster af de troende, jeg forstaaer fuldkomment at skatte den ømme Deltagelse, I har bevist mig, men tillad mig at bemærke, at jeg ikke fatter, hvad I mener med, at min Slavinde, der er frisk og rask, skulde være død. Gud beskytte Eder og mig! Min Bedrøvelse, Herre, gjælder hendes Mands, Eders Yndlings Død; jeg skattede ham meget høit, fordi jeg igjennem Eder er bleven bekjendt med ham, og fordi han undertiden har underholdt mig ret behageligt. Eders Ligegyldighed ved Tabet af ham og det, at I synes saa hurtig at have glemt en Mand, hvem I gjerne saae, sætter mig i Forbauselse, og endnu mere forundrer det mig, at I forvexler hans og min Slavindes Død."

Kalifen troede naturligvis at være vis i sin Sag og trak smilende paa Skuldrene over Sobeides Tale, idet han spurgte Mesrur:

„Hvad siger Du dertil? ere Kvinderne ikke undertiden ubegribelig aandsfraværende? Du har jo ligesaa vel seet og hørt Abu Hassan som jeg."

Henvendende sig til Sobeide, vedblev han:

„Udgyd ikke mere Taarer for Abu Hassans Skyld, thi han befinder sig vel paa det nær, at han begræder Tabet af Eders kjære Slavinde. For nogle Øieblikke siden var hendes Mand hos mig og meldte mig sin Kones Død. Han græd og var saa nedbøiet, at det

gjorde mig ondt for ham; jeg lod ham give hundrede Guldstykker og noget Brokade for at yde ham Hjælp til Ligbegængelsen. Mesrur, som staaer der, har hørt og seet alt og vil kunne sige Eder det selvsamme."

Sobeide troede imidlertid, at Kalifen kun vilde have hende tilbedste med denne Fortælling, men mente, at det dog var noget hensynsløst af ham at gjøre en slig Anledning til Gjenstand for Spøg. Om hendes Slavindes Død kunde der slet ikke være Tale, men vel om hendes Mand Abu Hassans, hvem hun sørgede over og havde ventet, at han ligeledes gjorde det. Men nu svarede Kalifen med den høieste Alvor:

„Jeg siger Eder for sandt, at I svæver i en fuldstændig Vildfarelse. Nushatulavadat er død, og Abu Hassan lever og befinder sig vel."

Denne korte Erklæring af Kalifen saarede hans Gemalinde, der med Heftighed yttrede:

„Behersker af de troende, Gud bevare Eder fra længere at være hildet i en saa urigtig Antagelse; I kunde næsten faae mig til at troe, at I mod Sædvane var adspredt. Tillad mig endnu en Gang at forsikre Eder om Abu Hassans Død; det er ikke en Time siden at hans trøstesløse og med Rette nedbøiede Enke Nushatulavadat bragte mig Underretning derom. Alle mine Tjenestefolk kunne bevidne det og have i Fællesskab med mig begrædt ham. De ville ligeledes sige Eder, at jeg har foræret Nushatulavadat hundrede Guldpenge og et Stykke Brokade, og jeg stod netop i Begreb med at ville tilkjendegive Eder min Deltagelse, da I lykksaliggjorde mig med Eders Komme."

Leende udraabte Kalifen, at det dog var en underlig Halsstarrighed hos hans Gemalinde og tilføiede alvorligere den Forsikring, at Nushatulavadat var død. Sobeide benægtede det ligesaa bestemt og sagde, at

Abu Hassan var død, og man skulde aldrig faae hende til at troe andet. Blodet foer Kalifen op til Kinderne af Vrede; han satte sig temmelig fjernt fra sin Gemalinde paa Sophaen og befalede Mesrur at gaae hen og indhente Underretning om, hvem det var af de to, der var død. Thi skjondt han ikke var i Tvivl i saa Henseende, vilde han dog paa denne Maade skaffe Lys i Sagen. Medens han og Sobeide kappedes om at fremsætte Paastande, hvorpaa Enden blev, at de indgik et Væddemaal, hvori han indsatte sin Lysthave mod Sobeides Malerisamling, begav Mesrur sig paa Veien. Den snue Abu Hassan, der havde ventet sig noget saadant, saae ham imidlertid komme og lod hurtig sin Kone spille den døde endnu engang. Efterat han havde tildækket hende med det Stykke Brokade, som han havde erholdt af Kalifen, aabnede han Døren til sin Bolig og satte sig med Lommetørklædet for Ansigtet og som en dybtbedrøvet ved det foregivne Ligs Hoved. Neppe var dette skeet, før Mesrur traadte ind; det sørgelige Syn der frembød sig for ham, opfyldte ham for Kalifens Skyld med en vis Tilfredsstillelse.

Abu Hassan reiste sig, gik ham imøde, kyssede ham ærefrygtsfuld paa Haanden og udtrykte sin dybe Smerte over Tabet af sin elskede Nushatulavadat. Mesrur blev inderlig rørt derover og kunde ikke afholde sig fra at offre den afdøde nogle Taarer. Han løftede en Flig af Ligklædet lidt iveiret for at kaste et Blik paa den dødes Ansigt og beklagede hendes tidlige Bortgang. Derpaa meddelte han Abu Hassan, der noie mærkede sig hans Ord, den besynderlige Strid, der angaaende Nushatulavadats Død havde udspundet sig imellem Kalifen og Sobeide. Endelig søgte han efter bedste Evne at trøste Abu Hassan og anmodede ham om ikke at lade Liget begrave, førend han kom igjen, eftersom han

ønskede at være tilstede ved Begravelsen og ledsage den med sine Bønner. Herpaa bortfjernede han sig og blev fulgt til Døren af Abu Hassan, der længe saae efter ham for at være vis paa, at han ikke uformærket vendte tilbage. Derpaa gik han ind til Nushatulavadat og befriede hende fra Ligtøiet; han mente imidlertid, at der sikkert vilde blive flere Indlæg i denne Sag, hvisaarsag de maatte være paa deres Post for ikke at blive overrumplede.

Mesrur vendte tilbage til Sobeides Gemakker og traadte ind, smilende over hele Ansigtet og klappende i Hænderne som en Person, der bringer glædelige Tidender. Den af Utaalmodighed og af sin Gemalindes formentlige Egensind opbragte Kalif tiltordnede ham øieblikkelig:

„Elendige Slave, nu er det ikke Tid til at lee. Du tier? Ud med Sproget; hvem er død, Manden eller Konen?"

Strax svarede Mesrur med alvorlig Mine:

„Beherskere af de troende, Nushatulavadat er død, og Abu Hassan er endnu ligesaa bedrøvet, som da han forhen fremtrer for Eders Majestæt."

Kalifen lod ham slet ikke tale videre, men afbrød ham triumpherende med det Udraab:

„God Efterretning! Din Herskerinde Sobeide har for et Øieblik siden vædet sin Maleriſamling imod min Lysthave, og nu ere Malerierne mine. Du kunde ikke gjøre mig nogen større Glæde Mesrur og skal nok blive belønnet. Men giv mig nu en omstændelig Beretning om det, Du har seet."

Mesrur fortalte altsaa, hvorlunde han havde truffet den dybt bedrøvede Abu Hassan ved Hovedet af hans Kones Lig og ved et Blik under Ligklædet gjenkjendt Nushatulavadat, hvis Ansigt allerede havde været ganske

forandret. Han havde sagt Abu Hassan nogle trøstende Ord og lovet at ville bivaane Ligbegængelsen. Da Oberſten for Gildingerne var færdig med ſin Beretning, roſte Kalifen ham og henvendte ſig til ſin Gemalinde Sobeide med det Spørgsmaal, om hun endnu troede paa Abu Hassans Død eller vilde erkjende, at hendes Væddemaal var tabt. Men derom vilde hun intet høre, thi Nushatulavadat havde jo ſelv meldt hende Abu Hassans Død. Da Mesrur derpaa beſvor ſit Udſagns Rigtighed, ſkjældte hun ham ud for en Løgner, klappede i Hænderne, paa hvilket Signal alle hendes Slavinder traadte ind, og opfordrede dem til at erklære, hvem det var, der tilforn havde været inde hos hende og faaet hundrede Guldpenge og et Stykke Brokade. Naturligvis ſvarede alle, at det var Mesrur og Sobeide ſkændte nu paa Mesrur og ſpurgte ham, om han troede, at hun vilde ſætte mere Lid til hans Udſagn end til alle ſine Slavinders.

For ikke at opbringe hende endnu mere taug Mesrur, hvorimod Kalifen lo hjertelig over hele Optrinet, og hans Tro paa Nushatulavadats Død blev ſlet ikke rokket. Endelig begyndte han:

„Min Gemalinde, jeg ved ikke, hvem det er, der har ſagt, at Kvinderne ofte ere underkaſtede Aandsfraværelſe, og I maa ikke tage mig det ilde op, naar jeg ſiger, at I afgiver et Bevis for Sandheden af denne Sætning. Mesrur har lige nylig med egne Øine ſeet Nushatulavadat ſom Lig og den ſørgende Abu Hassan ſiddende ved hendes Side, og dog vil I ikke lade hans Udſagn gjælde, ſkjøndt det fornuftigvis ikke kan omſtødes. Det begriber jeg ikke!“

Sobeide indlod ſig ikke paa nogen Drøftelſe, men udtalte den Mistanke, at Kalifen var bleven enig med Mesrur om at ſætte hendes Taalmodighed paa en haard Prøve. Eſterſom hans Udſagn var forud be-

stemt, bad hun ham om Tilladelse til ogsaa paa sin Side at afsende nogen, der kunde afgjøre hvem det var, der tog feil. Kalifen tillod det, og Sobeide overdrog sin gamle Amme, der havde været hos hende, lige fra hun blev født, dette Hverv.

„Gaa hen til Abu Hassan eller rettere Nushatulavadat," befalede hun hende, „thi Abu Hassan er jo død. Min Tvist med de troendes Beherster har Du hort, jeg behøver derfor ikke at udtale mig tydeligere. Bring Sagen paa det rene og kommer Du tilbage med gode Efterretninger, skal Du faae en god Foræring. Skynd Dig nu afsted og vend snart tilbage."

Kalifen gottede sig over Sobeides Forlegenhed, medens Mesrur af Ammens Tilbagekomst ventede sin Retfærdiggjørelse og Ophør af den Vrede, som hans Herskerinde havde ladet falde paa ham. Den paa Lur staaende Abu Hassan saae imidlertid aldrig saasnart Ammen komme langt borte, førend han ogsaa gjættede, at hun var bleven afsendt af Sobeide.

„Der kommer Fyrstindens Amme," sagde han til sin Kone; hun skal naturligvis overtyde sig om, hvem det egentlig er af os to, der er død. Nu er det altsaa min Tour at spille den døde."

Hastig lagde han sig midt i Værelset og blev af Nushatulavadat tildækket som et Lig. Da Ammen traadte ind, saae hun Nushatulavadat sidde med opløst Haar og badet i Taarer ved Abu Hassans Hoved og slaae sig for Brystet og i Ansigtet, saa det var en Ynk at skue. Ammen nærmede sig den foregivne Enke og sagde deltagende:

„Kjære Nushatulavadat, jeg kommer ikke for at falde Dig til Besvær i din Smerte eller fordømme de Taarer som Du fælder over en Mand, der elskede Dig saa inderlig."

„O gode Moder!“ faldt den formentlige Enke hende i Talen, „Du seer min Jammer og den Ulykke, der idag er styrtet ind paa mig ved, at min dyrebare Abu Hassan, hvem min og din tilbedede Herskerinde og de troendes Beherskер havde givet mig til Ægtefælle, er død. O, min dyrebare Mand, hvad havde jeg gjort Dig, at Du forlod mig saa snart? Hvad skal der nu blive af din stakkels Nushatulavadat?“

Ammen gav nu ogsaa sin Uvillie Luft imod Mesrur, der havde forebragt Kalifen lige det modsatte af det, hun nu havde for Die.

„Det Begsjæs,“ udraabte hun, „fortjente sandelig at faae Guds Vrede at føle, fordi han har udsaaet Tvedragt imellem min gode Herskerinde og de troendes Beherskер ved sin skammelige Løgn! Tænk Dig, min Datter,“ vedblev hun, henvendende sig til Nushatulavadat, „at den Stymper, denne Mesrur med ubegribelig Frækhed og Dndskab ligeoversor vor gode Herskerinde har paastaaet, at Du var død og Abu Hassan endnu ilive.“

„Ak, min gode Moder!“ udraabte Nushatulavadat, „Gud give, han havde talt sandt. Du vilde ikke have seet mig i denne Vaande, og jeg havde ikke nødig at begræde en mig saa dyrebar Ægtefælle.“

Efter disse Ord gav hun sin Smerte Luft i fordoblede Taarer og Klager, og den godhjertede Amme satte sig ved Siden af hende og istemmede hendes Veraab. Uformærket nærmede hun sig den tilsyneladende Dødes Hoved, løftede den Turban, der laa paa hans Ansigt, lidt ireiret, skød Ligklædet tilside for at see hans Træk, men lagde det strax tilrette igjen, idet hun sagde:

„Ak, Du stakkels Abu Hassan! jeg beder til Gud, at han vil være Dig en naadig Dommer. Lev vel, min Datter,“ vedblev hun derpaa, henvendende sig til

Nushatulavadat; „hvis jeg kunde holde Dig nogen Tid med Selskab, vilde jeg hjertelig gjerne gjøre det, men jeg tør ikke dvæle her længere. Min Pligt byder mig som snareſt at udrive min Herskerinde af den fortrædelige Uro, hvori hin taabelige Mesrur har bragt hende ved at sværge hende lige op i Øinene, at Du var død."

Neppe var Ammen borte, førend Nushatulavadat tørrede sine Øine og Abu Hassan kom tillive igjen. Begge indtoge paany deres speidende Stillinger for ikke at blive overrumplet af noget mødende Tilfælde. Ammen vendte imidlertid næsten aandeløs tilbage til sin Herskerinde, hvem hun forvoldte stor Glæde ved den Beretning, hun aflagde. Sobeide lagde strax sin Tilfredshed for Dagen ved at befale hende i en Tone, der tydede paa vundet Spil, at hun ogsaa skulde fortælle det til de troendes Beherſker, der ansaae dem for aandssvækkede. Ogsaa hin elendige, sorte Slave, der med en hidtil utrolig Frækhed havde vovet at lyve hende lige op i Ansigtet, skulde hun meddele det. Dybt krænket saae Mesrur saaledes det modsatte af det indtræffe, som han havde ventet sig af Ammens Sendelse, og Sobeide vedblev bestandig at være opbragt paa ham i Anledning af en Sag, som han dog troede at have tilforladeligt Kjendskab til. Han benyttede derfor Leiligheden til at udtale sig med en Ligefremhed, som han ikke vovede at anvende imod Sobeide, til Ammen og begyndte:

„Tandløse Kjælling, Du lyver! Ikke et sandt Ord har Du talt; jeg har med egne Øine seet Nushatulavadats sjælløse Legeme ligge midt i Værelset."

Ammen blev ham ikke Svar skyldig, men paastod, at hun havde seet Abu Hassans Lig og talt med Nushatulavadat. Mesrur gav hende igjen det glatte Lag, men Sobeide vilde ikke taale, at Mesrur behandlede

hendes Amme saa hensynsløst og forlangte af Kalifen med en Stemme, der dirrede af Vrede og Ærgrelse, at han skulde tugte Overstен for Gildingerne for hans Frækhed. Kalifen vidste ikke, hvad han skulde mene om disse Modsigelser, og da det ikke gik nogen af de tilstedeværende bedre, taug de alle bomstille. Omsider henvendte han sig dog til Sobeide og yttrede, at de alle tilhobe maatte fare med Usandhed; baade han, Mesrur og Ammen, thi den enes Udsagn var ikke mere troværdigt end den andens.

„Lader os derfor selv gaae hen," vedblev han, „og see, paa hvis Side Sandheden er. Jeg viner ingen anden Udvei til at hæve vore Tvivl og bilægge vor Uenighed."

Med disse Ord reiste han sig, og Sobeide fulgte hans Exempel; den foranskridende Mesrur, hvem det paalaa at slaae Dørforhænget tilside, priste denne Kalifens Beslutning og sagde, at han nu skulde vise Ammen — ikke at hun havde vaaset, thi dette Udtryk mishagede hans ophøiede Herskerinde — men at hun ligefrem havde løiet. Ammen gav ham Svar paa Tiltale, og der udspandt sig nu imellem dem en ny Ordvexling, hvori Sobeide atter tog Parti for sin Amme og endog udskjældte Mesrur for en Løgner. Endelig tilbød Overstен for Gildingerne Ammen, eftersom hun var saa fast overbeviist om Abu Hassans Død, et Væddemaal om et Stykke Guldbrokade med Sølvblomster, som den vindende selv kunde udvælge sig, og Ammen indvilligede i Kalifens og Sobeides Paahør.

De Gemakker, hvoraf Kalifen traadte ud med sin Gemalinde, laae rigtignok temmelig fjernt fra Abu Hassans Bolig, men dog i en saadan Stilling for den, at han allerede i lang Fraskand kunde see hele Optoget nærme sig med Mesrur i Spidsen og Sobeides Kvinder

bagved. Han gjorde øieblikkelig sin Kone opmærksom paa, at hvis han ikke tog meget feil, saa foreſtod der dem Æren af et Beſøg. Skjøndt belavet derpaa, blev Nushatulavadat dog meget bange; men Abu Haſſan ſatte Mod i hende og erindrede hende om, at de for dette Tilfælde havde aftalt at anſtille ſig døde begge to.

„Forend de indtræffe her, kunne vi magelig indtage den tilbørlige Stilling, og Du ſkal faae at ſee, at alt nok vil løbe heldig af."

De indhyllede ſig altſaa hurtig, ſaa godt det lod ſig gjøre, paa den Maade, ſom det er Skik og Brug med døde, lagde ſig ved Siden af hinanden midt i Værelſet, og enhver af dem udbredte et Stykke Brokade over ſig. Saaledes oppebiede de ubevægelige det fyrſtelige Beſøg.

Mesrur aabnede Døren, og Kalifen, Sobeide og Følget traadte ind, men bleve ſtaaende ſom forſteenede over det ſørgelige Syn, der frembød ſig for dem. Ingen vidſte, hvad der var at gjøre, førend Sobeide omſider brød Tausheden og ſagde til Kalifen:

„Ak, de ere begge døde! I har med ſaamegen Paaſtaaelighed forſikret mig, at min kjære Slavinde var død, at det nu virkelig er ſkeet, og rimeligvis er det Tabet af hendes Mand, der har foraarſaget det."

„Sig hellere," ſvarede den om det modſatte overbeviſte Kalif, „at Abu Haſſan ikke har kunnet overleve ſin dyrebare Nushatulavadat. Nu maa I vel indrømme, at I har tabt Væddemaalet, og at Eders Maleriſamling tilhører mig."

Ægget af Kalifens Modſigelſe, paaſtod Sobeide imidlertid at have vundet Lyſthaven, fordi Abu Haſſan maatte være død forſt, efterſom hendes Amme havde ſeet Nushatulavadat ilive og ſørgende over ham. En lignende Strid opſtod nu angaaende Mesrurs Vædde-

maal med Ammen; de paastode begge at have vundet og kom saa heftig op at trættes, at de vare nærved at tye til Haandgribeligheder.

Den upartiske Kalif maatte tilstaae for sig selv, at Sobeide med ligesaa megen Ret som han kunde gjøre Paastand paa at have vundet Væddemaalet. Fortrydelig stemt og grublende paa en Udvei til at faae Sagen oplyst paa en Maade, der kunde bevise hans Ret ligeoverfor Sobeide, tog han Plads ved de formentlige dødes Hoveder og udraabte efter en Stunds Forløb:

„Ja, ved Guds hellige Navn, tusend Guldstykker vil jeg give den, der kan sige mig, hvem af disse tvende der er død først."

Neppe vare disse Ord udtalte, før en Stemme lod sig høre under det Brokadesteppe, der skjulte Abu Hassan. Den sagde:

„Behersker af de troende, jeg er død først; giv mig de tusend Guldstykker."

Samtidig hermed reiste Abu Hassan sig og kastede sig for Kalifens Fødder; ogsaa Nushatulavadat kom tilsyne, men indhyllede sig for Velanstændigheds Skyld i sit Brokade og sank ned foran Sobeide. Denne udstødte et høit Skrig og formerede derved de tilstedeværendes Forfærdelse. Efterat hun var kommen sig af sin Skræk, glædede hun sig overordentlig over at have gjenerholdt sin elskede Slavinde næsten i samme Øieblik, som hun var trøstesløs over at have mistet hende. I samme Aandedræt skændte hun paa hende formedelst den Bedrøvelse, hun havde foraarsaget, og tilgav hende, fordi hun, naar alt kom til alt, dog var ilive.

Sagen havde ikke gjort den samme Virkning paa Kalifen; istedetfor at blive forfærdet, var han nærved at briste af Latter, da han saae de to døde opstaae og Abu Hassan udbede sig de tusend Guldstykker.

„Er det da din Hensigt at faae mig til at revne af Latter?" spurgte han Abu Hassan, „hvorledes har Du faaet det Indfald at spille Sobeide og mig et saa uventet Puds?"

„Beherster af de troende," svarede Abu Hassan; „det skal jeg frimodig sige Eder."

Han fortalte nu, hvorledes han og hans ligesindede Kone ved den overdaadige Levemaade, de havde ført, vare komne saa vidt, at de efterat have betalt Spiseværten og nogle andre Gjeldsposter ikke havde flere Penge i Huset. De havde forgjæves brudt deres Hoveder med, hvorledes de skulde slippe ud af deres Nød, og da de undsaae sig ved at aabenbare den for Kalifen, havde de taget deres Tilflugt til dette Middel. Dermed vilde de afhjælpe deres Forlegenhed og tillige berede ham nogen Morskab ved dette Bedrageri, som de anraabte ham om at tilgive.

Kalifen og Sobeide fandt Behag i denne aabenhjertige Tilstaaelse og lode ikke til at have taget det passerede ilde op. Tvertimod kunde Sobeide, der hidtil havde taget Sagen meget alvorlig, nu ligeledes ikke standse sin Latter, naar hun kom til at tænke paa alt det, som Abu Hassan havde udspekuleret for at opnaae sin Hensigt; Kalifen var endnu bestandig nærved at forgaae af Latter. Endelig reiste han sig og sagde til Abu Hassan og Nushatulavadat:

„Følger mig; jeg vil give Eder de belovede tusend Guldstykker af Glæde over, at I endnu ere ilive."

Sobeide anmodede ham imidlertid om kun at give fire tusend Guldstykker til Abu Hassan, da det var ham, hvem de tilkom; for Nushatulavadat skulde hun nok sørge. Hun befalede derpaa sin Skatmesterinde at udbetale Abu Hassans Kone ligeledes

tusend Guldstykker som et Tegn paa hendes Glæde over, at hun ikke var død.

Paa denne Maade sikkrede Abu Hassan og hans Kone sig Kalifen Harun Alraschids og Sobeides Gunst, og deres Gavmildhed forsynede dem rigelig med alt, hvad de behøvede, indtil de endelig bleve hjemsøgte af ham, der adskiller de elskende, omstyrter Paladser og Hytter og fylder Gravene.

Aladdin eller den forunderlige Lampe.

I den rige og meget store Hovedstad i et af China afhængigt Kongerige levede en Skræder ved Navn Mustafa. Han var duelig i sit Haandværk, men udmærkede sig forresten ikke i nogen Henseende; meget fattig var han og fortjente neppe saameget, som der var tilstrækkeligt til Underhold for ham selv, hans Kone og en Søn, som Gud havde skjænket ham. Denne Søn hed Aladdin (det betyder: Religionens Pryd); hans Opdragelse var yderst forsømt, hvisaarsag han var ondskabsfuld, egensindig og ulydig imod sine Forældre. Saasnartsom han var voxet lidt til, kunde de ikke mere holde ham hjemme, og fra den tidlige Morgenstund af legede han og drev om paa Gader og Stræder med mindre Drenge end han selv.

Da han var bleven gammel nok til at lære et Haandværk, tog hans Fader, der ikke havde Raad til at lade ham lære noget andet end hans eget, ham med til sit Værksted og begyndte at undervise ham i Naalens Førelse. Men hverken Sagtmodighed eller Trudsler om Straf formaaede at bibringe Knegten Stadighed eller Lyst til Arbeide, og saasnartsom Faderen vendte Ryggen

til, undløb Aladdin og kom hele Dagen ikke tilsyne. At Faderen straffede ham, hjalp intet, og han maatte endelig opgive Haabet om at forbedre Aladdin. Det gik Mustafa meget nær til Hjerte, og af Kummer derover faldt han omsider i en svær Sygdom hvoraf han døde nogle Maaneder efter. Hans Enke indsaae, at hendes Søn Aladdin aldrig vilde lære sin Faders Haandværk; hun lukkede derfor Boutiken og gjorde alt Værktøiet i Penge for at leve deraf med sin Søn, naar dertil kom den ubetydelige Indtægt, som hun erhvervede sig ved at spinde Bomuld.

Aladdin behøvede nu ikke mere at frygte Faderen og brød sig saa lidt om sin Moder, at han var fræk til at besvare hendes mest berettigede Formaninger med Trudsler. Han overlod sig ganske til sit Hang til et tøitesløst Liv og morede sig paa alle mulige Maader med unge Mennesler af samme Alder som han. Saaledes drev han det, til han blev femten Aar, uden at forraade Tilbøielighed til noget alvorligt eller tænke paa, hvad der skulde blive af ham. Da han en Dag efter Sædvane sværmede om paa Torvet med en Flok ligesindede Fyre, kom en fremmed gaaende, der blev staaende for at see efter ham. Han var først indtruffen i Byen for to Dage siden, og Forfatterne af denne Historie kalde ham kun den afrikanske Troldmand, fordi han virkelig kom fra Afrika. Var det nu, fordi han som en Kjender af Ansigter havde fundet noget i Aladdins Træk, der gjorde Drengen stikket til Udførelsen af det, der havde bevæget ham til at foretage denne Reise, eller var der en anden Grund tilstede, kort sagt, han erkyndigede sig om hans Familieforhold og hvad han var. Da han havde faaet at vide, hvad han vilde, nærmede han sig Aladdin, førte ham nogle Skridt afsides og spurgte ham:

„Min Søn, er ikke Skrædderen Mustafa din Fader?"

„Jo, men han er for længe siden død," svarede Aladdin.

Den afrikanske Troldmand faldt ham nu om Halsen og kjærtegnede og kysfede ham sukkende og med Taarer i Øinene. Da Aladdin bemærkede disse Taarer, vilde han vide, hvorfor den fremmede græd, og denne gav til Svar:

„Hvorledes skulde jeg kunne lade det være, min Søn? Jeg er din Onkel, thi din Fader var min kjære Broder. Idet jeg nu efter mangeaarige Reiser vender tilbage i det Haab at gjensee ham og glæde ham ved Synet af mig, erfarer jeg hans Død af Dig. Jeg forsikrer Dig, at det gaaer mig noget nær at see mig berøvet denne saa bestemt ventede Nydelse. Imidlertid trøster det mig noget, at dit Ansigt, saavidt jeg kan huske ham, er hans udtrykte Billede, og at jeg ikke tog feil, da jeg tiltalte Dig."

Han spurgte derpaa, idet han stak Haanden i sin Pengepung, hvor Aladdins Moder boede, hvilket han strax fik at vide. Troldmanden rakte ham derpaa en Haandfuld Smaapenge og sagde, at han nu kunde gaae hjem til sin Moder og hilse hende fra ham; hvis hans Tid tillod det, vilde han besøge hende den følgende Dag for at forskaffe sig den Trøst at lære at kjende det Sted, hvor hans Broder havde levet saa længe og endt sine Dage.

Saasnartsom den afrikanske Troldmand havde forladt sin selvopfundne Brodersøn, ilede denne hjem fuld af Glæde over de Penge, som hans foregivne Onkel havde foræret ham. Ved Indtrædelsen vare hans første Ord:

„Moder, sig mig engang, har jeg nogen Onkel?"

„Nei, min Søn, Du har hverken paa min eller fædrene Side nogen Onkel," svarede Moderen.

Aladdin tog atter tilorde:

„Men nylig har jeg talt med en Mand, der udgav sig for min Faders Broder; han omfavnede mig og udgød endog Taarer, da han hørte, at min Fader var død. Til Bevis for, at jeg taler Sandhed, vil jeg vise Dig disse Penge, som han har foræret mig. Tilmed skal jeg hilse Dig fra ham og melde Dig, at han om mulig vil komme herhen og besøge Dig imorgen for at gjøre Bekjendtskab med Dig og det Hus, hvori min Fader har boet og er død."

„Min Søn, din Fader havde rigtignok en Broder," svarede Aladdins Moder, „men han er for længe siden død, og han har aldrig fortalt mig, at han havde nogen anden."

Hermed endte foreløbig Samtalen om den afrikanske Troldmand, af hvem Aladdin imidlertid, da han den næste Dag legede i en anden Kant med andre Drenge, paany blev tiltalt, omfavnet og foræret to Guldstykker.

„Bring dem til din Moder," befalede han tillige Aladdin, „og sig hende, at jeg vil besøge hende iaften, og at hun desaarsag maa drage Omsorg for et Aftensmaaltid, som vi kunne nyde i Fællesskab. Vis mig endnu engang, hvor det er, I boe."

Efterat Aladdin havde gjort dette, forlod Troldmanden ham, og Drengen bragte Guldstykkerne hjem til sin Moder.

Saasnartsom denne var bleven underrettet om den foregivne Onkels Hensigt, gik hun ud og gjorde Indkjøb. Af Naboerne laante hun det Bordtøi, som hun manglede, og tilbragte hele Dagen med at gjøre Tilberedelser til Aftensmaaltidet. Da alt var fix og færdigt, sagde hun til sin Søn:

„Din Onkel kan maaskee ikke finde vort Hus, det er derfor det bedste, at Du gaaer ham imøde for at vise ham tilrette."

Omendskjøndt Aladdin havde vist den afrikanske Troldmand Huset, var han dog beredt til at gaae ud, da der blev banket paa Døren. Den blev lukket op, og ind traadte den ventede, belæsset med Vinflasker og Frugter, som han bragte med til Aftensmaaltidet. Saasnartsom Aladdin havde skilt ham af med alt dette, hilsede han paa hans Moder og bad hende om at vise ham det Sted paa Sofaen, der havde været hans Broder Mustafas sædvanlige Plads paa Sofaen. Da hun havde efterkommet dette Ønske, kastede han sig ned og kyssede under Taarer flere Gange Stedet, idet han udbrød:

„Min stakkels Broder! hvor ulykkelig føler jeg mig ikke over, at jeg ikke er kommen tidsnok til at slutte Dig endnu engang i mine Arme før din Død!"

Trods Aladdins Moders Bønner vilde han ikke sætte sig paa samme Plads, men tog Sæde paa den anden Side for, som han sagde, idetmindste at kunne indbilde sig, at han saae ham sidde som Familiefader ligeover for sig.

Efterat den afrikanske Troldmand havde taget Plads, underholdt han sig med Aladdins Moder og sagde:

„Min gode Søster, det maa ikke undre Eder, at I ikke har seet mig i al den Tid, I var gift med min salig Broder Mustafa. Allerede for fyrgetyve Aar siden forlod jeg dette vort Hjem og har siden den Tid bereist Indien, Persien, Arabien, Syrien, Ægypten, opholdt mig i disse Landes skjønneste Byer og endelig slaaet mig til Ro for længere Tid i Afrika. Da det nu ligger i den menneskelige Natur ikke at forglemme sin Fødestavn, sine Legekammerater og sine Slægtninge, saa paakom

der ogsaa mig et saa heftigt Ønske om at gjensee mit Hjem og omfavne min elskede Broder, at jeg strax traf Anstalter til Reisen, eftersom jeg endnu følte Kraft og Mod i mig til at tilbagelægge en saa lang Vei. Med Taushed vil jeg forbigaae den lange Tid, hvori jeg var underveis, og de Mødsommeligheder og Forhindringer, jeg havde at overvinde, forend jeg indtraf her. Kun det vil jeg sige Eder, at paa alle mine Reiser har intet bedrøvet og berørt mig mere end Efterretningen om min stedse ømt elskede Broders dødelige Afgang. Jeg gjenkjendte hans Træk hos min Broderson, Eders Søn, og derfor lagde jeg især Mærke til ham iblandt alle de Børn, han var sammen med. Han vil vel have bestrevet Eder det Indtryk, som den sørgelige Tidende om, at min Broder ikke levede mere, gjorde paa mig. Men vi prise Gud i alle Ting! Jeg glæder mig over, at han efterlader sig en Søn, der tydelig har hans Træk."

Da Troldmanden bemærkede, at Aladdins Moder blev vemodig ved Erindringen om sin afdøde Mand, gav han Samtalen en anden Vending og spurgte Aladdin, hvad han hed, hvad han tog sig for, og om han havde lært en Haandtering. Forlegen slog han Øinene ned og taug, men hans Moder svarede istedetfor ham og skildrede ham ligefrem som et Dovendyr og en Dagtyv. Hun lagde heller ikke Skjul paa den spildte Uleilighed, som Mustafa havde gjort sig med ham for at forbedre ham, og tilføiede, at hun, da han endnu bestandig ikke vilde laane Øre til hendes Foreskillinger og det faldt hende surt at fortjene endog det nødtørftigste ved at spinde Bomuld, havde besluttet at vise ham Døren den næste Dag og lade ham søge sig et Udkomme andetsteds.

Efterat Aladdins Moder havde udtalt sig saaledes

under mange Taarer, tog den afrikanske Troldmand Ordet og misbilligede, at hans Nevev ikke tænkte paa at fortjene sig noget til Føde og Klæder. Der var jo saamange Haandteringer, og hvis hans Faders Haandværk ikke behagede ham, kunde han blot sige, hvilket andet han syntes bedre om. Da Aladdin imidlertid taug, vedblev Troldmanden:

„Har Du maaskee Modbydelighed for at lære noget Haandværk og ønsker at leve som en anseet Mand, saa vil jeg give Dig en Boutik med kostbare Stoffer og fine Tøier. Du forestaaer da Salget af disse Varer, indkjøber andre for de indkomne Penge og finder derved et anstændigt Udkomme. Raadspørg din Tilbøielighed og sig mig saa aabenhjertig din Mening; Du vil stedse finde mig beredt til at holde mit Løfte."

Dette Tilbud var meget kjærkomment for Aladdin, der ikke holdt af at røre en Haand til noget Arbeide og havde bemærket, at Kjøbmandsboderne vare stadselige og godt besøgte og Kjøbmændene velklædte og meget agtede. Han erklærede derfor den for hans Onkel sig udgivende Troldmand, at han havde mere Lyst dertil end til noget andet og hele sin Levetid vilde være ham taknemlig for al hans Godhed imod ham. Troldmanden lovede ham nu, at han den følgende Dag vilde tage ham med sig og give ham ligesaa stadselige og kostbare Klæder, som nogen Kjøbmand i Byen eiede; Dagen efter vilde han sørge for den Boutik, som han havde lovet ham. Ogsaa Aladdins Moder takkede Troldmanden, hvem hun først nu begyndte at anse for sin afdøde Mands Broder, og formaaede sin Søn til at vise sig de gode Hensigter værdig, som hans Onkel havde med ham. Derpaa satte hun Aftensmaaltidet frem, og Samtalen vedblev at dreie sig om den samme

Gjenstand, indtil Troldmanden endelig langt ud paa Natten bortfjernede sig.

Den næste Dag afhentede han Aladdin og gik med ham til en Kjøbmand, der handlede med færdigsyede Klæder, lod ham selv iblandt de smukkeste udvælge sig en Dragt og betalte alt uden at prutte. Aladdin udtrykte ham sin Tak derfor paa enhver mulig Maade, og Troldmanden lovede ham, at han aldrig vilde forlade ham, men altid beholde ham hos sig. Han besøgte derefter med ham de livligste Strog af Byen og især dem, hvor de rigeste Kjøbmænds Boutiker vare. Da de kom til den Række af Boutiker, hvor de skjønneste Stoffer og fineste Tøier vare, sagde han til Aladdin:

„Da Du ogsaa snart bliver en saadan Kjøbmand, er det rigtigst, at Du besøger dem, forat de kunne lære Dig at kjende."

Ogsaa til de smukkeste og største Moskeer førte han ham, ligesom ogsaa til de Khaner, hvor der boede fremmede Kjøbmænd, og til alle tilgængelige Dele af Sultanens Palads. Tilsidst begave de sig til den Khan, hvor Troldmanden boede; her befandt sig ogsaa nogle Kjøbmænd, som han var bleven bekjendt med under sit Ophold her. Han havde nu indbudt dem til et Maaltid for at forestille sin foregivne Broderson for dem. Først om Aftenen hørte Gjæstebudet op, og Aladdin vilde nu tage Afsted med sin Onkel og gaae hjem. Men den afrikanske Troldmand paatog sig selv at ledsage ham til hans Moder, af hvem han blev overvældet med alle mulige Velsignelsesønsker paa Grund af den Ædelmodighed, han havde udvist imod hendes Søn. Hun vidste kun altfor godt, sagde hun desforuden, at Aladdin ikke fortjente denne Godhed. Han vilde vise sig at være ganske uværdig til den, hvis han ikke var taknemlig derfor og opfyldte de Hensigter, som

hans Onkel, der vilde etablere ham saa udmærket, havde for med ham.

„Aladdin er en god Dreng," mente Troldmanden. „Han lyder mig, og jeg tænker nok, at vi skulle faae noget ordentligt ud af ham. Imorgen kan jeg imidlertid til min store Sorg ikke opfylde mit Tilsagn, eftersom det er Fredag (mahomedansk Hviledag); Boutikerne ere lukkede, og det er ikke til at tænke paa at leie og indrette en, da alle Kjøbmændene kun ville høre tale om Fornøielser. Men imorgen vil jeg hente Aladdin og føre ham til de Haver, hvor den skjønne Verden pleier at indfinde sig. Formodentlig kjender han endnu ikke de der stedfindende Fornøielser. Hidtil har hans Omgang kun bestaaet af Børn, nu maa han lære at kjende Verden."

Troldmanden anbefalede sig omsider, og den iforveien over sin smukke Paaklædning lykkelige Aladdin jublede endnu mere ved Udsigten til Spadseretouren i Stadens udmærkede skjønne Omgivelser og de Haver, han endnu aldrig havde betraadt. Den næste Dag var han tidlig paa Benene og brændte af Utaalmodighed efter at see sin Onkel komme. Da han troede at have ventet meget længe, aabnede han Døren for at see ud paa Gaden efter ham, og saasnartsom han blev ham vaer, underrettede han sin Moder derom, tog Afsked med hende, smækkede Døren i og løb ham imøde.

Den afrikanske Troldmand modtog ham med mange Kjærtegn, lovede at vise ham en Mængde smukke Ting og førte ham ud af Porten til mange herlige Huse eller snarere prægtige Paladser med smukke Haver, hvortil alle havde Adgang. Ved enhver ny Have, de kom til, spurgte han Aladdin, hvorledes han syntes om den, og denne fandt altid, at den sidste var skjønnere end de tidligere sete. Saaledes skrede de uformærkt videre, og

Troldmanden, der havde en bestemt Plan for Øie traadte endelig med Aladdin ind i en Have og satte sig ved et Vandbækken, i hvilket der strømmede Vand ud af Gabet paa en Kobberløve, idet han yttrede, at her vilde de hvile et Øieblik for desto bedre at kunne fortsætte deres Spadseretour. Derpaa fremtog han af et Tørklæde, som han havde knyttet til sit Belte, Kager og Frugter, delte en Kage med Aladdin og lod ham tage saa mange af Frugterne, som han vilde. Medens Maaltidet stod paa, formanede han sin foregivne Broderson til ikke mere at give sig af med Børn, men for Fremtiden kun holde sig til voxne, høre paa de kloge og indsigtsfulde og drage Nytte af deres Samtaler. Han vilde nu ogsaa snart naae Mandsalderen, og han kunde ikke tidlig nok tage deres Exempel til Mønster. Derpaa fortsatte han og Aladdin Veien igjennem Haverne, der kun vare adskilte ved smaae Grøfter, der ikke afstare Forbindelsen. Ærligheden hos denne Byes Beboere gjorde ikke andre Beskyttelsesmidler fornøden.

Uformærkt og ved at beskjæftige Aladdins Opmærksomhed med Samtaler og morsomme Fortællinger førte den afrikanske Troldmand ham langt fra Haverne igjennem en Slette hen til nogle Bjerge, hvor han lovede at vise ham endnu en Have; Aladdin var imidlertid bleven træt og udtalte sin Frygt for, at hans Kræfter ikke vilde slaae til, naar de begave sig paa Tilbageveien. Endelig naaede de dog imellem to omtrent lige store, ikke særdeles høie Bjerge, der adskiltes ved en smal Dal, det Punkt, hvorhen Troldmanden vilde have Aladdin for at faae et stort Foretagende udført, for hvis Skyld han fra Afrikas yderste Grændse var kommen til China.

„Her ville vi gjøre Holdt," sagde han, „og Du skal her faae overordentlige Ting at see, der ere ube-

kjendte for alle andre dødelige. Du vil bagefter nok paaskjønne, at jeg har gjort Dig til Øienvidne til Vidundere, som ingen uden Du har seet. Slæb nu tørt Ved sammen, der ligger rundtomkring i Mængde, medens jeg slaaer Ild."

Da begge Dele vare skete, tændte han et Baal, kastede Røgelse derpaa, og øieblikkelig steg en tyk Damp iveiret. Denne drev han snart til den ene, snart til den anden Side, idet han udtalte Trylleord, som Aladdin ikke forstod. Nu skjælvede Jorden lidt og delte sig foran Troldmanden og Aladdin, hvorved en, halvanden Fod i Kvadrat og en Fod tyk Stenplade med en Kobberring i, hvorved der var anbragt et Segl, blev synlig:

Aladdin vilde af Frygt og Skræk over det, der tildrog sig for hans Øine gribe Flugten, men da han var nødvendig til Troldmandens hemmelige Øiemed, holdt denne ham tilbage ved Trudsler og tildelte ham en saadan Kindhest, at han faldt næsegrus til Jorden og nær havde mistet nogle Tænder. Med blødende Mund og grædende Taarer udraabte Aladdin:

„Hvad har jeg forbrudt, siden I slaaer mig saa slemt?"

„Dertil har jeg mine Grunde," svarede Troldmanden, „jeg er din Onkel, der staaer Dig i Faders Sted, og jeg taaler ingen Indvendinger. Men, min Søn," vedblev han i en mildere Tone, „frygt intet. Jeg fordrer blot punktlig Lydighed, saafremt Du vil erhverve Dig de Fordele, jeg har tiltænkt Dig, og gjøre Dig værdig til dem."

Disse skjønne Løfter dæmpede Aladdins Frygt og Utilbøielighed noget, og saasnartsom Troldmanden saae, at han var beroliget, tog han atter tilorde:

„Du har seet, hvad jeg mægtede ved min Røgelse og mine Ord. Saa vid da, at under denne Sten

ligger en Skat, der er Dig forbeholdt og en Dag vil gjøre Dig rigere end Jordens største Konger. Det er saa vist, at med Undtagelse af Dig tør intet Menneske berøre eller løfte denne Sten; mig selv er det forbudt at gjøre det og at sætte en Fod i Skatkammeret, naar det er blevet aabnet. Derfor maa Du paa det nøiagtigste fuldbyrde, hvad jeg vil sige Dig, og intet forsømme; Sagen er af stor Vigtighed for Dig og mig."

Da Aladdin hørte tale om en for ham bestemt Skat, glemte han sin Vrede og erklærede sig beredt til alt. Den amerikanske Troldmand roste og kjærtegnede ham derfor og bød ham dernæst tage fat i Ringen paa Stenen og løfte den iveiret. Da Aladdin betvivlede at have Kræfter nok dertil, opfordrede han ham til alligevel at prøve derpaa og med det samme nævne sin Faders og Bedstemoders Navne. Og see, Stenpladen gav virkelig uden Vanskelighed efter, og man saae nu en lille Fordybning, hvori der var en Dør og nogle Trin, der førte endnu længere ned. Efter en gjentagen Paamindelse om noie at iagttage det, han vilde sige ham, befalede den afrikanske Troldmand Aladdin at gaae ned i Fordybningen. Ved Foden af Trappen vilde han finde en Dør der førte ind til tre store, op til hverandre stødende, hvælvede Sale. I hver af dem vilde han til begge Sider faae Øie paa fire Kobberfade, der vare saa store som Baller og fulde af Guld og Sølv. Men disse maatte han paa ingen Maade røre ved. For sin Indtrædelse i den første Sal maatte han hefte sin Kjortel op og binde den fast om Livet. Uden at tøve skulde han gaae igjennem den anden Sal og ind i den tredie. I Særdeleshed maatte han undgaae at komme for nær hen til Væggene, ja ikke engang komme til at berøre dem med sine Klæder, hvilket paa

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Stedet vilde koste ham Livet. Netop derfor var det, at han bød ham at binde sin Kjole fast om sig.

„Ved Enden af den tredie Sal fører en Dør ind til en Have, der er fuld af frugtrige Træer," vedblev Troldmanden; „men Du gaaer bestandig lige ud, indtil Du kommer til en Trappe med halvtredsfindstyve Trin, der fører op til en Terrasse. Paa denne vil Du i en Nische blive en brændende Lampe vaer. Tag den, sluk den, og naar Du har rystet den brændbare Vædske ud og aftaget Vægen, putter Du den ind paa din Barm og bringer mig den. Du behøver ikke at være bange for at tilsmudske din Kjortel, thi Lampen indeholder ikke Olie og vil straks være tør, saasnartsom den er tømt. Af Frugterne i Haven kan Du forresten tage saamange, som Du vil; det er der intet til Hinder for."

Troldmanden satte ham fremdeles en Ring paa Fingeren, der skulde beskytte ham imod alt ondt, saalænge som han noie iagttog, hvad han havde indskærpet ham, og sagde sluttelig:

„Stig nu dristig ned, vi blive begge hovedrige for Livstid."

Med let Fod sprang Aladdin ned i Fordybningen og gik ned ad Trappen, hvor han fandt alt saaledes, som den afrikanske Troldmand havde beskrevet. Vaersom skred han igjennem de tre Sale, derpaa rask igjennem Haven til Terrassen, slukkede Lampen, heldte Indholdet ud og puttede den ind paa Brystet. Dernæst tiltraadte han Tilbageveien. Først nu henvendte han nogen Opmærksomhed paa de overordentlige Frugter i Havens Træer. Ethvert af dem bar Frugter af forskjellig Farve, og der fandtes hvide, andre, der vare saa glimrende og gjennemsigtige som Krystal, røde i alle Schatteringer, grønne, blaa, gule osv. De hvide vare Perler, de gjennemsigtige og glimrende Diamanter, de mørkerøde

Rubiner, de grønne Smaragder og saaledes fremdeles i hver Farve Ædelstene saa store og feilfrie, som man aldrig tilforn havde seet dem i Verden. Ganske sædvanlige Figner og Vindruer havde imidlertid været Aladdin kjærere, fordi han ikke kjendte hines Værd og blot ansaae dem for broget Glas. Kun formedelst deres skjønne, brogede Farver puttede han nogle til sig af hver Slags og fyldte sine Lommer og et Par nye Punge dermed, som Troldmanden havde kjøbt til ham tilligemed Klæderne, og som han fastgjorde paa begge Sider af sit Belte; endelig gjemte han ogsaa nogle foran i sin Kjole og i sit Silkebeltes Folder.

Saaledes belæsset med Skatte, hvis Værdi han ikke kjendte, udførte Aladdin lykkelig Tilbagetoget og steg fra Trappen op i Fordybningen. Saasnartsom han blev Troldmanden vaer, der med Utaalmodighed ventede paa ham, tilraabte han ham:

„Kjære Onkel, vær saa god at give mig Eders Haand, for at jeg kan komme op."

„Troldmanden opfyldte imidlertid ikke hans Ønske, men svarede:

„Min Søn, ræk mig først Lampen, saa gaaer det lettere."

Aladdin yttrede, at den slet ikke foraarsagede ham nogen Uleilighed; saasnartsom han var kommen op, vilde han give ham den. Den afrikanske Troldmand vilde alligevel fremfor alt have Lampen, og Aladdin, der havde dækket den til med de Frugter, han havde pakket ind paa Brystet, vedblev haardnakket at paastaae, at han ikke vilde udlevere ham den, førend han var kommen op. Fortvivlet over denne Modstand, geraadede Troldmanden omsider i et forfærdeligt Raseri; han kastede endnu noget af sin Røgelse paa Ilden, som han omhyggelig havde vedligeholdt, og havde neppe udtalt

nogle Trylleord, før den Sten, der tilforn spærrede Adgangen til det underjordiske Rum, indtog sin tidligere Stilling og alt igjen fik det samme Udseende, som det havde havt før Troldmandens og Aladdins Ankomst.

Troldmanden var ingenlunde Broder til Skræddereren Mustafa, som han havde udgivet sig for, men hørte hjemme i Afrika. Da man der er mere kyndig i Troldom end noget andet Sted, havde han fra Ungdommen af givet sig af dermed, og efter en fyrgetyveaarig Udøvelse af Troldom, Besværgelser, Pointerkunst og Læsning af Trylleboger havde han gjort den Opdagelse, at der etsteds i Verden fandtes en Tryllelampe, der kunde gjøre sin Eier mægtigere end nogen Konge paa Jorden. Ogsaa Stedet i China og alle andre Omstændigheder, der havde Hensyn dertil, havde han udfundet og tilbagelagde desaarsag den lange og besværlige Reise dertil. Da det imidlertid ikke var ham selv tilladt at hente Klenodiet op af dets underjordiske Skjulested, maatte han have en, der kunde gjøre det for ham. I Aladdin troede han nu at have fundet et tilstrækkeligt brugbart og føieligt Værktøi dertil, og det var hans Bestemmelse, at saasnartsom han havde faaet Lampen af Drengen, vilde han, førend han endnu var kommen op af Fordybningen, fortrylle og opoffre Aladdin, det eneste Vidne til hans Gjerning, og lade ham blive tilbage i det underjordiske Rum, som han nu ogsaa havde gjort. I sin Vrede over ikke at kunne erholde Lampen af Aladdin, som han ventede, handlede han kun hastig, fordi han frygtede for, at nogen kunde belure ham, medens han trættedes med ham, og hans Hemmelighed derved blive forraadt. Efterat hans store Forhaabninger for bestandig vare strandede, blev der ntet andet tilovers for ham end ufortøvet at iværksætte Tilbagereisen til Afrika, hvilken han ogsaa til-

traadte samme Dag, idet han dog undgik at lægge Veien over Aladdins Fødeby for at blive fritagen for mulige Eiterspørgsler, ham betræffende. Med Aladdin var det tilsyneladende ude for bestandig; men den, der med fuldt Overlæg havde villet berede ham denne Skjæbne, glemte Ringen, som han havde paasat ham, og som kunde bevirke hans Redning. Den hidførte virkelig ogsaa denne, skjøndt det unge Menneske ikke kjendte dens Kraft; forunderligt er det, at Tabet af den og Lampen ikke styrtede den afrikanske Troldmand i den dybeste Fortvivlelse. Troldmænd ere imidlertid saa vante til Ulykker og Hændelser, der krydse deres Ønsker, at de trøstig tage fat paa andre Luftslotte og Planer, naar de tidligere glippe.

Aladdin havde naturligvis efter sin foregivne Onkels Kjærtegn og Velgjerninger intet ventet mindre end en saadan Ondskab af ham, og hans Bestyrtelse lader sig derfor bedre tænke end skildre. Da han saae sig levende begravet, kaldte han mangfoldige Gange paa sin Onkel og raabte, at han gjerne vilde give ham Lampen, men det var altsammen forgjæves, og han vedblev at være omgiven af Mørke. Efterat han endelig havde afgrædt sine Taarer, samlede han sig atter ned ad Trappen forat komme hentil den af Dagslyset oplyste Have, men fandt overalt Veien dertil spærret af en Mur. Fordoblende sine Klager og uden Haab om nogensinde at gjensee Dagens Lys, satte han sig endelig i Bevidstheden om sin nærforestaaende Død ned paa Trappen. Uden at nyde det allermindste tilbragte han to lange Dage saaledes. Paa den tredie opløftede og foldede han i Overbevisningen om sin uundgaaelige Død Hænderne og raabte med fuldkommen Hengivelse i Guds Villie:

„Der gives ingen Magt eller Hjælp uden hos Gud!"

Derved kom han tilfældigvis til at gnide den Ring, som Troldmanden havde paasat ham, og øieblikkelig fremtred for ham en uhyre stor Aand med et frygteligt Blik. Han sagde til Aladdin:

„Hvad fordrer Du? her er jeg, beredt til som Slave at adlyde Dig og enhver, der bærer Ringen paa Fingeren, jeg og de andre Ringens Slaver."

Under alle andre Forhold vilde den til saadanne Fremtoninger ikke vante Aladdin være bleven maalløs og greben af Forfærdelse; men da han nu kun tænkte paa den Fare, hvori han befandt sig, svarede han uden Tøven:

„Hvo Du end siden er, bring mig bort fra dette Sted, hvis det staaer i din Magt."

Neppe havde han udtalt disse Ord, førend Jorden oplukkede sig og Aladdin befandt sig under aaben Himmel paa selvsamme Sted, hvor Troldmanden havde ført ham hen. Da han havde tilbragt saa lang Tid i Mørke, maatte hans Øine først igjen vænne sig til Dagslyset, og idet han for saa at sige efterhaanden igjen lærte at see, undredes han hvilig over intetsteds at finde en Aabning i Jorden. Det var ham ubegribeligt, hvorledes han saa pludselig var kommen ud af Jordens Indre, og kun Asken af det opbrændte Ved gav ham et omtrentligt Begreb om Beliggenheden af de underjordiske Rum, hvori han havde befundet sig. Idet han saae sig om efter Staden, blev han den vaer midt imellem de den omgivende Haver og gjenkjendte den Vei, ad hvilken den afrikanske Troldmand havde bragt ham hid. Takkende Gud for sin Redning, bøiede han ind paa den og slæbte sig med Møie ind i Byen til sin Bolig, hvor han af Glæde over at gjensee sin Moder og

som Følge af sin tredages, tvungne Faſten faldt i Afmagt og først efter nogen Tids Forlob kom til Beſindelſe igjen. Hans Moder, der allerede havde antaget og begrædt ham som tabt eller død, lod det nu ikke mangle paa Pleie. Saasnartsom han igjen kom til sig selv, vare hans første Ord en Bøn om noget at spiſe, fordi han i tre Dage ikke havde nydt noget, og hans Moder bragte straz alt, hvad hun havde i Huſet. Hun formanede ham tilligе til at spiſe langsomt og først komme lidt til Kræfter, førend han meddeelte hende, hvad der var tilſtødt ham, da hun forelobig var tilſtrækkelig troſtet ved hans Gjenkomſt.

Aladdin fulgte ſin Moders forſtandige Raad, og efterat han tilmaade havde vederkvæget ſig med Spiſe og Drikke, begyndte han:

„Kjære Moder, jeg har egentlig Grund til at beklage mig over Dig, fordi Du saa let overlod mig i Hænderne paa en Mand, der vilde ſtyrte mig i Fordærvelſe og nu antager mig for død eller idetmindſte for Dødens visſe Bytte. Du har imidlertid ligeſom jeg ſelv anſeet ham for min Onkel. Hvem havde ogſaa efter hans velvillige Adfærd imod os kunnet troe, at han dermed kun vilde gjøre mig ſikker for deſto visſere at ſtyrte mig i Fordærvelſe, uden at hverken Du eller jeg formaae at ane nogen Grund dertil?“

Derpaa fortalte han ſin Moder alt, hvad der var hændet ham med den afrikanſke Troldmand, ſkildrede hende, hvorledes han ved en vis Regelſe havde oplukket Indgangen til det underjordiſke Rum, udaf hvilke han dernæſt havde hentet Lampen, ſom han viſte hende, og de brogede og glimrende Frugter, ſom han leverede hende. Den gamle Kone, der beſtandig havde levet i trykkende Forhold, anede ikke i mindſte Maade, at hun havde koſtbare Ædelſtene og Perler i Hænderne, men

ansaae dem kun for værdiløst Kram, og Aladdin skjød hele Skatten bagved den Sophapude, hvorpaa han sad. Derpaa fuldendte han sin Fortælling og beskrev sluttelig den vidunderlige Maade, hvorpaa han var bleven reddet.

Hans Moder havde rolig hørt paa den forunderlige og overraskende Historie og kun tilkjendegivet sin Uvillie over den afrikanske Troldmands Nedrighed. Hun udbrød nu i tusend Forbandelser over hin Bedrager, hvem hun kaldte Menneskeslægtens Fjende og Fordærver samt alt muligt andet.

„Ja, min Søn," vedblev hun, „han er visselig en Troldmand, og Troldmænd ere en sand Vederstyggelighed. De staae i Forbindelse med andre Aander, og Gud være lovet, der ikke har tilstedet, at Du aldeles blev et Offer for hans Nederdrægtighed. Du er ham megen Tak skyldig for den Maade, han har bevist Dig. Døden var Dig vis, saafremt Du ikke havde henvendt Dig til ham og paakaldt hans Bistand."

Saaledes vedblev hun at tale i lang Tid, indtil hun bemærkede, at Aladdin, der i tre Dage ikke havde lukket et Øie, trængte til Ro. Hun lod ham desaarsag gaae tilsengs og lagde sig selv kort efter ligeledes til at sove.

Aladdin sov uafbrudt til sildig den næste Morgen, og saasnartsom han blev vaagen, var det første, han gjorde, at udtale et Ønske om Frokost. Hans Moder beklagede, at hun ikke engang havde et Stykke Brød ved Haanden, da han igaar havde fortæret hendes lille Forraad af Levnetsmidler. Imidlertid vilde hun øieblikkelig sælge al den spundne Bomuld, hun var i Besiddelse af, og derpaa kjøbe Brød og noget til Middagsmad til Aladdin. Men Aladdin mente, at hun skulde beholde Bomulden og hellere give ham den Lampe,

som han igaar havde medbragt. Den vilde han sælge, og for Beløbet vilde han gjøre Indkjøb af Madvarer til Frokost og Middagsmad, maaskee endog til Aftensmad. Moderen hentede altsaa Lampen, og da den var anløben, mente hun, at det vilde forbedre dens Udseende, hvis den blev pudset noget. Hun tog altsaa Sand og Vand, men havde neppe begyndt at gnide den dermed, førend øieblikkelig og i Aladdins Nærværelse en kæmpemæssig, skrækkelig Aand viste sig og med Tordenstemme sagde:

„Hvad vil Du? Her er jeg, beredt til som Slave at adlyde Dig og enhver, der har Lampen i Haanden, jeg og de andre Lampens Slaver.

Aladdins Moder var af Forfærdelse strax ved Aandens første Ord falden i Afmagt; men da Aladdin allerede havde seet en lignende Fremtoning i sit underjordiske Fængsel, spildte han ikke Tiden, men greb hurtig Lampen og svarede i en bestemt Tone istedetfor sin Moder:

„Jeg er sulten, bring mig noget at spise!"

Strax forsvandt Aanden og kom et Øieblik efter tilbage med en stor Sølvbakke paa Hovedet, paa hvilken der stod tolv tildækkede Sølvskaaler med udsøgte Spiser, to Flasker liflig Vin, to Drikkebægre og sex snehvide Brød. Han satte alt paa Sophaen og forsvandt; det hele var gaaet for sig i saa kort Tid, at Aladdins Moder endnu ikke havde gjenvundet sin Bevidsthed. Forgjæves havde han allerede tænket hende koldt Vand i Ansigtet og vilde netop gjentage det, da hun, enten det nu var, fordi hendes Lidsaander vendte tilbage, eller at Duften af de lækkre Retter bidrog noget dertil, pludselig kom til Besindelse igjen.

„Kjære Moder," sagde Aladdin til hende, „det har intet at betyde; staa nu op og lader os spise.

Der er en Hjertestyrkning til Dig og noget for min voldsomme Sult. Vi ville ikke lade de gode Ting blive kolde."

Med den største Forbauselse spurgte Aladdins Moder, hvorfra denne Overflødighed hidrørte, og hvem der havde været saa gavmild imod dem.

„Skulde Sultanen maaskee have hørt tale om vor Armod og have følt Medlidenhed med os?"

Aladdin mente imidlertid, at det fremfor alt var bedst at spise Frokost først, saa kunde Besvarelsen af hendes Spørgsmaal følge bagefter. De satte sig altsaa tilbords og spiste med saamegen mere Madlyst, som Moder og Søn endnu aldrig havde havt et saa velbesat Bord for sig. Tillige blev Aladdins Moder ikke træt af at beundre det herlige Bordservice, mere imidlertid paa Grund af dets Glands end dets Værd, hvorom hun og hendes Søn ligesaa lidt havde Begreb, som om det var af Sølv eller et andet Metal.

Aladdin og hans Moder troede kun at skulle have indtaget en tarvelig Frokost; nu derimod vare de ved Middagstid ikke staaede frabords. De lækre Retter formerede deres Madlyst, og de ansaae det til den Ende for hensigtsmæssigst ikke at lade dem blive kolde, men at lade Frokost og Middagsspise gaae ud i et. Da de endelig vare mætte, var der endnu Levnetsmidler nok tilovers, ikke blot til Aftensmaden, men ogsaa til to ligesaa dygtige Maaltider den følgende Dag. Efterat disse Forraad vare blevne gjemte af Aladdins Moder, satte hun sig paa Sophaen ved Siden af sin Søn og forlangte nysgjerrig den lovede Forklaring. Den meddelte han hende da ogsaa og fortalte hende udforlig alt, hvad der, medens hun var besvimet, var foregaaet imellem ham og Lampens Aand. I sin Forbauselse over, at en Aand havde vist sig for hende, da dog ingen af

hendes bekjendte havde fortalt hende at have seet nogen, vilde hun ogsaa vide, hvorfor han netop var kommen til hende og havde tiltalt hende og ikke snarere havde henvendt sig til Aladdin, hvem han allerede engang havde truffet paa i Skattehvælvingen. Denne svarede, at det var forskjellige Aander, der rigtignok i Hensende til Størrelse lignede hinanden, men vare uoverensstemmende i Ansigt og Paaklædning og ogsaa havde forskjellige Herrer. Den ene havde kaldt sig Slave af den Ring, som han bar paa Fingeren, den anden Slave af den Lampe, som hans Moder ved Aandens Fremtoning havde i Haanden, men hun havde vel paa Grund af sin Forskrækkelse og derpaa følgende Besvimelse ikke ret opfattet det. Da Moderen hørte det, bad hun Aladdin indstændig om at skaffe Lampen afveien, forat hun ikke atter skulde lobe Fare for at doe af Skræk ved at berore den. Og naar han vilde følge hendes Raad, skulde han ogsaa skille sig af med Ringen, thi man burde ikke give sig af med Aander. De vare Utyske, det havde Propheten selv sagt.

Aladdin var imidlertid af en anden Mening.

„Med din Tilladelse, kjære Moder," svarede han, „vil jeg dog vel vogte mig for at sælge en Lampe, der kan være os til saamegen Nytte. Seer Du ikke, hvad den allerede har forskaffet os? Den skal fremdeles levere os, hvad vi behøve til vort Livsunderhold. Du vil ligesaa godt som jeg indsee, at min onde foregivne Onkel ikke uden Grund har gjort sig den Ulejlighed at foretage en saa lang og besværlig Reise for at komme i Besiddelse af denne Tryllelampe, som han foretrak for alt det Guld og Sølv, som han var vidende om, at der laa i de tre Sale, og som jeg ogsaa har seet med mine egne Øine. Da vi nu tilfældigvis ere komne efter denne værdifulde, af ham for enhver anden Skat foretrukne

Lampes underfulde Kraft, ville vi ogsaa benytte den til vort Bedste, men uden at vække Opsigt og uden at udsætte os for vore Naboers Misundelse eller Vrede. Til din Beroligelse, og fordi Du frygter Aanderne saameget, vil jeg imidlertid gjemme den paa et Sted, hvor jeg kan finde den, naar jeg har Brug for den. Ringen ønsker jeg ligesaa lidt at blive kvit. Uden den havde Du ikke gjenseet mig, thi jeg vilde være død nu eller ialfald om faa Øieblikke. Tillad mig derfor at beholde den, forat jeg bestandig kan bære den paa Fingeren. Hvem ved, om ikke andre Farer, som den kan redde mig ud af, forestaae mig?"

Da denne Aladdins Bevisførelse lod til at have sin Rigtighed, fandt hans Moder sig deri, men erklærede, at hun for sin Person ikke vilde have noget at skaffe med Aanderne og ikke vilde tale videre med ham derom.

Den følgende Dag var der efter endt Aftensmaaltid intet mere tilovers af det overdaadige Maaltid, som Aanden havde bragt. Da Aladdin nu ikke først vilde vente, til Sulten manede ham, saa bar han en af Sølvskaalerne bort under sin Kjortel for at sælge den. Han tilbød en Jøde den, som han mødte, og efterat han hemmelig havde vist den fiffige og snue Handelsmand den og denne havde seet, at den var af Sølv, spurgte han Aladdin, hvad han forlangte derfor. Da denne var ubekjendt med dens Værdi og ikke bevandret i slige Forretninger, svarede han, at Jøden bedst maatte vide, hvad den var værd, hvisaarsag han ganske forlod sig paa hans Ærlighed. Denne Godtroenhed satte Jøden i Forlegenhed og i sin Uvished, om Aladdin havde et Begreb om Skaalens Værdi, trak han et Guldstykke ud af Pungen og tilbød ham det. Dette var neppe en toogtredsindstyvende Del af dens Værdi, men Aladdin

snappede det hurtig, og saasnartsom han vel havde det i Haanden, bortfjernede han sig saa hastig, at det gjorde Jøden uhyre ondt, at han ikke strax havde anet hans aabenbare Ubekjendtskab til den solgte Gjenstands Værdi og givet ham endnu mindre. Ja, han vilde gjerne have ilet efter ham for maaskee at faae noget tilbage paa sit Guldstykke, hvis han havde havt ringeste Udsigt til at indhente den rapfodede, unge Mand.

Paa Hjemveien byttede Aladdin sit Guldstykke i en Bagerboutik, hvor han kjøbte Brød, og gav ved Hjemkomsten sin Moder de Penge, som han havde faaet tilbage, og for hvilke hun gjorde Indkjøb af Mundforraad for nogle Dage paa Markedet. Da dette var opbrugt, solgte Aladdin igjen en Skaal til Jøden, der atter gav ham et Guldstykke derfor, og saaledes efterhaanden tilegnede sig dem alle tolv. Efterat ogsaa Udbyttet af den sidste var fortæret, kom Touren til Bakken, der var ti Gange tungere end en af Skaalene, hvisaarsag Aladdin ikke kunde bringe den til Jøden, men maatte føre denne hjem med sig til sin Moder. Saasnartsom han havde veiet dem, betalte han den med ti Guldstykker, saa at man havde Husholdningspenge for lang Tid. Den til Lediggang vante Aladdin havde imidlertid siden sit Eventyr med den afrikanske Troldmand dog trukket sig tilbage fra Børnelegene og tilbragte sine Dage med at spadsere eller samtale med voxne, hvis Bekjendtskab han havde gjort. Stundom opholdt han sig i ansete Kjøbmænds Boutiker, hvor han hørte paa Samtaler imellem de dannede Mænd, der indfandt sig eller som paa et Slags Aftale traf sammen der, og tilegnede sig derved nogen Verdenskundskab. Men da der heller intet mere var tilovers af de ti Guldstykker, tog Aladdin Lampen frem, fandt paa Sporene af Sandet det endnu kjendelige Sted, der var

bleven berørt af hans Moder, og gned den ganske paa samme Maade, men kun noget sagtere, hvorfor ogsaa den flux mødende Aand i en mildere Tone sagde:

„Hvad vil Du? Her er jeg, beredt til som Slave at adlyde Dig og enhver, der har Lampen i Haanden, jeg og de andre Lampens Slaver."

Aladdin svarede:

„Jeg er sulten, bring mig noget at spise."

Aanden forsvandt, men vendte et Øieblik efter tilbage med en Bordanretning, der lignede den første, og blev derpaa atter usynlig. Aladdins Moder, der med Billie var gaaet ud, da hun erfarede sin Søns Forehavende, for ikke at være hjemme under Aandens Besøg, fandt derfor ved sin Tilbagekomst Bordet fortræffelig besat og studsede næsten ligesaa meget som første Gang over Tryllelampens Gjerninger. Hun og hendes Søn lode sig de lækre Retter smage, og der blev endda nok tilovers til at bestride Maaltiderne med i de to følgende Dage. Efterat disse Forraad vare fortærede tog Aladdin atter sin Tilflugt til en af Sølvskaalene og opsøgte Jøden for at gjøre Penge. Hans Vei førte ham forbi en ved sin Alder ærværdig og ubestridelig retskaffen Guldsmeds Boutik; Guldsmeden anraabte ham denne Gang og nødte ham til at gaae ind i hans Boutik.

„Jeg har allerede flere Gange seet Eder gaae forbi med en Pakke, min Søn," tiltalte han ham, „og bemærket, at I opsøgte en hvis Jøde, fra hvem I kom tomhændet tilbage. Jeg formoder derfor, at I til ham sælger det, som I bærer. Maaskee er det Eder ubekjendt, at denne Jøde er en Bedrager og det endog i i høiere Grad end de andre Jøder. Ingen, der kjender ham, vil have noget med ham at gjøre. Jeg siger forresten kun alt dette til Eders Bedste, og hvis I vil vise mig, hvad I har hos Eder, og har til Hensigt at

sælge det, saa vil jeg ærlig og redelig betale Værdien derfor, hvis jeg kan bruge det; hvis ikke, vil jeg idetmindste henvise Eder til Kjøbmænd, der ikke ville bedrage Eder."

Haabet om at kunne sælge sine Skaale bedre bevægede Aladdin til at vise dem til Guldsmeden, der strax saae, at de vare af det fineste Sølv, og spurgte, om han maaskee havde solgt lignende til Jøden, og hvad han havde faaet derfor. Aladdin tilstod ligefrem, at han allerede havde solgt tolv til ham og faaet et Guldstykke for hver. Guldsmeden udraabte:

„Den fordømte Kjeltring!"

Dernæst tilsoiede han:

„Min Søn, gjort Gjerning staaer rigtignok ikke til at ændre, og det er bedst at glemme den. Men naar jeg forsikrer Eder, at disse Skaale ere af det fineste Sølv, som vi forarbeide, saa vil I indsee, hvorledes Jøden har bedraget Eder."

Han veiede nu Skaalen, forklarede Aladdin Vægtloddernes Betydning, samt hvorledes man derefter bestemte Sølvsagers Værdi. Han erklærede at Skaalen var to og halvfjerdsindstyve Guldstykker værd, dem han strax talte op for ham. Tillige stillede han ham frit for at henvende sig til andre Guldsmede og forpligtede sig til at give det dobbelte af hvad nogen anden vilde betale mere derfor end han.

„Fordelen ved vort Indkjøb af Sølvtoi," tilsoiede han, „bestaaer i Arbeidet, men dermed ere end ikke de ærligste Jøder tilfredse."

Aladdin takkede mange Gange for de gode Raad og Belæringer, som han strax tog sig til Indtægt, idet han fremtidig kun solgte sine Skaale til den retskafne Guldsmed, der stedse betalte ham dem med deres rette Værdi. Men uagtet han og hans Moder eiede en

uudtømmelig Pengekilde i Lampen, vedbleve de dog deres sædvanlige tarvelige Levevis med Undtagelse af, at Aladdin tillod sig nogle flere personlige Udgifter. Hans Moder bestred derimod Omkostningerne ved sin Klædedragt alene af det, som hun erhvervede ved at spinde. Under disse Omstændigheder kunde de naturligvis længe komme ud af det med de Penge, som Aladdin nu fik for sit Sølvtøi, og de levede paa denne Maade i flere Aar ved Hjælp af Lampen, som Aladdin af og til gned. Men i al denne Tid havde han ogsaa ved flittig at være tilstede ved ansete Personers Sammenkomster hos Juvelerer og de Kjøbmænd, der handlede med Stoffer af Guld, Sølv eller Silke, og ved stundom at tage Del i deres Samtaler tilegnet sig Dannelse og Verdensmænds Manerer. Især hos Juvelererne var han bleven oplyst om, hvilke ustatterlige Klenodier han besad i de Ædelstensfrugter, som han havde medbragt fra de underjordiske Haver og i Førstningen anset for broget Glas; thi alle de Juveler, som han saae blive solgte der, stode langt tilbage for hans. Klogelig fortaug han dog sin Rigdom for enhver, ja endog for sin Moder, og denne Taushed forhjalp ham til den store Lykke, som vi senere ville see ham gjøre.

Da han en Dag spadserede om i Byen, hørte Aladdin, at der paa Sultanens Befaling blev forkyndt, at Boutikerne og Gadedørene skulde holdes tillukkede og alle Folk blive hjemme, indtil Prindsesse Badrulbudur (Fuldmaanernes Fuldmaane) havde begivet sig i Bad og atter var kommen tilbage derfra.

Denne Befaling opvakte hos Aladdin et levende Ønske om at see Prindsessen, ikke tilsløret, som det nok kunde lade sig gjøre fra et Gittervindue i en bekjendts Hus, men med blottet Ansigt. For at opnaae dette

skjulte han sig bagved Badets Dør, der var saaledes beliggende, at han ufeilbarlig kunde see hende lige ind i Ansigtet. Hun havde heller ikke ventet længe, førend hun kom ansigende, omgivet af en Mængde Slavinder og Gildinger. Igjennem en Revne i Døren, der tillod ham ufeet at iagttage alt, blev han vaer, at hun et Par Skridt fra Døren slog Sløret tilside, saa at hans Ansigte blev opfyldt. Nu havde Aladdin hidtil ikke seet nogen anden utilsløret Kvinde end sin gamle Moder, der aldrig havde været smuk nok til at sammenlignes med de fleste andre Kvinder, hvad Skjønhed angik. Vel havde han ofte hørt Kvinders Deilighed rose, men Ord gjøre dog ikke i den Henseende det Indtryk som Sagen selv. Men efter Synet af Prindsessen opgav Aladdin den Forestilling, at alle Kvinder omtrent maatte ligne hans Moder. Hidtil ukjendte Følelser rørte sig hos ham, og hans Hjerte hendroges med en mægtig Tilbøielighed til den fortryllende Prindsesse. Hun var virkelig ogsaa den skjønneste Brunette, der fandtes paa Jorden. Hun havde store og livlige Øine af den skjønneste Form, et blidt og beskedent Blik, en regelmæssig smuk Næse, en lille Mund og blode Purpurlæber; kort sagt, hendes Ansigtstræk vare fuldstændig deilige. Derfor er det ikke til at forundres over, at Aladdin blev blændet og næsten ude af sig selv ved Synet af saadanne, ham hidtil ubekjendte Fuldkommenheder. Dertil kom endnu fulde Former og en majestætisk Holdning, der alene var tilstrækkelig til at indgyde Ærefrygt.

Efterat Prindsessen var gaaet ind i Badet, blev Aladdin endnu en Tidlang staaende henrykt og som fastnaglet til Pletten og saae i Aanden endnu det fortryllende Syn for sig. Men endelig tog han sig sammen, og da Prindsessen, naar hun gik bort fra Badet,

vilde vende Ryggen til ham og være tilsløret, forlod han sin Plads, hvor det ingen Nytte vilde være til at blive staaende, og begav sig hjem. Han var imidlertid ikke istand til at skjule sin indre Bevægelse saa godt, at hans Moder ikke lagde Mærke til den. Med Forbauselse saae hun ham ganske imod Sædvane være tankefuld og adspredt og spurgte, om han følte sig upasselig, eller om der var tilstødt ham noget. Aladdin blev hende imidlertid Svaret skyldig; han kastede sig stjødesløst paa Sophaen og rørte sig ikke af Stedet, men fortalte sig i Erindringen om den yndige Prindsesse. Hans Moder trængte ikke videre ind paa ham, men besørgede Aftensmaden, satte den frem for ham og tog Plads hos ham ved Bordet. Da hun nu saae, at hendes Søn slet ikke ændsede Maden, erindrede hun ham om at spise, men bragte ham kun med Møie ud af hans grublende Tilstand. Han spiste meget mindre end ellers, sad med nedslagne Øine og svarede ikke en Stavelse paa alle sin Moders Spørgsmaal, ihvorvel hun bestræbte sig for at udforske Grunden til den paafaldende Forandring, der var foregaaet med ham. Heller ikke efter Bordet havde hun bedre Lykke med sig, og Aladdin lagde sig til at sove uden at have givet hende den ringeste Forklaring. Først da han den følgende Dag sad ligeoverfor sin med Spinden beskjæftigede Moder, aabenbarede han hende følgende:

„Jeg vil bryde den Tausheb, som jeg har iagttaget siden min Hjemkomst igaar," sagde han, „da jeg nok mærker, at den krænker Dig. Jeg var ikke syg, som Du mente, og er det heller ikke nu, men jeg kan ikke beskrive Dig, hvad jeg følte og endnu bestandig føler; det er endnu værre end Sygdom. Hvori Ondet bestaaer, kan jeg egentlig ikke sige, men jeg betvivler ingenlunde, at Du vil kjende det, naar jeg, saa godt som jeg kan,

forklarer Dig det. Det er ikke bleven kundgjort i dette Kvarter af Byen, og Du har derfor ikke hørt det, at Sultanens Datter, Prindsesse Badrulbudur igaar Eftermiddags har begivet sig i Bad. Jeg erfarede det, medens jeg flakkede om i Byen, fordi der blev udraabt Befaling til, at Boutikerne og Husene skulde lukkes og Gaderne rommes forat bevise Prindsessen den hende tilkommende Ærbodighed og bane Vei for hende."

Han fortalte nu, hvorlunde Nysgjerrigheden havde drevet ham til at ville see Prindsessen uden Slør, og at dette ogsaa var lykket ham. Men derfra hidrørte ogsaa hans forandrede Tilstand og den Taushed, som han havde iagttaget siden igaar, thi han elskede Prindsessen med en mægtig Lidenskab, der stadig voxede og kun kunde tilfredsstilles ved at komme i Besiddelse af hende. Han var derfor ogsaa fast besluttet paa hos Sultanen at anholde om den elskværdige Prindsesses Haand.

Aladdins Moder havde temmelig opmærksomt hørt paa sin Søn, til han kom hertil; men da hun fornam hans Planer med Hensyn til Prindsesse Badrulbudur, kunde hun ikke bare sig for at afbryde ham ved en tydelig Latter. Aladdin vilde vedblive, men hun faldt ham i Talen.

„Min Søn," sagde hun, „hvor kan det falde Dig ind? Du maa have en Skrue los, siden Du kan føre en slig Tale!"

Aladdin forsikkrede at være ved sin Fornufts fulde Brug og at have forudseet alle de Bebreidelser for Daarskab og Ubesindighed; som hun gjorde ham og fremdeles vilde gjøre ham; men desuagtet var det hans faste Beslutning at begjære Sultanens Datter, Prindsesse Badrulbudur, tilægte.

I en alvorlig Tone svarede Moderen:

„Min Søn, Du forglemmer Dig ganske; og om Du ogsaa vilde udføre din Beslutning, gad jeg nok vide, hvem der skulde forebringe dit Andragende for Sultanen."

„Du selv," svarede Sønnen ufortøvet.

„Jeg?" raabte den forbausede Moder, „for Sultanen? Det vil jeg viselig lade være! Hvem bilder Du Dig ind at være, min Søn, siden Du vover at løfte dine Tanker til Sultanens Datter? Er det gaaet Dig af Minde, at din Fader var en af de fattigste Skræddere i Hovedstaden, og at dine Slægtninge paa mødrene Side ikke indtage nogen høiere Plads i Samfundet. Ved Du da ikke, at det ikke er saa let en Sag at blive gift med en Sultans Datter, ikke engang for en Prinds, naar han ingen Udsigt har til at blive regjerende Fyrste?"

„Som sagt, kjære Moder," svarede Aladdin, „alt dette har jeg for længe siden taget i Betragtning, og min Beslutning staaer fast, at jeg igjennem Dig vil anholde om Prindsessens Haand. Det er den eneste Billighed, som jeg forlanger af Dig, og den maa Du ikke afslaae mig, naar Du ikke hellere vil see mig døe end skjænke mig Livet for anden Gang."

Aladdins haardnakkede Fasthold ved hans taabelige Plan satte hans Moder i stor Forlegenhed.

„Min Søn," begyndte hun, „som din kjødelige og ømme Moder vil jeg gjerne gjøre alt, hvad der ikke er urimeligt og stridende mod vor Stand, for Dig. Hvis Talen var om at frie for Dig til en af vore Naboers Døttre, der stod paa samme Trin som vi eller ialfald ikke meget høiere, vilde jeg være beredt til alt, men selv da maatte Du idetmindste være i Besiddelse af Formue eller Indkomster eller have lært et Haandværk for at naae Maalet. Fattigfolk som vi maae først

overveie, om de oſaa have noget at leve af, inden de gifte ſig. Men ſkjondt Du er lav Herkomſt og uformuende vil Du dog ægte en Datter af din Herre og Herſker, der med et Ord kan ſtyrte Dig i Fordærvelſe. Hvorledes har den ſelſomme Tanke kunnet opſtaae hos Dig, at jeg paa Dine Vegne ſkulde beile til Sultanens Datter? Var jeg nu end virkelig driſtig eller rettere ſagt formaſtelig nok til at ville forebringe hans Majeſtæt et ſaa taabeligt Andragende, hvem ſkulde ſaa forſkaffe mig Audients? Vilde ikke den første, hvem jeg meddelte Sagen, anſee mig for tosſet og jage mig bort med Skamme? Men ſæt nu, at jeg ogſaa blev ſtedt for Sultanen, ſom jo nok kan hænde naar man vil bede ham om Naade eller bønfalde ham om Retfærdighed, hvormed troer Du da at have fortjent den Ære, om hvilken jeg ſkal bede ham for Dig? Hvad har Du udrettet for Sultanen eller hans Land, har Du udmærket Dig i nogen Henſeende? Da Du nu hverken er værdig dertil ved dine Gjerninger eller paa nogen anden Maade, hvilken Berettigelſe har jeg da til at bede derom? Hans majeſtætiſke Udſeende og hans Hofſtats Glands vilde bringe mine Læber til at forſtumme, da jeg ikke engang uden at ſkjælve kunde forlange noget af min afdøde Mand, din Fader. Dernæſt, min Søn, tør man ikke fremtræde for Sultanen, naar man vil bede ham om noget, uden en Forære ring, der idetmindſte bevirker, at han taalmodig hører paa Anſøgeren. Men hvad kunde Du tilbyde ham? Og om Du ogſaa havde noget, der var værdigt til en ſaa mægtig Fyrſtes ringeſte Opmærkſomhed, i hvilket Forhold vilde denne Forære ing da ſtaae til din Bøn til ham? O indſee dog, at Du efterſtræber en Umulighed."

Aladdin hørte med Rolighed paa ſin Moders Ind-

vendinger og svarede endelig efter modent at have overveiet alt:

„Kjære Moder, min Fordring var unægtelig noget dristig, ligesom det ogsaa var ubesindigt af mig saa ivrig at tilskynde Dig til at forebringe Sultanen mit Giftermaalsandragende uden først ved dertil egnede Forholdsregler at sikkre Dig en gunstig Modtagelse hos ham. Jeg beder Dig desaarsag om Tilgivelse for, at min Lidenskabs Heftighed lod mig forglemme alt; thi jeg elsker Prindsesse Badrulbudur over al Maade, og det er og bliver min faste Beslutning at gifte mig med hende. For dine gode Raad er jeg Dig iøvrigt meget taknemlig og betragter dem som det første Skridt til det forventede lykkelige Udfald. Efter din Anskuelse kan man ikke fremstille sig for Sultanen uden at medbringe en Foræring; det havde jeg ikke taget i Betænkning. Men naar Du siger, at jeg intet besidder, som jeg kan være bekjendt at overrække ham, tager Du dog feil. Det, jeg paa den Dag, hvor jeg, som Du ved, undgik den visse Død, bragte med hjem fra den underjordiske Have, er værdifuldt nok, til at jeg dermed kan gjøre Sultanen en meget velkommen Foræring. Jeg har nu bragt i Erfaring, at det, som vi begge holdt for broget Glas, ere Ædelstene af uskatterligt Værd, der netop egne sig for store Fyrster, og hos ingen af vore Juvelerer har jeg seet nogle, der i Størrelse eller Skjønhed kunne sammenlignes med vore. Kort sagt, efter min ringe Mening kan denne Foræring kun være Sultanen høist behagelig. Du har jo et Porcellainsfad, der er stort nok, til at de kunne rummes deri. Bring det engang hid og lad os see, hvorledes de ville tage sig ud deri."

Fadet blev hentet, og Aladdin lagde Ædelstenene deri, der ved lys Dag gjorde en saa overordentlig

Virkning ved deres brogede Farvespil, Glands og Ild, at Moder og Søn næsten bleve blændede deraf. Deres Forbauselse var saameget større, som de hidtil kun havde seet dem ved Lampestin. Aladdin havde jo rigtignok ogsaa seet dem som Frugter paa deres Træer, men i sin barnlige Uvidenhed dengang anseet disse Juveler for Legetøi og i den Tro medtaget dem. Efterat de i nogen Tid havde beundret Foræringens Skjønhed, yttrede Aladdin, at hans Moder nu vel ikke længere vilde vægre sig ved at gaae til Sultanen, fordi hun ingen Forære ring havde at tilbyde ham, thi Ædelstenene vilde sikkre hende en gunstig Optagelse. Om hun nu end ikke ansaae dem for saa værdifulde som hendes Søn, saa var hun dog af den Mening, at Sultanen vilde tage imod dem, og at der desaarsag ikke var videre Indvendinger at gjøre i den Sag. Men selve Andragendet, som hun ved Hjælp af Foræringen skulde forebringe Sultanen, satte hende dog bestandig i Uro. Rigtignok ventede hun paa Grund af Foræringen at blive vel seet af Sultanen, men frygtede, som hun ogsaa erklærede Aladdin, at hun ikke vilde have Mod til at gjøre ham bekjendt med den omtalte Plan.

„Derfor vil," vedblev hun, „ikke alene min Gang, men ogsaa den efter dit Udsagn saa kostbare Forære ring være tabt, og fuld af Bestyrtelse vil jeg komme tilbage for at sige Dig, at dine Forhaabninger ere strandede. Saaledes vil det sikkerlig gaae til; men sæt ogsaa, at jeg tog Mod til mig og havde Kraft nok til at forebringe dit Ønske, saa vil Sultanen enten behandle mig som en Tosse og sende mig bort med Skamme, eller han vil geraade i retfærdig Vrede og gjøre os begge ulykkelige."

Aladdins Moder fremkom endnu med mere for at bevæge sin Søn til at opgive hans Plan; hans Liden-

skab for Prindsessen var imidlertid for stor, og af Ømhed for ham og Frygt for, at han skulde hengive sig til Fortvivlelse, indvilligede hun omsider i hans Forlangende. Men da det idag allerede var for silde til at fremtræde for Sultanen, blev Sagen opsat til næste Dag. Moder og Søn talte hele den øvrige Del af Dagen ikke om andet, og Aladdin undlod intet for at bestyrke sin Moder i hendes Beslutning. Han kunde dog ikke overbevise hende om, at hendes Forehavende vilde lykkes, og hun havde i Sandhed al Grund til at tvivle derom.

„Min Søn," sagde hun blandt andet, „om nu ogsaa Sultanen modtager mig saa godt, som jeg af Kjærlighed til Dig ønsker, og hører rolig paa mig, hvad skal jeg saa svare, naar han spørger mig om din Formue og Eiendom, hvilket han vist vil erkyndige sig om, førend han forhører sig om din Personlighed?"

„I den Henseende," svarede Aladdin, „ville vi foreløbig ikke gjøre os Bekymringer, men først see an, hvorledes Sultanen modtager Dig, og hvad han giver Dig til Svar. Spørger han om det, Du nylig omtalte, saa faae vi at see til, hvad jeg svarer derpaa; jeg tænker, at Lampen ikke vil lade mig i Stikken ved denne Leilighed."

Dette Svar bragte Moderen til Taushed, da hun betænkte, at Lampen vel kunde bevirke endnu større Vidundere end som hidtil blot at skaffe dem Livsopholdet. Denne Tanke tilfredsstillede hende og hævede tillige alle hendes andre Betænkeligheder ved dette Anliggende. Aladdin gjættede sin Moders Tanker og anbefalede hende at holde Sagen hemmelig, fordi Foretagendets heldige Udfald aldeles afhang deraf; derpaa skiltes de ad for at begive sig til Hvile. Men den heftige Kjærlighed og de store Planer, som Aladdins

Hoved var opfyldt af, tillode ham ikke at tilbringe Natten saa rolig, som han vel havde ønsket. Endnu før det gryede ad Dag stod han op, vækkede sin Moder og opfordrede hende til at klæde sig paa i en Fart og begive sig hen til Paladsets Port for ved dennes Aabning at kunne komme ind tilligemed Storvisiren, Visiren og de øvrige høie Embedsmænd, der gik ind i Divanet, hvor Sultanen stedse personlig var tilstede.

Hun opfyldte ogsaa sin Søns Begjæring i enhver Henseende, tog Porcellainsfadet med Ædelstenene, indviklede det først i et meget fint og rent og dernæst i et grovere Lærredstørklæde, som hun sammenbandt i de fire Hjørner for lettere at kunne bære det, og begav sig til Aladdins største Glæde paa Veien til Sultanens Palads. Storvisiren, de øvrige Visirer og Hoffets anseteste Herrer vare allerede lukkede ind, da hun ankom til Porten, hvor der ventede en Mængde Folk, der ønskede Adgang til Raadsforsamlingen.

Da der blev aabnet, gik hun med dem til Divanet, der var forsamlet i en smuk, dyb og rummelig Sal med en prægtig Indgang. Her valgte hun sin Plads ligeoverfor Sultanen, Storvisiren og de øvrige paa begge Sider sidrende Medlemmer af Raadet. Folk bleve fremstillede for Sultanen i den Orden, hvori de havde ladet sig melde, og deres Anliggender bleve foredragne og paadømte, indtil Divanets sædvanlige Forsamlingstid var tilende. Derpaa reiste Sultanen sig, affærdigede Forsamlingen og gik til sine Gemakker, hvorhen Storvisiren fulgte ham. De øvrige Medlemmer af Divanet bortfjernede sig, og alle de andre tilstedeværende gjorde det samme. Deraf uddrog Aladdins Moder den Slutning, at Sultanen ikke vilde give Audients mere den Dag, og gik ogsaa hjem. Da Aladdin saae hende komme tilbage med den for Sultanen bestemte Foræring,

vidste han ikke, hvad han skulde tænke om Udfaldet af hendes Gang, og var af Angst for en slem Efterretning ikke i Stand til at spørge derom. Den gode Kone, der aldrig havde sat en Fod i Sultanens Palads og aldeles ikke vidste, hvorledes det sædvanlig gik til der, drog imidlertid sin Søn ud af hans Forlegenhed, idet hun ligefrem fortalte ham:

„Jeg har seet Sultanen og er fast overtydet om, at han ogsaa har seet mig, thi jeg stod ligeoverfor ham; men han maatte høre paa saamange Folk, der stode rundtomkring ham, at det ordentlig gjorde mig ondt for ham. Tilsidst blev han ogsaa kjed af det, troer jeg, thi han stod pludselig op og gik hastig bort uden at ville indlade sig med en Mængde Folk, der endnu ønskede at tale med ham. Mig var det imidlertid meget kjært, thi jeg var bleven skrækkelig træt af at staae op saa længe. Der er heller ikke forsømt noget derved; thi imorgen gaaer jeg igjen derhen, saa har Sultanen maaskee ikke saameget at bestille."

Hvor forelsket Aladdin end var, maatte han dog nøies med den Forklaring og have Taalmodighed. Med Glæde saae han, at hans Moder idetmindste havde overstaaet det værste og udholdt Synet af Sultanen og haabede nu, at hun ligesom de, der i hendes Nærværelse havde talt med ham, ogsaa vilde udføre sit Hverv, naar Øieblikket var gunstigt dertil. Da hun imidlertid Dagen efter kom til Sultanens Palads, var Porten til Divanet lukket, og hun hørte, at der kun hveranden Dag var Møde. Hun vendte altsaa med denne Efterretning tilbage til sin Søn, der atter maatte væbne sig med Taalmodighed. Endnu sex Gange stillede hun sig ligeoverfor Sultanen i Divanet med ligesaa ringe Udbytte som den første Gang, og maaskee vilde hun fremdeles have gjort det hundrede Gange, hvis ikke Sul-

tanen omsider var bleven opmærksom paa hende. Da han den sjette Dag var vendt tilbage til sine Gemakker, spurgte han Storvisiren, om han ikke vidste, hvad hin Kone vilde, der allerede i nogen Tid regelmæssig havde opstillet sig ligeoverfor ham under Divanets Møder og bar noget i et Lærredstørklæde.

Da Storvisiren ligesaalidt vidste nogen Besked som Sultanen, men dog vilde svare noget, sagde han:

„Fruentimmer klage ofte over Ubetydeligheder, og hun vil sandsynligvis besvære sig over, at man har solgt hende slet Mel eller noget lignende."

Sultanen var imidlertid ikke tilfreds med dette Svar, men sagde:

„Hvis denne Kone kommer igjen i næste Møde, saa glem ikke at lade hende kalde, forat jeg kan høre, hvad hun vil."

Som Svar kysfede Storvisiren ham paa Haanden og lagde den paa sit Hoved forat antyde, at han i Tilfælde af Ulydighed var beredt til at miste det.

Aladdins Moder var allerede saa fortrolig med at give Møde i Divanet, at hun regnede sin Ulejlighed for intet, naar hun blot kunde vise sin Søn, at hun gjorde alt for at være ham til Behag. Hun indfandt sig derfor næste Gang igjen i Paladset og indtog som altid sin Plads ved Indgangen til Divanet ligeoverfor Sultanen. Storvisiren havde endnu ikke begyndt sit Foredrag, da Sultanen blev Aladdins Moder vaer og, beundrende hendes store Taalmodighed, sagde til Storvisiren:

„Der er den Kone, som jeg nylig talte til Dig om; lad hende strax komme frem, ellers glemmer Du det maaskee. Vi ville høre hende og afgjøre hendes Anliggende."

Visiren bød altsaa den paa hans Befalinger ven-

tede Overdørvogter hente Aladdins Moder, der paa hans Vink fulgte med til Thronens Trin, hvorpaa han igjen stillede sig ved Storvisirens Side.

Aladdins Moder berørte, som hun havde seet alle gjøre, der stededes for Sultanen, med Panden Teppet for Thronens Fod og forblev i denne Stilling, indtil Sultanen befalede hende at reise sig.

„Gode Kone," begyndte han nu, „allerede længe har jeg seet Eder staae ved Indgangen til Divanet og bivaane det fra først til sidst. Hvad fører Eder herhen?"

Aladdins Moder kastede sig igjen ned, reiste sig atter og svarede:

„Ophøiede Beherster af Verden, førend jeg for Eders Majestæt udvikler den overordentlige og næsten utrolige Anledning til min Fremtræden for Eders Throne, beder jeg Eder om at tilgive Dristigheden for ikke at sige Formasteligheden af min Ansøgning. Den er saa usædvanlig, at jeg skjælver og skammer mig ved at gjøre min Sultan bekjendt dermed."

For at give hende fuldkommen god Leilighed til at udtale sig lod Sultanen alle tilstedeværende paa Storvisiren nær gaae ud og sagde, at hun nu trøstig kunde meddele ham, hvad der laa hende paa Hjerte. Men hun vilde ogsaa sikkre sig imod Sultanens Vrede, som hun havde at frygte ved sit Andragende, og begyndte derfor:

„Herre, jeg tager mig den Frihed at bede Eders Majestæt om herved at tilsikre mig Eders Tilgivelse og Naade, hvis I skulde finde min Begjæring anstødelig eller fornærmelig."

„Hvori den end siden bestaaer," svarede Sultanen, „skal den være Eder tilgivet fra dette Øieblik, og der skal ikke vederfares Eder den ringeste Overlast. Tal derfor kun uforbeholdent."

Aladdins Moder fortalte nu tro, ved hvilken Leilighed hendes Søn havde seet Prindsesse Badrulbudur, hvilken heftig Kjærlighed hun havde indgydt ham, hvilket Skriftemaal han havde aflagt for hende, Moderen, og hvilke Foreſtillinger hun havde gjort ham for at bringe ham til at opgive en for Sultanen og hans Datter Prindsessen lige fornærmelig Lidenſkab.

„Men," vedblev hun, istedetfor at min Søn skulde have indseet sin Dumdristighed, fastholder han den saa haardnakket, at han truede mig med at begaae en eller anden fortvivlet Handling, hvis jeg vægrede mig ved hos Eders Majestæt at anholde om Prindsessens Haand til ham. Imidlertid har jeg kun gjort det af den yderste Nødvendighed og beder derfor Eders Majestæt endnu engang om at tilgive mig og min Søn vor Forvovenhed."

Sultanen havde hørt paa hende med megen Mildhed og Godhed uden at lægge det ringeste Tegn paa Uvillie eller Vrede for Dagen og selv uden at behandle Begjæringen som Spøg. Førend han svarede, spurgte han, hvad hun havde i Lærredetorklædet. Hun tog strax Porcellainsfadet, som hun havde sat ved Thronens Fod, afviklede og overrakte Sultanen det. Hans Forbauselse var ubeskrivelig, da han i dette Fad saa Die paa en Mængde kostbare og glimrende Ædelstene af en saadan Størrelse, at han aldrig havde seet Mage dertil. I nogen Tid forblev han aldeles maalløs af Forundring; men da han endelig havde fattet sig, tog han Foræringen ud af hendes Hænder med det Udraab:

„Ak! hvor smukt! hvor kosteligt!"

Efterat han næsten enkeltviis havde beundret alle Ædelstenene og roſt deres særstilte Fortin, viste han Storvisiren Fadet med de Ord:

„See engang og tilstaae, at der paa Jorden ikke kan gives noget kosteligere eller mere fuldendt."

Visiren var ganske henrykt, og Sultanen vedblev:

„Hvad siger Du om denne Foræring? Er den ikke min Datter værdig, og kan jeg ikke for en saadan Pris afstaae min Datter til den, der beiler til hende?"

Disse Ord satte Visiren i stor Uro; thi for nogen Tid siden havde Sultanen givet ham at forstaae, at han ikke var utilbøielig til at give hans Søn Prindsessse Badrulbudur tilægte. Nu frygtede han ikke uden Grund, at den kostbare og overordentlige Foræring forledede Sultanen til at skifte Anstuelse. Derfor nærmede han sig ham og hvistede ham i Øret:

„Herre, det kan ikke fragaaes, at denne Foræring er Prindsessen værdig; men jeg anmoder Eders Majestæt om at vente i tre Maaneder med at tage en Beslutning; jeg haaber, at min Søn, paa hvem I naadigst behagede at fæste Eders Blik, til den Tid vil være i Stand til at give Eder en endnu værdifuldere Foræring end denne fra Aladdin, som I ikke kjender."

Sultanen var rigtignok overbeviist om, at dette ikke var muligt, men bevilligede alligevel Visiren denne Naade. Han sagde derfor til Aladdins Moder:

„Gaa hjem, gode Kone, og sig Eders Søn, at jeg bifalder den Begjæring, som I paa hans Vegne har stillet til mig, men at jeg ikke kan formæle min Datter, førend hendes Udstyr er besørget, hvilket vil medtage tre Maaneder. Efter den Tids Forløb kan I komme igjen."

Aladdins Moder bortfjernede sig med saameget større Glæde, som hun i Begyndelsen havde anseet det for umuligt at faae Adgang til Sultanen og nu havde faaet et gunstigt Svar, istedetfor at hun var belavet paa at blive tilbageviist med Skamme. Af to Ting for-

modede Aladdin, da han saae sin Moder træde ind, at hun bragte gode Efterretninger, nemlig, fordi hun kom tidligere end sædvanlig, og fordi hun havde et oprømt Udseende.

„Nu, kjære Moder," spurgte han, „tør jeg haabe, eller maa jeg dø af Fortvivlelse?"

Saasnartsom hun havde aflagt sit Slør og sat sig ved Siden af ham paa Sophaen, sagde hun:

„For at gjøre Ende paa din Uvished vil jeg straks sige Dig, at Du istedetfor at tænke paa Døden har al mulig Grund til at være fornøiet."

Dernæst fortalte hun ham, hvorledes hun havde erholdt Audients før nogensomhelst anden og derfor vendte saa tidlig tilbage; endvidere, hvor forsigtig hun var gaaet tilværks for uden at fornærme Sultanen at gjøre ham et Forslag om at gifte Prindsesse Badrulbudur med Aladdin. Endelig meddelte hun ham det meget gunstige Svar, som hun havde erholdt af Sultanens egen Mund. Hun tilføiede, at forsaavidt hun kunde skjønne af Sultanens Adfærd, havde især Foræringen gjort et mægtigt Indtryk paa ham og hidført det gunstige Svar.

„Jeg vovede saameget mindre at haabe det," sagde hun fremdeles, „som Storvisiren først tilhvistede ham noget, at jeg frygtede, at Meningen dermed var at betage Sultanen den Velvillie, han maaskee havde faaet for Dig."

Efter denne Tidende ansaae Aladdin sig for den lykkeligste dødelige og takkede sin Moder for al den Ulejlighed, hun havde gjort sig med at udføre dette Anliggende, der var saa vigtigt for hans Rolighed. Omendskjøndt tre Maaneder forekom den forelskede unge Mand som en Evighed, foresatte han sig dog at vente taalmodig, fordi han mente, at Sultanens Ord var ubrø-

deligt. Medens han saaledes ikke blot talte Ugerne, Dagene og Timerne, men endog Minuterne indtil den Tid, da hans Længsel skulde tilfredsstilles, var der forløben henved to Maaneder, da hans Moder, der en Aften gik ud for at kjøbe Olie, saae alt festlig smykket. Boutikerne vare ikke lukkede, men endnu aabne, og man forsirede dem med Løvhæng, traf Anstalter til at oplyse dem glimrende, og den ene søgte at gjøre det bedre end den anden. Alle vare glade og lystige, og Gaderne (der i østerlandske Byer altid ere meget snevre) vare propfulde af gallaklædte Hoffolk, der rede paa rigt optømmede Heste og vare omgivne af en Mængde Tjenere. Hun spurgte derfor Oliesælgeren, hvad alt dette havde at betyde.

„Hvor er I fra, gode Kone?" yttrede denne. „Ved I da ikke, at Storvisirens Søn iaften ægter Prindsesse Badrulbudur? Hun vil snart komme ud af Badet, og Hoffolkene der forsamle sig for at ledsage hende til Paladset, hvor Bryllupet skal staae."

Aladdins Moder havde hørt nok; hun skyndte sig hjem og naaede næsten aandeløs sin Bolig.

„Min Søn," tilraabte hun Aladdin, der intet vidste mindre, „for Dig er alt tabt! Du stolede paa Sultanens skjønne Løfter, men der bliver ikke noget af."

Foruroliget herved spurgte Aladdin:

„Hvorfor skulde Sultanen ikke holde sit Løfte til mig, kjære Moder?"

„Endnu denne Aften," svarede Moderen, „feirer Storvisirens Søn sit Bryllup med Prindsesse Badrulbudur."

Hun sagde ham nu, hvorledes hun havde erfaret det, og fortalte alt saa udførlig, at der ikke blev nogen Tvivl tilovers hos ham. Han var som lynslagen, og enhver anden i hans Sted vilde være bukket under af

Smerte, men han opflammedes af Skinsyge. Øieblikkelig kom han i Tanker om Tryllelampen, og istedetfor at udbryde i erkesløse Vredesyttringer imod Sultanen, Storvisiren eller han, sagde hans Søn kun:

„Kjære Moder, Sultanens Søn bliver maaskee ikke saa lykkelig inat, som han venter. Jeg gaaer nu et Øieblik op paa mit Værelse, dæk imidlertid Aftensbordet."

Aladdins Moder mærkede nok, hvad hendes Søn havde isinde. Han var neppe kommen op paa sit Værelse, førend han tog den der forvarede Lampe og gned den paa det sædvanlige Sted. Flux reiste Aanden sig og spurgte:

„Hvad vil Du? Jeg er beredt til som Slave at adlyde Dig og enhver, der har Lampen i Haanden, jeg og de øvrige Lampens Slaver."

„Hør," sagde Aladdin, „Du bragte mig hidtil Mad, saa ofte som jeg trængte dertil; men nu dreier det sig om noget meget vigtigere. Jeg har nemlig begjæret Sultanens Datter Badrulbudur tilægte. Han har ogsaa lovet mig hende og blot betinget sig en Frist af tre Maaneder. Men istedetfor at holde Ord formæler han hende iaften, inden den bestemte Frist er udløben, med Storvisirens Søn. Jeg forlanger nu af Dig, at Du bringer begge de nyformælede herhen i deres Seng, saasnartsom de have lagt sig i den."

„Herre," svarede Aanden, „jeg vil adlyde, har Du ellers noget at befale mig?"

„Foreløbig ikke," svarede Aladdin, og Aanden forsvandt.

Aladdin gik igjen ned til sin Moder og spiste med hende ligesaa rolig som sædvanlig. Derpaa samtalede de endnu nogen Tid om Prindsessens Giftermaal som om en Sag, der slet ikke angik dem. Endelig vendte

han tilbage til sit Værelse og bad sin Moder gaae tilsengs, medens han selv oppebiede Aandens Ankomst for at see, hvorledes han havde skilt sig ved det ham overdragne Hverv.

Imidlertid havde man i Sultanens Palads med stor Pragt truffet Forberedelser til Prindsessens Brylluppsfest, og Aftenen og en god Del af Natten tilbragtes med Ceremonier og Lystighed. Da alt var tilende, bortfjernede Storvisirens Son sig uformærkt paa et Tegn, som Obersten for Prindsessens Gildinger gav ham. Denne Embedsmand førte ham igjennem sin Herskerindes Gemakker til Brudekamret, hvor Storvisirens Søn først lagde sig. Snart derpaa bragte Sultaninden, ledsaget af sine og sin Datters Kvinder, den nyformælede ind, der efter Skik og Brug anstillede sig, som om det var høist ubehageligt, og tilsyneladende blev med Magt bragt tilsengs af Sultaninden, som derpaa omfavnede hende, ønskede hende Godnat og bortfjernede sig med alle Kvinderne, hvoraf den sidste lukkede Døren. Neppe var dette skeet, før Lampens Aand uden at levne Parret Tid til nogensomhelst Kjælenskab førte dem begge tilligemed Sengen til Aladdins Værelse. Det hele var et Øieblikks Værk, og de nygiftes Forbauselse var naturligvis stor. Aladdin havde ventet paa dem med Utaalmodighed og befalede strax Aanden at indespærre Visirens Søn i det hemmelige Gemak og indfinde sig igjen imorgen, saasnartsom det gryede ad Dag. Aanden bragte altsaa Visirens Søn, som han var, i Skjorte og Underbenklæder til det betegnede Sted, hvor han forlod ham efterat have pustet saaledes paa ham, at det gik ham til Marv og Ben og han ikke kunde røre et Lem hele Natten.

Hvor forelsket Aladdin end var i Prindsessen, gjorde

hun dog ikke mange Ord, da han befandt sig alene med hende, men sagde blot i en øm Tone:

„Frygt intet, tilbedelsesværdige Prindsesse, her er I sikker, og hvor stor end min Kjærlighed til Eder er, vil den dog ikke bringe mig til at bryde Skrankerne for den dybe Ærefrygt, som jeg er Eder skyldig. Jeg har kun taget min Tilflugt til dette yderste Middel for at forhindre en uberettiget Medbeiler fra at gjøre Brug af det Ord, som Eders Fader Sultanen har givet mig."

Prindsessen lagde ikke synderlig Mærke til Aladdins Tale og kunde af Skræk og Forbauselse over et saa ubeleiligt Eventyr ikke svare et eneste Ord. Aladdin indskrænkede sig imidlertid ikke hertil, men afklædte sig og indtog Visirens Sons Plads, men vendte Ryggen til Prindsessen og lagde en Sabel imellem hende og sig selv for at anhyde, at han fortjente at blive straffet med den, hvis han antastede hendes Ære.

Tilfreds med at have berøvet sin Medbeiler den forventede Lykke denne Nat, sov han temmelig rolig ind. Anderledes forholdt det sig med Badrulbudur, der i sit hele Liv endnu aldrig havde tilbragt nogen saa sørgelig og ubehagelig Nat. Endnu mere bedrøvelig hengik den for Visirens Søn, der ikke vidste, hvorledes han var faren. Den næste Morgen mødte Aanden til den betegnede Tid hos Aladdin og spurgte, medens denne klædte sig paa, hvad han havde at befale.

„Hent Storvisirens Søn," svarede Aladdin, „læg ham igjen i denne Seng, bring den til Sultanens Palads og sæt den paa samme Sted, som den stod."

Efterat Aladdin dernæst havde taget sin Sabel til sig, udførte Aanden i et Øieblik den erholdte Befaling uden at blive synlig for Prindsessen eller Visirens Søn, da hans forfærdelige Udseende havde kunnet skræmme dem tildøde. De hørte ikke engang Aladdins Ord og

bemærkede kun Sengens Bevægelse og dens Flytning fra et Sted til et andet, hvilket imidlertid var tilstrækkeligt til at sætte dem i Forfærdelse. Aanden havde neppe sat Brudesengen paa dens Sted igjen, førend Sultanen traadte ind i Værelset for at ønske sin Datter Godmorgen. Vizirens Søn var endnu ikke bleven opvarmet efter den forløbne Nats Kulde, men alderig saasnart hørte han Døren blive aabnet, før han stod op og ilede ind i Paaklædningsværelset, hvor han Aftenen iforveien havde lagt sine Klæder.

Sultanen traadte hen til Sengen, kyssede efter Skik og Brug Prindsessen imellem Øinene, ønskede hende Godmorgen og spurgte hende smilende, hvorledes hun befandt sig efter denne Nat. Men ved at betragte hende opmærksommere blev han til sin store Overraskelse en dyb Tungsindighed vaer hos hende. Imidlertid tilfredsstillede hverken nogen Rødmen eller noget andet Tegn hans Nysgjerrighed. Hun tilkastede ham kun et hvist sørgeligt Blik, der forraadede stor Bedrøvelse eller Misfornøielse. Da han endelig saae, at han intet kunde bevinge ud af hende, antog han, at Blufærdighed var Aarsag dertil, og bortfjernede sig. Alligevel formodede han, at der maatte være en eller anden særegen Bevæggrund til hendes Taushed, hvilket foranledigede ham til uforsøvet at gaae til Sultaninden og fortælle hende, hvorledes det havde sig med Prindsessen.

„Derover skal Eders Majestæt ikke undre sig," svarede denne, „en slig Tilbageholdenhed finder man næsten hos alle nyformælede Morgenen efter Bryllupet; om et Par Dage vil den nok fortage sig. Det skulde imidlertid undre mig, hvis jeg ikke fik en bedre Modtagelse."

Sultaninden begav sig derpaa til Prindsessen, hvem hun endnu traf i Sengen, omfavnede hende, bød hende Godmorgen, men blev ikke lidet forbauset, da hun intet

Svar fik og bemærkede en dyb Modfaldenhed hos hende. Hun udtalte sig desangaaende til sin Datter, hvem hun erindrede om, at man ikke behøvede at gjøre saamange Omstændigheder ligeoverfor en Moder. Men der maatte vel være foresalden noget overordentligt, og hun skulde kun ligefrem tilstaae det og saaledes gjøre Ende paa hendes pinlige Uro.

Da brød Prindsesse Badrulbudur endelig sin Tavshed og udraabte med et dybt Suk:

„Tilgiv dyrebare Moder, hvis jeg tilsidesætter den skyldige Agtelse for Eder. Mit Hoved er saa opfyldt af denne Nats overordentlige Hændelse, at jeg endnu ikke er kommen mig af min Skræk og neppe gjenkjender mig selv."

Hun skildrede nu med levende Farver, hvorledes hendes Seng, strax efter at hun havde lagt sig i den, var bleven flyttet til et usselt, mør't Hul, hvor hun var bleven stilt fra sin Gemal uden at vide, hvad der blev af ham. Hun havde da faaet Øie paa en ung Mand, der efter at have sagt nogle Ord, som hendes Forfærdelse ikke tillod hende at forstaae, havde indtaget hendes Gemals Plads og lagt en Sabel imellem hende og sig. Derpaa fortalte hun sin Gemals Tilbagekomst, og hvorledes hun og han netop vare bleyne flyttede tilbage til Paladset, da hendes Fader Sultanen kom ind. Han vilde vel nok tilgive hende den upassende Modtagelse, der var bleven ham tildel, naar han erfarede hendes besynderlige Eventyr og den ynkværdige Tilstand, hvori hun endnu befandt sig.

Sultaninden hørte med Rolighed paa sin Datter, men vilde ikke troe hende. Hun billigede, at Prindsessen havde fortiet Sultanen disse Ting, og raadede hende til ikke at yttre et eneste Ord derom til nogen, fordi man vilde anse hende for vanvittig. Prindsessen vær-

gede sig imod denne Beskyldning og beraabte sig paa sin Ægtefælles Vidnesbyrd.

„Jeg vil forhøre mig hos ham," svarede Sultaninden, „men om han endog udsiger det samme, vil jeg dog ikke blive mere overbevist. Men staa op og see til at blive af med de Griller. Det vilde være net, hvis slige Indbildninger skulde forstyrre de i Anledning af din Formæling foranstaltede Festligheder, der skulle vedvare hele Riget over i flere Dage."

Tillige kaldte Sultaninden paa Prindsessens Kvinder, og da hun havde bevæget hende til at staae op og saae, at hun iførte sig sin Pynt, begav hun sig til Sultanen og sagde ham, at hans Datter virkelig havde sat sig nogle Griller i Hovedet, men de vare nu forbi. Herpaa lod hun Storvisirens Søn kalde, der følte sig heilig æret ved den Forbindelse, han havde indgaaet, og da Sultaninden spurgte ham, om han ogsaa troede paa sin Gemalindes Indbildninger, anstillede han sig, som om han ikke vidste af noget paafaldende at sige. Festlighederne i Paladset varede hele Dagen, og Sultaninden undlod intet for at stemme Prindsessen til Glæde og Deltagelse deri; men hun kunde ikke forjage Mindet om det natlige Eventyr. Ogsaa paa Storvisirens Søn udøvede den saa ilde tilbragte Nat sin Indflydelse, men en vis Undseelse bevægede ham til at forstille sig, og enhver troede i ham at see en lykkelig Ægtefælle.

Aladdin vidste Besked om alt, hvad der tildrog sig i Paladset, og saaledes ogsaa om, at de nyformælede trods den forrige Nats Hændelser skulde sove sammen igjen, hvilket han slet ingen Lyst havde til at lade skee. Saasnartsom Natten derfor var bruut frem, stevnede han atter Lampens Aand for sig og befalede ham ligesom Dagen iforveien at bringe ham Visirens Søn og Prind-

sesse Badrulbudur, saasnartsom de havde begivet sig tilsengs. Aanden udførte det ligesaa punktlig og paalidelig som den foregaaende Dag; Vizirens Søn maatte tilbringe Natten ligesaa ubehageligt som engang før, og Prindsessen havde paany den Kval at faae Aladdin og hans Sabel til Sovekammerater. Om Morgenen bragte Aanden paa Aladdins Befaling atter Sengen med de nyformælede i tilbage til Paladset og satte den paa det Sted, hvor han havde hentet den. Sultanen, der gjerne vilde vide, hvorledes de havde tilbragt den anden Nat, var heller ikke denne Morgen sen til at møde. Neppe hørte Storvizirens Søn, der var endnu mere harmfuld og fortrydelig over at være bleven stuffet i sin Nydelse denne Nat end forrige, ham komme, før han i en Fart kom paa Benene og ilede ind i Paaklædningsværelset.

Sultanen ønskede Prindsessen Godmorgen, rettede de samme Spørgsmaal til hende som den foregaaende Dag, kjærtegnede hende og sagde fremdeles:

„Nu, min Datter, er Du idag ligesaa forstemt som igaar? Vil Du sige mig, hvorledes Du har tilbragt Natten?"

Prindsessen iagttog den samme Taushed, og Sultanen fandt hende endnu langt mere sky og nedslaaet end første Gang. Overbevist om, at der var tilstødt hende noget overordentligt og forbittret over, at hun holdt det hemmelig for ham, trak han sin Sabel og raabte vredt:

„Tilstaa, hvad Du skjuler for mig, ellers hugger jeg paa Stedet Hovedet af Dig!"

Mere forskrækket over Sultanens Tone og Trudsel end over Synet af den blanke Sabel, brød endelig Prindsessen sin Taushed og raabte med Taarer i Øinene:

„Min dyrebare Fader og Herre, jeg beder Eders Majestæt om Tilgivelse, hvis jeg har fornærmet Eder. Jeg haaber af Eders Naade og Godhed, at Medlidenhed vil træde i Stedet for Vrede, naar I erfarer den sørgelige og ynkværdige Stilling, hvori jeg har befundet mig begge de forrige Nætter."

Efter denne Indledning, der noget blidnede Sultanens Sind, fortalte hun ham omstændelig alt, hvad der var hændet hende, paa en saa rørende Maade, at han blev smertelig berørt deraf. Hvad Sandheden af hendes Fortælling angik, beraabte hun sig atter paa sin Gemal, der vist vilde bekræfte alt.

Sultanen begreb Prindsessens Bedrøvelse over saa paafaldende Eventyr og sagde:

„Kjære Datter, det var meget urigtigt af Dig, at Du ikke strax igaar underrettede mig om en saa sælsom Tildragelse, der ikke angaaer mig mindre end Dig. Jeg har ikke ladet Dig indgaae Ægteskab for at gjøre Dig ulykkelig, men tvertimod for at begrunde din Lykke. Forjag de pinlige Tanker om det, som Du nylig fortalte mig; jeg vil øieblikkelig give de nødvendige Befalinger til, at Du ikke kommer til at tilbringe flere saa ubehagelige og gyselige Nætter som de to sidste."

Sultanen begav sig strax til sit Værelse og lod Storvisiren kalde, hvem han spurgte, om hans Søn ikke havde fortalt ham noget høist mærkværdigt. Men da han endnu ikke havde talt med ham, meddelte Sultanen ham det, som han havde hørt af Prindsessen og tilføiede, at ihvorvel han aldeles ikke tvivlede om Rigtigheden af sin Datters Udsagn, ønskede han dog at høre det bekræftet af hans Søn. Visiren gik derfor strax bort for at spørge sin Søn, om alt forholdt sig saaledes.

„Min Fader," svarede Sønnen, „Prindsessen har talt den rene Sandhed; men hun ved endnu intet

om den slette Behandling, der er bleven mig i Særdeleshed tildel. Du kan let forestille Dig, hvad jeg har udstaaet, naar jeg siger Dig, at jeg har maattet tilbringe to hele Nætter staaende i bare Skjorte og Underbenklæder i et Slags snevert, hemmeligt Gemak uden at kunne røre mig af Stedet, skjøndt jeg intet saae, der kunde hindre mig deri. Mine Følelser for Prindsessen ere ligefuldt de samme; men trods al den Ære og Glands, som denne Formæling udspreder over mig, vil jeg alligevel hellere døe end leve længere i en saa høi Forbindelse, hvis det fremdeles skal gaae mig saaledes. Prindsessen tænker sikkerlig ligesom jeg og vil indsee, at en Skilsmisse er lige nødvendig for hendes og min Rolighed. Derfor beder jeg Dig, kjære Fader, i Navnet af den Kjærlighed, der bevægede Dig til at forskaffe mig en saa høi Ære, at bringe det derhen, at Sultanen erklærer vort Ægteskab for opløst."

Da den ærgjerrige Storvisir saae, at hans Søns Beslutning var urokkelig, indlod han sig slet ikke paa at formane ham til Taalmodighed, men forlod ham for at melde Sultanen, at Sagen efter det, som han havde hørt af sin Søn, virkelig forholdt sig saaledes. Uden dernæst at oppebie, at Sultanen skulde tale om Skilsmisse, hvilket han lod til at være kun altfor tilbøielig til, ansøgte Storvisiren ham om at tillade, at hans Søn atter forlod Paladset, eftersom det ikke sømmede sig, at Prindsessen paa Grund af sin Kjærlighed til hans Søn skulde være udsat et eneste Øieblik længere for en slig Pine. Sultanen bevilligede gjerne alt og lod, som han allerede forud havde besluttet, udgaae Befaling til, at alle Festligheder i Paladset, Byen og hele Riget skulde ophøre. Dette gjorde naturligvis stor Opsigt, og Folk spurgte hinanden om Aarsagen dertil, men alt, hvad man brøgte i Erfaring, var, at

Storvisiren og hans Søn havde forladt Paladset med et bedrøvet Udseende. Aladdin var den eneste, der kjendte Hemmeligheden, og han glædede sig over at have brugt Lampen med et saa godt Udfald. Iøvrigt faldt det hverken Sultanen eller Storvisiren ind, at Aladdin, hvis Frieri de længst havde forglemt, kunde være Skyld i det Trylleri, der havde havt Opløsningen af Prindsessens Ægteskab til Følge. Han lod den tre Maaneders Frist, som Sultanen havde ansat for hans Ægteskab med Badrulbudur, fuldkomment udløbe; men Morgenen derpaa sendte han sin Moder til Paladset for at erindre Sultanen om hans givne Ord.

Moderen stillede sig i Divanet paa sin tidligere Plads ved Indgangen, og Sultanen havde neppe bemærket hende, før han ogsaa gjenkjendte hende og mindedes hendes Ansøgning og sit eget Løfte. Midt i et Foredrag afbrød han Storvisiren med de Ord:

„Visir, jeg seer der den gode Kone, der for nogle Maaneder siden gjorde os en saa smuk Foræring. Bring hende til mig; Du kan opsætte din Beretning, til jeg har hørt hende."

Storvisiren saae hen til Divanets Indgang, gjenkjendte ogsaa Aladdins Moder og gav strax Overdørvogteren Befaling til at lade hende træde frem. Hun nærmede sig altsaa Thronens Trin, hvor hun kastede sig ned. Da hun igjen havde reist sig, spurgte Sultanen om hendes Begjæring.

„Herre," gav hun til Svar, „jeg fremtræder endnu engang for Eders Majestæts Throne for i min Søn Aladdins Navn at erindre Eder om, at de tre Maaneder ere omme, efter hvis Forløb I lovede mig et endeligt Svar paa den Ansøgning, som jeg havde den Ære at fremføre for Eder."

Sultanen havde dengang rigtignok kun havt til

Hensigt at blive Konen kvit, da han ikke fandt dette Ægteskab synderlig passende for sin Datter, og geraadede i nogen Forlegenhed ved at blive erindret om sit Løfte. For at vinde Tid raadførte han sig med sin Visir, for hvem han yttrede sin Utilbøielighed til at give en ubekjendt, der rimeligviis var af ringe Stand, sin Datter tilægte.

„Herre," svarede Storvisiren strax, „til at undgaae dette upassende Ægteskab gives der, tror jeg, kun et ufeilbarligt Middel, over hvilket Aladdin, selv om Eders Majestæt kjendte ham, ingen Anledning har til at besvære sig. I maa nemlig sætte en saa høi Pris paa Prindsessen, at hans Rigdom, hvor stor den end kan være, ikke er tilstrækkelig."

Sultanen billigede dette Raad og sagde efter nogen Overveielse til Aladdins Moder:

„Gode Kone, en Sultan maa holde Ord; derfor er jeg ogsaa beredt til at lykksaliggjøre din Søn med min Datters Haand. Men jeg kan ikke godt bortgifte hende uden at vide, hvad hun vinder derved; sig altsaa din Søn, at jeg vil opfylde mit Løfte, saasnartsom han tilsender mig fyrgetyve store Skaale af gediegent Guld, fyldte med saadanne Kostbarheder, som Du allerede engang i hans Navn har overrakt mig, og baarne af ligesaa mange sorte Slaver, foran hvilke der skal gaae fyrgetyve hvide, unge, velvoxne, dannede og rigtklædte Slaver. Paa de Betingelser skal han faae min Datter. Gaa nu, gode Kone; jeg venter hans Svar."

Aladdins Moder kastede sig atter ned foran Thronen og gik dernæst hjem. Underveis lo hun hemmelig over sin Søns taabelige Idee og spurgte sig selv, hvorfra han vel skulde faae de gyldne Skaale og en saadan Mængde af det brogede Glas, og om han vilde vende

tilbage til hin underjordiske Hvælving, hvis Indgang var lukket, for at plukke det af Træerne.

„Og hvorledes skal han faae Fingre i alle de deilige Slaver, som Sultanen gjør Fordring paa? Nu maa han lade den Fugl flyve, thi hvad jeg har udrettet, vil neppe tilfredsstille ham."

Fuld af disse Betragtninger kom hun hjem og sagde til Aladdin:

„Min Søn, tænk ikke mere paa Giftermaalet med Prindsessen. Sultanen modtog mig rigtignok med megen Godhed, og jeg troer ikke, at han har noget imod Dig; men hvis jeg ikke tager feil, bragte Storvisiren ham paa andre Tanker. Efterat jeg nemlig havde erindret Sultanen om Udløbet af den tre Maaneders Frist og hans Løfte, talte han først nogen Tid sagte med Visiren, førend han svarede mig.

Hun fortalte derpaa udførlig, hvad han havde sagt til hende, og paa hvilke Betingelser han vilde indvillige i, at Prindsessen blev gift med ham.

„Han venter nu dit Svar," sagde hun sluttelig, „men det kommer han vel til at vente længe paa."

„Ikke saalænge, som Du troer, kjære Moder," yttrede Aladdin. „Sultanen skuffer sig, naar han ved overdrevne Fordringer vil sætte mig ud af Stand til at tænke paa Prindsessen. Jeg var forberedt paa andre uoverstigelige Vanskeligheder og stod idetmindste i den Formening, at han vilde sætte en meget høiere Pris paa min uforlignelige Badrulbudur. Men nu er jeg rolig, og hvad han forlanger af mig, er Smaating i Sammenligning med det, jeg kunde give ham. Medens Du nu skaffer os Middagsmad, vil jeg drage Omsorg for at stille Sultanen tilfreds."

Saasnartsom Moderen var gaaet ud efter Levnets-

midler, tog Aladdin Lampen, gned den, og øieblikkelig viste Aanden sig og erkyndigede sig om hans Befalinger.

„Sultanen," sagde Aladdin til ham, „vil give mig sin Datter tilægte, men fordrer, at jeg først skal skaffe ham syrgetyve svære Skaale af gedigent Guld, topfulde af Frugter fra hin Have, hvor jeg har hentet Lampen, hvis Slave Du er. Fremdeles skulle disse syrgetyve Skaale bæres af et ligesaa stort Antal sorte Slaver, foran hvilke der skal gaae syrgetyve hvide, unge, dannede, velvoxne og prægtig klædte Slaver. Skaf hurtig alt dette tilveie, forat jeg kan sende Sultanen det, inden han hæver Mødet i Divanet."

Aanden lovede, at Befalingen ufortøvet skulde blive udført; han forsvandt og kom snart efter tilbage med syrgetyve sorte Slaver, af hvilke enhver bar en tung Skaal af gedigent Guld, fuld af Perler, Diamanter, Rubiner og Smaragder, der i Skjønhed og Størrelse overtraf dem, som allerede vare blevne Sultanen overrakte. Enhver Skaal var tildækket med et guldblomstret Sølvstof. De mange sorte og hvide Slaver med de gyldne Skaale fyldte næsten hele Huset, der var meget lille, men havde en lille Gaard foran og en Stump Have bagved. Aanden spurgte Aladdin, om han var tilfreds eller endnu havde noget at befale. Aladdin sagde, at han intet videre forlangte, og Aanden forsvandt. Den fra Torvet hjemkommende Moder var ikke lidet overrasket over at blive saamange Kostbarheder og Folk vaer. Hun stillte sig af med de indkjøbte Levnetsmidler og vilde ogsaa aftage Sløret, men Aladdin hindrede hende deri."

„Kjære Moder," sagde han, „der er ingen Tid at spilde, da det er mig meget magtpaaliggende, at Du endnu før Divanets Slutning bringer Sultanen den Foræring, han attraaer. Af min Iver og Punktlighed

vil han kunne slutte sig til den oprigtige Længsel, hvoraf jeg er betagen, efter at komme i Slægtskab med ham."

Uden at oppebie noget Svar aabnede Aladdin Gadedøren og lod alle Slaverne gaae ud i en Række, saaledes at der efter en hvid altid fulgte en sort med en Guldskaal paa Hovedet. Hans Moder sluttede Rækken; Aladdin lukkede Døren og blev rolig tilbage i det Haab, at Sultanen omsider efter Modtagelsen af den forlangte Foræring vilde antage ham som Svigerson.

Da den første hvide Slave traadte ud af Aladdins Hus, bleve strax alle forbigaaende staaende, og førend alle de firsindstyve sorte og hvide Slaver vare komne ud af Huset, var Gaden propfuld af Mennesker, der ilede til fra alle Sider for at bivaane et saa overordentlig prægtigt Skuespil. Hver Slave bar en med Ædelstene saa rigt besat Klædning, at de største Kjendere taxerede den til over en Million. Slavernes nette og smagfulde Dragt, deres Anstand, deres ensartede og herlige Vext, deres høitidelige Optog med afmaalte Mellemrum, Glandsen af de overordentlig store Ædelstene, hvormed deres Belter af massivt Guld paa symetrist Maade vare sammensatte, og Ædelstensagrafferne paa deres Turban satte alle Tilskuerne i en saadan Forundring, at de ikke kunde see sig mætte paa Optoget, men fulgte det med Øinene, saalangt de vare istand dertil. Gaderne, hvorigjennem Veien til Paladset gik, vare saa propfulde, at enhver maatte blive staaende paa det Sted, hvor han netop befandt sig. Paa denne Maade nød en stor Del af Befolkningen, baade høie og lave, godt af Synet af dette fortryllende Optog. Da den første af de firsindstyve Slaver naaede den forreste Slotsgaards Port, antoge Dørvogterne, der strax havde opstillet sig i Rækker, ham for en Konge, saa rigt og prægtigt var han klædt, og vilde kysse Sømmen af hans

Klædebon. Men den af Aanden afrettede Slave afviste dem med den alvorlige Yttring:

„Vi ere kun Slaver; vor Herre vil indfinde sig, naar Tidens Fylde kommer."

Optoget bevægede sig ind i den anden Gaard, der var meget rummelig; her paraderede Sultanens Livvagt, medens der holdtes Møde i Divanet. Officererne af sammes forskjellige Afdelinger vare ualmindelig prægtig klædte; men Slaverne overstraalede dem aldeles. Sultanens hele Hofstat frembød ikke noget lignende, og alle de ham omgivende Hoffolks Glands var intet i Sammenligning med den, der udgik fra Slaverne.

Saasnartsom Sultanen havde faaet Melding om disses Ankomst gav han strax Befaling til, at de skulde indlades, hvisaarsag de forefandt Indgangen til Divanet aaben, saa at de uhindret kunde drage ind i og opstille sig i den skjønneste Orden. Da alle vare komne ind og havde slaaet en stor Halvkreds om Sultanens Throne, satte de sorte Slaver deres Skaale paa Fodteppet. Derpaa kastede de og de andre syrgetyve sig ned og berørte Teppet med Panden, hvorpaa de atter reiste sig; de sorte afdækkede hurtig Skaalene, der stode foran dem. Derpaa lagde de alle deres Arme overkors paa Brystet og bleve ærbødig staaende. Imidlertid var Aladdins Moder traadt hen til Thronen, og efterat hun havde kastet sig ned, tog hun tilorde saalunde:

„Herre, min Søn Aladdin ved ret godt, at den Forære ing, som han sender Eder, langtfra har det Værd som Prindsesse Badrulbudur; alligevel haaber han, at den vil finde gunstig Modtagelse hos Eders Majestæt og Prindsessen, saameget mere som han derved har søgt at efterkomme de af Eders Majestæt stillede Betingelser."

Ved det første Blik paa de syrgetyve, med de prægtigste og kostbareste Juveler fyldte Guldskaale og paa de

firsindstyve Slaver, der saae ud som ligesaa mange Konger, var Sultanen af Forbauselse bleven ude af Stand til at høre paa Aladdins Moder. Istedetfor at svare hende vendte han sig til Storvisiren, der selv ikke begreb Muligheden af en slig Rigdom.

„Nu, Visir," sagde han uforbeholdent, „hvad mener Du om den ubekjendte Oversender af denne saa overordentlig værdifulde Foræring? Troer Du, at han er uværdig til at ægte min Datter?"

Ihvorvel det ærgrede den ærgjerrige Visir, at en ubekjendt skulde stikke hans Søn ud og blive Sultanens Svigersøn, saa var det dog for iøinefaldende, at Aladdins Foræring var mere end tilstrækkelig til at retfærdiggjøre hans Optagelse i et saa fornemt Slægtskab.

„Herre," svarede han derfor, „det være langt fra mig at paastaae, at den, der har gjort Eders Majestæt en saa værdig Foræring, skulde være uværdig til den ham tiltænkte Ære; tvertimod er det min Mening, at han fortjente endnu mere, hvis der i Verden fandtes en Skat, som opveiede Eders Datter."

Ogsaa de tilstedeværende Hofmænd tilkjendegave ved lydeligt Bifald, at de delte Storvisirens Mening, og Sultanen tøvede nu ikke længere med at svare. Han spurgte ikke engang, om Aladdin besad de øvrige Egenskaber, der udfordredes til at blive hans Svigersøn. Synet af denne umaadelige Rigdom og den hurtige Opfyldelse af de opstruede Betingelser forekom ham at være Borgen nok for, at Aladdins Personlighed heller ikke lod noget tilbage at ønske. Han meddelte derfor Moderen, at hun kunde sige sin Søn, at han ventede ham med aabne Arme, og at det skulde være ham en Fornøielse jo før, jo heller at lægge Prindsesse Badrulbudurs Haand i hans.

Efterat Aladdins Moder havde bortfjernet sig i en

Tilstand af Henrykkelse, som en Kone af hendes Vilkaar maa føle ved uformodet at see sin Søn hævet til et saa høit Trin, sluttede Sultanen Divanets Møde og befalede Gildingerne i Prindsessens Tjeneste at bære de gyldne Skaale ind i deres Herskerindes Gemakker, hvorhen han ogsaa begav sig for at tage dem nærmere i Øiesyn. De firsindstyve sorte og hvide Slaver bleve førte ind i Paladsets Indre, og nogen Tid efter lod Sultanen for at unde Prindsessen den Nydelse at betragte deres prægtige Udseende dem opstille foran hendes Gittervindue.

Aladdin kunde strax see paa sin hjemvendende Moder, at hun bragte gode Efterretninger.

„Du har al Grund til at glæde Dig," sagde hun til ham, „og for ikke at lade Dig længe forblive i Uvished vil jeg lade Dig vide, at Sultanen under hele sit Hofs Bifald har erklæret Dig for værdig til at besidde Prindsesse Badrulbudur. Han venter Dig med aabne Arme for at slutte Ægteskabet. Bered Dig altsaa paa denne Sammenkomst, forat han ikke skal tabe sin gode Mening om Dig; imidlertid er jeg efter de hidtidige Vidundere overbevist om, at Du ikke vil lade det mangle paa noget. Sultanen venter Dig med Utaalmodighed; begiv Dig altsaa ufortøvet til ham."

Henrykt og ganske optaget af Tanken om Gjenstanden for sin Lidenskab, svarede Aladdin kun faa Ord og gik op paa sit Værelse. Her tog han Tryllelampen i Haanden og paakaldte Aanden, der viste sin Lydighed ved flux at møde.

„Aand," sagde Aladdin til ham, „Du maa hurtig besørge mig et Bad og dernæst en saa kostbar og pragtfuld Klædning, som en Konge nogensinde har baaret."

Neppe havde han udtalt, før Aanden gjorde sig og

ham usynlige, løftede ham iveiret og flyttede ham til et Bad af det skjønneste, brogede Marmor. I en stor og pyntelig Sal blev han afklædt af usynlige Hænder, der bragte ham til et Bad af mild Varme, gned ham og vadskede ham med allehaande vellugtende Vande. Efterat han i de forskjellige Badeværelser havde gjennemgaaet alle Varmegrader, kom han ud som en ganske anden, end han var kommen ind. Han havde faaet en frisk, rød og hvid Ansigtsfarve og følte sig meget lettere og kraftigere. Da han vendte tilbage til Salen, forefandt han allerede den Klædning, som han havde forlangt af Aanden. Ved dennes Hjælp iførte han sig den og kunde ikke undlade at udtale sin Beundring over den, saameget overtraf hvert Stykke hans dristigste Forventninger. Da han var færdig, bar Aanden ham atter tilbage til hans Bolig og spurgte, om han endnu havde noget at befale ham.

„Ja," svarede Aladdin, „jeg venter, at Du snarest mulig bringer mig en Hest, der i enhver Henseende overtræffer den smukkeste Hest i Sultanens Stalde, og hvis Dækken, Saddel og Ridetøi maa være over en Million værd. Tilmed forlanger jeg tyve ligesaa kostbart udstyrede Slaver som dem, der bare Foræringen, forat de kunne gaae ved Siden af og bagved mig, og tyve andre, der i to Rækker skulle drage foran mig. Besorg desforuden til min Moders Betjening sex Slavinder, hvoraf hver idetmindste maa være ligesaa pragtfuldt klædt som Prindsesse Badrulbudurs Slavinder. Paa Hovedet maa hver af dem bære en Dragt, der er en Sultaninde værdig. Sluttelig behøver jeg endnu tituſend Guldstykker i ti Punge. Dette er min Villie; skynd Dig at udføre den."

Aanden forsvandt øieblikkelig og viste sig snart igjen med Hesten, de syvgetyve Slaver, hvoraf de ti bar en

Pung med tusend Guldstykker, og sex Slavinder, hver med en i Sølvstof indsvøbt Dragt til Aladdins Moder paa Hovedet. Aanden skjede Aladdin alt dette, der af de ti Punge gav sin Moder fire til hendes Fornødenheder. De sex tiloversværende lod han bero hos Slaverne, idet han gav dem den Befaling, at der skulde gaae tre paa hver Side af ham og udstree Guldstykker i Haandfuldevis paa Veien til Paladset. Endelig stillede han de sex Slavinder til sin Moders Raadighed med de Ord, at han skjænkede hende dem og de Dragter, som de bare.

Efterat have affærdiget Aanden var han kun betænkt paa snarest mulig at forestille sig for Sultanen. Han sendte altsaa en af de syrgetyve Slaver — man kan ikke sige den smukkeste, thi de toge sig alle lige godt ud — til Paladset med den Befaling, at han hos Overdørvogteren skulde forhøre sig om, naar han, Aladdin, kunde have den Ære at kaste sig for Sultanens Fødder. Slaven bragte snart Svaret, der lod paa, at Sultanen ventede ham med Utaalmodighed. Øieblikkelig steg Aladdin tilhest, og Toget satte sig i Bevægelse i den angivne Orden. Skjøndt det var første Gang, at han sad paa en Hest, gjorde han det dog med en saadan Anstand, at endog den erfarneste Rytter ikke vilde have anseet ham for uøvet. De Gader, han drog igjennem, fyldtes næsten i et Nu med en utallig Mængde Mennesker, der udbrøde i Bifaldsraab og Velsignelser, især naar de sex Slaver kastede Guldstykker ud imellem dem. Men Bifaldet og Beundringen hidrørte ikke fra dem, der bukkede sig og sloges for at faae fat i Guldstykkerne, men fra anstændige Folk, der ikke kunde undlade at give Aladdins Gavmildhed fortjent Roes. Forresten blev han hverken gjenkjendt af dem, der havde seet ham som Yngling drive om og lege paa Gaderne, eller af dem,

der nylig havde seet ham, saa forandret var hans Udseende. Thi Lampen havde ogsaa den Egenskab efterhaanden at give dens Eiere de Fuldkommenheder, der passede til de Forhold, hvori de kom ved at gjøre en god Brug af den. Aladdins Person tiltrog sig langt mere Opmærksomhed end den ham omgivende Glands, da de fleste allerede om Morgenen havde seet Mage dertil ved det Optog af Slaver, der bragte Foræringen til Sultanen. Kjendere beundrede imidlertid Hestens Skjønhed, der fremhævedes endnu mere af den pragtfulde Saddel og Ridetøiet.

Da det blev bekjendt, at Aladdin vilde gifte sig med Prindsesse Badrülbudur, misundte ingen ham alligevel denne Ophøielse og Lykke, saa værdig syntes han alle dertil. I Paladset var ogsaa allerede alt beredt til hans Modtagelse. Da han vilde staae af Hesten ved den anden Port, som Storvisiren, Generalerne og Statholderne over Provindser af første Rang maae gjøre, lod Overdørvogteren, som paa Sultanens Befaling ventede ham der, det ikke skee, men ledsagede ham tæt hen til Audientssalen, hvor han hjalp ham ved Afstigningen, uagtet Aladdin frabad sig det. Ved Indgangen til Salen opstillede Dørvogterne sig i dobbelte Rækker, og Øbersten for dem førte Aladdin, der gik paa hans høire Side, midt imellem dem op til Sultanens Throne. Hans Majestæt saae med Forbauselse, at hans fremtidige Svigersøn var meget kostbarere og prægtigere paaklædt, end han selv nogensinde havde været; ligesaa overrasket blev han over Aladdins gode Udseende, skjønne Vext og fornemme Anstand, der væsentlig adskilte sig fra den ufordelagtige Maade, hvorpaa hans Moder var fremtraadt for ham. Hans Studsen forhindrede ham imidlertid ikke fra at reise sig og hurtig gaae to eller tre Trin ned fra Thronen for at afholde Aladdin fra at

kaste sig for hans Fødder og omfavne ham venskabelig. Efter denne Artighed vilde Aladdin alligevel kaste sig ned for ham; men han formanede ham til at lade det fare og nødte ham til at stige op og tage Plads imellem ham og Storvisiren.

Nu tog Aladdin Ordet og sagde:

„Herre, jeg modtager den Ære, som Eders Majestæt beviser mig, og takker Eder for den Bevaagenhed, som det har behaget Eder at lade mig blive tildel; men tillad mig at bemærke, at jeg ikke har glemt, at jeg er født som Eders Slave, kjender Omfanget af Eders Magt og ret godt ved, hvor dybt min Herkomst stiller mig under Eders høie Rangs Glands og Herlighed. Fortjente jeg en saa gunstig Modtagelse, saa tilstaaer jeg, at jeg blot har min af et rent Tilfælde foranledigede Dristighed til at oplyste mine Øine, Tanker og Ønsker til den guddommelige Prindsesse, Gjenstanden for al min Længsel, at takke derfor. Jeg beder Eders Majestæt om Tilgivelse for min Forvovenhed, men kan ikke fordølge, at jeg vilde døe af Kummer, hvis jeg skulde see mit kjæreste Ønske blive uopfyldt."

„Min Søn," svarede Sultanen og omfavnede ham atter, „det vilde være høist urigtigt af Dig at tvivle et eneste Øieblik om min Oprigtighed. Dit Liv er mig nu for dyrebart til, at jeg ikke skulde søge at opholde det ved at give Dig det Lægemiddel, jeg har i Eie. Den Fornøielse at see og høre Dig er mig kjærere end dine og mine Skatte tilsammen."

Paa et Tegn af Sultanen klang Trompeter, Hoboer og Pauker, og Sultanen førte Aladdin til en prægtig Sal, hvor der blev fremsat et kosteligt Maaltid, som Sultanen indtog alene med Aladdin, medens Storvisiren og Hofherrerne stode, efter deres Rang, omkring Bordet. Sultanens Øine hvilede bestandig paa Aladdin, saame-

gen Fornøielse fandt han i ham. Han ledede Samtalen hen paa forskjellige Gjenstande, og Aladdin robede saamange Kundskaber og Aandsevner, at han fuldkomment retfærdiggjorde Sultanens gode Mening om ham.

Efter endt Maaltid befalede Sultanen strax den første Dommer i Hovedstaden at opsætte Contracten til hans Datters Ægteskab med Aladdin og renskrive den. Da dette var skeet, spurgte Sultanen, om Aladdin vilde blive i Paladset for endnu samme Dag at fuldbyrde Ægteskabet.

„Herre," svarede Aladdin, „hvor stor min Utaalmodighed efter at gjøre fuldstændig Brug af Eders Majestæts Godhed end er, maa jeg dog bede om Opsættelse saa længe, til jeg har ladet bygge et Prindsessen værdigt Palads. Jeg beder derfor om en passende Byggeplads i Nærheden af Eders Slot, for at jeg saa ofte, som I tillader, kan gjøre Eder min Opvartning. Hvad, der staaer i min Magt for at fremme Værket, skal skee."

„Min Søn," svarede Sultanen, „vælg Dig hvilken Plads Du selv finder for godt; det tomme Rum foran mit Palads er virkelig for stort, og jeg havde allerede tænkt paa at udfylde det. Men glem ikke, at jeg ønsker at see Dig hurtigst mulig formælet med min Datter, thi før er min Glæde ikke fuldstændig."

Herpaa omfavnede han Aladdin, der tog Afsked paa en Maade, som om han var bleven opdragen ved Hofset og altid havde levet der; i samme Øjeblik begav han sig hjem under Mængdens Lykønskninger. Han begav sig ganske alene op paa sit Værelse, tog Lampen og paakaldte Aanden, der ikke lod vente paa sig.

„Aand," sagde Aladdin, „jeg har al Aarsag til at være tilfreds med din hidtidige Punktlighed; men nu maa Du om mulig udfolde endnu større Iver og Om-

hyggelighed. Jeg forlanger nemlig i Kraft af denne Lampe, at Du ligeoverfor Sultanens Palads, men i tilborlig Afstand derfra, saa hurtig, som Du formaaer, bygger mig et Palads, der er værdig til at beboes af min Gemalinde, Prindsesse Badrulbudur. Valget af Byggematerialerne, Porphyr, Jaspis, Agat, det fineste og mest brogede Marmor samt Bygningsmaaden overlader jeg Dig. Men den øverste Etage skal bestaae af en stor Sal med en Kuppel og fire lige Sider, med Vægge, som ere indlagte med Guld og Sølv, samt fire og tyve Vinduer, sex paa hver Side, hvis Gitterværk, paa et eneste nær, som skal forblive ufuldendt, maa være saa rigt og kunstig forsirede med Diamanter, Rubiner og Smaragder, at man aldrig har seet Mage. Paladset skal have en Gaard, en Forgaard og en Have, men fremfor alt maa det indeholde et Skatkammer, fuldt af myntet Sølv og Guld. Fremdeles maa der naturligvis findes Kjøkkener, Spisekamre, Forraadskjældere og Stalde med alt muligt, til Paladsets øvrige Pragt svarende Husgeraad, Stalde, fulde af de skjønneste Heste, Jagtredskaber, det nødvendige Tjenestab ligesom ogsaa kvindelige Slavinder til Prindsessen. Hvis Du har forstaaet mig, saa gaa og kom igjen, naar Du har udført det Dig paalagte Hverv."

Solen var netop gaaet ned, da Aladdin gav Aanden sine Befalinger, og neppe var han staaet op den næste Morgen tidlig, før Aanden meldte ham:

„Paladset er færdigt; kom og see, om Du er tilfreds dermed."

Saasnartsom Aladdin havde indvilliget, bragte Aanden ham øieblikkelig derhen; alt oversteg saameget hans Forventninger, at hans Forundring nær aldrig havde faaet Ende. Aanden førte ham omkring overalt, og allevegne øinede han Rigdom, Pyntelighed og Pragt

samt Tjenere og Slaver i Dragter, der svarede til deres Stilling og Tjenesteforhold. Han viste ham ogsaa Skatkamret, hvis Dør Skatmesteren oplukkede, og hvor en Mængde Pengesække af forskjellig Størrelse vare opstablede fra Gulvet til Loftet i en saadan Orden, at det var en Fornøielse at skue. I Staldene forefandt Aladdin de herligste Heste, og efterat han havde taget hele Paladset og fornemlig Salen med de fire og tyve Vinduer i Diesyn, sagde han til Aanden:

„Jeg er fuldkommen tilfredsstillet; kun et mangler endnu, som jeg glemte at sige Dig; der maa nemlig fra Sultanens Palads til Prindsessens Gemakker i dette Palads udbredes et Teppe af det skjønneste Fløiel, paa hvilket hun kan gaae herover."

„Jeg skal strax komme igjen," svarede Aanden og forsvandt.

Kort derpaa var den forbausede Aladdins Ønske opfyldt, uden at han vidste, hvorledes det var gaaet til. Dernæst bragte Aanden ham tilbage til hans Bolig. Sultanens Paladsport blev netop aabnet ved denne Tid, og Dørvogteren saae studsende, at den hidtil frie Udsigt var indskrænket paa den Side, hvor Aladdins nye Palads stod, hvorfra der var udbredt et Teppe hen til Sultanens Paladsport. Deres Forbauselse voxede endnu mere, da de ret gave sig til at mønstre Aladdins Palads, og snart udbredte Efterretningen om et saa mærkværdigt Vidunder sig ved hele Hoffet. Storvisiren der havde indfundet sig omtrent samtidig med Paladsportens Aabning undrede sig ligesom de andre derover og skyndte sig at underrette Sultanen derom, idet han søgte at fremstille det som Troldomskunster. Sultanen iretteſatte ham imidlertid derfor, da han vidste, at det var det Palads, som Aladdin havde ladet opføre til hans Datter. Efter de Prøver, han havde givet paa

sin Rigdom, var det ikke saa paafaldende endda, at han havde fuldendt denne Bygning i saa kort Tid.

„Han har villet overraske os," vedblev Sultanen, „og vise, at man ikke behøver mere end en Nat til at udrette sligt, naar man blot har rede Penge. Tilstaa kun, at der ligger Skinsyge til Grund for din Formodning."

Nødvendigheden af at gaae i Divanet afbrød denne Samtale.

Aladdin fandt sin Moder i Begreb med at pynte sig med en af de til hende anskaffede Dragter. Ved den Tid, da Sultanen pleiede at forlade Divanet, bevægede han hende til at gaae til Paladset med de Slavinder, som Aanden havde bragt hende, for at sige Sultanen, at hun kom for at have den Ære henimod Aften at ledsage Prindsessen til hendes Palads. Omendskjøndt hun og hendes Slavinder vare klædte som Sultaninder, gjorde de dog kun liden Opsigt paa deres Vei til Paladset, fordi de vare tilsløredе og et Slags Overstykke skjulte deres rige Dragt. Aladdin forlod tilhest for bestandigt sit fædrene Hus uden naturligvis at glemme Tryllelampen og drog offentlig i samme Optog, som da han Dagen isoveien begav sig til Sultanen, ind i sit Palads.

Saasnartsom Dørvogterne ved Sultanens Palads havde faaet Øie paa Aladdins Moder, underrettede de hans Majestæt derom, og hun blev hun paa Sultaneus Befaling modtagen med Trompeters og Paukers Lyd af de paa Paladsets Terrasser i Beredskab staaende Musikere. Dette var Signalet til Festens Begyndelse. Kjøbmændene begyndte at pynte deres Boutiker med Tepper og Løvhæng og traf Anstalter til at illuminere om Natten. Haandværkerne forlode deres Arbeide, og Folket stimlede sammen paa den store Plads imellem

Sultanens og Aladdins Palads, hvilket alle beundrede og kunde ikke begribe, hvorledes det havde kunnet blive færdigt i saa kort Tid. I Paladset blev Aladdins Moder modtaget ærefuldt og af Overſten for Gildingerne ført ind i Prindſesſe Badrulbuduurs Gemakker. Prindſesſen kom hende imøde, omfavnede hende, lod hende tage Plads ved ſin Side paa Sophaen og en delikat Frokoſt ſætte frem for hende, medens hun af ſine Kvinder blev fuldkommen paaklædt og ſmykket med de koſtbareſte Juveler, ſom Aladdin havde ſkjænket hende. Sultanen indfandt ſig ogſaa hos ſin Datter for at tilbringe den længſt mulige Tid ſammen med hende før Adſtillelſen. Ogſaa han viſte Aladdins Moder megen Ære.

Da Natten brød frem, tog Prindſesſen under Taarer en rørende Afſked fra ſin Fader og forlod ſine Gemakker. Aladdins Moder gik paa venſtre Side af hende, og hundrede yderſt prægtig klædte Slavinder fulgte hende. Samtlige Muſikere, der havde ſpillet lige ſiden Aladdins Moders Ankomſt aabnede Toget. Efter dem kom hundrede Dørvogtere og ligeſaa mange ſorte Gildinger i to Rækker med deres Befalingsmænd i Spidſen. Fire hundrede af Sultanens Vager, der i to Afdelinger gik med Fakler paa begge Sider, udbredte en Klarhed, der tilligemed Illuminationen i Sultanens og Aladdins Paladſer aldeles erſtattede Dagslyſet. Saaledes drog Prindſesſen over Teppet til ſit nye Palads, og altſom hun kom nærmere hen til det, forenede hendes Muſikeres Spil ſig med Lyden af de Inſtrumenter, der tonede fra Aladdins Palads, hvilket udbredte en ſaadan Vellyd, at alle Tilhørere bleve ſtemte til Glæde. Ved Indgangen til ſine Gemakker blev Prindſesſen modtagen af Aladdin, hvis Glæde bedre

lader sig tænke end skildre. Aladdins Moder havde betegnet Prindsessen sin Søn, der, omgiven af sit Tjenerskab, ventede paa hende, og Badrulbudur blev ved første Øiekast meget indtagen i ham.

„Tilbedelsesværdige Prindsesse," begyndte Aladdin, „skulde jeg være ulykkelig nok til at have mishaget Eder ved min forvovne Stræben efter at besidde Eders elskværdige Person, saa maa I kun give Eders skjønne Øine og Eders Yndigheders Magt Skylden derfor."

„Prinds," svarede Prindsessen, „jeg adlyder min Fader Sultanen, og jeg gjør det gjerne, nu da jeg har seet Eder."

Sjæleglad over et saa behageligt Svar, opholdt Aladdin ikke længere den med at gaae uvante Prindsesse, men greb hendes Haand, kysede den ømt og førte hende til en stor, af en Mængde Lys straalende Sal, hvor der ved Aandens Hjælp var anrettet et herligt Maaltid. De lækkreste Retter stode her i Fade af gedigent Guld; Skaale og Bægre paa det rigelig besatte Skjænkebord vare ligeledes af herlig forarbeidet Guld, og Salens øvrige Forsiringer svarede fuldkomment til denne Pragt. Den beundrende Prindsesse sagde desaarsag til Aladdin:

„Prinds, jeg troede ikke, at der gaves noget skjønnere i Verden end min Faders Palads, men alene Synet af denne prægtige Sal beviser mig, at jeg har taget feil."

Saa længe som Prindsessen, Aladdin og hans Moder sade tilbords, spillede bestandig et af de bedste Musikchor, der blev accompagneret af de skjønneste Pigestemmers Sang. Fuld af Henrykkelse herover, yttrede Prindsessen til Aladdin, at hun aldrig havde hørt noget lignende i sin Faders Palads. Men hun vidste heller ikke, at disse Sangerinder vare Feer, der vare mødte

her paa Aandens Foranstaltning. Efter endt Maaltid optraadte istedetfor Sangerinder Dandsere og Dandserinder, der efter Landets Skik og Brug opførte flere Charakterdandse. Til Slutningen satte en Dandser og en Dandserinde alle i Forbauselse ved deres Kunst. Endelig reiste Aladdin sig henimod Midnat og bød efter den Tids Mode i China Prindsessen Haanden for at dandse med hende og saaledes ende Bryllupshøitidelighederne. Deres Dands opvakte hele Selskabets Beundring, og efter samme førte Aladdin strax Prindsessen til Brudekamret. Prindsessens Kvinder afklædte deres Herskerinde og bragte hende tilsengs; Aladdins Tjenere gjorde det samme ved Aladdin, og dermed vare Bryllupshøitidelighederne forbi.

Den næste Morgen iførte Aladdin sig en anden, men ligesaa kostbar og prægtig Klædning som den, han havde baaret paa sin Bryllupsdag. Derpaa red han med et talrigt Følge af Slaver til Sultanen, der modtog ham ligesaa ærefuldt som første Gang, omfavnede ham, lod ham tage Plads ved sin Side paa Sophaen og befalede, at Frokosten skulde sættes frem.

„Jeg beder Eders Majestæt," bemærkede imidlertid Aladdin, „om at fritage mig idag for den mig tiltænkte Ære og om at have den Naade tilligemed Storvisiren og Hoffets Stormænd at indtage et Maaltid i Prindsessens Palads."

Sultanen indvilligede gjerne; han reiste sig strax og da Veien ikke var lang, tilbagelagde han den tilfods. Paa hans høire Side gik Aladdin, paa hans venstre Storvisiren, det øvrige Hofpersonale fulgte bagefter, og Dørvogteren samt hans fornemste Hoffolk gik foran. Jo nærmere han kom Aladdins Palads, desto mere forbauset blev han over dets Skjønhed. Ved Indtrædelsen steg denne Forundring endnu mere, og da

de endelig kom ind i Salen med de fire og syve Vinduer og han betragtede dennes Forsiringer, især de med de kostbareste Ædelstene besatte Vinduesgittre, tabte han i nogen Tid Mælet af Overraskelse. Endelig sagde han til Storvisiren:

„Er det muligt, at et Palads af saadan Skjønhed i mit Rige og saa nær ved mit, hidtil kunde være mig ubekjendt?"

„Som Eders Majestæt vil erindre," svarede Storvisiren, „gav I iforgaars Aladdin Tilladelse til at bygge et Palads paa dette Sted. Ved Solnedgang saae man endnu ikke noget Spor deraf, men igaar havde jeg den Ære at være den første til at melde Eders Majestæt, at Paladset allerede var færdigt.

„Det ved jeg nok," svarede Sultanen, „men jeg drømte ikke om, at dette Palads hørte til Verdens Underværker. Hvor finder man Bygninger, hvis Mure ere af Guld og Sølv, og hvis Vinduesgittere ere prydede med Diamanter og andre Ædelstene?"

Idet Sultanen beundrede Vinduesgitternes Skjønhed lagde han Mærke til, at et af dem var ufuldendt. Han spurgte derfor Aladdin:

„Min Søn, en Ting overrasker mig ved denne undersktjønne Sal, nemlig at dette Gitter ikke er færdigt. Er det skeet ved en Forglemmelse eller havde Arbeiderne ikke Tid til at lægge den sidste Haand paa dette Mesterstykke af Bygningskunst?"

„Herre," svarede Aladdin, „Gitteret er med Forsæt ikke fuldendt, da jeg vilde overlade Eders Majestæt den Ære at have fuldendt denne Sal og dette Palads. Jeg beder Eder at gaae ind paa min gode Hensigt, paa det at jeg engang kan rose mig af denne Naade."

„Naar det forholder sig saaledes," svarede Sul-

tanen, er jeg Dig meget taknemlig og vil ufortøvet udstede de i den Anledning nødvendige Befalinger."

Han lod virkelig ogsaa de rigeste Juvelerer og dueligste Guldsmede kalde. Aladdin førte derpaa Sultanen ind i den Sal, hvor han paa Bryllupsdagen havde beværet Prindsesse Badrulbudur. Strax efter kom denne tilstede og modtog sin Fader paa en Maade, der nokſom beviste, at hun var tilfreds med sit Ægteskab. Paa tvende Borde var der i gyldne Fade fremsat de lækreste Retter. Sultanen, hans Datter, Aladdin og Storvisiren toge Plads ved det første; det andet var af en betydelig Længde og bestemt for Hofſolkene. Maden og Vinen smagte Sultanen fortræffeligt. Han beundrede endvidere fire store Skjænkebord, der vare besatte med en Overflødighed af Flasker, Skaale og Bægre, forsirede med Ædelstene. De i Salen fordelte Musikchor henrykte ham ligeledes. Udenfor tonede paa ens Tid, i passende Afstand, Trompeter og Pauker. Efterat Taflet var hævet, bleve de bestilte Juvelerer og Guldarbeidere meldte for Sultanen. Han gik med dem ind i Salen med de fire og tyve Vinduer, hvor han viste dem det ufuldendte Gitter og gav dem Befaling til at fuldende det i Lighed med de øvrige. De mønstrede meget nøie de tre og tyve Vinduer, og efterat de havde raadslaaet med hinanden om, hvad enhver kunde bidrage dertil, afgave de igjennem Hofjuveleren den Erklæring, at de hverken havde saa kostbare eller saa mange Ædelstene, som der udfordredes til et saa stort Arbeide.

„Jeg har flere, end der behøves dertil," sagde Sultanen, „følg med mig til mit Palads, hvor I kunne forsyne Eder med den nødvendige Mængde."

Da Sultanen atter befandt sig i sit Palads, lod han alle sine Ædelstene bære frem, og Juvelererne

gjorde deres Udvalg, hovedsagelig imellem dem, som Aladdin havde forœret ham. De gik derpaa til Arbeidet, hentede efterhaanden alle Sultanens Juveler og tillige endel af Storvisirens, men alle disse strakte neppe nok halvt til. Da nu Aladdin saae, at Sultanen ikke vilde kunne løse sin Opgave eller i al Fald ikke høste synderlig Ære derved, befalede han Guldsmedene at ophøre med deres Arbeide, udtoge de allerede indsatte Ædelstene og leverede dem tilbage til deres Eiermænd. I faa Timer tilintetgjorde de herpaa Frugten af sex Ugers Arbeide, men saasnartsom de vare borte og Aladdin saae sig alene, paakaldte han Lampens Aand og befalede ham at sætte det fire og tyvende Vindue i samme Stand som de øvrige. Aanden forsvandt og Aladdin forlod Salen. Men da han nogle Øieblikke efter vendte tilbage dertil, fandt han sin Befaling udført efter Ønske.

Juvelererne og Guldsmedene bragte imidlertid Sultanen hans Ædelstene tilbage, og den fornemste iblandt dem berettede ham, at de paa Aladdins Befaling havde maattet ødelægge deres mesterlige Arbeide og give Ædelstenene tilbage til deres Eiermænd. Sultanen spurgte, om Aladdin havde sagt dem Grunden dertil, og da de benægtede dette, lod han strax en Hest føre frem og red, kun ledsaget af nogle Tjenere tilfods, til Aladdins Palads. Her steg han af ved Foden af den Trappe, der førte til Salen med de fire og tyve Vinduer, og gik op uden at lade Aladdin underrette derom; men denne befandt sig netop der og fik just Tid nok til ved Døren at modtage Sultanen, der strax begyndte:

„Jeg kommer selv for at spørge Dig om, hvorfor Du vil lade en saa prægtig Sal, den eneste i sit Slags, staae ufuldendt?“

Aladdin angav ikke den virkelige Grund, at Sul-

tanen nemlig ikke eiede de nødvendige Ædelstene. Men for dog at fremhæve, hvormeget dette Palads overtraf ethvert andet i Verden, svarede han:

„Eders Majestæt har rigtignok seet denne Sal ufuldendt, men nu vil jeg bede Eder om at undersøge om der mangler noget."

Sultanen gik lige hen til det Vindue, der tidligere havde været ufuldendt, og da han saae, at det aldeles lignede de andre, troede han at have taget feil. Til den Ende betragtede han ikke blot de to Vinduer ved Siden af, men ogsaa alle de andre hele Rækken igjennem, og da han endelig var kommen til den Overbevisning, at et Gitter, hvorpaa han havde ladet arbeide i hele Uger, var bleven færdigt i saa kort Tid, omfavnede han Aladdin, kysfede ham imellem Øinene paa Panden og udraabte fuld af Beundring:

„Hvad Du dog er for en Mand, at Du næsten øieblikkelig kan udføre saa overordentlige Ting. Din Ligemand findes ikke i Verden, og jo mere jeg lærer Dig at kjende, desto beundringsværdigere finder jeg Dig!"

Med stor Beskedenhed modtog Aladdin Sultanens Lovprisninger og vilde følge ham til Palatset, da han tog Afsked, men dette tillod han paa ingen Maade. Da Sultanen endnu ganske forundret fortalte Storvisiren det Vidunder, som han nylig havde seet, saae denne deri en Bekræftelse paa sin Antagelse, at Aladdins Palads var et Troldomsværk. Han havde strax yttret det for Sultanen og vilde nu gjentage det, men denne afbrød ham med de Ord:

„Visir, jeg seer, at Du endnu ikke har glemt din Sons Formæling med min Datter."

Visiren turde ikke gjøre Indvendinger og lod Sultanen beholde sin Mening. Saasnartsom han var staaet

op, begav han sig hver Dag til et Kabinet, hvorfra man havde Udsigt til Aladdins Palads, og gik ogsaa flere Gange i Løbet af Dagen derhen for at glæde sig ved Beskuelsen af dets Indre. Aladdin indesluttede sig imidlertid ikke i sit Palads, men gik flere Gange om Ugen i Byen, deels for at forrette sin Bøn snart i denne, snart i hin Moskee, dels for at besøge Storvisiren, der ogsaa gjorde ham sin Opvartning paa bestemte Dage, eller andre Stormænd, hvem han undertiden gjorde Gilder for. Naar han gik ud, lod han altid to af de ham ledsagende Slaver kaste hele Haandfulde af Guldstykker ud iblandt Folket, der stimlede sammen paa Gader og Stræder. Ingen fattig forlod uhjulpen hans Paladses Port. Den samme Gavmildhed udøvede han paa sine ugentlige Jagttoure i Byens nærmere eller fjernere Omegn, og formedelst denne Høimodighed var han en Gjenstand for alles Velsignelser. Men svor ved hans Hoved, og tilsidst blev han uden at ville det mere ynket end Sultanen. Med disse skjønne Egenskaber forenede sig ogsaa Tapperhed og en ikke nokſom prisværdig Iver for det offentlige Vel. Han beviste det ved et Oprør paa Rigets Grændser, idet han af Sultanen udbad sig Overbefalingen over den Hær, der skulde dæmpe det. Han rykkede imod Rebellerne og optraadte med saamegen Kraft, at Sultanen næsten tidligere erfarede Oprørernes Tugtelse end Aladdins Ankomst til Hæren. Seirrig vendte han tilbage, men vedblev at være venneſæl som tilforn.

Flere Aar vare saaledes forløbne, da den afrikanske Troldmand, der uvilkaarlig var bleven Aarsag til Aladdins Storhed, kom i Tanker om ham. Omendskjønt af den Formening, at Aladdin ynkelig var omkommen i den underjordiske Hvælving, faldt det ham dog ind at undersøge den Sag nøiere. Da han var en Mester i

Punkterkunsten, tog han ud af et Skab et firkantet, lukket Skrin, hvoraf han pleiede at betjene sig ved sine Sagttagelser over Punkterkunsten. Efterat have aftaget Laaget, jevnede han Sandet, gjorde derpaa sine Figurer og opdagede, at Aladdin var undkommen og levede som en Prindsesses Gemal i stor Pragt og Herlighed samt æret og agtet. Rasende herover, udbrød han:

„Denne elendige Skrædderson har altsaa opdaget Lampens Hemmelighed og Egenskaber og nyder Frugterne af mine Arbeider og vaagne Nattetimer. Længe skal han imidlertid ikke nyde godt deraf, om det end skal koste mig Livet."

Uden at betænke sig længe besteg han den næste Morgen en Berberhingst, som han havde i sin Stald, og begav sig paa Veien. Saaledes drog han fra By til By, fra Land til Land uden nogetsteds at opholde sig længere, end det for hans Hest var nødvendigt, og naaede omsider China, med hvis Sultans Datter Aladdin var gift. Ankommen til Hovedstaden, steg han af en Khan, hvor han leiede et Værelse og udhvilede sig Resten af Dagen efter Reisens Besværligheder.

Den følgende Morgen vilde Troldmanden fremfor alt høre, hvad man sagde om Aladdin. Idet han nu gik igjennem Byen, traadte han ind paa et offentligt Sted, der besøgtes meget af fornemme Folk, og forlangte en varm Drik (The), der endnu var ham bekjendt fra hans første Reise. Neppe havde han taget Plads, før der blev rakt ham en Kop deraf, og medens han nød den, hørte han rundtom tale om Aladdins Palads. Da han havde drukket ud, gik han hen til dem, der talte derom, og spurgte ham sagte om, hvad det var for et Palads, hvoraf der gik et saadant Ry.

„Hvor er I fra?" sagde denne. „I maa nok være kommen for nylig, siden I hverken har seet eller

hørt tale om Prinds (som han nu blev kaldt) Aladdins Palads? Jeg vil ikke kalde det et af Verdens Underværker, men benævne det Verdens eneste Underværk; noget saa stort, rigt og pragtfuldt har endnu aldrig været til! I maa komme langveisfra, siden I aldeles ingen Besked ved derom. Jeg troede, at man siden dets Opbyggelse talte derom over hele Jorden. Tag det selv i Øiesyn og bedøm, om jeg har rost det for meget."

„Undskyld min Uvidenhed," svarede Troldmanden; „jeg er først kommen igaar og tilmed fra den yderste Ende af Afrika, hvorhen Rygtet derom ved min Afreise endnu ikke var trængt, og da jeg paa Grund af mine Forretningers Travlhed ikke opholdt mig nogetsteds undervei's, ved jeg kun saameget om den Sag, som I nylig har meddelt mig. Imidlertid vil jeg ufortøvet tilfredsstille min Nysgjerrighed, hvis I vil være saa god at anvise mig Veien dertil."

Den derom anmodede beskrev ham Veien til Aladdins Palads, og Troldmanden hastede øieblikkelig afsted. Efterat han havde betragtet Paladset fra alle Kanter, forekom det ham utvivlsomt, at Aladdin til dets Opbyggelse havde benyttet sig af Lampen; i høieste Grad anvindsyg paa Aladdins Storhed og Lykke, vendte han tilbage til sin Khan. Nu gjaldt det om at erfare, om Aladdin har Lampen hos sig, eller om han gjemte den andetsteds. Ved sin Punkterkunst udgranskede Troldmanden, at Lampen befandt sig i Aladdins Palads, og ude af sig selv af Glæde over denne Opdagelse, udraabte han:

„Jeg faaer den i min Magt og ve Aladdin, hvis han vil hindre mig i at fratage ham den og igjen kaste ham ned i det Støv, hvorfra han er klavret saa høit iveiret."

Til al Ulykke var Aladdin netop dengang dragen ud paa en Jagttour paa otte Dage, hvoraf kun tre vare forløbne. Troldmanden erfarede dette under en Samtale med Khanens Opsynsmand, og hans Plan var strax udkastet. Han gik til en Lampehandler og sagde til ham:

„Mester, kan I sælge mig tolv Kobberlamper?"

Hin svarede, at der fattedes ham nogle i dette Tal, men naar han vilde have Taalmodighed til den næste Dag, saa kunde han til enhver Tid faae et fuldt Dusin. Troldmanden var tilfreds med denne Erklæring, anbefalede ham blot, at de maatte være nette og rigtig blanke, og lovede ham en god Betaling. Dagen derpaa erholdt han Lamperne, lagde dem i en Kurv, som han havde medtaget, og gik til Aladdins Palads. Da han kom i Nærheden deraf, begyndte han at raabe:

„Hvem vil have nye Lamper istedetfor gamle? Hvem vil have nye Lamper istedetfor gamle?"

Troldmanden raabte saa længe og høit, at de Børn, der legede paa Pladsen, stimlede sammen om ham og forhaanede ham som en Fjante. De forbigaaende loe ligeledes over hans formentlige Dumhed, men Troldmanden vedblev desuagtet ubekymret at raabe udenfor Paladset:

„Hvem vil have nye Lamper istedetfor gamle?"

Prindsesse Badrulbudur opholdt sig netop i Salen med de fire og tyve Vinduer og hørte hans Raab, men kunde ikke forstaae det paa Grund af Skrigene af den bestandig tiltagende Mængde Børn, der omsværmede Troldmanden. Hun afsendte desaarsag en af sine Slavinder for at faae at vide, hvad denne Larm havde at betyde. Leende kom denne tilbage, saa hjertelig leende, at Prindsessen ved Synet deraf ikke kunde bare

sig for at lee med. Paa Prindsessens Spørgsmaal svarede endelig Slavinden:

„Hvem kan undlade at lee over en Tosse med en Kurv, fuld af smukke, nye Lamper, som han ikke vil sælge, men bytte med gamle? Larmen foraarsages af endel Børn, der for at spotte ham have flokket sig om ham i en saadan Mængde, at han ikke kan komme af Stedet."

„Naar han vil have gamle Lamper," mente en anden Slavinde, „saa staaer der en Histoppe paa Gesimsen; dens Eiermand vil vist ikke tage det ilde op, at han istedetfor den finder en ny. Hvis Prindsessen tillader det, kan I have den Fornøielse at erfare, om denne Nar virkelig er saa forrykt at give en ny Lampe for en gammel uden at forlange Penge ibytte."

Lampen, som Slavinden mente, var netop Tryllelampen, som Aladdin, førend han drog paa Jagt, havde stillet paa Gesimsen, hvilket han hvergang af Forsigtighed gjorde. Hverken Slavinderne, Gildingerne eller Prindsessen selv havde hidtil bemærket den under hans Fraværelse. Naar han ikke var paa Jagt, bar han den stedse hos sig. Maaskee skulde Aladdin have været endnu forsigtigere og forvaret Lampen under Laas og Lukke. Men slige Feil ere begaaede til enhver Tid og ville ogsaa skee for Fremtiden.

Prindsesse Badrulbudur kjendte ikke Lampens Værd og gik ind paa Spøgen. Hun befalede en Gilding at bytte den. Han gik altsaa ned til Troldmanden og forlangte en ny Lampe istedetfor den gamle. Troldmanden var overbeviist om, at det var den søgte Tryllelampe, da alt andet Husgeraad i Palads var af Guld og Sølv. Han tog den altsaa hurtig fra Gildingen, puttede den ind paa Brystet og holdt Kurven hen til ham, for at han selv kunde vælge en. Gildingen gjorde

dette og bragte Prindsessen den nye Lampe. Børnene forhaanede nu endnu høiere end tilforn Troldmandens formentlige Dumhed; han lod dem skrige saameget, som de vilde, og saae blot til at komme bort uden mere at tilbyde nye Lamper for gamle. Saasnartsom han havde forladt Pladsen imellem begge Paladserne, smuttede han igjennem de ensomste Gader, og da han ingen Brug mere havde for Kurven med Lamperne, satte han den midt paa Gaden paa en Tid, da ingen gik igjennem den. Derpaa dreiede han om ad en anden Gade og ilede ud af den nærmeste Port. I Forstaden forsynede han sig med nogle Levnetsmidler, og da han kom ud i det frie, forlod han Landeveien og begav sig til et afsides Sted, hvor han dvælede, til det blev mørkt. Først Klokken et om Natten tog han Lampen frem og gned den, hvorpaa Aanden fremtren og tilbød sin Tjeneste med de sædvanlige Ord. Troldmanden befalede ham, at han paa Øieblikket skulde flytte Aladdins Palads og alt, hvad der befandt sig deri, til et bestemt Sted i Afrika. Dette skete da ogsaa i kort Tid, og vi ville lade Troldmanden og Paladset med Prindsesse Badrulbudur blive i Afrika for at see, hvad der ildrog sig i China.

Saasnartsom Sultanen om Morgenen var staaet op, begav han sig som sædvanlig til Kabinettet for at betragte og beundre Aladdins Palads, men fik kun Øie paa en tom Plads. Forundret gned han sine Øine, men saae desuagtet ikke mere, skjøndt Himlen var klar og alle andre Gjenstande tydelig fremtraadte i Morgenrøden. Han saae tilhøire, han saae tilvenstre, men noget Palads kunde han ikke blive vaer. Ikke i Stand til at begribe, hvorledes en saa stor og prægtig Bygning kunde være forsvunden siden den foregaaende Dag, blev han længe staaende uden at give Livstegn fra sig.

„Der stod Aladdins Palads, det er en afgjort Sag," sagde han ved sig selv; „var det styrtet sammen, maatte der dog ialfald findes Ruiner, og havde Jorden opslugt det, maatte der ogsaa vise sig Spor deraf."

Skjøndt han var overbeviist om, at Paladset ikke mere stod paa sin Plads, ventede han dog nogen Tid for at see, om han alligevel ikke tog feil. Endelig vendte han tilbage til sine Gemakker, efterat han endnu en Gang havde seet sig om, og lod strax Storvisiren kalde. Denne kom saa hurtig, at hverken han eller hans Folk, da de gik forbi, havde savnet Aladdins Palads.

„Herre," tiltalte han Sultanen, „den Hast, hvormed Eders Majestæt har ladet mig kalde paa en Dag da Divanet alligevel om saa Øieblikke havde krævet min Nærværelse, lader mig slutte, at der har tildraget sig noget overordentligt"

Det, der er forefalden, er virkelig overordentlig mærkværdigt, hvilket Du visselig vil indrømme. Tal, hvor er Aladdins Palads?"

„Aladdins Palads?" udbrød den forbausede Visir. „Da jeg nylig gik forbi, stod det efter min Formening endnu paa sit Sted; saadanne forsvarlige Bygninger som den forandre ikke saa let deres Plads."

„Gaa ind i mit Kabinet," svarede Sultanen, „og sig mig saa, om Du kan see noget til det."

Visiren adlød, og det gik ham nu ligesom Sultanen. Da han fuldkomment havde overbeviist sig om Paladsets Forsvinden, vendte han tilbage og sagde:

„Eders Majestæt vil erindre, at jeg altid a tog dette Palads for Trolddomsværk, men I vilde ikke troe mig."

Sultanen kunde ikke nægte dette og geraadede derfor i en saa megt destо heftigere Vrede.

„Hvor er," raabte han, „denne skjændige Bedrager, for at jeg kan lade Hovedet hugge af ham?"

„Herre;" svarede Storvisiren, „han har for nogle Dage siden forladt Byen med Eders Majestæts Tilladelse. Lad ham spørge, hvor hans Palads er, han maa vel vide det."

„Han skal strax indfinde sig her," udbrød Sultanen; „befal øieblikkelig tre dive af mine Ryttere at bringe ham i Lænker for mig."

Storvisiren gjorde, som der blev ham paabudt, og gav Troppens Anfører særegne Forholdsregler, forat Aladdin ikke skulde slippe fra dem. De traf ham fem eller sex Mile fra Byen, netop som han vendte tilbage fra Jagten. Deres Befalingsmand hilste paa ham og sagde, at Sultanen længtes meget efter ham og havde afsendt ham for at melde ham det og ledsage ham paa Tilbageveien. Aladdin fattede ikke den ringeste Mistanke; men en halv Mil fra Staden omringede Ryttерne ham pludselig, og deres Anfører sagde:

„Kun ugjerne sætte vi Eder i Kundskab om Sultanens Befaling til at fængsle Eder og føre Eder frem for ham som Statsforbryder. Undskyld, at vi maae opfylde vor Pligt."

Overrasket og i Følelsen af sin Uskyld, spurgte Aladdin Officeren, hvad man beskyldte ham for, men fik til Svar, at hverken han eller hans Folk vidste noget derom. Da Aladdin mente at have for faa Folk til at gjøre Modstand, og da de ovenikjøbet svigtede ham, stod han af Hesten og overgav sig, skjønt han ikke var sig nogen Brøde bevidst. Om hans Hals og Liv befæstede man en lang og tung Lænke, som en Rytter holdt fast paa i den ene Ende, og Aladdin

havde saaledes intet andet Valg end at finde sig i sin Skjæbne og følge med.

Da Ryttere kom ind i Forstaden og Folk saae den almenyndede Aladdin blive slæbt saaledes afsted, grebe de til Sabler og andre Vaaben, og de, som ingen havde, bevæbnede sig med Stene og fulgte Ryttere. Nogle af de bagerste vilde i Forstningen gjøre omkring og adsplitte Hoben, men denne var bleven saa talrig, at Ryttere foretrak at skynde sig afsted, alt hvad Remmer og Tøi kunde holde, for uantastede at naae Paladset med Aladdin. Paa den aabne Plads foran dette formerede de en Linie imod den fremtrængende Menneskemasse og holdt denne saa længe tilbage, til deres Anfører og den Ryttet, som førte Aladdin, var kommen ind i Paladset og Portene stængede efter dem. Aladdin blev bragt frem for Sultanen, der tilligemed Storvisiren ventede ham paa Balkonen; uden at ville høre ham eller forlange nogen Erklæring af ham gav han den i Beredskab holdte Skarpretter Befaling til at hugge Hovedet af ham. Skarpretteren tog Aladdin under Behandling, aftog Lænken, udbredte et Skind, der var farvet med Blodet af utallige Forbrydere, som han havde gjort det af med, bød Aladdin knæle ned, tilbandt hans Øine og svingede sin Sabel for paa Sultanens Vink at fuldbyrde Henrettelsen. Men førend dette Tegn blev givet, bemærkede Storvisiren, at den trods Rytternes Modstand fremtrængte Folkehob begyndte at klavre op ad Paladsets Mure, ja endog nedrive dem. Han gjorde Sultanen opmærksom derpaa og raadede ham til ikke at overile sig under saa truende Omstændigheder. Over Folkets Oprør og Forehavende geraadede Sultanen i en saadan Skræk, at han øieblikkelig lod Aladdin sætte i Frihed og udraabe, at han havde benaadet ham, og enhver skulde rolig forføie sig hjem.

Saasnartsom dette blev bekjendt, hørte Bestormelsen af Paladset og efterhaanden hele Bevægelsen op; Folkets Forbittrelse afvæbnedes ved Aladdins Benaadning, og høilig glad over at vide ham frelst, gik hver til sit. Den befriede Aladdin løftede sine Øine op til Paladsets Balkon, og da han der blev Sultanen vaer, bønfaldt han ham om den nye Naade at lære sin Forbrydelse at kjende.

„Det ved Du ikke, troløse?" spurgte Sultanen.

Han befalede ham at komme op paa Balkonen, førte ham derpaa uden at værdige ham et Blik til hint Kabinet, hvorfra man havde Udsigt til Aladdins Palads, og sagde:

„Du maa dog vel vide, paa hvilket Sted dit Palads stod; see Dig nu engang om til alle Sider og sig mig, hvor det er blevet af?"

Aladdin lod Blikket fare rundtomkring og øinede intet andet end en tom Plads, hvor hans pragtfulde Bygning havde staaet. Dens Forsvinden var ham ubegribelig, og dette mærkværdige og uhørte Tilfælde gjorde ham saa bestyrtet, at han ikke kunde svare Sultanen med en eneste Stavelse. Først efterat denne utaalmodig havde gjentaget sit Spørgsmaal om, hvad der var bleven af Paladset og hans Datter, gjenvandt Aladdin Mælet og sagde:

„Herre, jeg seer nok, at det af mig opbygede Palads er forsvundet, men jeg er ikke i Stand til at sige Eders Majestæt, hvorledes det er gaaet til; kun det kan jeg forsikre, at jeg intet har bidraget til denne Hændelse."

Sultanen svarede, at Paladsets Skjæbne var ham ligegyldig; men han vilde have sin mangfoldige Gange dyrebarere Datter tilbage, og hvis Aladdin ikke drog Omsorg for, at det skete, vilde han uden Naade og

Barmhjertighed lade Hovedet hugge af ham. Aladdin udbad sig nu en Frist af fyrgetyve Dage og lovede selv at nedlægge sit Hoved for Sultanens Fødder, hvis han ikke til den Tid havde opnaaet sin Hensigt. Sultanen indvilligede, idet han tilføiede, at han ikke maatte haabe at unddrage sig hans Vrede ved at misbruge hans Naade; han skulde nok vide at finde ham, hvor han saa end siden skjulte sig.

Dybt nedbøiet og i en medynkvækkende Tilstand fjernede Aladdin sig. Med sænket Hoved og uden at vove at opslaae Øinene, gik han igjennem Paladsets Gaarde. Ingen af de fornemste Hofembedsmænd kom hen for at trøste ham eller tilbyde ham et Tilflugtssted, skjøndt de vare hans Venner og han i ingen Henseende havde fornærmet dem. Tvertimod undvege de ham, for at han ikke skulde bemærke dem. Men havde de ogsaa nærmet sig til Aladdin, vilde han dog ikke have gjenkjendt dem. Han kjendte neppe sig selv, saa nær var han ved at miste Forstanden. Det viste sig, saasnartsom han havde Paladset bagved sig, derved, at han gik aandsfraværende fra Hus til Hus og spurgte dem, han mødte, om ingen af dem havde seet hans Palads eller kunde give ham Besked om, hvor det var henne. Enhver begyndte at antage ham for vanvittig; enkelte udøve ham, men fornuftige Folk og de, der havde staaet i nærmere Berøring med ham, beklagede ham af ganske Hjerte.

Efterat han paa denne Maade havde slakket tre Dage om i Byen og kun spist, hvad medlidende Personer rakte ham, kunde han ikke udholde at blive længere paa et Sted, hvor han havde levet i saa glimrende Forhold. Han begav sig ud i Guds frie Natur, forlod Landeveien, vandrede i skrækkelig Uvished tværsover Markerne og kom ved Nattens Frembrud til en

Flod. Fortvivlelse overfaldt ham, og idet han spurgte sig selv om, i hvilken Del af Verden han skulde søge sit Palads og den elskede Prindsesse, hvem Sultanen havde forbret af ham, besluttede han at sætte en Grændse for alle sine unyttige Anstrængelser og styrte sig i Floden. Som god Muselmand mente han imidlertid ikke at burde gjøre det uden først at forrette sin Bøn. For at forberede sig dertil ved at vadske Hænder og Ansigt traadte han hen til Randen af Vandet, men gled ud paa den slibrige Jord og vilde være styrtet i Floden, naar han ikke med Hænderne havde klamret sig fast til et lille Klippestykke, der ragede frem. Nu bar han lykkeligvis endnu paa Fingeren hin Ring, som den afrikanske Troldmand paasatte ham, da han skulde hente Lampen fra den underjordiske Have til ham. Denne Ring blev gneden heftig, idet Aladdin klamrede sig fast til Klippen, og pludselig fremtren hin Aand, der havde befriet ham af det underjordiske Fængsel, som Troldmanden havde indespærret ham i, og sagde:

„Hvad forlanger Du? Her er jeg, beredt til som Slave at adlyde Dig og enhver, der bærer Ringen paa Fingeren, jeg og de andre Ringens Slaver."

Behagelig overrasket i sin fortvivlede Stilling over denne uformodede Aabenbaring, svarede Aladdin:

„Aand, frels mit Liv for anden Gang ved at angive mig, hvor det Palads, jeg har opført, befinder sig eller ved at bringe det tilbage paa dets tidligere Plads."

„Det staaer ikke i min Magt at opfylde dit Forlangende," svarede Aanden; „jeg er kun Ringens Slave. Derom maa Du henvende Dig til Lampens Slave."

„I dette Tilfælde," tog Aladdin atter tilorde, „befaler jeg Dig i Kraft af Ringen at bringe mig til

det Punkt af Jorden, hvor mit Palads befinder sig og sætte mig under Prindsesse Badrulbudurs Vinduer."

Saasnartsom han havde udtalt, førte Aanden ham til Afrika, hvor hans Palads stod midt paa en Eng nærved en stor By, og pladserede ham lige under Prindsesse Badrulbudurs Vinduer.

Alt dette var et Øiebliks Værk, og trods Nattens Dunkelhed gjenkjendte Aladdin sit Palads og sin dyrebare Prindsesses Vinduer. Da det imidlertid allerede var silde og alt tyst i Paladset, satte han sig under et Træ, der stod i nogen Afstand derfra; fuld af glade Forhaabninger, hengav han sig til Betragtninger over sin Lykke, som han havde et rent Tilfælde at takke for, hvorved han blev meget roligere tilmode, end han havde været siden sin Fængsling og senere Redning fra at døe for Bøddelens Haand. Da han imidlertid ikke havde lukket et Øie i fem eller sex Dage, overvældedes han inden føie Tid af Søvnen. Af denne blev han ved Morgenrødens Frembrud paa en behagelig Maade vækket ved Kviddren af Fugle, der havde overnattet i Træets Krone eller Paladsets Have. Synet af dette og Udsigten til atter at komme i Besiddelse af det og hans dyrebare Badrulbudur satte ham i en glad Stemning. Han reiste sig og vankede op og ned under Prindsessens Vinduer i den Forventning, at hun skulde vaagne og blive synlig. Han kom i Tanker om — og han gjorde sig bittre Bebreidelser derover — at al hans Ulykke vistnok hidrørte fra, at han ikke havde passet bedre paa Lampen. Hvem det var, der var misundelig paa hans Lykke, blev ham imidlertid en Gaade, da han aldeles ikke vidste, at han og Paladset befandt sig i Afrika, Troldmandens Hjemstavn.

Siden sin Adskillelse fra Aladdin stod Prindsessen tidligere op end før. Hun maatte døie den Plage at

finde sig i Troldmandens Nærværelse en Gang om Dagen, da han skaltede og valtede som Herre i Palatset; men hun havde behandlet ham saa frastødende, at han endnu ikke havde vovet at opslaae sin Bopæl deri. Da Prindsessen var paaklædt, bemærkede en af hendes Slaviner tilfældigvis igjennem Gittervinduerne Aladdin og underrettede strax sin Herskerinde derom. Denne ilede tvivlende til Vinduet og aabnede det. Lyden heraf foranledigede Aladdin til at see iveiret; han gjenkjendte sin Gemalinde og hilste hende med grændseløs Fryd. Hun raabte strax til ham, at han skulde op til hende igjennem den hemmelige Dør, der paa hendes Befaling blev oplukket, og snart nøde de to Ægtefæller under Glædestaarer og kjælne Omfavnelser Gjensynets Henrykkelse. Da de vare blevne noget roligere, tog Aladdin Ordet og bad hende om for Guds, hendes egen, hendes Faders og sin Skyld at sige ham, hvad der var bleven af hans gamle Lampe, som han, før han drog paa Jagt, havde stillet paa Gesimsen i Salen med de fire og tyve Vinduer.

„Min dyrebare Gemal," svarede Prindsessen, „jeg tænkte nok, at vor fælleds Ulykke hidrørte fra denne Lampe, og det, som især gjør mig trøstesløs, er, at jeg selv er Skyld deri."

Aladdin afbrød hende, idet han fuldstændig frikjendte hende og anklagede sin egen Uforsigtighed; han tilføiede, at de nu blot vilde tragte efter at gjøre alt godt igjen. Hun maatte til den Ende fortælle ham, hvorledes det hele var gaaet til, og hvad der var bleven af Lampen. Prindsessen meddelte ham dernæst Ombytningen af den gamle Lampe med en ny, og at hun i den derpaa følgende Nat var bleven flyttet her til Afrika, hvilket hun havde erfaret af selve Forræderen, der havde bevirket det ved sine Trolddomskunster.

Ved Nævnelsen af Ordet Afrika gik der et Lys op for Aladdin; han vidste nu, med hvem han havde at gjøre, og erkyndigede sig fornemmelig om, hvor Uslingen forvarede Lampen, og hvorledes han opførte sig mod Badrulbudur. Prindsessen svarede, at den forhadte bestandig bar Lampen godt indsvøbt paa sit Bryst. Forresten havde han, da hun viste ham den høieste Afsky, kun aflagt hende et Besøg daglig. Men hans Hensigt gik ud paa at erholde hendes Haand med det gode eller onde, naar hendes Kummer med Tiden havde lagt sig. For at opnaae dette havde han fortalt hende, at Aladdin var vleven henrettet; han havde fremdeles paa mange Maader søgt at retfærdiggjøre sig, f. Ex. ved at sige, at Aladdin havde ham at takke for al den Lykke han havde gjort, men at han havde vist sig som en utaknemlig. Aladdin opmuntrede hende og udtalte det Haab, at han haabede at befrie hende og sig selv fra den fælleds Fjende. Imidlertid maatte han først gaae en Tour til Byen; naar han henimod Middag vendte tilbage, vilde han meddele hende nærmere Besked. Hun skulde ikke undre sig over, at han sandsynligvis mødte i en anden Dragt, men drage Omsorg for, at han ved første Banken paa den hemmelige Dør blev lukket ind.

Da Aladdin nu igjennem samme forlod Paladset, saae han en Bonde gaae forbi, der begav sig ud paa Marken. Han ilede efter ham og anmodede ham om at bytte Klæder med sig. Bonden lod sig overtale dertil, og Omklædningen fandt Sted bag et Buskads. Aladdin vendte derpaa sine Fjed imod Byen, fulgte dens mest befærdede Gader og kom saaledes til Torvene og Basarerne, hvor der fandtes lange Rækker af Handelsmænds og Haandværkeres Boder. I en af de største Specerboder forlangte han en halv Drachme af

et vist Pulver. Da Aladdins Dragt ikke tydede hen paa, at han var i Besiddelse af mange Penge, svarede Kjøbmanden, at dette Pulver var meget dyrt. Men da Aladdin tog sin med Guldstykker fyldte Pung op, afveiede han ham det forlangte Maal og lod sig betale med et Guldstykke. Aladdin opholdt sig kun saalænge, som han behøvede for at spise og drikke, i Byen og ilede derpaa tilbage til Paladset, hvor han igjennem den iforveien aabnede Dør kom op til Badrulbudur. Denne sagde han nu, at det rigtignok med hendes letforstaaelige Modbydelighed for hendes Forfører vilde falde hende vanskeligt at udføre, hvad han, Aladdin, ønskede; men hvis hun vilde slippe ud af Troldmandens Kløer og gjensee sin Fader, var Forstillelse uundgaaelig nødvendig. Hvis hun derfor vilde følge hans Raad, saa maatte hun strax pynte sig og modtage den afrikanske Troldmand freidig og munter, overhovedet saaledes, at han kunde indbilde sig, at han inden kort Tid vilde opnaae alt. Hun skulde dernæst indbyde ham til at spise tilaften med sig og udtale det Ønske at smage hans Lands bedste Vin. Naar han saa bortfjernede sig for at hente den, skulde hun drysse det Pulver, som han havde bragt med fra Byen, i et Bæger, sætte det afsides paa Skjænkebordet og give en af sine Slavinder Befaling til paa et bestemt Tegn at række hende det, fyldt med Vin. Efterat hun havde spist og drukket med Troldmanden, maatte hun lade sig bringe Bægeret med hint Pulver og vexle Bæger med ham.

„Denne Gunst vil smigre ham saaledes, at han uden Tøven vil tømme Bægeret, men som en Følge deraf ogsaa strax synke baglænds om. Vægtes I ved at drikke af Troldmandens Bæger," tilsviede Aladdin, „saa anstil Eder blot, som om I gjorde det, thi Pul-

veret virker saa hurtigt, at han ikke faaer Tid til at bemærke det."

Prindsessen lovede at handle nøiagtig saaledes, hvormegen Overvindelse det end vilde koste hende, og Aladdin forlod hende igjen for at tilbringe Natten et-steds i Nærheden og derpaa vende tilbage til den hem-melige Dør. Badrulbudur begyndte øieblikkelig at pynte sig, thi i sin Kummer havde hun de foregaaende Dage aldeles forsømt sin Paaklædning, især siden hendes Kvinder i den afrikanske Troldmand havde gjenkjendt den Mand, der byttede den gamle Lampe om med en ny. Ønsket om at tage fortjent Hævn over ham un-derstøttede hende ved hendes nuværende Forehavende, og saaledes ventede hun da, smykket paa det mest yn-dige og kostbare, Troldmanden i Salen med de fire og tyve Vinduer. Han indfandt sig til sædvanlig Tid, og hun reiste sig i sin Skjønheds fulde Glands og til-kjendegav ham ved et Vink, at han skulde indtage Ærespladsen, medens hun selv ventede, til han satte sig, for at gjøre det samtidigt med ham. Denne ham uvante, udmærkede Artighed, Glandsen af de smukke Øine, den majestætiske Holdning, den fra den hidtil brugte saa afvigende Tone, hvormed hun modtog den afrikanske Troldmand, overraskede ham langt mere end Pragten af de Juveler, hvormed hun var smykket. Efterat han tøvende havde indtaget den ham anviste Plads, hjalp Prindsessen ham ud af hans Forlegenhed ved at tale venlig til ham og see paa ham paa en Maade, der røbede, at han ikke mere var hende saa forhadt som tidligere.

„I forbauses vistnok over at finde mig saa for-andret idag," begyndte hun, „men det vil forundre Eder mindre, naar I faaer at vide, at jeg er en altfor stor Fjende af Kummer, Sorg og Uro til ikke at banlyse

dem saa hurtig som mulig, naar der ingen Grund længere er tilstede. Ved nøiere at overtænke, hvad I har meddelt mig om Aladdins Skjæbne, har jeg vundet den Overbevisning, at han ikke har kunnet undgaae min Faders forfærdelige Vrede. Om jeg nu ogsaa vilde begræde ham hele min Levetid, kunde jeg dog ikke ændre gjort Gjerning. Efterat have opfyldt mine Pligter imod ham ligetil Graven troer jeg at maatte gjøre alt for at trøste mig. See, det er Bevæggrunden til min forandrede Stemning. Som en Begyndelse til den fuldkomne Banlysning af al Sorgmodighed og i den Formening, at I gjerne vilde holde mig med Selskab, har jeg befalet, at der skulde besørges et Aftensmaaltid til os. Men da jeg kun eier chinesisk Vin og nu er i Afrika, har jeg faaet Lyst til ogsaa at smage den herværende. Saafremt der existerer nogen hertillands, er I vist Mand for at skaffe den bedste."

Den afrikanske Troldmand havde ingenlunde ventet at opnaae Prindsessens Gunst saa let; han svarede, at han ikke kunde finde Ord til at udtrykke sin Anerkjendelse af hendes Godhed mod ham. For at komme ud af sin Forlegenhed roste han den afrikanske Vin, især i denne Egn af Landet, og sagde, at han havde et endnu urørt, syv Aar gammelt Fad deraf, der overgik Verdens bedste Vine. Han udbad sig Tilladelse til at gaae hen og hente en Prøve deraf, hvilket Prindsessen i Førstningen lod, som om hun ikke vilde give sit Samtykke til. Men han forsikrede, at han absolut maatte gaae selv, og hun bad ham derfor indstændig om idetmindste snart at vende tilbage, da de saa vilde sætte sig tilbords. Opfyldt af Udsigten til den saa længselsfuld attraaede Lykke, ilede, nei fløi han efter den syv Aar gamle Vin og kom snart tilbage dermed. Prindsessen havde imidlertid ordnet alt med Hensyn til Vægret og

Pulveret og ladet Skjænkebordet stille saaledes, at Troldmanden vendte Ryggen til det, da han satte sig tilbords med hende. Hun lagde ham det allerbedste for, yttrede, at hun vilde lade Sangere og Musikere komme, saafremt han ønskede det, skjendt hun paa sin Side, da de spiste sammen under fire Øine, lovede sig mere Fornøielse af en Samtale, og drak endelig paa hans Velgaaende. Hun roste derpaa hans Vin, og Troldmanden svarede:

„Henrivende Prindsesse, min Vin faaer dobbelt Værdi ved Eders Bifald."

Med disse Ord tog han et Bæger, som hun rakte ham.

„Drik paa min Sundhed," tog Prindsessen tilorde, „for at jeg kan see, at I mener, hvad I siger."

Troldmanden drak og sagde, idet han gav det tomte Bæger tilbage:

„Prindseese, jeg skatter mig lykkelig ved at have gjemt dette Vinfad til en saa overordentlig Leilighed. Det er min oprigtige Mening, at Vin ingensinde har smagt mig bedre end iaften."

De spiste videre og drak endnu tre Gange, før Prindsessen, der ved sin Forekommenhed ganske havde vundet Troldmanden for sig, gav sin Slavinde det aftalte Tegn. Da Prindsessen nu havde Bægret med Aladdins Pulver og Troldmanden et andet i Haanden, udbrod hun:

„Jeg ved ikke, hvad der er Skik og Brug hertillands, naar man holder af hinanden og drikker sammen saaledes som vi. I China pleie elskende at bytte Bægre med hinanden og drikke paa gjensidigt Velgaaende."

Med disse Ord holdt hun sit Bæger hen til Troldmanden og udstrakte den anden Haand efter hans. Hastig indgik Troldmanden Byttet, hvilket han ansaae for et afgjørende Bevis paa, at han havde vundet

Prindsessens Gunst. Han udbrød i en Mængde artige Talemaader og Smigrerier, der kjedede hende hjertelig, hvisaarsag hun ogsaa afbrød ham med de Ord:

„Lader os fremfor alt drikke; Eders Tale kan I jo fortsætte bagefter."

Saaledes talende førte hun Bægret til Munden, men berørte det neppe med Læberne, medens Troldmanden gjorde sig Umage for at faae sit tømt før hun. For ikke at levne en eneste Draabe, bøiede han Hovedet langt tilbage, men pludselig fordreiede han Øinene og faldt baglænds omkuld uden Bevidsthed. Prindsessen behøvede nu ikke engang at befale, at Aladdin skulde indlukkes igjennem den hemmelige Dør, thi hendes i Hemmeligheden indviede Kvinder havde opstillet sig saaledes fra Salen og ned til Trappens Fod, at Troldmanden neppe var sunken om, før Aladdin allerede var indenfor. Snart tren han ind i Salen; Prindsessen reiste sig og vilde omfavne ham. Han bad hende imidlertid at have ham undskyldt, da der ingen Tid var til spilt, og anmodede hende om at gaae op paa hendes Værelse og drage Omsorg for, at ingen forstyrrede ham, medens han iværksatte deres Hjemreise til China ligesaa hurtig, som deres Bortførelse havde været.

Saasnartsom alle havde forladt Salen tog Aladdin Lampen ud af den livløse Troldmands Bryst, gned den og befalede den flux mødende Aand, at han øieblikkelig skulde flytte Paladset til dets tidligere Plads i China. Aanden bøiede sig som Tegn paa Lydighed, og Flytningen foregik, uden at man spurede mere end to lette Rystelser, der hidrørte fra, at Bygningen blev løftet iveiret og atter nedsat. Nu begav Aladdin sig til Prindsessens Gemak, omfavnede hende og sagde:

„Imorgen tidlig vil Eders og min Glæde være fuldstændig."

Da Prindsessen ikke havde spist nok tilaften og Aladdin var sulten, saa bleve de neppe berørte Retter hentede fra Salen med de fire og tyve Vinduer, og begge toge godt til sig og drak Troldmandens gamle Vin. Efterat have ført en vistnok meget behagelig Samtale trak de sig tilbage til deres Sovegemak.

Prindsesse Badrulbudurs Fader var siden Aladdins Paladses og hans Datters Forsvinden utrøstelig over det formentlige Tab af hende og havde hverken ved Dag eller Nat noget roligt Øieblik. Han gjorde heller ikke noget for at adsprede sig og undgaae den hyppige Erindring om sin Hjertesorg, men snarere det modsatte. Og istedetfor at han i tidligere Tid kun om Morgenen var gaaet ind i hint Kabinet med Udsigt til Aladdins Palads for at glæde sig ved Synet deraf, begav han sig nu flere Gange om Dagen derhen og gav derved sin Bedrovelse mere og mere Næring. Ogsaa den Morgen, da Paladset igjen var stillet op paa sin gamle Plads i China, gik Sultanen ind i hint Kabinet, retsom Morgenrøden frembrød. Idet han traadte ind, var han saaledes hensunken i Fortvivlelse, at han vemodig fæstede Øinene paa det Sted, hvor han i de sidste Dage var vant til at see en tom Plads. Da han saae denne udfyldt, troede han, at det var Taagens Værk. Ved imidlertid at see opmærksommere til kunde han ikke mere tvivle om, at det var Aladdins Palads. Nu traadte Glæde og Henrykkelse istedetfor Bekymring; han ilede tilbage til sine Gemakker, gav Befaling til, at der skulde føres en Hest frem, og red strax til Aladdins Palads, hvorhen han ikke troede at kunne komme hurtig nok.

Forudseende det, som kunde indtræffe, var Aladdin staaet op i Dagbrækningen, havde iført sig en af sine prægtigste Klædedragter og begivet sig til Salen med de fire og tyve Vinduer, hvorfra han saae Sultanen komme.

Øieblikkelig gik han ned og kom tidlig nok til at kunne modtage ham ved den store Trappe og hjælpe ham af Hesten.

„Aladdin," sagde Sultanen, „jeg kan ikke tale med Dig eller omfavne Dig, førend jeg har seet min Datter og trykket hende til mit Hjerte."

Aladdin førte altsaa Sultanen til Prindsessen, der netop var bleven færdig med sin Paaklædning. Sultanen omfavnede hende flere Gange under Glædestaarer og var i nogen Tid maallos af Bevægelse og Prindsessen gav ikke mindre inderlige Beviser paa sin Glæde.

„Min Datter," tog endelig Sultanen tilorde, „jeg tænker, at det hidrører fra din Glæde over at see mig igjen, at Du forekommer mig saa lidet forandret, som om der intet ubehageligt var tilstødt Dig. Men man bliver ikke saaledes som Du flyttet fra et Sted til et andet med et helt Palads uden at føle en forfærdelig Angst og Bæven. Fortæl mig derfor, hvorledes det gik til, og forti mig intet."

Prindsesse Badrulbudur opfyldte med Fornøielse sin Faders Ønske og gjorde især gjældende, at hun hovedsagentlig havde glemt sin Kummer, fordi hun allerede siden igaarmorges havde vidst, at hendes som død begrædte Aladdin var i hendes Nærhed, og fordi hun nu saa temmelig befandt sig i sit tidligere Velvære. Af sin Bortfører havde hun rigtignok maattet høre endel anstødeligt, men dog forstaaet at holde ham i tilbørlig Frastand, og for nogensomhelst Vold eller Overlast havde hun slet ikke været udsat. Hun var iøvrigt — skjøndt uafvidende — Skyld i hele Tildragelsen, Aladdin havde slet ikke havt nogen Finger med i Spillet. Derpaa fortalte hun, at det hele var opstaaet derved, at hun i Spøg uden at kjende den hemmelige Værdi af Aladdins Lampe havde byttet den bort til den som Lampehandler

forklædte, afrikanske Troldmand mod en ny, og hvad der var fulgt ovenpaa, indtil hun med Aladdins Bistand igjen havde frataget Uslingen Lampen. I Henseende til yderligere Oplysninger henviste hun sin Fader til Aladdin selv, der tilføiede, at han efter Gjenerhvelse af Lampen havde flyttet Paladset tilbage til China ved Hjælp af den samme hemmelige Kraft, der bragte det til Afrika. Den afrikanske Troldmand havde iøvrigt faaet sin velfortjente Straf, hvilket Hans Majestæt kunde overtyde sig om ved at gaae op i Salen med de fire og tyve Vinduer.

Sultanen gjorde virkelig dette og saae den døde Troldmand ligge med et Ansigt, der allerede var frygtelig fordreiet af Giftens Virkninger. Under en øm Omfavnelse bad han nu Aladdin om Tilgivelse for det overilede Skridt, hvortil hans faderlige Kjærlighed havde henrevet ham. Aladdin svarede, at han fandt Sultanens Adfærd ganske i sin Orden og ikke kunde anklage nogen anden end den afrikanske Troldmand, der allerede engang tidligere havde spillet ham et slemt Puds, hvilket han vilde fortælle Sultanen, naar denne fik Tid og Leilighed til at høre derpaa.

„Jeg vil snart selv erindre Dig derom," svarede Sultanen, „men lader os nu nyde Gjensynets Glæde og drag Omsorg for, at hin modbydelige Gjenstand bliver fjernet."

Aladdin lod den afrikanske Troldmands Lig kaste i Rakkerkulen, forat det kunde tjene Rovdyrene til Føde, men Sultanen anordnede en Fest, der skulde vare i ti Dage, for at feire sin Datters og Aladdins Tilbagekomst.

Aladdin var saaledes for anden Gang undsluppen en næsten uundgaaelig Livsfare, men blev ikkedestomindre snart for tredie Gang stedt i en lignende Nød.

Den afrikanske Troldmand havde nemlig en yngre Broder, der var ligesaa erfaren i Troldomskunster som han, men næsten endnu slettere af Tænkemaade. Da de ikke altid opholdt sig paa et og samme Sted — thi den ene færdedes ofte i Egnene imod Solens Opgang, medens den anden var i Egnene imod Solens Nedgang — undlode de ikke hvert Aar ved Punkterkunsten at udfinde hinandens Opholdssteder og Omstændigheder, ligesom ogsaa, om den ene ikke trængte til den andens Bistand. I denne Hensigt havde ikke længe efter den afrikanske Troldmands Død hans Broder fremtaget sit med Sand fyldte Punkterskrin, dannet Figurer og af dem seet, at hans Broder pludselig var død i Chinas Hovedstad af Gift, der var bleven ham bibragt af et Menneske af lav Herkomst, der desuagtet havde ægtet Sultanens Datter. Strax foresatte han sig at hævne sin Broders Død; han steg tilhest og naaede efter en særdeles meisommelig Reise Hovedstaden i det chinesiske Rige. Efterat have overbeviist sig om at han ikke havde taget feil, slog han sig til Ro her, leiede en Bolig og gik Dagen efter sin Ankomst ud for at indhente Oplysninger og træffe Forholdsregler, der kunde fremme hans Diemed.

Medens han saaledes luskede om paa de mest besøgte Steder og lyttede efter Folkesnak, hørte han ogsaa tale om en Kone ved Navn Fatime, der, skjøndt hun førte et indgetogent Liv, havde gjort sig bekjendt ved sine overordentlige Fortjenester, sin Fromhed, ja endog ved Undergjerninger. Det tykkedes ham, at denne Kone paa en eller anden Maade maatte kunne være ham til Nytte, hvisaarsag han tog en af de tilstedeværende til en Side og bad ham om nærmere Forklaring om hin hellige Kone og de Undergjerninger, som hun udførte. Den adspurgte undrede sig over, at han

hverken havde seet eller hørt tale om denne Kone, der dog ved sin strenge Levevis, sin Fasten og sine Dyder havde erhvervet sig hele Byens Beundring. Hun forlod kun sin Eneboerhytte hver Mandag og Fredag og gjorde stedse meget godt, naar hun viste sig i Staden; navnlig helbredede hun enhver, der led af Hovedpine, ved blot at lægge Hænderne paa ham. Efterat Troldmanden havde erkyndiget sig noie om Beliggenheden af den hellige Fatimes Eneboerhytte og var kommen paa det rene med sin skændige Plan, iagttog han hende paa det nøiagtigste den første Dag, hun gik ud, og ventede, til hun begav sig tilbage til sin Bolig. Derpaa begav han sig til et af de allerede omtalte offentlige Steder, hvor man kunde faae noget varmt at drikke, ja endog overnatte.

Troldmanden opholdt sig der ligetil Midnat og begav sig derpaa i Smug til den Eneboerhytte, der beboedes af den hellige Kone, som man kaldte hende i hele Byen. Uden Møie aabnede han den uaflaasede Dør, traadte ind og lukkede den sagte efter sig. Han fandt Fatime sovende paa en i hendes Celle staaende Sopha, der kun var bedækket med en grov Maatte, og traadte med dragen Dolk hen og vækkede hende. Med Forfærdelse saae hun, da hun vaagnede, en Mands Dolk rettet mod sit Bryst og hørte ham sige:

„Skriger Du eller gjør Du den ringeste Larm, er Du dødsens. Staa op og gjør, hvad jeg befaler Dig.“

Fatime, der sov fuldt paaklædt, stod skjælvende og bævende op. Troldmanden sagde nu, at hun ikke behøvede at være bange; thi han forlangte blot, at hun skulde overlade ham sin Klædning istedetfor hans. Efterat dette Bytte var foregaaet og Troldmanden havde ført sig hendes Klæder, maatte hun male og sminke hans Ansigt saaledes, at det kom til at ligne hendes

12.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Da hun endnu bestandig skjælvede, tilsvor han hende, at hendes Liv ikke var i Fare, og Fatime opfyldte hans Villie ved Skinnet af en Lampe, som hun havde tændt. Hun paasatte ham derpaa sin egen Hovedbedækning, gav ham sit Sler og lærte ham, hvorledes han skulde bære det. Endelig hængte hun ham en stor, ned til Beltestedet naaende Rosenkrands om Halsen, gav ham sin sædvanlige Stav og holdt et Speil hen for ham med den Forsikkring, at han nu lignede hende skuffende. Alligevel holdt Troldmanden ikke sin Ed, men kvalte den ulykkelige (forat man ikke skulde see noget Spor af Blod), og styrtede Liget i en nærved værende Vandbeholder.

Den afskylige Mord blev Natten over i Eneboerhytten, og skjøndt den følgende Dag ikke var nogen af dem, paa hvilke den hellige Kone pleiede at gaae ud, gjorde han det dog i sin Forklædning. Han var overviss om, at ingen vilde plage ham med noget Spørgsmaal i saa Henseende, og i al Fald ikke forlegen for et Svar. Hans Vei gik til Aladdins Palads, om hvilket han strax havde forhørt sig, og hvor han agtede at spille sin Rolle. Saasnartsom han lod sig see, stimlede Folk sammen om den formentlige, fromme Fatime, hvis Adfærd Troldmanden meget skuffende efterlignede. Man anbefalede sig til hendes Forbøn, kyssede hendes Hænder og Sømmen af hendes Klædebon; andre, der lede af Hovedpine eller vilde sikre sig derimod, bøiede sig for hende for at formaae hende til at lægge Hænderne paa dem, og Troldmanden teede sig aldeles, som om han kunde være den hellige Fatime. Efter hyppige Standsninger underveis kom han til Pladsen foran Aladdins Palads, og da Trængslen efterhaanden blev større, kunde det ikke feile, at der hist og her opstod Klammeri imellem Mængden, saa at Prindsesse Badrulbudur, der be-

fandt sig i Salen med de fire og tyve Vinduer, hørte det. Paa hendes Spørgsmaal om Anledningen dertil erfarede hun af en af sine Slavinder, at Larmen hidrørte fra Folk, der stimlede sammen om den hellige Fatime, hvem Prindsessen ofte havde hørt tale om, men endnu aldrig seet. Da hun yttrede Lyst til at see hende nærved og tale med hende, tilbød den tilstedeværende Oberst for hendes Gildinger at sende Bud efter den hellige Kone, og da han havde erholdt Befaling hertil, afsendte han fire Gildinger, der skulde hente den formentlige Fatime.

Folk gjorde Plads for de fra Paladset kommende Gildinger, og saasnartsom Troldmanden blev dem vaer, gik han dem med saameget større Fornøielse imøde, som det netop passede i hans Kram. En af Gildingerne meddelte ham ufortovet Prindsessens Ønske om at see den hellige Kone; denne erklærede, at hun var beredt til at opfylde det, og fulgte Gildingen til Palacset. Da den fortlædte Troldmand, der havde et grundslet Hjerte, var bleven ført ind i Salen med de fire og tyve Vinduer til Prindsessen, begyndte han strax en Tale, der indesluttede en lang Række af Ønsker og Forhaabninger for hendes Sundhed, hendes Velgaaende og Opfyldelsen af alt, hvad hun attraaede. Han opbød hele sin hykleriske og bedrageriske Veltalenhed for under Fromhedens Maske at stemme Prindsessen til Gunst for sig. Det lykkedes ham saameget lettere, som hun af Naturen var godhjertet og ansaae enhver for at være det, især dem, der, fjernt fra Verden, havde forpligtet sig til at tjene Gud. Paa den foregivne Fatimes lange Tale svarede hun derfor:

„Min gode Moder, jeg takker for Eders skjønne Bønner; jeg har megen Tillid til dem og haaber, at

Gud vil høre dem. Kom nærmere og sæt Eder hos mig."

Den falske Fatime satte sig med hyklet Beskedenhed, og Prindsessen vedblev:

„Min gode Moder, en Ting forlanger jeg af Eder og haaber, at I ikke vil afslaae mig den, nemlig, at I vil boe hos mig forat fortælle mig om Eders Liv, og forat jeg af Eder og Eders gode Exempel kan lære; hvorledes jeg bedst skal tjene Gud."

Den forklædte Troldmand gjorde hykleriske Vanskeligheder. Han kunde i saa Fald ikke undgaae Adspredelse, sagde han, og vilde blive bortdragen fra sine Bønner og Andagtsovelser. Prindsessen stillede imidlertid den foregivne Fatime frit for at vælge imellem flere ledige Gemakker, hvor hun kunde være ganske uforstyrret, og da intet kunde være Troldmanden mere kjærkomment end at faae Indpas i Aladdins Palads paa en saa god Maade, saa lod han sig overtale uden at gjøre for mange Indvendinger og svarede:

„Prindsesse, hvormeget end en fattig Stakkel som jeg har foresat sig at gjøre Afkald paa Verden og dens Forfængelighed, saa drister jeg mig dog ikke til at modsætte mig en saa from og velgjørende Prindsesses Villie og Befaling."

Prindsessen reiste sig og gik selv for at vise den hende følgende Troldmand de Værelser, som han kunde vælge imellem. Hun erklærede sig for det mindst stadselige af de smukt og net indrettede Gemakker og yttrede hykleriskt, at det endda var meget for godt, og han vilde kun boe deri, fordi det var Prindsessens udtrykkelige Ønske. Prindsessen vilde nu have, at den foregivne Fatime skulde spise med hende i Salen med de fire og tyve Vinduer; men Troldmanden maatte da have aflagt Sløret, som han hidtil havde beholdt for Ansigtet, og

det vovede han ikke. Derfor bad han saa indtrængende om at maatte nyde sit Maaltid, der stedse kun bestod af Brød og Frugter, paa sit Værelse, at Prindsessen indvilligede deri.

„Min gode Moder," sagde hun, „I har Eders frie Villie; lad, som om I var i Eders Celle. Jeg vil lade Eder bringe noget at spise, men glem ikke, at jeg venter Eder efter Eders Maaltid."

Prindsessen spiste til Middag, og den falske Fatime indfandt sig hos hende, saasnartsom en Gilding havde meldt hende, at Taflet var hævet.

„Min gode Moder," begyndte Prindsessen, „jeg er meget lykkelig over at blive besøgt af en saa hellig Kone, der vil være en Velsignelse for dette Palads. Hvorledes synes I om det? Sig mig først og fremmest, førend jeg lader Eder see hele dets øvrige Indretning, hvad I mener om denne Sal?"

Den falske Fatime havde hidtil for at spille sin Rolle bedre holdt Hovedet sænket, men ved dette Spørgsmaal rettede hun det iveiret for at lade sit Blik svæve omkring i Salen med de fire og tyve Vinduer. Efter at have betragtet den tilstrækkeligt gav hun Prindsessen til Svar, at Salen virkelig var beundringsværdig og meget smuk.

„Forsaavidt som en Eneboerske, der ikke ved, hvad der gjælder for smukt i Verden," føiede han til, „kan have en Mening derom, forekommer det mig dog, at der mangler noget."

„Og hvad er det?" spurgte Prindsessen, „jeg besværger Eder, sig mig det. Jeg tænkte og har ogsaa hørt, at intet manglede, og hvis det alligevel er Tilfældet, vil jeg raade Bod derpaa."

Med stort Hykleri svarede den forklædte Troldmand:

„Tilgiv mig den Frihed, som jeg tager mig; men

efter min Mening, hvis den forresten er af nogen Betydning, vilde denne Sal være uden Lige og et rent Underværk, naar der fra Midtpunktet af dens Hvælving hang et Rokæg ned."

Prindsessen ønskede nu at vide, hvad en Rok var var for en Fugl, og hvor man skulde faae et sligt Æg fra. Den falske Fatime gav til Svar:

„Det er en uhyre stor Fugl, der bygger paa Kaukasus's høieste Top. Paladsets Bygmester kan forskaffe Eder et af dens Æg."

Prindsessen takkede den falske Fatime for hendes formentlig gode Raad og talte med hende om andre Ting. Men Rokæget tænkte hun dog bestandig paa, og om Aftenen, da den forklædte Troldmand var gaaet bort og havde begivet sig paa sit Værelse og Aladdin, der havde været paa Jagt i sex Dage, var vendt tilbage og omfavnede sin Gemalinde, forekom det ham, som om hun modtog ham med nogen Kulde.

„Min dyrebare Gemalinde," udbrød han derfor, det forekommer mig, at Du er mindre munter end sædvanlig. Skulde der i min Fraværelse være foresalden noget, der har mishaget eller ærgret Dig? Jeg besværger Dig ved den almægtige Gud, skjul det ikke for mig! hvad der staaer i min Magt, vil jeg gjøre for at faae Dig til at glemme det."

„Det har ikke stort at betyde," svarede Prindsessen, „og jeg bryder mig egentlig saa lidet derom, at jeg ikke havde troet, at Du vilde kunne mærke det paa mig. Imidlertid vil jeg ikke fortie det for Dig. Jeg har nemlig altid ligesom Du anseet vort Palads for det herligste og fuldkomneste i Verden. Dog maa jeg sige Dig, at ved nøie at betragte Salen med de fire og tyve Vinduer er det faldet mig ind — og Du vil

give mig Ret — at der intet vilde være tilbage at ønske, naar der hang et Rokæg ned fra Midten af Hvælvingen."

Aladdin forsikkrede, at naar hun syntes, at det var en Feil, at der manglede et Rokæg, saa var det en Pligt for ham at afhjælpe den. Han begav sig øieblikkelig op i Salen, tog Tryllelampen, som han nu aldrig mere satte fra sig, frem fra sit Bryst, gned den og saae paa Stedet Aanden vise sig og spørge om hans Befalinger.

„Aand," begyndte Aladdin, „der er endnu den Mangel ved Salens Hvælving, at der ikke ned fra dens Midte hænger et Rokæg. I Kraft af Lampen forlanger jeg, at Du afhjælper denne Feil!"

Neppe vare disse Ord udtalte, førend Aanden udstødte et saa forfærdeligt Skrig, at Salen rystede og Aladdin var nærved at falde omkuld. Derpaa svarede Aanden med en Stemme, der havde kunnet gjøre den modigste bange:

„Elendige, er det Dig ikke nok, at jeg og Lampens andre Aander have gjort alt for Dig? Vil Du nu ovenikjøbet fordre, at jeg skal hente min Fader og ophænge ham i denne Hvælving? Dette Forlangende fortjente, at Du, din Kone og hele Paladset paa Stedet blev forvandlet til en Askehob. Men det er din Lykke, at det ikke oprindelig udgaaer fra Dig. Erfar derfor, at Broderen til hin afrikanske Troldmand, hvem Du har tugtet efter Fortjeneste, er Anstifter deraf. Han befinder sig i dit Palads og har formummet sig i den hellige Fatimes Klæder og dernæst myrdet hende. Ham er det, der har indgivet din Kone den afskyelige Fordring, som Du har stillet til mig. Han vil ombringe Dig, derfor vogt Dig."

Med disse Ord forsvandt Aanden, men intet af

hans Ord var gaaet tabt for Aladdin, der ogsaa allerede havde hørt tale om den hellige Kone og om, at hun kunde fordrive Hovedpine. Han begav sig til Prindsessens Gemak og uden at betroe hende en Stavelse af det, han vidste, lagde han Haanden paa sit Hoved og besværede sig over stærk Hovedpine. Badrulbudur befalede strax, at man skulde hente den fattige Kone, og meddelte imidlertid sin Gemal, hvorledes det gik til, at hun befandt sig i Palatset og havde faaet anvist et Værelse deri. Saasnartsom den forklædte Troldmand traadte ind, sagde Aladdin til ham:

„Min gode Moder, jeg glæder mig meget over at see Eder, da I er her i et for mig meget beleiligt Øieblik. Jeg hjemsøges af en skrækkelig Hovedpine og beder Eder i Tillid til Eders Bønners Kraft om Hjælp; forhaabentlig vil I ikke nægte mig, hvad I har gjort for saamange andre."

Med disse Ord reiste han sig og bøiede Hovedet; den forklædte Troldmand nærmede sig og greb med den ene Haand efter den Dolk, som han bar i Beltet. Aladdin iagttog ham imidlertid omhyggelig, tog fat i hans Haand, inden han kunde drage Vaabnet, stødte ham sin Dolk i Hjertet og slyngede ham død til Jorden.

„Hvad har Du gjort? Du har dræbt den hellige Kone!" skreg den forfærdede Prindsesse.

Aladdin benægtede det meget rolig, idet han rev Sløret af Bedrageren og tilføiede:

„Det er ikke Fatime, men en Skurk, der efterstræbte mit Liv og har kvalt den hellige Kone for at snige sig herind. Med et Ord, det er en Broder til den afrikanske Troldmand, der bortførte Dig."

Aladdin fortalte derpaa Prindsessen udførlig, hvorledes han havde erfaret alt dette, og lod Liget bringe bort. Han var nu sikker for de to Troldbrødres For-

følgelser. Da den høitbedagede Sultan døde nogle Aar efter, gik Riget, da der ingen Sønner var, i Arv til Prindsesse Badrulbudur, der delte sin Magt med Aladdin. Begge regjerede i lang Tid og efterlode sig en herlig Efterslægt.

Da Sultaninde Scheherasade havde endt Historien om den forunderlige Lampe, tilføiede hun:

„Eders Majestæt vil udentvivl i den afrikanske Troldmand have seet Skildringen af en Mand, der er besjælet af en umættelig Begjærlighed efter at erhverve Rigdomme, ligemeget med hvilke Midler. Han opdager virkelig ogsaa uhyre Skatte, men kommer ikke til at nyde dem, fordi han gjør sig uværdig dertil. Aladdin derimod fremstiller sig som en Mand af ringe Herkomst der stiger op til selve Thronen ved Hjælp af disse Skatte, der iblinde tilfalde ham, men af han bruges til at fremme visse Formaal. Med Sultanen viser det sig, hvor let endog en god, retfærdig og billig Hersker udsætter sig selv og sin Throne for Fare, naar han med strigende Uretfærdighed og stik imod al Ret og Retfærdighed vover at fordømme en usyldig i Overilelse uden at ville høre, hvad han har at fremføre til sit Forsvar. Med Afsky ville endelig de to Troldmænd have opfyldt Eder; den ene opoffrer Livet for at erhverve sig Skatte, og den anden vanhelliger Religionen under Forsøget paa at hævne en Nidding, ligesom han selv er, og modtager derfor ligesom hin Straf for sin Ondskab."

Ende paa tredie Bind.

Tusend og en Nat.

Arabiske Fortællinger,

oversatte fra tydsk

af

Em. Drum.

Fjerde Bind.

Kjobenhavn.

I Commission hos Boghandler A. Levy, Pilestræde 15.

S. Dettingers Bog- og Steentr., Gothersg. 41.

1862.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indholdsliste til 4de Bind.

410—601 Nat

	Side.
Historien om Elskovsslaven Ganem, Abu Aibus Søn	3
Historien om Slaven Kafur	8
Fortsættelse af Historien om Elskovsslaven Ganem	12
Historien om Prinds Seyn Alasman og Aandernes Konge	51
Kalifen Harun Alraschids Eventyr	71
Den blinde Baba Abdallahs Historie	75
Sidi Numanns Historie	87
Khodjah Hassan Abhabbals Historie	99
Ali Baba og de forgetyve Røvere	128
Aly Khodiahs, Kjøbmand i Bagdad, Historie	164
Tryllehesten	178
Historien om Prinds Ahmed og Feen Pari Banu	214
De paa deres yngre Søster misundelige tvende Sødskende	285
Den unge Prinds og den grønne Fugl	340
Prinds Mahmuds Historie	349
De ti Vesirer	354
Kongen og Dronningen af Abyssinen	395
Juvelerens Historie	407
Den ulykkelige Abutememe Historie	417

Inhaltsverzeichniß.

Historien om Elskovsslaven Ganem, Abu Aïbus Søn.

I Damaskus levede engang en Kjøbmand, Abu Aïbu, som ved sin Virksomhed havde samlet en betydelig Formue og dermed førte et stort Hus. Han havde en Søn, som hed Ganem, der senere blev kaldet Elskovsslaven, og en Datter. Ganem besad mange legemlige Fortrin og fortræffelige Aandsevner, hvilke hans Fader havde ladet uddanne ved duelige Lærere. Datteren hed Hjerteglød, fordi hun var saa fuldendt smuk, at hvem der fik hende at see, maatte elske hende. De to Søskendes Fader efterlod dem ved sin Død en umaadelig Formue, hvoraf hundrede Kamelladninger Brokade og Silkestof i hans Oplag kun udgjorde en lille Del. Disse Varer vare indpakkede i Baller, hvoraf enhver bar Udskriften: Til Bagdad. Der residerede Kalifen Harun Alraschid, af hvem den paa samme Tid i Damaskus herskende Mohamed, en Søn af Soliman, med Tilnavnet Sinebi, var indsat og derfor maatte betale ham Tribut.

Abu Aïbu foretog ofte Handelsreiser i forskjellige Retninger, og havde kort før sin Hedengang truffet Forberedelser til en saadan til Bagdad, hvorhen han vilde medtage de indpakkede Varer. Dels derfor, dels af Lyst til at reise og for at samle sig Erfaring i Verden, besluttede Ganem at udføre sin afdøde Faders

Foretagende; dog kunde han kun med Meie erholde Tilladelse dertil af sin Moder, som under Taarer og med mange flere Grunde forestillede ham hans Ungdom, hans Uerfarenhed, Reisens Besværligheder, og at han ved sin Bortfjernelse vilde berede hende, den dybtnedbøiede, en ny Smerte. Ganem blev dog ved sin Beslutning, saa nær hans Moders Taarer end gik ham. Han gik derfor hen paa Slavemarkedet, kjøbte flere haandfaste Slaver, leiede hundrede Kameler og efterat han havde forsynet sig med alt nødvendigt, tiltraadte han Reisen med fem til sex Kjøbmænd, som havde Forretninger i Bagdad.

Da disse Kjøbmænd havde alle deres Slaver og endog flere reisende med sig, dannede de en saa talrig Karavane, at de ikke behøvede at frygte de røverske Beduiner. De havde altsaa kun en lang Reises Besværligheder at bære, hvilke let bleve forglemte efter en lykkelig Ankomst til Bagdad, hvor de toge ind i den prægtigste og mest besøgte Khan. Men Ganem, der gjerne ville boe bekvemt og alene, lod kun for en Sikkerheds Skyld sine Varer blive der, og leiede sig i Nabolaget et meget smukt, rigt meubleret Hus med en paa Grund af sine mange Springvand og skyggefulde Træer indbydende Have.

Efterat han havde beboet det i flere Dage og fuldkommen havde udhvilet sig efter Reisens Strabadser, klædte han sig meget pyntelig paa og begav sig til Basaren eller det offentlige Marked, hvor Kjøbmændene pleie at afgjøre deres Forretninger. En Slave bar efter ham en Balle med forskjellige Stoffer og fint Linned. Kjøbmændene modtoge ham meget forekommende, og deres Forstander, til hvem han først henvendte sig kjøbte hele Ballen til den paa hvert Stykke Stofs Etikette angivne Pris. Med samme Lykke fulgte

Ganem fremdeles alle de Varer han daglig lod bære paa Basaren, indtil der kun var en Balle tilbage. Da han en Dag igjen gik til Basaren, fandt han alle Boderne lukkede og erkyndigede sig forundret om Aarsagen. Han hørte saa, at en af de første Kjøbmænd, der heller ikke var ham ubekjendt, var død, og at alle de andre Kjøbmænd efter Skik og Brug vare tilstede ved hans Begravelse. Ganem spurgte efter den Moskee, hvor der blev holdt Bøn for ham, og hvorfra Liget skulde bringes til Gravstedet, og begav sig derhen efterat have sendt Slaven hjem med sin sidste Vareballe. Ved Ganems Ankomst var Bønnen, som fandt Sted i en med sort Atlask betrukken Sal, endnu ikke endt. Efter endt Høitideligheb blev Liget baaret bort, hele Familien, Kjøbmændene og Ganem fulgte til Begravelsespladsen, der laa udenfor og langt borte fra Staden. En kuppelformet Stenbygning, den afdødes Families Gravsted, skulde ogsaa optage ham. Men da det var meget lille havde man rundtom opslaaet Telte, forat enhver kunde være under Tag, medens Bisættelsen fandt Sted. Den døde blev lagt i Graven, som igjen blev lukket. Derefter satte Imamen og de øvrige af Moskeens Tjenere sig i en Kreds paa deres Tepper under Hovedteltet, fremsagde de sædvanlige Bønner og oplæste de ved Begravelser foreskrevne Afsnit af Koranen. Slægtningerne og Kjøbmændene toge Plads i en Kreds uden om dem, og hele Høitideligheden varede, til det næsten var Nat. Ganem havde ikke ventet dette og blev urolig, saameget mere som der ifølge de i Bagdad herskende Skikke var bestemt et Maaltid til Ære for den afdøde, og man sagde ham, at Teltene ikke blot vare mod Heden men ogsaa mod Natteduggen, fordi Forsamlingen først den følgende Morgen vilde vende tilbage til Staden.

„Jeg er en fremmed", sagde han bedrøvet til sig

selv, „og gjælder for rig. Tyve kunne i min Fraværelse plyndre min Bolig; ja selv mine Slaver kunne af saa god Leilighed blive lokkede til at løbe bort med de Penge, jeg har faaet for mine Varer, og hvor skulde jeg søge dem."

Fuld af disse Tanker, nød han hurtig nogle Mundfulde og stjal sig ubemærket derfra.

Han forstærkede sine Skridt saameget som muligt; men at Hast ikke altid fører hurtigt til Maalet, har man et Bevis for her. Ganem forvildede sig i Mørket og kom først henimod Midnat til den uheldigvis lukkede Byport. Dette nye Uheld nødte ham til for Resten af Natten, indtil Porten vilde blive aabnet, at søge et Tilflugtssted paa den nærliggende meget vidtløftige Begravelsesplads. Imellem mange af Mure omgivne Familiegravsteder, til hvilke Døre re juſt ikke vare lukkede omhyggeligt, fandt han en aaben, i hvilken der stod et Palmetræ; her traadte han ind og lukkede Døren efter sig. Han lagde sig i Græsset og forsøgte at sove, hvilket ikke lykkedes ham, da han var bedrøvet over ikke at være i sin Bolig. Han reiste sig, gik flere Gange op og ned forbi Døren, som han da ganske tankeløst aabnede. Derved opdagede han i det fjerne et Lys, som syntes at komme lige imod ham; forskrækket lukkede han igjen Døren og klattrede op i Palmetræet, i hvis Løvkrone han skjulte sig. Fra dette Skjul saae han tre sorte Slaver nærme sig, af hvilke den forreste bar en Lygte og et Par Spader, og de to andre havde en fem til sex Fod lang Kiste paa Skulderne. Da de havde naaet Døren, begyndte en af dem:

„Have vi ikke ladet Døren staae aaben, da vi henimod Aften vare her?"

„Jovel," fortsatte den anden, „og nu er den fast tillukket."

„Hvor I ere fortsynede," bemærkede den tredie, som bar Lygten; „I vide jo, at Haveeierne, som paa Tilbagevejen til Bagdad blive overraskede af Natten, søge Tilflugt her og lukke sig inde af Frygt for, at sorte som vi skulle stege og fortære dem.*) Hvis der forresten skulde være nogen derinde og have seet vor Lanterne, har hun eno skjult sig i Palmetræet."

Da Ganem hørte dette, forbandede han hos sig selv de sortes Ondskab og Snuhed; disse talte imidlertid frem og tilbage, om han med Lygten skulde stige over Muren og aabne Døren til Begravelsen for de andre. Men saameget begge Kistens Bærere end opmuntrede ham og lovede, at de til ham vilde stege og paa det bedste tillave en af dem, der fandtes derinde, var han dog ikke at bringe dertil af Frygt for, at det muligen kunde være Rovere. De to andre stege derfor over Muren og aabnede Døren for den med Lygten ventende, bare Kisten ind, lukkede igjen Døren og satte sig ned for at udhvile sig efter den lange Veis Anstrængelser.

„Det er nu snart Midnat", begyndte en af dem, „og naar vi skulle begrave Kisten, som det er os befalet, maa vi virkelig først samle Kræfter dertil. Lader os derfor først udhvile os og til Tidsfordriv fortælle hverandre, hvorledes det er gaaet os i Livet."

De andre vare tilfredse dermed, og den, som bar Lygten, fortalte først sin Historie, som ikke havde videre at betyde og overhovedet ikke godt lader sig gjentage. En anden begyndte da følgende Historie:

---

*) Imellem de sorte Slaver, som blive bragte til Kairo findes der i Virkeligheden undertiden Menneskeædere.

Historien om Slaven Kafur.

Efterat jeg var bleven otte Aar gammel, pleiede jeg idetmindste en Gang aarlig at lyve saaledes, at Slavehandlerne geraadede i Trætte med hinanden. Dette blev tilsidst min Herre for broget, og han lod en Mægler sælge mig med Angivelse af min Feil. En rig Kjøbmand kjøbte mig for sexhundrede Pjastre, gav mig en passende Klædning, og jeg tjente ham til hans Tilfredshed til det nye Aars Begyndelse. Dette var saa overordentlig frugtbart, at Folk stiftevis gave Glædesfester. Ogsaa min Herre foranstaltede en i en Have i Staden, og alt gik godt med at spise, drikke og sladdre. Om Eftermiddagen befalede min Herre mig at bestige et Muldyr og hurtig hente ham noget hos hans Kone i hans Bolig.

Jeg adlød naturligvis, men da jeg kom i Nærheden af Huset begyndte jeg saa ynkeligt at skrige og græde, at min Herres Kone og Døttre hørte mig, aabnede Døren og spurgte, hvad der var paafærde. Jeg svarede:

„O min ulykkelige Herre! han sad med sine Venner ved en gammel Mur, og denne er styrtet sammen over dem. Saasnart jeg saae Ulykken, besteg jeg et Muldyr og ilede herhen."

Da begyndte Konen og Børnene at jamre sig, de sønderrevе deres Klæder, sloge sig i Ansigtet, og Naboerne kom for at dele deres Smerte. Min Herres Kone kastede alt i Huset imellem hinanden, sønderbrød Vinduerne og Vinduesskodderne, tilsølede Væggene med Snavs og Indigo og raabte til mig:

„Ve Dig Kafur! kom her og hjælp mig med at omkaste dette Skjænkebord og at sønderbryde Husgeraadе og Porcellainet."

Jeg adlød naturligvis, ødelagde i hele Huset alt, hvad jeg fik fat paa, og raabte dertil bestandigt: O, min ulykkelige Herre! Min Herskerinde forlod Huset med utilhyllet Ansigt og kun med et Slør kastet bag over Hovedet*), og hendes Børn fulgte hende. Men mig befalede hun at gaae forud og vise hende Stedet, hvor min Herre laa under Ruinerne, for at hun kunde faae ham trukken frem, bragt hjem og besørget en pæn Begravelse. Veklagende og jamrende skred jeg frem, hun fulgte med Børnene, og der var i vort hele Kvarter hverken store eller smaae og ingen gamle Koner, som ikke hylende og skrigende sluttede sig til Toget. Undervejs spurgte Folk naturligvis, hvad der var forefalden, og da de hørte om Ulykken, tilkjendegave de deres Deltagelse. Gouverneuren, som ogsaa blev underrettet derom, steg strax tilhest og medtog Arbeidere med Øxer, Skovle og Kurve, og tillige drog en stor Folkehob bagefter.

Jeg paaskyndede nu mine Skridt og kom, bestrygende mit Hoved med Støv og Ansigtet forslaaet, noget før tilbage til Selskabet i Haven, idet jeg udraabte:

„O min stakkels Herskerinde, hvem vil nu forbarme sig over mig? Blot jeg var død istedetfor hende!"

Da min Herre saae og hørte mig saaledes, blegnede han og spurgte, hvad det betød og hvilke Efterretninger jeg bragte. Jeg svarede:

„Herre, I sendte mig hjem forat hente noget, og da jeg kom, fandt jeg Loftet og Murene i Salen styrtede ind over din Kone og dine Børn."

„Og er din Herskerinde ikke bleven reddet?" spurgte han.

---

*) De arabiske Kvinder lade fremmede meget hellere see deres Ansigt utilhyllet end den bagerste Del af Hovedet.

„Nei," svarede jeg, „ingen er kommen derfra og Bedstemoder var den første, der døde."

„Er min yngste Datter heller ikke mere i Live?"

„Nei," svarede jeg igjen.

„Og hvad er der bleven af mit Muldyr, som jeg sædvanlig red paa? Er det i Sikkerhed?"

„Nei, Herre, thi ogsaa Murene i Stalden ere sammenstyrtede og har begravet alt, selv Faar, Høns og Gæs. Af alt, hvad der var levende i Huset, er der intet reddet og Hundene og Kattene ere allerede derhenne for at fortære Hønsene og Faarene."

Det jortnede jor min Herres Øine, han var ikke mere Herre over sit Sind og sin Forstand og kunde ikke holde sig opreist. Han sank sammen og sønderrev sine Klæder, ruskede sig i Skjægget, slog sig i Ansigtet, til det blødte, rev Turbanen af Hovedet og skreg:

„O, mine Børn! O, min Kone! O, Ulykke! Hvem er der hændet noget lignende som mig?"

Hans Gjæster istemte hans Veklager og fulgte ham, da han jamrende reiste sig for at forlade Haven.

Da han traadte ud af Haven med sine Ledsagere, saae de en Støvsky og en Mængde Folk, som skrigende nærmede sig. Det var Gouverneuren med hans Folk, Familien samt min Herres Naboer, og de første, han saae, vare hans Kone og Børn. Derover blev han ganske forvirret, lo og spurgte, hvorledes de befandt sig og hvad der var tilstødt dem. De paa deres Side priste Gud, da de bleve min Herre vaer og hængte sig kjærtegnende om hans Hals.

„Hvorledes er Du og dine Venner blevne reddede?" vilde min Herskerinde vide af ham, som derimod spurgte:

„Hvorledes gik det Eder i Huset?"

„Vi befandt os alle raske," svarede hun, „og der har intet Uheld truffet os, uden at din Slave Kafur veklagende og med sønderrevne Klæder kom og underrettede os om, at Du og dine Venner vare blevne ihjelslaaede af Havemuren."

„Ved Allah!" fortsatte min Herre, „saaledes kom han tilbage og sagde veklagende og grædende, at hans Herskerinde og alle mine Børn vare døde."

Han saae sig om efter mig, og da han saae mig endnu uden Turban og stedse grædende og jamrende, stryge Støv paa mit Hoved, begyndte han:

„O, Du ondskabsfulde Slave; Ve over Dig, Du nederdrægtige Skabning af en forbandet Herkomst! Hvad har Du anstiftet? Ved Allah, jeg vil lade Dig slaae og ladet Kjødet rive stykkevis af dine Knokler!"

„Ved Allah, I maa ikke gjøre mig noget," fortsatte jeg. „Har I ikke kjøbt mig med min Feil, som blev Eder sagt, og I vidste altsaa, at jeg hvert Aar laver en Løgn. Denne var kun en halv; men imod Slutningen af Aaret vil jeg anbringe den anden halve, og saaledes være færdig med den hele."

Herover udbrød han i nye Forbandelser bød mig endelig gaae bort fra ham og sagde:

„Du er fri."

„Ved Allah!" gjensvarede jeg, „giver Du mig endog fri, saa forlader jeg Dig dog ikke før Aarets Udgang og før jeg har tilendebragt min Løgn. Da kan Du igjen sælge mig paa Torvet med min Feil; men lad mig ikke blive fri; thi jeg forstaaer intet Haandværk til at erhverve mig Brødet med.*)"

---

*) At skjænke en ubemidle Slave Friheden uden at sørge for hans Udkomme, gjælder for den allerhaardeste Straf og bliver kun tildelt for store Forbrydelser.

Sagen blev nu forebragt Gouverneuren, og at jeg kun kaldte dette en halv Løgn. Herover forfærdedes alle, som hørte det, forbandede og forhaanede mig, hvilket dog kun rørte mig lidet; tvertimod lo jeg derover og sagde:

„Hvorledes turde min Herre dræbe mig, da han har kjøbt mig med min Feil."

Da han senere kom hjem og saae den af mig anrettede Forstyrrelse, geraadede han paany i Vrede.

„I mit hele Liv har jeg ikke seet en saa skjændig Slave," udraabte han, „og det kalder han kun en halv Løgn? Hvad vilde en hel da ikke bringe? Derved maatte jo en Stad eller to gaae tilgrunde."

Han anklagede mig hos Gouverneuren, som lod mig prygle indtil jeg tabte Besindelsen og blev aldeles lemlæstet. Senere solgte min Herre mig til en høi Pris; men hvor jeg end kom hen, har jeg dog altid anstiftet Strid og Trætte, indtil jeg er bleven gammel og er naaet i Kalifens Palads."

Fortsættelse af Historien om Elskovsslaven Ganem.

Begge de andre Slaver loe over Kafurs Fortælling, men den tredie vægrede sig for dennegang at give sin Historie tilbedste, som forresten efter hans egen Forsikring langt skulde overgaae Kafurs. Der var nu ikke mere Tid dertil, mente han; thi Morgenen nærmede sig, og de maatte skynde sig, hvis de vilde have Kisten begraven. De kastede derfor hurtig en Grav, satte Kisten derned, dækkede den med Jord og begave sig paa Tilbageveien. Ganem i Palmetræet blev let om Hjertet, da de vare borte. Endskjøndt han hele Tiden havde

hørt, hvad de talte om, vidste han dog ikke, hvad han skulde tænke derom. Dog antog han, at Kisten indeholdt Kostbarheder, som Eierne af gyldige Grunde lode skjule paa Kirkegaarden, og for strax at overbevise sig derom steg han ned. Med Hænder og Fødder skaffede han saa ivrigt Jorden bort fra Graven, at Kisten snart blev fri derfor; men der var en stor Laas for den. Han var meget ærgerlig over denne nye Hindring for sin Nysgjerrighed; da det imidlertid var blevet Dag, opdagede han paa Begravelsespladsen flere store Stene, med hvilke han uden stor Moie sprængte Laasen. Istedetfor de formodede Skatte fandt Ganem til sin ubeskrivelige Forbauselse en ung Dame af uforlignelig Skjønhed i Kisten. Hendes friske, blomstrende Ansigtsfarve, og meget mere det blide, regelmæssige Aandedræt lod ham strax mærke, at hun var ilive. Han kunde kun ikke begribe, hvorfor hun ikke var vaagnet ved den Larm, som Sønderbrydningen af Laasen foraarsagede. Hun bar prægtige Klæder, Diamantarmbaand og Ørenringe samt et Halsbaand af saa store og skjønne Perler, at han intet Øieblik kunde tvivle om, at han saae en af Hoffets fornemste Damer for sig. Synet af en saadan Skjønhed fyldte Ganem ikke alene med Medlidenhed og den naturlige Tilbøielighed til at hjælpe andre, men han blev ogsaa dreven til af alle Kræfter at staae denne unge Skjønhed bi af noget, han ikke ret tydelig gjorde sig rede for. Først og fremmest lukkede han Døren til Begravelsen, som Slaverne havde ladet staae aaben, tog da Damen ud af Kisten og lagde hende paa den opgravede Jord. Neppe var hun paa denne Maade bleven udsat for den friske Luft, før hun begyndte at nyse, og med nogen Anstrengelse foer en Vædske ud af hendes Mund. Derefter gned hun Øinene, blin-

kede med dem og raabte med en Stemme, som ganske fortryllede Ganem:

„Haveblomst, Koralgren, Sukkerrør, Dagslys, Morgenstjerne, Tidsfordriv, saa svar dog, hvor ere I?"

Hun kaldte nemlig sine Slavinder ved Navn, og var meget forundret over, at ingen svarede hende. Endelig slog hun Øinene op og saae sig med Forfærdelse paa en Begravelsesplads.

„Hvad," raabte hun høiere end tilforn, „staae de døde op, er det Dommens Dag? Hvilken sælsom Forandring i en Nat! Hvorledes er jeg kommen her?"

Forat drage den skjønne ud af denne Uvished nærmede Ganem sig med al mulig Ærbødighed og Artighed og sagde:

„Jeg kan kun svagt give min Glæde tilkjende over, at jeg befandt mig her, for at kunde yde Eder denne Tjeneste og tilbyde Eder al den Hjælp, som I i Eders nuværende Tilstand har nødig."

For at vinde den unge Kvindes Tillid sagde han hende, hvem han var og ved, hvilket Tilfælde han befandt sig her. Han fortalte hende om de tre Slaver, som havde bragt Kisten og begravet den. Kvinden, som ved Synet af Ganem havde indhyllet sit Ansigt i sit Slør, bevidnede ham nu sin levende Tak.

„Jeg besværger Eder," føiede hun til, „ikke at lade Eders Barmhjertighedsværk ufuldendt. Hav den Godhed fra Staden at hente en Muldyrdriver, som i denne samme Kasse kan bringe mig til Eders Bolig. Gik jeg med Eder derhen, saa vilde min Dragt, som er forskjellig fra de andre Kvinders i Byen, være paafaldende og foranledige Efterspørgsel, hvilket vilde være mig yderst ubehagelig. I Eders Bolig vil jeg da for-

tælle Eder min Historie; indtil da vær forsikret om, at I ikke har hjulpen en utaknemlig."

Ganem skaffede først Kisten op af Graven, som han igjen kastede til; da lagde Kvinden sig i Kisten og han befæstede Laaget saaledes derpaa, at ingen kunde see noget af den sprængte Laas. og der dog kunde trænge frist Luft ind. Døren til Begravelsen lukkede han efter sig og ilede ind til Byen, hvorfra han snart vendte tilbage med et Muldyr og dets Driver. Han hjalp selv at læsse Kisten paa Dyret og sagde for at afvende al Mistanke, at han ved Nattens Frembrud var ankommen her med en anden Muldyrdriver, men at han havde ladet ham læsse Kisten af for hurtigere at vende hjem og ikke her afvente Byportens Aabning.

Siden sin Ankomst til Bagdad kun beskjæftiget med at handle, havde Ganem aldrig følt noget til Kjærlighed. Nu fornam han dens første Yttringer. Synet af den unge Kvinde havde ganske henrykt ham, og den Ængstelighed, hvormed han i Fraskand fulgte Muldyrdriveren, saavelsom hans Bekymring for, at muligen et Tilfælde underveis skulde fratage ham hans Erobring, oplyste ham om hans Tilstand. Med særdeles Glæde saae han endelig Kisten i sit Hus, hvis Dør han lod sine Slaver aflaase. Han hjalp da den skjønne ud af hendes Skjul og førte hende ind i sit Værelse. Men saa rigt dette end var møbleret, drog det dog mindre den skjønnes Opmærksomhed paa sig end hendes særdeles artige Befriers slanke Vext og gode Udseende. De satte sig paa en Sopha, og for at give det første Bevis paa sin Taknemlighed tog hun sit Slør af. Ganem følte fuldkommen denne Gunst af en saa henrivende Dame, og at han derved rigelig var belønnet for alle sine Tjenester; men tillige at han brændte af Lidenskab for hende. Dette mærkede vel ogsaa den

unge Kvinde og syntes slet ikke utilfreds dermed. Da Ganem formodede, at hun ønskede noget at spise, men ikke undte nogen at betjene en saa henrivende Gjæst, saa gik han selv med en Slave til en Spisevært for at bestille et Maaltid, og derfra til en Frugthandler, hvor han udsøgte de kosteligste Frugter. Ogsaa fortræffelig Vin kjøbte han samt Brød af den Slags, som Kalifen selv spiste.

Da han igjen kom hjem, ordnede han egenhændig de kjøbte Frugter i Pyramider paa Skaale af det fineste Porcellain, og satte dem frem med de Ord:

„Indtil et kraftigere og Eder mere værdigt Maaltid bliver tilberedet, hav da den Godhed at nyde af disse Frugter."

Han vilde blive staaende foran hende, men hun nægtede at røre noget, naar han ikke satte sig og spiste med hende. Han adlød, og efter at de havde nydt nogle Mundfulde, bemærkede Ganem, at den stjønnes Slør, som hun havde lagt paa Sophaen, var indfattet med guldbroderet Skrift og han bad om Tilladelse til nærmere at turde besee dette Broderi. Hun gav ham strax Sløret og spurgte om han kunde læse.

„En Kjøbmand," svarede Ganem beskeden, „vilde kun slet forstaae sin Forretning, naar han idermindste ikke kunde læse."

„Nu," sagde hun, „saa læs Ordene paa dette Slør, de ville give en Foranledning til at fortælle Eder min Historie."

Ganem læste derpaa:

„Jeg er din og Du er min, o Ætling af Prophetens Onkel."

Denne Ætling af Propheten var den regjerende Kalif Harun Alraschid, som nedstammede fra Abbas, Mohameds Onkel. Bedrøvet udraabte Ganem:

„Ah, jeg gjengav Eder nylig Livet og denne Skrift giver mig Døden! Vel forstaaer jeg ikke ganske dens hemmelige Betydning; men kun altfor tydelig siger den mig, at jeg er det ulykkeligste Menneske. Tilgiv mig, at jeg siger Eder det. Jeg kunde ikke see Eder uden at skjænke Eder mit Hjerte; I ved selv, at det ikke stod i min Magt at hindre det, og dette undskylder min Dristighed. Jeg tænkte at vinde Eders Hu ved min Tilbedelse Opmærksomhed, Iver, Underkastelse og Vedholdenhed, men neppe har jeg fattet denne tillokkende Plan, før alle mine Forhaabninger blive tilintetgjorte. Jeg vil neppe længe kunde bære en saa stor Ulykke. Men hvad der end vil skee, har jeg dog idetmindste den Trøst at have elsket Eder. Jeg besværger Eder giv mig fuldkommen Oplysning om min sørgelige Skjæbne."

Han kunde ikke sige dette uden Taarer, og den deraf rørte skjønne var langt fra at beklage sig over den modtagne Erklæring, men følte meget mere en hemmelig Glæde derover, da hendes Hjerte allerede var indtagen af ham. Dog lod hun, som hun ikke havde givet Agt paa Ganems Ord, og gav til Svar:

„Jeg vilde ikke have vist Eder mit Slør, hvis jeg havde formodet, at det vilde gjøre Eder saa megen Smerte; dog indseer jeg ikke, hvorledes det, som jeg har at sige Eder, kan gjøre Eders Skjæbne saa beklagelsesværdig, som I mener. For altsaa," vedblev hun, „at begynde paa min Historie maa I vide at jeg hedder Hjerteve; dette Navn blev mig strax tildelt ved min Fødsel, fordi man var af den Mening, at Synet af mig vilde anrette megen Lidelse. Det kan ikke være Eder ubekjendt, hvad enhver i Bagdad ved, at Kalifen Harun Alraschid har en Favoritinde af dette Navn. Allerede i min tidlige Ungdom kom jeg til hans Palads, hvor

jeg blev opdragen med al den Omhyggelighed, som pleier at ydes dem, der ere bestemte til at blive der. Jeg gjorde ikke ringe Fremskridt i alt det, man lærte mig, og dette i Forbindelse med nogen Fordring paa Skjønhed forskaffede mig Kalifens Venskab, som lod mig anvise et særskilt Værelse ved Siden af sit eget. Desuden bestemte han tyve Fruentimmer og ligesaamange Gildinger til min Betjening, og gjorde mig siden saa betydelige Foræringer, at jeg blev rigere end nogen Dronning i Verden. I kan let udlede deraf, at Sobeide, Kalifens Slægtning og Gemalinde, ikke uden Misundelse betragtede min Lykke. Endskjønt Harun beviste hende al mulig Opmærksomhed, lurede hun dog kun paa Leilighed til at ødelægge mig, og tilsidst blev jeg Offer for hendes Misundelses Anslag og vilde uden Eder været gaaet den visse Død imøde. Udentvivl har hun bestukket en af mine Slavinder til iaftes at blande noget bedøvende i min Limonade; thi af Naturen sover jeg saa let, at jeg vaagner ved den ringeste Stei. Sobeide benyttede til Udførelsen af sin afskylige Plan Kalifens Fraværelse; han er nemlig for nogle Tage siden i Spidsen for sin Hær rykket i Marken. Uden denne Omstændighed vilde min Medbeilerinde, saa rasende hun end er, ikke have vovet at foretage noget mod mit Liv. Jeg ved ikke, hvorledes hun i denne Sag har tænkt at skuffe Kalifen; men hvad mig angaaer, er det af den høieste Vigtighed, at denne Begivenhed bliver holdt hemmelig for hende. Mit Liv staaer paa Spil og vilde ikke være sikkert hos Eder, saalænge Kalifen er fraværende. Forøvrigt udfordrer Eders eget Vel Taushed; thi erfarede Sobeide, hvad I har gjort for mig, saa vilde hun ligeledes straffe Eder derfor. Efter Kalifens Tilbagekomst behøves mindre Forsigtighed; der vil da nok findes en Leilighed til at under-

rette ham om det skete, og vistnok vil han være endnu mere beredvillig end jeg til at belønne en Tjeneste, der giver mig tilbage til hans Kjærlighed."

Ganem svarede herpaa:

„Ædle Kvinde, jeg takker Eder tusend Gange for den ønskede Forklaring og forsikrer Eder, at I hos mig intet behøver at frygte. De Følelser, I har indgydt mig borger for min Taushed. Hvad mine Slaver angaaer, saa vilde de maaskee forraade os, hvis de vidste, ved hvilket Tilfælde og hvor jeg havde den Lykke at træffe Eder. Men dette kunne de umulig gjætte, og jeg troer at kunde give Eder den Forsikring, at de ikke i mindste Maade ville forske derefter. At tragte efter smukke Slavinder er hos unge Mænd noget saa sædvanligt, at Eders Nærværelse ikke vil være dem paafaldende, idet de troe, at I ogsaa er en, og at jeg har kjøbt Eder. Ogsaa ville de tænke, at jeg har havt mine Grunde for at bringe Eder hjem paa en saa hemmelig Maade, som de have seet. Vær derfor ganske rolig og tillige forsikret om, at der vil blive vist Eder al den Ærbødighed, som der tilkommer en saa stor Fyrstes og Herres Favoritinde. Men hvor mægtig han end er kan jeg dog forsikre Eder, at intet er istand til at bevæge mig til at tage den Gave tilbage, som jeg har gjort Eder med mit Hjerte. Jeg ved vel og tør ikke forglemme, „at hvad der tilhører Herren, er Slaven forbudt." Men jeg elskede Eder, før jeg vidste, at I havde lovet Kalifen Troskab og det staaer ikke i min Magt at undertrykke en Lidenskab, som allerede i Begyndelsen har Styrken af en paa fuldkommen Gjensidighed begrundet Kjærlighed. Gid Eders ophøiede og kun altfor lykkelige Tilbeder vilde hævne Eder paa Sobeide derved, at han faldte Eder tilbage ved sin Side. Husk da undertiden paa den ulykkelige Ganem, hvis Hjerte I ikke mindre

har erobret end Kalifens. Hvor mægtig denne Fyrste end er, saa vil han dog, hvis I er modtagelig for en blid Tilbøielighed for andre, ikke ganske kunde fortrænge mig af Eders Erindring. Han kan ikke elske Eder lidenskabeligere end jeg, og mit Hjerte vil ikke ophøre at glæde for Eder, hvorhen jeg efter Tabet af Eder end vender mig for at døe ensomt."

Hjerteve saae Ganem gjennemtrængt af den mest levende Smerte og blev rørt derover. For ikke at komme i Forlegenhed ved under Fortsættelsen af denne Samtale at lade ham mærke sin Tilbøielighed sagde hun:

„Lader os ikke tale mere herom, da det bedrøver Eder saameget, lader os hellere tale om min store Forbindtlighedsgjæld til Eder. Jeg kan ikke finde Ord til at udtrykke min Glæde med, naar jeg tænker paa, at jeg uden Eder nu ikke mere vilde see Dagslyset."

Til Lykke for begge blev der i dette Øieblik banket paa Døren, og en Slave meldte Ganem Spiseværtens Ankomst. Af største Forsigtighed lod Ganem ingen Slave betræde Værelset, hvor Hjerteve befandt sig, men tog selv alt, hvad Spiseværten havde bragt og satte det for den skjønne, som glædede sig inderlig over hans Forekommenhed. Efter Maaltidet bar Ganem igjen Retterne bort og overgav dem ved Døren til sine Slaver. Nu fjernede han sig, da han antog, at hun maaskee ønskede at hvile sig, og gik ud og kjøbte to Slavinder samt to Pakker, hvoraf den ene indeholdt fint Linned og den anden kun hvad der hørte til Pynt til Kalifens Favoritinde. De to Slavinder forestillede han Hjerteve med de Ord:

„Hvem, der er af Eders Rang, behøver idetmindste to Slavinder til Betjening, modtag derfor disse af mig."

Hjerteve beundrede Ganems Opmærksomhed og sagde:

„Herre jeg seer vel, at I er ikke vant til at gjøre noget halvt. I formerer ved Eders forekommende Opførsel, den Forbindlighed, som jeg er Eder skyldig; imidlertid vil Himlen forhaabentlig snart sætte mig istand til at gjengjælde Eder alle Eders ædelmodige Handlinger."

Efterat begge Slavinderne paa Ganems Befaling havde begivet sig ind i et Sideværelse, satte han sig, dog i ærbødig Afstand, paa Sophaen ved Siden af Hjerteve og sagde de mest rørende Ting om sin Lidenskab og de uovervindelige Hindringer, som berøvede ham alt Haab.

„Jeg vover," fortsatte han, „ikke engang at haabe, at jeg ved min Ømhed vil kunne vække den ringeste Deltagelse i et Hjerte, som er bestemt til den mægtigste Hersker paa Jorden. Ak! i min Ulykke vilde det være en Trøst for mig, naar jeg turde smigre mig med at min uendelige Kjærlighed ikke er Eder fuldkommen ligegyldig."

„Herre," svarede Hjerteve.

„Ah!" afbrød Ganem hende, „I beviser mig allerede for anden Gang den Ære, at kalde mig „Herre", Slavindernes Nærværelse hindrede mig før fra at udtale mine Tanker derom. Giv mig for Guds Skyld ikke denne Ærestitel, men behandl mig som Eders Slave, thi det er og vedbliver jeg at være."

„Nei, nei," tog Hjerteve Ordet, „det kunde aldrig falde mig ind med en Mand, som jeg skylder Livet. Jeg er altfor meget rørt af Eders ærbødige Opførsel mod mig, til at jeg skulde misbruge den, og jeg bekjender, at jeg ingenlunde med ligegyldige Øine, seer Eders Opmærksomhed mod mig. Mere kan jeg ikke sige Eder; I kjender de Grunde, som paalægge mig at tie."

Den over denne Erklæring ganske henrykte Ganem

græd af Glæde og kunde ikke strax finde Ord for tilstrækkelig at takke Hjerteve, han lod sig derfor nøie med at sige, at naar hun kjendte sin Pligt mod Kalifen, saa vidste han ogsaa, at hvad der tilhører Herren er Slaven forbudt.

Da det imidlertid var bleven Nat, saa hentede han Lys og medbragte tillige et lille Aftensmaaltid, som det er Skik i Bagdad, hvor man om Middagen holder et godt Maaltid, men om Aftenen kun nyder Frugter og Vin og sladdrer til Sengetid. De satte sig tilbords, og vexlede i Begyndelsen endel Artigheder til de Frugter, de rakte hinanden. Da indbød den fortræffelige Vin til at drikke, og efterat de havde tomt nogle Bægere, gjorde de det sig til en Lov, ikke mere at drikke uden forud at have sunget en Sang. Ganem sang paa staaende Fod nogle Vers, som skildrede hans Lidenskabers Styrke; Hjerteve digtede og sang ogsaa Sange, som stedse hentydede til hendes Eventyr, og i hvilke der altid forekom noget, som Ganem kunde udtyde til Gunst for sig. Dette ene undtagen, bevarede hun omhyggelig den Troskab hun var Kalifen skyldig. Saaledes sade de sammen til langt ud paa Natten og tænkte slet ikke paa at skilles. Endelig trak Ganem sig dog tilbage til sit Værelse, og den skjønne reddede blev, hvor hun var. Saaledes henlevede de flere Dage. Ganem gik kun ud formedelst Forretninger af den høieste Vigtighed og benyttede desuden dertil den Tid, hvor Hjerteve sov; thi han formaaede ikke at undvære et eneste af de Øieblikke, som han turde tilbringe sammen med hende."

Medens den saa at sige af Dødens Hænder udrevne Hjerteve tilbragte sin Tid saa behagelig med Ganem, var Sobeide ikke uden Angst. Neppe havde de tre Slaver, hendes Hævns Tjenere, slæbt Kisten bort

uden forøvrigt at vide, hvad der var deri, eller uden, som Folk vante til blind Lydighed, at nære den mindste Nysgjerrighed efter at erfare det, saa blev hun et Bytte for den gruſomſte Uro. Søvnen flyede hende hele Natten og hun grundede paa et Middel til at ſkjule ſin Forbrydelſe. Tilſidſt mærkede hun, at hun ikke kunde hjælpe ſig ſelv og lod derfor ved Dagens Frembrud en gammel Kone komme, ſom havde opdraget hende fra hendes tidligſte Barndom, betroede hende Hemmeligheden og forlangte et godt Raad.

„Dyrebare Herſterinde," ſagde den gamle, „da ſkete Ting ikke lade ſig ændre, gjælder det kun at vende dem til det bedſte. Lad et Stykke Træ tilſkære i Form af et Lig. Dette indhylle vi i gammelt Linned, og lægge det i en Kiſte, ſom vi lade begrave et eller andet Sted i Paladſet. Dernæſt maa I ufortøvet give Befaling til, at der over Graven opføres et kuppelformet Gravmæle af Marmor, og opreiſes en Paradetribune, ſom bliver behængt med ſort og omgives af Lys og Kjærter. Heller ikke maa I forglemme ſelv at anlægge Sorg, og at lade Favoritinden, Fruentimmerne, Gildingerne og alle Paladsbetjentene gjøre det ſamme. Seer Kalifen da ved ſin Tilbagekomſt hele Paladſet i Sorg, ſaa vil han vide Grunden dertil. Da har I god Leilighed til at indlægge Eder en Fortjeneſte hos ham, naar I ſiger, at I for hans Skyld har viſt Hjerteve, ſom pludſelig er død, denne ſidſte Ære. Da hans Kjærlighed til hende har været ſaa ſtor, vil han uventvivl gaae til hendes Grav for at græde. Maaſke troer han endogſaa ſlet ikke paa hendes Død, men mistenker Eder for af Skinſyge at have fjernet hende fra Paladſet. Da vil han ſandſynlig lade hende grave op og Kiſten aabne; ſeer han da Træliget, ſaa vil han være overbeviſt om hendes Hedengang og tillige takke

Eder for hvad I har gjort. Hvad Træbilledet angaaer, saa vil jeg besørge et, uden at nogen skal erfare hvortil det skal bruges. I maa befale Slavinden, som iastes bibragte Hjerteve Sovedrikken, at sige til sine Medtjenerinder, at hun nylig har fundet sin Herskerinde død i Sengen, hvilket hun strax har tilmeldt Eder, og at I strax har givet Mesrur de nødvendige Befalinger til hendes Bisættelse."

Da den gamle havde udtalt, tog Sobeide ud af sit Juvelskrin en værdifuld Diamantring, stak hende den paa Fingeren, omarmede hende og sagde fuld af Glæde:

„Hvormegen Tak er jeg Eder ikke skyldig, gode Moder; en saa sindrig Udvei var aldrig falden mig ind. Visselig vil det lykkes, og jeg føler mig roligere. Besørg altsaa Træbilledet, det øvrige skal jeg selv anordne."

Trædukken blev omhyggelig udført, og den gamle bragte den selv ind i Hjerteves Værelse, hvor det blev indhyllet som et Lig og lagt i en Kiste. Da lod Mesrur, der ogsaa var stuffet, Kisten bringe bort og bisætte med de sædvanlige Ceremonier. Endnu samme Dag lod Sobeide Hofbygmesteren komme og ifølge hendes bestemte Befaling blev et Gravmæle snart færdigt. Fremdeles anlagde hun med hele sit Hof Sorg, hvilket havde til Følge, at Efterretningen om Hjerteves Død udbredte sig i hele Byen.

Ganem erfarede det ogsaa tilsidst; thi han gik, som sagt, næsten ikke mere ud. Men en Dag kom det ham dog for Øre.

„Man antager Eder over hele Bagdad for død," sagde han til Favoritinden, „og jeg tvivler ikke om, at Sobeide selv er overbevist derom. Himlen være takket, at jeg er Aarsagen og det lykkelige Vidne til det mod-

satte, og Gud give, at I blot vilde benytte dette falske Rygte til at knytte Eders Skjæbne til min og flygte langt bort herfra for fremdeles at herske over mit Hjerte. Dog, hvorledes forvirrer min Lidenskab mig? Er I ikke den mægtigste Fyrste paa Jordens Lykke, og er Harun Alraschid ikke alene Eder værdig? Og vilde I bringe mig hans Kjærlighed til Offer, burde jeg da modtage det?

Den elskværdige Kvinde ikke var ligegyldig for de af hende foranledigede ømme Følelser, og dog overvandt hun sig til ikke at besvare dem.

„Vi kunne," sagde hun, „ikke forhindre Sobeides Triumph; dog tænker jeg, at den snart vil blive efterfulgt af store Bekymringer. Kommer Kalifen først tilbage, saa vil der vel nok findes en Leilighed til at underrette ham om det forefaldne. Imidlertid ville vi være forsigtigere end før, for at hun ikke skal erfare at jeg lever. Hvad Følgerne deraf vilde blive, ved I."

Tre Maaneder senere kom Kalifen som hædret Seierherre tilbage til Bagdad. Opfyldt af Længsel efter Hjerteve, traadte han ind i Paladset og saae forundret alt i Sorg. Forskrækket herover og uden endnu at vide Grunden, fordobledes hans Angst, da han kom til Sobeide og ligeledes saae hende og alle Kvinderne i Sorg. Med megen Bevægelse spurgte han efter Grunden dertil.

„Behersker af de troende", svarede hun, „jeg sørger for Eders Slavinde Hjerteve, som saa pludselig er død, at der ikke kunde blive anvendt noget Lægemiddel mod hendes Sygdom."

Kalifen lod hende ingen Tid til at sige mere; han blev saa greben af denne Efterretning, at han udstødte et høit Skrig og sank afmægtig i sin Visir Giafars Arme. Da han igjen kom til sig selv, spurgte han med

en Stemme, som forraadte hans dybe Smerte, hvor hans dyrebare Hjerteve var bleven begraven.

„Herre," svarede Sobeide, „jeg har selv besørget hendes Bisættelse og har ikke sparet noget derved. Tillige lod jeg opføre et Marmormindesmærke over hendes Grav, og hvis I ønsker det, vil jeg føre Eder derhen."

Kalifen vilde ikke uleilige Sobeide selv, men lod sig ledsage af Mesrur. Da han saae den fort behængte Paradetribune, de omkring staaende Voxfjerter og det pragtfulde Gravminde, undrede han sig over, at Sobeide havde bevist en Medbeilerinde saa megen Ære. Mistroisk af Naturen, fattede han Mistanke til sin Gemalindes Hoimodighed og tvivlede om, at hans elskede var død; han antog at Sobeide i hans Fraværelse havde fjernet hende fra Paladset og ladet hende bringe saa langt bort at alle Efterforskninger vilde være forgjæves. Videre gik hans Mistanke ikke; thi det faldt ham ikke ind, at Sobeide skulde have tragtet hans Favoritinde efter Livet. For nu med egne Øine at overbevise sig om Sandheden lod han Paradetribunen tage bort og Grav og Kiste aabne i sin Nærværelse. Men da han saae det i Ligklæder indhyllede Træbillede, vovede han ikke at gaae videre; thi hans Fromhed frygtede at træde Religionen for nær, hvis han berørte den afdødes Legeme. Han tvivlede nu ikke længer om Hjerteves Død, og lod Graven igjen sætte i den forrige Stand. For nu ogsaa for sit Vedkommende at ære den elskedes Minde, lod han Religionens Tjenere, Paladsbetjentene og Koranforelæserne sammenkalde, medens han selv blev ved Graven, og vædede den med sine Taarer. Da alle de kaldte vare samlede, stillede han sig i Spidsen for dem; de dannede en Kreds om ham, fremsagde lange Bønner, og Forelæserne foredroge flere Kapitler af Koranen. En hel Maaned igjennem blev denne Ceremoni daglig gjen-

tagen Morgen og Eftermiddag og altid i Nærværelse af Kalifen, som ikke ophørte at begræde sin elskede og hele Tiden ikke vilde høre om noget andet.

Paa den sidste Dag i Maaneden varede Bønnerne og Koranforelæsningen fra om Morgenen til den næste Dags Frembrud, hvorefter alt var endt og enhver gik hjem. Harun Alraschid trak sig da, udmattet af Natte-vaagen, tilbage til sit Værelse, hvor han sov ind paa en Sopha. To af Paladsets Kvinder sade ved Siden af ham, og den ene, som sad ved hans Hoved og hed Morgendæmring, sagde, da hun saae, at Kalifen var sovet ind, til den anden:

„Morgenstjerne, ved Du, at de troendes Behersker vil blive meget glad over hvad jeg har at sige ham, naar han vaagner? Hjerteve er nemlig ikke død, men munter og rask."

„O Himmel," raabte Morgenstjerne ude af sig selv af Glæde, „skulde virkelig den skjønne, henrivende og uforlignelige Hjerteve virkelig endnu være ilive?"

Denne Yttring blev udtalt saa levende og høit, at Kalifen vaagnede og spurgte om Grunden til denne Forstyrrelse.

„Tilgiv, min Hersker," sagde Morgenstjerne, „men jeg kunde ikke blive rolig ved den Efterretning, at Hjerteve endnu lever."

„Hvor er hun da kommen hen," spurgte Kalifen videre, „hvis hun virkelig ikke er død?"

„De troendes Behersker," svarede Morgendæmring, „en ubekjendt bragte mig i Aften et Brev uden Underskrift, men fra Hjerteves egen Haand, hvori hun meddeler sit sørgelige Eventyr og paalægger mig at underrette Eder derom. Jeg vilde blot vente, til I havde udhvilet Eder lidt, hvad I efter en saadan Anstrengelse synes at have meget nødig — — —."

„Giv mig Brevet," afbrød Kalifen hende hurtig, „Du har gjort Uret i at opsætte denne Sag."

Morgendæmring overgav ham strax Brevet, som han aabnede med Utaalmodighed og i hvilket Hjerteve udførlig fortalte om det forefaldne, men roste altforme-get Ganems Forekommenhed mod hende. Den til Skinsyge tilbøielige Kalif blev derfor opbragt, ikke over Sobeides Troskab, men over Hjerteves formentlige Utroskab.

„Den troløse!" udraabte han, da han havde læst Brevet, „i fire Maaneder har hun levet sammen med en ung Kjøbmand, hvis Opmærksomheder hun endog overfor mig vover at omtale? i tredive Dage har jeg allerede opholdt mig i Bagdad, og først nu falder det hende ind at give mig Efterretning om sig. Den utak-nemmelige, medens jeg tilbragte min Tid i Taarer, for-raadte hun mig. Men jeg vil hævne mig paa den tro-løse og den unge Nar, der vover at bestjæmme mig!"

Med disse Ord reiste Fyrsten sig og gik ind i den Sal, hvor han pleiede at give de store ved sit Hof Au-dients. De ydre Døre bleve aabnede, og strax indtraadte Hoffolkene, som kun havde ventet herpaa. Storvisiren Giafar kastede sig ned for Thronen, hvorpaa Kalifen sad.

„Giafar," begyndte den sidste med en Mine, som forlangte øieblikkelig Lydighed, „jeg vil meddele Dig en høist vigtig Befaling. Tag firehundrede Mand af min Livvagt med Dig, forhør Dig dernæst efter Kjøbmand Ganem af Damaskus Bolig. Naar Du saa ved, hvor Huset er, saa begiv Dig derhen og lad det jevne med Jorden; men allerførst maa Du forsikre Dig Ga-nems Person og bringe ham tilligemed min Slavinde Hjerteve, som har opholdt sig hos ham i fire Maane-der, til mig. Jeg vil tugte dem og tillige statuere et

Exempel paa den uforskammede, der har vovet saaledes at forsee sig imod mig."

Storvisiren bøiede sig dybt for Kalifen og lagde, til Tegn paa ubetinget Lydighed, Haanden paa Hovedet. Først lod han hos Forstanderen for de Kjøbmænd, som handlede med fremmede Stoffer og fint Linned, spørge om Ganems Bolig. Denne blev ham strax vist, og tillige blev der sagt, at den unge Kjøbmand i den senere Tid kun lidet havde ladet sig see, uden at man vidste, hvad der havde holdt ham hjemme, hvis han forøvrigt var der endnu. Strax brød Storvisiren op med sine Soldater og begav sig, ledsaget af Politimesteren tilligemed en Mængde Murere og Tømmerfolk, til Ganems Bolig, og da denne laa ene, saa lod han sine Soldater omringe den, for at den unge Kjøbmand ikke skulde undvige.

Hjerteve og Ganem havde netop spist til Middag, og den første stod ved Vinduet, som vendte ud til Gaden. Larmen gjorde hende opmærksom, og da hun saae gjennem Gitteret, opdagede hun Storvisiren med hele hans Følge. Hun begreb strax, at det gjaldt hende og Ganem; men at hendes Brev vilde frembringe denne Virkning, havde hun ikke befrygtet. Hvorlænge det var, siden Kalifen var vendt tilbage, vidste hun ikke, og endskjøndt hun kjendte hans Hang til Skinsyge, havde hun dog ikke været bange for den. Ved Synet af Storvisiren og hans Soldater var hun ikke bleven angst for sin egen Skyld, men for Ganems, thi hun tvivlede ikke om at kunne retfærdiggjøre sig, saasnart blot Kalifen vilde høre hende. Derimod forudsaae hun, at Ganem vilde blive fordømt af sin Medbeiler formedelst sin Ungdom og Skjønhed. Hun sagde derfor til den unge Kjøbmand:

„Ak, Ganem, vi ere fortabte! Vi skulle tages tilfange."

Et Blik gjennem Vinduet viste ham Kalifens Vagt med blanke Sabler og Storvisiren tilligemed Politimesteren i Spisesen for den. Forfærdet herover kunde han ikke frembringe et eneste Ord. Hjerteve vedblev:

„Der er intet Øieblik at spilde. Hvis I elsker mig, saa træk en af Eders Slavers Klædninger paa, svært Ansigtet og Hænderne med Sod, og tag nogle Fade paa Hovedet. De antage Eder maaskee da for en af Spiseværtens Opvartere og lader Eder gaae. Skulde man spørge efter Husets Herre, saa sig kun dristig, at han er herinde."

„I tænker kun paa mig," svarede Ganem, der ligeledes var mere bange for den elskede end for sig selv; „hvad skal der blive af Eder?"

„Lad mig sørge derfor. Ogsaa skal jeg sørge for, at I forhaabentlig engang redelig skal faae alt det tilbage, som I efterlader i dette Huus."

Den unge Kjøbmand vidste af Bedrøvelse ikke, hvortil han skulde beslutte sig; og kun tvungen dertil tog han en Slaveklædning paa og sværtede sig. Det var paa høie Tid; thi allerede blev der banket paa Døren, og begge kunde kun naae at tage en øm Afsked fra hinanden. Ganem naaede med nogle Fade paa Hovedet virkelig uanægtet ud af Huset, og medens han i al Hast flygtede ud af den nærmeste Port, traadte Giafar ind i Værelset, hvor Hjerteve sad paa en Sopha og en Mængde Kister, hvori Ganems Eiendom og de for hans Varer indkomne Penge, stode. Hun kastede sig strax ved Synet af ham med Ansigtet til Jorden, og blev i denne Stilling, som om hun var beredt til at lide Døden, idet hun sagde:

„Herre, hvad de troendes Behersker end har be-

sluttet over mig, er jeg villig til at underkaste mig; I behøver kun at sige mig det."

„Ædle Frue," sagde Giafar, ligeledes kastende sig ned, indtil hun igjen var staaet op, „Gud forbyde, at nogen skulde vove at lægge Haand paa Eder. Min Befaling gaaer blot ud paa at bede Eder at følge mig til Paladset og tillige at medbringe den Kjøbmand, som I boer hos."

„Saa lader os gaae," svarede Favoritinden; „men den unge Kjøbmand, hvem jeg kan takke for Livet, er ikke mere her. Allerede for en Maaned siden er han reist til Damaskus i Forretninger, og har imidlertid givet mig disse Kasser i Forvaring. Jeg besværger Eder, lad Dem bringe i Sikkerhed i Paladset, for at jeg kan holde mit Løfte og bære al mulig Omsorg for Dem."

„Eders Villie skal skee," sagde Giafar, og strax lod han Kisterne sende til Mesrur.

Tillige gav han Politimesteren sagte den Befaling at jevne Huset med Jorden, dog først søge overalt deri efter Ganem, og da fjernede han sig med Hjerteve og hendes to Slavinder. Da han var borte, blev Huset strax brudt ned og var efter en Times Forløb forsvunden. Politimesteren havde ikke funden Ganem, hvilket han lod Storvisiren melde, før denne endnu havde naaet Paladset.

„Har Du fuldbragt min Befaling?" spurgte Kalifen ham, da han saae ham træde ind.

„Ja, Herre," svarede Giafar; „Ganems Hus er i Bund og Grund ødelagt og Hjerteve venter udenfor Døren til Eders Værelse paa Eders Befalinger. Men den unge Kjøbmand har man intetsteds kunnet opdage, og hun forsikrer, at han for en Maaned siden er reist til Damaskus."

Kalifens Vrede over Ganems Undvigelse var uden

Grændse. Med Hensyn til Favoritinden var han saa beherſket af Tanken om hendes Utroſtab, at han hverken vilde see eller tale med hende. Tvertimod befalede han Mesrur, Oberſten for Gildingerne, at føre den utaknemlige og troløſe Favoritinde i det mørke Taarn. Dette Fængſel laa inde i Paladſet og blev ſædvanlig anviſt de Favoritinder, ſom havde givet Kalifen Grund til Misfornøielſe. Endſkiøndt Mesrur var vant til den blindeſte Lydighed, saa fuldbragte han dennegang kun nødig den modtagne Befaling og udtalte ſin Beklagelſe derover til Hjerteve. Denne var saa meget mere forbauſet derover, da hun ganſke viſt havde ventet, at Kalifen vilde lade hende komme frem for ſig. Imidlertid maatte hun føie ſig og vandre i det mørke Taarn. Den opbragte Kalif havde imidlertid afſkediget Storviſiren og ſkrev i ſin blinde Vrede til ſin Slægtning, den ſkatſkyldige Konge Mohamed Sinebi af Damaskus, at en Kjøbmand Ganem derfra havde forført hans meſt henrivende Slavinde og derpaa grebet Flugten. Han ſkulde opſøge ham i Damaskus, og naar han havde faaet fat paa ham, ſkulde han tre Dage efter hinanden give ham halvtredſenstyve Slag og føre ham om i Byen, belagt med Lænker, og tillige lade udraabe:

„Dette er den mildeſte Straf, ſom de troendes Beherſker tilſtikker ſaadanne, ſom fornærme ham og vove at forføre hans Slavinder.“

Derefter ſkulde han under ſikker Bevogtning ſendes hjem, hans Hus i Damaskus ſkulde plyndres og ſløifes og alle hans Slægtninge forviſes fra Byen.

Denne ſkriftlige Befaling blev afſendt med et ridende Bud, ſom maatte medtage Brevduer, ved hvilke Kalifen hurtigere kunde erfare, hvad Mohamed Sinebi havde udrettet. Man befæſter nemlig et ſammenrullet Papir under Vingen paa en ſaadan Due og lader den

flyve, og vender da hjem med en forbausende Hurtighed.

Mohamed Sinebi stod ved Modtagelsen af Kalifens Skrivelse ærefrygtsfuld op og lagde den til Tegn paa Lydighed paa sit Hoved. Saasnart han havde læst Indholdet, brød han strax op til Ganems Hus med sine Betjente, Livvagten, Soldaterne og den hidkaldte Politimester. Ganem havde siden sin Afreise fra Damaskus ganske ladet sin Moder være uden Efterretninger. Af de forlængst hjemvendte Reisefæller havde hun rigtignok erfaret, at hendes Søn, som de efterlode i Bagdad, var rask. Alligevel kom han ikke hjem, og lod intet høre fra sig, hvilket var tilstrækkeligt for den ømme Moder til at troe paa hans Død. Endelig blev hun saa overbeviist derom og begræd og sørgede over ham, som om hun selv havde trykket hans Øine til. Hun lod i sin Gaard ved sit Hus indrette et kuppeldannet Gravmæle, i hvilket hun lagde en i Ligklæder indhyllet Figur, som skulde forestille Ganem, og tilbragte Dag og Nat der i Taarer, som om han virkelig var begraven. Hendes Datter, den skjønne Hjerteglød, gjerde hende Selskab og hendes Taarer flød tilligemed Moderens.

De havde længe gjort saaledes, og Naboerne, som hørte deres Veklager, ydede dem Deltagelse paa Grund af deres Smerte, da Mohamed Sinebi bankede paa Døren. Saasnartsom en Slavinde havde aabnet, traadte han barst ind og spurgte efter Ganem, Abu Aïbus Søn. Endskjøndt Slavinden aldrig før havde seet Kongen, sluttede hun sig dog til af hans talrige Følge, at han maatte være en af de første Embedsmænd i Damaskus, og svarede:

„Herre, Ganem, som I søger, er ikke mere. Min Herskerinde, hans Moder, er i Gravmælet, som I seer der, og begræder hans Hedengang."

Kongen gav herpaa Befaling til at gjennemsøge Huset og gik selv til Gravmælet, hvor han saae Moder og Datter bade i Taarer sidde paa en af de sædvanlige Vaatter ved den indbildte Grav. De tilsløredе sig straxt ved Synet af ham, og Moderen, som kjendte Kongen, kastede sig ned for hans Fødder. Paa hans Spørgsmaal efter Ganem svarede hun:

„At han er ikke mere! Gud give jeg idetmindste havde den Trøst, selv at have begravet ham, og at vide hans Ben i dette Gravmæle. O, min Søn — min dyrebare Søn . . .“

Mere formaaede hun for Smerte ikke at sige. Sinebi blev rørt heraf og stemt til Medlidenhed og tænkte ved sig selv: Hvis kun Ganem er den skyldige, hvorfor da straffe hans uskyldige Moder og Søster? Men saa nær det end gik ham, vovede han dog ikke ved Ulydighed at paadrage sig Kalifens Vrede. Saasnart som det var bleven meldt ham, at Ganem ikke var at finde, som ved Kvindernes oprigtige Sorg syntes ham naturlig, lod han Moder og Datter føre ud af Byen, idet han gjorde dem bekjendt med Forvisningen, eiter Kalifens Befaling. Dasaa uddelte han straxt Befaling til at plyndre og ødelægge Ganems Hus, hvilket ogsaa inden kort Tids Forlob, blev jevnet med Jorden.

Ganems Moder og Søster vare saameget mere forbausede over den pludselig udbrudte Ulykke, da de ikke kjendte Anledningen dertil og ikke vare sig nogen Brøde bevidst. De erfarede først denne af en Slavinde, som Sinebis Gemalinde havde sendt udenfor Porten med nogle Levnetsmidler til de to Offre for Kalifens Hævn. Ganems Moder forsikkrede paa Stedet, at hendes Søn ikke havde begaaet den omtalte Forbrydelse; thi han var opdragen omhyggeligt i Ærbødighed for de troendes Behersker. Men da hun nu vidste, at hun

led for hans Skyld, og at han endnu levede, vilde hun ikke længere klage og gjerne bære Tabet af sin Eiendom. Kun for hendes Datter gjorde det hende ondt, og at hun ogsaa var bleven styrtet i Ulykke var hendes eneste Sorg. Imidlertid holdt hun hende for en saa god Søster, at hun nok turde vente af hende, at hun vilde følge sin Moders Exempel. Ved disse Ord faldt Hjerteglød sin Moder om Halsen; hun havde før syntes ganske ligegyldig, men nu forsikkrede hun sin Moder, at hun aldrig vilde forlade hende, til hvilken Overlighed deres Kjærlighed til Ganem end skulde føre dem.

Da det under Dødsstraf var bleven dem forbudt, igjen at betræde Damaskus*), saa fortsatte de, kun forsynede med faa Penge og aldeles uvante med Fodvandringer, meisommelig Veien til den nærmeste Landsby. Deres bedrøvelige Optog forsamlede her Bønderkonerne om dem, som let i dem erkjendte Personer af høiere Stand, og som nysgjerrige og deltagende vilde vide, hvorfor de maatte reise paa denne Maade, som syntes kun lidet at passe for dem. Istedetfor Svar gave de sig til at græde, hvilket gjorde Bønderkonerne endnu mere nysgjerrige. Ganems Moder fortalte dem endelig, hvorledes det var gaaet hende og hendes Datter; de gode Landsbyfolk bleve rørte heraf og beværtede dem saa godt deres Armod tillod det, og hjalp dem ogsaa med alt, hvad de kunde. Efter at Hjerteglød og hendes Moder meget havde takket de medlidende Bønderfolk, vandrede de i smaa Dagsreiser videre til Haley.

---

*) Hvad der i ældre Oversættelser bliver fortalt, om disse to Kvinders oprørende Behandling, f. Ex. deres offentlige ubedækte Fremstilling, afviger saameget fra de arabiske Skikke og Tænkemaade og er heller ikke af de nyere engelske Oversætter E. W. Lane bleven funden i nogen Original, at man maa anse de for en ubekræftet Tilføining.

Levnetsmidler manglede de ikke underveis; thi de kom ofte til Steder, hvor der gratis blev uddelt Brød og kogt Ris tilligemed andre Spiser til fattige reisende. Nætterne tilbragte de i eller ved Siden af Moskeerne, eller søgte et Tilflugtssted i et offentligt Herberge. Endelig naaede de Haley hvorfra de ufortøvet gik videre, lode sig sætte over Enphrat og vandrede da gjennem Mesopotamien til Musful. Heller ikke her standsede de, saameget de end allerede havde udstaaet, men først i Bagdad, deres Ønskers Maal, hvor de tænkte at finde Ganem. De havde vel ikke Grund til at troe ham i den Stad, hvor Kalifen residerede; men de haabede det alligevel, fordi de ønskede det. Trods alle deres Lidelser var deres Kjærlighed dog taget til; deres Samtaler dreiede sig sædvanlig om Ganem, og de forespurgte sig hos alle, hvem de mødte om ham.

Vi maae nu fra Hjerteglød og hendes Moder vende os til Hjerteve, som endnu stedse hensmægtede i streng Forvaring i det mørke Taarn. Dog foraarsagede det hende megen mindre Kummer end Ganems Ulykke; hans uvisse Skjæbne satte hende i en dødelig Uro, der hengik næsten intet Øieblik, hvori hun ikke beklagede ham. Da Kalifen engang som sædvanlig gik omkring i sit Palads, kom han til det mørke Taarn, og da han syntes at høre nogen tale derinde, blev han staaende for at lytte og hørte tydelig de Ord:

„O Ganem, altfor ulykkelige Ganem! hvor er du nu? Ak! jeg styrtede Dig i Fordærvelse! Hvorfor lod Du mig ikke omkomme elendigt istedetfor at staae mig saa ædelmodig bi. Hvilken sørgelig Frugt har din ærbødige Omhyggelighed baaren! De troendes Behersker forfølger Dig til Løn, fordi du stedse behandlede mig som en hellig Person. Barbariske Kalif, hvad vil du kunne sige til din Undskyldning, naar du engang med Ganem

skal gaae frem for din himmelske Dommer? Al din nuværende Magt, for hvilken næsten hele Jorden skjælver, vil da ikke kunde forhindre at du bliver straffet for uretfærdig Voldsomhed."

Hjerteves Stemme blev her kvalt af Suk og Taarer, imidlertid var det hørte nok til at gjøre Kalifen eftertænksom. Han begreb naturligvis, at hvis det var sandt, som han nylig havde hørt, saa maatte hans Favoritinde være uskyldig, og han havde handlet overilet mod Ganem og hans Familie. For nu at faae Lys i en Sag, hvori hans berømte Retfærdighed var delagtig, vendte han strax tilbage til sine Gemakker og befalede Mesrur at bringe Hjerteve til ham. Denne skyndte sig at fuldbyrde en Befaling, som han ansaae for et godt Forvarsel for den forhenværende Favoritinde.

Saasnart Hjerteve havde betraadt Kalifens Kabinet, kastede hun sig ned for Fyrsten og blev, badet i Taarer, i denne Stilling.

„Hjerteve" begyndte Harun uden at byde hende at staae op, „Du synes at anklage mig for Voldsomhed og Uretfærdighed. Hvem er da den, som trods sin Ærbødighed og sit Hensyn til mig hensmægter i Ulykken? Tal, Du kjender min naturlige Godhed og ved, hvor gjerne jeg lader Enhver vederfares Retfærdighed."

Den skjønne saae af disse Ord at Kalifen havde luret, og for at benytte en saa god Leilighed til Ganems Retfærdiggjørelse begyndte hun:

„Hersker over de troende, skulde der undslippe mig et upassende Ord, da beder jeg ydmygst om Tilgivelse. Men den, hvis Uskyld og Elendighed I ønsker at lære at kjende, er Ganem, hin Kjøbmand fra Damaskus, som reddede mit Liv og gav mig et Tilflugtssted i sit Hus. Maaskee havde han i Begyndelsen til Hensigt ganske at hengive sig til mig, men neppe havde han

hørt, at jeg tilhørte Eder, saa sagde han: „Hvad der tilhører Herren er Slaven forbudt," og fra dette Øieblik af, jeg maa sige det for at retfærdiggjøre hans Dyd, svarede altid hans Opførsel til hans Ord. Men I ved, Hersker over de troende, hvor strengt I har behandlet ham, og engang skal I aflægge Regnskab derfor til Gud."

Kalifen blev slet ikke vred over sin Favoritindes Frimodighed, men spurgte:

„Kan jeg ogsaa troe din Forsikkring med Hensyn til Ganems Afholdenhed?"

„Ja, I kan," svarede hun; „jeg vilde for ingen Pris skjule Eder Sandheden, og for at give Eder et Bevis paa min Oprigtighed, vil jeg gjøre Eder en Tilstaaelse, som maaske vil mishage Eder, og beder derfor forud Eders Majestæt om Tilgivelse."

„Tal min Datter," sagde Harun, „jeg tilgiver Dig alt, forti intet."

„Saa vid da," svarede Hjerteve, „at Ganems ærbødige Forekommenhed har indgydt mig megen Agtelse; dog det er ikke alt. I kjender jo Kjærlighedens Almagt. Jeg følte mit Hjerte vende sig til ham, og han bemærkede det; men istedetfor at benytte min Svaghed vedblev han dog, trods Gloden i sit Indre, tro at opfylde sin Pligt. Det eneste, hans Lidenskab aflokkede ham var den Ytring, at hvad der tilhører Herren, er Slaven forbudt."

En saa frimodig Erklæring vilde maaske have gjort enhver anden forbittret; men Kalifen beroligede den. Han befalede Hjerteve at staae op og sætte sig ved Siden af ham.

„Fortæl mig," sagde han da, „din Historie fra Begyndelsen til Slutningen."

Dette gjorde hun med ligesaamegen Aand, som

Behændighed; hun gik let hen over alt, hvad der angik Sobeide, men udbredte sig destomere over sine Forpligtelser mod Ganem. Fornemlig roste hun hans Taushed for at gjøre Kalifen begribelig, at hun havde maattet holde sig skjult hos Ganem for at skuffe Sobeide, og endte med den unge Kjøbmands Flugt, som hun uforbeholden sagde, hun selv havde nødt ham til for at undgaae Kalifens Vrede. Efterat hun var færdig med at fortælle, sagde Kalifen:

„Jeg troer alt; men hvorfor gav Du mig saa seent Efterretning om Dig?"

„Behersker af de troende," gjensvarede Hjerteve, „Ganem gik saa sjelden ud, at det ikke maa være Eder paafaldende at vi ikke strax erfarede Eders Tilbagekomst. Forøvrigt maatte Ganem, der havde paataget sig egenhændig at overgive Morgendæmring Brevet, længe vente paa Leilighed dertil."

„Det er nok," sagde Kalifen, „jeg erkjender min Feil og ønsker igjen at gjøre den god. Overvei derfor, hvad jeg kan gjøre for Ganem. Forlang hvad Du vil; jeg tilstaaer Dig alt."

Ved disse Ord kastede Favoritinden sig ned for Kalifen, med Ansigtet mod Jorden, reiste sig saa igjen og sagde:

„Hersker over de troende, efterat jeg har takket Eder for Ganem, beder jeg underdanigst at I i Eders Rige lader bekjendtgjøre, at I tilgiver Abu Aïbus Søn og at han skal komme til Eder."

„Jeg vil gjøre endnu mere," sagde Kalifen „fordi han har reddet dit Liv og for at belønne ham for hans Agtelse mod mig; for at holde ham skadesløs for Tabet af hans Formue og endelig for igjen at gjøre den Uret god, der er gjort mod hans Familie, vil jeg give ham Dig til Kone."

Hjerteve kunde ikke nokſom takke Kalifen for hans Ædelmodighed; hun begav ſig nu til det Værelſe, hun havde beboet før det ſtrækkelige Eventyr; her fandt hun alt, ſom da hun forlod det. Hvad der dog meſt glædede hende at ſee der, var Ganems Kiſter og Baller, ſom Mesrur havde ſendt derhen.

Dagen derpaa befalede Harun Alraſchid Storviſiren, at lade bekjendtgjøre i alle Rigets Stæder, at han tilgav Ganem, Abu Aïbus Søn. Dog bleve disſe Bekjendtgjørelſer længe frugtesløſe, og i lang Tid hørte man intet til den unge Kjøbmand. Hjerteve var derfor meget bedrøvet og bad Kalifen at tillade, at hun ſelv maatte anſtille Efterforſkninger efter Ganem. Da Kalifen bevilligede dette, tog hun en Pung med tuſend Guldſtykker og red en Morgen ud af Paladſet paa en rigt opſadlet Mulæſelinde. To ſorte Gildinger, ſom hver ved ſin Side havde lagt en Haand paa Muldyrets Kryds, ledſagede hende fra Moſkee til Moſkee. Overalt uddelte hun Gaver til fromme Muſelmænd, for at de ſkulde bede om Held for et vigtigt Anliggende, hvoraf to Perſoners Rolighed afhang. Hun anvendte hele Dagen og alle de tuſend Guldſtykker til at give Almiſſer og vendte ſørſt henimod Aften tilbage til Paladſet. Den følgende Dag tog hun igjen en Pung med tuſend Guldſtykker og begav ſig i ſamme Optog til den Gade, hvor Juvelhandlerne havde deres Boder og Værkſteder. Ved Indgangen til ſamme holdt hun ſtille og lod ved en af Gildingerne, Forſtanderen kalde. Dette var en velgjørende Mand, ſom anvendte mere end to Trediedele af ſin Indtægt til Underſtøttelſe for fattige fremmede; da han erfarede ſtrax at han havde med en Dame at gjøre, lod han ikke længe vente paa ſig.

„Jeg henvender mig til Eder," begyndte hun, idet hun overrakte ham Pungen, „ſom er en Mand af aner-

kjendt Fromhed. Vær saa god at uddele dette Guld iblandt fattige fremmede."

„Naadige Frue," svarede Forstanderen, „med Glæde vil jeg opfylde Eders Befaling; ønsker I selv at udøve Eders Velgjørenhed, saa uleilige Eder ind i min Bolig, hvor I vil finde to Kvinder, som ere værdige til Eders Medlidenhed. De kom iaftes tilfods og med Tiggerstaven i Haanden, i en beklagelsesværdig Tilstand, som opvakte min Medlidenhed, da de synes at være af Stand. Trods deres elendige Ydre, har jeg nemlig hos dem bemærket en Anstand, som ikke pleier at være de fattige egen. Jeg bragte dem til min Kone, som bedømte dem ligesom jeg. Hun lod sine Slavinder berede dem en god Seng, medens hun selv badede deres Ansigt, og hjalp dem at faae rent Linned paa. Vi vide endnu ikke hvem de ere, da vi først vilde unde dem nogen Ro inden vi besværede dem med vore Spørgsmaal."

Hjerteve følte, uden at hun vidste hvorfor, megen Nysgjerrighed efter at see dem; hun modtog ikke Forstanderens Ledsagelse, men lod derimod en af hans Slaver føre hende til hans Bolig. Ved Husdøren steg hun af og fulgte Slaven, der gik forud for at melde hende hos sin Herskerinde, som var hos Hjerteglod og hendes Moder (thi dem var det, Forstanderen havde talt om); da Forstanderens Kone hørte at en Dame fra Hoffet var udenfor hendes Hus, vilde hun gaae hende imøde, men Hjerteve, som var fulgt Slaven lige i Hælene, lod hende ingen Tid dertil, men traadte ind. Hun kastede sig nu ned for hende, for at lægge sin Ærefrygt for Dagen for alt, hvad der tilhørte Kalifen. Hjerteve løftede hende op og bad hende lade hende tale med de to Kvinder, som den foregaaende Aften vare ankomne hertil.

„Naadige Frue," svarede Forstanderinden, „de ligge her i disse to smaae Senge."

Strax nærmede Favoritinden sig til Moderens Seng og sagde, idet hun opmærksomt betragtede hende:

„Min gode Kone, jeg kommer for at tilbyde Eder min Understøttelse; min Indflydelse her er ikke ubetydelig, og maaskee kan jeg være Eder og Eders Ledsagerinde nyttig."

Naadige Frue," svarede Ganems Moder, „Eders forekommende Godhed beviser mig, at Himlen endnu ikke ganske har forladt os. Vi have imidlertid Grund til at troe det efter al den Ulykke, som har ramt os."

Hun begyndte at græde saa bitterlig, at Hjerteve og Forstanderinden ikke kunde tilbageholde deres Taarer. Da Favoritinden havde tørret sine af, sagde hun til Ganems Moder:

„Fortæl os dog, jeg beder Eder derom, Eders Lidelseshistorie; I havde ikke let kunnet finde nogen, der mere end vi vare istand til at gjøre alt muligt for at trøste Eder."

„Naadige Frue," sagde Abu Aïbus Enke, „en af de troendes Beherskers Favoritinder ved Navn Hjerteve, har foranlediget hele min Ulykke."

Disse Ord virkede paa Favoritinden som et Tordenslag; imidlertid skjulte hun sin Bestyrtelse, og Ganems Moder vedblev:

„Jeg er Enke efter Abu Aïbu, en Kjøbmand i Damaskus. Min Søn Ganem reiste i Handelsforretninger til Bagdad og blev da beskyldt for at have forført denne Hjerteve. Kalifen vilde lade ham dræbe, men da han ikke kunde faae fat paa ham, skrev han til Kongen af Damaskus, at han skulde lade vort Hus plyndre og nedrive, og forvise mig og min Datter ud af Syrien. Og dog vilde jeg trøste mig over alt, naar

jeg blot igjen kunde finde min Søn. Hvilken Glæde vilde det ikke være for mig og hans Søster! Jeg er vis paa, at han er uskyldig."

„Ja," afbrød Hjerteve hende, „han er isandhed ligesaa lidet skyldig som I. Jeg kan forsikre Eder det, da jeg selv er den Hjerteve, over hvem I besværer Eder. Men var jeg ifølge Stjernernes Forudbestemmelse Grunden til Eders Ulykke, saa kan jeg ogsaa igjen lindre den. Ganem er retfærdiggjort hos Kalifen, som i hele Riget har ladet bekjendtgjøre, at han tilgiver Abu Aïbus Søn, og han vil visselig rigeligt med godt gjengjælde Eder alt det onde, han har tilføiet Eder. I ere ikke mere hans Fjender; han venter paa Ganem, for at belønne ham for den mod mig udviste Godhed og give ham mig til Gemalinde. Betragt mig derfor som Eders Datter og tillad mig at jeg lover Eder evigt Venskab."

Straxt bøiede hun sig ned til Ganems Moder, der af Forbauselse ikke formaaede at svare. Hjerteve holdt hende længe omfavnet og forlod hende kun for at ile hen til den anden Seng, hvor Hjerteglød havde reist sig op og strakte hende Armene imøde.

Da den henrivende Favoritinde havde givet Moder og Datter alle mulige Beviser paa sin Ømhed, hvilke de kun kunde vente af Ganems Gemalinde, sagde hun til dem:

„Værer ikke mere bedrøvede; de Skatte, som Ganem eiede, ere reddede og findes i min Bolig. Vel ved jeg, hvis jeg kan slutte fra mig til Eder, at Alverdens Skatte ikke formaae at trøste Eder, naar I savne Ganem. Men hvorfor ville I opgive alt Haab om at see ham igjen? Maaskee begynder allerede idag en lykkeligere Tid for Eder, end I nogensinde have oplevet i Damaskus med Ganem."

Her blev Hjerteve afbrudt af den indtrædende Forstander for Juvelererne, som sagde:

„Naadige Frue, i dette Øieblik saae jeg et meget rørende Syn. Man bragte nemlig en ung Mand i Sygehuset, der med Strikker var bunden fast til en Kamel, da han var saa svag, at han ikke kunde sidde. Fuld af Medlidenhed traadte jeg hen til ham, og da han af Udseende var mig ganske ubekjendt, spurgte jeg ham om forskjelligt angaaende hans Familie, hvorpaa han kun svarede med Taarer. Det gjorde mig ondt for ham, og da hans Tilstand behøver den omhyggeligste Pleie, og Lægernes Udueligheb i Hospitalet er mig bekjendt, saa lod jeg ham af mine Slaver bringe herhen. I det Værelse, hvor jeg har ladet ham bringe hen, forsyne de ham nu med rent Linned af mit eget, og han vil ogsaa blive passet, som om det var mig selv."

„O, før mig til den syge," sagde Hjerteve, hvem Juvelerens Meddelelse dybt havde bevæget.

Forstanderen opfyldte strax hendes Ønske og idet de gik bort sagde Ganems Moder til Hjerteglød:

„Ak! min Datter, saa elendig denne fremmede end er, saa er din Broder, hvis han endnu lever, maaske i en endnu slettere Tilstand."

Da Favoritinden kom til den fremmede, saae hun en ung Mand med tillukkede Øine og med et blegt, afmagret og forgrædt Ansigt. Hendes Hjerte bankede, idet hun nøiere betragtede ham og troede at gjenkjende Ganem; dog snart mistroede hun igjen sine Øine. Fandt hun ogsaa nogen Lighed med ham hos den syge, saa forekom han hende dog ganske anderledes, og hun turde ikke antage ham for Ganem. For dog at skaffe sig Vished derom sagde hun med skjælvende Stemme:

„Ak! Ganem, er det Dig? Min Indbildningskraft, som altid har beskjæftiget sig meget med Dig, har

skuffet mig; var Du end nok saa syg, vilde Du dog paa Stemmen have gjenkjendt Din Hjerteve."

Ved Ordet Hjerteve slog Ganem, thi det var virkelig ham, Øinene op og vendte Hovedet til den Side, hvorfra Stemmen kom.

„Er det Eder, naadige Frue!" raabte han, idet han gjenkjendte Favoritinden. „Hvilket Vidunder . . . ."

Han kunde ikke tale ud, men blev overvældet af sine Følelser og faldt i Afmagt. Hjerteve og Forstanderen kom ham til Hjælp; men da han begyndte at komme lidt til sig selv, bad den sidste den skjønne Kvinde om at fjerne sig, forat ikke Synet af hende skulde forværre den syges Tilstand.

Saasnart den unge Mand igjen var kommen til fuldkommen Bevidsthed, saae han sig omkring, og da han ikke fandt, hvad han søgte, udraabte han:

„Skjønne Hjerteve, hvad er der bleven af Dig? Har jeg virkelig seet Dig, eller har min Indbildningskraft skuffet mig?"

„I har seet rigtigt," sagde Forstanderen; „men jeg har bedet hende om at gaae ud. I skal imidlertid igjen faae hende at see, saasnart I formaaer at udholde Synet af hende. Da I synes at være hin Ganem, hvem de troendes Behersker offentlig har ladet forkynde sin Tilgivelse, saa har Eders Forhold nu forandret sig. I vil erfare det nærmere af denne Dame, I nylig talte med. Nu maa I kun tænke paa igjen at blive rask, og dertil vil jeg bidrage saameget det er mig muligt."

Med disse Ord forlod han Ganem, for at unde ham Ro og for at lade et styrkende Lægemiddel tilberede for ham. Hjerteve var imidlertid inde hos Hjerteglod og hendes Moder, hvor et lignende Optrin fandt Sted. Thi da den sidste hørte, at den syge fremmede, som var

bragt ind i Huset var hendes Søn, faldt hun i Afmagt. Saasnart hun ved Hjælp af den hende ydede Bistand, igjen var kommen til Bevidsthed, vilde hun staae op og see Ganem; men Forstanderen, som var kommen ind, forestillede hende, at hendes Søn var saa afkræftet, at han ikke uden Livsfare kunde taale en saadan Sindsbevægelse, som det maatte frembringe, uforberedt at see en elsket Moder, og en dyrebar Søster. Ganems Moder indsaae ogsaa dette, og Hjerteve tog nu Ordet:

„Lader os takke Himlen," sagde hun, „som har ført os alle sammen. Jeg vender nu tilbage til Paladset for at underrette Kalifen om dette Eventyr, og imorgen ville I igjen see mig hos Eder."

Hun omfavnede Moder og Datter og gik. Saasnart hun var ankommen til Paladset, lod hun Kalifen bede om en hemmelig Audients og blev strax ført ind i hans Kabinet, hvor han var ganske alene. Hun kastede sig ned paa Jorden for ham, og efterat han havde befalet hende at staae op, spurgte han først og fremmest om hun havde faaet Efterretninger om Ganem.

„De troendes Beherster," svarede hun, „jeg har været saa lykkelig at finde ham, hans Moder og hans Søster."

Kalifen vilde vide hvorledes det var lykkedes hende i saa kort Tid. Hun tilfredsstillede hans Nysgjerrighed og sagde saameget godt om Ganems Moder og Hjerteglod, at han ønskede at see dem alle tre.

Endskjøndt Harun Alraschid i sin Hidsighed ofte begik Voldsomheder, saa var han dog den retfærdigste og høimodigste Fyrste af Verden, naar hans Vrede havde lagt sig og han havde indseet sin Uret. Da der nu ikke længere kunde være Tvivl om, at Ganem og hans Familie uretfærdigt vare blevne forfulgte og offent-

lig mishandlede, saa vilde han ogsaa give dem offentlig Fyldestgjørelse.

„Jeg glæder mig særdeles," sagde han til Hjerteve, over det lykkelige Udfald af dine Efterforskninger, dog mere for min egen end for din Skyld. Du skal ægte Ganem, som jeg har lovet Dig. Fra nu af er Du ikke mere min Slavinde, Du er fri. Gaa igjen til den unge Kjøbmand, og saasnart han er rask, bring ham da tilligemed hans Moder og Søster, til mig."

Ganske tidlig den følgende Dag indfandt Hjerteve sig hos Juveleren, for at tilfredsstille sin Utaalmodighed efter at høre til Ganems Befindende og for at underrette Moder og Datter om de gode Efterretninger, som hun havde at meddele dem. Om Ganem erfarede hun, at han havde tilbragt en god Nat, og da han kun var bleven syg af Tungsindighed, der nu var forbi, vilde han snart være helbredet. Han befandt sig virkelig bedre. Roligheb, passende Lægemidler og hovedsagentlig hans forandrede Sindsstemning havde havt en saa velgjørende Indflydelse, at Forstanderen mente, at han nu uden Fare kunde see sin Moder, Søster og elskede, naar man kun passende forberedte ham derpaa. Det blev altsaa aftalt, at Hjerteve alene skulde gaae ind til Ganem, og naar det var passende Tid, give de andre Kvinder et Tegn, at de skulle komme ind. Forstanderen meldte altsaa Hjerteve hos den syge, som blev saa henrykt derover, at han nær var falden i Afmagt.

„Nu Ganem," begyndte hun, da hun traadte hen til hans Leie, „har Du igjen din Hjerteve, som Du for stedse troede tabt."

„Ak! naadige Frue," afbrød han hende hurtigt, „hvilket Vidunder forskaffer mig Synet af Eder? Jeg troede, I var hos Kalifen. Denne Fyrste har uventvivl

givet Eder Bønhørelse og efter Eders Retfærdiggjørelse igjen skjænket Eder sin Ømhed.''

„Ja, dyrebare Ganem, det er lykket mig at fjerne Kalifens Mistanke, og for at holde Dig skadesløs for den lidte Uret giver han Dig mig til Gemalinde.''

Disse sidste Ord bragte Ganem saaledes ud af sig selv, at han i Begyndelsen kun kunde svare med den hos elskende saa talende Taushed. Endelig udraabte han:

„Skjønne Hjerteve, tør jeg virkelig betragte Dig som min?''

„Intet er visere,'' svarede den adspurgte; „Kalifen som vilde lade Dig dræbe, og som lod din Moder og Søster tilføie saamegen Lidelse og Skam, ønsker nu ved Velgjerninger at gjøre sin Uret god.''

Ganem erkyndigede sig nu om, hvorledes Kalifen havde ladet hans Moder og Søster behandle, og Hjerteve fortalte ham det; han kunde ikke høre derpaa uden Taarer endskjøndt han var henrykt ved Efterretningen om sin Formæling med den elskede. Men da han hørte, at de vare i Bagdad, ja endog under samme Tag som han, blev hans Utaalmodighed saa stor at Favoritinden troede at maatte tilfredsstille den. Hun kaldte derfor paa de to udenfor Døren ventende, som omfavnede og trykkede vexelvis den gjenfundne til Hjertet. Hvor mange Taarer fløde ikke ved denne Omfavnelse! Selv Forstanderen og hans Kone græd af Rørelse og beundrede Forsynets Veie, som under deres Tag havde forenet fire af Skjæbnen grusomt forfulgte. Efterat endelig alle havde afstørret deres Øine, aflokkede Ganem dem paany Taarer ved sin Fortælling om de Lidelser, han havde gjennemgaaet siden han havde forladt Hjerteve og indtil hans Optagelse i Forstanderens Hus. Han fortalte

dem, at han var flygtet til en lille Landsby og havde længe ligget syg der, indtil han havde bedet en Kameldriver at bringe ham paa Hospitalet.

Hjerteve berettede om sit Fangenskab og sluttede med de Ord:

„Himlen være lovet, at den igjen har forenet os alle; lader os nu kun tænke paa den Lykke, som venter os. Saasnart Ganem igjen er fuldkommen helbredet, maa han fremstille sig med sin Moder og Søster for Kalifen; men da de nu ikke kunne vise sig for nogen, saa maa jeg see at afhjælpe det; hav kun et Øieblik Taalmodighed."

Hun hentede fra Paladset en Pung med tusend Guldstykker og gav den til Forstanderen med den Bøn derfor at kjøbe Klæder til Hjerteglød og hendes Moder. Forstanderen var en Mand med Smag, valgte alt smukt og lod det gjøre færdigt saa hurtig som muligt. Efter tre Dages Forløb var alt færdigt, og da Ganem havde Kræfter nok til at gaae ud, saa beredte han sig dertil. Men den Dag, da han havde bestemt at fremstille sig for Kalifen, kom Storvisiren Giafar tilhest med et stort Følge til Ganem, og sagde til ham:

„Herre, jeg kommer i de troendes Beherskers Navn, min og Eders Hersker. Mit nuværende Ærinde hos Eder er meget forskjelligt fra det forrige, som jeg dog ikke vil fornye Erindringen om hos Eder. Jeg skal nemlig ledsage Eder til Kalifen, som ønsker at see Eder."

Ganem svarede kun Storvisiren med et Buk og besteg da en Hest fra Kalifens Stalde, som man førte frem for ham og som han styrede med megen Dygtighed. Til hans Moder og Søster var der medbragt Mulæselinder, og medens Hjerteve, som ogsaa red en Mulæselinde, ad en Sidevei bragte dem til Paladset, naaede Ganem og Giafar ad en anden Vei og ind

i Audientssalen. Her sad Kalifen paa sin Throne, omgiven af Emirer, Visirer, Oversterne for Dørvogterne og andre Hoffolk fra Arabien, Persien, Egypten, Afrika og Syrien, de fremmede ikke iberegnet.

Efterat Ganem af Storvisiren var bleven ført til Thronens Fod, kastede den unge Kjøbmand sig ned med Ansigtet mod Jorden, stod da op og fremsagde en smuk Tale paa Vers, som erholdt hele Hoffets Bifald. Kalifen bød ham at komme nærmere og sagde til ham:

„Det er mig kjært at see Dig og af din egen Mund høre, hvor Du har fundet min Favoritinde, og alt hvad Du har gjort for hende."

Ganem adlød og syntes saa oprigtig, at Kalifen blev overbevist om Sandheden deraf. Han lod ham derpaa, som Skik og Brug er med alle, hvilke Landets Herster kalder for sig, give en meget kostbar Klædning og sagde til ham:

„Ganem, Du skal for Fremtiden blive ved mit Hof."

„De troendes Beherster," svarede den unge Kjøbmand, „Slaven kjender kun sin Herres Villie, hvoraf hans Liv og Gods er afhængig."

Kalifen var meget tilfreds med dette Svar, og anviste ham en meget betydelig aarlig Indkomst. Da steg han ned af Thronen og lod sig kun af Ganem og Storvisiren ledsage til sit Værelse.

Da han ikke tvivlede om, at Hjerteve tilligemed Abu Aïbus Enke og Datter befandt sig i Nærheden, saa befalede han at bringe dem ind for ham. De kastede sig ned for ham, han bød dem staae op, og han fandt Hjertelød saa smuk, at han sagde til hende, efterat han opmærksomt havde betragtet hende:

„Det gjør mig ondt, at et saa henrivende Væsen er bleven saa uværdig behandlet af mig, jeg er derfor

forpligtet til at give Eder en Opreisning, som overgaaer Fornærmelsen. Du er fra nu af min Gemalinde, og dette skal være Sobeides Straf. Dog vil jeg ikke blive staaende herved," vedblev han, henvendende sig til Ganems Moder. „I er endnu ung og vil vel ikke afslaae en Forbindelse med min Storvisir. Jeg formæler Eder med Giafar, og Dig, Hjerteve med Ganem. Lad strax Kadien og Vidnerne kalde, for at de tre Ægteskabskontrakter strax kunne blive affattede og underskrevne."

Ganem forsøgte at forestille Kalifen, at det allerede var stor Ære nok for hans Søster at høre til hans Favoritinder; men Haun Alraschid vilde absolut ægte Hjerteglød. Alle de forudgangne Begivenheder syntes ham saa overordentlige, at han lod en berømt Historieskriver udførlig nedskrive dem. Haandskriftet lod han nedlægge i sit Skatkammer, som ved flere deraf tagne Afskrifter er blevet bekjendt.

Historien om Prinds Seyn Alasnam og Aandernes Konge.

Der var engang en Konge i Balsora, som eiede store Skatte, og som var elsket af sine Undersaatter, men til sin Sorg havde han ingen Børn. Han gav alle fromme Mænd i sine Stater betydelige Foræringer, for at de skulde bønfalde Himlen om at give ham en Søn. Endelig bleve deres Bønner hørte, og Dronningen nedkom lykkelig med en Søn, som blev kaldet Seyn Alasnam. Alle Rigets Stjerneydere bleve forsamlede for at stille hans Horoskop, og de saae af deres Jagttagelser, at han vilde leve længe og besidde meget Mod,

hvilket han vilde komme til at benytte, da der forestod ham truende Farer.

Denne Forudsigelse gjorde ikke Kongen bekymret.

„Min Søn er ikke til at beklage," sagde han, „fordi han skal være modig, Modgang er en Skole for Fyrsterne, hvori deres Dyd bliver styrket og de lære at regjere desto bedre."

Han belønnede Stjernetyderne, da han afskedigede dem, og sørgede for, at hans Søn fik en saa omhyggelig Opdragelse, at han kunde blive et Mønster for en Prinds. Men pludselig faldt den gode Konge i en Sygdom, som hans Læger ikke vare i Stand til at helbrede, og da han følte sin Død saa nær, kaldte han sin Søn til sig og sagde blandt andet til ham, at han hellere skulde gjøre sig elsket end frygtet af sit Folk, lukke sine Øre for Smigerier og være ligesaa betænksom i at belønne som i at straffe, fordi Kongerne ikke sjælden blive bedragne af Skinnet og let overøse Skurke med Velgjerninger og undertrykke Uskyldigheden.

Saasnart Kongen var død, anlagte Prinds Seyn Sorg og bar den i syv Dage. Paa den ottende Dag besteg han Thronen, tog sin Faders Segl ud af Skatkammeret, lagde sit eget istedet og begyndte nu at smage, hvor sødt det er at herske. Den Fornøielse, at see alle Hoffolkene boie sig for ham og udelukkende at bestræbe sig for at vise ham deres Lydighed og Iver, fort at være Enehersker, havde megen Ynde for ham. Han tænkte kun paa sine Undersaatters Pligter, men ikke paa dem, han selv havde, og han lod det være sin mindste Sorg at regjere godt. Med unge Odelande, hvem han gav Statens første Værdigheder, hengav han sig til alleslags Udsvævelser, og kjendte hverken Maal eller Grændse i nogen Ting. Gavmild af Naturen, kjendte hans Ødselhed ingen Grændser, og uformærket udtømte

hans Kvinder og Yndlinge hans Skatte. Hans Moder Enkedronningen levede endnu og havde som en klog Fyrstinde oftere forsøgt at sætte en Grændse for sin Søns Udsværmelser og Ødselhed, idet hun forestillede ham at hvis han ikke snart forandredede sin Opførsel, saa vilde ikke alene hans Skatte snart være forødte, men hans Undersaatter gjøre Oprør, hvilket vilde hidføre en Revolution, som maaske vilde koste ham Liv og Throne. Og nær var hendes Spaadom gaaet i Opfyldelse; Folket begyndte at knurre over Regjeringen, og denne Knurren vilde ufeilbarlig være gaaet over til et almindeligt Oprør, hvis ikke Dronningen havde vidst at komme den i Forkjøbet. Underrettet om Tingenes mislige Stilling, fortalte hun Kongen derom, som endelig dengang sljænkede hende Gehør. Han gjorde kun erfarne Oldinge til Ministre, som holdt hans Undersaatter indenfor Pligtens Grændser, han angrede ogsaa at have bortødslet sine Skatte til ingenting, saa at han hensank i en dræbende Tungsindighed og ikke var til at trøste.

En Nat viste der sig for ham i Drømme en ærværdig Olding, som venlig nærmede sig til ham med de Ord:

„O Seyn, vid, at efter enhver Fortrydelse følger igjen Glæde, og enhver Ulykke drager engang Lykke efter sig. Vil Du see Ende paa din Jammer, saa reis til Kairo i Ægypten; der venter Dig en stor Lykke."

Forbauset over denne Drøm vaagnede Prindsen og talte ganske alvorlig med Dronningen, sin Moder derom, som udlo ham.

„Du vil dog ikke," svarede hun, „for denne intetsigende Drøms Skyld drage til Ægypten?"

„Hvorfor ikke?" gav Seyn til Svar. „Holder I alle Drømme for tomt Hjernespind. Nei, der gives ogsaa nogle, som have en hemmelighedsfuld Betydning. Mine

Lærere have fortalt mig tusend Historier, som ikke tillade nogen Tvivl derom. Og var jeg ikke forud overbeviist, saa vilde dog denne Drøm fængsle min Opmærksomhed. Oldingen, som viste sig for mig, var i Besiddelse af noget overnaturligt. Det var ikke alene en ved Alderdom ærværdig Mand, men han havde i hele sit Udseende noget guddommeligt. Kort sagt, han lignede Skildringerne af vor store Prophet, og for at sige min sande Mening, saa troer jeg, at han af Medlidenhed med min Nød vil hjælpe mig. Jeg bygger paa den Tillid, som han har indgydt mig, saavelsom paa hans Løfte, og har besluttet at følge hans Stemme."

Forgjæves søgte Dronningen at forandre hans Beslutning; Prindsen overdrog hende Regjeringen, forlod ganske hemmelig en Nat Paladset uden al Ledsagelse og slog ind paa Veien til Kairo. Han ankom efter mange Strabadser til denne berømte Stad og lagde sig udmattet ned udenfor Døren til en Moske. Neppe var han sovet ind, saa viste den samme Olding sig for ham og sagde til ham:

„Min Søn, jeg er tilfreds med Dig, Du har troet mine Ord og er kommen herhen uden at have ladet Dig afskrække af Veiens Længde og Vanskeligheder. Vid da, at jeg kun har ladet Dig gjøre en saa lang Reise for at prøve Dig. Jeg seer Du har Mod og Fasthed og fortjener, at jeg gjør Dig til den rigeste og mægtigste Fyrste paa Jorden. Vend tilbage til Balsora; i dit Palads vil Du finde umaadelige Skatte, som ingen Konge før Du har eiet."

Fyrsten var ikke meget glad over denne Drøm.

„Hvor tosset var jeg!" sagde han ved sin Opvaagnen til sig selv. „Jeg holder hin Olding for vor store Prophet, og han er kun et Foster af min ophidsede Phantasi. Jeg har tænkt saameget paa ham, at det

ikke er noget Under at jeg for anden Gang har drømt om ham. Altsaa tilbage til Balsora. Hvad skal jeg jeg længer her? Tillykke kjender kun min Moder Grunden til min Reise; jeg vilde jo blive til Spot for mine Undersaatter, naar de vidste det." Han vendte tilbage til sit Kongerige, og det Første, som Dronningen spurgte ham om ved sin Ankomst, var om han vendte tilfreds tilbage. Han fortalte hende derpaa hvad der var hændet ham og hans store Lettroenhed syntes at gjøre ham saa ondt, at denne Fyrstinde ikke nænnede at gjøre ham Bebreidelser eller spotte ham; men derimod søgte at berolige ham.

„Du skal ikke være bedrøvet, min Søn," sagde hun, „har Gud bestemt at Du skal faae Skatte saa vil Du faae dem uden stor Møie. Vær rólig, alt hvad jeg raader Dig til, er, at være dydig. Nægt Dig alle Forlystelser, som Dands, Gilder og den purpurfarvede Viin. Bestræb Dig derimod for at gjøre dine Undersaatter lykkelige; deres Velfærd vil sikkre din egen Lykke."

Kong Seyn svoer herefter kun at følge sin Moders og den vise Vizirs Raad, som han havde valgt sig, for at hjælpe ham at bære Regjeringens Byrde. Men den første Nat efter sin Hjemkomst til sit Palads, saae han Oldingen for tredie Gang i Drømme.

„Modige Fyrste," sagde han til ham, „endelig er dit Lykkes Øieblik oprunden. Saasnart Du staaer op imorgen tidlig, saa grav efter i den afdøde Konges Kabinet, der vil Du finde en stor Skat." Neppe var Fyrsten paa Benene, saa ilte han til Dronningen og fortalte meget bevæget sin Drøm." „I Sandhed, min Søn!" svarede hun smilende, „det er en meget haardnakket Olding. Vil Du lade Dig narre for tredie Gang? — „Sikkert ikke," vedblev Seyn, „men for Løyers Skyld

vil jeg dog undersøge Kabinettet." „Det tænkte jeg nok," sagde Dronningen leende, „gaae min Søn og stil Dig tilfreds. Tillykke er Sagen ikke saa angribende, som Reisen til Ægypten." „Jeg maa tilstaae," svarede Kongen, „denne tredie Drøm har indgydt mig ny Tillid. Den passer nøiagtig til de foregaaende. Først befalede Oldingen mig at reise til Ægypten, hvor han sagde mig, han havde blot gjort dette for at sætte mig paa Prøve. Vend tilbage til Balsora, sagde han derpaa, der vil Du finde Skatte. Igaar Nat har han nu viist mig nøiagtig det Sted hvor de befinde sig. Jeg vil derfor hellere foretage en resultatlos Undersøgelse, end hele mit Liv bebreide mig, af utidigt Fritænkeri, maaskee at have forskjertset mig store Rigdomme."

Med disse Ord forlod han Dronningen og begav sig alene til sin Faders Kabinet, hvor han begyndte at arbeide. Han havde allerede opgravet Halvdelen af Steenpladerne i Gulvet, uden at opdage det Ringeste. Idet han derpaa hvilede et Øieblik sagde han til sig selv: „Jeg frygter meget for, at min Moder ikke har spottet mig med Urette. Desuagtet fortsatte han sine Undersøgelser og stødte pludselig paa en hvid Steen; da han hævede denne op, fandt han under denne en Dør forsynet med en Staallaas. Laasen veeg for nogle kraftige Slag med Hakken og den aabnede Dør lod en hvid Steentrappe komme tilsyne. Han tændte altsaa en Kjærte, steeg ned og kom ind i et med chinesisk Porcellain brolagt Gemak og hvis Vægge og Loft vare af Chrystal. Isærdeleshed fængslede fire Forhøininger hans Opmærksomhed, paa hvilke der stode ti Urner af Porphyr. I den Mening, at de indeholdt Viin, sagde han: „Prægtigt, denne Vin maa være meget gammel og uden Tvivl meget fortræffelig." Han traadte nærmere, tog

Laaget af en af Urnerne og saae med ligesaa megen Glæde som Overraskelse, at de vare fulde af Guldstykker. Han undersøgte nu ogsaa de øvrige og fandt dem allesammen fulde af Zechiner. Han tog en Haandfuld deraf og bragte det til Dronningen, hvis Forbauselse man kan forstaae, da hun hørte Alt hvad hendes Søn havde seet. „O min Søn," raabte hun, „tag Dig iagt for paa en taabelig Maade at ødelægge disse Skatte, som de andre; giv ikke dine Fjender berettiget Aarsag til Glæde!"

„Nei," gav Seyn til Svar, „fra nu af skal Du være tilfreds med min Opførsel."

Dronningen lod sig føre ned i hint vidunderlige Gemak, som hendes afdøde Gemal saa hemmelig havde ladet anlægge, at Intet herom var kommet hende for Øre. Nysgjerrig saae hun sig rundt omkring og bemærkede i et Hjørne endnu en lille Porphyrurne, som Kongen havde overseet og i hvilken befandt sig en gylden Nøgle. „Min Søn," sagde nu Dronningen, „denne Nøgle aabner uden Tvivl endnu en Skat. Lad os søge at opdage denne." De undersøgte med den største Omhyggelighed Værelset og fandt endelig midt paa en Væg et Nøglehul. Den fundne Nøgle passede og en skjult Dør aabnede sig, i hvis Midte befandt sig ni Fodstykker af massivt Guld. Otte af dem bare Billedsøiler, og enhver af disse bestod i en eneste Diamant, og som sendte en saadan Straaleglands, at hele Værelset synes at blive oplyst deraf. „Himmel!" udraabte den høilig forbausede Seyn, „hvorfra har min Fader faaet bragte disse herhen!" Det niende Sokkel fordoblede hans Forbauselse; thi paa denne befandt sig et Stykke hvidt Atlask, medfølgende Indskrift: „Min kjære Søn, Erhvervelsen af disse otte Billedstøtter har foraarsaget mig stor Møie. Saa smukke de end ere, findes der dog en

Niende, som endnu overtræffer de andre, og som alene er mere værdt end tusend saadanne som Du seer her. Vil Du komme i Besiddelse af den, saa reis til Kairo i Ægypten. Der lever en af mine tidligere Slaver ved Navn Mobarek, til hvilken den første den bedste vil vise Dig hen, som Du træffer paa. Opsøg ham og sig ham, hvad der er hændet Dig. Han vil derpaa erkjende Dig for min Søn og bringe Dig til det Sted, hvor hiin niende vidunderlige Statue befinder sig, som Du til dit Held vil erholde."

Da Kongen havde læst dette, sagde han til sin Moder: „Jeg vil ikke undvære den niende Statue, det maa være et meget sjeldent Stykke, eftersom alle disse langtfra kunne maale sig med den. Jeg reiser til Kairo og troer ikke, at Du har noget derimod." — „Nei, kjære Søn," svarede Dronningen, „Du staaer visselig under Beskyttelsen af vor store Prophet, som ikke vil lade Dig ubeskyttet paa denne Reise. Reis naar det behager Dig; din Vizir og jeg ville i Din Fraværelse besørge dine Regjeringsanliggender." — Kongen lod sin Bagage bringe i Orden, tog kun faa Slaver med til Ledsagelse og naaede uden særdeles Begivenheder til Kairo, hvor han erkyndigede sig om Mobarek. Man sagde ham, at denne var en af Byens rigeste Indbyggere, som levede som en stor Herre, og hvis Huus navnlig stod aabent for alle Fremmede. Seyn lod sig føre derhen, bankede paa og en Slave aabnede Døren og spurgte, hvad han ønskede og hvem han var. „Jeg er en Fremmed," svarede Fyrsten, „hørte Mobareks Hjemod omtale og kommer derfor for at tale med ham." — Slaven bad Seyn at vente et Øieblik og meldte ham hos Herren, som befalede ham at indføre den Fremmede. Slaven kom altsaa igjen og sagde til Fyrsten, at han var velkommen.

Seyn traadte ind og kom over en stor Gaard ind i en pragtfuld Sal, hvor Mobarek modtog ham med megen Forekommenhed og takkede ham for den Ære, han viste ham ved at tage tiltakke med en Bolig hos ham. Fyrsten besvarede denne Høflighed og sagde dernæst til Mobarek: „Jeg er den afdøde Konge af Balsoras Søn og hedder Seyn Alasnam.“ — „Denne Konge,“ svarede Mobarek, „var engang min Herre; men jeg vidste ikke, at han havde en Søn. Hvor gammel er De?“ — „Tyve Aar. Hvor længe er det siden, De forlod min Faders Hof?“ — „Det er nu næsten to-ogtyve Aar siden,“ sagde Mobarek. „Men hvorledes kan De bevise, at De virkelig er hans Søn?“ — „Min Fader,“ fortsatte Seyn, „havde i sit Kabinet et underjordisk Gemak, hvori jeg fandt syvogtyve Porphyrkirner fulde af Guldstykker.“ — „Og hvad var der mere?“ spurgte Mobarek. — „Ni Fodstykker af massivt Guld,“ begyndte Fyrsten igjen; „paa de otte af dem staaer der Statuer af Diamanter, og paa det niende ligger et Stykke hvidt Atlask, hvorpaa min Fader har skrevet, hvad jeg skal gjøre for at faae en niende Statue, kostbarere end alle de andre tilsammen. De veed, hvor denne Statue er at finde; thi der staaer skrevet paa Atlasket, at De vil føre mig dertil.“

Han havde endnu ikke udtalt, da Mobarek kastede sig ned for hans Fødder, gjentagne Gange kyssede hans Haand og raabte: „Gud være lovet, fordi han lod Dem komme hertil. Jeg kjender i Dem Kongen af Balsoras Søn. Vil De drage til det Sted, hvor den vidunderlige Statue er at finde, saa skal jeg føre Dem derhen; men først maa De hvile Dem et Par Dage. Jeg giver idag en Fest for de Store i Kairo, og vi sadde netop ved Taflet, da man meldte mig Deres Ankomst. Vil De vel forsmaae at tage Deel deri?“ —

„Nei," svarede Seyn, „det skulde være mig en sand Fornøielse at tage Deel deri." — Strax førte Mobarek ham ind i en hvælvet Sal, hvor Selskabet var samlet, lod ham tage Plads og begyndte knælende at opvarte ham. De herover forbausede Gjæster hviskede til hverandre: „Hvem kan vel den Fremmede være, som Mobarek behandler saa ærefrygtsfuld?" — Efterat de havde spiist, løste han Gaaden for dem: „Mine Herrer," begyndte han, „Det maa ikke undre Dem, at De have seet mig betjene denne Fremmede paa en saadan Maade. Det er Kongen af Balsoras Søn. Hans Fader kjøbte mig og er død uden at have givet mig fri. Derfor er jeg endnu Slave, og derfor tilhører min Formue ogsaa denne unge Fyrste, hans eneste Arving." — „O Mobarek," afbrød Seyn ham, „jeg erklærer her i disse Herrers Paahør, at jeg fra nu af giver Dem fri og giver Afkald baade paa Deres Person og Deres Formue. Desforuden kan De udbede Dem af mig, hvad De vil." — Da Mobarek hørte dette, kysfede han Jorden og takkede Fyrsten mange Gange. Endelig blev der bragt Viin; man drak hele Dagen, og henimod Aften erholdt Gjæsterne de sædvanlige Presenter og fjernede sig.

Den næste Morgen sagde Seyn til Mobarek: „Nu har jeg hvilet nok; forøvrigt kom jeg ikke til Kairo for at more mig, men for at faae den nye Statue og det er paa Tiden at vi begive os paa Veien derefter." — „Herre," svarede Mobarek, „jeg staaer til Tjeneste; men De kjender de Farer, som ere forbundne med denne kostbare Erobring." — „Jeg har engang besluttet at vove det," svarede Fyrsten, „lad der saa være Fare derved eller ikke. Enten naaer jeg mit Maal eller ogsaa finder jeg Døden. Hvad der end skeer, Alt kommer fra Gud. Ledsag mig kun, og vær saa standhaftig som

jeg." — Da Mobarek saae, at han havde taget en saa fast Beslutning, kaldte han paa sin Tjener og befalede ham at gjøre hans Reisetøi istand. Herpaa forrettede Prindsen og Mobarek Vadskningen og de foreskrevne Bønner, og tiltraadte dernæst deres Reise.

Efter flere Dages Forløb kom de til en meget behagelig Plads, hvor de stege af Hestene. Mobarek befalede sine Tjenere at blive der og omhyggelig passe paa Bagagen, indtil han kom tilbage. Herpaa sagde han til Seyn: „Kom Herre, nu ville vi gaae videre alene; det skrækkelige Sted, hvor den niende Statue er gjemt, er ikke fjernt, og De vil nu behøve hele Deres Mod."

De kom snart til Bredden af en stor Sø, hvor Mobarek satte sig ned med disse Ord: „Vi maae over denne Sø." — „Hvorledes komme vi derover?" sagde Seyen, „vi have jo intet Fartøi." — „Der vil strax komme et," meente Mobarek; „Aandekongens Tryllebaad vil tage os ombord; men glem nu ikke, hvad jeg siger Dem. De maa være aldeles taus; hvor besynderlig Skipperen end seer ud, og hvad forunderligt der end forefalder, tal intet Ord; thi, hvis De gjør det, synker Fartøiet strax." — „Jeg kan tie," svarede Fyrsten. „De behøver kun at sige mig, hvad jeg har at gjøre, og det skal punktlig skee."

Medens han talte saaledes, viste sig pludselig paa Søen et Fartøi af rødt Sandeltræ, som havde en Mast af fiint Ambra og en blaa Atlaskvimpel. Der var kun en Styrmand ombord med et Elephanthoved og en Tigerkrop. Da Fartøiet var Fyrsten og Mobarek nær nok, greb Skipperen Begge, den Ene efter den Anden, med sin Snabel og satte dem op paa Fartøiet. Dernæst førte han dem i et Øieblik til den anden Bred, satte dem igjen iland med sin Snabel og forsvandt med

Skibet. — „Nu kunne vi igjen tale," sagde Mobarek. „Vi befinde os paa Aandekongens Ø, som ikke finder sin Lige i hele den vide Verden. See Dem kun overalt om. Kan der tænkes et deiligere Opholdssted? Betragt de med Blomster og allehaande vellugtende Urter smykkede Marker. Beundre disse skjønne Træer, som bøie sig til Jorden under Byrden af deres kostelige Frugter. Glæd Dem ved den harmoniske Sang af de tusinde i andre Lande ubekjendte Fugle." — Seyn kunde ikke see sig mæt paa al den Herlighed, der omgav ham, og opdagede ved hvert Skridt nye Skjønheder.

Endelig kom de til et Palads af fine Smaragder, omgivet med en bred Grav, ved Randen af hvilken der med Mellemrum stode høie Træer, som omskyggede hele Paladset. Ligeoverfor Døren, som var af massivt Guld, var der en Bro, som bestod af et eneste Fiskeskjæl, endskjøndt den omtrent var sex Favne lang og tre Favne bred. Foran denne Bro stod en Skare Aander af en umaadelig Størrelse, som bevogtede Slottet med vældige Koller af chinesisk Staal.

„Længere tør vi ikke komme," sagde Mobarek, „disse Aander vilde ellers dræbe os, og der hører en magisk Fremgangsmaade til at forhindre dem i at komme til os." Samtidig med at han sagde det, tog han af en Pung, han havde under sin Klædning, fire Strimler guult Taft. Det ene Stykke bandt han sig om Livet, det andet bandt han paa sin Ryg og gav dernæst Kongen de to andre Stykker til samme Brug. Dernæst udbredte Mobarek to store Tørklæder paa Jorden, lagde paa Randen af dem nogle Ædelstene, Moskus og Ambra, satte sig paa det ene af dem, lod Seyn sætte sig paa det andet og fortalte ham: „Jeg vil nu besværge Aandekongen, som beboer Paladset der foran os; gid

han komme uden Vrede! synes han ikke om vor Ankomst til ham, saa kommer han i Skikkelse af et frygteligt Uhyre, men billiger han vor Hensigt, saa vil han vise sig som en venlig Mand. Saasnart han kommer, maa De staa op, men uden at flytte en Fod fra Tørklædet, da De ellers ufeilbarlig vil omkomme, og sige til ham: „„Uindskrænkede Aandeherster, min Fader, Eders Tjener, blev bortkaldt af Dødsengelen; maatte Deres Majestæt altid beskytte mig, som De beskyttede ham!"" Spørger saa Aandekongen," tilføiede Mobarek, „hvilken Naade han skal indrømme Dem, saa svar: „„Herre, jeg beder Dem allerunderdanigst om den niende Statue.""

Da Mobarek paa denne Maade havde underviist Kong Seyn, begyndte han paa Besværgelsen. Snart blændedes de af en vedholdende Lynstraale, som paafulgtes af et Tordenbrag. Hele Den blev bedækket af et tykt Mørke; en Orkan brød frem; man hørte et frygteligt Skrig, og Jorden zittrede, som engang paa Dommedag Jorden vil blive rystet af Asrafyel (den Engel der, som Mohammedanerne tro, med sin Basun skal blæse til Opstandelse).

Seyn blev lidt urolig og var tilbøielig til at ansee denne Larm for et slet Forvarsel, men Mobarek, som vidste bedre Besked med, hvad det skulde betyde, sagde til ham: „Vær kun rolig, Alt gaaer godt." Virkelig viste ogsaa i samme Øieblik Aandekongen sig i Skikkelse af en smuk Mand, som dog havde noget Afskrækkende ved sig. Saasnart Seyn fik Øie paa ham, tiltalte han ham paa den Maade, som Mobarek havde foreskrevet ham. Aandekongen svarede leende: „Min Søn, din Fader var mig kjær, og hvergang han kom for at vise mig sin Ærefrygt, forærede jeg ham en Statue. Jeg holder ligesaameget af Dig. Det var mig, som fik din Fader til et Par Dage før sin Død at nedskrive

paa Atlasket de Ord, Du har læst. Ogsaa har jeg lovet ham at tage Dig under min Beskyttelse og skjænke Dig den niende Statue, som i Skjønhed overgaaer alle de andre. Jeg begyndte allerede at opfylde mit Ord, idet jeg viste mig som Olding for Dig i Drømme, og viste Dig det underjordiske Gemak med Urnerne og Statuerne. I Alt, hvad der er hændet Dig, havde jeg stor Andeel, eller var meget mere Aarsag deri. Jeg veed, hvorfor Du er her, og dit Forlangende skal blive opfyldt. Selv om jeg ikke havde lovet din Fader det, vilde jeg dog have opfyldt din Bøn; men iforveien maa Du ved Alt, hvad der gjør Eden hellig, sværge, at Du vil vende tilbage til denne Ø, og bringe mig en Pige, som er femten Aar gammel, aldrig har kjendt et Mandfolk, og ikke heller har ønsket at gjøre Bekjendtskab med noget Mandfolk. Desuden maa hun være en fuldkommen Skjønhed, og Du maa have saamegen Magt over Dig selv, at ikke det ringeste Ønske om at besidde Hende opstaaer i Dig, medens Du fører Hende hertil."

Seyn aflagde den dumdristige Ed, som blev afbrudt af Fordret ham. „Men," sagde han dernæst, „selv om jeg ogsaa er saa lykkelig at finde en Jomfru, som de vil have Hende, hvorledes kan jeg saa vide, at det er den rigtige?" — „Ja," svarede Aandernes Konge leende, „Du kunde jo let tage Feil; thi saavidt gaaer Adamsbørnenes Viisdom ikke; og jeg vil heller ikke stole derpaa. Jeg giver Dig et Speil, som skal være sikkrere end blotte Formodninger. Naar Du faaer en fuldkommen smuk Pige paa femten Aar, saa behøver Du blot at see i Speilet, hvis Du vil have Pigens Billede at see. Er Jomfruen kydsk, saa vil Glasset vedblive at være rent og klart, men løber det an, saa er det et sikkert Kjendetegn paa, at Pigen ikke altid har været sædelig eller dog idetmindste har næret utilladelige

Ønsker. Glem altsaa ikke din Ed; hold den som en Mand af Ære, ellers vil det, hvormeget jeg end holder af Dig, koste Dig Livet."

Seyn Alasnam besvoer ham paany, at han punktlig skulde holde Ord. Herpaa gav Aandernes Konge ham et Speil og sagde: „Min Søn, kom igjen, naar Du vil; her er det Speil, som Du skal betjene Dig af."

Seyn og Mobarek toge Afsked fra Aandernes Konge og vendte tilbage til Søen, hvor den elephanthovede Skipper igjen satte dem over. Dernæst opsøgte de deres Følge og reiste tilbage til Kairo.

Kong Seyn udhvilede sig i et Par Dage hos Mobarek; dernæst sagde han til denne: „Vi ville reise til Bagdad for der at søge at finde en Pige til Aandernes Konge." — „Er der ikke," svarede Mobarek, „her i Kairo smukke Piger nok!" — „De kan have Ret," svarede Fyrsten, „men hvorledes skulle vi kunne finde hende?" — „Det skal De ikke bryde Dem om, Herre," sagde Mobarek, „jeg kjender en meget snild gammel Kone, som jeg skal give den Forretning, og som vist vil skille sig godt fra den."

Den Gamle lod virkelig ogsaa Fyrsten see mange smukke unge Piger paa femten Aar; men naar han spurgte Speilet tilraads, saa fordunkledes altid denne Prøvesteen paa deres Dyd. Alle femtenaarige Piger i Byen bestode Prøven, men for ingen af dem blev Glasset reent og klart.

Da de nu saae, at der ikke var nogen kydsk Jomfru at finde i Kairo, saa begave de sig til Bagdad, hvor de leiede sig et Palads i den smukkeste Deel af Staden og begyndte at føre et lystigt Liv. De holdt aabent Taffel, og naar Alt i Paladset var mæt, bleve Resterne givne til Dervischerne, som levede godt deraf.

I samme Kvarteer som de boede en Iman ved

Navn Bubekir Munssin. Det var en forfængelig, stolt og misundelig Mand, som hadede de Rige, blot fordi han selv var fattig. Han hørte Tale om Seyn Alasnam og den Overflødighed, som herskede hos ham, og Mere behøvedes der ikke for at vække Uvillie hos ham mod dem. Ja han gik endogsaa saavidt, at han en Dag efter Aftenbønnen i Moskeen sagde til Folket; „Mine Brødre! Som jeg har hørt, boer der nu i dette Quarteer en Fremmed, som daglig forøder uhyre Summer. Maaskee er denne Ubekjendte en Forbryder, som i sit Hjem har røvet sin Formue og her gjør sig gode Dage. Lad os passe paa, mine Brødre. Hvis Kaliffen erfarer, at et saadant Menneske opholder sig her, saa straffer han os maaskee, fordi vi ikke have tilmeldt ham det. Jeg for min Deel, jeg vasker mine Hænder, og hvad der saa end kommer, min Skyld er det ikke.“ — Folket, som er let at overtale, raabte eenstemmig til Bubekir: „Det tilkommer Eder at melde det til Statsraadet.“

Imanen gik glad hjem og begyndte at opsætte en Memoire, som han den næste Dag vilde overrække Kaliffen; men Mobarek, som ogsaa havde overværet Bønnen og som de Andre hørt Imanens Tale, lagde fem hundrede Zechiner i et Tørklæde, pakkede forskjellige Silketøier ind og gik til Bubekir.

Imanen spurgte barskt om, hvad han vilde. „Fromme Mand,“ svarede Mobarek ydmygt, idet han gav ham Guldet og Toiet, „jeg er Eders Nabo og hengivne Tjener og kommer paa Kong Seyns Vegne, som boer i dette Quarteer. Han har hørt Tale om Eders store Fortjenester og givet mig det Ærinde at sige Eder, at han ønsker at gjøre Eders Bekjendtskab. Imidlertid anmoder han Eder om at modtage denne lille Present.“ — Ude af sig selv af Glæde svarede

Bubekir: „Vær saa god paa mine Vegne at bede Fyrsten om Forladelse, jeg er ganske skamfuld over endnu ikke at have besøgt ham, jeg vil imidlertid gjøre det godt igjen og skal strax imorgen bevidne ham min Ærefrygt."

Virkelig talte han den næste Dag efter Bønnen saalunde til Folket: „Enhver har, maae I vide, Fjender. Navnlig angriber Misundelsen dem, som have en stor Formue. Den Fremmede, som jeg talte til Eder om iaftes, er ingen Bedrager, som nogle Ildesindede havde meddeelt mig, men en ung Fyrste med mange gode Dyder. Vi maae derfor vel vogte os för at meddele Kaliffen noget Slet om ham."

Efterat Bubekir med disse Ord havde udslettet den slette Mening hos Folket om Seyn, gik han igjen hjem, tog sine bedste Klæder paa, og begav sig til den unge Fyrste, som modtog ham meget venligt. Efterat de havde udvexlet flere Høfligheder, spurgte Bubekir Fyrsten om han agtede at opholde sig længe endnu i Bagdad. „Jeg vilde blive saa længe," svarede Seyn, „indtil jeg har fundet en femtenaarig Pige, som er fuldkommen smuk og saa kydsk, at hun aldrig har kjendt eller ønsket at kjende noget Mandfolk." — „Det er noget meget Sjeldent, I der siger," tog Imanen tilorde, „og det vilde maaskee være forgjæves Umage, I gjorde Eder, hvis jeg ikke kunde vise Eder en saadan Jomfru. Hendes Fader har tidligere været Vizir, men har forladt Hoffet og i lang Tid levet paa et eensomt Sted, hvor han kun beskjæftiger sig med sit Barns Opdragelse. Hvis I ønsker det, Herre, skal jeg anholde hos ham om hendes Haand til Eder; han vil udentvivl synes godt om en Svigerson af Eders Stand." — „Jeg vil ikke anholde om Pigen," svarede Fyrsten, „førend jeg veed, om hun behager mig. Med Hensyn til hendes Skjøn-

hed kan jeg vel forlade mig paa Dem; men hvilken Borgen kan De give mig for hendes Dyd?" — „Hvilken Borgen forlanger I?" spurgte Bubekir. „Jeg maa see hende," svarede Seyn, „andet forlanger jeg ikke, førend jeg bestemmer mig." — „I er altsaa en god Physiognomist?" meente han smilende. „Kom nu med mig til hendes Fader, for at jeg kan bede ham om et Øieblik at bede Jer see hende i hans Nærværelse."

Bubekir førte nu Fyrsten til Viziren, som ikke saa snart havde hørt Seyns Stand og Hensigt, førend han lod sin Datter komme og befalede hende at tage Sløret af. Aldrig havde den unge Fyrste seet en saa fuldkommen og henrivende Skjønhed; han var ganske som besat derover. Saasnart han kunde komme til at prøve, om hun var ligesaa kydsk som smuk, trak han Speilet frem, og det blev reent og klart. Da han nu saae, at han havde fundet, hvad han søgte, bad han Viziren om hendes Haand. Man hentede strax Kadien, der blev opsat en Ægteskabskontrakt, de sædvanlige Bønner bleve fremsagte, og Seyn tog dernæst Viziren med sig hjem, hvor han beværtede ham paa det Prægtigste og gjorde ham betydelige Presenter. Dernæst sendte han sin Brud en Mængde Juveler med Mobarek, som førte hende til hans Huns, hvor Brylluppet blev feiret med al den Pragt, Seyns Rang fordrede.

Da alle Gjæster vare borte, sagde Mobarek til sin Herre: „Lad os nu ufortøvet bryde op til Kairo. Husk vel paa det Løfte, I har givet Aandernes Konge." — „Vi ville reise," svarede Fyrsten; „jeg maa holde mit Ord, imidlertid tilstaaer jeg, min kjære Mobarek, at jeg kun ugjerne adlyder Aandernes Konge. Den Pige, jeg nylig har ægtet, er saa henrivende deilig, at jeg gjerne vilde føre hende til Balsora og sætte hende paa Thronen." — „Gjør det ikke," svarede Mobarek. „Be-

herſk Deres Lidenſkab og hold Deres Ord til Aandernes Konge, hvad det end koſter." — „Sørg ſaa for, Mobarek," ſagde Fyrſten, „at jeg aldrig mere ſaaer det elſkværdige Barn at ſee; men jeg frygter kun for, at jeg allerede har ſeet hende altfor meget."

Mobarek traf alle Forberedelſer til Reiſen, og de vendte tilbage til Kairo, toge derfra Veien til Aandekongens Ø, og da de vare der, ſpurgte den unge Kone, ſom havde forholdt ſig rolig paa hele Reiſen, uagtet hun ikke havde faaet Lov at ſee ſin Mand: „Hvor ere vi? Er der endnu langt til min Gemals Stater?" — „Det er nu," ſvarede den Adſpurgte, „paa Tid at fortælle Eder Sandheden; Eders Giftermaal var kun et Middel til at bringe Eder bort fra Eders Faders Huus. I er ikke beſtemt for Thronen i Balſora, men for Aandernes Konge, ſom af Seyn. har forlangt en Pige ſom Eder." — Da hun hørte dette, braſt hun i Taarer, hvilket gik Fyrſten og Mobarek meget til Hjerte. „Forbarm Jer dog over mig," ſagde hun til dem, „jeg er en Fremmed, og I ſkulle ſtaae til Anſvar hos Gud for hvad I gjøre mod mig."

Hendes Taarer og Klager vare forgjæves; hun blev foreſtillet for Aandernes Konge, ſom betragtede hende opmærkſomt og ſagde ttl Seyn: „Fyrſte, jeg er tilfreds med Dig; Pigen, ſom Du har bragt mig, er henrivende og kydſk, og jeg glæder mig ved, at Du har vidſt at holde Ord. Vend tilbage til Dine Stater. Naar Du begiver Dig ned i det underjordiſke Gemak, hvor de otte Statuer ſtaae, vil Du der finde den niende, ſom jeg har lovet Dig. Jeg ſkal lade den bringe derhen ved mine Aander."

Seyn takkede Kongen og betraadte med Mobarek Tilbagereiſen til Kairo, hvor han imidlertid ikke dvælede længe; Ønſket efter at beſidde den niende Statue

lod ham paaskynde Afreisen. Imidlertid kunde han ikke andet end ofte tænke paa den opoffrede Skjønne. „Ak!“ sagde han til sig selv, „jeg drog hende bort fra hendes Faders Ømhed for en Aands Skyld. Hun havde visselig fortjent en bedre Skjæbne.“

Opfyldt af disse Tanker kom Seyn endelig igjen til Balsora, hvor hans Undersaatter af Glæde over hans Tilbagekomst foranstaltede store Festligheder. Han aflagde dernæst Regnskab for sin Moder om hans Reise og hun blev henrykt over, at han fik den niende Statue. „Kom min Søn,“ sagde hun, „vi ville beseer den; thi den staaer vistnok allerede i det underjordiske Gemak, som Aandernes Konge har lovet.“

Den unge Konge og hans Moder stege ned i det underjordiske Gemak og traadte ind i Statueværelset. Hvor stor var imidlertid ikke hans Forbauselse, da han istedetfor en Diamantstatue paa det niende Fodstykke fandt en fuldkommen smuk Pige, som han strax gjenkjendte som hende, han selv havde ført til Aandekongens Ø.

„Min Fyrste,“ begyndte hun, „udentvivl undrer De Dem over at see mig her. De tænkte at finde en større Kostbarhed, end jeg er, og angrer vistnok i dette Øieblik, at De derfor har gjort Dem saamegen Moie. De ventede en skjønnere Belønning.“ — „Ingenlunde,“ svarede Seyn, „Himlen er mit Vidne paa, at jeg flere Gange vilde bryde mit Ord til Aandernes Konge og beholde Dem for mig selv. Hvormegen Værdie jeg end kunde sætte paa en Statue af Diamanter, saa opveier den Lykke at besidde Dem fuldkommen denne. Jeg elsker Dem høiere end alle Verdens Diamanter og Skatte.“

Medens han endnu talte saaledes, rystedes det underjordiske Gemak af et Tordenskrald. Seyns Moder blev forskrækket, men Aandernes Konge, som strax kom

tilsyne, beroligede dem igjen. „Dronning," sagde han til hende, „jeg beskytter og elsker Deres Søn. Jeg vilde see, om han i hans Alder kunde tøile sine Lidenskaber. Vel veed jeg, at han ikke er bleven uberørt af denne Jomfrues Ynde og at han ikke ganske har afholdt sig fra at ønske at besidde hende; men jeg kjender altfor vel den menneskelige Skrøbelighed til at blive stødt derover, og jeg glæder mig over hans Tilbageholdenhed. Her er den niende Statue, som jeg har bestemt for ham; den er sjeldnere og kostbarere end alle de andre. Lev lykkelig," fortsatte han „med din unge Kone, og vil Du have, at hun skal være Dig urokkelig tro, saa elsk hende altid og hende alene. Giv hende ingen Medbeilerinde, og jeg indestaaer for hendes Troskab."

Aandefyrsten forsvandt ved disse Ord; den glade Seyn feirede endnu samme Dag sit Bryllup og lod sin Gemalinde udraabe til Dronning af Balsora. Herefter levede begge Ægtefællerne i trofast bestandig Kjærlighed i en lang Række Aar.

Kalifen Harun Alraschids Eventyr.

Mange Gange befinder man sig i en saa overordentlig glad Stemning, at man uvilkaarlig meddeler Noget af denne til Alle, man kommer i Berøring med. Derimod plages man undertiden af et saadant Tungsind, at man synes at være sig selv til Byrde, uden at kunne forklare sig eller Andre Grunden dertil. I den sidste Sindsstemning befandt Kalifen sig en Dag, da hans tro Storvizir Giafar indfandt sig hos ham. Han traf ham alene, hvad der sjelden var Tilfælde, og

strax bemærkede hans mørke Humeur, idet ikke engang saae efter ham, saa blev han staaende, indtil der værdiges ham et Blik. Endelig saae Kalifen op, men slog igjen strax Blikket til Jorden og blev saa staaende ligesaa ubevægelig som før.

Da Storviziren intet Uvilligt saae for sig, i Kalifens Blik, saa begyndte han:

„De Troendes Behersker, tør jeg spørge Eder om Grunden til et Tungsind, som ellers synes at være fjernet fra Eder?" — „Du har Ret," svarede Kalifen idet han forandrede sin Holdning, „at jeg er meget lidt tilbøielig til at være tungsindig, og uden Dig vilde jeg slet ikke have bemærket min nuværende Sørgmodighed, som jeg dog heller ikke vil lægge videre Vægt paa. Hvis ikke en Nyhed føre Dig til mig, saa gjør mig den Glæde, at udfinde Noget til min Adspredelse."

„De Troendes Beherster," gjensvarede Viziren, „kun min Pligt fører mig herhen, og jeg tillader mig at erindre Eder om, at I har paalagt Eder selv en Pligt, personlig i Eders Hovedstad at drage Omsorg for Ordenens Opretholdelse. Idag er det den dertil bestemte Dag og saaledes tilbyder der sig af sig selv en god Leilighed til at sprede de Skyer, som nu synes at bedække Eders sædvanlige gode Lune." — Kalifen svarede: „Det havde jeg glemt og Du erindre mig i et beleiligt Øieblik derom. Gaae derfor hen, for at klæde Dig om medens jeg vil gjøre det samme." — Esterat de begge havde klædet sig om som fremmede Kjøbmænd, forlode de alene Paladset, gjennem en hemmelig Havedør, som førte ind paa den fri Mark. I temmelig lang Afstand gjorde de deres Runde om Byen, uden at De stødte paa Noget, som stred mod den gode Orden, og lagde endelig deres Vei hjem over Broen, som forbinder begge Byens Dele. Her traf de en aldrende

Blind, som bad om en Almisse. Kalifen gav ham et Guldstykke, hvorved den Blinde øieblikkelig greb hans Haand og holdt den fast idet han sagde:

„Velædige Mand, hvem I end er, som Gud bevægede til at række mig en Almisie, nægt mig ikke Opfyldelsen af min Bøn, giv mig et Drefigen. Jeg har fortjent det og endnu eet til."

Med disse Ord gav han Slip paa Kalifens Haand, for at denne kunde give ham et Drefigen, men af Frygt for, at han skulde gaae bort uden at gjøre dette greb han fast i hans Klæder. Høilig forundret over dette Forlangende og over den Blindes Opførsel sagde Kalifen:

„Gode Mand, jeg vil vel vogte mig for ved en saa slet Behandling, at borttage alt det Fortjenstfulde ved min Almisse," og forsøgte at løsrive sig fra den Blinde, som med al Kraft holdt ham tilbage og svarede: „Tilgiv min Paatrængenhed, men giv mig et Drenfigen eller tag Eders Almisse tilbage, jeg kan kun under denne Betingelse modtage den, hvis I ikke vil krænke et helligt Løvte, og kjendte I Aarsagen vilde I holde mig for meget mildt straffet herved."

For at blive den Blinde qvit, gav Kalifen ham et let Drenfigen. Strax slap den Blinde ham, takkede og velsignede ham. Neppe havde Kalifen fjernet sig nogle Skridt, førend han sagde til Viziren: „Aarsagen til denne Blindes Opførsel mod Dem, som give ham Almisse, maae være af Vigtighed, og jeg kunde Ønske at lære denne at kjende. Vend derfor om og siig hvem jeg er og at han Imorgen ved Eftermiddagsbønnens Tid skal indfinde sig hos mig fordi jeg vil tale med ham." Storviziren gik altsaa hen, gav den Blinde en Almisse og et Drenfigen, meddeelte ham Kalifens Befaling og indhentede derpaa denne igjen. Ved at gaae videre

traf de i Byen paa en fri Plads en Mængde Mennesker, som saae paa en velklædt ung Mand, som reed rundt paa en Hest, med slappe Toiler og saaledes overdængede den med Pidskeslag og sporede den, at den var bedækket med Skum og Blod. Den forbausede Kalif spurgte de Omstaaende om Aarsagen dertil; men erfarede kun at den unge Mand allerede i nogle Dage paa den selvsamme Time mishandlede Hesten. Kalifen og Viziren fortsatte nu deres Vei, og den Første befalede Viziren at bestille den unge Mand til den næste Dag paa samme Tid som den Blinde.

Førend Kalifen igjen kom i sit Palads, bemærkede han i en af ham ikke længe betraadt Gade, en ny Bygning, som han antog tilhørte en eller anden Stormand. Han spurgte Giafar om han vidste, hvem den tilhørte. Denne svarede Nei; men forhørte sig strax hos en Nabo, der sagde ham, at den tilhørte Khodjah Hassan, kaldet Alihabbad, paa Grund af at han var Reebslager, samt at han selv havde seet ham drive Haandværket i sin Armod, men pludselig var Manden, uden at man vidste hvorledes, kommen til stor Formue, saa at han med Lethed havde kundet bestride Omkostningerne ved denne Pragtbygning. Dette berettede Storvizíren til Kalifen, som derpaa befalede ham ogsaa at tilsige Khodjah Hassan til den næste Dag i Paladset, samtidig med de to Andre.

Dagen efter forestillede Giafar, efter Eftermiddagsbønnen, de tre Personer for Kalifen og disse kastede sig ned for hans Trone. Da de igjen vare staaede op spurgte han den Blinde om hans Navn. „Jeg hedder Baba Abdallah," svarede denne. — „Baba Abdallah" vedblev Kalifen, „din Maade at bede om Almisse paa var mig igaar saa paafaldende, at jeg, uden at have mine Grunde til det Modsatte, vel skulde have vogtet

mig for at opfylde Dit Ønske, men derimod forhindret Dig, længere at afgive en offentlig Misgjerning. Jeg lod Dig kalde her, for at høre Grunden til Din slette Opførsel og deraf at see, om jeg endnu kan tillade Dig at give et som det synes slet Exempel. Tal altsaa uforbeholdent, hvorledes Du har faaet dette gale Indfald."

Rystet af denne Dadel, kastede Baba Abdallah sig igjen ned for Kalifen og begyndte, efter igjen at være staaet op:

„De Troendes Behersker, jeg beder om Tilgivelse for den Paatrængenhed, med hvilken jeg vovede at fordre og tvinge Noget, som virkelig synes at være mod al sund Fornuft. Jeg erkjender min Forbrydelse, men da jeg ikke kjendte Deres Majestæt, saa haaber jeg at De af Hensyn dertil vil tilgive mig. Gid at min Opførsel i Verdens Øine maae see ud som en Naragtighed, for Gud er det kun en maadelig Bod for min uhyre Synd, som jeg har begaaet, og som jeg ikke vil kunne affone om ogsaa alle Dødelige den Ene efter den Anden gav mig paa Øret. Deres Majestæt vil selv kunne bedømme det naar jeg har gjort Eder bekjendt med min Historie."

Den blinde Baba Abdallahs Historie.

„De Troendes Beherster" vedblev den Blinde, „jeg er født i Bagdad og arvede efter mine Forældre, som døde kort efter hinanden en lille Formue.

Uagtet jeg endnu var meget ung, ødelagde jeg det dog ikke, som unge Folk pleie, men gjorde mig al mulig Umage for at formere det. Jeg bragte det tilsidst

saavidt, at jeg eiede 80 Kameler, hvilke jeg udleiede til Karavanekjøbmænd, og som indbragte mig store Summer for hver Reise jeg gjorde i Eders Rige. I denne lykkelige Tid, kom jeg engang, fuld af Begjærlighed, efter at blive endnu rigere, med mine tomme Kameler tilbage fra Balsora, hvortil jeg havde bragt Vare, der skulde afskibes til Indien. I en afsidesliggende Egn, hvor der var god Græsgang, paa hvilken jeg lod mine Lastdyr græsse, talte jeg med en Dervisch der kom tilfods fra Balsora, og satte sig ved Siden af mig, for at hvile. Jeg spurgte ham, hvor han kom fra og hvor han vilde hen, og han gjorde mig de samme Spørgsmaal. Efter at vi gjensidig havde tilfredsstillet vor Nysgjerrighed, deelte vi vort Mundforraad og spiste sammen. Derefter underholdt vi os om ligegyldige Ting, indtil Dervischen sagde mig, at han vidste hvor der i Nærheden befandt sig en saa umaadelig Skat, at jeg dermed kunne belæsse mine 80 Kameler med Guld og Ædelstene, og at man endda neppe kunne mærke, at der var taget noget deraf.

Jeg blev derover ligesaa overrasket, som glad, og da jeg ikke ansaae Dervischen for en Vindbeutel, saa faldt jeg ham, ude af mig selv af Glæde, om Halsen.

„Gode Dervisch," sagde jeg, „jeg seer nok hvor lidet Du bryder Dig om denne Verdens Gods; hvortil nytter Dig da Kundskaben om denne Skat? Du er ene og kan kun transportere Lidt bort deraf. Viis mig hvor Skatten findes, jeg vil da belæsse mine 80 Kameler dermed og af Taknemlighed skjænke Dig een af dem." Jeg bod ham kun Lidt, men mig forekom det uhyre Meget; en saadan Havesyge havde bemestret sig mig, efter at han havde gjort mig denne Aabenbaring. Dette havde Dervischen formodentlig bemærket, og lod som han ikke hørte mit uforstandige Forslag, men sagde

roligt: „Min Broder, Du maa selv indsee, hvor lidet Dit Tilbud staaer i Forhold til den Velgjerning Du forlanger af mig. Jeg behøvede jo slet Intet at sige Dig om Skatten; at jeg har gjort det, maa overbevise Dig öm min gode Hensigt, at gjøre Din og min Lykke. Hør altsaa et rimeligt Forslag. Som Du sagde har Du 80 Kameler; jeg vil føre Dig til Skatten, hvor vi belæsse dine Kameler med Guld og Ædelstene, saameget de kunne slæbe, paa den Betingelse, at Du overlader mig de halve af Dyrene, tilligemed deres Ladning. Skjænker Du mig ogsaa 40 Kameler, saa faaer Du dog derfor ved mig, saameget at Du kan kjøbe Dig tusinde andre."

Dervischen fordrede siensynligt ikke noget Ubilligt; desuagtet syntes mig Aftrædelsen af de halve af mine Kameler, mig som et stort Tab, især ved Tanken om, at Dervischen da var ligesaa riig som jeg. Kort sagt, jeg belønnede allerede en frivillig Velgjerning, som jeg endnu ikke havde nydt, med Utak. Imidlertid overlodes der mig intet Valg; jeg maatte enten antage Betingelserne, eller hele mit Liv igjennem fortryde at have forskjertset Leiligheden, til at gjøre stor Lykke. Jeg samlede derfor strax mine Kameler, og vi brøde sammen op. Efter nogen Tid kom vi til en rummelig Dal med meget snevre Indgange, hvor Kamelerne kun enkeltviis kunne komme igjennem. De tvende Bjerge, som indesluttede Dalen, og i Halvkreds bagved afspærrede den vare saa høie og steile, at man ikke behøvede at frygte for at blive bemærket af Nogen. Efterat være ankommen dertil, sagde Dervischen: „Vi ere paa Pladsen, lad dine Kameler lægge sig ned paa Bugen, at vi lettere kunne belæsse dem. Derpaa vil jeg stride til Aabningen af Skatten." Jeg udførte dette; medens Dervischen tog et Fyrtøi frem, søgte tørre Qviste sammen

og antændte dem. Derefter kaſtede han noget Røgelſe paa og mumlede nogle uforſtaaelige Ord, hvorefter der ſtrax ſteg en rødlig Røg i Veiret. Han adſpredte denne Røg og øieblikkelig fremkom i de høie ſteile Klipper mellem Bjergene en Aabning, ſaa ſtor ſom en Fløidør, ſom med overordentlig Konſt var udarbeidet i Klippen, uden at man forinden havde kunnet opdage Syn dertil. Gjennem denne Aabning ſaae vi i en bred i Klippen udhugget Fordybning et pragtfuldt Pallads, ſom snarere ſynes bygget af Aander end af Menneſkehænder, ſaa driſtig og forbauſende var dets Form, hvorpaa jeg dog ikke dengang tænkte. Uden at opholde mig med Beundring af de umaadelige Skatte, ſom jeg ſaae foran mig, ſtyrtede jeg, ſom en Ørn ind paa ſit Bytte, efter en Bunke Guldſtykker og begyndte at fylde ſaamange ſom jeg kunde tænke at ſlæbe bort, i en Sæk, ſom jeg ſtrax havde grebet.

Sækkene vare ſtore og jeg havde gjerne fyldt dem til Randen; dog maatte jeg afpaſſe Byrden efter Kamelernes Styrke. Derviſchen gjorde ſom jeg, men holdt ſig mere til Ædelſtenene, og da han ſagde mig Grunden dertil, ſaa fulgte jeg hans Exempel. Endelig vare alle vore Sække mere ladede med Juvelerne end med Guld; vi ladede Kamelerne dermed, og behøvede blot igjen at lukke for Skatten og fjerne os.

Forinden det ſkete vendte Derviſchen nok engang tilbage til Skatten, hvor der ogſaa ſtod flere ſtore Vaſer af Guld og andre koſtbare Stoffer af de forſkjelligarteſte og kunſtneriſke Arbeider.

Af en af disſe Vaſer hentede han en lille Daaſe af en mig ubekjendt Træſort, tog den og puttede den ned paa ſin Barm, efterat han havde viiſt mig, at der ikke var Andet deri end en Salve. Derpaa lukkede han

Skatten paa den samme Maade, som han havde aabnet den og Klippen saae igjen ud som før.

Vi deelte nu vore Kameler, som vi lode staae op med vore Skatte. Jeg stillede mig i Spidsen for de Fyrgetyve, som hørte til min Part, Dervischen tog de Øvrige, som jeg havde afstaaet til ham, og saaledes droge vi sammen ud af Dalen indtil Chausseen. Her maatte vi skilles, fordi han vilde til Balsora og jeg til Bagdad. Efterat jeg havde udtalt min varmeste Erkjendlighed for at han netop havde valgt mig til at tage Deel i de umaadelige Skatte, i de stærkeste Udtryk, omfavnede vi hinanden hjertelig, sagde hinanden Levvel og droge derpaa hver sin Vei.

Men neppe havde jeg gjort nogle Skridt bag mine Kameler, som allerede vare noget forud i den dem anviste Retning, da Utakkens og Misundelsens Dæmon greb mig. Jeg beklagede Tabet af de 40 Kameler og endnu mere de Skatte, hvormed de vare ladede. „Dervischen bruger ikke hele denne Rigdom," sagde jeg mig, „han kan jo disponere over hele Skatten og hente saa meget han vil af den." Jeg fulgte altsaa den forteste Utaks Indgydelser og besluttede paa Stedet at fratage ham Kamelerne med deres Ladninger. I denne Hensigt holdt jeg mine Kameler an og løb efter Dervischen idet jeg af alle Livsenskræfter brølede at han skulde gjøre Holdt og ved Tegn lod ham forstaae at jeg vilde tale med ham. Han hørte mig og gjorde derpaa ogsaa Holdt.

„Min Broder," begyndte jeg, da jeg naaede ham, „neppe havde jeg forladt Dig, saa overlagde jeg, og tænkte over vore Stillinger, hvad Du maaskee neppe har gjort. Du er en god Dervisch, vant til et enligt Liv og uden andre Sorger og Forretninger, end at tjene Gud. Du veed vel altsaa neppe hvilken Byrde Du

paadrager Dig ved at overtage et saa stort Antal Kameler. Naar Du vil følge mit Raad, saa behold kun tredive, som vil skaffe Dig nok at bestille. Du kan forlade Dig paa min Erfaring i dette Punkt." — „Jeg troer, Du har Ret," svarede Dervischen, som ikke kunde gjøre mig Noget stridig, „og jeg tilstaaer ikke at have overlagt Sagen. Tilmed begyndte jeg nu allerede at blive bekymret.

Vælg Dig kun, som Du ønsker 10 Kameler og tag dem med i Guds Navn. Jeg tog altsaa 10 Kameler og lod dem vende om og følge efter mine øvrige. Den uformodede Lethed hvormed jeg havde erholdt disse 10, forøgede min Havesyge, og jeg smigrede mig med at jeg endnu med Lethed kunde faae ti til. Uden at takke ham for den nylig erholdte nye Gave, vedblev jeg: „Min Omsorg for Din Ro, lader mig ikke endnu stilles fra Dig, uden at bede Dig, endnu at tage i Betragtning, hvilket svært Arbeide det maa være for en med denne Forretning ubekjendt Mand at lede tredive Kameler. Du vil befinde Dig meget bedre ved at vise mig endnu en saadan Gunst som for lidt siden. Mit Raad udspringer ikke af Egennytte; men af reent Venskab. Let Dig derfor endnu for 10 Kameler og giv dem til mig, en Mand, hvem 100 Kameler ikke gjør mere Arbeide end een eneste."

Mine Ord fandt det ønskede Resultat; Dervischen gav mig uden al Modstand de ti Kameler og jeg var nu Herre over 60 Ladninger, hvis Værdi oversteg mangen en Fyrstes Formue. Men som den Vatersottige ved at drikke kun forøger sin Tørst, saa følte jeg ogsaa kun stærkere Begjær end tidligere til at bemægtige mig de øvrige 20 Kameler. Jeg fordoblede altsaa mine Bønner og min Paatrængenhed for at bevæge Dervischen endnu at give mig 10 Kameler til. Han gjorde

det udenvidere og hvad de øvrige 10 Kameler angik, saa omfavnede og kyssede jeg ham saalænge, og tiggede ham ikke at afslaae min Bøn, at jeg med Lethed ogsaa fik de sidste ti Kameler. — „Gjør en god Brug deraf, min Broder," tilføiede han, „dog forglem ikke, at Gud, kan borttage alle Rigdommene, ligesom han giver dem, naar vi Intet giver til de Fattige, som kun ere til i Verden, for at give den Rige Leilighed til ved Almisser af godt Hjerte, at erhverve sig stor Fortjeneste i hin Verden."

Men Forblindelsen var for stor, til at agte paa et heldbringende Raad. Ikke endnu tilfreds med de 80 Kameler og deres umaadelige Skatte, faldt det mig ind at Salvedaasen, som Dervischen havde taget til sig og viist mig, maaskee kunde være Noget endnu kostbarere end alle de Skatte jeg kunde takke ham for. Dette bevægede mig til ogsaa at forsøge om mulig at faae denne i min Besiddelse. Jeg havde lige omarmet ham og taget Afsked fra ham, da jeg igjen vendte mig om med de Ord:

„Endnu Eet, hvad vil Du da gjøre med Salvedaasen? Det synes mig saa ubetydelig, at den ikke synes at lønne din Møie at tage den med. Du kan vel ogsaa overdrage mig denne? Behøver vel en Dervisch som Du en saadan Salve." Gid Gud havde villet at han havde nægtet mig Daasen. Havde det skeet, saa havde jeg i mit Vanvid, da jeg tilmed var stærkere end ham, besluttet med Magt at fratage ham den, for at Ingen skulde kunne berømme sig af at besidde den mindste Andeel i Skatten. Men istedetfor at nægte mig dette, tog Dervischen den øieblikkelig ud af sin Barm og gav mig den saa venlig som mulig. „Der, tag den," sagde han, „for at Intet skal mangle

i din fuldkomne Tilfredshed. Kan jeg ellers tjene Dig i Noget, saa behøver Du kun at tale.''

Jeg aabnede Daasen, betragtede Salven og sagde: ,,Da Du er saa god og ikke bliver træt af Velvillie mod mig, saa beder jeg Dig endnu kun at meddele mig den nærmere Nytte af denne Salve.'' — ,,Den har en mærkværdig og vidunderlig Egenskab,'' svarede Dervischen, ,,naar Du nemlig stryger Noget af den over dit venstre Øie og paa Øienbrynene, saa seer Du alle Skatte, som ligge skjulte i Jordens Skjød, men bringer Du Noget over dit høire Øie, saa bliver Du blind.''

For at erfare denne vidunderlige Virkning paa mig selv, rakte jeg Dervischen Salven med Bøn om at stryge noget af Salven om mit venstre Øie, fordi jeg brændte af Utaalmodighed, at lære at kjende hvad der synes mig utrolig. Dervischen gjörde dette gjerne; jeg maatte lukke det venstre Øie og han strog det med Salven. Da jeg derefter aabnede det, saae jeg i Virkeligheden en Utallighed af Skatkamre, med saa mange og mangfoldige Rigdomme, at det vilde være mig umulig enkeltviis at beskrive dem. Men da jeg maatte holde det høire Øie fast med Haanden, og jeg derved blev træt, bad jeg Dervischen ogsaa at stryge mit høire Øie med Salven. ,,Det vil jeg vel gjøre, men betænk, at Du strax vil blive blind. Salven har som sagt denne Egenskab.'' Istedetfor at tro ham, indbildte jeg mig, at Salven endnu havde en Egenskab, som han vilde skjule for mig. Derfor indvendte jeg smilende, at denne Salve umulig kunde indeholde to saa modsatte Egenskaber. — ,,Og dog forholder det sig som jeg siger,'' gjensvarede Dervischen, kaldende Gud til Vidne derpaa, ,,og Du kan tro mig paa mit Ord.'' Men den uovervindelige Begjærlighed at betragte alle Jordens Skatte

og maaskee saa ofte jeg vilde, at tage Noget deraf, gjorde mig døv for enhver Advarsel. I min Forblindelse troede jeg, at Salven maaskee, smuurt over det høire Øie, havde den Egenskab at stille alle hine Skatte til dens Disposition, hvis Øie var smurt med Salven. Derfor trængte jeg ind paa Dervischen, for ogsaa at faae ham til at smøre mit høire Øie dermed, men han vægrede sig halsstarrig.

Efterat jeg har viist Dig saa meget godt," sagde han, „kan jeg ikke beslutte mig til at gjøre Dig ulykkelig. Betænk vel, hvad det er for en Elendighed at blive berøvet Synet, og skaan mig for den sørgelige Nødvendighed at tjene Dig i en Sag, som Du vil fortryde hele dit Liv igjennem." — Jeg drev imidlertid min Haardnakkethed til det Yderste. „Min Broder," sagde jeg temmelig bestemt til ham, „Du har hidindtil med Beredvilligheb givet mig Alt hvad jeg fordrede; skal jeg nu for en saadan Bagatels Skyld skilles utilfreds fra Dig? I Guds Navn tilstaae mig denne sidste Gunst. Hvad endogsaa Følgen maa blive, jeg skal ikke tilregne Dig men mig selv Skylden." Endnu vedblev Dervischen, saa godt han kunde, at modsætte sig, men da han saae, at jeg kunde tvinge ham, sagde han: „Da Du absolut vil det, saa skal jeg gjøre det." Han bestrøg altsaa mit høire Øie, som jeg holdt fast tillukket, med den hemmelighedsfulde Salve. Ak, da jeg atter aabnede det, herskede et tykt Mørke for begge mine Øine og siden den Tid er jeg blind. „Ulykkelige Derviſch," raabte jeg øieblikkelig, „hvad Du sagde mig, er altfor sandt. Uheldbringende Nysgjerrighed," føiede jeg til, „umættelige Tørst efter Rigdomme, i hvilken Afgrund af Ulykke har Du styrtet mig! Vel er jeg selv Skyld i Alt, men, kjære Broder, Du som er saa medlidende og velgjørende, findes der blandt de talrig vid-

underlige Hemmeligheder, som Du kjender, ingen, som igjen kan skaffe mig mit Syn?"

„Beklagelsesværdige," svarede Dervischen, „at Du ikke undgik denne Ulykke, var ikke min Skyld; men der skeer Dig kun efter Fortjeneste, og Du bøder for din Aandsforblindelse med din legemlige Blindhed. Vel er jeg i Besiddelse af mange Hemmeligheder, men ingen af dem kan skaffe Dig dit Syn tilbage. Gud alene, hvis Du troer paa ham, formaaer at hjælpe Dig. Han havde givet Dig Rigdomme, som Du ikke var værd, han har taget dem fra Dig igjen for igjennem mig at lade dem tilflyde mindre Utaknemlige end Du."

Videre sagde Dervischen ikke, og jeg kunde jo heller ikke see ham. Han overlod mig til min Bestyrtelse og Smerte, samlede mine 80 Kameler og drev dem foran sig til Balsora. Jeg bønfaldt ham om ikke at lade mig blive alene tilbage i min Elendighed og idetmindste tage mig med til den næste Karavan; men han forblev døv for mine Bønner og Veeklager. Blind og berøvet Alt, hvad jeg eiede, vilde jeg være omkommen af Hunger og Sorg, hvis ikke en den næste Dag fra Balsora forbikommende Karavane havde taget mig med og bragt mig til Bagdad. Fra en Mand, der, om end ikke i Magt og Vælde, dog i andre Henseender havde været en Fyrste liig, nedsunken til en hjælpeløs Tigger maatte jeg beslutte mig til at bede om Almisser, hvad jeg ogsaa hidtil har gjort. For dog nogenlunde at afsone min Brøde med Gud, paalagde jeg mig samtidig den Straf, at lade mig give et Dresigen af den veldædige Person som forbarmede sig over min Elendighed. „Og dette, de Troendes Behersker," vedblev den Blinde, „er Grunden til min Opforsel, som igaar forekom Eder saa sælsom og synes at maatte opvække Eders Uvillie. Jeg beder Eder derfor endnu som Eders Slave at tilgive

mig og underkaster mig villig den fortjente Straf. Ønsker I maaskee at overlægge den af mig paatagne Bod, saa er jeg forud overbeviist om, at I vil ikke finde den staaende i Forhold til min Forbrydelse?" Den Blinde taug, og Kalifen sagde til ham: „Baba Abdallah, Du har forsyndet Dig svært; imidlertid, Gud været lovet for at Du indseer dette og hidtil har paadraget Dig denne offentlige Bod. Det er dog ikke nok dermed; sæt Dig fra denne Stund paa et eensomt Sted og anraab herefter hver Dag i dine Bønner Gud om Tilgivelse. Men for at Betlen om Livets Ophold ikke skal afholde Dig herfra, saa kan Du daglig i din øvrige Levetid hæve fire Sølvdrachmer, som jeg vil udsætte for Dig, og som min Storvizir vil udbetale Dig. Gaae derfor ikke bort, førend han har fuldendt min Befaling." Baba Abdallah kastede sig ned for Kalifens Throne, og idet han atter reiste sig, nedbad han al mulig Held og Lykke over ham. Tilfreds med den Blindes Historie vendte Harun Alraschid sig nu til den unge Mand, som han havde seet mishandle Hoppen og spurgte ham om hans Navn. Denne svarede, at han heed Sidi Numann.

„Sidi Numann," begyndte derpaa Kalifen, „jeg har tilredet mange Heste i mit Liv og seet mange blive tilredne, men aldrig paa en saa barbarisk Maade, som Du igaar til Alles Ærgrelse gjorde. Du seer mig dog ikke ud som et vildt, grusomt Menneske, og da jeg veed, at Du i længere Tid hver Dag har behandlet din Hoppe paa en saa slet Maade, saa maa der vel ligge noget Besynderligt til Grund derfor. Jeg har altsaa ladet Dig komme for at sige mig Aarsagen dertil. Fortæl mig Sagen, som den er og fortie Intet."

Sidi Numann begreb let, hvad Kalifen vilde, men geraadede derved i Forlegenhed. Han stiftede flere Gange Farve og forraadede uvilkaarlig sin Bestyrtelse.

Imidlertid maatte han adlyde Kalifen. Derfor kastede han sig ned for Thronen, stod igjen op og forsøgte at tale, men forblev stum, mindre af Beklemthed over Kalifens Majestæt end for den nødvendige Fortælling. Den af Naturen meget gode Kalif viste dog ikke den ringeste Uvillie over Sidi Numanns Taushed.

Han mærkede let, at han enten manglede Dristighed eller at han var bleven rystet over den Tone, han var bleven tiltalt i, eller endelig, at han havde Ting at berette, som han hellere ønskede at holde hemmelige. For altsaa at opmuntre ham, sagde Kalifen: „Sidi Numann, sæt Dig; tænk Dig, at det ikke er mig, men en god Ven, hvem Du fortæller din Historie. Forekommer der noget i den, om hvilket Du troer, at det kunde fornærme mig eller sætte Dig i Forlegenhed, saa tilgiver jeg Dig forud. Vær derfor ganske ubekymret og tal saa aabent og uforbeholdent med mig som med din bedste Ven."

Kalifens Tiltale beroligede Sidi Numann, som endelig begyndte: „De Troendes Beherster, hvor stor endogsaa den Undseelighed er, som griber enhver Dødelig i Nærheden af Deres Majestæt og Deres glimrende Throne, saa foler jeg mig dog stærk nok til at troe, at denne ærefrygtfulde Engstelse ikke i den Grad skulde lamme min Tunge, at jeg ikke skulde kunne opfylde min Pligt ved at give Eder enhversomhelst udbedt Underretning om mig.

Om jeg end ikke udgiver mig for det fuldkomneste Menneske, saa er jeg dog heller ikke saa ond, at jeg har begaaet Noget, som strider mod Loven, eiheller har havt det til Hensigt og derfor behover at frygte for Eders Strenghed. Men hvor god endogsaa min Villie var, saa har jeg dog ikke været fri for Uvidenhedsfeil. Desuagtet siger jeg ikke, at jeg regner paa den Tilgivelse,

som Deres Majestæt forud har bevilget mig. Jeg underkaster mig meget mere Eders Dom og den Straf, som jeg har fortjent. At den Maade, hvorpaa jeg i nogen Tid har behandlet min Hoppe, synes paafaldende og afgiver et slet Exempel, tilstaaer jeg, men jeg haaber dog, at I vil finde Aarsagen vel begrundet og finde mig værdig mere til Medlidenhed end til Straf. For dog ikke mere at opholde Eder med en kjedelig Fortale, hør, hvorledes det er gaaet mig."

Sidi Numanns Historie.

„Jeg tier med min Herkomst," vedblev Sidi Numann, „da den ikke er glimrende nok til at fortjene Eders Majestæts Opmærksomhed. Af Lykkesgoder havde mine Forfædre ved deres Sparsomhed efterladt mig Saameget, som jeg kun kunde ønske for at kunne leve deraf som en retskaffen Mand i al Ligefremhed uden at falde Nogen til Besvær. Til min fuldkomne Lykke manglede jeg endnu kun en elskværdig Kone, som kunde besidde hele min Kjærlighed og oprigtig vilde elske mig igjen og dele min Lod. Men det behagede nu ikke vor Herre at skjænke mig en saadan. Derved fik jeg en, som strax Dagen efter Bryllupet begyndte at sætte min Taalmodighed paa Prove, hvorom kun den, som selv har det af Erfaring, kan tale. Da, ifølge vor Skik og Brug, Bryllupet bliver afsluttet, uden at man iforveien faaer sin Brud at see eller lærer hende at kjende, saa har en Ægtemand ingen skjellig Grund til Klage, naar hans Kone blot ikke er afskrækkende hæslig og vanskabt, og naar hendes Opførsel og Forstand kan gjøre saadanne legemlige Ufuldkommenheder gode igjen.

Efterat min Kone var bleven bragt hjem til mig med de sædvanlige Høitideligheder, og jeg for første Gang saae hende uden Slør, glædede jeg mig ved, at mine Forventninger om hendes Skjønhed ikke vare blevne skuffede. Jeg fandt hende fuldstændig efter min Smag. Dagen efter Bryllupet havde vi til Middag flere Retter. Da jeg kom ind i Spisestuen og ikke fandt hende der, lod jeg hende kalde. Jeg maatte vente længe, førend hun kom, men skjulte min Utaalmodighed. Vi satte os tilbords, og jeg begyndte med at spise Riis, som sædvanlig, med en Skee. Min Kone tog derimod op af et Etui, som hun havde i Lommen, en Slags Dreskee og førte dermed Risen kornviis til Munden, thi mere kunde hun ikke tage paa Skeen. Derover undrede jeg mig saare og sagde til hende: „Amine, (saaledes hed hun) har Du hjemme været vant til at spise Riis paa den Maade, eller gjør Du det kun, fordi Du ikke spiser meget, eller vil Du tælle de enkelte Korn for ikke den ene Gang at spise mere end een anden; thi hvis Du gjør det af Sparsommelighed og for at minde mig om, at jeg ikke skal ødsle, saa kan jeg forsikre Dig, at Du ikke behøver at nære nogen Frygt for, at vi derved skulde kunne ruinere os. Vi have, Gud være lovet, nok at leve af, uden at vi behøve at tage det saa knapt. Paalæg Dig derfor ingen Tvang, kjære Amine, og spiis saaledes, som Du seer mig spise."

Disse mine venlige Ord syntes dog idetmindste at have fortjent et høfligt Svar, men hun lukkede ikke Munden op for at sige et Ord og vedblev at spise paa samme Maade ja for at ærgre mig endnu langsommere. Istedetfor sammen med mig ogsaa at spise af de andre Retter, tog hun kun for kort Tid nogle Brødkrummer i Munden, omtrent saameget som en Spurv. Denne Egensindighed ærgrede mig, men jeg undskyldte

hende og indbildte mig, at hun jo ikke var vant til at omgaaes Mandfolk og endnu mindre en Ægtemand, i hvis Nærværelse man maaskee havde indpræget hende, at hun skulde vise Tilbageholdenhed, hvilket hun nu i sin Naivitet drev forvidt. Jeg tænkte ogsaa, at hun maaskee allerede havde spiist Frokost eller senere vilde spise sig mæt, hvilket afholdt mig fra at sige videre til hende derom eller tilkjendegive mit Mishag paa en Maade, som havde kunnet ærgre hende. Men ved Aftensbordet, den næste Dag og saa ofte vi spiste sammen, bar hun sig heller ikke anderledes ad, og jeg kunde da nok indsee, at en Kone ikke kunde leve af saa lidt Føde, og at der maatte skikke en Hemmelighed derunder. Derfor tog jeg min Tilflugt til Forstillelse og lod som om det slet ikke mere var mig paafaldende, i Haab om, at hun lidt efter lidt vilde forandre sig efter Ønske; men dette Haab var, som jeg senere erfarede, forgjæves.

En Nat, da Amine troede, at jeg laae i den dybeste Søvn, stod hun forsigtig op for ikke at vække mig. Jeg lod ogsaa som om jeg sov, for at erfare, hvad hun havde for, og saae da, hvorledes hun klædte sig fuldstændig paa og forlod Værelset. Neppe var hun borte, førend jeg stod op, kastede en Frakke over mig og iagttog gjennem et Vindue, som vendte ud til Gaarden, hvorledes hun aabnede Gadedøren og gik bort. Jeg ilede strax efter hende, fandt Døren staaende paa Klem og fulgte hende i Maaneskinnet til en Udkant ved vort Huus nærved Kirkegaarden. Dernæst steg jeg op paa en Muur, som stødte op til Kirkegaarden, og med den nødvendige Omsorg for ikke at blive bemærket, saae jeg derpaa Amine i Selskab med en Gule. Disse ere, som Deres Majestæt vil vide, onde, paa Marken omvankende Aander, som sædvanlig beboe gamle Ruiner, hvorfra de overfalde Vandringsmændene, dræbe og for-

tære den, og samtidig om Natten grave Ligene op paa Kirkegaarden. Ubeskrivelig var min Forfærdelse, da jeg saae min Kone i Selskab med denne Gule trække et nylig begravet Lig frem og dernæst give sig til paa Randen af Graven at spise deraf. Medens de holdt dette afskyelige Maaltid, talte de ganske gemytlig sammen, men da jeg var saa langt borte fra dem, kunde jeg ikke høre deres Samtale. Efterat de havde spiist sig mætte, kastede de Resterne af Liget ned i Graven igjen og fyldte den med Jord. Jeg lod dem blive tilbage og vendte saa hurtigt som muligt hjem, lod Gadedøren staae paa Klem, lagde mig igjen i Seng og lod, som om jeg sov. Kort efter kom Amine ogsaa snigende, klædte sig lydløst af og gik igjen i Seng, meget forundret, som det lod til, over, at jeg ikke havde bemærket det.

Tanken om den gruelige Begivenhed, jeg nys havde været Vidne, til og om at en af Deeltagerne laae ved Siden af mig, forhindrede mig i lang Tid fra at falde i Søvn. Endelig lykkedes det mig dog, men ved det første Kald til Morgenbønnen var jeg oppe og begav mig til Moskeen. Efter Bønnen begav jeg mig ud af Byen og tilbragte Morgenen med at spadsere i Haverne og tænke over, hvad jeg skulde gjøre for at bevæge min Kone til at forandre sin Levemaade. Jeg forkastede alle voldsomme Midler, som faldt mig ind, og besluttede kun at anvende Godhed. Derfor var jeg endnu raadvild, da jeg kom hjem, netop da vi skulde gaae tilbords. Da hun endnu stadig spiste Risen Korn for Korn, sagde jeg til hende: „Du veed, hvor høilig jeg Dagen efter vort Bryllup undrede mig over, at Du spiste saa lidt og paa en saa underlig Maade, at enhver anden Ægtemand vilde være bleven opbragt derover. Du veed endvidere, at jeg kun udtalte min For-

trydelse ved at bede Dig om ogsaa at spise af de andre Retter, som stode paa Bordet og vare tilberedte paa de forskjelligste Maader for at falde i din Smag. Siden den Tid har mit Maaltid altid været indrettet paa samme Maade, kun med Afvexling i Retterne; men alle mine Ønsker vare forgjæves, og Du har stedse lige til den Dag idag givet mig samme Anledning til Uvillie mod Dig. Men, Amine, sig mig, jeg besværger Dig at sige mig Sandheden, ere disse Retter ikke bedre end Ligkjød?"

Neppe vare disse sidste Ord komne over mine Læber, førend Amine, som strax mærkede, at jeg havde udspioneret hende den foregaaende Nat, geraadede i et frygteligt Raseri. Hendes Mund skummede, hendes Ansigt glødede, og Øinene sprang hende næsten ud af Hovedet. Jeg turde neppe af Forbauselse over dette gruelige Syn røre mig af Stedet, og formaaede ikke at sætte Noget imod den Ondskab, som min Kone førte imod mig i sit Skjold. Hun greb nemlig en Skaal Vand, dyppede sin Finger deri, idet hun mumlede nogle uforstaaelige Ord, sprøitede mig dermed i Ansigtet, og skreg vredt: „Elendige, modtag Straffen for din Nysgjerrighed og bliv en Hund!" — Hidtil havde jeg aldeles ikke antaget Amine for at være en Tröldqvinde; men neppe havde hun udtalt disse Ord, førend jeg mærkede, at jeg blev forvandlet til en Hund. Af Overraskelse og Forbauselse over den uhørte Forvandling faldt det mig slet ikke ind strax at tænke paa min Flugt, hvorfor hun fik Tid til at gribe en Stok og mishandle mig saaledes, at jeg endnu den Dag i Dag ikke kan begribe, hvorledes jeg slap derfra med Livet. Jeg flygtede for hendes Raseri ned i Gaarden men blev ogsaa forfulgt derhen af hende og kunde neppe med al Behændighed undgaae flere af hendes Slag. Udmattet og forbittret over Undvigel-

sen og ærgerlig, fordi hun ikke kunde ombringe mig, fandt hun paa et nyt Middel til at naae sit Formaal. Hun aabnede nemlig Gadedøren lidt og haabede at kunne knuse mig, naar jeg forsøgte at slippe ud derigjennem. Men selv som Hund mærkede jeg hendes hemmelige Anslag, og da vi ofte samtidig med den truende Fare faae Klogskab til at undgaae den, saa passede jeg ogsaa mit Snit saa godt, at jeg kom lykkelig ud og at kun Spidsen af min Hale blev lidt klemt. Af Smerte derover gjøede og hylede jeg, idet jeg løb langs ad Gaden, hvilket staffede mig mange andre Hunde paa Halsen, som bede mig. Jeg frelste mig endelig for dem ind i en Mands Boutik, som handlede med kogte Bedehoveder, Tunger og Been. Denne Mand tog ogsaa i Begyndelsen mit Parti og jagede de mig forfølgende Hunde bort. Jeg krob strax ind i en Krog men fandt ikke der den haabede Beskyttelse. Boutiksherren hørte nemlig til disse overdreven overtroiske Folk, som holde Hundene for at være urene Dyr og kunne ikke faae Vand og Sæbe nok til at vadske sig med, naar de ere komne i Berørelse med en Hund. Neppe vare derfor mine Forfølgere borte, førend han ogsaa søgte at faae mig paa Porten, hvilket imidlertid ikke lykkedes ham. Saaledes tilbragte jeg imod hans Villie Natten i hans Boutik, og jeg trængte meget til denne Rolighed for at komme mig efter Amines Mishandlinger. Da Manden den næste Dag, da der tidlig blev indkjøbt friske Varer, kom ind i Boutiken dermed, forlod jeg min Krog og sluttede mig til de andre Hunde paa Gaden, som vare blevne tillokkede af Kjødlugten og ønskede at faae lidt med af Stegen.

Efter hvad jeg kunde mærke, tog Manden ogsaa Hensyn til, at jeg endnu ikke havde rapset Noget i hans Boutik, og tilkastede mig større og lækkrere Stykker end

de andre Hunde. Da han var færdig med Uddelingen, vilde jeg vende tilbage til Boutiken, idet jeg saae venlig og logrende med Halen paa ham; men han modsatte sig dette paa det meest Bestemte med sin Stok, saa at jeg maatte fjerne mig. Et Par Huse derfra standsede jeg ved en Bagerboutik, hvis Eiermand ikke syntes mig at see saa fæl ud som den suurmulende Bedehovedsælger. Han var ved at spise Frokost og tilkastede mig et Stykke Brød, endskjøndt jeg ikke ved nogetsomhelst Tegn tilkjendegav at være sulten. Førend jeg gav mig ilav med det tilkastede Brød, saae jeg paa ham med en Hovedbevægelse og logrede med Halen, for at bevidne ham min Taknemmelighed, hvilket bragte ham til at smile. Jeg var egentlig ikke sulten, men jeg spiste dog Brødet, men langsomt for at antyde, at jeg kun gjorde det for at behage ham. Han lagde nok Mærke dertil og lod mig blive i sin Boutik. Derfor blev jeg ogsaa siddende der, med Ansigtet vendt mod Gaden, hvilket skulde sige det Samme, som at jeg nu blot trængte til hans Beskyttelse. Den indrømmede han mig da og kjærtegnede mig ogsaa, hvilket gav mig Haab om muligviis at turde komme ind i Huset. Dette gjorde jeg paa en Maade, som gav ham tilkjende, at det kun skete med hans Tilladelse, og han lod det ogsaa være godt. Ja, han anviste mig endogsaa et Sted, hvor jeg kunde ligge uden at være i Veien, og hvor jeg da ogsaa blev, saalænge jeg var hos ham. Jeg blev i det Hele taget godt behandlet og viste mig saa taknemlig derfor, som en Hund formaaer. Jeg tabte aldrig min Herre af Syne, og naar han vilde gaae ud, var jeg straxt i Hælene paa ham. At det morede ham, lagde jeg Mærke til, da han, naar han gik, uden at jeg vidste det, kaldte paa mig med Navnet „Rødkind," som han havde givet mig. Paa dette Tilraab ilede

jeg strax ud paa Gaden og løb frem og tilbage, indtil han kom. Saa ledsagede jeg ham, trofast, idet jeg snart var foran, snart bagved ham og fra Tid til anden saae paa ham for at forkynde min Glæde.

Jeg havde allerede i længere Tid været i dette Huus, da en Dag en Kone, som kjøbte Brød hos min Vært, gav ham et falskt Pengestykke. Bageren forlangte et andet istedetfor, men Konen paastod at det var ægte. Han vedblev imidlertid med sin Paastand og yttrede: „det er saa falskt, at min Hund, som dog kun er et enfoldigt Dyr, vil kunne see det. Kom herhen, Rødkind! raabte han og jeg sprang strax behændig op paa Bordet, hvor Bageren lagde Pengene hen for mig. „Er der ikke en falsk Mønt derimellem?" vedblev han. Jeg betragtede hvert enkelt Stykke, stjød det falske tilside med Poten og saae paa min Herre, som om jeg vilde vise ham den falske Mønt. Da han nu blot for Spøg havde beraabt sig paa min Dom, var han yderst forundret over at jeg raskt havde udfundet det rigtige Pengestykke. Konen blev nu nødt til at give ham andre Penge og neppe var hun borte, førend min Herre kaldte alle sine Naboer sammen, fortalte dem, hvad der var passeret og priste derved paa en overdreven Maade mit Talent. Man vilde overbevise sig om Sandheden af, hvad han sagde, og alle falske Penge, som bleve lagte for mig sammen med ægte, stjød jeg tilside med Poten. Ogsaa Konen fortaldte til alle sine Bekjendte det Eventyr, hun havde været Vidne til og Rygtet om min Dygtighed til at kjende Penge udbredte sig derfor i kort Tid ikke blot i hele Naboskabet og hele Qvarteret men ogsaa til hele Byen.

Nu manglede jeg ikke Beskjæftigelse hele Dagen, idet jeg maatte tilfredsstille Enhvers Nysgjerrighed, som kjøbte Brod hos min Herre. Han fik derfor tilsidst

saamange Kunder, at han neppe kunde tilfredsstille dem og roste mig, at jeg var en sand Skat for ham. Dette skaffede ham ogsaa mange Misundere; man gjorde Jagt paa mig og han turde ikke mere lade mig komme sig af Syne. Engang kom der ogsaa en nysgjerrig Kone og kjøbte Brød. Min sædvanlige Plads var nu paa Betalingsbordet, og hun kastede 6 Møntstykker hen til ham. Der var deriblandt et falskt, som jeg strax udfandt. „Det er rigtigt" sagde Konen, „det er et falsk; Du har ikke taget Feil."

Dernæst saae hun endnu længe forundret paa mig og gav mig, da hun gik bort, et Tegn til, at jeg skulde følge efter hende, uden at Bageren bemærkede det. Hvormeget jeg endnu stedse tragtede efter at blive befriet fra den sælsamme Forvandling, og endskjøndt jeg indbildte mig, at Konen maaskee vidste Besked med min Ulykke, lod jeg hende dog gaae og nøiedes med at see efter hende. Efterat hun havde gaaet nogle Skridt, vendte hun sig om og gav mig paany Opfordring til at følge hende. Nu betænkte jeg mig ikke længer, og da min Herre netop var ved at rense Ovnen, sprang jeg ubemærket ned af Bordet og løb efter Konen, som syntes noget forundret derved. Ankommen til sit Hjem, aabnede hun Døren, gik ind og sagde til mig. „Kom ind; Du skal ikke angre, at Du har fulgt mig."

Hun tog mig med sig paa sit Værelse, hvor jeg saae en ung Pige sidde og brodere. Det var den medlidende Kones troldkyndige Datter. „Der mit Barn! „begyndte den Gamle," har Du Bagerens berømte Hund, som saa godt kan skjelne falske Penge fra ægte. Du veed, at jeg allerede forlængesiden har sagt, at det kunde være et fortryllet Menneske. Idag fik jeg det Indfald at kjøbe Brød hos denne Bager og overbevise mig om Sandheden af, hvad Folk fortælle. Det er

ogsaa lykkedes mig at faae Hunden til at følge mig. Hvad mener Du? Har jeg taget feil i min Formodning?"

„Du har ikke taget feil, kjære Moder," svarede Pigen, „og jeg skal strax give Dig Beviser derpaa". — Dermed stod hun op, tog en Skaal Vand, besprøitede mig med denne og sagde: „Er Du født som Hund, saa vedbliv at være det; men har Du været Menneske, saa antag din forrige Skikkelse." Øieblikkelig løste Fortryllelsen sig, og jeg var et Menneske som før. Gjennemtrængt af denne store Velgjerning faldt jeg paa Knæ for Pigen, kyssede hendes Kjole og sagde: „Jeg føler Saameget Deres uforlignelige Godhed mod en Ubekjendt, at jeg beder Dem selv angive, hvorledes jeg paa en værdig Maade kan lægge min Taknemlighed for Dagen, eller rettere sagt, disponeer over mig som over Deres Slaver. Men for at De kan vide, hvem jeg er, skal jeg i faa Ord fortælle min Historie." Jeg sagde hende, hvem jeg var, hvorledes det var gaaet til med mit Giftermaal med Amine, og takkede sluttelig Moderen for den store Lykke, hun havde skaffet mig. „Sidi Numan," svarede Datteren, „tie med Deres formeentlige Forbindtlighed mod mig; den Bevidsthed, at jeg har ydet en vakker Mand en Tjeneste, er mig nok. For at tale om Deres Kone, saa har jeg kjendt hende for hendes Giftermaal, og vidst, at hun forstod sig paa Trolderi, da jeg har lært hos samme Lærerinde som hun. Vi have ogsaa ofte talt sammen, naar vi vare i Bad, vi harmonerede imidlertid ikke sammen, og saa afbrød jeg enhver Forbindelse med hende, hvorfor jeg heller ikke kan undre mig over hendes Slethed. Hvad Dem selv angaaer, saa er det ikke nok, at De er bleven løst fra Fortryllelsen, De maa straffe hende, den onde Qvinde, efter Fortjeneste, idet De vender hjem og hævder den

Dem tilkommende Anseelse. Tal imidlertid med min Moder; jeg skal strax være her igjen."

Min Befrierske traadte ind i Cabinettet, og medens hun blev der, yttrede jeg endnu engang til Moderen, hvormeget jeg var hende og hendes Datter forbunden. Hun svarede: „Min Datter er, som De seer, ligesaa erfaren i Trylleriet som Amine; men hun gjør en god Brug deraf, saa at De med Forbauselse vil høre, hvormeget Godt hun har gjort og endnu daglig gjør ved sin Videnskab."

Hun begyndte netop at fortælle mig om et Vidunder, hun selv havde været Vidne til, da hendes Datter kom tilbage med en lille Flaske i Haanden og begyndte: „Sidi Numan, jeg har seet af mine Bøger, at Amine ikke er hjemme i dette Øieblik, men strax vil vende hjem. De udsige dernæst, at den Troløse for Deres Tjenere hykler stor Uro over Deres Fraværelse og har fortalt dem, at De ved Middagsbordet fik en Forretning, som havde tvunget Dem til strax at gaae ud. De havde derved ladet Døren staae aaben, og en Hund var smuttet ind, som hun kun ved dygtige Prygl havde kunnet jage bort igjen. Vend derfor strax tilbage til Deres Hjem med denne lille Flaske, og bliv i Deres Værelse, indtil Amine kommer hjem. Gaae hende saa imøde i Gaarden og hun vil da, forskrækket over Deres pludselige Hjemkomst, vende om og flygte. De maa saa besprøite hende med Vand af denne lille Flaske og sige dristig: „„Modtag Straffen for Din Ondskab!"" — Følgerne vil De nok faae at see."

Jeg lagde nøie Mærke til disse Ord, og da Intet mere holdt mig tilbage, tog jeg den varmeste Afsked med Moder og Datter forsikkrende Dem om min evindelige Taknemmelighed. Alt gik, som Tryllerinden havde sagt. Amine skreg høit, da hun saae mig; ufortøvet

besprøitede jeg hende med Vand, udtalte de Ord, jeg havde lært, og strax blev min Kone forvandlet til en Hoppe. Det er den samme, som Deres Majestæt har seet igaar.

Jeg greb strax den Overraskede ved Manken og trak hende, trods al hendes Modstriden, ind i min Stald. Her gav jeg hende en Grime paa, bandt hende under de heftigste Bebreidelser for hendes Ondskab fast til Krybben, og pidskede hende saalænge jeg kunde, men foretog mig hver Dag at give hende en saadan Lection. De Troendes Behersker," sluttede Sidi Numan sin Historie, „forhaabentlig vil De ikke misbillige min Opførsel, men tilgive, at et saa ondskabsfuldt og farligt Fruentimmer er bleven behandlet med mere Skaansomhed, end hun har fortjent."

„Det var da en mærkværdig Historie," svarede Kalifen, „og Din Kones Ondskab er ikke til at undskylde. Jeg fordømmer heller ikke den Maade, hvorpaa Du hidtil har tugtet hende. Men Du maa ogsaa betænke, hvor stor den Straf er at see sig fornedret til Dyr, og jeg ønsker, at Du lader Dig nøie med at have ladet hende bode i denne Stilling. Ja, jeg vilde endogsaa befale Dig hos den unge Troldqvinde at bevirke Løsningen af dette Trylleri, hvis jeg ikke frygtede for, at Du derefter vilde udsætte Dig for en endnu være Skjæbne end den, Amine har paaført Dig."

Kalifen vendte sig nu til den Tredie af dem, som Giafar havde bestilt til ham, og begyndte: „Khodjah Hassan, da jeg igaar kom forbi dit Huus, forekom det mig saa prægtigt, at jeg gjerne vilde vide, hvem det tilhørte, og jeg erfarede da, at Du havde ladet det bygge, efterat Du tidligere havde drevet en Haandtering, hvoraf Du neppe kunde leve. Man sagde mig ogsaa, at Du gjorde god Brug af Din Rigdom, og Dine Na-

boer talte kun fordeelagtigt om Dig. Alt dette glædede mig, og i den Overbeviisning, at Forsynet havde velsignet Dig paa overordentlige Veie, vilde jeg gjerne erfare lidt derom af Din egen Mund. Vær derfor ganske aabenhjertet, for at jeg kan glæde mig ved Din Lykke. For imidlertid at betage Dig enhver Mistanke om mine mulige Hensigter dermed, saa lover jeg Dig min Beskyttelse til, at Du skal kunne nyde Dit Liv uforstyrret."

Efter disse Kalifens Forsikkringer kastede Khodjah Hassan sig ned for hans Throne og begyndte, efterat han igjen var staaet op: „De Troendes Behersker, enhver Anden, som ikke følte sin Samvittighed saa reen som jeg, vilde være bleven forskrækket ved den Befaling, jeg fik, til at indfinde mig hos Deres Majestæt. Da jeg imidlertid er mig bevidst aldrig at have forseet mig mod Dem eller mod Lovene, saa frygtede jeg kun for ikke at kunne udholde Glandsen af Deres Majestæt. Raabet om Deres Godhed overvandt imidlertid alle mine Betænkeligheder, og jeg var overbeviist om, at De selv vilde indgyde mig Mod til at give Dem de ønskede Oplysninger. Deres Majestæt har ogsaa nylig gjort det, samt lovet mig Deres mægtige Beskyttelse uden at vide, om jeg ogsaa fortjener den. Alligevel haaber jeg, at De vil blive ved de for mig saa dyrebare Tanker, naar jeg, efter Deres Befaling, fortæller mit Eventyr."

Ved disse Yttringer vilde Hassan sikkre sig Kalifens Velvillie; og efterat han havde overlagt Lidt, hvad han vilde sige, begyndte han at fortælle:

Khodjah Hassan Alhabbals Historie.

„De Troendes Beherster, for bedre at kunne fremstille, hvorledes jeg er kommet til min store Formue,

maa jeg først tale om to af mine fortrolige Venner. De ere Borgere i Byen, leve endnu og kunne bekræfte Sandheden af mit Udsagn. Dem kan jeg, næst efter Gud, takke for Kilden til alt Godt for mig, min hele Lykke. Disse to Venner hedde Saadi og Saad. Saadi er overordentlig rig og har stedse været af den Anskuelse, at man ikke her i Verden kunde leve lykkelig, uden naar man havde saa mange Penge, at man kunde leve uafhængig af Andre. Saad er derimod af en anden Mening. Han antager vel, at man maa have Saameget, som man behøver til at leve af, men paastaaer, at Dyden skal udgjøre Menneskets Lykke uden anden Sammenhæng med denne Verdens Goder end saavidt de ere fornødne til efter Forholdet at kunne meddele dem til andre. Saad lever selv i saadanne Omstændigheder meget lykkelig og tilfreds. Uagtet Saadi saaledes saa at sige er aandelig rigere end han, bestaaer dog mellem Begge et inderligt Venskab og den Rigere holder sig ikke for mere end hiin. Med Undtagelse af det ene nævnte Punkt have de aldrig været uenige og have desuden altid været enige.

Da deres Samtale en Dag omtrent dreiede sig om det samme Thema, paastod Saadi, at de Fattige blot vare fattige, fordi de vare fødte saaledes eller havde ødelagt deres Formue, eller fordi uforudseet Ulykke havde ødelagt dem. „De ere det kun," vedblev han, „fordi de aldrig have kunnet bringe saamange Penge sammen, at de derved kunde arbeide sig ud af deres Elendighed. Kunde de bringe det saavidt og anlagde de deres Kapital paa en fornuftig Maade, saa troer jeg, at de ikke blot vilde blive velhavende men med Tiden endogsaa rige." — Saad var ikke enig med ham heri og sagde: „Det Middel, Du der foreslaaer til at gjøre en Fattig rig synes mig ikke at være sikker. Jeg troer, at en

Fattig ligesaa sandsynlig kan blive rig paa enhver anden Maade. Man har ofte ved et Tilfælde større Lykke end ved en Sum Penge, som Du paastaaer, hvor sparsommelig man end er og hvormeget man end bestræber sig for at forøge den." — Saadi svarede: For at forsøge at overbevise Dig om Sandheden af min Anskuelse, vil jeg skjænke en Sum, saa stor, som jeg synes den er tilstrækkelig, til en fattig Haandværker, der, fra sin Fødsel fattig, blot har at leve af, hvad han hver Dag kan fortjene ved sine Hænders Gjerning. Mislykkes Beviset for mig, saa kan Du jo see til, om Du kan have bedre Held med Dig med din Methode."

En Spadseretour førte nogle Dage efter denne Samtale begge Vennerne gjennem det Quarteer, hvor jeg drev mit Rebslagerhaandværk, saaledes som jeg havde lært det af min Fader. Min Klædedragt og hele min Indretning viste min Fattigdom, og idet Saad ihukom Saadis Forslag, begyndte han: „Hvis Du ikke har glemt dit fortræffelige Forsæt, saa er her en Mand," derved pegede han paa mig, „som jeg længe har seet drive sit Rebslagerhaandværk uden at komme videre derved. Han er din Godhed værdig og egner sig fuldkommen til Forsøget."

„Jeg kan saa godt erindre mig denne min Beslutning," svarede Saadi, „at jeg endogsaa har de nødvendige Penge hos mig, da jeg kun har ventet paa en Leilighed til at indlede Sagen i din Nærværelse." — Begge Vennerne gik nu hen til mig, og da jeg saae, at de vilde tale med mig, saa holdt jeg op med mit Arbeide. De hilste paa mig, og Saadi spurgte derefter om mit Navn.

„Herre," svarede jeg efterat have gjengjældt deres Hilsen, „jeg hedder Hassan, og paa Grund af min Haandtering pleier man at kalde mig Hassan Alhabbal."

— „Hassan," tog Saadi igjen tilorde, „da ethvert Haandværk ernærer sin Mester, saa er dette vel ogsaa Tilfældet med Dig, og det undrer mig derfor ogsaa, at Du ikke har Saameget tilovers, at Du kan udvide Din Forretning." — „Herre," svarede jeg, „det vil De ikke undre Dem over, naar jeg siger Dem, at hele min Fortjeneste, naar jeg arbeider fra Morgen til Aften, neppe er tilstrækkelig til at mætte min Familie med Brød og Gemyse. Jeg har Kone og fem smaae Børn. Det hører der Endeel til, og der er Meget, som skal anskaffes til en saadan Husholdning, hvor lille den end er. Vi ere desuagtet tilfredse og takke Gud for vor nøisomme Charakteer, som gjør, at vi ikke savne Noget, saalænge vi have vort daglige Udkomme og ikke behøve at bede Nogen om at hjælpe os." — „Ja, det betager mig jo hele min Forundring," sagde Saadi; „men naar jeg nu forærede Dem tohundrede Guldstykker, saa vilde Du vel gjøre et godt Brug deraf, og troer Du, at Du ved Hjælp deraf i kort Tid vil kunne blive ligesaa rig som den største Mester i Dit Fag?"

„Herre," svarede jeg, „De seer altfor venlig ud, til at De skulde ville drive Gjæk med mig; Deres Tilbud er derfor vistnok alvorlig meent. Jeg er derfor saa fri at sige Dem, at en langt mindre Sum vilde være nok til ikke blot at gjøre mig ligesaa rig som de Første i mit Fag, men ogsaa til at skaffe mig Saameget som Alle de Andre i den store By, hvor folkerig den end er."

Den ædle Saadi viste strax, at han havde meent det alvorligt, idet han tog en Pung frem, trykkede mig den i Haanden og sagde: „Tag her de tohundrede Guldstykker og gid Gud maa give Dig sin Velsignelse, at Du kan have rigtig Nytte af dem. Det vilde glæde mig og min Ven Saad meget, hvis disse Penge kunde

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

13

Oettinger's Bog & Steentr

hjælpe til at gjøre Dine Omstændigheder bedre, end de nu ere.“ Da jeg havde taget Pengene til mig, kunde jeg neppe tale for Rørelse og Taknemlighed. Uvilkaarlig udstrakte jeg Haanden efter Sømmen paa hans Kjole, for at kysse den; men han traadte tilbage og gik videre med sin Ven.

Da jeg derefter igjen tog fat paa mit Arbeide, begyndte jeg at tænke paa, hvor jeg skulde finde et sikkert Skjulested for Pengene, da intet saadant fandtes i min fattige Bopæl. Da jeg som andre fattige Folk pleiede at gjemme mine Par Skillinger i min Turbans Folder, saa gik jeg i min Forlegenhed hjem fra Arbeidet, og foregav, at jeg vilde bringe Noget iorden ved min Turban. Jeg traf nu mine Forsigtighedsregler, idet jeg tog ti Guldstykker af Pungen for at bruge dem til nødvendige Udgifter og gjemte Resterne i Folderne af min Turban, uden at min Kone eller mine Børn havde nogen Anelse derom. Endnu samme Dag kjøbte jeg mig et godt Forraad Hamp, og da vi i lang Tid ikke havde havt Kjød paa Bordet, gik jeg ud og kjøbte noget til Aftensmad.

Da jeg bar det i Haanden hjem, skjød pludselig en sulten Grib ned derpaa og vilde have røvet det fra mig, hvis jeg ikke havde holdt meget fast. Uagtet jeg gjorde Modstand, aflod Rovfuglen dog ikke fra sit Angreb, men ligesom kjæmpende med mig, hvorved min Turban ulykkeligviis faldt af. Strax opgav Gribben Kjødet, styrtede sig over Turbanen og fløi bort dermed, førend jeg kunde forhindre det. Jeg udstødte derfor et saa forfærdeligt Skrig, at alle Mennesker, som vare i Nærheden, bleve forskrækkede og derefter stemmede i med, fordi disse Rovfugle undertiden derved kunne bevæges til at lade deres Bytte fare. Men Gribben lod sig ikke forvirre og snart havde jeg tabt baade den og Turbanen

med mine Penge af Syne. Høist bedrøvet over dette Tab kom jeg hjem. Jeg maatte nu ogsaa kjøbe mig en anden Turban, som igjen formindskede de ti Guldstykker, jeg havde taget af Pungen. Hvad endnu var tilovers, kunde umulig slaae til til at virkeliggjøre de skjønne Forhaabninger, som jeg havde næret. Derhos piinte den Tanke mig, at min Velgjører maatte blive meget utilfreds med sin ilde anvendte Godgjørenhed, saasnart han fik at høre, hvad der var hændet mig, hvilket han maaskee, paa Grund af dets Usandsynlighed, endogsaa vilde anse for en Usandhed. Imidlertid lod jeg mig selv og min Familie nyde Godt af de 10 Guldstykker, saalænge de sloge til; men snart var jeg ikke bedre faren og saae mig atter hensat i Umuligheden af at arbeide mig op. Ikkedestomindre afholdt jeg mig fra at knurre og sagde: „Gud har villet prøve mig, idet han gav mig Formue, da jeg mindst ventede det. Han tog det imidlertid strax igjen, fordi det nu syntes ham saa, og jeg vil prise ham derfor, som jeg altid har priset ham. Hans Villie skee!"

Saadanne Tanker opfyldte mig, medens min Kone var utrøstelig over det Tab, jeg havde lidt, og hvorom jeg ikke kunde undlade at underrette hende. Ogsaa til mine Naboer var undsluppet mig et Par Ord om de med Turbanen tabte 190 Guldstykker; men de loe mig ud, fordi de vidste at jeg var fattig.

Omtrent sex Maaneder efterat Gribben havde ranet mine Penge, gik Vennerne igjen forbi mit Huus. Saad kom derved i Tanker om mig og sagde til Saadi: „Vi ere her i Nærheden af den Gade, hvor Hassan Alhabbal boer. Lad os see, om de tohundrede Guldstykker, som De har givet ham, paa nogen Maade have bidraget til at bringe ham i bedre Omstændigheder end den, vi fandt ham i." — „Meget gjerne," svarede Saadi.

Dermed gik Vennerne ind i den Gade, hvor jeg boede, og Saad, som først blev mig vaer, yttrede til Saadi: „Jeg troer, Du triumpherer for tidlig. Der er Hassan Alhabbal; men jeg synes ikke at spore den mindste Forandring ved ham, med Undtagelse af, at han har faaet en lidt daarligere Turban. Overbeviis Dig selv, om jeg har Ret." Saadi kunde ikke, da han kom nærmere, andet end iagttage det Samme, og kunde saa lidt forstaae det, at han af Forundring slet ikke talte til mig.

Saad maatte derfor tage Ordet og sagde efterat have givet mig den sædvanlige Hilsen: „Nu, Hassan, vi spørge Dig ikke først, om hvorledes det er gaaet Dig, siden vi saaes sidst; thi de tohundrede Guldstykker have naturligviis forbedret dine Omstændigheder." — „Ædle Herrer," svarede jeg, henvendende mig til Begge, „det gjør mig inderlig Ondt at maatte sige dem, at deres Ønsker og Forhaabninger ligesaalidt ere gaaede i Opfyldelse som mine egne, skjøndt de vistnok have været berettigede til at vente det og jeg selv haabede det. De ville maaskee neppe troe det Uheld, som er vederfaredes mig; og alligevel forsikrer jeg Eder ved Alt, hvad der er helligt, at Alt, hvad jeg siger, er den reneste Sandhed!" Jeg fortalte dem nu det Samme, som jeg nylig har havt den Ære at fortælle Eders Majestæt; men Saadi vilde ikke vide noget deraf at sige: „I vil kun have os til Bedste, Hassan!" sagde han. „Det, I der fortæller, er jo noget aldeles Utroligt. Gribbene bryde sig ikke om Turbanner, men søge anden Tilfredsstillelse for deres Sult. Men Du har kun baaret Dig ad som Alle Andre af din Stand. Faae de en uventet Fortjeneste, saa lade de Arbeide være Arbeide og more sig, saalænge deres Penge vare. Ere de allesammen borte, saa ere de igjen i deres tidligere Elendighed, og de blive kun stikkende deri, fordi de fortjene det og

gjøre sig selv uværdige til Velgjerninger!" — Jeg svarede: „Herre, jeg udholder taalmodig alle deres og endnu værre Bebreidelser, skjøndt jeg ikke troer at have fortjent dem. Sagen er saa velbekjendt i hele Quarteret her, at ethvert Barn kan bevidne Sandheden deraf."

Saad tog mit Parti og fortalte sin Ven mange andre ikke mindre overraskende Historier om Gribbe, at han tilsidst troede sig overbevist, tog sin Pung og udbetalte mig paany tohundrede Guldstykker, som jeg af Mangel paa en Pung, puttede ind paa Brystet. „Hassan," sagde han til mig, da han havde givet mig Pungen, „jeg vil igjen forære Dig en saadan Sum, men pas nu vel paa disse Penge og lad dem ikke komme bort, og tab ikke Fordele, som Du allerede kunde have havt med de andre Penge." — Jeg forsikkrede ham, at min Taknemmelighed for denne hans anden Gave var saameget større, som jeg ikke havde fortjent den og at jeg vilde gjøre alt Muligt for at benytte hans gode Raad. Jeg vilde tale endnu mere; men han tillod det ikke og gik videre med sin Ven. Saasnart de vare borte, gik jeg fra mit Arbeide hjem, hvor jeg hverken traf Kone eller Børn. Jeg tog ti af Guldstykkerne og bandt de andre i et Tørklæde, som jeg efter modent Overlæg skjulte paa Bunden af et Leerkar med Kli, der stod i en Krog, og hvor jeg tænkte, at Ingen kunde formode at træffe paa Penge. Strax efter kom min Kone og jeg sagde, at jeg maatte hen og kjøbe Hamp og gik, uden med et Ord at omtale de to Venners Gave. Medens jeg var borte, kom En, der solgte Badskeleer, som Konerne bruge, naar de gaae i Bad, og udraabte sine Varer. Da min Kone netop skulde bruge Noget, lod hun Manden komme ind i Huset og da hun ingen Penge havde, tilbød hun ham at bytte med Kli. De bleve enige, Manden fik for sit Leer Karret med Klien og gik bort dermed.

Jeg kom hjem bepakket med saameget Hamp, som jeg kunde slæbe, og med mig fulgte sem ligesaa stærkt belæssede Lastdragere. Efterat jeg havde bragt mit Forraad til det bestemte Oplagssted og affærdiget Lastdragerne, hvilede jeg mig lidt ud. Dernæst saae jeg mig om efter Karret; det var der ikke mere, og jeg formaaer hverken at skildre deres Majestæt min Forbauselse eller hvad der i dette Øieblik foregik i mig. Kjærligt spurgte jeg min Kone, hvor det var, og hun fortalte mig da den Handel, hun havde gjort, og hvorved hun troede at have staaet sig godt.

„Usalige Qvinde!" raabte jeg, „Du aner ikke den Ulykke, som Du ved denne Handel har bragt over mig, dig selv og dine Børn og som vil uigjenkaldelig ødelægge os! Du troede kun at sælge Kli, men har derved gjort Badskeleerhandleren tohundrede Guldstykker rigere, som Saadi i sin Vens Nærværelse igjen har givet mig."

Min Kone var nærved at fortvivle, da hun hørte, at hun af Uvidenhed havde begaaet en saa stor Feil. Hun jamrede, slog sig for Brystet, rev i sit Haar og flængede sin Kjole. „Jeg ulykkalige Qvinde," raabte hun, „fortjener jeg endnu at leve efterat have gjort et saadant Misgreb? Hvor skal jeg igjen finde denne Badskeleerhandler, som jeg idag har seet for første Gang i mit Liv og maaskee aldrig mere faaer at see igjen? „Kjære Mand," tilfoiede hun, „Du gjorde Uret i at tie stille om en saa vigtig Sag. Havde Du meddeelt mig Hemmeligheden, vilde denne Ulykke ikke være skeet."

Jeg forskaaner deres Majestæt for Gjentagelsen af Alt, hvad Smerten indgav mig dengang. De veed jo, hvorledes Fruentimmerne ere utrøstelige i Modgang. „Vær dog nu rolig, kjære Kone!" sagde jeg til hende. „Du betænker ikke, at din Graad og dine Skrig ville

sætte alle Naboerne i Bevægelse, og de maa ikke have Noget at vide om vort Uheld, da de kun vilde gjøre Nar af os. Det Bedste, vi kunne gjøre, er rolig og taus at bære vor Ulykke og takke Gud, for at han af de tohundrede Guldstykker dog har ladet os beholde ti, som nok, saaledes som jeg vil benytte dem, vil kunne gavne os.'' Men, hvor indlysende mine Grunde end vare, vilde min Kone dog ikke strax gaae ind derpaa. Tiden, som læger alle Saar, bevirkede dog tilsidst, at hun fandt sig deri. Vi trøstede os altsaa og jeg frygtede kun for den Time, da Saadi skulde komme og forlange Regnskab af mig for Brugen af de tohundrede Guldstykker.

Det varede imidlertid denne Gang længere, inden de to Venner kom igjen. Saad havde vel ofte mindet Saadi derom, men denne havde altid opsat det. ,,Jo længere vi vente,'' sagde han, ,,desto rigere vil Hassan være bleven, og desto mere vil jeg kunne glæde mig derover.''

Saad var derimod af en anden Mening om Virkningen af sin Vens Gavmildhed. ,,Du troer,'' svarede han, „at Hassan dennegang har anvendt din Gave bedre? Smigr Dig blot ikke Formeget med dette Haab, for at Du ikke skal komme til at ærgre Dig saameget mere, hvis Du skulde see det modsatte Resultat af det, som Du venter.'' — „Men,'' tog Saadi atter Ordet, „der kan da ikke hver Dag komme en Grib og rane hans Turban. Og Hassan er vel ogsaa bleven forsigtigere.'' — „Men hvem kan vide,'' svarede Saad, „hvilken anden Hændelse der har truffet ham? Endnu engang raader jeg Dig til ikke at nære for store Forhaabninger og være ligesaa fattet paa Hassans Ulykke som paa hans Lykke. Oprigtig talt, jeg har en Anelse om, at det vil lykkes mig at vise, hvor-

ledes en fattig Mand kan blive rig ved andre Ting end ved Penge."

Endelig en Dag, da Saad længe havde disputeret om samme Gjenstand med sin Ven, sagde Saadi: „Nu have vi talt nok herom; endnu idag vil jeg forskaffe mig Vished om hvorledes det egentlig hænger sammen med denne Sag. Det er nu netop Tid til at spadsere. Lad os ikke forsømme det men gaae hen og see, hvem af os der har vundet Væddemaalet." Begge Venner begave sig paa Veien, og da jeg saae dem komme i det Fjerne, blev jeg saa forskrækket, at jeg helst vilde have ladet mit Arbeide i Stikken og skjult mig. Imidlertid blev jeg og syntes ikke at bemærke dem, førend de stode ligefor mig og hilste. Men jeg slog strax igjen Øinene ned, og idet jeg fortalte dem mit nye Uheld, gjorde jeg dem begribelig, hvorfor de nu saae mig ligesaa fattig som tidligere. „I kunne vel indvende," sagde jeg tilsidst, „at jeg havde kunnet gjemme de 190 Guldstykker paa et andet Sted end i Oliekarret, men dette havde altid henstaaet i flere Aar til samme Brug, og var det for fuldt, folgte min Kone Klien, udenat Karret derfor pleiede at følge med. Jeg kunde altsaa ikke godt forudsee Hændelsen med Badstekleersælgeren. De kan ogsaa sige: hvorfor fortalte Du ikke Sagen til din Kone? men som kloge Mænd ville I neppe have raadet mig dertil. Spørger I, hvorfor jeg ikke skjulte Pengene paa et andet Sted, saa svarer jeg, at Ingen jo kunde indestaae mig for, at de derved vilde have været sikkrere. Herre," vedblev jeg, henvendende mig til Saadi, „Gud vilde nu ikke i sin uforstelige Viished have, at Deres Gavmildhed skulde komme mig tilgode. Jeg skal nu engang ikke blive rig men vedblive at være fattig. Derfor er jeg Dem imidlertid

ikke mindre taknemmelig, end om Deres Gave havde havt det ønskede Resultat."

„Hassan," svarede Saadi, „selv om jeg vilde lade mig overtale til at troe, at Alt, hvad Du der har fortalt, er Sandhed, og at Du ikke alene derved har villet besmykke din Ødselhed og slette Huusholdning, saa skulde jeg dog nok vogte mig for at gjøre mere i samme Retning eller haardnakket vedblive med Forsøg, som tilsidst kunde ruinere mig. Jeg beklager ikke Tabet af de firehundrede Guldstykker, hvormed jeg vilde hjælpe Dig ud af din Fattigdom, jeg beklager kun, at jeg ikke henvendte mig til en Anden, som vilde have havt bedre Nytte deraf. Saad," sagde han dernæst til sin Ven, „Du kan isvrigt af, hvad jeg her har sagt, erkjende, at jeg ikke ganske giver Dig Ret. Det staaer imidlertid nu Dig frit for at godtgjøre din Methode ved et Forsøg. Giv mig et Beviis paa, at der ogsaa foruden Penge gives endnu andre Midler til at gjøre en Fattig saa lykkelig, som vi mene, og vælg ingen Anden til dit Forsøg end Hassan. Hvad Du end giver ham, saa kan jeg ikke begribe, hvorledes det skal kunne gjøre ham lykkeligere end de firehundrede Guldstykker."

„Du har jo seet," sagde Saad og viste sin Ven et Stykke Bly, „at jeg har taget dette op fra Gaden, jeg vil nu give det til Hassan, og Du skal see, hvad det indbringer ham." — Saadi loe høit og raabte: „et Stykke Bly! Hvad kan det indbringe Saadi mere end et Par Skilling, og hvad skal han begynde med dem?" — Saad gav mig dog Blyet med disse Ord: „Lad min Ven kun lee, men tag Du det. Du vil en Dag fortælle os, hvad det har indbragt Dig." — Jeg troede, at Saad kun drev Spog, men modtog Blyet med Taknemmelighed og stak det i Vestelommen. Begge Vennerne fortsatte deres Spadseretour og jeg gik igjen

til mit Arbeide, hvorved jeg glemte Blyet. Først da det om Aftenen faldt ud af min Lomme, da jeg klædte mig af, kom jeg igjen til at tænke derpaa, tog det op og lagde det paa det første det bedste Sted. Samme Nat lagde en af mine Naboer, en Fisker, Mærke til, at hans Net, som han nu lod gjøre istand, manglede en Blyklump. Til at kjøbe en anden var det forsilde og dog maatte han to Timer før Daggry være ude paa Fangsten, hvis han skulde have Noget at leve af med Familie den næste Dag. Han meddeelte dette til sin Kone, og bad hende see til i Nabolaget at opdrive et Stykke Bly.

Konen gik forgjæves paa begge Sider af Gaden fra Huus til Huus. Da hun berettede sin Mand dette daarlige Udfald, nævnede han hende flere Naboer, med det Spørgsmaal, om hun ogsaa havde været der, hvilket hun bejaede. Endelig sagde han: „Men hos Hassan Alhabbal var Du sikkert ikke?" — „Nei," svarede hun, „det var mig for langt, og iøvrigt veed jeg af Erfaring, at man kun maa gaae til ham, naar man intet behøver." — „Gjør Intet," meente Fiskeren, „maaskee finder Du netop denne Gang hvad Du søger." „Du var blot for doven, og jeg vil have, at Du gaaer derhen." Fiskerkonen bortfjernede sig knurrende, og bankede paa min Dør, saa at jeg vaagnede derved, og spurgte, hvem det var. „Hassan," svarede hun meget høit, „min Mand behøver endnu et Stykke Bly til sit Net; har I maaskee noget, saa beder han Eder derom. Strax faldt det mig af Saad modtagne ind, og raabte jeg til Naboerske, at jeg tilvisse havde noget, og at min Kone strax skulde udlevere hende det. Derover var min Kone ogsaa bleven munter, stod op, fandt Blyet i Mørket paa det hende betegnede Sted, og rakte det ud til Fiskerkonen, som i sin Glæde sagde: „Naboerske,

I beviser os en saa stor Tjeneste, at jeg lover Eder alle Fiskene, som min Mand fanger i sit Net ved første Drag; forlad Eder derpaa, han holder hvad jeg lover. Fiskeren var ogsaa virkelig af Glæde over, imod Forventning at have faaet det manglende Bly ganske enig deri, satte sit Net ganske istand, og gik, som sædvanlig, to Timer før Dag paa Fiskefangst, og ved første Kast fik han kun en eneste Fisk, men den var længere end en Alen og forholdsmæssig tyk. Han gjorde endnu flere heldige Drag, men ikke en eneste Fisk af hele hans Fangst var den første lig. Saasnart Fiskeren var kommet hjem, tænkte han strax paa mig, og jeg forbausedes ikke lidt, da jeg saae ham komme til mig med den store Fisk. „Nabo," sagde han, „her bringer jeg, hvad min Kone har lovet Eder. Tag tiltakke; havde mit Net været fuldt af Fisk, saa havde I ogsaa faaet dem alle; men Gud har kun skjænket mig denne eneste for Eder." — „Nabo," gjensvarede jeg, „den Smule Bly var jo ikke den Tale værd, at I gjør saameget deraf; Naboer maa hjælpe hinanden med deres smaa Mangler. Jeg vilde slet ikke antage Eders Foræring, naar jeg ikke vidste, at I gierne giver mig den, og at I vilde holde Eder saare krænket, naar jeg afslog den. Derfor modtager jeg den med Taksigelse." Dermed havde vore Høflighedsr Ende og jeg bragte Fisken til min Kone. „Der har Du en Fisk," sagde jeg til hende; „Fiskeren har bragt mig den for det Stykke Bly, og formodentlig er det Alt, hvad vi have at vente af denne Foræring, som efter Saad's Mening skulle bringe os Lykke." Tillige fortalte jeg hende begge Vennernes sidste Besøg, og hvad der var foregaaet imellem dem og mig.

Min Kone blev forlegen ved den store Fisk, fordi hun kun havde en Kist til smaa Fiske og heller ikke

havde noget Kogekar som havde været rummelig nok til at koge den i; men jeg gav hende Raad, hvorledes hun kunde komme tilrette dermed og gik igjen til mit Arbeide. Idet hun da tillavede Fisken, fandt hun i Maven paa samme en stor Diamant, men som hun, da den var gjort reen, blot ansaae for Glas. Hun havde nok hørt Tale om Diamanter, men om hun ogsaa havde seet eller havde havt den i Hænderne, var hun dog ingen Kjender deraf. Hun gav den derfor som et Legetøi til Børnene, som efter Tour glædede sig over dens Glands. De beskjæftigede sig endnu dermed, da om Aftenen Lampen var bleven tændt, da de bemærkede, naar min Kone, som havde at gjøre med Besørgelsen af Aftensmaaltidet, i Forbigaaen skjulte Lampen, at den lyste. Det vilde da Enhver selv see, og derved reve de hinanden Stenen ud af Hænderne. De Mindre græd, naar de Voxne ikke overlod dem den længe nok, og da Børn ligesaa ofte more sig som stride om Smaating, saa agtede hverken jeg eller min Kone videre paa den bedøvende Larm, der først endte, da de Større havde sadt sig med tilbords, og de Mindre fik deres Deel af Moderen. Men efter Maden begyndte Larmen paany, og nu ønskede jeg at erfare Grunden dertil. Jeg kaldte altsaa den Ældste hen til mig og spurgte ham desangaaende, og erfarede da, at et i Mørke lysende Stykke Glas, var Aarsagen dertil. Jeg lod det bringe til mig for at overbevise mig derom, og spurgte da min Kone, hvad det var for et Stykke Glas. Hun gav mig til Svar at hun ikke vidste det og havde fundet den i Bugen paa den store Fisk. Mig faldt det imidlertid ligesaa lidt ind som hende, at det kunde være noget andet end Glas; imidlertid drev jeg mit Forsøg endnu videre. Jeg lod min Kone skjule Lampen i Kaminen, og see da, det

formeente Stykke Glas udbredte et saa klart Lys, at vi ingen Lampe behovede for at gaae tilsengs. Jeg lod den altsaa slukke, og lagde selv det Stykke Glas paa Kaminranden for at vi bedre kunde see den. „Det er," sagde jeg, „en ny Fordeel som vi have det Stykke Bly at takke for, idet vi nu ikke behøve at kjøbe Olie." — Da Børnene saae, at Lampen var slukket, og Glasstykket var traadt istedetfor samme, udbrøde de over dette Vidunder i et saa høit og skingrende Skrig, at man hørte det langt borte i Naboskabet. Jeg og min Kone forstærkede endnu Larmen, idet vi skrege af Livsenskræfter, og bød dem være stille, men vi bragte dem dog ikke fuldkomment til Ro, førend de vare komne i Seng og sovet ind. Vi lagde os da ligeledes ned, og den anden Morgen tidlig gik jeg paa mit Arbeide, uden at tænke videre paa dette Stykke Glas.

Her maa jeg bemærke, Eders Majestæt, at imellem mit Huus og Nabohuset kun var en ganske tynd Væg af Bindingsværk, Sidehuset tilhørte en meget rig jødisk Juveleer, og han og hans Kones Sovekammer befandt sig bag ved Skillevæggen. De havde allerede været tilsengs og sovet ind, men ved mine Børns Larm igjen blevne muntre, og havde længe ikke kunnet sove ind igjen. Den følgende Morgen beklagede derfor Jødens Kone sig i hendes og hendes Mands Navn hos min Kone over den natlige Forstyrrelse. „Min gode Rachel," (saaledes hed Jødinden), svarede min Kone, „det Forfaldne er mig yderst ubehagelig, og jeg beder derfor om Undskyldning. I veed jo hvorledes Børn ere; de lee og græde over Smaating. Kom ind og jeg vil vise Eder Aarsagen til Eders Klage." — Jødinden kom ind og min Kone tog Diamanten, thi det var virkelig en saadan, fra Lemmen og rakte hende den med de Ord: „Over dette Stykke Glas er hele Larmen fra igaar-

aftes kommen." Da Jødens Jødinden, som var en stor Kjenderske af Ædelstene, forundret betragtede Diamanten, fortalte hun hende, hvorledes hun havde fundet den i Fiskens Bug, og hvorledes alt var kommet. Da min Kone havde talt ud, gav Jødinden hende Diamanten tilbage og sagde: „Aischa," (saaledes hed min Kone), „jeg holder det ogsaa kun for Glas; men da det er smukkere end sædvanligt Glas, og jeg har et temmelig lignende Stykke hjemme, med hvilket jeg ofte pynter mig, og hvortil det vilde passe godt, saa gad jeg kjøbe det, naar I vilde afstaae mig det." — Da mine Børn hørte Tale om at sælge deres Legetøi, begyndte de et saadant Skrigeri og bade Moderen, om at lade være dermed, at hun ogsaa maatte love dem det, for kun at faae Ro. Jødinden maatte igjen hjem og bortfjernede sig; men førend hun skiltes fra min Kone som havde ledsaget hende til Døren, bad hun endnu sagte om, naar hun vilde sælge det Stykke Glas, saa maatte hun Ingen vise det, førend hun iførveien havde underrettet hende derom. Da søgte Jødinden sin Mand op, som allerede tidlig var gaaet i sin Boutik paa Juveleertorvet, og meldte ham hendes Opdagelse, idet hun skildrede ham Størrelsen, omtrentlige Vægt, Skjønheden, Glandsen og Diamantens rene Vand som fremkaldte dens Egenskab, at lyse om Natten, som min Kone havde forsikkret hende det i sin Frimodighed. Strax gav Jøden Befaling til sin Kone, at underhandle med min Kone om Stenen, i Begyndelsen kun at byde saameget, som hun vilde holde for passende, og efter Vanskeligheternes Forhold, som hun fandt, at lægge til, og at afslutte Handelen for enhver Priis. Jødinden talte altsaa med min Kone alene, og uden at afvente, om hun havde besluttet sig til Salget af Diamanten, bød hun hende tyve Guldstykker. For et Stykke Glas kom

det min Kone rigtignok meget for; men hun vilde dog hverken sige ja eller nei, og gjensvarede kun, at hun først maatte tale med mig derom. Idet Begge endnu underhandlede ved Døren, kom jeg hjem fra Arbeidet, for at spise til Middag og strax spurgte min Kone mig, om jeg vilde hengive Glasstykket for tyve Guldstykker, som vor Naboerske havde budt derfor. Jeg lod imidlertid vente paa mit Svar, idet jeg tænkte paa den Tillid, Saad havde lovet mig: at Blyet vilde gjøre min Lykke. Men Jødinden troede, at jeg holdt hendes Bud altfor ringe, og forhøiede det til halvtredsindstyve Guldstykker. Men da hun var saa hurtig til at lægge til, svarede jeg hende, at hun var langt bortfjernet fra den Priis, for hvilken jeg tænkte at sælge den. „Nabo", sagde hun nu, „tag hundrede Guldstykker; det er meget, og jeg veed ikke engang om min Mand vil være tilfreds dermed." — Jeg sagde hende derpaa, at jeg vilde have Hundrede tusind Guldstykker for Diamanten, som aabenbart var meget mere værd; men for at være hende og hendes Mand som Nabo tjenstagtig, var jeg tilfreds med denne Sum, men hvilken jeg absolut maatte have, og ville de ikke have Stenen for denne Priis, saa ville andre Juvelerere endnu give mig mere derfor. Iøvrigt bestyrkede Jødinden mig endnu i min Beslutning ved den Hurtighed, med hvilken hun søgte at afslutte Handelen, idet hun lidt efter lidt bød mig indtil halvtredsindstyvetusind Guldstykker. „Mere", sagde hun, „kan jeg ikke uden min Mands Samtykke byde. Han kommer først hjem iaften, og jeg beder Eder om den eneste Venlighed, at vente indtil han har talt med Eder og har seet Diamanten", hvad jeg ogsaa lovede hende. Om Aftenen erfarede Joden naturligviis af sin Kone Sagens Standpunkt og passede den Tid af, hvor jeg kom hjem fra mit Arbeide. „Nabo," sagde han til

mig, „vær dog saa god at vise mig den Steen, som min Kone har seet.“ — Jeg lod ham komme ind, og viste ham Diamanten. Da det allerede var mørkt og endnu ingen Lampe brændte, saa erkjendte han strax paa Stenens Lysning, som oplyste min hele Haand, at hans Kone havde givet ham en rigtig Skildring deraf. Han betragtede og beundrede den længe og yttrede da: „Nabo,“ som jeg hører, har min Kone allerede budt Eder Halvtredsindstyvetusind Guldstykker derfor; for at I skulle blive tilfreds, vil jeg endnu lægge tyvetusind til.“ Desuagtet pruttede han endnu længe, i det Haab at jeg vilde lade noget gaae af Prisen, indtil han samtykkede i Handelens Afslutttelse efter min Villie da jeg ellers vilde henvende mig til andre Juvelerere, hvad jeg ogsaa havde gjort. Som Opgjæld bragte han mig strax tolusind Guldstykker og lovede at betale det Øvrige den følgende Dag paa samme Tid fordi han ikke havde Pengene kontant hjemme. Han holdt ogsaa fuldstændig Ord og jeg overleverede ham Diamanten. Paa denne Maade er jeg bleven rig langt over mine Forventninger, jeg priser Gud for hans Godhed og Naade og vilde strax være gaaet til Saad, for at kaste mig for hans Fødder og takke ham, naar hans Bolig havde været mig bekjendt. Det Samme havde jeg gjort med Saadi som jeg først var forpligtet mod for min Lykke, omendskjøndt hans gode Hensigter ikke vare komne mig tilhjælp. Men saa overlagde jeg, paa hvilken Maade en saa betydelig Sum bedst kunde anlægges. Min Kone vilde med hendes Families sædvanlige Forfængelighed, at jeg efter prægtige Klæder for hende og Børnene, skulde kjøbe et Huus og lade kostbart indrette. Jeg svarede hende dog, at vi ikke turde begynde saa stort; dog vilde der ogsaa nok blive Raad dertil med Tiden. Var Pengene ogsaa blot til at give ud, saa maatte man

dog paa en Maade holde Huus med dem, at de dannede en Stamme, af hvis Frugt man fortærede, uden selv at formindske den. „Dette er min Hensigt og imorgen tidlig vil jeg begynde at virkeliggjøre den." Den følgende Dag anvendte jeg til at besøge en stor Deel af mine Haandværksfæller, hvilke ikke vare i bedre Omstændigheder, end jeg selv forhen. Idet jeg nu forskød dem med Penge, bestilte jeg hos dem efter deres Dueligheb og deres Omstændigheder alleslags Rebslagerarbeider og lovede, ved Arbeidets Aflevering bestandig at betale punktlig og godt. Samme Overeenskomst traf jeg den næstfølgende Dag med de øvrige fattige Rebslagere, og sidenester arbeidede alle med hinanden i hele Bagdad for mig, og ere med mine dem givne Løfters punktlige Opfyldelse meget tilfreds. For at faae en Mængde Varer under Tag, hvilke saa mange Arbeidere maatte levere, leiede jeg i forskjellige Dele af Staden Magaziner og holdt paa Ethvert en Faktor, saavel for Modtagelsen af Varer, som ogsaa tilsalgs i større og mindre Partier, og erholdt ved denne Indretning snart en betydelig Gevinst. For at faae disse adskilte Magaziner samlede, kjøbte jeg herefter et Huus, som var meget brøstfældig men indtog et stort Fladerum, lod det nedrive og hiint opføre istedetfor, hvilket Eders Majestæt igaar har seet. Men saa statelig det ogsaa tager sig ud, saa indeholder det dog kun de mig nødvendige Lagerrum og en Bolig for mig og min Familie. Jeg havde allerede siden nogen Tid, da Saadi og Saad igjen erindrede sig om mig, og paa en for min Skyld foretagne Spadseregange høiligen forundrede sig over, at de ikke fandt mig mere i den sædvnnlige Gade ved mit Arbeide. De erkyndigede sig altsaa om, hvad der var bleven af mig og hørte med voxende Forbauselse, at jeg var bleven en stor Kjøbmand og ikke

mere hed slet og ret Hassan, men Khodjah*) Hassan Alhabbal, og havde ladet mig bygge i en Gade som blev dem nævnet, et Huns som et Palads. Begge Vennerne søgte mig nu derpaa op og paa Veien derhen yttrede Saadi, som ikke kunde troe, at hiint af mig af Saad skjænkede Stykke Bly skulde have gjort min Lykke. „Jeg glæder mig ualmindelig over at Hassan er bleven rig ved mig; men Uret bliver det dog af ham, at han to Gange har løiet for mig, for at aflokke mig firehundrede Guldstykker istedetfor tohundrede; thi ligesaalidt som jeg formaaer det vil ogsaa nogen Anden tilskrive det Stykke Bly hans Lykke som Du har givet ham?" — Saad gjensvarede, at han var af en anden Mening, og ikke indsaae hvorfor Hassan skulde være en Løgner. „Du vil tillade," vedblev han, „at jeg antager, han har sagt Sandheden, og at mit ham givne Stykke Bly har været Aarsagen til hans Lykke. Han vil snart selv forklare os det. — Under denne Tale kom Vennerne i den Gade, hvor mit nye Huus laae og spurgte derefter. Da det blev viist dem, troede de ved Beskuelsen af sammes statelige Forside neppe deres egne Øine, og da paa deres Banken min Portner aabnede, spurgte Saadi ham, der frygtede for at begaae en Uhøflighed, da han maaskee holdt det for en Storheds Huus. „Dette Huus er bleven mig betegnet som Khodjah Hassan Alhabbals; er det ogsaa virkelig saaledes?"

„I ere ganske rigtigt underrettede," svarede den Spurgte, idet han lukkede Porten videre op; „kom kun ind, han er i Salen, og I vil nok finde en Slave, som kan anmelde Eder."

Da begge Vennerne bleve meldte og traadte ind

*) Khodjah betyder Herre, Olding, og bliver ogsaa tildelt anseete Kjøbmænd som Titel.

til mig, gjenkjendte jeg dem strax igjen, ilede dem imøde og vilde kysse deres Klæders Søm. Men de forhindrede det og jeg maatte nødtvungen lade mig omfavne af dem. Herpaa indbød jeg dem til at tage Plads paa en ophøiet 4-sædet Sopha, fra hvilken de havde Udsigten til min Have. De forlangte rigtignok af mig, at jeg skulde indtage Ærespladsen, men hvilket jeg afslog med de Ord: „Ædle Herrer, jeg har endnu ikke forglemt, at jeg er den fattige Hassan Alhabbal, og hvis jeg ogsaa var en ganske anden end den jeg er, og ikke saameget forpligtet mod Eder, saa veed jeg dog ret godt, hvad jeg er Eder skyldig. Jeg beder Eder altsaa ret meget ikke længere at sætte mig i Forlegenhed. — Herpaa toge de, de dem tilkommende Pladser og jeg satte mig ligeoverfor. — „Khodjah Hassan," saaledes begyndte Saadi, „jeg kan ikke nok give Dig min Glæde tilkjende, over omtrent at see Dig i de Forhold, som jeg ønskede Dig, da jeg, hvad imidlertid ikke skal være Dig nogen Bebreidelse, to Gange efter hinanden skjænkede Dig tohundrede Guldstykker. Vistnok har De fremkaldt denne forbausende og glædelige Forandring paa dine Omstændigheder. Kun et er mig paasaldende, jeg begriber nemlig ikke, hvorfor Du to Gange skjulede Sandheden for mig og foregav Ulykkestilfælde, som endnu idag synes mig ligesaa utrolig som dengang. Kom det maaske deraf, at Du, da vi saae Dig sidste Gang, saavel med de første som de andre tohundrede Guldstykker havde forbedret din Stilling saa lidt, at Du skammede Dig ved at tilstaae det? Jeg vil foreløbig antage og venter paa min Menings Bekræftelse af Dig." Saad havde utaalmodig, for ikke at sige uvillig, hørt paa sin Ven, hvilket han gav tilkjende ved Øinenes Nedslag og ved Hovedrysten. Han lod ham dog tale ud førend han begyndte; Saadi, undskyld naar jeg kommer

Hassans Svar iforkjøbet, for at sige Dig, at jeg undrer mig over din Fordom mod hans Oprigtighed. Hvad jeg virkelig har gjort, gjentager jeg for Dig, at jeg strax i Begyndelsen har troet ham paa hans simple Fortælling med begge sine Uheld, og hvad Du endogsaa siger, er jeg overbeviist om, at det virkelig er mødt ham. Men lad ham tale, for selv af ham at høre, hvem af os Begge der har bedømt ham rigtigt."

Herpaa tog jeg Ordet. „Mine Herrer," sagde jeg, „aldrig vilde ogsaa blot en Stavelse af det, hvad I forlanger at vide, komme over mine Læber, naar jeg ikke var vis paa, at Eders Strid for min Skyld ikke er istand til at sønderrive Eders Hjerters Venskabspagt. Jeg vil altsaa, ifølge Eders Ønske, nærmere forklare mig, og som jeg i Forveien forsikrer Eder med den samme Oprigtighed som før." — Saadan fortalte jeg dem Alt nøiagtigt saaledes, som Deres Majestæt senere har hørt det. Men mine høitidelige Forsikkringer vare ikke istand til at helbrede Saadi fra sin Fordom. — „Khodjah Hassan," sagde han, „den Historie med Fisken og Diamanten i dens Bug synes mig idetmindste ligesaa usandsynlig, som din Turbans Bortførelse af en Grib og Ombytningen af et lille Kar for en Vadsketønde."

„Lad det imidlertid være som det er, jeg er derfor ikke mindre overbeviist om, at Du er rig, hvad Du jo efter min Hensigt skulde blive ved mig, og jeg glæder mig hjertelig derover." — Da det allerede var seent, stod han op, for at tage Afsked og Saad med ham. Jeg hævede mig ligeledes, og idet jeg holdt dem tilbage, sagde jeg: „Mine Herrer, tillad at jeg beder Eder om en Venlighed, som jeg beder Eder ikke om at afslaae. Udviis mig den Ære og indtag et frugalt Aftensmaaltid og et Natteleie hos mig, for at jeg imor-

gen kan føre Eder over Vandet til et lille Landsted, som jeg har kjøbt, for der undertiden at trække friſt Luft. Endnu samme Dag bringer jeg Eder til Landet og Enhver paa en Heſt fra min Stald tilbage." — „Naar Saad ikke afholdes ved Forretning," svarede Saadi, „saa er jeg hjertelig gjerne tilfreds dermed." — „Jeg har aldrig vegen," meente Saad, „naar der er Tale om at nyde dit Selskab. Men vi lade melde hjem, at de ikke have at vente paa os. Jeg kaldte dertil en Slave, og medens de gave ham deres Ordre, beſtilte jeg Aftensmaaltidet. Indtil det var Tid at ſpiſe, viſte jeg mine Velgjørere mit Huus og hvad dertil hørte, som de fandt som meget hensigtsmæssig for min Stand. Jeg kaldte Begge uden Forskjel mine Velgjørere, fordi Saad uden Saadi ikke havde givet mig det Stykke Bly, og Saadi uden Saad ikke vilde have skjænket mig de firehundrede Guldstykker, hvilke jeg holdt for min Lykkes Kilde. Da førte jeg dem tilbage i en Sal, hvor de spurgte mig om flere Ting i min Forretning, som jeg besvarede til deres Tilfredshed."

Efterat det var blevet mig meldt, at Maden var sat frem, som var skeet i en anden Sal, saa fulgte jeg dem derhen, og Begge kunne ikke nokſom beundre den oplivende Belysning, den nette Indretning og de velsmagende Retter. Under Maaltidet lod jeg dem underholde med Muſik og Sang og derefter optraadte et Selskab Dandsere og Dandserinder og fulgte Lystigheder, alt blot for at bevise dem, hvormeget jeg var gjennemtrængt af Taknemlighed for dem. — Den næste Morgen begav vi os før Solopgang til Strømmen, for at nyde Kjølingen. En net og med Tæpper belagt Baad ventede os og fem dygtige Roerfolk i Forbindelse med Strømmen bragte os i omtrent halvanden Time til mit Landsæde.

Ved Udstigningen bleve begge Vennerne, mindre forundret over min Villas Ydre, end over dens herlige Beliggenhed, som til alle Sider frembød de smukkeste hverken for indskrænkede eller for udvidede Udsigter. Jeg førte dem derefter til Gemakkerne og gjorde dem opmærksom paa Indretningen og Bequemmelighederne. De fandt alt meget smukt og vi gik derpaa ned i Haven, hvor en lille Skov med Frugt belæssede Orange- og Citrontræer bedst behagede dem, Træer vare nedplantede i regelmæssige Rækker og blev ved en fra Strømmen hidledet lille flydende Bæk altid vandet. Skyggen, Friskheden ved den store Sommerarena, Vandets blødt Mumlen, de talløse Fugles Sang og flere andre Behageligheder overraskede dem saaledes, at de næsten bleve staaende ved hvert Skridt, snart for at vise deres Erkjendtlighed for, at jeg havde bragt dem til et saa kosteligt Sted, snart for at den samme Lykke skulde blive mig tildel, og andre Artigheder. Jeg førte dem til Enden af denne meget lange, brede, lille Skov, og gjorde dem derpaa opmærksomme paa en Skov af høie Træer, som begrændsede min Have. Derpaa bragte jeg dem til en til alle Sider aaben, af en Gruppe Palmetræer beskygget Kiosk, som dog paa ingen Maade forhindrede Udsigten, og indbød dem til at træde ind og udhvile paa en med Teppe og Polster belagt Sopha.

Vi havde paa mit Landsæde truffet to af mine Sønner, som jeg for nogen Tid siden havde sendt derhen med deres Lærer. De vare gaaede dybere ind i Skoven, for at søge Fuglereder og blev endelig een vaer mellem Grenene paa et høit Træ. Da det manglede dem paa Kraft og Færdighed, saa paabød de Slaven, som jeg havde medgivet dem, at gaae op i Træet og hente Reden. Denne steeg altsaa op, da han naaede Reden, saae han til sin Forbauselse, at den var anlagt i en

Turban. Han tog altsaa Reden, som den var og steeg med den ned fra Træet for at vise mine Sønner denne Mærkværdighed. Samtidig gjorde han dem opmærksom paa, at jeg vel ogsaa gjerne vilde see den og gav den til den Ældste, for at han skulde bringe mig den.

Jeg saae dem allerede komme langtfra med hiint glade Smiil, som Børn pleie at have, som have funden en Rede. „Fader," raabte den Ældste, „see der, en Rede i en Turban." Saadi og Saad vare ikke mindre end jeg overraskede over denne Mærkværdighed, dog blev jeg det snart endnu mere, idet jeg gjenkjendte den Turban, som Rovfuglen havde taget bort fra mig. Efterat jeg med Forbauselse havde betragtet den fra alle Sider og fundet den overordentlig svær, spurgte jeg mine Gjæster: „Ædle Herrer, vilde I tro det, naar jeg forsikrer Eder, at det er den selv samme Turban, som jeg bar den Dag, hvorpaa I første Gang beviste mig den Ære at tale med mig?"

„Jeg troer ikke," svarede Saad, „at Saadi har lagt mere Mærke til den end jeg. Imidlertid ville vi jo begge ikke kunne tvivle derpaa, naar de 190 Guldstykker befinde sig deri."

„Forend jeg rører ved den," svarede jeg, „saa læg idetmindste Mærke til, at den ikke først fra i Dag af kan befinde sig i Træet, og at den Tilstand, hvori I seer den, tilligemed Reden, som saa bequemt er anlagt i den, uden at en menneskelig Haand har rørt ved den, ere sikkre Tegn, at den har været der, siden hiin Dag, paa hvilken Rovfuglen berøvede mig den og enten har lagt den paa Træet, eller har tabt den i Luften, saaledes at den er bleven hængende imellem Træets Grene. Undskyld min Bemærkning, det ligger mig saa svært paa Hjerte, at betage Eder enhver Mistanke om Bedrageri fra min Side." — Saad understøttede mig i min Hen-

sigt. — „Saadi," sagde han, „det angaaer Dig og ikke mig, efterſom Hasſans Sandbruhed aldrig har været mig tvivlſom." — Under disſe Ord opviklede jeg Lærredet for den egentlige Hue og tog Pungen ud, ſom Saadi ſtrax gjenkjendte ſom den mig givne. Jeg tømte den for hans Øine paa Teppet og ſagde: „der er Guldpungen, tæl ſelv, om de ere rigtige." Saad talte dem op i Rækker paa 10 indtil Tallet 190 var fuldt, og Saadi, ſom ikke kunde nægte en ſaa ſlaaende Sandhed, ſagde: „Hasſan, jeg indrømmer, at disſe 190 Guldſtykker ikke have kunnet bidrage til Din Rigdom; men de andre 190, ſom Du vil have ſkjult i et lille Træ, have været meget godt iſtand dertil."

„Ja, jeg," ſvarede jeg, „med Henſyn til denne Sum, har talt fuldt ſaavel Sandhed, ſom om den anden." — „Hasſan," meente Saad, „lad Saadi blive i ſin Tro. Jeg er hjertelig gjerne tilfreds med, at han troer, at Du er ham Tak ſkyldig for det Halve af din Lykke, begrundet paa den ſidſte Sum; naar han blot indrømmer, at jeg ogſaa har bidraget dertil med det Stykke Bly og ikke drage Fundet af den koſtelige Diamant i Fiſken i Tvivl. — „Saad," ſvarede Saadi, „jeg er tilfreds med Alt, naar Du blot indrømmer mig, at man kan ſamle Penge ved Hjelp af Penge." — „Hvorledes?" ſvarede Saad, „naar jeg nu tilfældigviis finder en Diamant af 50,000 Guldſtykkers Værdi og erholde denne Sum for dem, har jeg da erhvervet disſe ved Penge? Dermed havde Striden foreløbig Ende. Vi ſtod op og vendte tilbage til Huſet, hvor Middagsmaaltidet ventede os. Efter Maaltidet lod jeg mine Gjæſter have Frihed til at hvile over den næſte Time; medens jeg gav mine Folk de nødvendige Befalinger. Dereſter ſluttede jeg mig igjen til dem, og vi talte om forſkjellige Ting, indtil den værſte Hede var overſtaaet.

Derefter gik vi igjen ned i Haven, hvor vi omtrent bleve til Solnedgang. Derpaa steg jeg med begge mine Venner til Hest, og ledsaget af en Slave kom vi omtrent Kl. 2 om Natten, ved prægtigt Maanelstin, til Bagdad.

Jeg veed ikke hvorledes, eller hvilken Forsømmelighed af mine Folk, at der hjemme hos mig mangle Byg til Hestene. Magazinerne vare lukkede og ogsaa for langt borte til at hente nye Forraad. Idet nu een af mine Slaver forhørte i Nabolaget, fandt han i en Bod et lille Fad med Klid. Han kjøbte det og fik Fadet med paa den Betingelse, at han skulde bringe Fadet igjen den næste Dag. Han rystede derefter Kliden ud i Krybben, og idet han ligelig udbredte det for Hestene, fik han et svært tilbunden Tørklæde i Haanden. Han bragde det til mig, saaledes, som han havde fundet det, idet han sagde, det var maaskee det Tørklæde, om hvilket jeg saa ofte havde talt, og fortalte hvorledes han var kommen til det.

Fuld af Glæde talte jeg til min Velgjører saaledes: „Gud vil ikke, ædle Herre! at I skal forlade mig, forinden I er bleven fuldkommen overbeviist om Sandheden, saaledes som jeg har sagt Eder. Her er," vedblev jeg, henvendt til Saadi, „de øvrige 190 Guldstykker; jeg havde dem paa Tørklædet der." Jeg lukkede nu Tørklædet op og talte ham Summen op. Ogsaa Fadet lod jeg bringe herhen og kjendte det igjen, derpaa sendte jeg det til min Kone, for at lade spørge om hun kjendte det, dog med den Befaling, Intet at sige hende om det Foresaldne. Hun kjendte det strax og lod mig sige, at det var det samme Fad, som hun havde omhyttet med Vadskelæder. Saadi gav sig nu fangen og sagde til Saad: „Du har Ret, Penge er ikke altid et sikkert Middel til at blive rig." Derpaa

tog jeg Ordet og sagde til Saadi: „Jeg understaaer mig ikke til at anmode Eder om Tilbagetagelsen af de 380 Guldstykker, som igjen er fremkommet. Men jeg vil heller ikke selv beholde dem og er tilfreds med hvad Gud har givet mig. Jeg regner derfor paa Eders Bifald, naar jeg imorgen giver dem til de Fattige, for at de kunne komme os Alle tilgode hinsides.

Begge Vennerne tilbragte endnu Natten hos mig. Den næste Morgen omfavnede de mig og vendte hjem, meget glade over den Modtagelse de havde fundet, saavel som over, at jeg ikke misbrugte min Lykke, som jeg næst efter Gud havde dem at takke for. Jeg undlod ikke at aflægge Enhver for sig snart Besøg og min Tak, og siden efter holdt jeg det for en stor Ære ogsaa at besøge dem og at turde behandle dem som Venner.

Harun Alraschid havde skjænket Klodjah Hassan saamegen Opmærksomhed, at først hans Taushed forraadede Slutningen af hans Historie. „Hassan," sagde han, „jeg har ikke længe hørt paa Noget med saa stor Fornøielse, som paa den Historie, om hvorledes Gud paa saa vidunderlige Veie har ledet Alt til Din Lykke. Vedbliv at holde Dig værdig til hans Godhed."

Det glæder mig at kunde sige Dig, at den Diamant, ved hvilken Du er bleven rig, befinder sig i mit Skatkammer. Men da Saadi muligviis endnu kunde være i Tvivl om denne Steens Egenskaber, som jeg holder for det kostbareste og beundringsværdigste Stykke i mit Huus, saa bring ham og Saadi herhen, at min Skatmester kan vise dem Diamanten og Saadi anerkjende, hvorledes Pengene ikke altid ere et sikkert Middel for en Fattig til hurtigt og uden Møie at blive rig. Ogsaa er det mit Ønske, at Du fortæller min Skatmester din Historie for at han kan nedskrive den og opbevare den med Diamanten."

Kalifen gav dog nu Khodjah Hassan, Sidi, Numann og Baba Abdallah, ved en Boining af sin Haand, sin Tilfredshed tilkjende, og de kastede dem til Afskeden hen for hans Throne og fjernede sig derpaa.

Aly Baba og de fyrgetyve Rovere.

„I en persisk Stad ved Grændsen af Ebers Rige", fortalte Sultaninde Scheherasade sin Gemal, „levede engang to Brødre, af hvilken den ene heed Hassan, den anden Aly Baba. Deres Fader havde kun efterladt en ringe Formue og da de havde deelt lige, saa synes det, som havde ogsaa deres Lykkesomstændigheder skulde været lige. Tilfældet vilde det dog anderledes, idet Hassan tog en Kone, som snart efter Giftermaalet blev Arving af en velforsynet Kjøbmandsboutik, et Oplag af kontante Varer og en Grundeiendom, hvorved han pludselig blev en af Byens rigeste Kjøbmænd.

Aly Baba havde derimod taget en Kone, som var ligesaa vidtløftig som ham selv, boede meget fattigt og havde ikke anden Erhvervskilde til at forskaffe sit og sin Families Ophold end at fælde Træer i en nærliggende Skov og transportere dem til Staden paa to Æsler, som vare hans eneste Eiendom, og sælge dem der. Da han en Dag ogsaa saaledes var i Skoven og havde en god Dragt Træ samlet, saae han en tæt Støvsky stige op og komme lige mod sig. Da han saae nøiere til, bemærkede han, at det var en Ryttertrop, som raskt nærmede sig. Endskjøndt man i den Egn ikke kjendte noget til Rovere, nærede Aly Baba dog Mistanke om, at Ryttere vare Rovere. Uden at tænke paa sine Æsler, gik han derfor ud paa at sikkre sin Person og

klattrede op i et stort Træ, hvis Grene vare meget løvrige og skjulte sig der, hvor han følte sig saameget mere tryg, som han derfra kunde see Alt, hvad der foregik uden selv at blive seet.

Rytterne vare store, stærke Mænd, alle godt beredne og bevæbnede, og gjorde Holdt ved Klippen og sadlede af. Aly Baba talte, at der var syrgetype og tvivlede nu af deres Rustning og Udseende at dømme ikke mere om, at det virkelig var Røvere. Han tog heller ikke feil; men de pleiede at drive deres Uvæsen langt borte fra dette Sted, hvor de kun holde deres Sammenkomster. Ogsaa hvad han saae dem gjøre, bestyrkede hans Anskuelse. Rytterne afsadlede deres Heste, bandt dem, hang deres Fodsække fulde af Byg, som de havde havt befæstigede bag ved sig og udpakkede deres Felleisener, af hvilke de fleste forekom Aly Baba saa svære, som om de havde været fulde af Guld- og Solvpenge. Den Stadseligste af dem Alle, som Aly Baba antog for Hovedmanden, nærmede sig med sin Felleise til Klipperne i Nærheden af Træet, hvortil Aly Baba var flygtet, banede sig en Vei igjennem Budskadset og sagde saa høit at Aly Baba kunde høre det: „Sesam, aabn Dig!“ Strax aabnede en Dør sig, og efter at alle hans Folk vare gaaede ind, fulgte han efter og Døren lukkede sig igjen. Røverne bleve længe i Klippen, og da Aly Baba frygtede for, at en eller Anden skulde komme pludselig ud igjen, saa maatte han rolig afvente Sagen. Endelig gik Døren dog op igjen, de 40 Røvere traadte ud, først Captainen, som lode de Øvrige trække forbi sig. Tilsidst saae Aly Baba, at Klippen lukkede sig igjen paa de Ord: „Sesam, luk Dig!“ Alle gik tilbage til deres Heste, og sadlede dem, befæstede igjen deres Tornystre, stege op og da Alle vare færdige, satte Captainen sig i Spidsen og

reed med derfra den samme Vei, fra hvilken de vare komne. Derfor forlod imidlertid Aly Baba ikke straz Træet. „De kunne have glemt Noget," tænkte han, „maaskee ville hente det og gribe mig." Først længe efter at have tabt dem af Syne, steeg han ned, og da han havde nøie mærket sig Ordene, ved hvilke Rovercaptainen havde aabnet Døren, saa vilde han forsøge, om Ordene af hans Mund havde den samme Virkning. Han krøb altsaa igjennem Budskadset, saae derfra den skjulte Dør, og sagde: „Sesam, aabn Dig!" og øieblikkelig gik den vidt op.

Aly Baba havde ventet at finde en mørk Hule, men saae derimod til sin Overraskelse en vid, fri og lys, af Menneskehaand udhuggen Hvælving, for sig, som erholdt Lysning igjennem en fra oven anbragt Aabning. Der befandt sig derinde store Mundforraad, høie paa hinanden opstablede Baller af kostbare Varer, Silkestoffer, Brokader, kostbare Tæpper, men hovedsagelig Dynger af Guld- og Solvpenge og dermed fyldte Læderpunge. Ved Synet af alle disse Ting forekom det ham, som om denne Grotte igjennem Aarhundreder var uafbrudt blevet benyttet af Rovere til Oplagssted. Iøvrigt var Aly Baba ikke tvivlende om hvad han skulde gjøre. Han traadte ind i Hvælvingen, hvis Dør straz lukkede sig efter ham, men det bekymrede han sig ikke om, da han jo vidste hvorledes han atter skulde aabne den. Han holdt sig udelukkende til Guldet og navnlig af det i Pungene, og udbar saameget som var nok til Last for hans 2 Æsler, som han dog først havde maattet opsøge. Da han havde dem samlede, pakkede han sine Guldsække paa dem og lagde Træ ovenpaa for at skjule den virkelige Ladning. Saasnart han var færdig dermed gik han hen til Døren og havde neppe sagt „Sesam, luk Dig!" forinden Døren lukkede sig,

thi saa ofte han gik ind, havde den af sig selv lukket sig; men saasnart han gik ud blev den staaende aaben.

Aly Baba vendte nu hjem til Staden, bragte sine Æsler hjem i en lille Gaard, hvis Dør han omhyggelig lukkede, aflæssede de saa Stykker Træ, som bedækkede hans Skat og bar Pengene ind i Huset, hvor han nedlagde dem i Sække foran sin Kone, som sad paa en Sopha. Hun undersøgte Pungene og da de vare fulde af Guld, troede hun, at hendes Mand havde skjult dem. Derfor begyndte hun, da han havde baaret dem alle ind: „Aly Baba, skulde Du have været saa elendig — —". Men han afbrød hende: „Rolig kjære Kone, jeg er ikke nogen Tyv; man maatte da være det naar man fratog Røvere Noget. Du vil lade din Vrede fare, naar jeg har fortalt Dig min Lykke." Han rystede alt Guldet i en Bunke, saa at Konen blev ganske blændet deraf. Derpaa fortalte han sit Eventyr og bad hende for Guds Skyld ikke at omtale det. Hun glædede sig nu med sin Mand over den uventede Lykke og vilde tælle Guldet Stykke for Stykke. Men Aly Baba sagde dog: „Kone, Du er ikke fornuftig, naar vilde Du blive færdig med det? Jeg vil desuden strax nedgrave Guldet, saaledes at jeg ikke taber Tid." — „Det var dog godt," svarede Konen, om vi dog omtrent vidste hvormeget der var. Jeg vil laane mig et lille Maal i Nabolaget for at maale det, medens Du laver Graven."

„Hvortil skulde det nytte?" meente Aly Baba. „Naar Du vil lyde mig, saa lad det fare. Gjør imidlertid hvad Du vil, men glem fremfor Alt ikke at tie."

Aly Babas Kone gik til sin Svoger Kassim, som boede i Nærheden og da han ikke var hjemme, bad hun hans Kone at laane hende et Maal i nogle Die-

blikke. Denne var meget villig dertil og bad hende kun vente et Øieblik, medens hun hentede det. Hun gik ogsaa derefter, men da hun var noget nysgjerrig efter at vide, hvad Aly Baba havde for Korn at maale gav hun sig til at stryge lidt Talg under Bunden paa det. Derpaa bragte hun det til sin Svigerinde og undskyldte sig for sin lange Udeblivelse dermed, at hun ikke strax kunde finde det. Aly Babas Kone gik hjem, satte Maalet paa Guldbyngen, fyldte det og rystede det ud ikke langt fra Sophaen, indtil hun var færdig og med Tilfredshed havde bemærket Antallet af Maalene. Medens nu hendes Mand begravede Guldet, bar hun, for at vise sin Svigerinde sin Punktlighed, Maalet igjen til hende, uden at agte paa, at et Guldstykke var bleven hængende nedenunder.

„Der, lille Svigerinde," sagde hun, „I seer, at jeg ikke længe har beholdt Eders Maal, jeg siger Eder nu min bedste Tak for Laan." Hun havde neppe vendt hende Ryggen førend Svigerinden eftersaae Maalet og til sin usigelige Forbauselse bemærkede Guldstykket. Øieblikkelig fik Misundelsen Magt over hende og hun sagde: „Hvorledes! Aly Baba besidder Guld i Skjæppevis! Hvor har den Elendige faaet det fra?"

Hendes Mand Kasim var, som omtalt, ikke hjemme, men i sin Boutik, fra hvilken han først kom hjem om Aftenen. Tiden til hans Hjemkomst forekom hende, begrundet paa hendes Utaalmodighed, som en Evighed, da hun længtes efter at meddele ham en Nyhed, som maatte forundre ham ligesaa meget som hende. Da han nu endelig kom hjem, sagde hun til ham: „Kassim, Du holder Dig for riig, men Du er i Vildfarelse, Aly Baba er uendelig rigere. Han tæller ikke sine Penge som Du; men han maaler dem." Da Kassim forlangte en Forklaring paa denne Gaade, fortalte hun

ham sin List og viste ham Guldstykket som var saa gammelt, at han ikke kjendte Fyrstens Navn som var præget i det. Istedetfor at glæde sig over sin Broders Lykke, lod en dødelig Misundelse ham ikke Ro til at sove hele Natten.

Den næste Dag gik han endog før Solopgang til ham, og da han siden sit Giftermaal med den rige Enke, ikke mere behandlede ham som Broder og ganske havde forglemt dette Navn, saa begyndte han: „Aly Baba, Du er meget tilbageholdende i dine Anliggender, medens Du spiller Fattig og Elendig og Tigger, maaler Du dit Guld med Skjæpper."

„Kjære Broder," svarede Aly Baba, „jeg veed ikke hvad Du mener; tal tydeligere."

„Forstil Dig blot ikke," vedblev Kassim, „hvormange Guldstykker som dette har Du endnu, som min Kone fandt hængende under Maalet, som Du laante hos os igaar?" Aly Baba saae nu deraf, at Kassim og Kone allerede ved hans Kones Idee havde faaet at vide, hvad han saa gjerne vilde holde hemmelig; imidlertid lod Feilen sig ikke gjøre god igjen. Uden derfor paa ringeste Maade at yttre Ærgrelse eller Forundring, tilstod han sin Broder Sagen og tilbød ham, naar han vilde bevare Hemmeligheden, at dele Skatten med ham. „Det forstaaer sig af sig selv," svarede Kassim stolt, „dog vil jeg ogsaa nøie vide Stedet for denne Skat, dens Mærkeligheder og Kjendetegn, og hvorledes jeg selv, naar jeg har Lyst, kan komme derhen, ellers angiver jeg Dig for Retten. Du har da ikke alene Intet mere at haabe, men vil selv tabe, hvad Du alt har, medens jeg for min Part vil erholde noget for Angivelsen."

Mere af naturlig Godmodighed, end af Frygt for hans Broders overmodige Trusler, gav Aly Baba den

ønskede Oplysning, selv de hemmelighedsfulde Ord, ved hvilke Døren aabnede og lukkede sig, meddeelte han ham. Andet ønskede Kassim ikke. Med det Forsæt, at bemægtige sig Skatten alene, brød han den følgende Dag tidlig paa Morgenen op med ti Muulæsler, som bare store Kister, som han tænkte paa at fylde og den næste Gang at hente endnu mere, efter Forhold til de Ladninger, han maatte finde i Hulen. Han fulgte den af Aly Baba foreskrevne Vei, naaede til Klipperne og kjendte Markerne saavelsom Træet, i hvilket hans Broder havde været skjult. Han fandt ogsaa Døren og paa Ordene „Sesam, aabn Dig!" gik den ogsaa op og lukkede sig igjen, saasnart han var traadt ind.

Kassim fandt til sin Forbauselse, at Grotten indeholdt endnu flere Skatte, end han efter sin Broders Forklaring havde ventet, og hans Forundring steeg ved den nøiere Betragtning af Gjenstandene.

Som en Gjerrig og Elsker af Kostbarheder, som han var, havde han gjerne hele Dagen ladet sine Øine hvile paa disse Bunker Guld, naar det ikke var faldet ham ind, at han jo vilde belæsse sine ti Muulæsler dermed. Han tog derfor saa mange Sække, som han kunde bære, men idet han kom til Døren, og førend han tænkte paa alt Andet end hvad det netop ene kom mest an paa, havde han glemt de nødvendige Ord og istedetfor Sesam sagde han „Byg aabn Dig." Forbauset saae han at Døren forblev lukket og nævnte flere andre Kornarter, uden at Døren bevægede sig. Derpaa var Kassim rigtignok ikke faldet og han grebes af Forfærdelse ved Tanken om sin Fare. Jo mere han ileiligede sig for at erindre Ordet Sesam, desto mere forvirredes hans Hukommelse og Tankegang, og snart var han ved at fortvivle.

Han kastede Sækkene ned, hvilke han havde be-

læsset sig, paa Jorden, gik med stærke Skridt op og ned i Hvælvingen og alle Rigdommene rundt om ham, rørte han ikke mere.

Henimod Middag vendte Røverne tilbage til deres Grotte, og da de allerede fra Klipperne bemærkede Kisſams Muulæsel, sprængte de, urolig herover, med slappe Toiler ned til Stedet.

Muulæslerne vare ikke engang bundne men græssede frit og flygtede derfor i alle Retninger. Røverne gjorde sig ikke den Uleilighed at ile efter Muulæslerne, det var dem mere magtpaaliggende at opdage deres Eier. Medens derfor nogle af dem gjorde Runde om Klipperne, steeg Captainen med de Øvrige af Hestene og gik med Sablen i Haanden, lige løs paa Døren, som aabnede sig ved de sædvanlige Ord. Kasſim havde inde i Hvælvingen hørt Hovslagene, og var fra Røvernes Ankomst overbeviist om sin Undergang. For dog idetmindste at gjøre et Forsøg paa at redde sig, holdt han sig beredt til saasnart som Dørene aabnede sig, at styrte ud.

Han stormede ogsaa saa heftig ud, at han rendte Captainen omkuld. Men han faldt saa dog i Hænderne paa Røverne og blev paa Stedet hugget ned af dem. Røverne gik nu ind i Hulen, hvor de ved Døren fandt de af Kasſim henbragte Sække og lagde dem igjen paa Pladsen, uden at savne dem som Aly Baba tidligere havde taget. Idet de nu raadslog med hinanden om denne Begivenhed, begreb de vel, hvorledes Kasſim var kommen ud af Hulen, men ikke hvorledes han var kommen ind. Aabningen forovven, ved hvilket Lyset faldt ind, var saa høi og Klippen udenfor saa utilgængelig, at han ikke kunde være kommet derind af. Alligevel vare de ogsaa overbeviste om, at Ingen uden de kjendte Hemmeligheden, at aabne Døren. Nu maatte

imidlertid Sagen være kommen som den vilde, saa gjaldt det nu om at sikre deres fælles Skat, og de kom overeens om at de vilde dele Kassims Lig i fire Dele, og saaledes at henlægge i det Indre af Hulen ved Døren. De troede derved at ville forskrække hine, som skulde vove et lignende Foretagende, og vilde selv først vende tilbage om nogen Tid, naar Forraadnelsesdunsterne af Liget vilde have fortrukket sig. De udførte strax denne Beslutning, lukkede deres Skatkammer og rede derfra, for at søge Rov og Bytte.

Kassins Kone geraadede i stor Frygt, da hendes Mand ved Nattens Frembrud endnu ikke var kommen tilbage. Hun ilede med denne Uro til Aly Baba og sagde til ham: „Svoger, I veed vel, at Eders Broder Kassins er gaaet i Skoven og hvorfor? Han er endnu bestandig ikke kommet tilbage, og jeg frygter, at der er tilstødt ham en Ulykke.“ — Aly Baba havde formodet sin Broders Hensigt og var paa denne Dag ikke gaaet i Skoven, for ikke at give Anledning til Strid. Uden at gjøre sin Svigerinde nogen Bebreidelse, naar han endnu levede, gjensvarede han, at hun skulde blot berolige sig, thi Kassim vilde vistnok med Forsæt først vende tilbage seent om Natten til Staden. Konen syntes dette endnu triligere, da hun vel indsaae, hvormeget det kom an paa, at hendes Mand holdt Sagen hemmelig. Hun gik altsaa hjem og ventede taalmodig indtil Midnat. Men nu fordobledes hendes Angst, og piinte hende saa meget mere, da hun ikke turde lade Samme rygtes, fordi Foranledningen dertil maatte blive hemmelig. Først seent fortrød hun nu hendes naragtige Nysgjerrighed, at have blandet sig af fordømt Misundelse i hendes Svogers og Svigerindes Anliggender og tilbragte Natten med Graad. Ved Dagens Frembrud var hun igjen hos sin Familie, hvilken hun tilkjendegav

mere ved Taarer end ved Ord, hvad der førte hende til dem. — Aly Baba lod sig ikke først bede af sin Svigerinde om at see, hvad der var bleven af Kassim, men brød strax op med sine to Æsler, efter at han endnu havde bedet hende om, at styre sin Smerte.

Ankommen til Klippen, uden underveis at have bemærket hverken sin Broder eller dennes ti Muulæsler, blev han forbauset over Blodsporene i Nærheden af Døren, og syntes ham intet godt Tegn. Han sagde de bekjendte Ord, Døren aabnede sig, og nu fyldtes han med Forskrækkelse over det sørgelige Syn af hans Broders firedeelte Lig. Han betænkte sig desuagtet ikke længe i at udvise ham den sidste Ære, trods hans ubroderlige Sindelag, og fandt let i Hulen, hvad han brugte, for at gjøre af de skrækkelige Levninger to Bundter, hvormed han belæssede et af sine Æsler. Rundtomkring pakkede han Brænde, at man ikke skulde blive det vaer, og de to andre Æsler belæssede han ligesaa med Guldsække. Herpaa forlod han uopholdelig Hulen, lukkede Døren, men ventede af Forsigtighed ved Skovens Kant saalænge, at han først kom til Byen om Natten. Her bragte han kun de to med Guld belæssede Æsler i sit Huus og overlod det til sin Kone at pakke dem af, idet han med faa Ord underrettede hende om Kassims Skjæbne; den tredie Æsel førte han til sin Svigerinde. Her aabnedes Døren efter hans Banken af en Slavinde, som hed Morgiane og som var ham bekjendt som en ferm og sinderisk og til de sværeste Ting brugelig Person. Saasnart han derfor befandt sig i Gaarden tog han Brændet og begge Bundterne af Æslet og sagde hemmelig til Morgiane: „Først og fremmest forlanger jeg af Dig ubrodelig Taushed; Du vil strax see, hvor nødvendigt det maa være for din Herskerinde og mig. I disse Bundter befinder sig din

Herres Lig, og det gjælder kun at begrave ham som om han var død en naturlig Død. Jeg vil nu tale med din Herskerinde, og mærk vel, hvad jeg siger hende." Morgiane meldte ham hos Kassims Kone, og da Aly Baba traadte ind til hende, spurgte hun utaalmodig hvad han bragte for Efterretning? „Paa Eders Ansigt læser jeg intet Trøstende," sagde hun dertil. — „Svigerinde," svarede Aly Baba, „jeg kan Intet sige Eder, førend I har lovet mig, ikke at aabne Munden før jeg har udtalt." — „Efter det Forefaldne maa det være ligesaa nødvendigt for mig som for Eders Vel og Ro at iagttage den dybeste Taushed. „Ak," sukkede hun, „denne Indledning forraader mig, at min stakkels Mand ikke mere er i Live; men tillige indseer jeg Nødvendigheden af den af Eder fordrede Taushed. Jeg maa derfor paatage mig Kraft; tal altsaa." — Derpaa fortalte Aly Baba hende Alt, hvad han havde fundet indtil sit Tilbagetog med Kassims Lig og sluttede med de Ord: „Svigerinde, Eders Smerte maa være desto større, jo mindre I vare fattede derpaa."

„Det Skete lader sig imidlertid ikke forandre, naar det imidlertid kan trøste Eder Noget, saa beder jeg Eder om at samle min ringe Formue med Eders ved et Bryllup, idet jeg forsikrer Eder, at min Kone ikke vil blive misundelig derover, og at I ret godt vil forliges med hinanden. Naar mit Forslag behager Eder, saa maa vi gaae saaledes tilværks, at det synes at min Broder er død en naturlig Død, hvorfor I kun behøver at lade mig og Morgiane sørge for." — Havde Kassims Enke kunnet gjøre noget Bedre, end som Aly Baba foreslog hende? Til den Formue, som tilfaldt hende ved hendes første Mands Død, bekom hun en anden og rigere end hende, og som kunde blive meget mere endnu. Hun betragtede altsaa Tilbudet som en

meget fornuftig Trøstegrund, og idet hun tørrede sine Taarer og hørte op med at klage, beviste hun tilstrækkelig nok hendes Samtykke.“ — Aly Baba forlod hende i denne Tilstand og vendte hjem med sit Æsel, men indskjærpede iforveien Morgiane at spille sin Rolle godt. Denne Slavinde bortfjernede sig tilligemed Aly Baba for at gaae til en Apotheker tæt ved. Hun bankede paa hans Boutik, og da der blev aabnet, forlangte hun en Art meget helbredende Plaster for farlige Sygdomme. — Apothekeren gav hende den og spurgte, hvem der var syg hos hendes Herre. — Dybt sukkende gav hun til Svar: „Ak! Kassim, min gode Herre, selv. Man bliver ikke klog af hans Sygdom; han taler ikke og kan Intet nyde.“ Da bortfjernede hun sig med Medicinen, af hvilken Kassim imidlertid ingen Brug mere kunde gjøre. — Dagen derpaa gik Morgiane til den samme Apotheker, og forlangte grædende en Essens, som man sædvanlig kun pleiede at række Syge, naar de svævede i den høieste Fare. „Ak!“ sagde hun dybt bedrøvet, idet hun modtog dette Middel af Apothekeren, „jeg frygter meget, at det ikke vil hjælpe mere end forrige Gang. O, hvad for en god Herre taber jeg!“ — Da man ogsaa saae Aly Baba af og til gaae over til Kassims Huus med sin Kone meget nedslagen, forundrede sig Ingen, om Aftenen at høre Klagestrig fra Kassims Kone og hovedsagelig fra Morgiane, som forkyndte Kassims Død. Den følgende Morgen tidlig søgte Morgiane en gammel, ærlig Skomager op, om hvilken hun vidste, at han aabnede sin Boutik først og længe førend de øvrige. Hun trykkede ham strax ved den første Hilsen et Guldstykke i Haanden. — Skomageren var i hele Verden under Navnet Baba Mustafa bekjendt som en lystig Fyr. Han besaae Pengestykket og gjensvarede, da han bemærkede, at det var Guld: „en net Handsel. Hvad

ønsker I! Jeg er beredt til Alt.“ — „Baba Mustafa,“ begyndte Morgiane, „tag hvad I behøver til Syning og kom da strax til mig; men kun paa den Betingelse, at I lader Eder binde for Øinene paa et bestemt Sted.“ — Herpaa gjorde Baba Mustafa Indvendinger. „Ei!“ udraabte han, „jeg skal altsaa gjøre noget mod min Samvittighed eller mod min Ære?“ — „Gud bevare mig,“ meente Morgiane, idet hun trykkede ham endnu et Guldstykke i Haanden, „at jeg skulde forlange Noget af Eder, hvad I ikke kunde gjøre med al Ære. Kom kun ubekymret.“ — Mustafa lod sig bøie, og efterat Morgiane havde forbundet ham Øinene med et Lommetørklæde paa det betegnede Sted, bragte hun ham ind i Kassims Huus og tog først Tørklædet af ham i det Værelse, hvor det af fire Dele sammensatte Lig laa. „Baba Mustafa,“ sagde hun nu til ham, „jeg har bragt Eder hid for at sammensye Liget der. Gjør det hurtigt, og naar I er færdig dermed, faaer I endnu et Guldstykke.“ — Saasnart Mustafa var færdig, forbandt Morgiane ham Øinene igjen i Værelset, gav ham det tredie lovede Guldstykke, befalede ham Taushed og førte ham tilbage til det Sted, hvor hun paa Hjemveien havde forbundet Øinene paa ham. Der tog hun Tørklædet af ham, og lod ham vende tilbage til sin Boutik, idet hun saalænge saae efter ham, indtil han var hende ude af Syne, for at Nysgjerrigheden maatte forgaae ham til at liste sig efter hende. Hun havde ladet varme Vand for at vadske Kassims Lig, hvilket Aly Baba gjorde, gjennemrøgede det med Myrra og paaklædte det under Jagttagelse af de sædvanlige Ceremonier. Snedkeren bragte den af Aly Baba bestilte Kiste, som Morgiane strax modtog ved Døren, betalte Manden og sendte ham bort, fordi han ikke skulde mærke Uraad. Hun hjalp nu Aly Baba at lægge den Døde

ned i Kisten, og da Laaget var sømmet fast, meldte de i Moskeen, at Alt var beredt til Begravelsen. Moskeens Ligvadskere tilbøde deres Tjeneste, men de sagde dem, at Alt allerede var besørget.

Morgiane fulgte Imanen og Moskeens øvrige Tjenere til Fods. Fire Naboer toge Kisten paa Skuldrene og bare den efter Imanen, der fremsagde Bønnen hen til Begravelsespladsen. Som den Afdødes Slavinde fulgte Morgiane grædende og med bart Hoved, idet hun udstødte Klageskrig, slog sig heftig for Brystet og trak sig i Haaret. Da kom Aly Baba, ledsaget af Naboerne, som fra Tid til anden afløste med at bære Kisten. Kassims Kone var bleven hjemme, hvor hun gav sine Smerter og Veeklager Luft med Konerne fra Naboskabet, som havde indfundet sig hos hende, efter Sæderne under Begravelsen.

Saaledes blev Kassims skjæbnesvangre Død holdt saa heldigt hemmelig af Aly Baba, hans Kone, Enken og Kassims Slavinde, at Ingen i hele Staden erfarede Noget derom, ja ikke engang mistænkte. Tre eller fire Dage efter Kassims Begravelse skaffede Aly Baba sin lille Formue og Pengene, som han havde hentet fra Røvernes Skatte, det Sidste ved Nattetider, hen i hans Broders Enkes Huus, for derefter at boe hos hende, hvad tillige anviste hans Bryllup med hende. Da slige Ægteskaber hyppig forekomme under Muhamedanerne, undrede der sig heller Ingen derover. Kassims Boutik overgav Aly Baba til sin Søn, som for kort Tid siden havde endt sine Læreaar hos en stor Kjøbmand, og havde de bedste Vidnesbyrd over sin Opførsel med Løftet om, at naar han for Eftertiden af opførte sig godt, vilde han snart tænke paa hans fordeelagtige Bryllup.

Vi ville nu lade Aly Baba forblive i sin Lykke og tale

om de syrgetyve Røvere, som vendte tilbage til den bestemte Tid til deres Smuthul i Skoven. Da manglede de til deres største Forbauselse Kassims Lig og opdagede ovenikjøbet Guldsækkenes Forminskelse. „Vi ere opdagede og fortabte," sagde Hovedmanden, „naar vi ikke tage os i Agt. Søge vi ikke hurtigt at møde dem, saa tabe vi efterhaanden de af vore Forfædre meisom opdyngede Skatte. Saa meget vi kunne indsee af det Skete, kjendte den af os grebne Tyv Hemmeligheden at aabne Døren; men der maa en endnu vide derom, hvilket Bortstaffelsen af hans Lig og vor Skats Formindskelse upaatvivlelig beviser. Da det nu seer ud til som om blot to Personer veed derom, og vi allerede have ombragt den ene, saa maa vi endnu søge at udrydde den anden. Er I ikke af samme Mening, tappre Kammerater? — Hovedmandens Forslag fandt saa eenstemmig Bifald, at Alle kom overeens om, foreløbig at opgive ethvert andet Foretagende, indtil dette lykkeligt var bragt til Ende. — „Jeg ventede ikke mindre af Eders Mod og Tapperhed," gjensvarede Hovedmanden; „men fremfor alt maa en af Eder, der er driftig, ferm og driftig, gaae ind i Byen ubevæbnet og forklædt som Reisende og opbyde Alt for at erfare, om ikke der bliver talt om Sammes sælsomme Død, som vi have ombragt paa en fortjent Maade, som hvem han var og hvor han boede. Dette er os for Alt vigtigt at vide, for at vi Intet gjøre, hvad vi have at angre, og hvorved vi kunne forraade os i et Land, hvor vi i saa lang Tid have været ukjendte, og saa meget maatte ønske for Eftertiden at blive det. Men for at opflamme den af Eder, der overtager dette Hverv, og at forhindre, at han stuffer sig og afgiver en falsk Beretning, som kunde ødelægge os, saa spørger jeg Eder, om I ikke antager det for passende, at han i dette Tilfælde

underkaster sig Dødsstraffen?" — Uden at afvente de Øvriges Afstemning svarede en af Røverne: „Jeg underkaster mig Samme og gjør mig en Ære af, at overtage dette Hverv med Fare for mit Liv. Skulde det ikke lykkes mig, saa vil I idetmindste tilgive, at det ikke har manglet mig paa god Villie og Mod for vor Bandes almindelige Bedste." — Efterat Roveren havde faaet de største Lovtaler af Hovedmanden og hans Bundsforvandte, forklædte han sig, saa at Ingen anfaae ham for en Rover, og begav sig om Natten paa Veien. Han indrettede det saaledes, at han kom til Byen ved Dagens Gryen, ad den lige Vei til Torvet. Her saae han kun en eneste Boutik aaben, og netop Baba Mustafas, som allerede sad med Sylen i Haanden, paa sin Skammel. Røvereu bød ham en god Morgen, og da han bemærkede hans høie Alder, sagde han til ham: „Kjære Mand, I begynder meget tidlig at arbeide; umulig kan I ved Eders høie Alder see tilstrækkelig nok dertil; men naar det ogsaa var lysere, betvivler jeg dog, at Eders Øine ere skarpe nok til Syning." — „Hvem I end er," gjensvarede Mustafa, „saa maa I i ethvert Tilfælde ikke kjende mig. Trods min Alder har jeg endnu fortræffelige Øine, hvilket I ikke vil betvivle længere, naar jeg fortæller Eder, at jeg for kort Tid siden har sammensyet en Død paa et Sted, hvor der neppe var lysere end nu her." — Røveren blev særdeles glad ved lige at være kommen til en Mand, som uopfordret meddelte ham, hvad han ønskede at komme til Kundskab om. Forundret spurgte han derfor: „En Død? hvortil da en Død? Bistnok mener I kun Ligklædet, hvori han var indsvøbt?" — „Nei, nei," gjensvarede Mustafa, „jeg veed, hvad jeg siger. Men I vil kun udforske mig, og det skal ikke lykkes Eder." — Mere behøvedes der ikke

for at overbevise Roveren om, at han havde fundet den rigtige Mand. Han trykkede altsaa Mustafa et Guldstykke i Haanden og begyndte igjen: „Uden at vilde trænge ind i Eders Hemmelighed, hvorvel I var sikker paa, at jeg ikke vilde udbrede den videre, beder jeg Eder blot om at vise mig det Huus, hvor I har sammensyet den Døde.“

„Naar jeg ogsaa vilde gjøre det,“ gjensvarede Mustafa, og holdt igjen Guldstykket hen imod ham, „saa kan jeg forsikre Eder, at jeg ikke kunde det, hør ogsaa hvorfor: Jeg blev nemlig ført til et vist Sted, der forbandt man Øinene paa mig, og bragte mig saaledes ind i et Huus. Men efterat Sagen var afgjort blev jeg igjen ført tilbage til hiint Sted.“ „Idetmindste,“ vedblev Roveren, „maa I dog omtrentlig kunne erindre Eder Veien. Jeg beder Eder altsaa, kom med mig; jeg vil binde Eder for Øinene paa det samme Sted, og vi vilde da tilsammen gjøre de samme Kors- og Tvervei, som I erindre at være gaaet dengang. Da imidlertid enhver Møie fortjener Løn, saa tag da endnu et Guldstykke. Kom, og gjør mig den Tjeneste.“ Begge Guldstykkerne lokkede Mustafa; han beholdt dem nogen Tid i Haanden, og overlagde taus, hvad der var at gjøre. Endelig tog han sin Pung, lagde dem deri og sagde til Roveren: „Jeg kan naturligviis ikke indestaae for, ganske nøie at erindre mig Veien, hvilken jeg er bleven ført; men fordi I engang vil have det saadan, vil jeg idetmindste gjøre mit Mulige derfor.“ Dermed stod Mustafa til Roverens store Glæde op og uden førend at lukke Boutiken, som ikke indeholdt noget af Værdi, førte han ham til det Sted, hvor Morgiane havde bundet ham for Øinene. „Her bleve Øinene bundne paa mig,“ sagde han, „og jeg saae derved lige i den samme Retning, som nu.“ — Roveren holdt

allerede sit Forklæde beredt, gjorde det fast om Dinene paa ham og gik nu videre med ham, idet han deels førte ham, deels lod sig føre af ham, indtil Baba Mustafa blev staaende og sagde: „Jeg troer ikke, at jeg dengang er gaaet videre." Og virkelig stode de for Kassims Huus, i hvilket Ali Baba nu boede. Røveren betegnede hurtigt Sammes Dør med Kridt, og tog først derefter den gamle Skomager Bindet fra Dinene, idet han spurgte ham, om han ikke vidste, hvem dette Huus tilhørte. Mustafa gjensvarede imidlertid, at han ikke var kjendt i dette Bygvarteer og derfor ikke kunde sige noget derom. Da Røveren saae, at der ikke var videre at erfare af ham, takkede han ham for den havte Ulejlighed og lod ham staae, men han selv ilede ufortøvet tilbage i Skoven.

Snart efterat de havde forladt hinanden, gik Morgiane ud i Forretninger. Ved hendes Hjemkomst bemærkede hun Kridttegnet paa Huusdøren, blev staaende foran, og sagde ved sig selv: „Hvad skal det betyde? Har Nogen igjen noget Ondt mod min Herre bag Øre eller er det blot gjort af Leier? Under alle Omstændigheder er det godt at see sig for i ethvert Tilfælde." — I denne Hensigt betegnede hun strax de to eller tre foregaaende og følgende Døre, som temmelig lignede Kassims, paa lignende Maade og paa samme Sted med Kridt. Derefter gik hun ind i Huset men sagde aldeles intet til hendes Herskab, om hvad hun havde gjort. — Røveren var imidlertid ankommen hos sine Kammerater, havde meddeelt dem sin Reises Udfald, og priste sig overvættes lykkelig over at have fundet den eneste Mand, af hvilken han kunde erholde den ønskede Oplysning. Hovedmanden roste ham derfor, og opfordrede hele Banden at snige sig ind i Byen med skjulte Vaaben, hvor de skulde træffe sammen paa Torvepladsen, medens

han med dens saa lige fra Byen kommende Kammerat ville udspionere Huset, for derefter at beslutte sig til det videre Foretagende. Dette Forslag fandt almindelig Bifald, og efter kort Tid vare Alle paa den angivne Maade underveis til Byen, hvor de, uden at vække Mistanke, indtraf med Hovedmanden og den hos Baba Mustafa værende Røver. Denne førte Hovedmanden i den Gade, hvor Kassims og nu Aly Babas Huus laa, og da han ankom for en af de af Morgiane betegnede Huusdøre, sagde han, at det var den rigtige. Men da de gik videre, for ikke at gjøre Opsigt, og Hovedmanden saae det samme Tegn paa den næste Dør og paa samme Sted, saa gjorde han sin Fører opmærksom derpaa og spurgte, om dette eller det forrige Huus var det rigtige. Føreren blev forlegen og vidste saameget mindre at gjensvare noget da han og Hovedmanden fandt de fire eller fem følgende Steder betegnet paa samme Maade. Han forsikrede den Sidste, kun at have forsynet en Dør med et Kjendemærke. „Jeg veed ikke," føiede han til, „hvem der har betegnet de Øvrige saa ligedan, at jeg ikke meer kan finde den ud, der blev betegnet af mig." Hovedmanden saae sin Plan skuffet, og begav sig til Torvepladsen, hvor han ved den første, der mødte ham af hans Folk, lod de øvrige sige, at de havde uleiliget sig omsonst, og de skulde ligesom de vare komne, vende tilbage til deres fælles Tilflugtssted. Han selv gav Exemplet, og da Banden igjen var samlet i Skoven, meddeelte Hovedmanden dem Grunden, hvorfor han havde ladet dem vende tilbage. Strax blev Føreren enstemmig dømt til Døden, og erkjendte selv denne Straf for retfærdig. Han indrømmede at han havde skuldet være mere forsigtig, og modtog fattet det dødelige Hug. Da imidlertid Bandens Bestaaen, begrundet paa Indbruddet i dens Skatkammer

ikke turde blive uhævnet, saa optraadte en anden Røver, som haabede at udrette mere end den lige henrettede, og udbad sig det samme Hverv. Hans Ansøgning blev bevilget. Han gik til Byen, bestak ligeledes Baba Mustafa, hvilken han med tilbundne Øine førte igjen for Aly Babas Huus. Røveren betegnede Døren med Rødkridt paa et meget lidet iøinefaldende Sted, for ganske vist at kunne skjelne den fra de hvidtegnede, men ogsaa paa denne Dag gik Morgiane ud, og da hun vendte tilbage, undgik det røde Tegn ikke hendes klare Øine. Hun anstillede de samme Betragtninger derover og forsynede igjen Nabohusene paa det samme Sted med et lignende Kjendemærke. Røverne roste ham ved hans Tilbagevenden i Skoven for hans brugte Forsigtighed som de meente var ufeilbar, og Hovedmanden og hele Banden troede paa at Sagen vilde lykkes dem. De begave dem med den samme Forsigtighed som første Gang ind i Byen. Hovedmanden gik strax med Røveren ind i den Gade, hvor Aly Baba boede, men saae med Vrede sig i den samme Uvished som første Gang, medens Røveren røbede den samme Bestyrtelse, som hans Forgænger. Banden maatte altsaa denne Gang ogsaa bortfjerne sig med uforrettet Sag, og Røveren, som var Skyld deri, led ligeledes den Straf, som han frivillig havde underkastet sig. For ikke at tabe flere brave, om ogsaa ikke tilstrækkelig forsigtige Folk ved Udspioneringen af Aly Babas Huus, overtog Hovedmanden nu selv Sagen. Han kom ind i Byen, og blev af den for Guld tjenstvillige Baba Mustafa ligeledes bragt til Aly Babas Huus. Paa dette gjorde han intet Tegn, men betragtede det nøie, idet han flere Gange gik forbi, saa at han umulig kunde feile, og vendte fuldkommen tilfreds tilbage i Skoven med sin Reises Udfald. „Kammerater," begyndte han til sine

Folk, „endelig kan intet mere opholde vor fuldstændige Hævn for den os gjorte Skade. Jeg veed paalidelig den Strafbares Huus, som Tugten maa ramme, og har underveis overlagt for mig, hvorledes den bliver udført saa flink, at hverken vort Tilflugtssted eller vor Skat bliver forraadt derved; thi derpaa beroer det her, da ellers det hele Foretagende kun vilde være fordærvelig for os. For at naae denne Hensigt, har jeg udgranskket følgende Plan. Men naar En af Eder har noget bedre at foreslaae, efterat jeg har meddeelt Eder den, saa sig blot frem."

Han fortalte dem nu sit Foretagende, og efterat Alle havde givet deres Bifald, befalede han dem, at adsplitte sig i de nærliggende Byer, Landsbyer og Steder, for at kjøbe nitten Muulæsler og otteogtredive store Læderolieflasker, af hvilke en skulde være fuld af Olie, men de øvrige tomme. Røverne havde i to eller tre Dage altsammen, da imidlertid Mundingerne paa de tomme Læderflasker vare noget for snævre for Hovedmandens Hensigt, saa lod han den udvide lidt, og da lod han en af sine Folk velbevæbnet krybe ind i hver Flaske. For Aandedrættet blev lidt af Syningen aaben, men iøvrigt lukkede han Flasken saaledes, at den syntes fuld af Olie, og for at forstærke Bedrageriet, indgned han dem udvendig ogsaa endnu med Olie. Efterat herpaa de syvogtredive Flasker med Røvere og Flasken med Olie vare blevne læssede paa Muulæslerne, tiltraadte Hovedmanden, som sammes Fører med dem Veien til Byen, saaledes at han omtrent indtraf en Time før Solnedgang der. Han vendte sig lige mod Aly Babas Huus, for at banke paa der, og bede om Natteqvarteer for sig og sine Dyr. Imidlertid sparede han at banke paa, fordi Aly Baba sad ved Døren og nød Aftenkjølingen efter Aftensmaaltidet. Han standsede

sit Æsel og sagde til Aly Baba: „Herre, jeg kommer meget langt fra med Olie hertil, for imorgen at sælge den paa Torvet, og veed intetsteds at komme under Tag paa denne sene Tid. Vær saa god, naar det ikke er Eder for besværligt at indqvartere mig hos Eder denne Nat; jeg vil være Eder taknemlig derfor." Omendskjøndt Aly Baba havde seet Røverhovedmanden i Skoven og selv havde hørt ham tale, kunde han dog umulig gjenkjende ham i en Oliehandlers Forklædning og gjensvarede ham:

„Vær velkommen; kom kun herind." Dermed banede han Veien for Røvernes Muulæsler til Huset og kaldte strax sin Slave til og befalede ham at trække Muulæslerne ind i Stalden, saasnart de vare blevne afpakkede, og at give dem Hø og Havre. Ogsaa gik han i Kjøkkenet og bad Morgiane at berede et Aftensmaaltid for den ankomne Gjæst og et Natteleie. Ja, han gjorde endnu mere for at beværte den Fremmede bedst mulig. Da han nemlig saae, at Røverhovedmanden, efterat han havde aflæsset sine Muulæsler og de vare førte i Stalden, saae sig om efter et Sted, hvor han kunde tilbringe Natten under fri Himmel, tog han ham med sig ind i den Sal, hvor han pleiede at modtage Besøg, idet han sagde til ham, at han ikke ville tillade, at han sov i Gaarden. Røverhovedmanden gjorde mange Undskyldninger, fordi han foregav ikke at ville falde til Besvær, men egentlig, for at have friere Haand ved at udføre sin Plan, og gav først efter Aly Babas meest indtrængende Bønner. Denne gjorde dem, som tragtede ham efter Livet, ikke alene saa længe Selskab, indtil Morgiane havde frembaaret Aftensmaaltidet, men talte ogsaa med ham om allehaande Sager, som han troede at kunne underholde ham, og forlod ham ikke, førend han havde spiist før-

dig. „Hvad I behøver," sagde han, „behøver I kun at fordre; Alt i mit Huus staaer til Eders Tjeneste." Røvercaptainen stod op tillige med Aly Baba og ledsagede ham indtil Døren. Medens nu hiin gik i Kjøkkenet, for at tale med Morgiane, traadte denne ned i Gaarden, idet han foregav at han vilde see til sine Muulæsler. Efterat Aly Baba paany havde befalet Morgiane, ikke at lade noget mangle for hans Gjæst, føiede han til: „Jeg vil imorgen bede før Dagens Frembrud; besørg altsaa mit Badetøi, giv Abdallah det (saaledes hed hans Slave) og hold en god Bouillon bered til mig, at jeg kan drikke ved min Tilbagekomst." Efter denne Befalings Uddeling gik han og lagde sig ned. Saasnart Røvercaptainen derimod kom ud fra Stalden, gik han fra den ene Flaske til den anden og sagde til enhver af de skjulte Røvere: „naar jeg nedkaster fra det Værelse, hvor de har bragt mig under Tag, smaa Stene, saa skjær Flasken fra øverst til nederst helt op og kryb ud, jeg vil da være hos Eder. Eders Knive maa i dette Øiemed især være spidse og slebne."

Herpaa vendte han tilbage til Huset og ligesaa snart Morgiane bemærkede ham ved Kjøkkendøren, tog hun et Lys og førte ham op paa hans Værelse, hvor hun forlod ham, efterat hun havde spurgt ham, om han endnu behøvede noget. For ikke at vække Mistanke, slukkede han snart Lyset ud og lagde sig ned, men fuld paaklædt, for strax efter den første Søvn at staae op igjen. Imidlertid søgte Morgiane, ifølge Aly Babas Befaling, dennes Badetøi tilsammen, og gav til Abdallah, som endnu ikke var gaaet i Seng. Hun satte ogsaa Potten med Bouillonen over Ilden, men medens hun stummede den, slukkedes pludselig Lampen. Tilfældigviis var der hverken Olie eller Lys i Huset,

og maatte hun see klart for at kunne afstumme Bouillonen. I hendes Forlegenhed spurgte hun Abdallah, hvad der var at gjøre, og denne sagde: „Hent dog Olie fra en af Flaskerne i Gaarden.“ Morgiane takkede Abdallah og medens denne lagde sig til at sove tætved Aly Babas Gemak, for at følge ham i Badet, gik hun med Oliekruset ud i Gaarden. Saasnart hun nærmede sig til den første Flaske, spurgte den skjulte Røver sagte: „Er det Tid?“

Omendskjøndt Røveren havde talt sagte, saa forstrækkede Morgiane sig dog over denne Stemme og saa meget mere, over at da Hovedmanden havde, efter Aflæsningen aabnet alle Flasterne, for at forskaffe sine Folk frist Luft, da de befandt dem høist ubehagelige, omendskjøndt det ikke blev dem svært at aande. Enhver anden Slavinde end Morgiane vilde under disse Omstændigheder have gjort Larm, som kunde have anrettet stor Ulykke. Men Morgiane begreb øieblikkelig, hvormeget det kom an paa, at forholde sig rolig, i hvilken truende Fare hendes Herskab og hun selv svævede og at samme paa Stedet maatte forebygges. Hendes duelige Hoved gav hende strax Leilighed dertil. Hun fattede sig strax og svarede som om hun var Røverhovedmanden: „endnu ikke, men snart.“ Da nærmede hun sig den følgende Flaske, hvor det samme Spørgsmaal fulgte, som hos de øvrige, og paa ethvert Spørgsmaal gav hun det samme Svar, indtil hun kom til den sidste der var fyldt med Olie. Nu vidste Morgiane, at hendes Herre havde optaget hos sig istedetfor en Oliehandler, otteogtredive Røvere, den forklædte Kjøbmand medregnet. Hurtig fyldte hun sit Ølkruus af den sidste Flaske og vendte tilbage i Kjøkkenet, hvor hun igjen antændte Lampen, tog en stor Kjedel og gjød samme fuld af Olie ude fra Gaarden. Da var

hun den ind i Kjøkkenet, gjorde stærk Ild derunder, for snart at bringe Olien i Kog, fordi Husets Redning afhang af Forehavendets Udføring, og derfor ingen Opsættelse taalte. Endelig kogte Olien, hun tog Kjedlen, gik dermed til Flaskerne, og rystede i enhver nok af kogende Olie, til dermed at qvæle de deri skjulte Røvere, hvilket ogsaa virkelig skete. Efterat have udført denne for hendes Mod saa værdige Daad saa stille, som samme lod sig foretage, vendte hun tilbage med den tomme Kjedel i Kjøkkenet, aflaasede Døren og udelukkede den stærke Ild saameget, saa at der kun blev tilovers, hvad der var nødvendig for godt at koge Kjødbouillonen til Aly Baba. Tilsidst blæste hun ogsaa Lampen ud, forholdt sig ganske rolig og havde besluttet, ikke at gaae ifeng førend hun igjennem et Vindue, som gik ud til Gaarden, og saa vidt Mørket tilstedte det, havde seet, hvad der vilde foregaae.

Hun havde endnu ikke ventet et Kvarteer, da Røverhovedmanden vaagnede, stod op og aabnede et Vindue, for at see ud. Da han intetsteds mere bemærkede Lys, men der overalt herskede dyb Stilhed, begyndte han at nedkaste smaa Stene, af hvilke flere, som hun hørte paa Lyden, faldt paa Flaskerne. Han lyttede, saae, men fornam intet, som antydede paa, at hans Folk satte sig i Bevægelse. Urolig derover gav han det aftalte Tegn for anden og tredie Gang; Stenene faldt paa Flaskerne og dog bevægede ingen af Røverne sig. Høist bestyrtet gik han saa sagte som mulig ned i Gaarden, traadte hen ved den første Flaske og idet han vilde spørge Roveren om han sov, steg der ham en Lugt af Olie og Forbrændt ind i Næsen fra Flasken. Han indsaae da, at hans Anslag imod Aly Baba som han vilde ombringe og plyndre hans Huus, var strandet. Undersøgelsen af de øvrige Flasker viste

ham, at hans Folk alle vare truffen af samme Skjæbne. Af Forskrækkelse derover brød han igjennem Døren, som førte til Aly Babas Have og frelste sig fra Huus til Huus ud i det Frie.

Da Morgiane ingen Støi mere hørte, og Røverhovedmanden efter nogen Tid ikke blev seet mere vende tilbage, var hun ikke uvidende om, hvortil han maatte have besluttet sig, da Huusdøren var dobbelt lukket. Tilfreds og overordentlig glad over at Redningen af hele Huset var lykkes hende saa godt, lagde hun sig endelig ned og sov ind.

Aly Baba gik tidlig før Dag med sin Slave i Bad, uden at ane noget om den forløbne Nats forbausende Begivenheder. Morgiane havde nemlig holdt det for unyttigt, at vække ham efter afvendt Fare.

Solen var staaet op, da Aly Baba kom tilbage fra Badet, og blev forundret over endnu at see Olieflaskerne paa deres Sted. Han spurgte Morgiane, som aabnede Huusdøren for ham, hvorfor Kjøbmanden endnu ikke havde bragt dem tiltorvs. Slavinden havde ladet alt være, som det var, for at han endnu tydeligere kunde see, hvad hun havde gjort for ham, og gjensvarede: „Min gode Herre, Gud bevare Eder og Eders hele Huus! I vil af det, hvad jeg nu vil vise Eder, bedre erfare, hvad I ønsker at vide, end jeg kan sige Eder det. Vær saa god at kom med mig.“ — Hun førte ham nu til den første Flaske og sagde: „Der, see engang, om der er Olie deri.“ — Aly Baba saae ned, men foer med et høit Skrig forfærdet tilbage, som om han saae en Mand deri. „Vær ubekymret,“ meente Morgiane, „denne Mand gjør Ingen mere noget Ondt, saa mange han end ogsaa man have gjort Ondt.“ — „Han er død! hvad har det at betyde, Morgiane,“ raabte Aly Baba. „Forklar mig det.“

„Strax," svarede Slavinden, „men styr Eders Forundring og opvæk ikke Naboernes Nysgjerrighed paa en Sag, som I af vigtigere Grunde maa holde hemmelig. Men see først ogsaa i de andre Flasker." — Aly Baba saae ned i dem alle, indtil den sidste, hvori der var Olie, men hvoraf der var taget betydelig, og blev da staaende stum og ubevægelig, idet han snart saae paa Morgiane, snart paa Flaskerne. Endelig kom han sig igjen af sin Forbauselse og spurgte, hvad der var bleven af Kjøbmanden.

„Kjøbmanden," svarede Morgiane, „var ligesaa lidet en Kjøbmand som jeg. I skulle strax erfare, hvad det har for et Sammenhæng med ham; dog lader det sig bekvemmere gjøre paa Eders Værelse, især forlanger desforuden Eders Sundhed, at I efter Badet nyder Eders Kjødbouillon." — Medens Aly Baba gik til sit Værelse, hentede Morgiane Kjødbouillonen, men førend han drak den, befalede han Slavinden strax at begynde sin Fortælling, den uhørte Historie med alle Biomstændigheder. Morgiane berettede ham altsaa, hvorledes alt var gaaet til, og forglemte heller ikke at omtale de paa Huusdøren værende hvide og røde Kridts Tegn. „Alt vel overveiet," sluttede hun, „kom Pudset vel aabenbart fra Røverne i Skoven, men de, jeg veed ikke hvorledes, ere blevne to mindre, Eder var Undergangen svoret, og I maa derfor være paa Eders Post, saalænge kun endnu en vist er i Live deraf. For min Deel vil jeg bestandig pligtmæssig vaage over Eders Liv."

Fuld af Taknemlighed mod sin Slavinde gjensvarede Aly Baba: „Jeg vil ikke døe før jeg har belønnet Dig efter Fortjeneste. Livet har jeg dig at takke for, og som første Beviis paa min Erkjendtlighed derfor, skjænker jeg Dig paa Stedet imidlertid Friheden,

indtil jeg vil kunde udføre mit videre Forsæt. Ogsaa er jeg overbeviist om, at de fyrgetyve Røvere lagde denne Snare for mig. Gud har reddet mig ved Dig og jeg haaber at han for Fremtiden vil bevare mig for deres Ondskab, og Verden ganske vil blive befriet fra denne ryggesløse Bande. Men derefter maa Ligene af den menneskelige Slægts Pest saaledes hemmelig begraves, at Ingen aner noget derom, og det vil ufortøvet blive besørget ved Abdallah." Aly Babas Have var meget lang og begrændset af høie Træer. Under disse gjorde han strax med sin Slave en for dette Antal passende vid og dyb Grube, og, da Jorden var løs, brugte de ikke megen Tid dertil. Da trak de døde Røvere ud af Flaskerne, lagde de forefundne Vaaben tilside og staffede Ligene i Gruben. Disse kastede de omhyggeligt over med Jord og udbredte den tilovers blevne Jord rundt omkring, saaledes at Fladen igjen saae ud som før. Olieflaskerne og Vaabnene lod Aly Baba forsigtig skjule, Muulæslerne derimod, som han ikke lige kunde bruge, lod han efterhaanden sælge af sin Slave paa Torvet. Medens Aly Baba saaledes søgte at holde Sagen hemmelig for Folk ved allehaande Forholdsregler, paa hvilken Maade han paa saa kort Tid var bleven rig, var Captainen for de fyrgetyve Røvere vendt tilbage i Klippehulen, uden at have fattet af Bestyrtelse og Græmmelse en Beslutning, hvorledes han nu skulde forholde sig med Aly Baba. Hans øde Opholdssteds Ensomhed kom ham skrækkelig for. „I vakkre Folk," udraabte han, „Staldbrødre ved min Nattevagt, mine Streifstog og Besværligheder, hvor ere I? Hvad er jeg uden Eder? Har jeg kun bragt Eder sammen, for at see Eder omkomme ved en saa skjæbnefuld, for Eders Mod saa uværdig Tilskikkelse paa engang? Jeg vilde ogsaa mindre beklage Eder naar I

vare døde som tappre Mænd med Sablen i Haanden. Naar vil jeg igjen faae samlet en saadan Skare af haandfaste Folk? Og vilde jeg indgaae derpaa, vilde saa imidlertid ikke de Skatte blive dennes Bytte, som allerede har beriget sig med en Deel af dem? Jeg kan og tør ikke tænke derpaa, før jeg har berøvet ham hans Liv. Hvad jeg med saa kraftig Bistand ikke kunde udføre, vil jeg nu gjøre alene, og er Skatten først sikkret for videre Plyndring, da vil jeg ogsaa arbeide hen til, at den ikke efter mig er uden Herre, men at den altid kan blive passet og forøget."

Da han havde fattet denne Beslutning, gjorde Midlerne til Fortsættelsen ham ingen videre Bryderi. Fuld af Haab og tilfreds med sig selv, sov han ind og tilbragte en rolig Nat. Den næste Morgen stod han tidlig op, som han havde besluttet sig til, klædte sig pyntelig paa og gik til Byen, hvor han tog ind i en Khan.

Da han forudsatte, at det med Aly Baba Foresaldne havde gjort Opsigt, saa spurgte han Opsynsmanden i Samtalens Løb, om der fandtes noget Nyt i Byen, hvorpaa denne talte om alt Andet, end det Røveren ønskede at vide Noget om. Røvercaptainen sluttede deraf, at Aly Baba blot holdt Sagen saa hemmelig derfor, fordi hans Kundskab om Skatten og Midlerne til at erholde den ikke maatte komme ud mellem Folk, ligesom at han vidste, at man tragtede ham efter Livet. Dette ansporede ham endnu mere til paa en ligesaa hemmelig Maade at rydde Aly Baba af Veien. Han kjøbte sig en Hest, som han benyttede til at skaffe alleslags kostbare Stoffer og fiint Linned i sin Bolig, af hvilken Grund han foretog flere Reiser til Skoven, dog uden at lade Nogen vide, hvor han hentede det. Da han havde samlet nok af saadanne Vare, leiede han

sig til Salget af disse en Boutik, som laae ligefor Kassims forrige Bolig, og som Aly Babas Søn for nylig havde faaet.

Røvercaptainen havde antaget Navnet Khodjah Hussain og undlod ikke, som det sømmer sig alle Nyankomne, at vise sine Naboer alle mulige Høflighedeer. Da nu Aly Babas Søn var ung, veldannet og ikke uden Aand, og han oftere havde Leilighed til at tale med ham end med de øvrige Kjøbmænd, saa sluttede han snart Venskab med ham. Han gjorde sig endnu mere Umage for at blive til hans stadige Omgangsfælle, saa meget mere som han en Dag saae Aly Baba, som besøgte sin Søn, som han fra Tid til anden pleiede at gjøre, og af denne hørte efter at Aly Baba var gaaet, at det var hans Fader. Herefter fordobblede han sin Opmærksomhed mod ham, imigrede ham, gjorde ham smaae Foræringer, ja beværtede ham endog gjentagende Gange. Aly Baba havde gjerne gjengjældt Khodjahs Artigheder, men han boede for indskrænket, for at kunde modtage ham efter Ønske. Han talte derfor med sin Fader og gjorde ham opmærksom paa, at det ikke passede sig, længere at lade Khodjah Hussains Opmærksomhed ugjengjældt. Med Fornøielse tog Aly Baba Beværtningen paa sig og tilføiede: „Min Søn, imorgen er det Fredag, hvor saadanne store Kjøbmænd som Du og Hussain ikke aabne deres Boutiker. Gjør en Spadseretour med ham om Eftermiddagen og indret det saaledes, at Tilbageveien fører forbi mit Huus, hvor Du da kan nøde ham til at træde ind. Det er bedre saaledes end naar Du directe inviterer ham. Morgiane skal holde et Aftensmaaltid parat."

Fredag Eftermiddag opfordrede altsaa Aly Babas Søn sin Ven til at gjøre en Spadseretour og førte ham paa Hjemveien til Huset, hvor hans Fader boede. Da

de kom til Huusdøren, blev han staaende, bankede paa og sagde til Housain: „Det er min Faders Huus, som af min Fortælling om Eders Venskab mod mig ønsker at erhverve Æren af Eders Bekjendtskab. Jeg beder Eder at øie denne Venlighed til de øvrige I have viist imod mig." Omendskjøndt at Khodjah Housain havde dermed opnaaet sin Hensigt at faae Adgang til Aly Baba, saa undskyldte han sig dog og vilde gaae videre; men da Aly Babas Slave netop havde aabnet Døren, saa greb Sønnen sin Ven forbindtlig om Haanden, gik foran og tvang ham paa en Maade til at følge med. Han blev modtaget saa venlig og forekommende af Aly Baba, som han kun kunde ønske sig. Aly Baba takkede ham for den mod hans Søn udviste Artighed og tilføiede: „Vi ere Eder begge saa meget mere taknemlig derfor, som min Søn endnu er ung og uden Verdenserfaring og I er saa artig at medvirke til hans Dannelse."

Housain svarede ham ligesaa høflig, at om hans Søn endnu var uden mange Ældres Erfaring, saa besad han derfor saa sund Forstand, som erstattede Mangels Erfaring. Da Housain efter en Samtale om liggyldige Ting vilde tage Afsked, holdt Aly Baba ham tilbage og sagde: „Herre, hvor vil I hen? viis mig den Ære, at spise til Aften hos mig. Jeg vil ikke beværte Eder, som I burde have det, imidlertid haaber jeg, at I vil finde min gode Villie deri." — „Hør, Aly Baba," tilføiede Khodjah Housain, „jeg er fuldkommen overbeviist om Eders gode Mening, og naar jeg afslaaer Eders Tilbud, saa skeer det kun af een Grund, som I selv vilde billige, naar I kjendte den." — „Og tør jeg ikke spørge om denne Grund," gjensvarede Aly Baba." — „Hvorfor ikke?" svarede Housain. „Jeg nyder nemlig aldrig hverken Kjød eller andre Spiser, hvori

der findes Salt. Dom altsaa selv, hvilken Rolle jeg vilde spille ved Eders Taffel."

„Det skal ikke berøve mig den Ære," vedblev Aly Baba indtrængende, „at see Eder iaften ved mit Bord; I maatte da ikke ligefrem vilde det. For det Første er der i det Brød, som spises hos mig, intet Salt, og hvad Maden angaaer, saa forlader Eder derpaa, at I intet Salt skulde blive budt, jeg vil strax anordne det Fornødne. Hav altsaa den Godhed at blive, jeg er strax hos Eder igjen."

Aly Baba gik i Kjøkkenet og befalede Morgiane, ikke at salte det Kjød, som skulde paa Bordet, og af de øvrige Spiser at lade to eller tre Tallerkener usaltede. Slavinden vilde netop rette an og kunde ikke undlade at give sin Misfornøielse tilkjende imod Herrens ny Anordning.

„Hvem er da denne vidunderlige Mand," sagde hun, „som ikke holder af Salt? Maden bliver fordærvet, naar den endnu skal staae over Ilden." — „Forivrer Dig ikke, Morgiane," vedblev Aly Baba; „det er en vakker Mand, og gjør som jeg siger Dig."

Ugjerne adlød Slavinden, og nysgjerrig efter at see den Mand, som ikke spiste Salt, hjalp hun Abdallah at bære Tallerkenerne ind i Spisestuen, hvor hun i Houssain strax gjenkjendte Rovercaptainen, og da hun nøiere betragtede ham, ogsaa bemærkede een under hans Klædning skjult Dolk. „Nu undrer jeg mig ikke mere over," sagde hun ved sig selv, „at den Skurk ikke vil spise Salt med min Herre; han er hans værste Fjende og vil myrde ham; men det skal dog ikke lykkes ham."

Saasnart Alt var leveret op, tog Morgiane, inden de spiste, Tiden iagt til en af de dristigste Streger. Hun havde lige truffen sine Anstalter, da Abdallah meldte,

at det var Tid til at bringe Frugterne op. Hun hentede disse og bar dem op, efter at Abdallah havde ryddet af Bordet. Derpaa stillede hun ved Siden af Aly Baba et lille Bord med Viin og tre Bægere derpaa og trak, ved at gaae bort, Abdallah med sig, som om de spiste sammen og vilde lade sin Herre fuldkommen Frihed til at fordrive Tiden med sin Gjæst og nøde ham til at drikke. — Den forklædte Rovercaptain ansaae nu Tiden for gunstig at berøve Aly Baba Livet og tænkte: „Først vil jeg drikke Fader og Søn fuld og den Sidste, som jeg gjerne vil skjænke Livet, vil ikke forhindre mig i at støde Dolken i hans Faders Hjerte. Jeg flyer derpaa saa tidlig gjennem Haven, medens Kokkepigen og Slaven enten endnu ere ved Maaltidet eller ere faldne i Søvn i Kjøkkenet."

Morgiane havde dog gjennemskuet Houssains falske Anslag og lod ham ingen Tid til Udførelsen. Hun klædte sig meget net paa som Dandserinde, lagde et Bælte af forgyldt Sølv om sit Liv og heftede en Dolk deri, hvis Skjede og Hæfte var af det samme Metal. Dertil bandt hun en meget smuk Maske for sit Ansigt og opfordrede nu Abdallah til at hente sin Tambourin og opføre for sin Herre og hans Gjæst en Dands. Han var snart beredt og slaaende paa Tambourinen gik han foran Morgiane ind i Salen. Den Sidste bøiede sig dybt for Selskabet paa en ret utvungen, men saadan Maade, at det synes som en Bøn om Tilladelse til at vise sin Kunst.

Da Aly Baba derpaa vilde tale, lod Abdallah sin Tromme ophøre og Aly Baba befalede Morgiane at vise Khodjah Houssain, hvad hun kunde.

„Idetmindste maa I ikke tro, at denne Underholdning gjør mig Omkostninger for Eders Skyld; thi

det er min Slave og min Kokkepige, som vil forskaffe os denne Fornøielse, som huſvaler Aly og heller ikke vil mishage Eder."

Khodjah Housſain havde ikke ventet dette og troede allerede at have tabt den længſelsfuld ventede Leilighed; men troſtede ſig dog for dette Tilfælde med ved en fortſat Omgang med Fader og Søn at finde Leilighed dertil. Saa lidet behagelig Sagen end var ham, ſaa takkede han dog forbindtlig ſin Vært derfor og forſikkrede ham for, at Alt hvad der gjorde ham Fornøielſe ogſaa ufeilbarlig vilde more ham.

Da nu Aly Baba og Housſain taug, begyndte Abdallah igjen at røre ſin Tromme og ſynge en Dandſemelodie dertil. Morgiane, ſom ikke ſtod tilbage for nogen Dandſerinde, dandſede nu ſaaledes, at hun blev beundret af hele Selſkabet.

Efterat hun havde dandſet flere Dandſe med lige Aand og Kraft, trak hun endelig ſin Dolk, og opførte med denne i Haanden endnu en Dands, hvori hun ved mangfoldige lette Bevægelſer, overraſkende og driſtige Spring adlød ſig ſelv og derved ſnart ſtøtte Dolken frem ſom til Stød, ſnart ſynes at trykke den til ſit Hjerte.

Endelig udmattet rev hun med den venſtre Haand Haandtrommen fra Abdallah og holdt den, med Dolken i den høire Haand, med den aabne Side ud, hen mod Aly Baba, paa den Maade, ſom virkelige Dandſerinder opfordre Tilſtuerne til Gavmildhed.

Strax kaſtede Aly Baba et Guldſtykke deri, og da hans Søn fulgte Exemplet, vilde Housſain ogſaa trække ſin Pung frem, men Morgiane, ſom ſyntes at have ventet dette Øieblik, ſprang med en kjæk Beſlutning til og jagede ham Dolken ſaa dybt midt i Bryſtet, at han døde paa Stedet. Aly Baba og hans Søn ſtrege høit af Forfærdelſe. „Ulykkelige," raabte den Førſte, „hvad

har Du gjort? Vil Du ødelægge mig og min Familie?" „Langtfra," svarede Morgiane; „det skete tvertimod til Eders Redning og Frelse." Derpaa aabnede hun Houssains Klædning og viste sin Herre den Dødes deri skjulte Dolk med de Ord: „See, med hvilken afgjort Fjende I have havt at gjøre, skue ham engang nøie i Ansigtet, saa vil I i ham gjenkjende den foregivne Oliehandler og Capitainen for de 40 Røvere.

Var det Eder ikke paafaldende, at han ikke vilde spise Salt med Eder?

Forlanger I endnu flere Beviser for hans fordærvelige Anslag? Endnu førend jeg saae ham gjorde det mig mistænkelig, saasnart I sagde mig at I havde en saadan Gjæst. Derpaa saae jeg mig nøie for og fik den Overbeviisning, at min Mistanke ikke var ugrundet."

Aly Baba omfavnede Morgiane, da han indsaae at hun for anden Gang havde reddet hans Liv. „Jeg skjænkede Dig Friheden," sagde han; „med det Løfte snart at gjøre Noget endnu mere for Dig. Nu er Tiden kommen og jeg gjør Dig herved til min Svigerdatter."

Derpaa vendte han sig igjen til Sønnen og sagde: „Kjære Søn, jeg kjender Dit Sindelag for godt til at befrygte, at Du vilde finde det besynderligt, at jeg giver Dig Morgiane til Kone, uden iforveien at have spurgt Dig. Du er hende ikke mindre forpligtet end jeg. Som Du seer, søgte Houssein kun Dit Venskab, for bedre at finde Leilighed til at myrde mig og naar dette lykkedes ham, saa havde han ufeilbarlig hævnet sig paa Dig. Betænk endvidere, at Du i Morgiane ægter min Families Støtte, saa længe jeg lever, og Din Støtte til Dine Dages Ende."

Langt fjernet fra Utilfredshed, indvilligede Sønnen

i dette Ægteskab, ikke alene af Lydighed mod sin Fader; men ogsaa af egen Tilbøielighed. Derpaa foregik Røvercaptainens Begravelse ved Siden af hans Kammerater saa hemmelig som mulig.

Nogle Dage derefter gjorde Aly Baba sin Søns Bryllup med Morgiane, med overordentlig Pragt, Gilde og Skuespil, og havde den Glæde, at hans Venner og Naboer, som ikke kjendte den sande Grund til Giftermaalet, men kun vidste at Morgiane var bleven foretrukken, udtalte sin Roes og Lovtaler over ham.

Siden Afhentelsen af sin Broders Liig, havde Aly Baba ikke været i Klippehulen, fordi han frygtede for enten at finde eller blive overrasket af Røverne der. Ogsaa efter de 38 Roveres Død, Captainens iberegnet, begav han sig ikke derhen, fordi han ikke vidste, hvad der var bleven af de to tiloversblevne Røvere og endnu antog dem for at være i Live. Da der dog imidlertid efter et Aars Forløb intet blev foretaget imod hans Ro, saa drev Nysgjerrigheden ham til, efterat han havde taget de nødvendige Forholdsregler for sin Sikkerhed til endnu engang at besøge Hulen. Han reed altsaa derhen og holdt det for et godt Tegn ikke at bemærke noget Syn af Mennesker eller Heste i Nærheden. Han steeg altsaa af og aabnede Døren ved de bekjendte Ord: „Sesam, aabn Dig," og traadte ind i Hulen. Her fandt han alt omtrent i samme Tilstand, som han havde forladt den og lod slutte at omtrent siden den Tid Houssain havde aabnet sin Boutik, havde ikke en Sjæl været der, og at altsaa hele Banden var tilintetgjort. Han tvivlede ikke længer om at han nu kun vidste at aabne Grotten, og at han saaledes var Herre over Skatten. Han fyldte derpaa sin medbragte Felleisen med saameget Guld, som hans Hest kunde slæbe afsted og vendte tilbage til Staden.

Fra den Tid levede Aly Baba og hans Søn, som han indviede i Hemmeligheden, og som igjen lod den gaae i Arv til sine Efterkommere, ved klog Benyttelse af deres Lykke, i stor Glands og beklædt med de fornemste Værdigheder i Staden.

Aly Khodiahs, Kjøbmand i Bagdad, Historie.

Under Kalifen Harun Alraschyd levede i Bagdad en Kjøbmand, som hverken hørte til de Rigeste eller de Fattigste, og som uden Kone og Børn beboede sit Fædrenehuus. Medens han saaledes levede uafhængig og tilfreds med sit Udkomme, drømte han tre Nætter efrer hinanden, at en Olding med et strengt og ærværdigt Udseende kom tilsyne for ham og dadlede ham, fordi han endnu ikke havde foretaget en Valfart til Mekka, som enhver Mahomedaner idetmindste een Gang maa foretage.

Denne Drøm foruroligede derfor Aly Khodjah og vakte store Betænkeligheder hos ham. Han havde hidtil troet, at Omsorgen for hans Huus, hans Boutik og hvad han ellers eiede afgav en god Grund til at undlade Valfarten og ved Almisse og andre gode Foretagender at søge at erstatte den.

Men efter denne Drøm slog hans Samvittighed ham saaledes, at han af Frygt for at der skulde tilstøde ham en Ulykke, besluttede ikke længere at udsætte Valfarten. For at kunde udføre sit Forsæt i det endnu løbende Aar, solgte Aly efter hinanden sit Huusgeraad, sin Boutik og sine fleste Vare, idet han blot beholdt de for Mekka gangbare, og til sit Huus havde han en Leier. Han blev derefter omtrent reisefærdig paa den Tid, hvor

Karavanen til Mekka bryder op og havde blot at anbringe en Sum af 1000 Guldstykker i Sikkerhed, som han ikke vilde medtage paa sin Reise, da de blot vilde være ham til Besvær, og han desuden havde taget de Penge til sig, som han ansaae fornødne til hans nødvendige Udgifter. Han lagde altsaa Guldstykkerne i et tilstrækkeligt stort Fad, pakkede øverst paa nogle Oliver, og efterat han behørig havde aflukket det, bar han det hen til en Ven af ham, en Kjøbmand. — „Som Du veed, min Broder, sagde han til denne, „valfarter jeg om nogle Dage til Mekka; kun vilde jeg bede Dig at opbevare dette Fad med Oliver til min Hjemkomst." — Kjøbmanden svarede høflig: „Der har Du Nøglen til mit Pakhuus; bring Dit Fad selv derind og jeg lover Dig, at Du igjen skal finde det paa det Sted, hvor Du sætter det." — Da Karavanen fra Bagdad brød op, sluttede Aly Khodjah sig til den med en Kameel, som var pakket med udsøgte Vare og som tilligemed tjente ham til at ride paa, og han kom saaledes lykkelig til Mekka. Han opfyldte strax der sine religiøse Pligter og udstillede derpaa sine Vare til Salg og Bytte. To forbigaaende Kjøbmænd behagede Sagerne saa godt, at de, omendskjønt de ingen Brug havde for dem, dog bleve staaende for at betragte dem. Da de havde tilfredsstillet deres Nysgjerrighed sagde den ene Kjøbmand til den anden ved Bortgangen: „Vidste denne Kjøbmand, hvad han kunde fortjene ved disse Vare i Kairo, saa førte han dem dertil, istedetfor at tilbyde dem her, hvor de staae saa lavt i Priis" — Aly hørte dette, og da han allerede tusindre Gange havde hørt Ægypten omtalt, saa besluttede han at benytte den nuværende Leilighed og reise derhen. Han pakkede altsaa sine Vare ind igjen og sluttede sig til Karavanen til Kairo, hvor han ved sin Ankomst ikke havde Grund til

at angre sin Beslutning. I meget faa Dage vare hans Vare uventet fordeelagtig afsatte. Han kjøbte nu andre for at føre dem til Damaskus, og medens han ventede en Karavanes Ankomst dertil, som skulde afgaae i Løbet af 6 Uger, besaae han ikke alene alle Kairo's Mærkværdigheder, men reiste endog til Pyramiderne og et Stykke op af Nilen og besøgte de berømteste Stæder paa begge Bredder.

Da Reisen til Damaskus gik over Jerusalem, saa benyttede vor Kjøbmand Leiligheden til at aflægge et Besøg i Templet, hvilket af alle Muselmænd efter det i Mekka betragtes som det helligste og hvorfor Jerusalem ogsaa bliver kaldet den hellige Stad.

Damaskus behagede Aly Khodjah paa Grund af Overflod paa frist Vand, sine Enge og fortryllende Haver saa meget, at Alt hvad han hidtil havde hørt og læst synes at staae langt tilbage fra Sandheden, og han opholdt sig længe der.

Imidlertid forglemte han ikke sin Hjemstavn, men tiltraadte Tilbagereisen op til Halep, hvor han dvælede nogen Tid. Derfra satte han over Euphrat og gik derpaa til Mussal, for derfra at fare over Tigris, for saaledes at komme hurtigere hjem. Ved Ankomsten til Mussal blev han dog let overtalt af de persiske Kjøbmænd, med hvilke han havde reist fra Halep, til at ledsage dem til Schiras, hvorfra han let og med ansеelig Fortjeneste kunde vende tilbage til Bagdad.

Han fulgte dem altsaa igjennem mange store Byer til Schiras, gjorde med dem endnu derfra en Reise til Indien og tilbage til Schiras og havde ialt været omtrent syv Aar borte fra Bagdad, da han endelig besluttede sig til at vende tilbage.

Den Ven, som Aly Khodjah der forinden sin Afreise havde overgivet Olivenfadet til Opbevaring, havde

siden den Tid slet ikke tænkt paa det. Men lige paa den Tid, da hiin med Karavanen fra Schiras vendte tilbage til Bagdad, spiste denne Kjøbmand en Aften med sin Familie, og Samtalen kom derved paa Oliven. Hans Kone yttrede det Ønske, at spise nogle, idet hun meente, det var lang Tid siden de havde havt saadanne i Huset. — „Da vi tale om Oliver," svarede hendes Mand, „falder det mig ind, at Aly Khodjah ved sin Afreise til Mekka for syv Aar siden lod et Fad Oliven blive tilbage."

„Hvad mon der er blevet af Aly?"

„Jeg hørte rigtignok ved Karavanens Tilbagekomst, at han var reist til Ægypten. Men der maa han være død, da han, skjøndt saamange Aar ere hengaaede, ikke er kommen igjen, og vi kunne vel rolig spise Oliverne, naar de endnu ere gode. Giv mig en Tallerken og Lys; jeg vil hente nogle og vi ville smage paa dem."

„Kjære Mand," sagde Konen, „for Guds Skyld begaae ingen afskyelig Handling; Du veed, at intet er helligere end betroet Gods. Aly Khodjah har vel været borte i 7 Aar; man har sagt Dig, at han var reist til Ægypten, men hvem veed om han ikke derfra er reist videre, og da Du Intet har hørt om hans Død, kan han jo hver Dag vende tilbage. Hvor skamfuld vilde det da ikke være for Dig og hele Din Familie, naar Du ikke kunde levere ham Fadet tilbage i samme Tilstand, som Du havde modtaget det. Jeg erklærer Dig herved, at jeg ikke føler Længsel efter saadanne Oliver. Troer Du, at man efter saa lang Tids Forløb kan spise dem? Og naar Aly kommer tilbage, som jeg har en Anelse om vil skee hvad vil han da tænke om din Ærlighed og dit Venskab? Opgiv din Hensigt, jeg besværger Dig."

Konen sagde kun Saameget, fordi hun saae paa

ham, at han ikke vilde høre derpaa. Han tog i Virkeligheden en Tallerken og Lys og gik til sit Pakhuus.

Han aabnede Fadet og fandt Oliverne raadnede. For at see om de underste ogsaa vare raadnede, rystede han de øverste ud i Tallerkenen, hvorved nogle Guldstykker klirrende faldt ud. Den af Naturen havesyge Kjøbmand saae hurtig ned i Fadet, og saae, at næsten samtlige Oliver laae paa Tallerkenen, men det Øvrige var vægtige Guldstykker. Han rystede altsaa Oliverne igjen ned i Fadet, dækkede det til og vendte tilbage til sin Kone, hvem han sagde, at hun havde havt Ret, Oliverne vare allesammen raadnede. Han havde imidlertid lukket Fadet igjen, for at Aly ikke skulde mærke Noget, naar han kom tilbage, til at det var blevet berørt.

„Du havde gjort bedre i," gjensvarede Konen, „slet ikke at aabne det. Gud give, at der ikke maa opstaae en Ulykke deraf." Kjøbmanden brød sig ligesaalidt herom som om hans Kones øvrige Advarsler, og næsten hele Natten overlagde han, hvorledes han skulde tilegne sig Aly Khodjahs Guld, hvis han kom tilbage og forlangte sit Fad.

Den næste Morgen tidlig gik han ud og kjøbte friske Oliver, tømte derpaa Alys Fad, bragte Guldet i Sikkerhed, fyldte Fadet med friske Oliver, lukkede det og stillede det hen igjen, hvor Aly havde sat det.

Omtrent en Maaned efter denne slette Handling, som skulde komme Kjøbmanden dyrt til at staae, kom Aly til Bagdad.

Da han havde udleiet sit Huus før sin Afreise, steg han af i en Khan, hvor han vilde blive saalænge, til han havde forlyndt Leieren sin Ankomst og denne havde leiet sig en anden Bolig.

Den følgende Dag gik Aly Khodjah til sin Ven, Kjøbmanden, som modtog ham med aabne Arme og

yttrede sin Glæde over at see ham efter saamange Aars Fraværelse, da han allerede havde opgivet alt Haab om at see ham vende lykkelig tilbage. Efter de ved saadanne Leiligheder sædvanlige Høflighedeer bad Aly Khodjah Kjøbmanden om igjen at give ham Olivenfadet, som han havde betroet til hans Omhu og undskyldte sig for den lange Tid, det havde gjort ham Uleilighed.

„Dyrebareste Ven," svarede Kjøbmanden, „Du behøver ikke at undskylde Dig; det Fad har ikke været mig til ringeste Uleilighed og jeg vilde i lignende Tilfælde have bedet Dig om den samme Tjeneste. Her er Nøglen til mit Pakhuus; Du vil finde dit Fad paa samme Sted, hvor Du har sat det."

Aly Khodjah hentede altsaa sit Fad fra Pakhuset, gav Nøglen tilbage, takkede endnu engang og vendte derpaa tilbage til den Khan, hvor han var taget ind. Her aabnede han Fadet og følte med sin Haand efter Guldstykkerne, men fandt til sin Bestyrtelse ikke et eneste. For hurtig at komme til Vished, tog han Alt, hvad han havde af Fade og Talerkener og rystede Oliverne ud uden at finde et eneste Guldstykke derimellem. Fuld af Forbauselse hævede han Øinene og Hænder til Himlen og udraabte: „Er det muligt, at en Mand, som jeg holdt for min bedste Ven, kan have begaaet en saa skammelig Troløshed." I sin Bestyrtelse over at see sig truet med et saa stort Tab, gik Aly igjen til Kjøbmanden og sagde: „Kjære Ven, Du maa ikke undre Dig over min pludselige Tilbagekomst. Det Olivenfad, som jeg har hentet fra dit Pakhuus, er vel mit, men foruden Olivene havde jeg ogsaa lagt tusind Guldstykker i det, som ikke mere findes deri. Maaskee har Du behøvet dem og anlagt dem i din Forretning. De staae i saa Fald til din Tjeneste, befrie mig kun for

min Uro og giv mig et Gjældsbrev for dem. Du kan da tilbagebetale dem efter din Bequemmelighed." Kjøbmanden havde ventet dette og havde sit Svar paa rede Haand: „Ven Aly," sagde han, „har jeg vel nogensinde baaret det Fad? Du bragte det herhid! Gav jeg Dig ikke Nøglen til mit Pakhuus? Bar Du det ikke selv derhen og fandt Du det ikke i samme Tilstand og paa samme Sted. Lagde Du Guld deri, saa maa Du ogsaa have fundet det paa samme Sted. Til mig siger Du, det var Oliver, og jeg har troet Dig. Videre veed jeg ikke om denne Sag. Tænk derom, hvad Du vil, jeg har ikke rørt dit Fad."

Aly Khodjah opbød alle mulige Midler for at bringe Kjøbmanden til at indsee sin Uret. „Jeg elsker Fred," sagde han, „og vilde kun ugjerne skride til det Yderste, hvad der kun vilde gjøre Dig ringe Ære i Verden. Betænk, at vi Kjøbmænd fremfor Alt maae holde paa vort gode Navn og Rygte. Endnu engang, jeg vilde blive fortvivlet, hvis din Haardnakkethed skulde nødsage mig at slaae ind paa Rettens Vei, thi jeg opgiver hellere noget af min Ret, end henvender mig til Domstolene." — „Aly", svarede Kjøbmanden, „Du indrømmer at have givet mig et Olivenfad til Opbevaring, som Du selv har hentet og forlanger nu tusind Guldstykker af mig? Har Du sagt mig, at de vare deri? Jeg vidste ikke engang, om det indeholdt Oliver; thi Du har ikke vist mig det. Hvorfor forlanger Du ikke heller Perler og Diamanter af mig? Jeg tænker at Du gjør bedst i at gaae din Vei, for at der ikke skal blive Opløb udenfor min Boutik."

Allerede vare nogle Personer blevne staaende, og de sidste med stor Heftighed af Kjøbmanden udtalte Ord bevirkede, at ikke blot et større Antal Mennesker forsamlede sig, men at ogsaa Kjøbmændene fra Nabo-

laget kom til, for at høre, hvad Striden drejede sig om, og for at søge at forlige de Stridende. Da Aly havde forklaret dem Sagen, spurgte den mest Ansete af Kjøbmændene, hvad han havde at svare derpaa. Han tilstod at have opbevaret Alys Fad i sit Pakhuus, men nægtede, at han blot havde berørt det, svor paa, at han blot af Aly Khodjah vidste, at der havde været Oliver deri, og tog Alle til Vidne paa den ham af den Sidste i hans eget Huus paasørte Skandale.

„Det er jo Dig selv, som paadrager Dig Skammen," sagde nu Aly, idet han tog Kjøbmanden ved Armen; „men fordi Du er ondskabsfuld, stævner jeg Dig for Guds Domstol. Vi ville see, om Du ogsaa vil vove at gjentage det Samme for Kadien." Denne Opfordring, som enhver god Muselmand maa efterkomme, naar han ikke vil forsee sig imod sin Religion, vovede Kjøbmanden ikke at modstræbe. „Det Samme," sagde han, „vilde jeg have fordret af Dig; lad see, hvem der har Uret, jeg eller Du."

Aly førte Kjøbmanden for Kadien og beskyldte ham for at have fravendt ham en anbetroet Sum af tusind Guldstykker, idet han fremstillede Sagen saaledes, som vi allerede kjende den. Da Kadien spurgte, om han havde Vidner svarede han, at han havde undladt at tage denne Forsigtighedsregel, da han holdt den, som han havde betroet ut Gods for sin Ven og hidindtil havde kjendt ham som en redelig Mand. Paa sin Side gjentog Kjøbmanden blot til sit Forsvar, hvad han allerede havde sagt Aly Khodjah i Moskeernes Nærværelse, og sluttede med den Erklæring, at han vilde bekræfte med Ed, at ikke alene Anklagen, at han skulde have taget de tusind Guldstykker, var falsk, men at han ikke engang havde vidst noget derom. — Kadien lod ham aflægge Eden, hvorpaa han frikjendte ham. —

I høieste Grad fortrædelig over at see sig dømt til at lide et saa betydeligt Tab, protesterede Aly imod Dommen og erklærede, at han vilde forebringe Kalifen Harun Alraschid sin Klage, der nok vilde lade ham vederfares Retfærdighed. Kadien var dette slet ikke paafaldende; han holdt det for Alles sædvanlige Forbittrelse, som tabe en Proces og troede fuldstændigt at have opfyldt sin Pligt, idet han frikjendte en Anklaget, imod hvem der ingen Vidner vare forhaanden.

Imedens Kjøbmanden i fuld Glæde over for saa godt Kjøb at være kommen til de tusind Guldstykker, vendte hjem, — opsatte Aly Khodjah et Bønskrift og passede næste Dag Tiden, da Kalifen efter Middagsbønnen vendte hjem fra Moskeen. Han pladserede sig i en Gade, hvor denne kom igjennem og holdt Bønskriftet iveiret, hvorpaa en Embedsmand, hvem dette særligt var paalagt og som gik foran Kalifen, kom hen og fratog ham samme for at overrække det til Harun Alraschid. Da nu Aly vidste, at Kalifen ved Tilbagekomsten i sit Palads pleiede at læse de paa denne Maade overrakte Bønskrifter, saa fulgte han Toget til Paladset og ventede, til den Embedsmand, som havde taget imod Bønskriftet, igjen kom ud fra Kalifens Gemakker. Af denne erfoer han, at Kalifen havde læst hans Bønskrift og sat en Tid opgivet, da han næste Dag vilde høre ham. Herpaa spurgte Embedsmanden ham om Kjøbmandens Bopæl og lod ogsaa denne tilsige at møde næste Dag paa samme Tid.

Om Aftenen gjorde Kalifen tilligemed Storvisiren Giafar og Mesrur, Gildingernes Oberst, alle Tre forklædte, sin sædvanlige Runde i Byen. — Da han hørte Larm i en Gade, paaskyndte han sine Skridt og standsede ved en Dør, som førte til en Gaard, hvor ti eller tolv Børn legede, hvilket han kunde bemærke igjennem

en Spræke. Nysgjerrig efter at see Børnenes Leg sagte Kalifen sig paa en Steenbænk ved Siden af Døren og, idet han uafladelig saae igjennem Spræken, hørte han det livligste af Børnene sige til de øvrige: „Vi ville lege Kadi; fører mig Aly Khodjah frem tillige med Kjøbmanden, som har stjaalet de tusind Guldstykker fra ham." — Kalifen erindrede sig derved Aly Khodjahs Bønskrift, hvilket han samme Dag havde modtaget og læst og fordoblede sin Opmærksomhed, for at see, hvorledes Dommen vilde falde ud. Da Alys Strid med Kjøbmanden var noget Nyt og endogsaa gjorde Opsigt blandt Byens Børn, saa fandt Forslaget Bifald, og de fordeelte Rollerne indbyrdes. Den Dreng, som havde opkastet sig til Kadi, blev det ogsaa uden Modsigelse. Da han, med en virkelig Kadis strenge Mine, havde sat sig hen, førte en anden som Retsbetjent, ham to andre Drenge for, hvilke forestillede Aly og hans Modstander. Den foregivne Kadi tog nu Ordet og spurgte først Aly Khodjah: „Hvad forlanger Du af Kjøbmanden der?" Den foregivne Aly gjorde et dybt Buk, foredrog Kadien sin Sag, Punkt for Punkt og sluttede med den Anmodning, at han ved Brugen af sin Dommermyndighed vilde forhindre, at han skulde miste en saa betydelig Sum.

Kadien spurgte nu Kjøbmanden, hvorfor han ikke udleverede Aly hans Penge, hvorpaa denne svarede det Samme, som den virkelige Kjøbmand havde svaret Kadien af Bagdad og forlangte ligeledes at turde bekræfte sit Udsagn med Eed. — „Velan," udbrød den foregivne Kadi; „forinden vi komme til din Eed, ønskede jeg at see Olivenfadet. Aly Khodjah," vedblev han, „har Du bragt det med?" — Da denne benægtede dette, bød han ham at hente det. Den foregivne Aly Khodjah bortfjernede sig nu et Øieblik, kom tilbage og gjorde,

som om han stillede et Fad hen for Kadien, hvorved han yttrede, at det var det samme, som han havde overleveret og igjen afhentet hos den Anklagede. For Formens Skyld spurgte Kadien Kjøbmanden, om han ogsaa anerkjendte det for at være det samme. Da Kjøbmanden ved sin Taushed havde bifaldet dette, befalede han at aabne det. Det syntes nu, som Aly Khodjah tog Laaget af og Kadien saae ned i Fadet. „Det ere smukke Oliver," sagde han, „jeg vil smage dem." Han gjorde som om han smagte paa een og tilføiede: „de ere fortræffelige. Men," vedblev han, „det forekommer mig, at 7 Aar gamle Oliver ikke mere kunne være saa gode. Lad nogle Olivenhandlere komme, de skulle see, hvorledes Sagen forholder sig."

Nu blev der forestillet ham to Børn som Olivehandlere, hvilke han spurgte om de vare Olivehandlere. Da de havde bejaet dette, vedblev han: „Siig engang, hvorlænge blive vel behørigt nedlagte Oliver spiselige?" — „Herre," svarede de, „om man ogsaa gjør sig nok saa megen Umage, saa have de dog allerede i 3die Aar tabt saavel Farve som Smag, og maa bortkastes." — „Naar det er Tilfældet" sagde Kadien, „saa undersøg engang, hvor gamle de Oliver i dette Fad vel kunne være." Det syntes nu, som om Kjøbmændene undersøgte og smagte paa Frugterne, hvorpaa de erklærede Kadien, at de vare friske og gode. „I tage feil," udbrød den foregivne Kadi, „Aly Khodjah her paastaaer at have nedlagt dem for syv Aar siden." — „Herre," svarede den foregivne sagkyndige Kjøbmand, „vi kunne kun forsikkre, at disse Oliver ere friske. Alle Kjøbmænd i Bagdad ville bekræfte dette Vidnesbyrd." Den af Aly Khodjah anklagede Kjøbmand vilde protestere derimod; men Kadien lod ham ingen Tid dertil. „Ti," sagde han, „Du er en Tyv. Hæng ham!" Dermed op-

hørte Børnenes Leg under Jubel og Haandklap, idet de styrtede løs paa den foregivne Forbryder, som om de vilde føre ham til Galgen. — Kalifen beundrede høiligen den Drengs Forstand, der havde fældet en saa klog Dom i den Sag, som han næste Dag selv skulde bedømme. Idet han reiste sig, spurgte han Storvisiren, der ligeledes opmærksomt havde iagttaget det Hele, om han havde hørt Barnets Dom og hvad han syntes derom. „De Troendes Behersker," svarede Visiren, „Ingen kan være mere forbauset end jeg over en saadan Klogskab i saa ung en Alder." — „Og veed Du ogsaa," vedblev Kalifen, „at jeg imorgen har at domme i den samme Sag og at den virkelige Aly Khodjah idag har overrakt mig et Bønskrift desangaaende?" — „Jeg hører dette først nu af Deres Majestæt," svarede Giafar. — „Og troer Du," vedblev Kalifen, „at jeg kunde fælde en anden Dom, end den, som vi nylig hørte?" — „Naar Sagen forholder sig ligesaadan," svarede Storvisiren, „saa synes jeg, at Deres Majestæt umuligt kan bruge anden Fremgangsmaade eller domme anderledes." — „Mærk Dig Huset," befalede endnu Kalifen, „og bring Barnet imorgen til mig, at det kan fælde den samme Dom i min Nærværelse. Tilsig ogsaa Kadien at møde som har frikjendt den tyvagtige Kjøbmand, at han kan lære af et Barn bedre at gjøre sin Pligt. Endvidere maa Du lade Aly Khodjah sige, at han skal bringe sit Olivenfad med og ligeledes maa to Olivenhandlere være tilstede."

Kalifen tilbagelagde sin øvrige Runde uden at støde paa noget videre Mærkværdigt. Næste Dag begav Storvisiren sig til det Huus, hvor Kalifen havde været Vidne til Børnenes Leg og forlangte at tale med Herren i Huset. — Da denne var gaaet ud, førte man ham til hans Kone. — Paa hans Spørgsmaal, om de havde

Børn, svarede hun: „Tre", og kaldte dem ind. — „Kjære Børn", tiltalte Storvisiren dem, „hvo af Eder forestillede Kadien, da I iastes legede sammen?" — Den største og ældste Dreng svarede, at det var ham, men skiftede tillige Ansigtsfarve, da han ikke kjendte Grunden til dette Spørgsmaal. — „Min Søn", sagde Visiren til ham, „følg mig, de Troendes Behersker ønsker at see Dig." — Derover blev Moderen meget urolig. „Herre," udbrød hun, „vil Kalifen maaskee berøve mig min Søn?" — Visiren trøstede hende imidlertid og forsikkrede, at hun senest om en Time skulde faae sin Søn tilbage og da tillige af ham erfare Grunden, hvorfor han var bleven kaldet. — „Saa tillad idetmindste, Herre," bad endelig Moderen, „at jeg først klæder ham ordentlig paa, for at han kan fremtræde anstændigt for de Troendes Behersker." — Hun klædte uopholdelig Drengen paa og Storvisiren tog ham med sig og forestillede ham Kalifen til samme Tid, som Aly Khodjah og hans Modstandere vare beordrede at møde. — Da Kalifen saae, at Barnet var ængstligt, sagde han til ham for strax at forberede ham paa, hvad han ventede af ham: „Kom her, min Søn. Ikke sandt, Du dømte igaar i Striden mellem Aly Khodjah og Kjøbmanden, som har stjaalet hans Guld? Jeg har hørt og seet din Fremgangsmaade og er meget tilfreds med Dig." — Barnet tabte ikke Fatningen, men svarede beskedent, at det var ham, som havde forestillet Kadien.

„Jeg vil idag", vedblev Kalifen, „føre Dig den virkelige Aly Khodjah og hans Modstander for. Kom og sæt Dig hos mig." — Dermed tog han Drengen ved Haanden og satte sig med ham paa sin Throne, hvorpaa han strax spurgte efter Parterne. — Man lod dem træde frem og nævnede ham deres Navne, idet de

kastede sig ned ved Foden af Thronen. Da de igjen havde reist sig, begyndte Kalifen:

„Foredrag nu Eders Sag, hver især; dette Barn vil høre til og dømme Eder imellem, og skulde det feile i Noget, saa skal jeg nok rette det.“ — Aly Khodjah og Kjøbmanden talte nu efter hinanden og da den Sidste igjen tilbød at bekræfte sit Udsagn med den allerede engang aflagde Ed, sagde Drengen, at saavidt var det endnu ikke, han vilde først see Olivenfadet. — Aly Khodjah stillede dette strax hen for Kalifens Fødder og tog Laaget af. — Kalifen besaae Oliverne og smagte paa een. — Herpaa blev Fadet overgivet til de nærværende Olivenhandlere til Undersøgelse, hvilke erklærede, at Oliverne vare gode og fra samme Aar. — Barnet sagde dem, at Aly paastod at have nedlagt dem for syv Aar siden, hvorpaa de gave samme Svar som Børnene, der havde forestillet de sagkyndige Kjøbmænd. Omendskjøndt den anklagede Kjøbmand nu fuldkomment indsaae, at de to Olivenhandlere havde udtalt hans Fordømmelsesdom, saa vilde han dog søge at retfærdiggjøre sig. — Barnet vogtede sig imidlertid for at dømme ham til Galgen, hvorimod han sagde: „De Troendes Beherster“, og saae derved paa Kalifen; „det er ingen Leg mere og Deres Majestæt tilkommer det alene for Alvor at domme til Døden, mig derimod ikke, som igaar kun gjorde det i Spøg.“

Kalifen var fuldkomment overbeviist om Kjøbmandens Troløshed og lod ham strax ved Retsbetjenten føre til Galgen, efterat han havde maattet bekjende, hvor han havde gjemt de tusind Guldstykker, hvilke Aly Khodjah igjen fik tilbage. — Den retfærdige Fyrste gjorde den tilstedeværende Kadi, som havde fældet den første Dom, opmærksom paa, at han kunde lære af dette Barn for Fremtiden at forvalte sit Embede mere samvittigheds-

fuldt, — han omarmede Drengen og afskedigede ham med en Gave af hundrede Guldstykker.

Trylleheften.

Scheheraſade fortalte Sultanen af Indien iblandt andre underholdende Fortællinger ogſaa den om Trylleheften og begyndte ſaaledes: „Nuruſes Herre, d. ſ. den nye Dag, — fortrinsviis ſaaledes kaldet, baade ſom første Dag i Aaret og i Foraaret, — gjælder, ſom bekjendt, i hele Perſien for en ſaa gammel og høitidelig Feſt, ſtammende fra Gudsdyrkelſens første Tid, at den med ſine høiſt overtroiſte Skikke ikke engang har kunnet fortrænges af vore Propheters Religion. Endnu feires den stedſe med overordentlig Lyſtighed i alle ſtore og ſmaae Stæder og Landsbyer, men de Feſtligheder, ſom foranſtaltes ved Hoffet, overtræffe alle andre ved overraſkende Nyhed og Mangfoldighed.

Det var ved en ſaadan Feſt ved Hoffet i Schiras, efterat de dygtigſte Ind- og Udlændinge allerede vare optraadte for det forſamlede Hof, at Kongen belønnede enhver efter deres meer eller mindre ſjeldne og uhørte Kunſtſtykker, ſaaledes at enhver var tilfreds. Idet han vilde trække ſig tilbage og afſkedige den talrige Forſamling, fremtraadte ved Thronens Fod en Indier, med en rigt optømmet og ſadlet Heſt, ſaa naturligt efterlignet, at man ved første Øiekaſt antog den for at være levende. Han kaſtede ſig ned for Thronen, og da han igjen havde reiſt ſig og fremviiſt Heſten for Kongen, udbrød han: „Herre, endſkjøndt jeg fremtræder ſom den ſidſte Væddeſtridende for deres Majeſtæt, tør jeg dog forſikkre Eder, at I i Løbet af disſe Feſtdage ikke har ſeet noget ſaa

Overordentligt og Underfuldt som denne Hest, hvorpaa jeg nu beder Eder at kaste Eders Blik." — „Jeg seer ikke noget videre ved den Hest," bemærkede Kongen, „end Arbeiderens Kunst og Flid, som gjorde den lig en levende, men som maaskee endnu kan blive overtruffen af en anden." — „Herre," svarede Indieren, „jeg roser den heller ikke, begrundet paa dens Skikkelse, eller for det, hvad den synes at være, men formedelst Brugen, som jeg veed at gjøre deraf og som Enhver kan gjøre, saa snart han kjender Hemmeligheden. — Naar jeg nemlig har besteget den, saa formaaer jeg at hensætte mig, igjennem Luften, til hvilketsomhelst nok saa langt bortliggende Sted paa Jorden, og netop deri bestaaer det Overordentlige ved min Hest, da det er et Kunststykke, som er uhørt og hvorpaa jeg, naar deres Majestæt befaler det, er beredt til at aflægge en Prøve." — Kongen af Persien elskede det Vunderlige og havde, efterat der var forekommet ham saa mange forskjellige Ting af den Slags, dog aldrig endog kun hørt om noget Lignende. Derfor svarede han Indieren, at kun ved selv at see det, kunde han overbeviises om, at hans Hest var i Besiddelse af saa overordentlige Egenskaber, og han skulde derfor aflægge en Prøve. Indieren svang sig strax med Lethed paa sin Hest og spurgte, da han sad i Sadlen, hvorhen Kongen vilde sende ham. — Nu laae der omtrent tre Miil fra Schiras et høit Bjerg, hvilket man meget godt kunde see fra den store Plads foran Paladset, hvor Fyrsten opholdt sig. — Derhen, sagde Kongen, skulde Indieren ride. — „Afstanden er ikke stor," tilføiede han, „men tilstrækkelig, for at kunne bedømme Hestens Hurtighed. Da man imidlertid umuligt kan forfølge Dig med Øinene derhen, saa bring mig til Beviis paa, at Du ogsaa virkelig har været det, en Qvist af det Palmetræ, som staaer ved Bjergets Fod." —

Neppe havde Kongen udtalt, saa dreiede Indieren en Hvirvel i Hestens Nakke, og den hævede sig lynsnart med sin Ryttер saa høit i Luften, at de skarpeste Øine i saa Øieblikke havde tabt den af Syne.

Kongens og hans Hofs Beundring samt Mængdens Bifaldsraab ledsagede dette Skuespil. — Neppe et Qvarteer derefter saae man Indieren vende tilbage igjennem Luften med Palmegvisten i Haanden. — Endelig svævede han over Pladsen, hvor han, under Folkets Jubel, lod sin Hest gjøre flere Vendinger og tilsidst dalede ganske langsomt ned foran Thronen, hvorfra han var stegen op. — Han steg af, kastede sig ned for Fyrsten og lagde Palmegvisten for hans Fødder.

Kongen af Persien havde iagttaget det Hele med ligesaa stor Forbauselse som Beundring og tillige faaet stor Lyst til at eie Hesten. — Da han var beredt til at give enhversomhelst Priis derfor, saa haabede han, at dens Eiermand ikke vilde gjøre mange Indvendinger og betragtede den allerede saa godt som det kosteligste Stykke i sit Skatkammer.

„Efter Udseendet at dømme," sagde han til Indieren, „havde jeg rigtignok ikke vurderet din Hest saa høit, som dens egentlige Værd er. — Du har overbeviist mig om min Feiltagelse, og for at bevise Dig min Taknemmelighed derfor, vil jeg kjøbe den af Dig, hvis den er tilsals." — Indieren svarede: „Herre, jeg betvivlede intet Øieblik, at deres Majestæt vilde lade min Hest vederfares Retfærdighed, og forudsaae, at I ikke vilde nøies med at beundre den, men ogsaa vilde ønske at eie den. — Omendskjøndt jeg nu fuldkomment kjender dens Værd og veed, at dens Besiddelse sætter mig istand til at gjøre mit Navn udødeligt i Verden, saa er dette mig dog ikke af større Betydning, end at jeg er beredt til at afstaae den, for derved at tilfredsstille

deres Majestæts ædle Ønske. — Kun maae jeg tillige aabenbare Eder en Betingelse, hvorunder jeg alene er villig til at overlade den i andre Hænder, og som maaskee misfalder deres Majestæt. — Jeg fik nemlig denne Hest af dens Opfinder og Forfærdiger, ikke ved Kjøb, men ved at give ham min eneste Datter til Hustru, hvorved han tillige paalagde mig, at jeg heller aldrig maatte sælge den men kun, ved et for mig passende Bytte turde overlade den til en Anden."

Kongen afbrød Indieren med de Ord:

„Jeg er beredt til ethvert Bytte med Dig. Du veed, mit Rige er stort og fuldt af mægtige rige og befolkede Stæder; vælg Dig een af disse til uindskrænket Besiddelse paa Livstid." — Hoffet forekom dette som et sandt kongeligt Tilbud, men det tilfredsstillede langtfra Indierens Fordringer, som havde noget høiere i Sinde og svarede: „Herre, jeg kan ikke nokfom takke Eder for Eders Høimod. Men tilgiv, at jeg er saa drifstig at erklære, at min Hest kun kan blive Eders, naar I giver mig Eders Datter, Prindsessen, til Hustru.

Alle Hoffolk i Kongen af Persiens Omgivelse udbrød, ved denne overspændte Fordring i høi Latter. Men Kongens ældste Søn og Thronarving, Prinds Tirus Schudi, var høist opbragt derover. — Kongen derimod tænkte anderledes og var halvt om halvt beredvilligt at overlade sin Datter til Indieren blot for at faae sit Ønske opfyldt. — Dog kunde han ikke strax komme til en fast Beslutning. — Da Prinds Tirus nu saae, at hans Fader var i Tvivl om, hvilket Svar han skulde give Indieren, og han frygtede, at han skulde bevillige dennes Fordring, hvilket han vilde have anseet som en Skjændsel for den kongelige Værdighed, baade for ham og hans Søster, udbrød han: „Deres Majestæt, jeg beder Eder tilgive mig det Spørgsmaal, hvorfor I,

ogsaa kun et Øieblik, betænker Eder paa det afslaaende Svar, som I har at tildele denne uforskammede Landstryger og elendige Taskenspiller, og derved et Øieblik lader ham haabe at kunne træde i Slægtskab med een af de mægtigste Monarker paa Jorden. Jeg bønfalder Eder at overlægge, hvad I, ikke alene er Eder selv, men tillige, hvad I er Eders Slægtninge og Eders Fædres høie Rang skyldig."

„Kjære Søn," svarede Kongen, „din Iver for at opretholde vort Huus's Glands behager mig; kun overveier Du ikke nok, hvor fortræffelig denne Hest er, og at Indieren, naar jeg afviser ham, vil gjentage sit Forslag andre Steder, hvor man maaskee sætter sig ud over dette Ærespunkt. Jeg vilde geraade i Fortvivlelse, naar en anden Fyrste kunde rose sig af at have overtruffen mig i Høimodighed og berøvet mig Besiddelsen af denne Hest, hvilken jeg anseer for det Beundringsværdigste og Overordentligste paa Jorden. — Dog vil jeg ikke just dermed sige, at jeg indvilliger i hans Fordring. Maaskee er han ikke paa det Rene med sig selv med Hensyn til hans overdrevne Fordring, og min Datter undtagen vil jeg gjerne tilstaae ham alt Andet. — Forinden jeg imidlertid udtaler det sidste Ord i denne Handel, var det mig kjært, om Du vilde undersøge Hesten og selv gjøre et Forsøg dermed. — Han vil visnok tillade Dig det. — Da man naturlig haaber det, som man ønsker og Indieren efter den hørte Samtale, ansaae det for troligt, at Kongen ikke ubetinget tilbageviste hans Slægtskab, og at Prindsen ogsaa kunde blive ham gunstigt stemt, saa nærmede han sig Hesten til Tegn paa, at han med Glæde indvilligede i Kongens Ønske, for at hjælpe Prindsen op og give ham Anviisning til at styre den godt. — Prindsen besteg Hesten, uden Indierens Hjælp, med beundringsværdig Færdighed, og

saasnart han sad fast i Sadlen, dreiede han, uden at afvente Indierens Anviisning, Hvirvelen saaledes som han for kort siden havde seet denne gjøre. — Øieblikkelig bortførte Hesten ham saa hurtigt som en Piil, afskudt af den stærkeste og dygtigste Bueskytte, saa at han i et Nu var forsvundet for alle Nærværendes Blikke. Kongen anstrængte sig endnu forgjæves for at øine noget af Prindsen eller Hesten i Luften, da Indieren, urolig over det Passerede, kastede sig ned for Thronen og derved foranledigede, at Kongen blev opmærksom paa ham og hans Tiltale.

„Herre," udbrød han, „Deres Majestæt har selv seet, at Prindsen ikke lod mig Tid til at lære ham at styre min Hest. — Han vilde vise, at han, efter det, hvad han havde seet af mig, ikke behøvede min Anviisning, for at hæve sig i Luften, kun veed han ikke, hvorledes man styrer Hesten omkring, og derved atter vender tilbage til det Sted, hvorfra man er redet ud. Derfor beder jeg Deres Majestæt ikke at gjøre mig ansvarlig, for hvad der muligen kunde tilstøde ham."

Denne Tale gjorde Kongen af Persien meget bekymret, da han indsaae, at hans Søn svævede i øiensynlig Fare, naar der virkelig, som Indieren sagde, var en anden Hemmelighed tilstede, hvorved man alene kunde bringe Hesten til at vende tilbage. — Han spurgte ham, hvorfor han ikke øieblikkelig havde tilbagekaldt Prindsen, da han saa at han bortfjernede sig. — „Herre," gav Indieren til Svar, „I var jo selv Vidne til den rivende Hurtighed, hvormed Hesten bortførte Prindsen. — I Begyndelsen tabte jeg af Bestyrtelse Mælet og da jeg igjen fik det, var han allerede for langt borte til at kunne høre mig. Havde han ogsaa hørt mig, saa havde han dog ikke kunnet styre Hesten omkring, da han ikke kjendte Hemmeligheden. — Imidlertid maae vi haabe,

at Prindsen i sin Forlegenhed finder og dreier den anden Hvirvel, hvorefter Hesten sænker sig ned paa Jorden og kan han da, med Tøilen styre den til hvilketsomhelst Sted han ønsker." — Paa denne meget fornuftige Slutning af Indieren svarede den over Sønnens Fare bekngstede Konge: „Sæt ogsaa, hvilket imidlertid er meget ubestemt, at Prindsen finder den anden Hvirvel og gjør den af Dig angivne Brug deraf, saa kan jo Hesten, istedetfor at sænke sig ned paa Jorden, enten støde paa Klipper, eller styrte ned i Havet, hvor det er dybest?" — Indieren søgte at berolige ham med den Forsikkring, at Hesten stedse overskrider Havet uden nogensinde at falde deri, og at den stedse bærer sin Rytter derhen, hvor denne ønsker det. — Saafremt Prindsen altsaa blot bemærker den anden Hvirvel, adlyder Hesten ham ogsaa og han vil vistnok kun styre den derhen, hvor der er Hjelp at finde og hvor han kan give sig tilkjende.

Ikke destomindre svarede Kongen af Persien: „Det være som det vil, jeg kan ikke tro Dine Forsikkringer, og jeg holder mig til dit Hoved, naar min Søn ikke inden tre Maaneder er velbeholden vendt tilbage, eller jeg har faaet paalidelige Efterretninger, om at han endnu lever." Dermed befalede han at anholde Indieren og bringe ham i streng Forvaring og trak sig derpaa tilbage i sit Palads, yderst bedrøvet over, at Nurusfesten havde taget en saa sørgelig Ende for ham og hans Hof.

Imidlertid var Prinds Tirus, hvilket allerede er omtalt, bleven bortført med rivende Hurtighed og saae sig, i mindre end en Time, saa høit i Luften, at han ikke kunde skjelne Noget paa Jorden, og Dale og Bjerge forekom ham som een Flade.

Han vilde nu vende om, og troede, at han blot

behøvede at dreie Hvirvelen til den modsatte Side og tillige styre Hesten med Tøilen; men til hans store Forbauselse førte Hesten ham videre med den samme Hurtighed. — Forgjæves dreiede han Hvirvelen flere Gange frem og tilbage og indsaae, hvilken stor Feil han havde begaaet, da han besteg Hesten, uden at lade Indieren give ham den fornødne Anviisning til sammes Styrelse. Han begreb strax, hvor stor Fare han var i, men tabte derfor ikke Fatningen, hvorimod han undersøgte Hestens Hoved og Hals og opdagede ved dens høire Øre en anden, mindre Hvirvel.

Han dreiede denne og øieblikkelig begyndte Hesten at dale mod Jorden i samme Linie som den var steget op, men med mindre Hurtighed. — Paa det Sted, hvor Prinds Tirus svævede lodret over, da han dreiede Hvirvelen, var det allerede for en halv Time siden Nat. Men da Hesten vedvarende dalede, saa gik Solen ogsaa snart ned for ham, og han befandt sig endelig i fuldkommen Nat. Istedetfor at kunne vælge sig et bequemt Sted, hvor han kunde stige af, maatte han give Hesten Tøilen og rolig afvente til den blev staaende, dog ikke uden Frygt for at geraade enten i en Ørken, en Flod eller saagar i Havet.

Endelig blev Hesten staaende; Midnat var forbi og Prindsen steg meget udmattet af, da han ikke havde nydt noget siden den foregaaende Dags Morgen. Dernæst undersøgte han i Mørket det Sted, hvor han befandt sig og erkjendte det for at være et flat Tag, omgivet med et Marmorrækværk, paa et prægtigt Palads. Ved nøiere Undersøgelse fandt han ogsaa Trappen som førte ned i Paladset og hvis Dør stod paa Klem. — Enhver Anden end Prinds Tirus havde maaskee ikke vovet at stige ned i det Mørke, som herskede paa Trappen, afseet fra den Uvished, om han vilde træffe Venner eller Fjender;

dette kunde imidlertid ikke holde ham tilbage. „Jeg har jo ikke til Hensigt at tilfoie Nogen noget Ondt," tænkte han „og de, som først see mig uden Vaaben, ville idetmindste være saa menneskelige at høre mig, førend de tragte mig efter Livet." Uden mindste Larm aabnede han Døren heelt og steg nu forsigtig ned, for ikke at gjøre noget Feiltrin, hvorved Nogen kunde vaagne. Et Sted paa Trappen fandt han en Dør aaben til en stor oplyst Sal, han lyttede og hørte flere Folk snorke, som laae i dyb Søvn. — Han traadte ind i Salen og saae ved Skinnet af en Lampe, at det var sorte Gildinger, som hver havde en blank Sabel ved Siden. Det var deraf at antage, at de vare Vagthavende i en Dronnings eller Prindsesses Forværelse, hvilket virkelig ogsaa bekræftede sig.

Prindsessens Sovekammer stødte op til Salen og da Døren stod aaben, forraadte den klare Belysning bag det af meget fiint Silkestof bestaaende Dørforhæng, samme.

Prindsen traadte sagte hen til Forhænget uden at vække Gildingerne, aabnede dette og traadte ind i Gemakket, om hvis i Sandhed kongelige Pragt han kun bekymrede sig lidet i sin nærværende Stilling. — Derimod henvendte han sin Opmærksomhed paa Noget, som var ham mere magtpaaliggende. — Han bemærkede flere Senge, hvoraf een paa en Forhøining og de øvrige paa Gulvet. — I de Sidste laae Prindsessens Hofdamer og selv hvilede hun i den første. — Denne Forskjel led ikke Prindsen i Tvivl om, hvor han havde at søge Prindsessen selv. — Han nærmede sig derfor hendes Leie, uden at vække hende eller hendes Fruer, og blev strax ved første Øiekast beruset af hendes overordentlige Skjønhed. „Himmel," tænkte han, „skulde min Skjæbne have ført mig hertil, for at berøre mig

min hidtil bevarede Frihed! Er jeg ikke vis paa mit Slaveri, naar hun aabner Øinene og disse Øine — hvilket er at antage — vil give en saa sjelden Forening af Ydigheder den fulde Glands? Og dog er der ingen anden Udvei, da jeg ikke kan vende om uden at blive min egen Morder, og Nødvendigheden byder det." — Efter disse Betragtninger knælede Prinds Tirus ned, tog fat i Sømmen af Prindsessens nedhængende Ærme, i hvilket en smukt formet, sneehvid Arm var synlig, og rystede ganske langsomt derved. — Prindsessen slog strax Øinene op og saae, stum af Forbauselse, en saa veldannet ung Mand for sig, uden dog at give noget Tegn til Skræk eller Frygt.

Prindsen benyttede dette gunstige Øieblik, boiede Hovedet næsten mod Tæppet paa Gulvet og begyndte, idet han atter rettede sig iveiret:

„Agtelsesværdige Prindsesse, ved et af de overordentligste og underfuldeste Eventyr, seer I bønfaldende ved Eders Fødder en persisk Prinds, som endnu tidlig igaar befandt sig hos sin Fader og midt under Lystighederne ved en larmende Fest, men nu derimod er i et fremmed Land og i Livsfare, hvis I ikke huldrig tilstaaer ham Eders høimodige Beskyttelse. — Jeg beder bønligt derom, tilbedelsesværdige Prindsesse, og har den Tiltro, at I ikke vil nægte mig samme. — Saamegen Skjønhed og Majestæt kan umuligt være forenet med et grusomt Hjerte."

Prindsessen, til hvilken Prinds Tirus til hans store Lykke havde henvendt sig, var Kongen af Bengalens ældste Datter, der havde ladet dette Palads bygge til hende i Nærheden af Hovedstaden, hvor hun hyppigt nød Landlivets Glæder. Efterat hun havde hørt paa ham med al mulig Godhed, svarede hun ligeledes velvilligt: „Berolige Eder, Prinds, I er ikke i noget

barbariſt Land; Gjæſtfrihed og Menneſkekjærlighed har ikke mindre hjemme i Bengalen end i Perſien. — Jeg tilſtaaer Eder ikke først den forlangte Beſkyttelſe; thi denne har I allerede fundet i dette Palads, ja i hele Riget, hvilket I kan troe mig paa mit Ord." — Prindſen af Perſien havde allerede bukket ſig dybt for at takke Prindſeſſen for hendes Godhed og Velvillie, kun lod hun ham ikke komme til Orde, men vedblev: „Saa ſtor Lyſt jeg ogſaa har at høre af Eder, ved hvilket Underværk I i ſaa kort Tid er kommen hertil fra Perſiens Hovedſtad og trods min Livvagt befinder Eder her foran min Seng, ſaa trænger I dog i ethvert Fald til Næring og da jeg betragter Eder ſom en velkommen Gjæſt, ſaa vil jeg nu befale mine Hofdamer at føre Eder til et af mine Gemakker, hvor I, efterat være bleven beværtet kan udhvile Eder, og jeg vil hellere vente til i Morgen, naar I er iſtand dertil, med at faae min Nysgjerrighed tilfredsſtillet". Prindſeſſens Hofdamer, ſom vare vaagnede ved det første Ord af Prindſen, og ſom vare ſaameget mere forbauſede ved at ſee ham ved Hovedgjærdet af hendes Leie, ſom de ikke kunde begribe, hvorledes han var kommen derhen, uden hverken at forſtyrre dem eller Gildingerne i deres Søvn, diſſe Hofdamer, ſiger jeg, havde ikke ſaaſnart hørt deres Herſkerindes Villie, førend de hurtigt klædte ſig paa og beredte ſig til øieblikkelig at udføre hendes Befaling. — Enhver tog een af de mange Voxkjerter i Værelſet, og efterat Prindſen meget ærefrygtsfuld havde taget Afſked, gik de foran og førte ham til et meget ſmukt Værelſe, hvor den ene gjorde hans Leie tilrette, medens de Øvrige ilede til Kjøkkenet og Spiſekammeret. — Uagtet det var ſaa ſilde, fremſatte diſſe Sidſte ſnart en Mængde forſkjellige Spiſer for Prindſen, hvoraf han nød efter Behag. — Da han var mæt, toge de af Bordet og overlod ham

nu at gaae til Sengs, efterat have viist ham flere Skabe, hvori han kunde finde Alt, hvad han maaskee vilde bruge. — Prindsessen af Bengalen var saa indtaget af den persiske Prindses Skjønhed, Aand og elskværdige Manerer, hvilket hun havde bemærket i Løbet af den korte Samtale med ham, saa at hun endnu ikke havde kunnet falde i Søvn, da hendes Hofdamer vendte tilbage for igjen at gaae til Sengs. Hun erkyndigede sig, om de havde forsynet ham med alt Nødvendigt og hovedsageligen, hvad de syntes om Prindsen. — Efterat have svaret hende paa det Første, tilføiede de: „Prindsesse, vi veed ikke, hvad I selv synes om ham. Imidlertid vilde vi skatte Eder meget lykkelig, hvis I af Eders kongelige Fader erholdt en saa elskværdig Prinds til Gemal. — Ved Hoffet i Bengalen er Ingen, som kan ligne sig med ham og i Nabostaterne turde vanskelig findes Een som er Eder ligesaa værdig". — Disse smigrende Yttringer mishagede ikke Prindsessen, da hun imidlertid ikke vilde give sit Sindelag tilkjende, saa paanød hun dem Taushed. „I ere Sladdersker", udbrød hun, „gaae til Sengs og lad mig igjen sove ind."

Saasnart Prindsessen næste Dag var staaet op, satte hun sig strax til sit Toiletbord. Endnu aldrig havde hun gjort sig saa megen Umage med sin Hovedpynt og Paaklædning, eller saa ofte raadspurgt Speilet, som denne Gang, og endnu aldrig havde hendes Kammerfruer havt saa megen Taalmodighed nødig, for gjentagende at forandre et og det Samme, indtil hun var tilfreds dermed. — „Jeg mishagede ikke Prindsen i min Natdragt, hvilket jeg vel bemærkede," sagde hun til sig selv. — „Hvorledes saa nu, naar han først seer mig i fuld Stads? — hun smykkede sig med en Hovedpynt af de største og prægtigste Diamanter og tog ligeledes Halsbaand, Armbaand og Bælte paa, af de herligste

Diamanter og af uſtatteerlig Værdi. — Hendes Klædning var af det koſtbareſte indiſke Stof, ſom kun blev forfærdiget for Konger, Prindſer og Prindſesſer, og af en Farve, ſom ſtod i det fordeelagtigſte Forhold til hendes Yndigheder. Efterat hun gjentagende havde betragtet ſig i Speilet og ſpurgt ſine Hofdamer hver iſær om der endnu manglede Noget ved hendes Paaklædning, lod hun foreſperge, om Prindſen var opſtaaet, og da hun ikke betvivlede, at han ønſkede at fremtræde for hende, ſaa befalede hun at melde ham, at hun vilde ſelv komme til ham og havde ſine Grunde derfor.

Prindſen havde bortſovet ſaa meget af Dagen, ſom der var gaaet ham tabt af Natten, og havde fuldkomment udhvilet ſig efter den beſværlige Reiſe. — Han var netop færdig med at klæde ſig paa, da han modtog Prindſesſens Morgenhilſen igjennem en af hendes Fruer. Uden at lade denne Tid til at udrette ſit Ærinde, ſpurgte han ſtrax, om han kunde gjøre Prindſesſen ſin Opvartning. — Da imidlertid Tjenerinden havde meddeelt ham hendes Befaling, ſvarede han: „Prindſesſen er den Befalende, og jeg er her alene for at adlyde.“ Neppe havde Prindſesſen af Bengalen hørt, at Prindſen ventede hende, førend hun begav ſig til ham. — Efter gjenſidig Udvexling af Høflighedet, — idet Prindſen bad tuſinde Gange om Tilgivelſe for at have forſtyrret Prindſeſſen i hendes første Søvn, Sidſtnævnte derimod erkyndigede ſig om, hvorledes han havde tilbragt Natten og nu befandt ſig, ſatte Prindſesſen ſig paa Sophaen, hvor Prindſen ligeledes tog Plads, dog i ærbødig Afſtand fra hende, — derpaa udbrød Prindſesſen: „Prinds, jeg havde kunnet modtage Eder i det Værelſe, hvor I ſidſtes fandt mig ſovende. Da imidlertid Oberſten for mine Gildinger har fri Adgang dertil, hvorimod han ikke tør komme her uden min Tilladelſe,

saa er jeg, i min Utaalmodighed efter at erfare det sælsomme Eventyr, hvilket jeg har at takke for Eders Nærværelse, — hellere kommet her til Eder, hvor vi ere uforstyrrede. — Hav altsaa den Godhed, jeg besværger Eder derom, at efterkomme mit Ønske." — Prindsen skildrede herpaa Prindsessen udførligt Nurusfestens Høitideligholdelse i Persien, tilligemed de derved forekommende mærkværdige Skuespil — derpaa kom han til Tryllehesten og berettede de efterfølgende, os bekjendte Tildragelser, indtil det Øieblik, hvor han havde vækket Prindsessen. „Det Øvrige," sluttede han, „veed I, og jeg har kun tilbage at takke Eder for Eders Godhed og Høimod og indstændigt at bede Eder at antyde mig, hvorledes jeg, paa en, for Eder behagelig Maade, formaaer at lægge min Taknemmelighed for Dagen, for en saa stor Velgjerning. — Da jeg allerede, efter Folkeret, er Eders Slave, og altsaa ikke meer kan tilbyde Eder min Person, saa bliver mig kun mit Hjerte tilbage. Dog, hvad siger jeg? dette Hjerte tilhører mig ikke meer, I rovede mig det ved Eders Ynde og langtfra at forlange der tilbage, overlader jeg det villigt til Eder. — Tillad mig altsaa, at jeg anerkjender Eder som Herskerinde, saavel over mit Hjerte som over min Villie." —

Det Sidste udtalte Prindsen i en Tone og med en Mine, som ikke lod Prindsessen et Øieblik tvivle om, at hendes Ynde havde gjort den forventede Virkning. — Prindsens Erklæring forekom hende paa ingen Maade overilet, og hendes Rødmen derover gjorde hende endnu skjønnere og elskværdigere i Prindsens Øine. Da han tav, svarede hun: „Prinds, har end Eders Fortælling om saa sælsomme og underfulde Ting gjort mig megen Fornøielse, saa kunde jeg dog ikke uden at gyse tænke mig Eder svævende i de høieste Luftregioner, og

endskjøndt jeg saae Eder sund og velbeholden for mig, saa ophørte jeg desuagtet ikke med at ængstes, førend I berettede mig Eders lykkelige Ankomst paa Taget af mit Palads. — Det glæder mig, at Tilfældet netop har ført Eder til mig og givet mig Leilighed til at lære Eder at kjende; og intet Sted vilde I have været mere velkommen. — Derfor vilde jeg holde mig for ømfindtlig fornærmet, hvis jeg kunde troe, at I for Alvor ansaae Eder for at være min Slave og jeg ikke meget mere turde antage denne Ytring blot for en Artighed. — Den Modtagelse, som I fandt igaar maa tilstrækkelig overbevise Eder om, at I er lige saa fri som ved det persiske Hof. — Hvad endelig Eders Hjerte angaaer," vedblev Prindsessen i en, just ikke afvisende Tone, „saa har I vistnok ikke ventet til nu med at forsøie derover, og vilde det derfor gjøre mig meget ondt, hvis jeg foranledigede Eder til Utroskab mod Eders uden Tvivl værdige Udvalgte". Prinds Tirus vilde forsikkre Prindsessen, at han var kommen hertil fra Persien med et endnu frit Hjerte, men netop som han vilde tage Ordet, meldte een af Prindsessens Fruer, at Middagsmaaltidet var serveret. — Denne Afbrydelse forhindrede en Erklæring, hvilken ikke behovedes, og som havde sat Begge i lige stor Forlegenhed. Prindsessen tvivlede ikke det mindste om Prindsens Oprigtighed, og denne kunde, — uden at Prindsessen tydelig havde udtalt sig, af hendes Ord og den Interesse, hvormed hun havde hørt paa ham, slutte sig til, at han kunde være tilfreds med sin Lykke. Da Kammerfruen allerede havde aabnet Dørforhænget for Prindsessen, saa reiste hun sig og sagde til Prindsen, som ligeledes stod op, at hun havde ladet Middagsmaaltidet anrette tidligere end sædvanlig, fordi hun befrygtede, at han havde spiist daarligt den foregaaende

Aften. Derpaa førte hun ham ind i en pragtfuld Sal, hvor Taffelet var dækket og rigt besat med udmærkede Retter. Saasnart de havde taget Plads, begyndte talrige og prægtigt klædte Slavinder, tilhørende Prindsessen, at underholde dem med Sang og Musik og vedblev dermed under hele Maaltidet. — Dette skeete imidlertid paa en saa behagelig og lidet larmende Maade, at det ikke hindrede Prindsen og Prindsessen i deres Underholdning. — De tilbragte saaledes en stor Deel af Maaltidet med at forelægge og paanøde hinanden de bedste Stykker, hvilket foraarsagede en Væddekamp af Artigheder, hvorved Kjærligheden gjorde store Fremskridt paa begge Sider end ved en forsætlig Sammenværen under fire Øine.

Endelig reiste de sig Begge, og Prindsessen førte sin Gjæst ind i et rummeligt, pragtfuldt bygget, med Guld og Himmelblaat forziret, riigt meubleret Gemak. Her satte de sig paa Sophaen, hvorfra de havde en meget behagelig Udsigt til Paladsets Have, hvis mangfoldige Blomster, Stængler og Buske Prindsen beundrede, hvilke vare heelt forskjellige fra de sædvanlige i Persien, men ikke mindre smukke. — „Prindsesse", udbrød Prindsen, „jeg troede, at alene Persien besad herlige Paladser og beundringsværdige Haver, som vare Kongens Majestæt værdige, men jeg seer, at overalt, hvor der gives mægtige Konger, disse ogsaa vide at bygge sig Boliger, passende til deres Storhed og Magt, og ere disse ogsaa forskjellige i Bygningsmaade og Andet, saa ligne de dog hinanden i Storartethed og Pragt." — Prindsessen svarede: „Prinds, da jeg ingen Begreb har om de persiske Paladser, saa kan jeg heller ikke bedømme Eders Sammenligning mellem dem og mit; men hvor oprigtig I end monne være, saa falder det mig dog svært at troe paa Eders Noiagtighed, og Eders

Høflighed har vistnok stor Deel deri. — Dog vil jeg ikke nedsætte mit Palads i Eders Øine; — I har for god en Smag til ikke at fælde en rigtig Dom derover. Kun forsikrer jeg Eder, at jeg finder det meget middelmaadigt, naar jeg sammenligner det med min kongelige Faders, der overtræffer det uendeligt i Størrelse, Skjønhed og Pragt. — I skal selv sige mig Eders Mening derom, naar I har seet det. Thi da engang Tilfældet har ført Eder til dette Riges Hovedstad, saa vil I vistnok gjerne see denne og hilse paa Kongen, min Fader, for at han kan bevise Eder den efter Eders Rang og Fortjeneste som Prinds tilkommende Ære."

Idet hun paa denne Maade vækkede Prindsens Nysgjerrighed efter at see det kongelige Palads i Bengalens Hovedstad og gjøre hendes Fader sin Opvartning, smigrede hun sig med, at hendes Fader ved Synet af en saa veldannet, klog og med alle Fortrin udstyret Prinds, maaskee vilde beslutte sig til selv at foreslaae ham, som hendes tilkommende Gemal. — Da hun holdt Prindsens Samtykke for sikkert, saa haabede hun, at opnaae sit Ønske, uden at tilsidesætte den Anstand, der sømmer sig for en Prindsesse at iagttage, som vil synes at være aldeles afhængig af sin Faders Villie. — Prindsen svarede derimod ikke, som hun ventede, idet han udbrød:

„Prindsesse, efter Eders Vidnesbyrd tvivler jeg intet Øieblik om, at det kongelige Palads i Bengalen fortjener Fortrinet for Eders. — Hvad Forslaget angaaer at gjøre Eders kongelige Fader min Opvartning, saa vilde jeg ikke alene gjøre dette med Glæde, men endogsaa regne mig det til en stor Ære. — Men dom selv, om det er raadeligt, at jeg fremtræder for en saa mægtig Fyrste som en Eventyrer uden et til min Rang passende Følge. Hun bød ham imidlertid at

være ubekymret i denne Henseende, da han kun behovede at ville. Hun vilde selv levere ham de fornødne Penge, for at skaffe et Følge tilveie, som det behagede ham; ogsaa var her et stort Antal Kjøbmænd af hans Nation nærværende, hos hvilke han blot behovede at udsøge, hvad han holdt for Passende til en Hofstat, som kunde gjøre ham Ære."

Firus Schach gjennemskuede sin Værtindes Hensigt og dette sienshynlige Beviis paa hendes Kjærlighed, befræftede endmere hans Lidenskab for hende; dog hvor heftig denne ogsaa var, lod den ham dog ikke glemme hans Pligt, derfor svarede han uopholdelig:

„Jeg vilde meget gjerne modtage Eders forbindtlige Tilbud, for hvilket jeg ikke nokfom kan takke, naar ikke den Uro, hvori min kongelige Fader befinder sig over min Bortfjernelse, aldeles hindrede mig deri. — Jeg vilde gjøre mig uværdig til Eders Godhed og Kjærlighed, som han stedse har udviist imod mig, naar jeg ikke saa hurtigt som muligt vendte tilbage for at gjøre en Ende paa hans Sorg. — Imedens jeg havde den Lykke at underholde mig med en saa elskværdig Prindsesse, var han vistnok et Bytte for en dødelig Angst, og tabte Haabet om nogensinde at gjensee mig. — Altsaa vil I vistnok lade mig vederfares Retfærdighed og indromme, at det var utaknemmeligt af mig, ja det vilde endog være en Forbrydelse naar jeg undlod, ved uopholdelig Tilbagekomst at gjengive ham Livet, hvilket en forlænget Tøven, let kunde berøve ham for stedse. — Er dette skeet og anseer I mig endnu fremdeles for værdig til at tragte efter den Lykke at blive Eders Gemal, saa vil det, — da min Fader stedse forsikkrede, ikke i mindste Maade at være til Hinder ved Valget af en Hustru, — være mig let at erholde hans Tilladelse til at vende her tilbage, for, ikke som Ubekjendt, men

som Prinds, og i hans Navn, hos Kongen af Bengalen, at andrage paa, ved vor Formæling, at slutte et Forbund mellem begge Riger. — Vistnok vil han selv komme paa denne Idee, naar jeg har skildret ham den Høimodighed hvormed I modtog mig i min Vanskjæbne. — Prindsessen var for fornuftig til, efter denne Erklæring af den persiske Prinds, at trænge videre ind paa ham, for at han skulde fremstille sig for hendes Fader, eller overhovedet gjøre noget som stod imod hans Ære og Pligt. — Derimod bekymrede hans paatænkte hurtige Afreise hende, da hun befrygtede, naar han forlod hende saa hurtigt, at han istedetfor at holde sit Løfte, vilde glemme hende, naar han ikke mere saae hende. — For at forhindre dette sagde hun: „Da jeg foreslog Eder at gjøre min Fader Eders Opvartning, var det ikke min Hensigt, at modsætte mig en saa begrundet Indvending, som den af Eder anførte er og som jeg ikke ventede. Jeg vilde jo ellers selv være Eders Medskyldige; dog kan jeg ikke billige Eders, saa særdeles hurtige Tilbagereise. Jeg beder Eder, bliv idetmindste saalænge som er nødvendigt, for at see Eder om og for at kunde bringe nogle omstændelige Efterretninger med herfra til det persiske Hof." — Hun havde hermed til Hensigt, ved et længere Ophold, umærkeligt ved hendes Ynde, at fængsle Prinds Firus endnu mere, og haabede, at hans brændende Længsel efter Hjemreisen, derved vilde afkjøles og han maaskee til Slutningen, vilde bevæges til, at træde offentlig frem for Kongen af Bengalen. — Prindsen kunde, efterat have fundet en saa gunstig Modtagelse, heller ikke godt afslaae hendes Ønske og Prindsessen tænkte nu ikke paa Andet, end ved enhver tænkelig Fornøielse at gjøre ham Opholdet saa behageligt som muligt.

Flere Dage efter hinanden fulgte nu blot Fester,

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

14. S. Oettinger's Bog. & Steentr.

Baller, Comedier og glimrende Gilder og Lag, Lystpartier i Haven og Jagt i Slottets Dyrehave, hvilken indeholdt alle Slags Hjorte, Raaer og andre i Bengalen hjemmehørende Vildt, hvis Jagen Prindsessen uden Fare, kunde have Fornøielse af at deltage i. — Ved Slutningen af enhver Jagt, traf Prindsen og Prindsessen stedse sammen paa et eller andet Sted i Dyrehaven, hvor der var udbredt et stort Teppe for dem, belagt med Hynder for at de kunde sidde bequemmere. — Her udhvilede de dem efter de havte Anstrængelser og talte derved om forskjellige Gjenstande. — Isærdeleshed ledede Prindsessen Underholdningen hen paa Persiens Storhed, Magt, Riigdom og Regjering, for ved Prindsens Ord at finde Leilighed til, paa hendes Side at udtale sig om Bengalens Fortrin, og muligen derved bevæge Prindsen til et forlænget Ophold; men netop det Modsatte skete. — Thi uden at overdrive gjorde Firus Schach en saa fordeelagtig Skildring af Persiens Storhed, Herlighed og Overflod, af dets Krigsmagt, dets Land- og Søhandel indtil i de fjerneste Egne, af hvilke flere vare hende aldeles ubekjendte, af dets mange store Stæder, der næsten alle vare ligesaa befolkede som Residentsstaden og i hvilke han selv havde flere fuldstændig indrettede Paladser, hvilke han beboede, og efter de forskjellige Aarstider, og saaledes kunde nyde et bestandigt Foraar, — saa at hun, endnu førend Slutningen af hans Beskrivelse, betragtede Bengalen som staaende langt tilbage for det persiske Rige. — Ja da han tilsidst bad hende om en Skildring af Bengalens Fortrin, kun e hun kun bevæges dertil, ved Prindsens indstændige Anmodning. — Derved stillede hun imidlertid hendes Fædrenelands anerkjendte fordeelagtigere Sider med Billie i Skyggen, hvilket saa tydeligt forraadte ham hendes Tilbøielighed til at følge ham

til Persien at han troede at hun vilde give efter for den første Opfordring dertil.

Imidlertid holdt han det for passende at vente dermed, indtil han havde været saa længe hos hende, at hun, ikke uden aabenbar Uret kunde tilbageholde ham endnu længer, og hindre ham i hans pligtskyldige Hjemreise til hans Fader.

Saaledes hengav Prindsen af Persien sig nu i to samfulde Maaneder i Prindsessens Villie og bioaanede alle af hende og for hendes Skyld foranstaltede Lystigheder, som om han ikke havde andet at gjøre, end paa denne Maade at tilbringe sit Liv i Forening med hende. — Da imidlertid denne Frist var udloben, bad han hende i fuld Alvor, endelig at tillade ham, at opfylde hans allerede forlænge forsømte Pligt hvorved han gjentog sit Løfte uopholdelig at vende tilbage, med et for hende og for ham passende Følge og hos Kongen af Bengalen anholde om hendes Haand. — „Maaskee har J ingen Tillid til mine Ord," tilføiede han, „og holder mig allerede, begrundet paa min Bøn, om den ønskede Tilladelse, — liig een af de troløse Elskere, som forglemmer Gjenstanden for deres Kjærlighed naar de ikke mere see samme. Derfor vilde jeg, til Beviis paa min sande og oprigtige Tilbøielighed for en saa elskværdig Prindsesse som J er, hvis Gjenkjærlighed jeg er vis paa, vove at bede Eder om at ledsage mig, naar jeg ikke maatte befrygte, at J vilde anse det for en Fornærmelse." — Da han bemærkede at Prindsessen rødmede ved hans Forslag, og uden Tegn til Uvillie var ubestemt med Hensyn til at fatte en Beslutning, saa vedblev han: „Prindsesse, angaaende min Faders Samtykke og den Maade hvorpaa han vil optage Eder i sin Familie, kan jeg fuldkommen berolige Eder. — Kongen af Bengalen maatte

ogsaa være en ganske Anden, end I har skildret mig ham, og en Fjende af Eders Ro og Lykke, hvis han ikke velvilligt vilde modtage det Gesandtskab, ved hvilket min Fader vil anholde om hans Samtykke til vor Formæling." Prindsessen svarede rigtignok Intet herpaa, men hendes sænkede Blikke, og hendes Taushed tilkjendegav tydeligere end Ord, at hun samtykkede i Reisen til Persien. Hendes eneste Betænkelighed bestod i, at hun ikke holdt Prindsen for tilstrækkelig øvet i Hestens Styrelse, og frygtede for at hun tilligemed ham skulde geraade i samme Forlegenhed, som havde været Følgen af hans første Forsøg.

Firus Schach beroligede hende imidlertid med den Forsikkring, at hun dristigt kunde betroe sig til ham, idet han nu formaaede at styre Hesten ligesaagodt som Indieren selv. — Hun var derfor nu blot betænkt paa, at tage Forholdsregler, for at reise saa hemmelig som mulig, at Ingen skulde ane det Ringeste derom. Dette lykkedes dem ogsaa.

Næste Morgen, kort før Dagens Frembrud, begave Begge sig op paa Terrassen, medens endnu Alle i Paladset laae i dyb Søvn. — Prindsen vendte Hesten imod den Kant, hvor Persien laae, indrettede det saaledes at Prindsessen let kunde sætte sig bag ved ham, besteg den først, og da Prindsessen havde taget Plads bag ham, og til større Sikkerhed taget ham om Livet, dreiede han den bekjendte Hvirvel, hvorpaa Hesten bortførte dem gjennem Luften. — Den ilede fremad med sædvanlig Hurtighed og Firus Schach styrede den saaledes at de, efter omtrent halvtredie Times Forløb fik Persiens Hovedstad i Sigte. Han lod den imidlertid hverken sænke sig ned paa den store Plads, hvorfra han var steget op, eller i Sultanens Palads, men derimod i et, noget fra Byen bortfjernet Lystslot, hvor han og

Prindsessen stege af. — Denne førte han strax i det smukkeste Værelse og sagde, at han, for at berede hende den hende tilkommende ærefulde Modtagelse, vilde melde hendes Ankomst for hans Fader, men at han uopholdelig vilde vende tilbage. — Dermed befalede han Slottets Opsynsmand, ikke at lade det mangle hende paa Noget, hvad hun kunde behøve, under sit derværende Ophold, og tillige at anrette hende en Frokost.

Firus Schach lod nu sin Hest sadle og reed til Byen. Underveis hilstes han med Jubel af det ved hans Tilsynekommen begeistrede Folk. Sultanen, hans Fader, gav netop Audients, da han kom tilsyne i det forsamlede Divan, der tilligemed Sultanen fra den Dag hvor Trylleheften havde bortført Prindsen, bar Sorg. Hans Fader omarmede ham med Glædestaarer og erkyndigede sig ivrig, hvad der var blevet af Indierens Hest. Dette gav Prindsen Anledning til at meddele Sultanen om den Fare hvori han havde befunden sig og den gode Modtagelse han havde nydt hos Prindsessen af Bengalen, ligesom, at han havde lovet hende sin Haand og da han havde lovet hende Sultanens Samtykke havde ledsaget hende til Persien. „Hun venter", sluttede han, „i et Lystslot, deres Majestæt, hvor jeg har ladet hende tilbage, paa Forventning om, at jeg ikke har givet hende tomme Forsikkringer." Prindsen kastede sig med disse Ord ned for sin Fader, for at bevæge ham til Indvilligelse, men Sultanen holdt ham tilbage, omfavnede ham endnu engang og sagde paany:

„Kjære Søn, jeg giver ikke alene mit Bifald til din Formæling med Prindsessen af Bengalen, men jeg vil selv gaae hende imode, aflægge hende min skyldige Tak, ledsage hende til mit Pallads og endnu idag arrangere Eders Bryllup."

Efterat han havde ordnet det Nødvendige til sit

Besøg hos Prindsessen, befalede han at aflægge Sørgedragten, at begynde Glædesfesten, med Trompeterne og Paukerne og andre krigerske Instrumenters Klang og føre Indieren fra hans Fangenskab til ham. Da denne ankom, talte han til ham: „Jeg sikkrede mig din Person, for at dit Liv, som dog paa ingen Maade vilde have været tilstrækkelig til at affone min Søns Liv, skulde indestaae for hans. Tak Gud at jeg igjen har funden ham. Gaae nu, tag din Hest og kom aldrig mere for mine Øine."

Indieren havde af dem, som havde taget ham ud af Fængslet hørt om Prindsens Hjemkomst og at han havde medbragt Prindsessen paa en Tryllehest, ligesom han ogsaa havde faaet det Sted at vide, hvor han havde efterladt hende.

Da han nu hørte, at Sultanen vilde afhente hende saa gjorde han sig usortsvet færdig for at komme ham i Forkjøbet. Opsynsmanden ved Lystslottet, til hvem han henvendte sig, sagde han, at Sultanen og Prindsen af Persien sendte ham, for at afhente Prindsessen af Bengalen paa sin Hest og bringe hende gjennem Luften til Sultanen, som ventede hende paa Pladsen foran sit Palads, for at modtage hende og for at give sit Hof og Staden Scherao dette Skuespil. Opsynsmanden kjendte Indieren, vidste, at Sultanen havde ladet ham arrestere og tvivlede derfor slet ikke paa hans Foregivende eftersom han saae ham i Frihed. Indieren forestillede sig nu for Prindsessen, som neppe havde erfaret at han kom i særdeles Sendelse fra Prinds Firus førend hun indvilligede i Prindsens formeentlige Ønske.

Fuld af Glæde over at hans slette Plan var lykkedes ham saa let, steeg Indieren tilhest, tog Prindsessen ved Opsynsmandens Hjælp bagved sig, dreiede

Toilerne og bortfjernede sig i Luftens høieste Regioner. Samtidig forlod Kongen af Persien med hele sin Hofstat Palladset, og Prinds Firus ilede forud, for at forberede Prindsessen paa Modtagelsen. Indieren fløi derfor med Billie med sit Bytte henover Byen, for at forhaane Sultanen og Prindsen og at hævne sig for hans ureifærdige Indespærring.

Da Sultanen bemærkede Bortføreren, som ikke skjulte sig, gjorde han med saameget mere Bestyrtelse Holdt, som denne offentlige og exempelløse Beskjæmmelse var umuligt at hævne.

Han og hans Hofmænd overdængede Skurken med tusinde Forbandelser, som vel lod op til ham, men som ikke bekymrede ham meget.

Han fortsatte sin Reise, medens Kongen vendte tilbage ude af sig selv af Raseri over at maatte lade en saa uhyre Fornærmelse forblive ustraffet. Men hvor stor var Prinds Firus Smerte, da han med sine Øine og uden at kunde forhindre det, saae Indieren bortføre Prindsessen af Bengalen, som han saa lidenskabelig elskede, at han ikke mere kunde leve uden hende! Dette uventede Syn berøvede ham Besindelsen. Forinden han havde overlagt, om han skulde bryde ud i Skjældsord mod Indieren, beklage Prindsessen, eller at bede hende om Forladelse, at han ikke bedre havde sørget for at bevare hende, som havde beviist ham sin Hengivenhed ved fuldkommen at hengive sig til ham, var Hesten med dem Begge forsvundne. Hvad var der nu derved at gjøre. Skulde han vende tilbage til sin Faders Palads og hengive sig til unyttig Bedrøvelse, uden at foretage noget til Prindsessens Redning og Bortførerens Tugtelse? Hans Ædelmod og hans Kjærlighed og hans Mod tillod ham ikke dette, og han fortsatte altsaa Veien til Lystslottet. Ved sin Ankomst

traadte den leitrende, af Indianeren bedragne, Opsyns-mand ham imøde med Taarer i Øinene kastede sig ned for hans Fødder, og tiltroede sig selv skyldig til Døden for sin Forbrydelse, og som han nu ventede at modtage af sin Herres Haand. Men Prindsen sagde: „Staae op, ikke dig, men mig selv, giver jeg Skylden for Prindsessens Bortførelse. Skaf mig ufortøvet en Der-visch Klædning; men vogt dig, at sige Nogen, at den er til mig."

Nu befandt der sig ikke langt fra Lystslottet et Dervischkloster, hvis Scheik eller Øverste var en Ven af Opsynsmanden. Denne gik derfor hen til ham, be-troede ham falskelig, at en hvitstaaende Hofmand som han var megen Forbindtlighed skyldig, var falden i Unaade og at han gjerne ønskede at være ham behjæl-pelig til Flugten. Paa denne Maade erholdt han uden Møie en fuldstændig Dervischpaaklædning, som han bragte Prindsen. Firus Schach tog Dragten paa, for-synede sig til sine Udgifter paa Reisen med en Æske fuld af Perler og Diamanter, som egentlig var bestemte til Foræring for Prindsessen af Bengalen og bortfjer-nede sig ved frembrydende Nat fra Lystslottet, uden at vide, hvilken Vei han skulde tage, men besluttet paa, ikke at vende tilbage uden med Prindsessen.

Indieren ledede imidlertid Trylleheften saaledes, at han tidlig den samme Dag ankom til en Skov ikke langt fra Hovedstaden i Kongeriget Kaschmir. Da han var sulten og det samme var Tilfældet med Prind-sessen, saa steg han af i denne Skov og lod Prindses-sen blive der paa en Græsplaine ved en frisk og klar Bæk. Gjerne havde Prindsessen, som saae sig i Hæn-der paa en nedrig Bortfører og frygtede for hans Vold-somheder, benyttet hans Fraværelse til Flugt; men da hun ved sin Ankomst til Lystslottet, kun havde nydt

meget lidt, saa var hun, tvungen af Svaghed, til at blive. Hun besad nu intet andet Hjælpemiddel end sit Mod, men var fast besluttet paa, heller at lide Døden, end at blive Prindsen af Persien utro. Derfor lod hun sig ikke to Gange nøde af den tilbagekomne Indier, til at spise, og bekom derved saamegen Kraft, at hun uforfærdet hørte paa den uforskammede Tale som han begyndte at føre ved Maaltidets Slutning. Da hun mærkede at Indieren efter gjentagne Trudsler, vilde begynde at bruge Magt, saa stod hun op, for at gjøre Modstand, og udstødte voldsomme Skrig. Dette bragte øieblikkelig en Trop Ryttere til Stedet, som omringede hende og Indieren.

Det var Sultanen af Kaschmir, som tilfykke for Prindsessen var paa Hjemveien fra en Jagt med sit Følge og netop kom forbi og som paa hendes Nødraab ilede til. Han spurgte Indieren, hvem han var, og hvad han foretog med Konen. Ufornuftigviis svarede Indieren at det var hans Kone og at Ingen havde at blande sig i Striden. Dog Prindsessen straffede hans Løgn, uden at kjende dens Rang og Værdighed, der i en saa gunstig Time var kommen hende tilhjælp, og sagde høit: „Herre, hvem I end er, som Himlen sendte mig Hjælp, forbarmer Eder over en Prindsesse og tro ikke denne Bedrager. Gud bevare mig, for at være en saa elendig og foragtelig Indiers Kone! Han er en skammelig Troldmand, som idag paa sin Tryllehest der, har bortført mig fra min Forlovede, Prindsen af Persien.“ Mere behøvedes der slet ikke at overbevise Sultanen om at hun talte Sandhed.

Hendes Taarer, hendes Skjønhed og fornemme Anstand talte for hende. Uden at høre videre paa hende, lod Sultanen af Kaschemir i en retfærdig Vrede

mod Indierens Uforskammethed, denne omringe og paa Stedet halshugge.

Dette gik saameget lettere, da Bortførelsen var skeet strax efter hans Løsladen fra Fængslet og altsaa ikke besad det ringeste Vaaben hos sig til at værge sig med. Da imidlertid Prindsessen saae sig befriet for Indierens Efterstræbelser, blev hun udsat for en ikke mindre smertelig Angst.

Sultanen lad hende give en Hest og tog hende med til sit Palads, hvor han lod hende erholde de prægtigste Gemakker og et stort Antal Slavinder, til hendes Betjening, ligesom nogle Gildinger til Vagt. Han ledsagede hende selv derhen og sagde, uden at hun havde Tid til at udtale sin Tak: „Prindsesse, I behøver vist Ro, jeg giver Eder altsaa fuldkommen Frihed til at nyde denne. Imorgen vil I bedre være istand til at meddele mig det nærmere om Eders sælsomme Eventyr." Og dermed fjernede han sig.

Prindsessen var uudsigelig glad over hendes hurtige Redning og haabede, at Sultanen af Kaschmir vilde sætte Kronen paa sin Ædelmodighed og sende hende tilbage til Prindsen af Persien, saasnart hun meddeelte ham sit Forhold og bad ham derom. Men hun var langtfra at see dette sit Haab opfyldt; thi Sultanen havde besluttet at formæle sig med hende Dagen efter. Ganske tidlig om Morgenen lod han ved Pauker, Tromme og Trompetskrald bekjendtgjøre, ikke alene i Paladset, men i hele Byen, de forskjellige offentlige Forlystelser, som i denne Anledning skulde finde Sted.

Prindsessen blev vækket af denne larmende Concert; men tænkte paa alt Andet end den egentlige Grund dertil. Men da Sultanen aflagde hende sit Besøg og erkyndigede sig om hendes Befindende og dernæst sagde,

at den Musik, som hun hørte var til Festligholdelse af deres Bryllup, saa faldt hun af Skræk i Afmagt.

Prindsessens tilstedeværende Damer ilede hende til-hjælp og Sultanen selv gjorde sig al Umage for at bringe hende til Bevidsthed; men som ikke strax lykkedes. Endelig kom hun igjen til sig selv; for nu ikke at bryde sit Ord til Prinds Firus, ved at gifte sig med Sultanen af Kaschmir, stillede hun sig nu som hun under Afmagten havde mistet sin Forstand. Hun begyndte at tale det urimeligste Tøieri, lod som om hun vilde styrte sig over Sultanen, saa at han blev meget overrasket og bekymret ved dette beklagelsesværdige Tilfælde. Da han saae at hun ikke igjen kom til Fornuft, saa overlod han hende til hendes Damer, med den Befaling, ikke at lade hende komme af Syne og at drage al mulig Omsorg for hende.

Hele Dagen lod han ofte spørge til hendes Befindende og hvergang meddeelte man ham, at hun endnu befandt sig i den samme Tilstand og at hendes Ønde snarere tog til end af.

Om Aftenen synes den at være endnu heftigere, end den havde været om Dagen og saaledes maatte da Sultanen foreløbig renoncere paa sin forventede Lykke.

Prindsessen vedblev ogsaa den følgende Dag at føre en vanvittig Tale og at give andre Tegn paa Aandsforvirring, indtil Sultanen saae sig nødsaget til at søge Raad hos sine Livlæger. Disse svarede efter en almindelig stedfunden Raadslagning, at der fandtes flere Slags og Arter af denne Sygdom, af hvilke nogle lode sig helbrede, andre derimod ikke; men at de ikke kunne bestemme Prindsessens Ønskes Natur, uden at have seet hende.

Sultanen befalede nu, at de efter deres Rang,

een efter hinanden, af Gildinger skulde føres til Prindsessens Gemak.

Prindsessen havde forudseet Lægens Besøg, og da hun frygtede for at selv den Uerfarneste, ved blot at føle hendes Puls, skulde bemærke hendes Bedrageri, saa anstillede hun sig som Rasende, saasnart en Læge nærmede sig og foer op, som om hun vilde kradse dem i Ansigtet, saa at Ingen gjorde Mine til at komme hende rigtig nær.

Imidlertid var der Nogle, som holdt sig for fornemmere og klogere end de Andre og som vilde udgive sig for at have bedømt hendes Tilstand, blot ved at see hende, og disse foreskrev derfor hendes Oppasserinder at give hende nogle reqvirerede Drikke til bestemte Tider, hvilke hun ogsaa tog ind uden Omstændigheder, da hun selv havde i sin Magt at ophøre at være syg, og var vis paa, at Medecinen intet skadeligt indeholdt.

Da Sultanens Læger ikke kunne udrette Noget til Prindsessens Redning, saa tilkaldte han Lægerne fra Byen, men heller ikke de kunne udrette Noget.

Nu tilkaldte han ogsaa de berømteste Læger fra de øvrige Byer i Landet. Prindsessen modtog dem imidlertid ikke bedre end de forrige, og hvad de anordnede, forblev uden Virkning. Endelig sendte han med Tilbud Forespørgsler til Nabofyrsterne og lovede dem som vilde komme til Kaschmir fri Reiseomkostninger og de som frelste eller helbredede Prindsessen, skulde erholde en meget høi Belønning.

Flere Læger foretog denne Reise; men Ingen kunde rose sig af at have været lykkeligere end de indenlandske Læger og at have bragt Prindsessen til sin Forstand, hvilket rigtignok heller ikke afhang af deres Kunst; men af Prindsessens Villie.

Imidlertid havde den som Derviisch forklædte Prinds

Tirus Schach gjennemreiſt flere Lande og deres fornemſte Byer, og vel afſeet ſin Reiſes Beſværligheder, med ſaa meget ſtørre Bekymring ſom han ikke vidſte om han ikke maaſtee tog en anden Retning og Vei end den han egentlig ſkulde tage for at naae til ſine Længſlers Maal, Prindſeſſen. Opmærkſom paa alle Nyheder og Rygter, ſom løb om i de af ham beſøgte Byer, hørte han endelig i en af Indiens ſtørre Stæder megen Tale om en Prindſeſſe af Bengalen, ſom var bleven vanvittig ſamme Dag, ſom Sultanen af Kaſchmir havde villet feire ſit Bryllup med hende.

Han formodede ſtrax, at det var denne Prindſeſſe, for hvis Skyld han havde foretaget denne Reiſe og det forekom ham ſaameget ſandſynligere, ſom der ved Hoffet i Bengalen kun, efter hvad han havde hørt, fandtes een Prindſeſſe. Han brød altſaa op til Hovedſtaden i Kaſchmir, hvor han ved ſin Ankomſt tog ind i en Khan, og der endnu ſamme Dag erfarede Hiſtorien om Prindſeſſen af Bengalen, og erfarede Indierens, ſom havde bortført hende paa Tryllehæſten, ſørgelige, men fortjente Endeligt.

Den ſidſte Omſtændighed overbeviſte ham fuldkommen om at Prindſeſſen var virkelig den han ſøgte, og at Sultanen havde forgjæves ſat ſig i Omkoſtninger for at helbrede hende. Efterat Prindſen af Perſien havde erkyndiget ſig om alle disſe Enkeltheder paa det Nøiagtigſte, lod han ſig den næſte Dag forfærdige en Læges Klædedragt, og i denne Dragt og med det lange Skjæg, ſom han havde ladet voxe ſig paa Reiſen, vandrede han ſom Læge gjennem Gaden.

Længſlen efter at ſee Prindſeſſen førte ham til Paladſet og der forlangte han at tale med en af Hoffets Betjente.

Man viſte ham hen til Overdørvogteren, ſom han

meddeelte at skjønt det var Daarskab, at han, efterat saamange berømte Læger havde forsøgt sig uden Resultat, vilde forsøge paa at helbrede Prindsessen, saa troede han sig dog i Besiddelse af et givet Helbredelsesmiddel, som han ønskede at forsøge.

Overbørvogteren svarede ham at han var velkommen, og at Sultanen vilde see ham med Fornøielse. Lykkedes det ham at forskaffe Prindsessen hendes Sundhed igjen kunde han gjøre Regning paa Sultanens, hans Herres, store Gavmildhed, og vente meget store Belønninger. „Vent et Øieblik," tilføiede han, „jeg vil straz igjen være hos Eder."

Allerede i længere Tid havde ingen Læge indfundet sig og Sultanen havde til sin store Bedrøvelse næsten opgivet al Haab, nogensinde mere at see Prindsessen igjenvinde sin Helbred og ved Giftermaal med hende, bevise hende sin store Kjærlighed. Han befalede derfor Overbørvogteren straz at føre Lægen til ham, og Prindsen af Persien, blev derfor, forklædt som Læge, forestillet for Sultanen.

Sultanen sagde ham, udenat spilde Tid med unyttig Talemaade, at Prindsessen ikke kunde taale at see nogen Læge uden at faae Anfald af Raseri, hvilket forøgede hendes Onde. Derpaa lod han Lægen stige op til et ovenover Prindsessens Værelse anbragt Gemak, fra hvilket han igjennem et Gittervindue ubemærket kunde see hende, og Prindsen nød da saaledes den Lykke straz at see sin elskværdige Prindsesse.

Hun sad skjødeslos der og sang med Taarer i Øinene en Sang hvori hun beklagede sin ulykkelige Skjæbne, maaskee altid at være skilt fra Gjenstanden for hendes inderlige Kjærlighed.

Rørt over hendes sørgelige Stilling behøvede Firus Schach intet videre Kjendetegn for at indsee, at hendes

Sygdom var Forstillelse og at hun blot af Kjærlighed til ham paalagde sig denne Tvang. Han forlod altsaa Skjulestedet og meldte Sultanen at Prindsessens Sygdom slet ikke var uheldbredelig, men at han for at bevirke hendes Helbredelse maatte tale alene med hende. Hvad der iøvrigt med Hensyn til Raseriet ved Synet af Læger angik, saa haabede han, at hun vilde optage ham gunstigere.

Sultanen lod ham aabne Døren til Prindsessens Værelse og Prindsen traadte ind og da Prindsessen paa Grund af hans Klædedragt, ansaa ham for en Læge, stod hun truende op og begyndte at overvælde ham med Fornærmelser.

Dette hindrede ham imidlertid ikke i at nærme sig hende, og da han var nær nok til kun at blive hørt af hende, sagde han sagte og ærbødig til hende: „Prindsesse, jeg er ikke Læge. Gjenkjend i mig, jeg beder Eder, Prindsen af Persien, som vil befri Eder!"

Tonen i hans Stemme og Synet af hans Ansigtstræk, som hun uagtet hans lange Skjæg gjenkjendte, beroligede Prindsessen, og øieblikkelig malede sig paa hendes Ansigt den Glæde, som man føler ved uventet at see eet af sine ivrigste Ønsker opfyldt.

Den glade Overraskelse gjorde hende en lang Tid maalløs og gav Prindsen Leilighed til at skildre hende sin Fortvivlelse over, at have seet hende bortført for sine Øine af Indieren ligesom at meddele hende sin Beslutning, at lade alt i Stikken, blot for at eftersøge hende, hvor end hun maatte befinde sig, at frarive hende fra den Troløse og endelig til at fortælle hende det Tilfælde, som efter en lang og besværlig Reise havde ført hende til Sultanens Palads hvor han lykkelig havde gjenfunden hende.

Han lod hende endvidere kortelig meddele ham alt

hvad der var hændet hende siden hendes Bortførelse, idet han ønskede at vide dette for at tage Forholdsregler til de nødvendige Skridt, for at befri hende for Sultanens Tyrani.

Prindsessen fortalte Prindsen hurtig hvad der var hændet hende siden Adskillelsen og Prindsen spurgte hende dernæst om hun ikke vidste hvad der var blevet af Trylleheften. Hun benægtede dette, men troede, at Sultanen neppe efter det hun havde sagt ham om den, havde forsømt den.

Da nu ogsaa Firus Schach ikke tvivlede paa at Sultanen omhyggelig havde sørget for Heften, saa meddeelte han Prindsessen sin Plan, at bringe hende tilbage til Persien.

Efterat være kommen overeens med hende om de nødvendige Forholdsregler, og især havde anbefalet hende, at hun istedetfor at blive i sin Natdragt, som nu, den næste Dag skulde anlægge sin ordentlige Dragt, og modtage Sultanen, naar han indførte denne, høfligt uden at hun dog behøvede at tale med ham, fjernede han sig igjen.

Sultanen glædede sig overordentlig, da han hørte af Prindsen, hvad allerede hans første Besøg hos Prindsessen havde bragt hende til.

Da Sultanen nu den næste Dag besøgte Prindsessen og denne paa en nogenlunde rolig Maade modtog ham, saa indsaae Sultanen at hendes Heldbbredelse virkelig var rykket frem og at hendes Tilstand tydede paa fuldkommen snarlig Gjenvindelse af Fornuften, saa betragtede han Prindsen som den største Læge i Verden.

Han yttrede for Prindsessen sin Glæde over, at træffe hende i denne forbedrede Tilstand, og efterat have bedet hende om at understøtte en saa dygtig Læge og

skjænke denne fuldkommen Tillid, fjernede han sig uden at afvente Svar.

Prinds Firus, som havde ledsaget Sultanen, forlod med ham Værelset og spurgte ham underveis, om han vel turde vove at erkyndige sig om, ved hvilket Eventyr en Prindsesse af Bengalen var kommet til et fra hendes Fødeland saa langt fjernet Kongerige, som Kaschmir. Han anstillede sig nemlig, som om han Intet vidste, og som Prindsessen Intet havde sagt ham derom, for at bringe Talen hen paa Trylleheften, og for af Sultanen selv at høre, hvad der var bleven af den.

Sultanen kunde ikke ane Grunden til Prindsens Spørgsmaal, og gjorde ingen Hemmelighed af, at han opbevarede Trylleheften som en stor Sjældenhed og Skat, omendskjøndt han ikke vidste, hvorledes han skulde benytte den.

„Herre," svarede den foregivne Læge, „hvad Deres Majestæt der har meddeelt mig, giver mig Midler i Hænde til fuldstændig at helbrede Prindsessen. Da hun er ankommen paa denne fortryllede Hest, saa har hun modtaget Noget af dennes Trylleri, som hun kun ved nogle mig bekjendte Regelser igjen kan befries for. Naar Deres Majestæt og Deres Hof vil bevise mig den Ære at overvære et af de sjeldneste Skuespil, som de nogensinde have seet, saa lad Heften imorgen blive bragt midt paa Pladsen foran Deres Palads og forlad Eder iøvrigt paa mig. Jeg lover Eder, for Eders og hele Forsamlingens Øine, at gjøre Prindsessen sund paa Legeme og Sjæl, som hun nogensinde har været, og for at Sagen kan foregaae med den fornødne Glands, saa var det passende, om Prindsessen blev klædt paa det Prægtigste og viser sig smykket med de kostbareste Juveler som ere til at faae."

Sultanen havde gjerne gjort ganske anderledes Ting end hvad Prindsen forlangte, for at naae sine Ønskers Maal, som han holdt for saa nær.

Paa Sultanens Befaling blev Trylleheften tidlig den næste Morgen stillet midt paa Pladsen foran Paladset. Rygtet om, at disse Forberedelser betydede noget ganske Overordentligt, løb hurtig om i Byen og fra alle Kvarterer strømmede en Masse Mennesker til Pladsen.

Sultanens Livvagt var opstillet for at holde Orden paa Pladsen og at lade et stort Rum staae fri rundt om Heften.

Sultanen kom tilstede og efterat han med hele sin Hofstat havde taget Plads paa en anbragt Tribune, nærmede Prindsessen af Bengalen sig ledsaget af alle sine Damer Trylleheften og besteeg ved disses Hjælp denne. Saasnart hun sad sikkert i Sadlen og havde Tøilen i Haanden, lod den foregivne Læge flere Pander fulde af glødende Kul stille rundt om Heften og kastede i enhver af dem en Blanding af de meest udsøgte Røgelser.

Derpaa gik han ganske formelt med sænkede Blikke og med Hænderne overkors paa Brystet, tre Gange rundt omkring Heften, idet han syntes at udtale visse Ord.

Da der nu af Røgelseskarrene opsteg en tyk, sødt duftende Rog, som indhyllede Prindsessen saaledes, at man neppe kunde see hende og Heften, tog han Leiligheden iagt, svang sig behændig op bag ved hende, dreiede Hvirvlen og raabte, medens Heften hævede sig med dem, med saa høi Stemme og saa tydelig, at Sultanen hørte det:

„Sultan af Kaschmir, naar du næste Gang vil

ægte Prindsesser, som ty til din Beskyttelse, saa ufeilig Dig først med deres Samtykke dertil!"

Paa denne Maade fandt og befriede Firus Schach Prindsessen og bragte hende endnu den samme Dag til Persiens Hovedstad, men hvor han ikke steg af i Lystslottet, men midt i hans kongelige Faders Gemakker i Palladset. Denne opsatte kun Prindsen og Prindsessens Bryllup, saalænge som de behøvede til de nødvendigste Forberedelser, for at gjøre Brylluppsfesten saa glimrende som mulig og for at lægge sin Andeel for Dagen af Glæden over deres Gjenkomst. Saasnart Lystighederne i de dertil bestemte Dage vare tilende, sendte Kongen af Persien et overordentlig Gesandtskab til Kongen af Bengalen, for at meddele ham Alt hvad der var passeret og udbede sig hans Bekræftelse af det stedfundne Ægteskab. Efterat Kongen af Bengalen havde noiagtig seet Sagens hele Sammenhæng, gjorde han sig en Ære af at give sit Samtykke og saaledes var alt nu ordnet for de lykkelig Elskende.

Historien om Prinds Ahmed og Feen Pari Banu.

Sultaninde Scheherasade lod Historien om Trylleheften efterfølges af denne om Prinds Ahmed og Feen Pari Banu og begyndte saaledes:

„Herre, en Sultan og en af deres Majestæts Forfædre, i mange Aar i Besiddelse af Indiens Throne, havde den Glæde paa sine gamle Dage, at tre Sønner og værdige Elever af hans Dyd, tilligemed en Niece, udgjorde hans Hofs Prydelse. Den ældste Prinds heed Hussain, den anden Aly, den yngste Ahmed og Niecen Nurunnihar (det vil sige Dagens Lys).

Denne er en Datter af en yngre Broder af Sultanen, for hvem han havde udsat en betydelig Rentepenge, men som var død faa Aar efter sit Bryllup og havde efterladt hende i spæd Alder. Paa Grund af sin Broders oprigtige Kjærlighed til ham overtog han Omsorgen for den lille Prindsesse og lod hende bringe til sit Pallads, hvor hun skulde opdrages sammen med hans tre Sønner.

Med sjelden Skjønhed i Forbindelse med alle legemlige Fuldkommenheder forbandt Prindsessen ogsaa megen Aand og hendes dadelløse Dyd udmærkede sig iblandt alle den Tids Prindsesser. Hendes Onkel, Sultanen, som havde foresat sig hendes Formæling, saasnart hun havde naaet den passende Alder, for gjennem hende at komme i Slægtskab med en af Nabo-Fyrsterne, tænkte nu med fuld Alvor derpaa, da hun havde bemærket, at hans tre Sønner elskede hende lidenskabeligt. Dette smertede ham overordentlig; dog ikke alene fordi, at deres Kjærlighed forhindrede ham at bringe den projecterede Forlovelse istand, men meget mere fordi han indsaae det Vanskelige i at faae Brødrene til at enes og idetmindste at bevirke at de Yngste overlod hende til den Ældste.

Han talte derfor med hver enkelt af dem og forestillede dem det urimelige i at en Prindsesse kunde ægte alle tre Mænd, samt hvilken Ulykke, denne Lidenskab vilde stifte, naar de fremturede i den. Han undlod Intet for at bevæge dem til enten at frafalde deres Fordringer paa Prindsessen til Gunst for een af dem, eller alle tre at frasige sig hende og at lade hende formæle sig med en fremmed Prinds.

Da han imidlertid ikke kunde overvinde deres Haardnakkethed, saa lod hun dem alle tre komme for sig og sagde til dem:

„Mine kjære Børn, da jeg ikke til Eders egen Lykke og Fred kan bringe Eder til at give slip paa min Nieces Haand og jeg ikke vil bruge min kongelige Magt til at love hende til Een iblandt Eder, saa troer jeg at have funden et Middel, som vil stille Eder tilfreds og opretholde Enigheden imellem os, hvis I høre efter mine Ord og vilde handle derefter. Jeg holder det nemlig for rigtig, at I alle tre gaae paa Reise, hver imidlertid til et forskjelligt Land, saaledes at den Ene ikke kan møde den Anden.

Nu veed I, hvad for en Elsker af Sjeldenheder jeg er og jeg lover den af Eder min Niece som medbringer mig den overordentligste Sjeldenhed. Da I nu tilmed selv skal sammenligne, bedømme de af Eder medbragte Sjeldenheder, saa vil det ikke falde Eder svært, at skjælne hvem der skal have Fortrinet. Til Reiseomkostninger og til Kjøbet af Sjeldenhederne vil jeg give enhver af Eder en passende Sum, men som dog ikke maae anvendes paa Eders Reisefølge og Bagage. I vilde derved røbe, hvem I vare, som ikke alene vilde forefinde den rette Nytte af Eders Reise; men ikke give Eder Anledning til at naae Eders egentlige Hensigter."

De tre Prindser vare vante til punktlig Lydighed mod dens Fader og enhver smigrede sig med at Lykken vilde forskaffe ham Besiddelsen af Prindsesse Nurunnihar.

De erklærede sig derfor beredt til at adlyde og Sultanen lod ufortøvet de nødvendige Penge udbetales dem endnu den samme Dag, gave dem de nødvendige Anordninger til deres Reise og tog endog Afsked med deres Fader for tidlig paa Morgenen at kunde tage afsted.

De droge, fortræffelig udrustede og forklædte som

Kjøbmænd, enhver blot med en fortrolig Tjener i Slavedragt, ud af den samme Port til et Gjæstgiversted, hvor Veien deelte sig til tre forskjellige Sider og enhver saaledes ad en forskjellig Vei kunde fortsætte sin Reise.

Ved Aftensmaaltidet kom de endnu overeens om, at deres Reise skulde vare et Aar og at de igjen skulde træffe sammen i det samme Værtshuus.

Den, som kom først, skulde vente paa den Anden, og Begge paa den Tredie, for ligeledes at kunne vende samlede hjem igjen til deres Fader, saaledes som de havde taget Afsked fra ham.

Efterat de den næste Morgen ved Daggry havde omfavnet og ønsket hinanden lykkelig Reise, slege de til Hest og enhver slog ind paa en af de tre Veie, uden i sit Valg at træffe sammen med en Anden.

Husain, den ældste af de tre Brødre, havde hørt meget tale om Kongeriget Bisnagars Størrelse, Magt, Riigdom og Glands og tog Retning henimod det indiske Hav.

Efter en tre Maaneders Reise i Selskab med forskjellige Karavaner og igjennem Ørkener, over nogne Bjerge; men ogsaa gjennem frugtbare og befolkede Egne, kom han til Hovedstaden Bisnagar, kaldet saaledes efter Landet dengang (nu Harnale), Kongens Residents.

Han steg af i en for de fremmede Kjøbmænd bestemt Khan, og da han hørte, at Kjøbmændene hovedsagelig i fire Qvarterer havde deres med allehaande Varer forsynede Boder, saa begav han sig strax den næste Dag til Een af disse.

I Midten af dem laae Slottet eller rettere sagt det kongelige Palads og indtog et meget stort Rum. Det dannede ligeledes Midtpunktet af Byen, som havde

tre Ringmure, hvis Porte laae to Mile fjernede fra hverandre.

Prinds Hussain kunde ikke uden Beundring besee den af ham betraadte Deel af Byen, den var rummelig og gjennemskaaret af flere til Beskyttelse mod Solheden med hvælvede Lofter bedækkede Gader, som desuagtet var lyse og luftige.

Boutikkerne var alle af ens Byggeform og ens Størrelse og alle Sælgere af een Slags Vare i samme Gade. Det samme var Tilfælde med Haandværkernes Boder.

Han blev saa forbauset over den Masse af Boutikker med een Art Varer, bestaaende af de første indiske og de med de meest levende Farver prangende Stoffer, paa hvilke Mennesker, Landskaber og Blomster naturtro vare afbildede, Silkestofferne og Brokaderne fra Indien, Persien og andre Steder, Mængden af chinesisk og japanesisk Porcellain var saa stor, at han ikke vidste om han skulde tro sine egne Øine.

Men da han kom hen til Guldsmedene og Juvelererne, thi her var begge Haandværk forbundne, saa geraadede han ude af sig selv ved Synet af den uendelige Mængde fortræffelige Guld- og Solvarbeider og var som blændet af Glandsen af Perlerne, Diamanterne, Rubiner, Smaragder og andre Ædelstene, som i Overflod vare udlagte til Salg.

Forundredes han allerede over de her forenede Skatte, saa skete dette endnu mere, ved at iagttage Landets Rigdom i Almindelighed, idet med Undtagelse af Braminerne og Tempeltjenerne, som havde frasagt sig verdslig Gods, enhver Indier og Indierinde bare Armbaand og Halsbaand og Smykker om Been og Hals af Perler og Ædelstene, som saameget mere faldt

i Øinene, som de bleve fremhævede paa det fordeelagtigste af Indiernes Hudfarve.

En anden af Prinds Hussain beundret Eiendommelighed var den overordentlige Mængde af Rosenfælgerster i Gaden. Han betragtede Indierne som store Elstere af disse Blomster, da han ikke saae nogen af dem uden en Krands eller Bouquetter og ikke bemærkede nogen Kjøbmand, som ikke havde flere af den Slags Blomster i Vaser i sin Boutik, saaledes at den hele Stadeel var ligesom gjennemduftet af Roser.

Efterat Prindsen, med Hovedet fuld af de seete Kostbarheder, havde gjennemvandret denne Deel af Byen følte han Trang til at hvile sig.

Han yttrede dette til en Kjøbmand, som høflig indbød ham at træde ind i hans Boutik og sætte sig ned, som han ogsaa gjorde.

Han havde ikke opholdt sig der længe, da en Udraaber med et omtrent sex Fod langt og bredt Tæppe kom forbi, som han udbød for 30 Punge. Han kaldte Manden til sig og forlangte at see Tæppet, som efter dets Størrelse og Beskaffenhed, synes at være overdrevent dyrt.

Da han noie havde undersøgt dette, sagde han til Udraaberen, at han ikke kunde begribe hvorledes et saa lille og uanseeligt Tæppe kunde udbydes til en saa høi Priis.

Udraaberen antog Hussain for at være Kjøbmand og svarede:

„Herre, synes Eder denne Priis for høi, saa vil I først undre Eder, naar jeg siger Eder, at jeg vil lade det sælge ved Auction og der faae 40 Punge for det contant.

„Saa maa altsaa dets Værdi bestaae i en mig ubekjendt Egenskab," svarede Prindsen.

„I har gjættet det Herre," svarede Udraaberen, „og I vil give mig Ret naar I veed, at Enhver som sætte sig paa dette Tæppe, kan øieblikkelig komme til et hvilketsomhelst Sted blot ved at udtale Ønsket derom, og Intet formaaer, at hindre hans Reise.

Hovedformaalet for sin Reise, faldt strax Prindsen ind og at han mulig kunde finde en større Sjeldenhed til sin Fader.

Han svarede derfor:

„Naar Tæppet virkelig besidder den angivne Egenskab, saa finder jeg at den forlangte Sum ikke alene er billig, men at jeg maaskee selv vilde give saameget for det, og tilmed gjøre Dig en Foræring hvormed Du skal blive tilfreds."

„Herre," svarede Manden, „jeg har sagt Eder Sandheden og I kan let overbevise Eder derom, naar vi have afsluttet Handelen om de 40 Punge, forudsat at jeg først med Eder foretager et Forsøg.

Da I nu ikke har de 40 Punge her, og jeg for at modtage dem, maatte ledsage Eder til Eders Khan, saa ville vi med Tilladelse af Bodens Eier her, træde hen i Baggrunden, der vil jeg udbrede Tæppet og naar vi Begge sidde derpaa og I har ønsket, at blive hensat til Værelset i Eders Khan og det ikke strax skeer, saa har vor Handel Intet at betyde. Hvad Forærringen angaaer, saa har Sælgeren at betale mig for Ulejligheden, og jeg vil derfor betragte det som en Naade og være Eder meget forbunden derfor."

I Tillid til Udraaberens Retskaffenhed afsluttede Prindsen Handelen under den angivne Betingelse og traadte dybere ind i Kjøbmandens Bod efter at have erholdt dennes Tilladelse dertil.

Udraaberen udbredte Tæppet, de satte sig Begge derpaa, og neppe havde Prindsen ønsket sig til sit Væ-

relse i Khanet, førend de ogsaa med Tæppet befandt sig der.

Da han nu ikke behøvede yderligere Beviser for Tæppets Egenskaber, saa udbetalte han Udraaberen de 40 Penge og forærede ham desuden tyve Guldstykker.

Prindsen var altsaa i Besiddelse af Tæppet og glædede sig overordentlig over strax ved sin Ankomst til Bisnagar at have erhvervet et saa sjeldent Stykke, som maatte, hvad han ikke tvivlede om, sikkre ham Besiddelsen af Nurunnihar.

Han ansaa det nemlig virkeligt for umuligt, at hans yngre Brødre kunde medbringe Noget, som kunde sammenlignes med det, han paa en saa heldig Maade havde erhvervet sig.

Han vilde først strax have forladt Bisnagar, og ved Hjælp af Tæppet henfat sig paa det til deres Sammenkomst bestemte Sted; men han havde da maattet ventet længe der og besluttede derfor at tilfredsstille sin Nysgjerrighed og at anvende nogle Maaneder til at see Kongen af Bisnagar, hans Hof, Hæren, og gjøre sig bekjendt med Lovene, Sæderne, Religionen, kort sagt, lære hele Rigets Tilstand at kjende.

Kongen af Bisnagar pleiede engang om Ugen at give de fremmede Kjøbmænd Adgang til sin Person.

Som saadan gjorde Prinds Hussain, som ikke vilde gjøre sin egentlige Rang gjeldende, ham oftere sin Opvartning og da han i Forbindelse med et meget vindende Ydre besad megen Aand og fine Sæder, og derved udmærkede sig fremfor de andre for Kongen fremkommende Kjøbmænd, saa rettede denne fortrinsviis Ordet til ham, for at erkyndige sig om Sultanen af Indien og dennes Riges Magt, Rigdomme og Forvaltning.

De øvrige Dage benyttede Prindsen til at besee Stadens Mærkværdigheder og Omegn.

Imellem andre beundringsværdige Ting saae han ogsaa et Afgudstempel af eiendommelig Byggeform, idet det var ganske af Bronce.

Dens Grundflade androg ti Alen i Qvadrat og dens Høide i femten Alen. Den største Skjønhed deri var et massivt Guld-Afgudsbillede af Menneskestørrelse, hvis Øine dannedes af ti saa kunstigt anbragte Rubiner, at Alle, som betragtede det, maatte vende sig, som de vilde, syntes at blive betragtet af disses Øine.

Ogsaa et andet Tempel saae han, som ikke var mindre mærkværdig og som befandt sig i en Landsby.

Der var det nemlig indhegnet ved en lav, omtrent brysthøi Muur, omtrent 10 Morgen Land, som dannede en eneste med Roser og andre Blomster oversaaet Have og i Midten af Haven hævede sig en mandshøi Terrasse, dannet af saa kunstig i hinanden føiede Stene, saa at de saae ud som eet Stykke.

Det kuppelformede Tempel midt paa Terrassen var 50 Alen høi, saa at man flere Steder rundtomkring kunde see det. Dets Længde andreg 30 og dets Brede 20 Alen.

Det røde Marmor, af hvilket det var bygget, havde en overordentlig Politur. Kuglen paa Templet var smykket med tre Rækker livlige og smagfulde Malerier, og ogsaa i hele Templet var hvert Sted med Malerier, Billedhuggerarbeide og Gudebilleder.

Morgen og Aften foregik talrige overtroiske Ceremonier, som ledsagedes af Musik, Dandse, Lege, Sang og Fester, og Templets Betjente, ligesom Byens Indvaanere levede af Offergaven, som de talrige, fra Landets fjerneste Egne dertil strømmende Pilegrimmer, afgave til Templet.

Prinds Hussain saae ogsaa en høitidelig Fest, som aarlig finder Sted ved Hoffet i Bisnagar og til

hvilken, Statholderne i Provindserne, Fæstningscommandanterne, Befalingsmændene og Dommerne fra Byerne, samt de ved deres Lærdomme udmærkede Brahminer maae indfinde sig og mange af dem, komme saa langt borte fra, at de tilbringe hele fire Maaneder paa Reisen.

Den af en utallig Masse Indiere bestaaende Forsamling, bliver afholdt paa en stor Slette, hvor de, saa vidt Øiet rækker, yder et uoverskueligt Syn.

I Midten af denne Slette befandt sig en meget lang og bred Plads, paa hvis ene Side der laae en herlig Bygning med ni Etager, som var bestemt for Kongen, hans Hof og de Fremmede, som han eengang ugentlig lod stæde til Audients hos sig.

Indvendig var den prægtig forziret og meubleret og uden paa malet med Landskaber, i hvilke man fandt alle Slags Dyr, Fugle, Insecter og selv Fluer og Myg, afbildede efter Naturen.

Andre Bygninger paa mindst fire til fem Etager og som vare temmelig eens malede, omgave Pladsens andre tre Sider og havde det Eiendommelige, at de lode sig dreie paa Grundfladen og at da deres Udseende og Forziringer forandrede sig.

Til begge Sider af Pladsen stode i ringe Afstand fra hverandre, tusind kostbart udstyrede Elephanter, hvoraf ethvert bar et firkantet Taarn af forgyldt Træ med Musikantere og Dandsere.

Hvad der ved dette Skuespil, meest forundrede Prinds Hussain og lod ham beundre Indiernes Færdighed og Behændighed, var en af de stærkeste og største Elephanter, som med alle fire Fødder stod paa den øverste Flade af en omtrent to Fod høi, stærk Pille og bevægede sin Snabel efter Musikkens Takt.

Ikke mindre forundredes han over en anden, lige

saa vældig Elephant, som befandt sig paa den ene Ende af en som Vippebrædt anbragt uhyre Bjælke, medens en uhyre Steen holdt Ligevægt paa den anden Ende og som under Musikken ligeledes i Takt bevægede Hoved og Snabel.

Prinds Hussain kunde endnu længe have opholdt sig i Kongeriget Bisnagar og vilde lige til Sammenkomstens Tid, havt en behagelig Underholdning i de forskjellige Mærkværdigheder; men tilfredsstillet ved det Seete og vedvarende beskjæftiget med Gjenstanden for sin Kjerlighed, for hvilken, tilmed efter at han var kommen i Besiddelse af Tæppet, hans Lidenskab daglig tiltog, haabede han at blive roligere og troede at være sin Lykke nærmere; naar kun en ringe Afstand adskilte ham fra sin Nurunnihar.

Efterat han altsaa havde betalt Opsynsmanden ved Herberget Leie for hans Værelse og havde bestemt Timen til hvilken Nøglen kunde afhentes, som han vilde lade blive i Døren, vendte han tilbage til sit Værelse, uden at sige Manden naar han vilde afreise. Han udbredte Tæppet, satte sig med sin betroede Tjener derpaa og neppe havde han ønsket at være i Herberget, hvor han skulde træffe sammen med sine Brødre, saa var han der ogsaa. Han udgav sig her for Kjøbmand og afventede de Andres Ankomst.

Hussains yngste Broder Prinds Aly, som for at opfylde sin Faders Ønske, havde besluttet at reise til Persien, var brudt op derhen med en Karavane, til hvilken han sluttede sig tredie Dagen efter Adskillelsen fra sine Brødre.

Efter næsten fire Maaneders Reise kom han endelig til Schiras, Persiens daværende Hovedstad..

Da han underveis havde gjort Bekjendtskab med nogle Kjøbmænd og havde sluttet Venskab med dem,

uden at give sig tilkjende, saa tog han ind i det samme Khan, som de.

Medens nu den følgende Dag Kjøbmændene aabnede deres Vareballer, lod Prinds Aly, som blot reiste for sin Fornøielse og kun medførte den nødvendigste Bagage, sig føre til det Qvarteer af Byen hvor, Ædelstene, Guld- og Sølvarbeider, Brocade, Silkestoffer, flint Linned og andre Vare af den sjeldneste Art og Slags, blev udbudne til Salg.

Dette Sted, som i Schiras sædvanlig kaldtes Besistian, var meget rummelig og bedækket med et hvælvet Loft; denne Hvælving bares af stærke Piller, om hvilke, ligesom langs med Væggene, saavel forinden som foruden, Boutikkerne vare anlagte.

Prindsen gjennemstreifede Besistian til alle Sider og sluttede med Forundring af den overordentlige Mængde Kostbarheder, hvilken uhyre Skat den maatte indeholde.

Blandt Udraaberne, som hist og her gik op og ned og udbød forskjellige Gjenstande til Salg, bemærkede han til sin Forbauselse ogsaa Een, som holdt et omtrent en Fod lang og tommetykt Rør af Elfenbeen i i Haanden, som han udbød for 30 Punge.

I Begyndelsen ansaae Prindsen Udraaberen for aal og for at faae Kundskab herom, traadte han hen til en Kjøbmand i en Boutik og sagde til denne: „Siig mig dog Herre, jeg beder Eder, om jeg tager feil; Er hiin Mand, som der udbyder det lille Elfenbeensrør for 30 Punge ved sin fulde Forstand?“

„Naar han ikke har mistet sin Forstand siden igaar,“ gjensvarede Kjøbmanden, „saa kan jeg forsikre Eder, at han er den klogeste af alle vore Udraabere, som man fortrinsviis overdrager Salget af værdifulde Gjenstande, fordi man har den største Tillid til ham. Hvad angaaer hiint Rør, saa maa det vel have en

eller anden os ubekjendt Egenskab, som er sine 30 Punge eller mere værd. Han vil snart komme forbi igjen, og jeg skal da kalde paa ham, saa at han kan give Eder nærmere Underretning. Sæt Eder imidlertid paa min Sopha og udhvil Eder."

Prinds Aly tog imod Kjøbmandens høflige Indbydelse og havde ikke ventet længe før Udraaberen igjen kom forbi.

Kjøbmanden kaldte ham ved Navn, hvoreſter han traadte nærmere og Kjøbmanden sagde til ham:

„Forklar Eder, for den Herre der, som troer Eder fra Forstanden, fordi I for et ubetydeligt Elfenbeensrør forlanger 30 Punge. Jeg selv vil have forundret mig derover, naar jeg ikke vidste at I var en fornuftig Mand."

Udraaberen vendte sig om mod den forklædte Prinds med følgende Ord: „Herre, I er ikke den Eneste, som for dette Rørs Skyld har anseet mig for taabelig; men I kan selv domme derom, naar jeg har gjort Eder bekjendt med dens aparte Egenskaber.

I vil formodentlig da, ligesom de Andre, have gjort, skifte Mening og byde mig paa det. Først, min Herre," vedblev Udraaberen og overrakte Røret til Prindsen, „bemærk her paa hver Ende af Røret et Glas. Seer man gjennem det Ene eller det Andet af Glasene, saa seer man paa Stedet Alt hvad man ønsker at see." „Jeg er beredt til at give Eder Fyldestgjørelse," svarede Prindsen; „naar I beviser Sandheden af Eders Udsagn." Da han havde Røret i Haanden, saa betragtede han begge Glasene og vedblev: „Viis mig dog, hvorledes jeg skal see igjennem dem, for at udtale mig derom."

Udraaberen gav ham den fornødne Meddelelse og da han ønskede at see sin Fader, Sultanen af I-

dien, saa saae han strax denne i fuldkommen Sundhed sidde paa sin Throne, midt i sit Divan.

Da efter Sultanen Intet var ham dyrebarere i Verden end Prindsesse Nurunnihar, saa ønskede han at see hende og saae hende da imellem sine Damer, sidde i det bedste Lune ved sit Toilette. Videre Beviser, brugte Prindsen ikke for at blive af den Mening, at dette Ror ikke alene var den kostbareste Skat i Schiras; men i hele Verden, og at han aldrig mere vilde træffe en saadan Sjældenhed til at bringe hjem fra sin Reise. „Jeg tager min ugunstige Mening om Eders Forstand tilbage," sagde Prindsen til Udraaberen, „og troer, at I vil anse det for skeet Fyldest, naar jeg afkjøber Eder Roret. Da jeg ugjerne lader det komme i andre Hænder, saa sig mig den nøieste Priis, som Sælgeren har bestemt. I behøver da heller ikke mere at plage Eder med Udraaben og Frem- og Tilbagegaaen; men kun at ledsage mig og modtage Pengene."

Udraaberen, svor at han havde Befaling til kun at sælge det for 40 Punge og tilbød sig, saafremt Prindsen tvivlede, at føre ham til den egentlige Eier.

Prinds Aly troede ham paa hans Ord og tog ham med til sin Bolig, hvor han udbetalte de 40 Punge i blanke Guldstykker og derfor erholdt Roret.

Hans Glæde over Erhvervelsen var saameget større, som han følte sig fuldkommen overbeviist om, at begge hans Brødre ikke kunne have fundet Noget saa Sjeldent og Beundringsværdigt og altsaa ikke kunde gjøre ham Prindsesse Nurunnihar stridig.

Han tænkte nu blot kun paa, ukjendt at lære det persiske Hof at kjende og at tage Schiras og dens Omegns Mærkværdigheder i Øiesyn, indtil Karavanen med hvilken han var kommen, vendte tilbage til Indien.

Da denne var reisefærdig, havde han fuldkommen tilfredsstillet sin Nysgjerrighed og sluttede sig ufortøvet til den.

Uden Uheld og andre Ubehageligheder, end den sædvanlige Kjedsomhed og Træthed ved en saadan Reise, kom Prindsen lykkelig til Herberget, hvor hans Broder Hussain allerede befandt sig og Begge ventede nu paa Prinds Ahmed. Denne havde vendt sig mod Samarkand og var ankommen til denne By, og ligesom sine Brødre strax gaaet til Kjøbmandsqvarteret.

Neppe var han kommen derhen, saa traf han paa en Udraaber med et kunstigt Æble i Haanden, som han udbød for 35 Punge. Han anholdt Manden, idet han sagde til denne: „Viis mig engang Æblet og sig, hvilken overordentlig Kraft eller Egenskab det besidder, da der bliver sat en saa høi Priis for det."

Manden gav ham Æblet i Haanden for at han nøie kunde betragte det og sagde:

„Herre, efter det Ydre at dømme, er virkelig dette Æble af ringe Betydning; dog naar man tager dets Egenskaber og Kræfter, ligesom den beundringsværdige Brug, til Menneskehedens Vel, man kan gjøre af det i Betragtning, saa kunde man holde det for ubetaleligt og kalde Besiddelsen af det en sand Skat.

Der gives i Virkeligheden ingen saa farlig og dræbende Sygdom, ingen saa ondartet Feber, Pest og deslige, som det ikke kan helbrede og gjøre den Syge ligesaa karst og sund, som han nogensinde har været. Og alt dette bliver bevirket paa den smukkeste Maade af Verden, blot ved at lugte til det."

„Saafremt I der taler Sandhed," svarede Prindsen, saa er Æblet af vidunderlig Kraft og virkelig uskatteerlig Værdi; dog hvorledes kan jeg blive overbeviist om at du taler Sandhed?"

„Min Herre," svarede Udraaberen, „Sagen er anerkjendt i hele Samarkand og I behøver kun at spørge den første den bedste Kjøbmand her, saa vil I høre, at Mange af dem, uden dette fortræffelige Lægemiddel ikke mere vilde være iblandt de Levendes Tal. Det er Frugten af en berømt Philosophs Studier, som har boet her i Byen og som anvendte sit hele Liv til Udforskning af Planters og Mineraliers Kræfter og endelig udfandt denne Blanding, hvorved han udrettede saa overordentlige Kure heri Byen, at hans Minde aldrig vil glemmes. For kort Tid siden, har en saa pludselig Død, berøvet os ham, at han ikke fik Tid til at gjøre Brug af sit Universalmiddel, og hans Enke, som han efterlader i smaae Kaar og med mange Børn, har nu endelig besluttet sig til, at sælge Æblet for at forbedre sine Omstændigheder."

Medens Udraaberen underrettede Prindsen om det kunstige Æbles Egenskaber, bleve flere Personer staaende derved. De Fleste bekræftede det Gode, hvad han havde sagt om Æblet. Da Een iblandt dem yttrede, at han havde en Ven, som var saa syg at man tvivlede om hans Liv, syntes Prindsen at det var en passende Leilighed til at gjøre et Forsøg og sluttede Handelen om Æblet med Udraaberen, paa den Betingelse, at hvis den Syge kom sig, blot ved at lugte til Æblet, saa skulde Udraaberen have 40 Punge for Æblet.

Forsøget lykkedes og efterat Prindsen havde udbetalt Udraaberen Pengene, ventede han med Utaalmodighed paa en Karavanes Afgang for at vende tilbage til Indien.

Imidlertid besaae han hvad Samarkand og Omegn frembød af Mærkværdigheder og hovedsagelig Dalen Sogd, kaldet efter Floden af samme Navn, hvilken Ara-

herne, begrundet paa dens Skjønhed, dens smukke Bredder med Haver og Paladser, dens Overflod paa alle Arter Frugter og Behageligheder, som man der nyder i den smukke Aarstid, holdes for eet af Verdens fire Paradiser.

Med den første Karavane til Indien, tiltraadte Prindsen endelig Tilbageveien og naaede, trods en saa lang Reises uendelige Besværligheder ved fuldkommen Sundhed til Herberget, hvor hans Brødre Hussain og Aly ventede ham.

Den tidligere ankomne Aly, havde allerede spurgt den allerede derværende Hussain, hvorlænge han havde været der. Da han nu erfarede at han næsten havde været der i tre Maaneder, yttrede han:

„Du kan altsaa ikke have været langt?"

Hussain svarede:

„Jeg vil nu i Øieblikket ikke tale videre om det Sted, hvor jeg har været; men jeg kan forsikkre Dig om at jeg brugte tre Maaneder for at komme derhen."

„Naar det er Tilfældet," svarede Aly, „saa kan Du ikke have opholdt Dig længe der?"

„Ogsaa deri tager Du feil, kjære Broder," gav Hussain til Svar, „mit Ophold varede næsten fem Maaneder der og det afhang kun af mig selv endnu at forlænge det mere."

„Saafremt Du ikke er fløiet tilbage," svarede Aly, „saa begriber jeg ikke, at Du har kundet være her i tre Maaneder, som Du vil have mig til at tro."

„Jeg har sagt Dig Sandheden," svarede Hussain, „men vil først løse Dig Gaaden ved at meddele Dig hvilken Sjeldenhed, jeg har hjembragt; naar vor Broder Ahmed ankommer. Hvad Dig selv angaaer, saa synes Du ikke at have bragt Meget med hjem; thi din Bagage synes ikke at have formeret sig synderligt."

„Din Spot," svarede Aly, „troer jeg at kunde gjengjælde, thi med Undtagelse af det ubetydelige Tæppe, som Du har dækket over din Sopha, synes Du ikke at have gjort nogen særdeles Fangst. Men da Du synes at gjøre en Hemmelighed af den medbragte Sjældenhed, saa vil Du ikke tage mig det ilde op, naar jeg gjør det samme ved min."

Husain svarede:

„Jeg sætter den af mig medbragte Sjældenhed, saa meget meget over alle Andre, af hvilken Slags, de end maatte være, at jeg ubetinget vilde vise Dig den og ved Forklaringen af dens Værd afnøde Dig til at samstemme med mig; men det er bedre, at vi afvente vor Broder Ahmed, saa kunne vi uden Tilbageholdenhed meddele hinanden vor gjensidige Lykke."

Aly vilde ikke indlade sig videre i Strid om hans Sjældenheds Fortræffelighed; og var tilfreds med den Overbeviisning at hvis hans Rør ikke fortjente Fortrinet, saa kunde det dog umulig staae tilbage, og saa kom de da overeens om, at afvente deres Broder Ahmeds Ankomst, med nærmere Forklaringer.

Da denne nu var indtruffen, og de havde omfavnet hverandre og ønsket hverandre tillykke efter endt Reise, begyndte Husain som den Ældste:

„Kjære Brødre, vi vilde endnu have tilstrækkelig Tid til at underholde os med hverandre om vore Reisers Eventyr. Lad os nu tale om, hvad der for os er det Vigtigste, og da I formodentlig ligesaalidt som jeg har forglemt den egentlige Grund for vor Reise, saa lad os mellem os selv fremvise de medbragte Sager, for saaledes forud at dømme, hvem vor Fader, Sultanen, vil tilkjende Prisen.

Foregaaende Eder med et godt Exempel siger jeg

Eder, at min fra Kongeriget Bisnagar medbragte Sjældenhed er Tæppet, paa hvilket jeg sidder.

Det seer ligefremt og ubetydeligt ud, men saasnart jeg har forklaret Eder dets Egenskab, vil I unore Eder destomere, da I aldrig har hørt tale om noget Lignende, som I selv vil tilstaae. Naar man nemlig sætter sig ned paa det og ønsker sig forsat til et eller andet Sted, det være sig nok saa fjernt, saa befinder man sig øieblikkelig der. Jeg har først prøvet det forinden jeg betalte 40 Punge for det, og da jeg havde tilfredsstillet min Nysgjerrighed fuldkommen om Hoffet og Riget Bisnagar, benyttede jeg intet andet Kjøretøi, end dette Vidundertæppe, for med min Reisekammerat at komme herhen, og han vil kunne sige Eder, hvormegen Tid vi brugte dertil.

Jeg kan foretage en Prøvetour for Eder, naar I ville, og venter nu kun at høre, om I have medbragt Noget, som kan sammenlignes med mit Tæppe."

Hussain hørte hermed op at berømme sit Tæppe, og hans Broder Aly tog derefter Ordet, i det han sagde:

„Kjære Broder, det lader sig ikke nægte at dit Tæppe hører til de vidunderligste Ting, som der kan gives, naar det, hvorom jeg ikke tvivler, virkelig besidder de omtalte Egenskaber. Men Du maae tilstaae, at der findes, om end ikke i høiere Grad, saa dog i sin Slags ligesaa vidunderlige Gjenstande, hvilket dette Elfenbeens Rør her vil overbevise Dig om.

Jeg har ikke erhvervet mig det billigere end Du dit Tæppe, og er tilfreds med mit Indkjøb, ligesom Du med dit. Du vil strax kunne overtyde Dig om, at man blot ved at see gjennem den ene Ende af Røret, kan faae at see, alt hvad man maatte ønske sig. Du

behøver ikke at tro mig paa mit Ord," tilføiede Aly og rakte ham Røret, „see selv om jeg har narret Dig."

Husſain tog Røret og holdt den af Aly betegnede Ende for Øiet, i den Hensigt at see Prindsesse Nurunnihar og hvorledes hun befandt sig. Aly og Ahmed, som havde rettet deres Blikke paa ham, forbausedes overordentligt ved pludseligt paa hans Ansigt at see Skræk og Forbauselse afmalet. Husſain gav dem ikke Tid til at spørge derom.

„Brødre," raabte han, „nu have vi forgjæves foretaget en saa besværlig Reise, i det Haab at blive belønnet med den elskværdige Prindsesse Nurunnihars Haand; om faa Øieblikke vil denne elskværdige Prindsesse ikke mere være i Live; jeg seer hende i sin Seng, omgivet af sine grædende Damer og Gildinger, som hvert Øieblik syntes at vente hendes Død. Der, overbeviser Eder selv og foreen Eders Taarer med mine."

Aly greb det Elfenbeens Rør, saae ind i det, og esterat have seet i det med dyb Smerte, rakte han det til sin yngre Broder, for ogsaa at lade ham see det sørgelige og bedrøvelige Syn som maatte gaae dem alle saa nær.

Saasnart Ahmed ligeledes havde seet Prindsessen kjæmpende med Døden, sagde han til sine Brødre:

„Prindsesse Nurunnihar, Gjenstanden for vore Ønsker, er virkelig i en foruroligende Tilstand; men det forekommer mig dog, at hun kan reddes, naar vi blot ikke spilde Tiden."

Derpaa hentede han det kjøbte kunstige Æble og viste det til sine Brødre, med de Ord:

„Dette Æble, har ikke kostet mig mindre, end Eders Tæppe og Elfenbeens Rør; den nuværende Leilighed, til at lade Eder lære dets vidunderlige Kraft at kjende, lader mig ikke fortryde de 40 Punge, som jeg

har givet for det. For ikke længere at lade Eder i Uvished, siger jeg Eder at en Syg, som lugter til det, selv om han er i Dødskamp, strax vil komme til sin fuldkomne Sundhed.

Den af mig, med det indhentede Erfaring, lader det være utvivlsomt, og I skulde selv overbevise Eder derom ved Prindsesse Nurunnihar, naar vi kun hurtig kunne komme hende tilhjælp."

„I saa Fald," meente Hus'ain, „kunne vi ikke komme hurtigere, end naar vi ligestrax ved Hjælp af mit Tæppe hensætte os til Prindsessens Værelse. Kom altsaa og sæt Eder ufortøvet paa det; vi have alle tre bequem Plads derpaa; men forinden maa vi befale vore Tjenere, strax at afreise sammen og opsøge os i Paladset."

Efterat have meddeelt denne Befaling satte de tre Prindser sig paa Tæppet og besjælet af et og samme Ønske, udtalte de at blive hensatte til Prindsesse Nurunnihars Værelse.

Dette skete saa hurtig, at de blot bemærkede, hvor hurtig de vare der; men ikke hvorledes de havde forladt Herberget.

Deres uventede Tilsynekommen, forskrækkede Damerne og Gildingerne, som ikke kunne begribe, ved hvilket Trylleri de tre Mænd paa eengang, saa hurtigt befandt sig i deres Midte. De kjendte dem heller ikke strax, og Gildingerne vilde allerede kaste sig over de formeentlige Indtrængende; men de bemærkede snart deres Feiltagelse, og saae hvem de egentlig havde for sig.

Neppe saae Prinds Ahmed den døende Prindsesse Nurunnihar, førend han, efterfulgt af sine Brødre, stod op fra Tæppet, traadte hen til hendes Seng og holdt hende Æblet under Næsen. Nogle Øieblikke efter, aabnede hun Øinene, dreiede Hovedet frem og tilbage og

ønskede at klæde sig paa, med den samme Besindelse, som om hun kun var vaagnet op fra en lang Søvn.

Hendes Damer gjorde hende strax begribelig, at hun havde sine tre Fættere, og navnlig Ahmed, at takke for sin hurtige Helbredelse. Strax yttrede hun sin Glæde over igjen at see dem Alle, men i Særdeleshed takkede hun Prinds Ahmed.

Da hun ønskede at blive paaklædt, nøiedes Prindserne med at udtale deres Glæde over, at være komne tidsnok til at frelse hendes Liv, og med Ønsket om fremtidig Sundhed fjernede de sig.

Medens Prindsessen klædte sig paa, begav Prindserne sig til Sultanen, deres Fader, for at kaste sig for hans Fødder og udtale deres Ærefrygt for ham.

Da de traadte hen for ham erfarede de dog, at Gildingernes Øverste var kommen dem i Forkjøbet og meldt Sultanen saavel deres Ankomst, som Prindsessens ved dem bevirkede fuldkomne Heldbredelse.

Sultanen omfavnede dem saameget mere glad, som deres Ankomst stod i Forbindelse med Prindsessens Heldbredelse, hvem han elskede, som om hun kunde være hans egen Datter, og om hvem Lægerne havde opgivet alt Haab. Efter de ved saadanne Leiligheder sædvanlige Artigheder og Hilsner, overrakte Prindserne efter hverandre de medbragte Sjældenheder og priste deres Egenskaber.

Ligeledes rettede de nu den Bøn til ham, at han ifølge sit Løfte vilde dømme, hvem der skulde have Fortrinnet, og derved udtale, hvem af de tre der skulde have Prindsesse Nurunnihar til Gemalinde.

Sultanen hørte rolig paa Alt, hvad der sagdes, hvilket enhver udlagde til Gunst for sig, og da han desuden var nøie underrettet om Omstændighederne ved Prindsessens Heldbredelse, saa taug han en lang Tid,

ligesom om han nøie overveiede og eftertænkte et Svar. Endelig brød han denne Tausheb, og rettede følgende vise Tale til dem:

„Mine Sønner, jeg vilde gjerne nævne En blandt Eder, naar jeg af Retfærdighedsfølelse kunde gjøre det; dog, overvei selv om jeg formaaer at gjøre det.

Dit kunstige Æble, Ahmed, har min Niece virkelig at takke for sin Heldbredelse, dog spørger jeg Dig, havde det kundet funden Sted, naar Du ikke ved Hjælp af Alys Elfenbeensrør var bleven underrettet om den Fare, hvori hun svævede, og ved Hjælp af Hussains-Tæppe saa hurtig kommet til hende.

Du, Aly, erfarede ved dit Elfenbeensrør, at I vare nærved at miste Eders Sødskendebarn, og derfor er hun Dig aabenbart Tak skyldig. Men ligesaa vist er det, at denne Kundskab uden Æblet og Tæppet Intet havde nyttet.

Hvad endelig Dig angaaer, Hussain, saa kan Prindsessen ikke Andet end bevidne Dig sin Tak, for dit Tæppes Skyld, som saa væsentlig har bidraget til hendes Heldbredelse. Men betænk ogsaa, at det ikke kunde have nyttet Noget, havde Du ikke ved Alys Rør erfaret hendes Sygdom, og Ahmeds Æble havde bevirket hendes Heldbredelse.

Altsaa giver hverken Tæppet, dette Elfenbeensrør eller endog det kunstige Æble En af Eder det ringeste Fortrin, men stille Eder tvertimod Alle lige, og da jeg kun kan give min Niece til Een, saa maae I selv kunne indsee, at den eneste Nytte I have af Eders Reise, er, at I alle tre kunne berømme Eder af at have bidraget ligemeget til hendes Heldbredelse.

Under disse Omstændigheder maa jeg tage min Tilflugt til et andet Middel, for at bestemme mig til Valget mellem Eder.

Hent Enhver af Eder Bue og Pile, og begiv Eder foran Byen paa den store Slette, hvor Hestene blive tilredne. Jeg vil ogsaa komme derhen, og erklærer, at give Prindsesse Nurunnihar til den, som kan skyde paa længst Afstand. Iøvrigt takker jeg Eder tilsammen og Enhver især for de til mig medbragte Gaver.

Jeg har mange Sjeldenheder i min Samling; men ingen, som kan sammenlignes med Eders. De tre Stykker, Tæppet, Røret og Æblet, ville indtage den første Plads deri, og skulle ikke alene for deres Mærkværdighed nøie og omhyggelig blive opbevarede, men ogsaa ved Leilighed blive benyttede."

Prindserne havde Intet at indvende mod Sultanens Beslutning.

Efterat de havde forladt ham blev der bragt dem hver en Bue og Piil, og de begave sig nu, ledsagede af en umaadelig Menneskemasse, til den omtalte Slette, hvor Sultanen ikke længe lod vente paa sig.

Saasnart han var der, tog Husain, som den Ældste, sin Bue og Piil og skjød først.

Derefter kom Aly, hvis Piil fløi langt videre end hans Broders.

Tilsidst skjød Ahmed, hvis Piil man tabte af Syne og som Ingen saae falde ned. Man søgte og søgte, men trods al Møie, som endog Prinds Ahmed i egen Person gjorde sig, var Pilen hverken at finde i Nærheden eller i det Fjerne.

Omendskjøndt det nu var troligt, at hans Piil var skudt længst bort og at han altsaa havde fortjent Prindsesse Nurunnihar, saa var dog Opdagelsen af Pilen nødvendig for at gjøre Sagen utvivlsom.

Sultanen bestemte derfor, uagtet alle Ahmeds Indvendinger, Ægteskabet med Prindsessen til Gunst for hans Broder Aly.

Han gav saaledes de nødvendige Befalinger til Bryllupsfesten, som nogle Dage efter fandt Sted med stor Glands og Pragt.

Prinds Husain beærede ikke Brylluppet med sin Nærværelse; thi da han meget inderlig elskede Prindsesse Nurunnihar, saa følte han sig ikke stærk nok til at see hende med Ligegyldighed i Prinds Alys Arme, som, efter hvad han meente, hverken fortjente hende mere, eller elskede hende fyrigere, end han.

Han forlod Hoffet og gav Afkald paa sin Thronfølgeret, for at blive Dervisch og gav sig derfor i Lære hos en, for sin dydige, mønsterværdige Vandel, høitberømt Scheik, som med sine talrige Elever beboede et eensomt beliggende Sted.

Af samme Grunde blev Ahmed ogsaa borte fra sin Broder Alys Bryllup, men frasagde sig ikke, som Husain, Verden.

Da det var ham ubegribeligt, hvorledes den af ham afskudte Piil var bleven usynlig, saa begav han sig alene og hemmelig til det Sted, hvor hans Brødres Pile vare fundne, med den Beslutning, ufortrødent at opsøge den, da han Intet havde at bebreide sig.

Derfra gik han, opmærksomt seende til høire og venstre, i lige Retning fremad, og gik endog saa langt uden at finde den, at han ansaae sin Uleilighed for unyttig.

Ligesom mod sin Villie trukken afsted, fortsatte han sin Vei, indtil han kom til et meget høit Bjerg, hvor han maatte lægge Veien til Siden, hvis han vilde gaae videre.

Dette usædvanlig steile Bjerg laae i en ufrugtbar Egn, omtrent fire Miil fra det Sted, fra hvilket han var gaaet ud. Idet han nærmede sig dette, opdagede

han en Piil; han tog den op og saae til sin store Forbauselse, at det var den af ham udskudte.

„Den er det," sagde han til sig selv; „dog, hverken jeg eller nogen anden Dødelig i Verden besidder Kraft nok til at skyde en Piil saa langt."

Da han havde funden den liggende og ikke trængt ind med Spidsen, formodede han, at den maatte være prellet af mod Bjerget.

„Der maae absolut være skjult en Hemmelighed bag Noget saa Overordentligt," tænkte han, „og det kan ikke Andet end vise sig fordeelagtigt for mig. Efterat Skjæbnen har berøvet mig et Gode, som, efter hvad jeg haabede, skulde bringe mig Lykke, har den maaskee opbevaret et Andet for at holde mig skadesløs."

Under saadanne Tanker traadte Prindsen ind i et Svælg, som dannedes af de fremspringende Bjergdele. Idet han saae sig om i alle Hjørner, bemærkede han en Jerndør, som det synes uden Laas.

Han frygtede for, at den ikke var til at aabne; men den veeg dog tilbage indad for hans Tryk med Haanden, og der viste sig en jevnt nedstraaende Vei, som han med Pilen i Haanden gik nedad.

Han troede at komme ind i et Mørke; men det vigende Dagslys blev rigelig erstattet af et ganske Forskjelligt.

Da han efter omtrent 50 til 60 Skridt kom til en rummelig Plads, saae han et prægtigt Palads for sig, hvis vidunderlige Bygning han ikke havde Tid til at forbauses over; thi samtidig traadte en Dame af majestætisk Ydre og af en saa stor Skjønhed, at hendes rige Klædning og Ædelsteensmykker, ikke formaaede at forhøie den, frem under Forhallen med et talrigt Følge fra hvilket Herskerinden var let at skjelne. Prinds Ah-

med havde ikke saasnart seet hende, forinden han ilede med at bevidne hende sin Ærefrygt.

Den Skjønne kom ham ligeledes imøde med de Ord:

„Træd kun nærmere Prinds Ahmed, I er velkommen."

Denne var ikke mindre overrasket, ved at høre sit Navn nævne i en Egn, om hvilket han aldrig havde hørt Noget, omendskjøndt den laae i Nærheden af Hovedstaden, hans Fader Sultanens Residents.

Heller ikke begreb han, hvorledes han kunde være kjendt af en Dame, som var ham aldeles ubekjendt.

Endelig kastede han sig for hendes Fødder og begyndte:

„Herskerinde, ved min Ankomst til et Sted, hvortil jeg frygtede for paa en uklog Maade at være trængt ind, takker jeg Eder tusinde Gange for den Forsikkring, at jeg er velkommen.

Men tør jeg, uden at være uhøflig, vel tillade mig det Spørgsmaal, hvorledes at jeg ikke er Eder ubekjendt, da jeg indtil nu ikke har ahnet det Ringeste om, at I boede i vort Nabolag."

„Prinds, svarede Damen, „vi ville gaae ind i Salen, hvor jeg, til større Bequemmelighed for os Begge, vil besvare Eders Spørgsmaal."

Med disse Ord førte hun Prinds Ahmed ind, forat vise ham Veien. Salens vidunderlige deilige Bygning, det med Guld og himmelblaae Farve smykkede Loft, og den uskatteerlige Værdi og Rigdom i Meublementet, forekom ham saa nyt, at han fuld af Forundring udraabte, at han aldrig havde seet Noget Lignende og at han troede at der ikke fandtes Noget i Verden, som kunde sammenlignes dermed.

„Alligevel kan jeg forsikre," svarede Damen, „at

dette er det ubetydeligste Rum i mit Palads, og I vil samstemme med mig, naar jeg har viist Eder de Øvrige."

Hun satte sig nu paa en ophøiet Sopha, og begyndte, efterat Prindsen havde taget Plads, efter hendes Ønske ved hendes Side:

„Prinds, I undrer Eder over, at være kjendt af mig, men det vil ikke mere være Eder paafaldende, naar I har erfaret hvem jeg er.

Det er Eder uden Tvivl bekjendt, hvad Eders Religion ogsaa lærer Eder, at Verden ligesaavel er bebodet af Aander som af Mennesker. Jeg er Datter af en af de mægtigste og indflydelsesrigeste af disse Aander og hedder Pari Banu.

Derefter vil I ophøre at undre Eder, at jeg kjender Eder og Sultanen, Eders Fader, Eders Brødre og Prindsesse Nurunnihar.

Jeg er endogsaa vidende om Eders Kjærlighed og kunde gjengive Eder dens mindste Omstændigheder, thi mig er det som i Samarkand lod udbyde det kunstige Æble, som I kjøbte, Tæppet som Prinds Husain kjøbte i Bisnagar, og Roret, som Prinds Aly medbragte fra Schiras. Jeg har altsaa beviist Eder, at I er mig fuldkommen bekjendt, og har endnu kun at tilføie, at I syntes mig en bedre Skjæbne værdig, end den, at besidde Prindsesse Nurunnihar.

For at føre Eder denne Skjæbne i Møde og fordi jeg var tilstede, da I afskød den Piil, som i der har i Haanden, og om hvilken jeg forudsaae, at den ikke engang vilde flyve saa langt som Prinds Husains, greb jeg den i Luften, og meddeelte den, den nødvendige Kraft, saa at den kunde prælle af mod Bjerget, ved hvilket I nu har fundet den.

Nu afhænger det kun af Eder, at benytte den tilbudne Leilighed, for at blive endnu lykkeligere."

Feen Pari-Banu udtalte de sidste Ord i en ganske anden Tone og saae samtidig saa kjærligt og deeltagende paa Prindsen og slog derefter rødmende Øinene ned, at Prinds Ahmed let kunde gjette, hvilken Lykke hun meente.

Prindsesse Nurunnihar kunde nu engang ikke blive hans Hustru og Feen Pari-Banu overgik hende himmelvidt i Skjønhed og henrivende Fuldkommenhed, saavelsom ved Forstand og umaadelig Rigdom, som han kunde see af det prægtige Palads, saa at han velsignede det Øieblik, da han havde faaet det Indfald, at søge efter sin Piil, og hengav sig fuldstændig til den nye Gjenstand for hans Henrykkelse.

„Ædle Herskerinde," svarede han, „naar jeg hele mit Liv igjennem blot kunde være saa lykkelig at være Eders Slave og Beundrer, saa vilde jeg anse mig for den saligste Dødelige. Tilgiv min Dristighed, som beder Eder om denne Naade og forsmaae ikke at lade en Prinds, som med Liv og Sjæl tilhører Eder, slutte sig til Eders Hof."

„Prinds," gjensvarede Feen, „da jeg alt længe med mine Slægtninges Samtykke er Herre over min Villie, saa vil jeg ikke optage Eder som Slave ved mit Hof, men derimod som Herre af min Person og Alt det, som tilhører mig og fremtidig vil komme til at tilhøre mig, naar I vil love mig Troskab og tage mig til Eders Kone. I vil forhaabentlig ikke tage mit forekommende Tilbud ilde op.

Jeg har allerede sagt Eder, at jeg er uafhængig, og tilføier kun, at det med Feerne forholder sig anderledes end med andre Qvinder, som vilde holde et saadant Forslag uovereensstemmende med Æren. Vi derimod handle anderledes med Mændene og tænke at man vil vide os Tak derfor."

Prinds Ahmed svarede Intet derpaa; men gjennemtrængt af Taknemmelighed, kastede han sig for Hendes Fødder forat kysse Sømmen paa hendes Kjole.

Hun tillod ham imidlertid ikke dette, men rakte ham Haanden, som han bedækkede med Kys.

Idet hun fastholdt hans Haand og trykkede den, sagde hun:

„Prinds, vil I ikke give mig Eders Ord, naar jeg giver Eder mit?"

„Ak! ædle Herskerinde," svarede den henrykte Prinds, „hvad Bedre og Behageligere kunde jeg opnaae? Ja min Sultaninde; min Dronning, jeg giver Eder uforbeholdent mit Hjerte.

„Naar dette er Tilfældet," svarede Feen, „er I min Gemal og jeg Eders Gemalinde.

Giftermaal behøver hos os Ingen videre Formaliteter og ere dog derfor fastere og uopløseligere end blandt Menneskene.

Medens nu Anstalterne til vort Bryllup bliver truffen til i Aften og da I aabenbart idag endnu ikke har nydt Noget, saa vil jeg lade et let Maaltid anrette til Eder. Derefter ville vi besee mit Palads Gemakker og I maa da selv bedømme, om jeg har sagt Eder Sandhed, at denne Sal er den Ringeste iblandt dem."

Nogle af Feens tilstedeværende Tjenerinder, som havde hørt hendes Ønske, gik ud og kom snart tilbage med alleslags Spiser og fortræffelige Vine.

Da Prindsen havde spiist sig mæt og drukket, førte Feen ham fra Værelse til Værelse, hvor han saae alleslags Diamanter, Rubiner, Smaragder og Ædelstene, tilligemed Perler, Agat, Jaspis, Porphyr og enhver Slags kostbart Marmor, ikke at tale om det prægtige Huusgeraad. Alt var anbragt i en saa forbausende Overflod, at han, langt fra, endogsaa nogensinde at

have seet noget saadant Lignende, aabent erklærede, der kunde ikke findes Mage til det i Verden.

„Prinds," sagde Feen, „naar I saa meget beundrer mit Palads, hvad vil I da sige, naar I først seer Aandefyrsternes Palads, som er endnu smukkere, pragtfuldere og rummeligere? Jeg kunde ogsaa lade Eder beundre min Have, dog," tilføiede hun, „dette skal skee en anden Gang. Det bliver Nat og det er paa Tiden at vi sætte os ved vort Taffel."

Spisesalen, hvorhen Prindsen fortes af Feen, var det eneste Gemak i Paladset som han endnu ikke havde seet; men som ikke stod tilbage for noget af de øvrige Gemakker.

Da han traadte ind beundrede han Glandsen af de utallige af Ambra duftende Kjerter, hvis Mængde, istedetfor at generere, tvertimod ved deres symetriske Anordning gjorde et behageligt Indtryk. Ogsaa beundrede han et siort med Guldkar besat Skjænkebord, hvis kunstneriske Udførelse, gjorde det meget dyrere end Stoffet, ligesom flere Chor af særdeles smukke og rigklædte Damer, som opførte den smukkeste og skjønneste Vocal- og Instrumental-Concert, som han nogensinde havde hørt.

De gik til Taffels og da Pari Banu gjorde sig til særdeles Opgave, at forelægge Prinds Ahmed de delicateste Retter, hvis Navn hun hvergang nævnede ham, medens hun indbød ham, til at nyde deraf, da Prindsen nu aldrig havde hørt eller smagt dem før og fandt dem fortræffelige, saa roste han dem og udsagde, at saa fortræffelige Retter, fandtes ikke hos nogen jordisk Konge. Ligeledes priste han den kostelige Viin, hvoraf han og Feen først begyndte at drikke ved Desserten, som bestod af de udsøgteste Delikatesser.

Derefter reiste Feen og Prindsen sig fra Taflet,

som strax blev afdækket og bortskaffet, og satte sig begvemt paa Sophaen, lænet med Ryggen op til Silkepuder, som vare bedækkede med mange farvede Blomster.

Derefter traadte et stort Antal af Aander og Feer ind i Salen, og begyndte en af de meest overraskende Dandse som varede indtil Feen og Prindsen stode op. Nu ledsagede Aanderne og Feerne de Nyformælede dandsende til Døren til det Værelse, hvor deres Bryllupsleie var beredt.

De ordnede sig til begge Sider i Rækker for at lade dem komme igjennem, og fjernede sig derefter, for at de uforstyrret kunde gaae til Hvile.

Bryllupsfesten vedvarede den anden Dag, eller rettere sagt de følgende Dage vare en uafbrudt Fest, som Feen ved nye Spiser og Drikker ved Maaltiderne, nye Concerter, Dandse, Skuespil og de overordentligste Lystigheder, vidste at mangfoldiggjøre, saa at Prindsen befandt sig i et Hav af Glæder.

Feen vilde ikke alene give Prindsen sikkre Beviser paa sin oprigtige og inderlige Kjærlighed, men vilde derved ogsaa bringe ham til at indsee, at han nu, hvor han ikke mere kunde vente noget fra sin Faders Hof, Intet i Verden, ganske afseet fra hendes Skjønhed og hendes Dyde, kunde sammenlignes med den Lykke, som han nød, og han derfor ganske og aldeles maatte opoffre sig for hende.

Dette lykkedes hende ogsaa fuldkomment. Ahmeds Kjærlighed blev ikke formindsket ved Besiddelsen af hende; men tiltog tvertimod saaledes at det havde været ham umuligt, at vende sig fra hende, selv om hun havde været ligegyldig imod ham. Efterat 6 Maaneder vare forløbne overkom der Prindsen en stor Længsel efter at erfare Noget om sin Fader, Sultanen, hvem han altid havde elsket og æret, og da han Intet kunde faae at

vide, undtagen ved selv at gaae derhen for at inhente Underretning, saa yttrede han sig ved Leilighed herom til Pari-Banu, og bad hende tillade ham dette.

Feen blev derved foruroliget og da hun troede at det blot var et Paaskud for at komme til at forlade hende, svarede hun:

„Hvormed har jeg dog forskyldt at I retter en saadan Anmodning til mig? Er det muligt at I skulde have glemt det mig givne Løfte og ikke mere elske mig, som saa lidenskabelig elsker Eder og hvorpaa jeg daglig giver Eder Beviser?"

„Min Dronning," svarede Prindsen, „jeg er fuldkommen overbeviist om Eders Kjærlighed, og vilde gjøre mig uværdig til samme, saafremt jeg ikke gjengjældte den ved Gjenkjærlighed og Taknemlighed.

Fornærmer mit Forlangende Eder, saa beder jeg Eder om at tilgive mig, og er derfor beredt til enhver Fyldestgjørelse.

Jeg havde ikke til Hensigt at fornærme Eder, men mit Ønske udgik kun af Ærefrygt for min Fader, som jeg ønskede at betage Sorgen for min lange Fraværelse; thi jeg har Grund til at formode at han anseer mig for død.

Da I imidlertid ikke billiger at jeg gaaer hen for at yde ham denne Trøst, og da der intet Offer findes i Verden som jeg ikke vil bringe Eder, saa vil jeg afstaae fra mit Ønske."

Prinds Ahmed forstilte sig ikke, men elskede hende virkelig saa inderlig og af Hjertet, som han forsikkrede.

Han trængte ikke videre ind paa hende, og Feen tilkjendegav ham sin Glæde over hans Eftergivenhed.

Da han dog ikke ganske kunde opgive sin Plan, saa underholdt han sig leilighedsviis med Feen om Sultanen af Indiens Dyder og hovedsagelig om Beviserne

paa hans Omhu og Kjærlighed, i det Haab mulig dog at faae hendes Bifald til Reisen.

Iøvrigt forholdt det sig virkelig med Sultanen af Indien som Ahmed havde formodet. Midt i Lystighederne ved Prinds Alys Bryllup, var han blevet dybt bedrøvet over begge de andre Prindsers Bortreise.

Hussains Beslutning, at fratige sig Verden og det Sted, hvortil han havde trukket sig tilbage, blev ham ikke længe ubekjendt. Som en god Fader elskede han at see sine Børn omkring sig, og havde altsaa hellere seet at Hussain var forblevet ved Hoffet. Men han kunde ikke heller misbillige, at han var indtraadt i hiin ærbare Stand, og fandt sig med Taalmodighed i hans Fraværelse.

Alt blev opbudt for at faae Efterretning om Ahmed. Sultanen sendte Kurere til alle Provindser i sit Rige med Befaling til Statholderne, at anholde ham og nødsage ham til at vende tilbage til Hoffet, dog alle disse Forholdsregler førte ikke til det ønskede Resultat, og hans Kummer og Sorg tiltog istedetfor at formindskes.

Undertiden talte han derom med sin Storvisir. „Visir," sagde han engang til ham, „Du veed, at jeg elskede min Søn Ahmed umaadeligt høit, og Alt, hvad jeg forgjæves har gjort for at opdage hvad der er blevet af ham. Min Smerte er derover saa levende, at jeg tilsidst maa bukke under for den, hvis Du ikke har Medlidenhed med mig. Har Du derfor Noget tilovers for mig, saa besværger jeg Dig, at staae mig bi med Raad og Daad."

Storvisiren var ikke Sultanen mindre personlig hengiven, end ivrig i Forvaltningen af Statsanliggenderne. Idet han nu tænkte nøie over at finde Trøst for Sultanen, erindrede han sig en Spaakone, om hvilken man fortalte de vidunderligste Ting.

Han foreslog nu Sultanen, at lade Spaakonen komme til sig, og denne gav ham glad herover sit Samtykke, hvorpaa Visiren kort efter personlig indførte Spaakvinden hos Sultanen.

Denne sagde nu til hende:

„Den Sorg, i hvilken jeg befinder mig siden min Søn Alys Bryllup, over Prinds Ahmeds Fraværelse, er saa bekjendt, at Du veed Besked derom. Kan Du ikke ved Hjælp af din Klogskab og Kunst sige mig, hvad der er blevet af ham? Lever han endnu? Hvor er han? Hvad foretager han sig? Tør jeg haabe, at faa ham at see?"

For at tilfredsstille Sultanen svarede Spaakvinden: „Herre, hvor bevandret jeg end er i min Videnskab, saa kan jeg dog ikke strax give Deres Majestæt den ønskede Underretning. Giv mig Frist til Imorgen tidlig og I skal da erholde Svar."

Sultanen bevilligede hende den ønskede Frist, og afskedigede hende med Løftet om en god Belønning, naar Svaret tiltalte hans Ønske. Spaakvinden kom den næste Dag igjen; blev atter ført ind af Storvisiren og sagde til Sultanen:

„Herre, med hvilken Omhyggelighed jeg ogsaa har anvendt min Kunst, kan jeg dog ikke meddele deres Majestæt andet Svar, end at Prinds Ahmed ikke er død. Derpaa kan I sikkert forlade Eder. Hans Opholdssted har jeg derimod trods al min Umage ikke været istand til at opdage."

Sultanen af Indien maatte lade sig nøie med dette Svar, som saa temmelig lod ham blive i Uvished om sin Søns Skjæbne.

Forat komme tilbage til Prinds Ahmed, saa underholdt denne sig saa ofte med Feen Pari-Banu, om sin Fader uden videre at yttre Ønsket om at besøge ham, saa

at hun netop derved gjættede hans egentlige Hensigt. Da hun nu bemærkede hans Tilbageholdenhed og den til Grund for samme liggende Bekymring for ikke at mishage hende, saa erkjendte hun deraf, at hans Kjærlighed for hende, hvorpaa han ved enhver Leilighed gav Beviser, var oprigtig. Tillige indsaae hun selv, hvor urigtigt det var at ville betvinge en Søns Kjærlighed til sin Fader, idet hun forbød ham at følge sit Hjertes Tilskyndelse og besluttede at tilfredsstille hans længselsfulde Ønske. Derfor sagde hun en Dag til ham: „Prinds da I bad mig om Tilladelse, til at besøge Sultanen, Eders Fader, blev jeg bange for, at det var et Tegn paa Ustadighed og et Paaskud for at forlade mig; det var den meste Grund hvorfor jeg gav Eder Afslag. Men nu, da baade Eders Opførsel og Eders Ord har overbeviist mig om, at jeg kan stole paa Eders Troskab og faste Kjærlighed, har jeg betænkt mig. Jeg giver Eder nu Tilladelse, men I maa først besværge mig snart at komme igjen, det er ingenlunde af Mistanke jeg forlanger det, men kun, fordi jeg ved min Overbeviisning om Eders oprigtige Kjærlighed veed, at I derfor ikke vil komme i Forlegenhed." Prindsen vilde kaste sig for hendes Fødder, for desto bedre at vise hende sin Taknemmelighed, men hun forhindrede ham derfra.

„Min Sultaninde," sagde han, „jeg indseer tilfulde den Gunst, som I der indrømmer mig; men jeg mangler Ord til at takke Eder derfor saaledes som jeg gjerne vilde. Kom min Uformuenhed tilhjælp og vær overbeviist om, at jeg føler langt mere derved, end I selv kan sige Eder. Med Rette troer jeg, at den forlangte Ed ikke vil skaffe mig Kummer og jeg aflægger den desto hellere, som det nu vil være mig umuligt at leve uden Eder. Jeg skal altsaa reise og med

den Hurtighed, hvormed jeg vender tilbage, skal jeg bevise Eder, at det ikke skeer for ikke at begaae Meeneden men fordi jeg følger min Tilbøielighed, at tilbringe hele mit Liv sammen med Eder."

Pari-Banu var saameget mere glad over dette Prinds Ahmeds Sindelag, som hun derved blev befriet for sin Mistanke og sin Bekymring, at han nærede Ønsket om at komme bort fra hende. „Prinds," sagde hun til ham, „reis bort, naar det behager Eder; men tillad mig iforveien at sige Eder et Par Ord om, hvorledes I bedst skal bære Eder ad dermed. For det Første anseer jeg det ikke for rigtigt, at I taler Noget til Eders Fader om vort Bryllup og min Rang eller om det Sted, hvor I har opholdt Eder siden Eders Bortreise. Bed ham være tilfreds med Eders Forsikkring, at I er lykkelig og ikke har noget Ønske, samt at I kun er kommet for at gjøre Bod paa den Urolighed, han har været i fra Eders Bortreise."

Hun medgav ham endnu tyve Ryttere og tilsidst omarmede Prindsen Feen og fornyede sit Løfte om snart at komme tilbage. Man førte hans Hest frem, som hun havde holdt beredt til ham, og som ikke blot var ny opsadlet og optommet men ogsaa var meget smuk og værdifuld, som hvilkensomhelst af Hestene i Sultanens Stald. Ahmed svang sig til Feens store Glæde med stor Behændighed op i Sadlen og reed bort efterat have sagt det sidste Farvel.

Da han ikke havde langt til Indiens Hovedstad, saa kom han snart derhen.

Ved hans Indtog i Staden hilsede det over Gjensynet af Prindsen begeistrede Folk ham med lydelige Hyldestraab og ledsagede ham skarevis til Sultanens Gemakker. Denne modtog og omfavnede ham med stor Glæde, beklagede sig dog derved, at faderlig Omhu

over den Sorg, i hvilke han var faldet ved hans lange Fraværelse.

„Denne Fraværelse," tilføiede han, „er mig saameget smerteligere, at jeg, siden at Skjæbnen faldt ud til Gunst for din Broder Aly, maatte befrygte, Du havde ladet Dig henrive til en fortvivlet Handling."

„Herre," svarede Ahmed, „jeg overlader deres Majestæt selv at bedømme, om jeg efter Tabet af Prindsesse Nurunnihar, den eneste Gjenstand for mine Ønsker, kunde beslutte mig til, at være Vidne til Prinds Alys Lykke.

Havde jeg været istand til en saadan Elendighed, hvad havde man da villet sagt ved Hoffet og i Byen om min Kjærlighed, og hvad vilde deres Majestæt selv have dømt derom. Kjærlighed er en Lidenskab, som man ikke efter egen Lyst kan beherske. Den bemestrer sig os og tillader ikke en sand Elskende at gjøre Brug af sin Fornuft.

Deres Majestæt veed, at der ved Afskydningen af min Piil, hændte mig noget saa Overordentligt, som der endnu aldrig før har hændet nogen Anden, at nemlig min Piil i hiin fri og ganske overskuelige Slette ikke var til at finde. Jeg mistede derved et Gode, paa hvis Besiddelse, min Kjærlighed gjorde ligesaa megen Fordring som mine Brødre. Beseiret ved min Skjæbnes Lune, spildte jeg ingen Tid med unyttige Klager. I min Uvidenhed over dette ubegribelige Eventyr, fjernede jeg mig ubemærket fra mine Folk og gik alene omkring, for at søge min Piil. Forgjæves gjorde jeg alt hvad der var muligt for at opdage Pilen og søgte i alle mulige Retninger, men længe vandrede jeg forgjæves omkring.

Da jeg endelig var gaaet over en Time, i lige Linie, i den Retning, hvor jeg troede den kunde være falden, og derved havde seet til høire og venstre, ja

endogsaa tilbage, blev jeg staaende og spurgte mig selv, om jeg ogsaa var ved Forstanden, ved at indbilde mig, at kunde drive en Piil saa vidt, hvilket ingen af vore ældste og for deres Kraft berømteste Helte have været istand til.

Trods dette følte jeg mig dog derpaa imod min Villie, endnu længere fremad og kom til Klipperne som begrændser Sletten i en Afstand af mere end fire Miil, hvor jeg fik Øie paa en Piil, hvilken jeg hurtig tog op, og gjenkjendte som min egen. — Den var ikke bleven funden paa det rigtige Sted, og heller ikke til rette Tid og langtfra at ansee deres Majestæts Afgjørelse til Gunst for min Broder, for uretfærdig, udlaae jeg Sagen ganske anderledes.

Jeg tvivlede intet Øieblik om, at en for mig fordeelagtig Hemmelighed laae til Grunde, og at jeg Intet turde undlade for at skaffe mig Oplysning derom, uden at fjerne mig for langt. Dette er imidlertid en ny Hemmelighed og jeg bønfalder deres Majestæt ikke at tage det unaadigt op, naar jeg fortier samme.

Jeg beder Eder derfor at nøies med den Forsikkring, at jeg er lykkelig og er tilfreds med min Lykke. Det Eneste som formørkede den og som havde kundet forskjønne den, var dog den Angest, som jeg ikke tvivlede om, at deres Majestæt vilde være i over min Forsvinden, og jeg ansaae det for min Pligt at betage Eder denne.

Dette er alene Grunden som fører mig hertil. Den eneste Naade som jeg udbeder mig af deres Majestæt, er Tilladelse til fra Tid til anden at turde bevidne Eder min Ærefrygt og at erkyndige mig om Eders Befindende."

„Min Søn," svarede Sultanen, „jeg kan ikke nægte Dig denne Tilladelse: men det havde været mig kjærere, naar Du havde kundet beslutte Dig til at blive hos

mig. — Siig mig idetmindste, hvor jeg kan faae Efterretning fra Dig, naar Du ingen selv bringer mig, eller din Nærværelse skulde være nødvendig?

„Herre," gjenmælede Prinds Ahmed, „hvad deres Majestæt forlanger, hører med til den omtalte Hemmelighed og jeg beder derfor at tilstede mig, at jeg ligeledes tier angaaende dette Punkt. Jeg skal efterkomme min Pligt saa hyppigt, at jeg snarere frygter for at komme til Besvær, end give Eder Aarsag til at beskylde mig for Efterladenhed, naar min Nærværelse skulde være nødvendig."

Sultanen trængte nu ikke videre ind paa Prindsen i denne Anledning, men sagde:

„Min Søn, jeg vil ikke forske videre efter din Hemmelighed, men forsikrer Dig blot, at Du ikke kunde berede mig nogen større Fornøielse, end ved din Nærværelse, at gjøre mig en Glæde, som jeg saalænge har savnet, og at Du stedse vil være mig velkommen, saa ofte Du kan besøge mig, uden at skade dine Forretninger og Fornøielser."

Prinds Ahmed opholdt sig kun tre Dage ved sin Faders Hof og afreiste allerede igjen den fjerde Dag i god Tid.

Feen Pari Banu glædede sig ogsaa meget over hans Tilbagekomst, da hun ikke havde haabet at see ham saa snart igjen og dadlede sig selv, fordi hun havde troet ham istand til at være hende utro. Hun tilstod Prindsen aabent hendes Svaghed og bad ham om Tilgivelse derfor. — Fra nu af vare de Elskende saa fuldkomment eendrægtige, at de Begge kun havde een Villie. — Saaledes var en Maaned forløben siden Ahmeds Tilbagekomst og Feen havde bemærket at Prindsen siden hans Fortælling om hans Reise og Underholdningen med hans Fader, hvorved han strax bad hende om

Tilladelse til at turde besøge denne Tid efter anden, ikke senere havde yttret noget om Sultanen, som om denne slet ikke var mere til, hvorimod han tidligere talte saa ofte om ham. — Hun var af den Mening at dette blot skete af Agtelse for hende og spurgte ham en Dag, om han da aldeles havde glemt sin Fader.

„Erindrer I Eder," sagde hun, „ikke mere det ham givne Løfte, Tid efter anden at besøge ham? jeg paa min Side veed endnu ret godt, hvad I sagde mig ved Tilbagekomsten og erindrer Eder derom for at I ikke skal tøve længer med at opfylde Eders Løfte første Gang."

Prindsen svarede i samme drillende Tone som Feen:

„En slig Forglemmelse er jeg ikke istand til, imidlertid vilde jeg hellere bære Eders ufortjente Bebreidelser, end udsætte mig for et afslaaende Svar, naar jeg yttrede et Forlangende, som ville være Eder ubehageligt." „Prinds," gjenmælede Feen, „i Fremtiden har I ikke nødig at tage dette Hensyn og for at Sligt ikke skal forefalde igjen, saa tænkte jeg, da det er en Maaned siden, I besøgte Eders Fader, at I aldrig skulde udsætte Eders Besøg længere end en Maaned. Begynd altsaa imorgen og bliv saaledes ved, Maaned efter Maaned, uden at I behøver iforveien at sige mig noget, eller afvente til jeg yttrer noget derom, jeg indvilliger gjerne deri."

Ahmed afreiste altsaa igjen den følgende Morgen med samme Folge, men dette, saavelsom han selv var langt herligere og prægtigere udrustet og klædt, end første Gang og blev af Sultanen igjen modtaget ligesaa forekommen og med ligesaa stor Glæde. Han fortsatte disse Besøg flere Maaneder efter hinanden og stedse med et kostbarere og prægtigere Folge. Tilsidst misbrugte nogle Visirer og Yndlinge af Sultanen,

hvilke sluttede sig til at Prindsens Storhed og Magt, stode i Forhold til hans Optræden, den Tilladelse, at turde tale aabent med Sultanen, til at vække Mistanke hos ham imod Ahmed. De forestillede ham at Klogskaben fordrede, at vide, hvor Prindsen opholdt sig, og hvoraf han bestred Omkostningerne ved en stor kostbar Optræden, da han hverken havde Apanage eller nogen fast Indtægt og blot syntes at komme til Hoffet for at trodse ham, idet han ret viste, at han slet ikke behøvede ham, for at leve standsmæssigt. Kort, det var at befrygte, at han til Slutningen vilde oprøre Folket og søge at styrte ham fra Thronen.

Sultanen af Indien var langt fra at tiltro Prindsen et saa forbryderisk Forehavende og svarede dem: „I spøge vel? min Søn elsker mig og jeg er saameget vissere paa hans Kjærlighed og Troskab, som jeg ikke kan erindre mig, at have givet ham den ringeste Aarsag til Utilfredshed med mig." Paa denne Yttring bemærkede en af Yndlingene: „Herre, omendskjøndt deres Majestæt efter alle Fornuftiges Dom ikke kunde vælge nogen bedre Udvei end den, hvorved de tre Prindsers Fordringer paa Eders Niece Nurunnihar blev afgjort, saa veed man dog ikke, om Prinds Ahmed har underkastet sig denne Skjæbnes Afgjørelse med samme Resignation som hans Broder Hussain? Kan han ikke indbilde sig, at han alene fortjener hende og at deres Majestæt har begaaet en Uretfærdighed, idet I, istedetfor at tilsige ham hende, fremfor hans ældre Brødre, overlod Afgjørelsen til Tilfældet? Rigtignok kunde deres Majestæt indvende," vedblev den ondskabsfulde Yndling, „at Prinds Ahmed ikke har yttret noget Tegn til Utilfredshed, at vor Ængstelighed, saaledes var naragtig og vi med Urette vakte Eders Majestæts Mistanke; ikkedestomindre er vor Frygt dog maaskee ikke uden Grund.

Saaledes er det Eder ikke ubekjendt, at den sikkreste Vei er den bedste, ved et saa sært og tillige vigtigt Anliggende. Betænk endvidere at Prindsens Forstillelse er Eder velbehagelig og kan skuffe Eder og at Faren er saa meget større, som han synes at opholde sig i Nærheden af Hovedstaden. Naar I nemlig har været ligesaa opmærksom som vi, saa maa I have bemærket, at han og hans Folk aldrig ere udmattede ved deres Ankomst, og deres Paaklædning, samt Hestenes Dækkener og Smykker, see ud som nye, ogsaa ere Hestene ikke mere trætte, end naar de blot kom fra et Spadseretidt. Disse ere saa aabenbare Tegn paa Prinds Ahmeds nære Ophold at vi troede, ikke at opfylde vor Pligt, naar vi undlode, i Underdanighed at underrette Eder derom, for at I kan tage det Hensyn dertil, som I synes passende, til Eders egen Sikkerhed og Eders Riges Vel."

Da Yndlingerne var færdig med sin lange Tale, afbrød Sultanen Samtalen med de Ord: „det være som det vil, jeg anseer ikke min Søn for saa ond, som I vil have mig til at troe. Iovrigt er jeg Eder forbunden for Eders Raad og betvivler ikke, at I har givet dette i en god Hensigt."

Sultanen af Indien udtalte sig paa denne Maade for sine Yndlinge, uden at lade dem mærke, at deres Tale dog havde gjort Indtryk paa ham. Han var i Virkeligheden urolig derover og besluttede, at lade Prinds Ahmeds Skridt udspionere uden hans Storvisirs Vidende. Han lod igjen Tryllerinden kalde og føre igjennem en hemmelig Dør i Paladset op til hans Kabinet. „Du har sagt mig Sandheden," udbrød han, „da du forsikkrede mig, at min Søn Ahmed ikke var død og jeg er dig forbunden derfor. Nu maa du gjøre mig nok en Tieneste. Siden jeg har gjenfunden

ham og han hver Maaned kommer til mit Hof, har jeg ikke kunnet erfare hans Opholdssted af ham. Jeg vilde ikke paalægge ham nogen Tvang i denne Henseende, men holder Dig for dygtig nok, til at kunde tilfredsstille min Nysgjerrighed, uden at hverken han eller nogen Anden ved mit Hof, erfarer noget derom. Du veed at han for Øieblikket er her og da han stedse bortfjerner sig igjen, uden at tage Afsked, enten med mig eller Andre ved mit Hof, saa spild ingen Tid, begiv Dig endnu idag paa hans Vei og iagttag ham saaledes at Du erfarer, hvorhen han trækker sig tilbage, for at kunne underrette mig derom." Tryllerinden forlod Sultanens Palads og da hun havde faaet at vide, hvor Prinds Ahmed havde funden sin Piil, saa gik hun strax derhen og skjulte sig i Nærheden af Klippen. Næste Morgen ganske tidlig, afreiste Ahmed, uden at have taget Afsked med Sultanen eller nogen Anden ved Hoffet. Tryllerinden saae ham nærme sig og fulgte ham med Øinene, indtil hun tabte ham og hans Følge af Syne. Da Klippen dannede en uoverskuelig Grændsemuur for enhver Dødelig, saavel til Fods, som til Hest, saa antog Tryllerinden at Prindsen havde begivet sig, enten i en Hule, eller til een eller anden underjordisk Bolig for Aander og Feer. Da han, efter hendes Mening, med sit Følge, maatte have naaet sit Bestemmelsessted, forlod hun sit Skjul og begav sig lige til Kloften, i hvilken hun havde seet Prindsen og hans Følge ride ind. Omendskjøndt hun trængte heelt frem til Baggrunden af samme, hvor den var spærret ved Klipper og trods den Klarhed hvormed hun saa sig om til alle Sider, bemærkede hun ikke nogen Aabning, eiheller den Jerndør, som ikke var undgaaet Prindsens Opmærksomhed, da denne alene var synlig for Mænd og kun for saadanne, hvis Nærværelse kunde være Feen

Pari-Banu behagelig. Endelig overbeviist om, at hendes Efterforskninger vare unyttige, maatte Tryllerinden lade sig nøie med den gjorte Opdagelse. Hun begav sig til Sultanen og aflagde Beretning over hendes Skridt og tilfoiede: „Deres Majestæt vil af det Hørte indsee, at det ikke kan falde mig svært, at give Eder den meest tilfredsstillende Oplysning om Prinds Ahmeds Forhold. Jeg vil ikke strax sige, hvad jeg tænker derom, men hellere vente til jeg kan fremstille Sagen udenfor al Tvivl. Til den Ende udbeder jeg mig kun Tid, Taalmodighed og Tilladelse til at turde handle, uden at blive udspurgt om de Midler, hvilke jeg maa betjene mig af."

Sultanen gik ind herpaa og svarede: „Gaae frem ganske efter Dit eget Behag, jeg vil rolig afvente dit Løftes Opfyldelse." For at opmuntre hende, skjænkede han hende en Diamant af megen høi Værdi og yttrede: „at det kun var en forelobig Gave, idet han fuldkomment vilde belønne hende, naar hun havde gjennemført den vigtige Sag, hvilken han med Tillid havde betroet til hendes Dygtighed." Da Prinds Ahmed, siden han af Feen Pari Banu, havde faaet Tilladelse til at gjøre Sultanen af Indien sin Opvartning, regelmæssigt var kommen engang om Maaneden, saa ventede Tryllerinden, som vidste dette, indtil en Maaned var forloben. Nogle Dage iforveien begav hun sig til Klippens Fod, netop til det Sted hvor hun havde tabt Prindsen og hans Følge af Syne og afventede her Tiden til Udførelsen af den Plan, hun havde udtænkt sig. Allerede næste Dag red Prinds Ahmed med sit sædvanlige Følge ud af Jerndøren og forbi Tryllerinden, som han aldeles ikke kjendte Da hun laae med Hovedet lænet mod Klippen og stønnede som en Syg, saa nærmede han sig

hende medlidende og spurgte, hvad hun feilede og hvormed han kunde hjælpe hende. Den listige Qvinde, saae, uden at hæve Hovedet iveiret, paa Prindsen med et Udtryk, som endmere maatte vække hans Medlidenhed og svarede ham i afbrudte Ord, som om hun knap kunde aande, at hun paa Veien til Byen var bleven overrasket af et heftigt Feberanfald og var tvungen til at blive liggende i denne øde Egn, uden al Udsigt til Hjælp.

„Gode Kone," svarede Prindsen, „I er ikke saa langt fra den nødvendige Hjælp som I tænker; jeg vil overbevise Eder derom og lade Eder bringe til et Sted her i Nærheden, hvor man vil bevise Eder al mulig Omsorg og hvor I snart igjen vil blive helbredet. Til den Ende behøver I kun at staae op og lade Eder sætte bag paa Hesten hos een af mine Folk."

Da Tryllerinden ikke ønskede mere og kun anstillede sig syg, for at erfare, hvor Prindsen boede, hvad han tog sig for og i hvilke Forhold han levede, saa modtog hun med Glæde den, hende saa venlig, tilbudte Velgjerning. For ogsaa i Gjerningen at lægge dette for Dagen, lod hun, som om hun anstrengte sig meget for at staae op. Imidlertid steeg to af Prindsens Ryttere af, og hjalp hende op paa Hesten bag en anden Rytter. Idet disse derpaa atter stege til Hest, reed Prindsen i Spidsen for sine Folk igjen tilbage og kom snart til Jerndoren, hvilken var aabnet for ham, af en forudilet Rytter. Prindsen reed ind og saasnart han kom i Gaarden til Feens Palads, sendte han, uden selv at stige af, een af sine Folk til hende, for at melde, at han ønskede at tale med hende.

Feen kom saameget hurtigere tilstede, som hun ikke vidste Grunden til Prindsens hurtige Tilbagekomst. Uden at give hende Tid til at spørge derom, udbrød

han, idet han henviste paa Tryllerinden, hvem to af hans Folk havde hjulpen af Hesten og nu holdt under Armene: „Min Prindsesse, jeg beder Eder at være ligesaa medlidende med denne Kone som jeg. Jeg fandt hende i denne Tilstand ved Veien og lovede hende den nødvendige Bistand. Jeg anbefaler hende til Eder, i den Overbeviisning, at I, saavel af egen Drift, som for min Forbøns Skyld, ikke vil lade hende være forladt."

Imedens Prindsen talte iagttog Feen Pari-Banu den foregivne Syge og befalede nu to Fruer af hendes Følge, at tage hende fra begge Ryttere og føre hende til et Værelse i Paladset og der pleie hende med samme Omhu, som om det var hende selv. Imedens begge Fruerne udførte denne Befaling, nærmede Pari-Banu sig Prindsen og sagde hviskende til ham: „Jeg priser Eders Medlidenhed; den er Eder og Eders Rang værdig og det er mig en stor Fornøielse at efterkomme Eders gode Hensigt; kun befrygter jeg meget, at Eders Godhed bliver slet lønnet. Mig forekommer det, som om denne Kone slet ikke er saa syg som hun lader og jeg maatte tage meget feil, hvis det ikke alene er beregnet paa at berede Eder store Ubehageligheder. Gjør Eder imidlertid ingen Bekymringer derover og hvad man endog har isinde imod Eder, saa vær overbeviist om, at jeg skal befrie Eder af alle Snarer, som man maatte lægge for Eder. Fortsæt altsaa kun Eders Reise."

Disse Feens Yttringer forurolligede ikke Prindsen videre, som svarede derpaa: „da jeg ikke kan erindre at have tilføiet Nogen noget Ondt og heller ikke har dette til Hensigt, saa troer jeg ikke at Nogen vil tilføie mig Sligt. Dog, det være som det vil, jeg vil derfor ikke ophøre at gjøre Godt, saa ofte Leiligheden tilbyder sig." Dermed tog han Afsked med Feen og fortsatte

sin Reise, som han havde afbrudt for Tryllerindens Skyld. Snart befandt han sig med sit Følge ved Sultanens Hof; denne modtog ham omtrent som sædvanlig og betvang sig saameget som muligt, for ikke at lade de Bekymringer mærke, som den af hans Yndlinger opvakte Mistanke, havde efterladt hos ham.

Imidlertid havde begge Fruerne, som Feen Pari-Banu beordrede dertil, ført Tryllerinden til et meget smukt og kostbart meubleret Værelse, hvor de lode hende sætte sig paa en Sopha. Imedens hun lænede sig paa en Pude af Guldbrokade, redte de hende en Seng paa samme Sopha, hvis Madrasser vare af Atlask smykket med Silke-Broderier; Lagenet var af det fineste Lærred og Tæppet af Guldstof. Da de havde hjulpen hende med at lægge sig ned, Tryllerinden lod nemlig, som om Feberen pinte hende saa stærkt, at hun ikke kunde hjælpe sig selv, gik een af Feerne ud og kom snart derpaa tilbage med en herlig Porcellainsskaal, hvori der var noget Flydende. Hun rakte Tryllerinden denne; imedens den anden Kammerfrue hjalp hende at reise sig overende i Sengen, og sagde: Tag denne Drik; det er Vand fra Lovekilden, et Universalmiddel mod enhversomhelst Feber. I mindre end en Time vil I spore Virkningen deraf."

Tryllerinden lod sig, for ret at forstille sig bede længe, som om hun havde en uovervindelig Modbydelighed for denne Drik. Endelig tog hun Skaalen, skyllede Drikken ned og rystede derved med Hovedet, som om det havde kostet hende megen Overvindelse. Da hun igjen havde lagt sig ned, tildækkede begge Fruerne hende omhyggelig. „Forhold Eder nu ganske rolig," sagde den som havde bragt hende Drikken, „og sov, hvis I kan. Vi ville nu forlade Eder og

haabe, naar vi om en Time komme tilbage, at finde Eder fuldkommen rask."

Det laae langtfra i Tryllerindens Plan længe at forestille syg, da hun kun var kommen for at udspeide Prindsens Opholdssted og Grunden til hans Fraværelse fra hans Faders Hof. Allerede underrettet tilstrækkelig derom, havde hun gjerne foregivet, et Drikken strax havde gjort sin Virkning, saa meget ønskede hun at vende tilbage og meddele Sultanen, den heldige Udførelse af det hende givne Hverv. Da det imidlertid ikke var sagt hende, at Drikken virkede strax, saa maatte hun, imod hendes Villie, afvente de to Fruers Tilbagekomst. Disse indfandt sig igjen til den fastsatte Tid og traf Tryllerinden opstaaet og paaklædt paa Sophaen. Hun reiste sig strax og tilraabte dem:

„Hvilken vidunderlig Drik! den har virket endnu langt tidligere end I sagde mig, og jeg har allerede ventet Eder i nogen Tid, med Utaalmodighed, for at bede Eder føre mig til Eders medlidende Herskerinde, paa det at jeg kan takke hende for hendes Godhed, for hvilken jeg vil være hende evig forpligtet, og derefter helbredet, som ved et Vidunder, uopholdelig fortsætte min Reise."

Begge Fruerne, som ogsaa vare Feer, bevidnede Tryllerinden deres Deeltagelse i Glæden over hendes hurtige Helbredelse og førte hende derpaa igjennem flere endnu smukkere Gemakker end det de kom fra, til den pragtfuldeste og kostbareste udstyrede Sal i hele Paladset.

Pari Banu sad her paa en Throne af massivt Guld, der var forziret med Diamanter, Rubiner, og overordentlig store Perler, og til høire og venstre stode en Mængde Feer, alle fortryllende smukke, og iførte meget smukke Klæder.

Synet af en saadan Glands og Majestæt, for-

blændede ikke alene Tryllerinden, men hun blev endog saa forlegen, at hun, efterat have kastet sig ned foran Thronen, ikke kunde fremføre et eneste Ord for at takke Feen, saaledes som hun havde foresat sig. — Pari Banu sparede hende denne Møie og udbrød:

„Gode Kone," jeg glæder mig over den Leilighed der tilbød sig, hvorved jeg kunde være Eder til Nytte, og seer Eder med Fornøielse istand til at fortsætte Eders Vandring. — Jeg vil paa ingen Maade opholde Eder, men det vil vistnok ikke være Eder ubehageligt, først at tage mit Palads i Øiesyn. — Gaae og lad mine Fruer forevise Eder dette."

Den endnu stedse bestyrtede Tryllerinde, berørte igjen Tæppet, som bedækkede Thronens Trin, med Panden, og tog Afsked uden at have Kraft eller Mod til at fremføre et Ord, og lod sig føre af begge Feerne, hendes forrige Ledsagerinder. — Med Forbauselse og vedvarende Udraab betraadte hun nu de samme Gemakker efter hinanden, og saae den samme Rigdom og Pragt, som Pari Banu selv havde forevist Prinds Ahmed, da han første Gang fremtraadte for hende. — Hun følte imidlertid den største Beundring da Feerne, efterat hun havde beseet hele Paladset, sagde hende, at Alt hvad hun nylig havde seet, kun var en ringe Deel af deres Herskerindes Storhed og Magt, og at hun havde utallige andre Paladser i hendes Rige, hvilke alle vare af forskjellig Bygningsmaade, men i samme Grad herlige og pragtfulde.

Idet de nu fortalte hende andre Ting, ledsagede de hende til Jerndøren igjennem hvilken Prinds Ahmed havde bragt hende ind, aabnede denne, og efterat hun havde takket dem for deres Møie, ønskede de hende en lykkelig Reise.

Efterat Tryllerinden havde gjort nogle Skridt,

vendte hun sig om i den Hensigt at see Døren og mærke sig samme, men hun søgte den forgjæves, da den, som tidligere omtalt, var usynlig for hende saavelsom for ethvert andet Fruentimmer. Denne Omstændighed alene undtagen, vendte hun tilbage til Sultanen, temmelig tilfreds med sig selv og Maaden hvorpaa hun havde skilt sig fra sit Hverv.

Ved hendes Ankomst til Hovedstaden, gik hun ad Omveie til Paladset og lod sig føre ind i samme, gjennem den hemmelige Dør. — Sultanen som var bleven underrettet om hendes Ankomst, befalede at føre hende for sig. Da han saae hende fremtræde med mørkt Aasyn, holdt han hendes Foretagende for mislykket og agde til hende:

„Af dit Udseende slutter jeg at din Reise var unyttig og at Du ikke bringer mig den ventede Oplysning.

„Herre," gjenmælede Tryllerinden, „I maa ikke dømme efter Udtrykket i mit Ansigt, om jeg tilfredsstillende har udført det Hverv, hvormed I beærede mig, men efter den oprigtige Beretning om hvad der er passeret og hvad der er mødt mig, idet jeg Intet har undladt for at fortjene Eders Bifald. — Det mismodige Udtryk i mit Ansigt har en anden Aarsag end den, ikke at have været heldig i mit Forehavende, i hvilken Henseende jeg haaber fuldkomment at kunde tilfredsstille deres Majestæt. — Hvorledes den nævnte Aarsag er beskaffen, vil jeg for Øieblikket ikke omtale; naar I behager at høre mig vil I erfare det af min Beretning."

Herpaa fortalte hun Sultanen, hvorledes hun havde anstillet sig syg, og derved vakte Prinds Ahmeds Medlidenhed, saa at han lod hende bringe til et underjordisk Sted og selv havde anbefalet hende til en uforlignelig Fjøn Fees Omsorg. — Derpaa omtalte hun den

Tjenstfærdighed, hvormed Feen strax havde befalet to andre Feer af hendes Følge, at tage sig af hende og ikke forlade hende førend hun var fuldkommen helbredet, og hun meente, at en saa stor Eendrægtighed kun kunde finde Sted imellem Mand og Hustru.

Tryllerinden berettede nu, om hendes Forpleining og derpaa om hendes foregivne Helbredelse, undlod heller ikke i overdrevne Udtryk, at skildre ham den seete Pragt og Herlighed, og tilføiede:

„Herre, hvad mener deres Majestæt om Feens uhørte Skatte? Maaskee vil I sige, at I forundrer Eder derover og glæder Eder, at Eders Søn Ahmed nyder disse i Forening med Feen? Jeg beder deres Majestæt tilgive mig, naar jeg tillader mig at bemærke derimod, at jeg betragter Sagen anderledes og selv geraader i stor Angst, naar jeg tænker paa den Ulykke som kan fremstaae deraf for deres Majestæt.

Dette er netop Grunden til min Uro, hvilken jeg ikke var istand til at skjule saa at I ikke skulde have mærket den. Jeg vil gjerne tro, at Prinds Ahmed med hans gode Charakteer, ikke er istand til af egen Drift at foretage noget imod Eder; men hvem kan indestaae for, at ikke Feen ved hendes Ynde, hendes Elskovsyttringer og den Indflydelse som hun allerede har opnaaet over hendes Mand, kan bibringe ham den fordærvelige Plan, at bemægtige sig Eders Rige og Throne? Det staaer til deres Majestæt at skjænke en saa høist vigtig Gjenstand al den Opmærksomhed som den fortjener."

Hvormeget Sultanen end var overbeviist om Prinds Ahmeds gode Sindelag, saa foruroligede Tryllerindens Tale ham dog. Derfor svarede han: „Jeg takker Dig for din Møie og dit gode Raad; det synes mig saa vigtigt, at jeg ikke kan tage nogen Beslutning, uden mine Raadgivere."

Dengang Tryllerindens Ankomst var bleven Sultanen meldt, underholdt han sig med de samme Yndlinge, der, som allerede omtalt, havde indgydt ham Mistanke mod Prinds Ahmed. Han lod nu Tryllerinden følge sig og vendte tilbage til sine Yndlinge, hvem han meddeelte det nylig Hørte, saavelsom sin Frygt for Feens Indflydelse paa Prindsens Sindelag, og spurgte dem, hvorledes en saadan Ulykke var at forebygge. Derpaa svarede en af Yndlingene i de Øvriges Navn:

„Da Deres Majestæt veed, hvo der kan foranledige en slig Ulykke, da han er ved Eders Hof og i Eders Vold, saa skulde I komme ham i Forkjøbet, ved øieblikkelig at lade ham sætte fast og, om end ikke henrette ham, hvilket vilde gjøre for stor Opsigt, saa idetmindste lade ham bringe i sikker Forvaring paa Livstid." De øvrige Yndlinge billigede eenstemmig denne Anskuelse men Tryllerinden forekom denne Fremgangsmaade for voldsom. Hun bad Sultanen om Tilladelse til at tale og sagde, efter at dette var bleven hende bevilliget:

„Herre, jeg er overbeviist om, at kun Eders Raadgiveres Iver for Eders Vel, har kunnet lade dem foreslaae, at arrestere Prinds Ahmed; imidlertid maae de ikke tage mig det ilde op, naar jeg gjør dem opmærksomme paa, at tilligemed Prindsen, maatte dog hans Ledsagere arresteres; men disse ere Aander. Er det ogsaa saa let at overraske og bemægtige sig dem? Vilde de ikke, som besidde den Egenskab at kunne gjøre sig usynlige, øieblikkelig forsvinde og underrette Feen om den Skjændsel der var vederfaret hendes Gemal? Vilde hun endelig lade dette blive uhævnet? — Turde det derfor ikke være mere raadeligt, naar Sultanen ved et andet mindre paasaldende Middel, kunde sikkre sig imod Prinds Ahmeds onde Planer, uden at Hans Majestæts Ære led derunder, eller Nogen turde tilregne ham en

slet Hensigt? Da Aander og Feer formaae overmenneskelige Ting, saa kunde Hans Majestæt Sultanen, naar han vilde høre paa mit Raad, uophørlig plage Prinds Ahmed ved at opfordre ham til, ved Feens Bistand at forskaffe ham visse Ting, og derved foregive, at disse vilde være ham til saa stor Nytte, at han stedse vilde være ham Tak skyldig derfor. — Saa ofte f. Ex. Hans Majestæt vil drage i Felten, udfordrer ikke alene Teltene for Sultanen og hans Hær, men ogsaa Anskaffelsen af Kameler, Muulæsler og andre Lastdyr til disse Feltrequisiters Transport uhyre Omkostninger. — Kunde man nu ikke forbinde Prindsen til, begrundet paa hans store Indflydelse hos Feen, at skaffe et Telt tilveie, hvilket Hans Majestæt formaaede at holde i Haanden, men hvorunder hele Armeen tillige kunde finde Ly? Jeg vil for Øieblikket ikke sige mere; kun, hvis Prindsen ogsaa bragte Teltet, saa gives der endnu saa mange andre Fordringer af den Slags at gjøre ham, at han tilsidst maatte bukke under, enten for Besværlighederne eller Umuligheb ved Udførelsen, hvor frugtbar paa Midler og opfindsom Feen ogsaa monne være, som ved sin Fortryllelse har bortført ham. Af Skam derover vil han ikke lade sig see igjen, og være nødsøget til at leve hos Feen, fjernt fra al Forbindelse med Verden. — Deres Majestæt vil da ikke have noget at frygte af ham, uden at man derved kan foreholde Eder noget saa Grusomt, som en Søns Henrettelse, eller livsvarigt Fangenskab."

Saasnart Tryllerinden havde udtalt, spurgte Sultanen sine Yndlinge, om de vidste et bedre Raad, og da disse alle tang, foresatte han sig at følge Tryllerindens, fordi han ansaae det for det Fornuftigste og meest overeensstemmende med hans milde Sindelig.

Da Prinds Ahmed den følgende Dag fremtraadte

for sin Fader, som netop underholdt sig med sine Yndlinge, og havde taget Plads ved siden af ham, blev Samtalen, uagtet hans Nærværelse, endnu en Tid lang fortsat om alle Slags ligegyldige Gjenstande. — Endelig tog Sultanen Ordet og sagde til Ahmed:

„Min Søn, da Du ved din Tilbagekomst betog mig min dybe Sorgmodighed, over din lange Fraværelse, gjorde Du mig en Hemmelighed af dit Opholdssted. Min Glæde over at gjensee Dig og høre at Du var tilfreds med din Skjæbne, lod mig derfor ikke trænge videre ind paa Dig, saasnart jeg bemærkede Du ikke ønskede det. — Jeg veed ikke hvorfor Du handlede saaledes imod en Fader, der dengang som nu udviste sin Deeltagelse i din Lykke. — Nu kjender jeg denne Lykke, glæder mig med Dig derover og billiger din Beslutning at ægte en Fee, som er saa elskværdig, riig og mægtig, hvilket jeg har erfaret af en paalidelig Kilde. — Hvor mægtig jeg ogsaa er, saa var det mig dog umuligt, at formæle Dig saaledes.

I Din nuværende høie Rang, hvilken enhver Anden, end en Fader som jeg, kunde misunde Dig, beder jeg Dig, ikke alene fremtidig at leve i god Forstaaelse med mig, som hidindtil, men ogsaa, at Du anvender hele din Indflydelse hos Feen, til at forskaffe mig hendes Bistand, under trængende Omstændigheder; ja Du vil tillade mig, strax idag at sætte din Indflydelse paa Prøve. Du veed, hvilke overordentlige Omkostninger, ikke at tale om Besværlighederne, det hvergang foraarsager mine Generaler, Officerer og mig selv, naar jeg maa drage i Felten, for at forsyne os med Telte, saavelsom med Kameler og andre Lastdyr til deres Transport. Naar Du nu betænker, hvilken Tjeneste Du derved beviste mig, saa er jeg overbeviist om at, Du hos din Fee, vil kunde forskaffe mig et Telt, som kunde faae Plads

i Haanden, og som desuagtet kunne optage hele min Armee, især naar du siger at det er bestemt til mig. Med Hensyn til Sagens Vanskelighed, da vil du ikke faae noget afslaaende Svar; thi Enhver veed, at Feerne ere istand til at bevirke noget endnu mere Overordentligt."

Prinds Ahmed havde ikke ventet at hans Fader vilde forlange Sligt af ham, hvilket i Begyndelsen forekom ham meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt. Omendskjøndt han kjendte Feernes og Aandernes store Magt, saa betvivlede han dog at den strakte sig saa vidt, at de kunde forskaffe ham et Telt som det forlangte. Tilmed havde han endnu aldrig yttret noget lignende Ønske for Pari-Banu, men været tilfreds med dennes vedvarende Beviser paa hendes Kjærlighed og Intet undladt, som kunde overbevise hende om hans Gjenkjærlighed, uden at have nogen anden Interesse for Øie, end at bevare hendes Gunst. Derfor var han meget forlegen over, hvad han skulde svare. Imidlertid udbrød han: „Herre, naar jeg for deres Majestæt gjorde en Hemmelighed af mine Tildragelser og min Beslutning efter at have gjensunden min Piil, saa skeete det i den Mening at det kun var af liden Betydning for Eder, at faa nøiere Oplysning derover. Jeg ved ikke paa hvad Maade I er kommen efter denne Hemmelighed, imidlertid kan jeg ikke nægte, at man har sagt Eder Sandheden. Jeg er den omtalte Fees Gemal, elsker hende og har den Overbeviisning, at hun elsker mig igjen; kun kan jeg ikke sige Noget, betræffende den Indflydelse, som deres Majestæt tiltroer mig at have hos hende. Jeg har nemlig endnu aldrig stillet den paa Prøve, ja har ikke engang tænkt paa at gjøre det. Det havde derfor været mig meget kjært, hvis deres Majestæt havde fritaget mig for et sligt

Forsøg og ladet mig være i rolig Besiddelse af den Lykke at elske og blive elsket, med den Uegennyttighed, som jeg havde foresat mig. Imidlertid er en Faders Ønske, en Befaling for en Søn, der, som jeg, gjør sig det til Pligt at adlyde ham i alle Ting. Omendskjøndt ugjerne og med ubeskrivelig Modvillie, skal jeg dog underrette min Gemalinde om deres Majestæts Ønske; men jeg indestaaer ikke for samm s Opfyldelse, og naar jeg ophører at bevidne Eder min Ærefrygt, saa er det et Beviis derpaa. Derfor beder jeg Eder forud, i dette Tilfælde at tilgive mig og betænke, at I selv har trungen mig dertil."

„Min Søn," svarede Sultanen, „det skulde gjøre mig meget ondt, hvis mit Forlangende, berøvede mig den Fornøielse, fremtidig at see Dig hos mig; men Du kjender endnu ikke en Mands Magt over sin Hustru. Det, vilde kun lægge en ringe Kjærlighed til Dig for Dagen, naar hun med hendes Magt som Fee, vilde nægte Dig noget saa Ubetydeligt, som det er, hvorom Du skal bede hende for mig. Tilsidesæt din Tilbageholdenhed, den hidrører kun fra, at Du ikke troer, at være elsket ligesaa høit som Du elsker. Gaae kun og beed hende, Du skal see, at Feen elsker Dig mere end Du troer og betænk, at hvo som ikke beder, berøver sig store Fordele. Antag endvidere, at ligesom Du af Kjærlighed til hende, vilde opfylde ethvert af hendes Ønsker, hun, med Hensyn til Dig, vil handle ligesaadanne."

Det lykkedes alligevel ikke Sultanen af Indien at overbevise Prinds Ahmed, ved hans Tale. Den Sid e havde hellere seet, at han havde forlangt alt Andet af ham, end Noget, hvorved han kunde mishage hans elskede Pari Banu og i sin Modfaldenhed derover, forlod han Hoffet to Dage tidligere end sædvanligt.

Ved hans Ankomst, spurgte Feen ham strax, hvilken hidindtil stedse havde seet ham med fornøiede Miner, om Grunden til den Forandring, som hun bemærkede paa ham. Da han nu, istedetfor at svare derpaa, erkyndigede sig om hendes Befindende, paa en Maade som forraadte den Hensigt, at undvige et Svar, saa sagde hun til ham: „Jeg skal svare paa Eders Spørgsmaal, saasnart I har besvaret mit.“ Prindsen vægrede sig længe derved og forsikrede hende, at det var Intet; men jo mere han vægrede sig, desto mere trængte hun paa ham. „Umuelig,“ udbrød hun, „kan jeg see paa Eders Kummer, uden at kjende Aarsagen dertil, for at betage Eder denne, af hvilken Beskaffenhed den ogsaa monne være. Den maatte dog virkelig, være af en ganske overordentlig Natur, naar dette ikke stod i min Magt, undtagen, hvis Eders Fader var død; da kunde rigtignok, med Undtagelse af hvad jeg kunde bidrage dertil, kun Tiden bringe Eder Trøst.“

Prindsen kunde ikke længere undvige Feens Paatrængenhed og svarede derfor:

„Herskerinde, den Almægtige bevare min Faders Liv og velsigne ham til h ns Dages Ende! Jeg forlod ham livskraftig og i fuldkommen Sundhed. Dette er altsaa ikke Aarsagen til min Kummer. Meget mere har Sultanen selv foranlediget denne, og jeg er derfor ogsaa mere bedrøvet, fordi han tvinger mig til at falde Eder til Besvær. — I veed jo at jeg gjorde mig al mulig Umage for at holde min Lykke, — at boe hos Eder, at elske Eder, at fortjene Eders Huldskab og Kjærlighed, at turde udveksle mine Elskovsløfter med Eders, — hemmelig for ham; ikkedestomindre har han, jeg ved ikke hvorledes, faaet Kundskab derom.“

Feen afbrød her Prindsen.

„Men jeg ved det,“ sagde hun; „erindrer Eder,

hvad jeg sagde forud om den Kone, hvem I anſaae for syg og behandlede saa medlidende; netop hun har forebragt Sultanen, hvad I saa omhyggelig skjulte for ham. Jeg sagde strax, at hun var ligesaalidt syg som I eller jeg. — Efterat begge Fruerne, hvem jeg overgav hende til, havde rakt hende Vand fra Universalkilden, för enhver Slags Feber, hvilket hun slet ikke trængte til, anstillede hun sig som om hun var bleven helbredet deraf, og lod sig føre til mig for at tage Afsked og derpaa uopholdelig afgive Beretning til Sultanen. Hun havde en saadan Hast, at hun havde bortfjernet sig uden at have beseet mit Palads, naar jeg ikke havde beordret begge Fruerne til at føre hende omkring,, for at gjøre hende begribeligt at det nok lønnede sig Umagen at tage det i Diesyn. — Men fortsæt kun og lad mig høre, hvorved Eders Fader, Sultanen, har sat Eder i den Nødvendighed at falde mig til Besvær, hvilket imidlertid, hvorom I kan være overbeviist, aldrig vil blive Tilfældet."

„Dyrebare Gemalinde," begyndte Prinds Ahmed, „I har hidindtil kundet bemærke, at jeg, tilfreds med Eders Kjærlighed, ikke har forlangt nogen videre Gunst af Eder. Hvad blev mig ogsaa tilbage at ønske, efter Besiddelsen af en saa elskværdig Hustru? — Ikkedestomindre var jeg vidende om Eders Magt; men jeg havde gjort mig det til Princip, ikke at sætte den paa Prøve. — Betænk altsaa, jeg besværger Eder, at ikke jeg, men min Fader, Sultanen er saa ubesteden at bede Eder om et Telt, som i Felten kan optage ham, med hans Hof og hele hans Armee, og som desuagtet, naar det er sammenlagt, skal kunde have Plads i hans Haand. — Endnu engang, ikke jeg, men min Fader forlanger denne Gunst af Eder."

„Prinds," svarede Feen smilende, „det gjør mig

ondt, at en saadan Ubetydelighed kunde foraarsage Eder saa megen Kummer, som jeg bemærker. — Jeg indseer vel, at to Omstændigheder have bidraget dertil; for det Første at I havde gjort Eder det til Pligt, ikke at sætte min Magt paa Prøve og endvidere, at I uden Tvivl havde indbildt Eder, — hvad I endogsaa maa indvende derimod, — at jeg ikke formaaede at opfylde Eders Faders Ønske. — Med Hensyn til det første da priser jeg Eder, og vilde, hvis det var muligt, elske Eder endnu høiere derfor. — Hvad imidlertid det Andet angaaer, da vil jeg uden Møie kunde bevise, at slige Ting ere en Ubetydelighed for mig, og at jeg ved en given Leilighed, vil kunne udføre ganske andre. — Berolig Eder altsaa, og vær overbeviist om, at jeg istedetfor at holde mig for besværet, stedse vil regne mig det til største Fornøielse, at opfylde Alt, hvad I maatte ønske at jeg skal udføre Eder til Behag."

Herpaa befalede Feen at kalde paa hendes Skatmesterinde. — Denne kom og Feen sagde til hende:

„Nurdschihar (saaledes hed Skatmesterinden), bring mig det største Telt fra mit Skatkammer."

Nurdschihar kom efter faae Øieblikke tilbage og bragte et Telt, hvilket hun ikke alene holdt i Haanden, men som man endog kunde stjule deri, og overrakte det til hendes Herskerinde, som gav Prindsen det til Besigtigelse. Denne havde troet, ved Feens Befaling til hendes Skatmesterinde, at hun vilde gjøre sig lystig over ham, og hans Tvivl viste sig i hans Miner og Gebærder. — Feen brast derover i høi Latter.

„Hvorledes!" raabte hun, „I troer at jeg vilde spotte Eder? Jeg vil strax vise, at jeg ikke er nogen Spotterinde, Nurdschihar," sagde hun til Skatmesterinden, idet hun igjen tog Teltet ud af Prindsens Haand og gav hende det tilbage, „gaae, og bred det ud, for

at Prindsen kan see, om hans Fader, Sultanen, vil finde det mindre, end han har forlangt det."

Skatmesterinden forlod Paladset og fjernede sig saa langt derfra, at den ene Halvdeel af det udspændte Telt naaede tæt til Paladset, og Prindsen fandt det ikke alene ikke for lille, men endog saa stort, at to Armeer som Sultanens af Indien, kunde finde Plads derunder.

„O min Fyrstinde," sagde han nu til Feen, „jeg beder Eder tusinde Gange om Tilgivelse for min Vantro; efter det jeg har seet for mig, holder jeg intet Foretagende vanskeligt for Eder."

Pari Banu udbrød:

„I seer at Teltet er større end nødvendigt; men jeg maa tillige gjøre Eder opmærksom paa, at det besidder den Egenskab at udvide sig og trække sig sammen af sig selv, alt efter Gjenstandens Størrelse, som skal finde Plads derunder."

Herpaa lagde Skatmesterinden igjen Teltet sammen og overrakte det i dets forrige Tilstand til Prindsen. — Denne tog det og afreiste strax den næste Morgen, med sit sædvanlige Følge, for at overrække det til sin Fader.

Sultanen havde indbildt sig at det var umuligt, at skaffe et saadant Telt tilveie, som det han havde forlangt, og blev derfor ikke lidet overrasket, ved Prindsens hurtige Tilbagekomst. — Han modtog Teltet, og efterat han havde beundret dets Lidenhed, geraadede han i en saadan Forbauselse, af hvilken han knap igjen kunde komme sig, da han havde ladet det udspænde, paa den ovenomtalte store Slette og havde overbeviist sig om, at to Armeer ligesaa stærke som hans, bequemt havde Plads derunder. Da dette, ved Afbenyttelsen unde gjælde som noget Overflødigt og selv besværligt,

saa gjorde Ahmed ham opmærksom paa, at Teltets Størrelse, stedse vilde rette sig efter Armeens Styrke.

Sultanen bevidnede Prindsen tilsyneladende sin Tak for den pragtfulde Foræring og anmodede ham om, i hans Navn ligeledes at takke Feen Pari Banu derfor. For at bevise hvilken Værd han tillagde det, befalede han at opbevare det omhyggeligt i hans Skatkammer. — Men indvendig rørte sig en Misundelse værre end den hans Smigrere og Tryllerinden havde opvakt hos ham, idet han overlagde at hans Søn, med Feens Hjælp, kunde udføre, hvad der langt oversteg hans egen Magt, og derfor mere end nogensinde bestemt paa, Intet at undlade, som kunde styrte Prindsen i Fordærvelse, udspurgte han Tryllerinden, som raadede ham til, at forlange Vand fra Løvekilden af Ahmed.

Da nu Sultanen henimod Aften, som sædvanlig, saae sit Hof forsamlet omkring sig, og Prinds Ahmed ogsaa var tilstede, sagde han til ham:

„Min Søn, jeg har allerede tilkjendegivet Dig hvormeget Du har gjort mig forbunden, ved Fordringen af Teltet, hvilket jeg betragter som det værdifuldeste Stykke i mit Skatkammer; men Du maa af Kjærlighed til mig, endnu gjøre noget som ikke vil være mig mindre behagelig. — Jeg veed at Feen, din Gemalinde, betjener sig af et vist Slags Vand fra Løvekilden, hvilket helbreder enhversomhelst Feber, af de farligste Slags; da jeg nu er overbeviist om, at min Sundhed er Dig meget dyrebar, saa tvivler jeg heller ikke paa, at Du vil udbede Dig et Fad fuldt, hos hende og bringe mig det, paa det at jeg stedse kan have det ved Haanden, som et Universalmiddel. Gjør mig altsaa denne anden vigtige Tjeneste og sæt derved Kronen paa din sønlige Kjærlighed til din Fader."

Ahmed havde troet, at hans Fader vilde være

fornøiet med Besiddelsen af et saa vidunderligt og nyttigt Telt og ikke paabyrde ham nogen nye Fordring, som kunde fortrædige ham hos Pari-Banu; derfor var han heelt bestyrtet over dette nye Andragende, uagtet Feens Forsikkring, om, at tilstaae ham Alt, hvad der stod i hendes Magt. Efter nogle Øieblikkes Taushed, svarede han: „Deres Majestæt tør være forsikkret om, at jeg er beredt til at gjøre Alt, hvad der kan bidrage til Eders Livs Forlængelse; men jeg ønskede, at min Hustru, derved maatte blive udenfor og just derfor vover jeg ikke at love at bringe Vandet. Alt, hvad jeg kan gjøre, er, at forsikkre Eder, at jeg vil bede derom, men med samme Modvillie, som ved Teltet."

Da Prindsen den næste Dag var vendt tilbage til Feen, aflagde han hende en tro Beretning over Alt, hvad der, ved Overrækkelsen af Teltet, var forefalden ved hans Faders Hof og undlod ikke at forebringe Sultanens ny Ben, tilføiende: „Min Prindsesse, jeg giver her blot en simpel Fortælling tilbedste, om, hvad der er foregaaet imellem Sultanen og mig. Iøvrigt kan I opfylde hans Ønske eller ikke, uden at jeg tager den ringeste Deel deri; Eders Villie er ogsaa min."

„Nei, nei," udbrød Pari-Banu, „det glæder mig ret meget, at Sultanen af Indien erfarer, at I ikke er mig ligegyldig, og hvad Tryllerinden end fremdeles maatte raade ham, thi jeg seer vel, at det er hende som leder ham, saa ville vi To ikke blotte os. Hans nuværende Andragende skjuler noget Ondskabsfuldt, thi Løvekilden befinder sig midt i et stort Slots Gaard, hvis Indgang fire af de vældigste Løver bevogter, af hvilke altid to afvexlende sove og to vaage; men dette tør ikke afskrække Eder; jeg skal nok opgive er Middel, hvorved I uden Fare kan passere midt imellem dem." Feen bestjæftigede sig just med Syning

og da flere Garnnegler laae ved Siden af hende, saa tog hun et af dem og rakte Prindsen det med de Ord: Først tager i dette Nøgle, lader Eders to Heste optømme, een for Eder og den anden, til at føre ved Siden, belæsset med een i Fjerdinger deelt Bede, hvilken maa slagtes endnu idag. For det tredie bruger i et Fad, hvilket jeg vil lade give Eder, for dermed i Løbet af idag og imorgen at øse Vandet. I sidder Eder tidlig tilhest, fører den anden Hest ved Siden og naar I er kommen ud af Jerndøren, saa kast Nøglet hen for Eder, hvilket vil vedblive at trille og først standse ved Slottets Port. Følg det derhen og da Porten er aaben, vil I faae Øie paa de fire Løver, af hvilke de vaagende vil vække de to andre ved deres Brølen. Bliv ikke bange derfor, men tilkast dem hver en Bedefjerding, uden at stige af. Spor derpaa Eders Hest og riid hurtig til Kilden, fyld ligeledes Fadet, uden at stige af og iil med samme Hurtighed tilbage. De, endnu med deres Æden beskjæftigede Løver, vil lade Eder passere frit igjennem."

Prinds Ahmed reed næste Morgen afsted, til den af Feen betegnede Tid og efterkom punktlig hendes Forskrifter. Ankommen til Slottets Port, fordeelte han Bedefjerdingerne imellem de fire Løver, ilte uforfærdet hen til Kilden, fyldte sit Fad med Vand, vendte om og kom sund og velbeholden ud af Slottet igjen, da han i nogen Afstand derfra, saae sig om, bemærkede han to Løver, som løb bag efter ham. Frygtløs trak han Sablen og gjorde sig beredt til Forsvar; men da han ved at ride videre, bemærkede, at den Ene i nogen Afstand vendte sig til Siden og ved Gebærder med Hoved og Hale, gav at forstaae, at den ikke vilde tilføie ham noget Ondt, men kun løbe foran ham, imedens den Anden blev bag ham, saa stak han igjen sin

Sabel ind og fortsatte saaledes sin Vei til Indiens Hovedstad, i hvilken han drog ind med begge Løverne, hvilke først forlode ham ved Døren til Sultanens Palads. Da han var kommen ind, vendte disse tilbage ad samme Vei, som de vare komne til stor Rædsel for Folket og Alle som saae dem, hvilke enten skjulte sig eller flygtede til alle Sider for ikke at træffe sammen med dem, omendskjøndt de ganske rolig gik deres Vei og ikke gave noget Tegn paa Vildhed.

Flere Paladsbetjente hjalp strax Prindsen af Hesten og ledsagede ham til Sultanens Gemak, hvor denne underholdt sig med sine Yndlinge. Her nærmede han sig Thronen, satte Fadet ved hans Faders Fødder, kysfede det kostbare Tæppe, som bedækkede Thronens Trin og sagde idet han reiste sig: „Herre, der er det helbredende Vand, hvilket deres Majestæt ønskede at vedføie de kostbareste Sjeldenheder i Eders Skatkammer. Maatte I stedse glæde Eder ved en saa fuldkommen Sundhed at I aldrig maa have nødig at gjøre Brug deraf."

Da Prindsen havde udtalt, lod Sultanen ham sætte sig ved sin høire Side og svarede:

„Min Søn, jeg er Dig ligesaa stor Tak skyldig for din Foræring, som Faren var, hvorfor Du udsatte Dig for min Skyld."

Han viste nemlig dette af Tryllerinden, som kjendte Lovekilden og den Fare som man udsatte sig for, ved at øse Vand deraf.

„Gjør mig ogsaa den Fornøielse," vedblev han, at meddele mig, ved hvilken Behændighed, eller meget mere utrolig Kraft, Du har sikret Dig derimod."

„Herre," gjenmælede Ahmed, „deres Majestæts Roes tilkommer ikke mig i ringeste Maade, men angaaer

alene min Gemalinde; jeg tilskriver mig ikke anden Ære, end den, at have fulgt hendes gode Raad." Derpaa forklarede han ham, hvori dette gode Raad havde bestaaet, idet han fortalte om sin Reise og Maaden, hvorpaa han havde forholdt sig derved. Sultanen hørte paa ham med levende Glædesyttringer, medens hans inderlige Misundelse, snarere tog til end af, stod derpaa op og trak sig tilbage til det Indre af hans Palads, hvor Tryllerinden blev ført for ham, hvilken han straz havde ladet hente. Hun sparede ham den Møie, at underrette hende om Udfaldet af Prindsens Reise, da Rygtet allerede havde udbredt sig derom og var ogsaa allerede betænkt paa et, som hun meente, ufeilbarligt Middel for Sultanens Hensigt. Hun gjorde Sultanen bekjendt dermed, som Dagen derpaa, ved hans Hofs Forsamling, paa følgende Maade gjorde Brug deraf, imod Prinds Ahmed. „Min Søn," sagde han til ham, „jeg har kun endnu en eneste Bøn til Dig, efter hvis Opfyldelse, jeg Intet videre kan forlange af Dig og din Gemalinde og som bestaaer deri, at bringe mig en Mand, som kun er halvanden Fod hoi, har et tredive Fod langt Skjæg og som bærer en fem hundrede Pund svær Jernstang paa Skulderen, hvilken tjener ham som Stok og som kan tale."

Prinds Ahmed troede ikke, at der gaves et sligt Menneske i Verden og vilde gjøre Indvendinger; men Sultanen vedblev med sin Fordring og yttrede gjentagent, at Feen formaaede noget endnu meget mere Utroligt. Da Prindsen Dagen derpaa var vendt tilbage til Pari-Banus underjordiske Rige, meddeelte han hende sin Faders nye Forlangende, hvis Opfyldelse, som han sagde, han ansaae for endnu mere umuligt end begge de forriges. „For min Part," tilføiede han, „kan jeg ikke tænke mig, at der nogen Steder i Verden gives

saadanne Mennesker. Uden Tvivl vil min Fader sætte mig paa Prøve, om jeg er naragtig nok til at gjøre mig megen Umage derfor, eller hvis det ei er det, maa han vilde styrte mig i Fordærvelse. Hvorledes skal jeg ogsaa kunde bemægtige mig et saa lille Menneske, der er bevæbnet paa den angivne Maade? Hvilke Vaaben kunde jeg benytte mig af, for at tvinge ham til at føie sig i min Villie? Gives der et Middel, til med Ære at trække mig ud af denne Sag, saa venter jeg, at I siger mig det."

„Vær ubekymret," svarede Feen, „det var farligt at hente Vand fra Løvekilden for Eders Fader, men det er det ikke i ringeste Maade, at finde den Mand, som han forlanger. En saadan er min Broder Schaïbar, der, langtfra at ligne mig, hvorvel vi have en Fader, er af et saa heftigt Sind, at Intet kan afholde ham fra blodigt at hævne den mindste Modvillighed eller Fornærmelse. — Iøvrigt er han det bedste Menneske af Verden og stedse beredt til enhver Tjeneste, som man ønsker af ham. Hans Udseende er fuldkommet saaledes, som Eders Fader, Sultanen, har beskrevet og hans eneste Vaaben er den femhundrede Pund svære Jernstang, uden hvilken han aldrig gaaer ud og med hvilken han skaffer sig Respekt. — Jeg vil lade ham komme og I vil see, om jeg taler Sandhed; men forbered Eder for Alt derpaa, at I ikke ved hans Fremtræden bliver forskrækket for hans sælsomme Udseende."

„Min Dronning," gjentmælede Prindsen, „I siger at Schaïbar er Eders Broder. Hvor hæslig og vanstabt han da ogsaa monne være, saa vilde Synet af ham dog ikke forskrække mig, men derimod vil jeg agte, ære og elske ham, som min nærmeste Slægtning."

Feen lod sig i Paladsets Forhal bringe en gylden Røgelsepande, fuld af glødende Kul, samt en gylden

Daase, af hvilken hun rystede vellugtende Røgelse paa Gløderne. — Strax hævede sig en tæt Røg og efter faa Øieblikkes Forløb, sagde hun til Prindsen:

„Saa, der kommer min Broder."

Prindsen saae hen og bemærkede Schaïbar, som kun var halvanden Fod høi, med sin femhundrede Pund svære Jernstang paa Skulderen, og det tykke, tredive Fod lange Skjæg forudstrakt, alvorlig kom gaaende. — Hans forholdsmæssigt store Overskjæg naaede ham til Ørerne og bedækkede næsten hele Ansigtet; Svinesvinene laae dybt i Hovedet, hvilket var overmaade stort og bedækket med en Spids Hue. Dertil var han puklet baade for og bag, og havde Prindsen ikke vist at Schaïbar var Pari Banus Broder saa vilde han være bleven forskrækket for ham. — Imidlertid beroliget derved ventede han, tilligemed Feen, ham med Fasthed og modtog ham uden det ringeste Tegn til Svaghed. — Da Schaïbar kom nærmere, betragtede han ham imidlertid paa en Maade, som havde kunnet gjøre Hjertet til Jis i Livet paa ham, og spurgte derpaa Pari Banu hvem denne Mand var.

„Kjære Broder, svarede hun, „det er min Gemal; han hedder Ahmed og er en Søn af Sultanen af Indien. Jeg har kun undladt at indbyde Dig til mit Bryllup fordi jeg ikke vilde afholde Dig fra det Krigstog, som Du havde for, og hvorfra Du nu, som jeg med megen Fornøielse hører, er vendt seierrig tilbage. — Iøvrigt har jeg været saa fri at kalde Dig, for min Gemals Skyld."

Schaïbar saae nu venlig paa Prindsen, uden derfor at tabe noget af hans stolte og vilde Udseende, og svarede:

„Kjære Søster," naar jeg kan tjene ham i Noget, saa behøver han kun at sige det. Det er tilstrækkeligt,

at han er din Mand, for at forpligte mig til, at være ham til Tjeneste i Alt hvad han maatte ønske sig."

„Hans Fader, Sultanen," udbrød Pari Banu, „er nysgjerrig efter at see Dig; jeg beder Dig derfor, at Du af ham vil lade Dig føre derhen."

„Han behøver kun at gaae foran svarede Schaïbar, „jeg er beredt til at følge ham."

„Kjære Broder," vedblev Pari Banu, „for idag er det for silde med denne Reise, tillad altsaa, at opsætte den til imorgen tidlig. — Og da det vil være godt, naar Du veed, hvad der er forefaldet imellem Sultanen af Indien og Prinds Ahmed, siden vor Formæling, saa vil jeg fortælle Dig dette i Aften.

Underrettet om Alt, hvad der havde Værd for ham at vide, afreiste Schaïbar den næste Morgen i god Tid med Ahmed, som skulde forestille ham for Sultanen. Saasnart de havde naaet Hovedstaden og Schaïbar kom tilsyne ved Porten, skjulte sig Enhver, som saae ham, i Boderne og Husene, hvis Døre bleve lukkede, alle grebe Flugten af Skræk, over et saa græsseligt Væsen. De Flygtende udbredte samme Rædsel til Alle som de mødte, hvilke øieblikkelig vendte om uden at see sig tilbage.

Idet Schaïbar og Ahmed saaledes droge ind med afmaalte Skridt, fandt de Gaderne og Pladserne øde og tomme, lige til Paladset. — Ogsaa Dørvogterne grebe straz Flugten, istedetfor at forhindre Schaïbars Indtræden, og denne naaede uhindret til Raadsforsamlingens Sal, hvor Sultanen, siddende paa sin Throne, gav Audients. Med stolt hævet Hoved nærmede Schaïbar sig Thronen og tiltalte Sultanen, uden først at afvente, at Prindsen forestillede ham:

„Du har ladet mig kalde; her er jeg. Hvad vil Du mig?"

Men istedetfor at svare holdt Sultanen Hænderne for Ansigtet og vendte Hovedet tilsiden, for at undgaae Synet af dette gruelige Væsen. Opbragt over denne fornærmende og uhøflige Modtagelse, efterat have uleiliget ham dertil, hævede Schaïbar sin Jernstang og lod den falde paa Sultanens Hoved, idet han sagde: „Saa tal dog!“ og dræbte ham derved øieblikkelig, førend Prindsen kunde tænke paa at bede om Naade for ham. — Han var blot istand til at forhindre, at han ikke tillige dræbte Storvesiren, som stod nær ved Sultanens høire Side, idet han forestillede ham, at han kun kunde være tilfreds med de Raad, som denne havde givet hans Fader Sultanen.

„De Øvrige der, have altsaa givet ham slette,“ sagde herpaa Schaïbar, og dræbte øieblikkelig de øvrige Vesirer til høire og venstre, alle Sultanens Yndlinge og Smigrere og Prinds Ahmeds Fjender. — Saa mange Slag, saa mange Døde, og kun de undkom, som Rædselen ikke havde berøvet Besindelsen og Evnen til at gribe Flugten.

Efter denne rædselsfulde Rettergang, forlod Schaïbar Forsamlingssalen, og da han med sin Jernstang paa Skulderen var kommen midt i Gaarden, saae han paa Storvesiren söm ledsagede Prinds Ahmed, og sagde til ham:

„Jeg veed, at der her gives en Tryllerinde, som er en endnu værre Fjende af min Svoger, end de elendige Yndlinge, hvilke jeg nylig har tugtet efter Fortjeneste. — Denne Tryllerinde vil jeg nu have ført frem for mig.“

Storvesiren lod hende hente og Schaïbar dræbte hende med sin Jernstang idet han sagde til hende:

„Jeg vil lære Dig at give onde Raad og forestille Syg.“ Derpaa vedblev han: „Dette er imidlertid

endnu ikke nok; jeg ombringer hele Staden, naar den ikke øieblikkelig anerkjender min Svoger, Prinds Ahmed, som Herre og Sultan af Indien."

Strax lod alle Nærværende som hørte denne Trudsel, Luften gjenlyde af Raabet:

„Sultan Ahmed leve!"

I kort Tid hørte man i hele Byen den samme Erklæring og samme Raab. — Schaibar lod Ahmed iføre en Dragt, som Sultan af Indien og satte ham paa Thronen. — Efterat han tillige havde ladet ham hylde og den sædvanlige Troskabseed var bleven aflagt, hentede han sin Søster Pari Banu, som han førte tilstede i et pragtfuldt Optog og ligeledes lod anerkjende som Sultaninde af Indien.

Da Prinds Aly og Prindsesse Nurunnihar, hverken havde taget Deel i Sammensværgelsen mod Prinds Ahmed, eller overhovedet vidste noget derom, saa anviste Ahmed dem Indkomsterne af en betydelig Provinds tilligemed dennes Hovedstad, hvor de tilbragte deres øvrige Levetid.

Ogsaa afsendte han en Embedsmand til sin ældste Broder Hussain, for at underrette ham om den stedfundne Forandring og tilbyde ham, at udvælge sig hvilkensomhelst Provinds i hans Rige til Eiendom. Hussain følte sig imidlertid saa lykkelig i sin Ensomhed at han takkede den nuværende Sultan Ahmed for det ham gjorte Tilbud, forsikkrede ham om hans Underkastelse og lod ham sige: at den eneste Naade hvorom han bad, var den, at det fremdeles maatte tillades ham, at turde forblive i hans selvvalgte Ensomhed.

De paa deres yngre Søster misundelige tvende Sødskende.

Der var engang en Konge af Persien ved Navn Khosru-Schach, som fandt megen Behag i ved natlige Eventyr, at erholde Kundskab til Verden. Han forklædte sig ofte, og gjennemstreifede, ledsaget af en ligeledes forklædt Fortrolig, de forskjellige Dele af Staden, hvorved der ofte hændtes ham meget sælsomt og derimellem den første Gang han gik ud efter sin Thronbestigelse følgende Eventyr.

Han og hans Storvesir havde forklædte to Timer efter Solnedgang forladt Paladset. I et, blot af simple Folk beboet Qvarteer, hørte Kongen Nogle som talte temmelig høit i en Gade.

Han nærmede sig Huset hvorfra Tonerne kom og idet han saae gjennem en Sprække af Døren opdagede han tre Sødskende, som ved Skinnet af et Lys, sade paa en Sopha og underholdt sig efter Aftensmaaltidet. Den Ældstes Ord lærte ham at Samtalen dreiede sig om Ønsker.

„Da vi nu allerede engang ere ved at ønske," sagde hun, „saa ønsker jeg mig Sultanens Bager til Mand, jeg vilde da af Hjertenslyst spise mig mæt i det delikate Brød, som udelukkende bliver kaldet Sultansbrødet. Lad os see, om Eders Smag ogsaa er saa god som min."

„Og jeg" sagde den anden Søster, „kunde ønske at være Sultanens Mundkoks Kone; de fineste Retter, kunde jeg da faae, og da jeg er vis paa, at Sultansbrødet er almindeligt i hele Paladset, saa vilde der heller ikke mangle mig derpaa. Du seer, kjære Søster," tilføiede hun, henvendt til den Ældste, „at min Smag ikke staaer tilbage for din."

Den yngste Søster, som var overordentlig smuk og besad mere Ynde og Aand, end de to andre, tog nu Ordet:

„Hvad mig angaaer, saa er jeg ikke tilfreds med saa lidt; men jeg vil høiere tilveirs, og da jeg allerede skal ønske, saa vilde jeg ønske at være Sultanens Gemalinde. Jeg vilde skjænke ham en Prinds som paa den ene Side havde gyldne og paa den anden Side sølverne Lokker, og hvis Taarer, naar han græd, faldt ned som Perler af Øinene og hans røde Læber, saa ofte han loe, saae ud, som en blomstrende Rosenknop."

De tre Søskendes Ønsker, navnlig den Yngstes, forekom Sultanen saa usædvanlige, at han besluttede at opfylde dem.

Uden at lade Storvesiren mærke noget om sin Hensigt, befalede han ham vel at mærke sig Huset, for den næste Morgen at afhente alle tre Søskende, og bringe dem til ham.

Ved Fuldbyrdelsen af denne Befaling, lod Storvesiren de tre Søskende kun Tid til hurtig at klæde sig paa for at lade dem blive forestillede for Sultanen uden at sige dem andet end at Sultanen ønskede at see dem. Han bragte dem til Paladset, og efterat de vare forestillede Sultanen, spurgte denne:

„Erindrer I endnu de Ønsker, som I igaar Aftes udtalte, da I vare saa fornøiede? Skjul Intet for mig jeg vil vide dem!"

Denne uventede Adfærd af Sultanen, satte de tre Søskende i stor Forlegenhed. De sloge deres Øine ned, og den Rødme som udbredte sig over deres Ansigter, klædte navnlig den Yngste saa godt, at Sultanen ganske fandt Behag i hende.

Da de af Skam og Frygt, for ved deres Spøg, at have fornærmet Sultanen taug ganske stille, saa sagde

han, for at give dem Mod: „Vær ubekymrede; jeg har ikke ladet Eder komme for at ængste Eder og da mit Spørgsmaal ganske mod min Villie, har gjort det, men jeg alt veed, hvad Enhver af Eder ønsker, saa vil jeg hurtig gjøre Ende paa Eders Angst. Du," tilføiede han, „som har ønsket mig, til Gemal, skal endnu idag see dit Ønske gaae i Opfyldelse og I," vedblev han, idet han henvendte sig samtidig til de to ældre Søskende, „skulle ægte min Bager og min Livkok."

Saasnart Sultanen havde udtalt sin Villie, kastede den yngre Søster sig, som Exempel for de Ældre, ned for hans Fødder, for at bevidne ham sin Taknemlighed og sagde: „Herre, mit, deres Majestæt bekjendte Ønske, blev kun udtalt i Spøg og i Samtalens Løb; jeg fortjener jo ikke den Ære, som I viser mig og beder Eder om Undskyldning og Tilgivelse for min Dristighed."

Ogsaa de to andre Søskende vilde undskylde sig; men Sultanen afbrød dem med de Ord:

„Nei, Nei, det bliver derved, Eders Ønsker skulle blive opfyldte."

Brylluppperne blene nu ogsaa feirede den samme Dag, som Khosru-Schach havde bestemt det; men paa en meget forskjellig Maade. Medens den yngste Søsters blev ledsaget af al den Glands og de talrige Festligheder, som tilkommer en Sultan og Sultaninde af Persiens Formæling, saa bleve de to andre Søstres Brylupper, overeensstemmende, med en Koks og Bagers Stilling, feiret temmelig stille.

Begge følte ogsaa dybt Afstanden mellem deres Formæling og den yngre Søsters, og trods den uventede, deres Forhaabninger overstigende Opfyldelse af deres Ønsker, bleve de opfyldte af Misundelse, som ikke alene tilintetgjorde deres Glæde; men ogsaa forskaffede deres yngre Søster, Sultaninden, megen Vanvygelse, mange

Uheld og store Bekymringer; men da de strax maatte forberede sig til Brylluppet, blev der dem ingen Tid tilovers til at beklage sig for hinanden over den dem af Sultanen tilføiede Uret. Da de nogle Dage efter traf sammen i et offentlig Bad, begyndte den Ældste til den anden: „Naa hvad siger Du om vor yngre Søster? Er det ikke en fortryllende Sultaninde?"

„Jeg maae tilstaae," svarede den anden Søster, „at jeg ikke forstaaer, hvilken Ynde Sultänen har funden ved hende, til at lade sig saaledes forblænde. Hun er kun et Murmeldyr og Du veed, i hvilken Tilstand vi begge have seet hende. Kunde den Smule Ungdom, som hun har forud for os, bevæge Sultanen, til ikke hellere at kaste sit Øie paa Dig? Du vilde have været hans Kjærlighed værdig og han skulde have ladet Dig vederfares Retfærdighed og foretrukket Dig for hende."

Derpaa svarede den ældste Søster: „Lad mig kun blive udenfor Spillet; jeg havde slet Intet derimod, naar Sultanen havde valgt Dig; men at tage et Uhyre af Hæslighed, det er oprørende og jeg vil hævne mig derfor, hvor jeg kun kan.

Du er ikke mindre fornærmet end jeg; derfor lad os handle i Fælledsskab. Meddeel mig, hvad der kunde falde Dig ind for at krænke hende; jeg lover Dig, at gjøre det."

Efterat have sluttet dette ondskabsfulde Forbund kom de tvende Søstre oftere sammen og raadsloge om Midler til at forstyrre deres yngre Søsters Lykke, eller ganske at tilintetgjøre den; de udtænkte Alleslags; men fandt Udførelsen stedse besværlig og for vovelig.

Imidlertid besøgte de deres Søster meget ofte fra Tid til anden og fremhyklede med afskylig Forstillelse alle tænkelige Venskabsbeviser, for at overbevise hende

hvor glade de vare, at have en Søster i saa ophøiet en Stilling.

Fra hendes Side bleve de altid optaget med al den Agtelse og Velvillie, som de kunde vente af en Søster, hvis Hoved endnu ikke var fordreiet af den opnaaede Værdighed og som endnu elskede dem med den tidligere Hjertelighed.

Nogle Maaneder efter deres Formæling, følte Sultaninden sig paa gode Veie, Sultanen havde stor Glæde deraf, som først blev deelt af Paladset og snart af hele Hovedstaden.

De tvende Søstre ønskede hende tillykke og talte samtidig om, at hun behøvede en Fordemoder og bad hende ikke at tage andre end dem dertil. Sultaninden svarede dem forbindtlig, at Intet kunde være hende kjærere; men Valget afhang ikke af hende alene og hun maatte underkaste sig Sultanens Befalinger. „Undlad dog ikke," vedblev hun, „at bede Eders Mænd, om gjennem deres Venner, at bede Sultanen om denne Naade. Naar han da vil overlægge Sagen med mig, saa vær overbeviist om, at jeg ikke alene skal tilkjendegive ham min Glæde derfor; men ogsaa takke ham for det truine Valg." De tvende Sødskendes Mænd henvendte sig derpaa til deres Velyndere og Hoffolk og bad om deres Forbøn hos Sultanen og hjælpe de to Koner til den begjærede Ære.

De foredrog Sagen, saa eftertrykkelig for Sultanen, at han ved den første Leilighed sagde til Sultaninden, at han ansaae de tvende Sødskende for de meest passende Hjælperske ved hendes Barselseng, dog vilde han kun bestemme sig dertil, hvis hun vilde indvillige deri. Sultaninden følte sig meget smigret over sin Gemals forbindtlige Hensyn og svarede: „Herre, jeg var tilsinds, ganske at rette mig efter deres Majestæts Villie; men

da I har havt den Godhed, at tænke paa mine Søstre, saa takker jeg Eder for den dem skjænkede Tillid og skjuler ikke, at deres Bistand er mig kjærere end Fremmedes."

Sultan, Khosru-Schach udnævnte altsaa begge Sultanindens Søstre til hendes Jordemødre og fra nu af gik de Begge ud og ind i Paladset, overordentlig glade over endelig at have funden den længselsfuld ventede Leilighed til Udførelsen af deres slette Plan.

Tiden til Nedkomsten nærmede sig og Sultaninden blev lykkelig forløst med en Prinds, skjøn som Dagen. Hverken hans Skjønhed eller Ungdom formaaede at røre de følelsesløse Søstres Hjerter. De svøbte Barnet ind i et gammelt Linned og lagde det i en Kurv, som de overlod til Strømmen, som flød forbi Sultanens Vinduer. Derpaa bragte de en død ung Hund for Dagen og erklærede at Sultaninden var nedkommen med denne. Sultanen geraadede derover i Vrede, som kunde være bleven slem for hans Gemalinde, hvis ikke hans Storvezir havde forestillet ham, at hans Majestæt ikke uden Uretfærdighed for det Vidunderlige i Naturen kunde gjøre Sultaninden ansvarlig.

Kurven med den lille udsatte Prinds, svømmede imidlertid udenfor Omkredsen af Muren, som begrændsede Udsigten fra Sultanens Værelse og derefter videre gjennem Paladsets Have. Tilfældigviis gik Opsynsmanden i Haven, een af de første og meest agtede Embedsmænd, langs med Kanalen, saae den svømmende Kurv og befalede een i Nærheden beskjæftiget Arbeider, at hente Kurven iland og bringe ham den, for at kunde see, hvad der var i den. Arbeideren traf Kurven behændig iland med sin Hakke og bragte den til Opsynsmanden, som til sin store Overraskelse fandt et nyfødt Barn deri, hos hvilket man allerede kunde see

15.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Træk af stor Skjønhed. Omendskjøndt han havde været gift i lang Tid, var dog hans Ønsker om Efterkommere indtil nu bleven uopfyldt af Himlen. Han afbrød sin Spadseretour og tog Arbeideren tilligemed Kurven og Barnet til sin Bolig, som ogsaa var tilgjængelig fra Haven.

Der begav han sig strax til sin Kones Værelse og sagde til hende: „Kjære Kone, vi have ingen Børn; her sender Gud os Eet. Jeg anbefaler Dig det; skaf ham hurtig en Amme og behandel det, som det var vor egen Søn, hvorfor jeg nu anerkjender ham." Konen tog med Glæde imod Barnet og gjorde sig stor Fornøielse af at sørge for det. Opsynsmanden vilde ikke efterforske videre om Barnets Herkomst. „Jeg seer vel" sagde han til sig selv, „at det er kommet fra Sultaninens Gemakker; men det ligger mig ikke paa Sinde, at bekymre mig derom, hvad der foregaaer der, eller at opvække Uro der, hvor Fred er nødvendig."

Det næste Aar nedkom Sultaninden igjen med en Prinds; men de unaturlige Søstre havde ikke mere Barmhjertighed med ham, end med hans ældre Broder. De satte ham ligeledes i en Kurv ud paa Kanalen og forebragte Sultanen, at Sultaninden havde bragt en Kat til Verden. Tillykke for Barnet var Havens Opsynsmand igjen i Nærheden af Kanalen, lod ham fiske op og bringe til sin Kone, idet han bad hende, at optage denne ligesaa vel som den Første. Hun gjorde ogsaa dette, saavel af egen Drift, som ögsaa for at efterkomme sin Mands gode Hensigt.

Sultanen af Persien var imidlertid endnu mere nedtrykt over dette andet Misfoster, end over det Første. Hans Gemalinde vilde sikkert være kommet til at føle hans Vrede, saafremt Storveziren ikke ogsaa denne Gang havde formaaet ham til at dølge sin Vrede.

Sultaninden nedkom endelig for tredie Gang og dennegang med en Prindsesse. Hun havde samme Skjæbne som sine Brødre. De tvende Søstre, som ikke vilde ophøre med deres skjændige Færd, forinden Sultaninden idetmindste var forstødt, bortjaget og ydmyget, atte hendes Datter ud paa Kanalen, hvor hun kun undgik den visse Død ved Haveopsynsmandens Medlidenhed, som lod hende opdrage tilligemed Prindserne. De tvende Søstre føiede til deres Umenneskelighed ogsaa endnu Løgn og Bagtalelse; de foreviste nemlig et Stykke Træ og forsikkrede at Sultaninden var forløst dermed. Da Khosru-Schach erholdt Meddelelse om denne ny Ulykke, kunde han ikke mere holde sig.

„Denne for min Seng uværdige Qvinde vilde fylde mit Palads med Uhyre, naar jeg lod hende leve længere!" udraabte han; „nei, hun er selv et Uhyre og jeg vil befrie Verden for hende." Samtidig paalagde han Storvisiren Fuldbyrdelsen af Dødsdommen. Men denne og de tilstedeværende Hoffolk kastede sig for Sultanens Fødder, for at bede ham, at tilbagekalde Dommen. Storveziren sagde: „Herre deres Majestæt maa tillade mig at bemærke, at Loven om Dødsstraffen kun er for Forbrydelser. Men Sultanindens tre Fødsler ere ingen Forbrydelser. Hvad kan man give hende Skyld derfor? Det har allerede tidligere hændt et uhyre Antal Koner og hændes daglig; de ere desaarsag at beklage; men ikke strafværdige. Hun vil lide nok ved at føle Tabet af deres Majestæts Gunst, i sit øvrige Liv."

Sultanen af Persien gik i sig selv og da han indsaae Uretfærdigheden, at fordømme Sultaninden til Døden, for Misfostrenes Skyld, selv om de ogsaa vare sande, hvilket han antog, sagde derfor: „Velan da! hun maa leve; men dog paa een Betingelse, som hver

Dag vil gjøre hende Døden mere ønskelig. Man bygge hende ved Døren til Hovedmoscheen en Celle med stedse aabne Vinduer og indespærre hende deri, klædt i en meget grov Klædning og enhver Muselmand som gaaer til Bøn i Moscheen skal i Forbigaaende spytte hende i Ansigtet. Den som undlader det, er hjemfalden til samme Straf og for at varetage min Befaling, skal du, Vezir ansætte Vogtere derved." Sultanen havde udtalt Dommen i en saadan Tone, at den lukkede Munden paa Storveziren. Det blev derfor fuldbragt, til stor Tilfredshed for de to misundelige Søstre. — Cellen blev bygget og den virkelig ynkværdige Sultaninde indespærret, saasnart Følgerne af hendes Nedkomst var overstaaede, og smædelig givet til Priis for hele Folkets Haan og Spot. — Hun bar denne ufortjente Mishandling med en Standhaftighed, som vakte baade Beundring og Medlidenhed hos Alle, der dømte rigtigere end Pøbelen.

Imidlertid bleve begge Prindserne og deres Søster pleiede og opdragede med faderlig og moderlig Kjærlighed af Havens Opsynsmand og hans Kone og denne Kjælighed tiltog da de bleve ældre. — Det Udtryk af Høihed hos disse Børn og hovedsagelig Prindsessens Skjønhed, som daglig udviklede sig mere, deres Lærvillighed, deres gode Tilbøieligheder og Noget, kun Prindser og Prindsesser Eiendommeligt, kort sagt, Alt formerede den af dem opvakte Deeltagelse.

For at kjende Forskjæl paa de to Prindser efter deres Alder, kaldte de, efter gamle Konger i Persien, den ældre for Bahmann og den yngste for Parvis. — Prindsessen kaldte de Parisade, ligeledes et Navn, som flere af Rigets Dronninger og Prindsesser havde baaret.

Saasnart begge Prindserne vare gamle nok, gav Havens Opsynsmand dem en Lærer i Læsning og Skriv-

ning, og deres ved Undervisningen tilstedeværende Søster, udviste, endskjøndt hun var yngre end sine Brødre, saa stor Lyst ttl at tage Deel deri, at den derover fornøiede Opsynsmand over Haven, lod hende undervise af den samme Lærer. — Livlig og begavet gjorde Kappelysten hende snart ligesaa dygtig som Prindserne. Senere havde Brødrene og Søstrene samme Lærer i skjønne Kunster, i Geographi, Poesie, Historie og i de øvrige Videnskaber, og da Intet faldt dem svært, gjorde de saa vidunderlige Fremskridt deri, at deres Lærere forbausedes og snart aabent tilstode, at de hurtigt vilde blive overtrufne af deres Elever, naar disse saaledes vedbleve. — I Hviletimerne lærte Prindsessen ogsaa at synge og at spille flere Instrumenter. Da Prindserne begyndte med Ridning, vilde hun heller ikke staa tilbage heri. — Hun deelte altsaa ligeledes disse Øvelser med dem, saa at hun kunde ligesaa færdigt ride, skyde med Bue, og kaste med Kastespyd og overgik endog ofte Prindserne i Løben. — Deres Pleiefader følte den høieste Glæde, da han saae sine Pleiebørn saa uddannede i alle Aands- og Legemsfuldkommenheder og de, ved deres Opdragelse anvendte Bekostninger, langt over hans Forventning belønnede, derfor gjorde han for deres Skyld, en endnu betydeligere Udgift. — Hidindtil havde han nemlig været tilfreds med sin Bolig i Paladsets Have, uden at have noget Landsted, men nu kjøbte han et med vidtløftige Agerjorder, Eng og Skov i Nærheden af Staden. — Da han imidlertid hverken fandt Huset smukt eller bequemt nok, lod han det rive ned og sparede Intet for at gjøre det til det pragtfuldeste i Omegnen. — Han gik daglig derhen for ved sin Nærværelse at anspore den Mængde Arbeidere som vare beskjæftigede derved til Iil, og saasnart der var en Bolig færdig for ham deri, opholdt han sig der flere Dage efter hinanden,

saavidt hans Forretninger og Embedspligter tillode det. Ved hans Paaskyndelse kom Huset ogsaa snart istand og medens det blev forsynet med det kostbareste Indbo, passende til Bygningens Pragt, lod han Haven anlægge efter en af ham selv udkastet Plan, og i en Stiil, som var sædvanlig hos Fornemme i Persien. — Der blev tilsøiet en vidtloftig Park, omgivet af en dygtig Muur og besat med alle Slags Vildt, for at Prindserne og Prindsessen efter Behag kunde underholde sig med Jagten. Saasnart Landstedet var heelt fuldendt og indrettet, kastede Havens Opsynsmand sig for Sultanens Fødder, og bad, i Henhold til hans lange Tjeneste og hans høie Alder, om at turde nedlægge sit Embede i hans Majestæts Hænder og trække sig tilbage. — Sultanen tilstod ham denne Gunst saa meget hellere, som han var tilfreds med hans lange Tjeneste, saavel under hans Faders Regering som efterat han selv havde besteget Thronen. Tillige spurgte han ham om, hvormed han kunde belønne ham.

„Herre," svarede Havens Opsynsmand, jeg er saaledes bleven overøst med Velgjerninger af deres Majestæt og af Sultanen, Eders Fader, lyksalig Erindring, at der kun endnu bliver mig det Ønske tilbage, at døe i æresuld Besiddelse af Eders Gunst."

Han tog Afsked fra Sultan Khosru-Schach og flyttede derpaa, med begge Prindserne Bahman og Parvis og Prindsesse Parisade, i det nye Landsted; hans Kone var allerede død for flere Aar tilbage. — Han havde imidlertid neppe boet fem eller sex Maaneder der, da han blev overrasket af en saa pludselig Død, at han ikke kunde sige sine Pleiebørn et eneste Ord om deres egentlige Herkomst, hvilket han rigtignok havde foresat sig, paa det at de maatte fortsætte den hidtil førte Levemaade passende til deres Stand, deres Opdragelse og

Tilbøieligheder. — Da nu de to Prindser og Prindsessen ikke vidste andet end at Havens Opsynsmand var deres Fader, sørgede de ogsaa over ham som saadan, opfyldte mod den Afdøde alle barnlige Kjærligheds- og Taknemlighedspligter — Tilfreds med den af ham efterladte Formue, vedbleve de at leve sammen i Enighed som hidtil, uden at føle Ærgjerrighed, efter at vise sig ved Hoffet og tragte efter de første Embeder og Værdigheder hvilke de let kunde have erholdt.

Da Prindserne en Dag vare paa Jagt og deres Søster var alene hjemme, kom en from, meget gammel Kone ved Døren og bad om at blive indladt, for at forrette Bøn, hvortil det netop var Tid. Paa Tjenerens Spørgsmaal desangaaende, befalede Prindsessen at indlade hende og høre hende i Bønsalen, hvormed Opsynsmanden i Sultanens Have, havde forsynet Landstedet, fordi der ingen Moskee var i Nærheden. Tillige beordrede hun, at den fromme Kone, efter endt Bøn, skulde vises Huset og Haven og derpaa føres til hende. — Dette skete ogsaa Altsammen, og den Gamle mynstrede og beundrede Alt med sagkyndige Blikke, og Ord. — Endelig blev hun bragt til Prindsessen, som ventede hende i en stor Sal, som langt overtraf Alt hvad hun havde beundret i de øvrige Værelser, i Skjønhed, Properhed og Kostbarhed. — Da den fromme Kone traadte herind, sagde Prindsessen:

„Min gode Mo'er, kom nærmere og sæt Eder hos mig. Jeg glæder mig ret meget over den gunstige Leilighed, nogle Øieblikke at kunde nyde det gode Exempel og den andægtige Underholdning af en Kone som Eder, der ganske har hengivet sig til Gud og som alle og Enhver, naar de vare viise, skulde efterligne."

Den Gamle vilde kun tage Plads paa Kanten af Sophaen, hvilket Prindsessen imidlertid ikke tillod. Hun

reiſte ſig, tog hende ved Haanden og nødede hende til at ſætte ſig paa Æresplads ſen ved ſin Side. Konen var taknemmelig for denne Høflighed og yttrede: „Ædle Dame, en ſaa ærefuld Behandling tilkommer ikke mig og jeg adlyder kun, fordi I befaler det og har at byde i Eders Huus.“ Efterat hun havde ſat ſig og en Samtale var begyndt, ſtillede en af Prindſeſſens Fruer et lavt, med Perlemoer og Ibenholdt indlagt Bord hen foran Begge, hvorpaa ſtod en Porcellainſkaal med Kager og flere Tallerkener med Frugter og ſyltede Sager. Prindſeſſen tog en Kage og rakte den Gamle den med de Ord: „der gode Mo'er, ſpiis. og vælg Eder af diſſe Frugter efter Behag; I maa trænge til Spiſe efter den hertil tilbagelagde Vei.“ Den Gamle ſvarede: „Jeg er ikke vant til ſaa delicate Ting og blot for ikke at tilbage-viſe, hvad Gud, ved Eders frigivende Haand byder mig, vil jeg nyde deraf.“

Imedens hun derpaa ſpiſte og Prindſeſſen op-muntrede hende dertil ved hendes Exempel, rettede denne forſkjellige Spørgsmaal til hende angaaende hendes Andagtsøvelſer og Leveviis, hvorpaa hun gav beſtedne Svar. Endelig vilde hun ogſaa vide hvad den Gamle ſyntes om Huſet, ſom hun havde ſeet og om hun fandt det efter hendes Smag. Den fromme Kone ſvarede: „Man maatte have en meget daarlig Smag for at udſætte noget derpaa. Det er ſmukt, venligt, pragt-fuldt meubleret, meget henſigtsmæssigt indrettet og kunde ikke være bedre udſmykket, dertil ligger det i en yndig Egn og man kan ikke tænke ſig nogen Have, ſom tilbyder flere Fornøielſer, end den ſom befinder ſig derved. Hvis I imidlertid tillader mig at tale uden Tilbageholdenhed, ſaa maa jeg ſige Eder, at Huſet vilde være ganſke uforligneligt, naar man der fandt tre Ting, ſom det efter min Mening mangler.“

„Og hvilke ere disse?“ spurgte Prindsessen. „Nævn mig dem, jeg besværger Eder derom i Guds Navn og vil Intet spare, for, om muligt, at forskaffe mig dem.“

„Det Første,“ begyndte igjen den Gamle, „er den talende Fugl, hvilken hedder Bylbylhesar (de tusinde Nattergaler) og som har den Egenskab, at kunde lokke alle Omegnens Sangfugle til sig, saa at de komme til, for at istemme dens Sang. Den anden, er det syngende Træ, hvis Blade ere ligesaamange Struber, hvilke med mangfoldige Stemmer, gjøre en uophørlig, harmonisk Concert. Den tredie endelig, er det guldgule Vand, af hvilket een Draabe, som gydes i et, i en Have dertil indrettet Basin, svulmer saaledes op, at den fylder dette og derpaa vedvarende stiger ivveiret i Midten, som en Søile af Vandstraaler og igjen falder ned, uden at Bassinet derfor kommer til at løbe over.“

„Ak, min gode Mo'er,“ udraabte Prindsessen, „hvor taknemmelig er jeg Eder for Kundskaben om disse Ting? de ere ganske Overordentlige og jeg har aldrig hørt om noget Lignende i Verden. Da jeg imidlertid har gyldig Grund til at antage, at Stedet hvor disse befinder sig ikke er Eder ubekjendt, saa venter jeg, at I vil være saa god at underrette mig derom.“ For at tilfredsstille Prindsessen, svarede den Gamle: „Min Frøken, jeg vilde gjøre mig uværdig til den gjæstfrie Optagelse, som jeg har funden hos Eder, naar jeg ikke vilde tilfredsstille Eders Nysgjerrighed i denne Henseende. Jeg har altsaa den Ære at sige Eder, at de tre omtalte Gjenstande, befinder sig paa et og samme Sted ved dette Riges Grændse, ad Indien til. Veien derhen, gaaer forbi Eders Huus. Den, som I sender derefter, behøver kun at følge denne i tyve Dage og derpaa spørge efter den talende Fugl, det syngende Træ

og det guldgule Vand. Den første Bedste, som han henvender sig til, vil give ham den ønskede Besked." Dermed stod hun op, tog Afsked og fortsatte sin Vei.

Prindsessen var saa meget beskjæftiget med at mærke sig den fromme Gamles Oplysninger angaaende den talende Fugl, det syngende Træ og det guldgule Vand, at hun først bemærkede dennes Bortfjernelse, da hun vilde udspørge hende endnu mere derom. De modtagne Oplysninger forekom hende nemlig ikke tilstrækkelige, for at være sikker paa et gunstigt Resultat ved en Reise efter disse Ting. Imidlertid vilde hun ikke lade Konen kalde tilbage og gjorde sig derfor al mulig Umage, for ikke at glemme Noget af det som hun havde hørt af hende. Da hun troede at have indprøget sig Alt fast, gjorde hun sig det til en sand Fornøielse, at tænke paa den Glæde, som Besiddelsen af saa vidunderlige Ting vilde foraarsage hende; kun gjorde Vanskeligheden ved at erholde disse, og Frygten for at det skulde mislykkes, hende megen Uro. — Hun var endnu fordybet i disse Tanker, da hendes Brødre vendte tilbage fra Jagten. Istedetfor, som sædvanlig, at finde Prindsessen munter og glad, bemærkede de til deres Forbauselse et eftertænksomt ligesom bedrøvet Væsen hos hende, saa at hun ikke engang saae op for at tilkjendegive at hun havde bemærket deres Ankomst. Prinds Bahman udbrød derfor: „Kjære Søster, hvad er der da bleven af din hidtil uadskillelige Munterhed? Er der tilstødt Dig en Ulykke? har Du havt een eller anden Aarsag til Fortrydelse? Siig os det, for at vi kunne tage den skyldige Deel deri, eller hævne det, hvis Nogen har været saa forvoven at krænke Dig ved Tilsidesættelse af den Dig tilkommende Agtelse."

Parisade forblev nogen Tid taus, men endelig hævede hun sine Blikke og saae paa sine Brødre,

slog imidlertid straz igjen Øinene ned, efterat hun havde sagt dem, at det Intet var. Prinds Bahman vedblev desuagtet:

„Kjære Søster, Du skjuler os Sandheden; det maae vel være Noget, og endog Noget af Betydning. — For Intet kan der umuligt være foregaaet en saadan Forandring med Dig, under vor korte Fraværelse, som vi bemærkede hos Dig. Du vil ikke tage os det ilde op, naar vi ikke ere fornøiede med et saa lidet tilfredsstillende Svar. — Skjul derfor ikke for os hvad det er naar vi ikke skulle tro, at Du opgiver det Venskab, og den faste og uafbrudte Eendrægt, som har fundet Sted imellem os, fra vor tidligste Ungdom til idag."

Det var langtfra at Prindsessen vilde bryde med sine Brødre og vilde ikke lade dem være i den Tro, hvorfor hun gjenmælede:

„Da jeg sagde Eder, at det var Intet som bekymrede mig, saa meente jeg kun dette med Hensyn til Eder og ikke til mig, og fordi I, berørende vort Venskab og Eendrægtighed, trænger ind paa mig saa vil jeg sige Eder, hvad det er. I, saavelsom jeg, have hidindtil anseet dette, af vor afdøde Fader byggede Huus, for at være fuldkomment i enhver Henseende; men idag har jeg erfaret, at der mangler tre Ting derved, som vilde hæve det over alle Landsteder i Verden. Disse ere: den talende Fugl, det syngende Træ og det guldgule Vand."

Efterat hun havde forklaret dem, hvori disse Tings Fortræffelighed bestod, vedblev hun: „En from, gammel Kone, har gjort mig opmærksom derpaa og betegnet mig Stedet hvor de ere, saavelsom Veien derhen. Maaskee forekommer disse Ting Eder ikke meget nødvendige til at gjøre vor Huus fuldkomment. Anseе det som I behager; jeg maae derimod tilstaae, at de forekomme

mig aldeles nødvendige dertil og at jeg ikke vil hvile førend jeg seer dem deri, hvad I endog maae tænke desangaaende, beder jeg Eder i ethvert Fald om Eders gode Raad, hvem jeg vel kunde udsende til deres Erobring.

„Kjære Søster," svarede Prinds Bahmann, „hvad der ligger Dig paa Hjertet, vil stedse gaae os ligesaa nær. Det saa ivrige Ønske, efter de omhandlede Gjenstande, er tilstrækkeligt for at forpligte os til at tage samme Deel deri; men ogsaa afseet derfra, føle vi os af os selv ansporet dertil, thi vistnok tænker min Broder som jeg, og vi maae vove Alt, for, som Du udtrykker Dig, at gjøre denne Erobring. Vigtigheden og det Sælsomme ved Sagen fortjener i Virkeligheden dette Navn, og jeg paatager mig samme. — Betegn mig blot Stedet og Veien, som jeg maa tage, og jeg skal allerede imorgen drage afsted derefter." — „Kjære Broder," udbrod Prinds Parwis, „det er ikke raadeligt, at Du, som Overhoved og Støtte for vor Familie, er saa længe fraværende; jeg beder derfor min Søster at forene sig med mig, for at bevæge Dig til at opgive Din Plan og overlade mig et Foretagende, som jeg vil udføre ligesaagodt som Du."

„Min Broder," svarede Prinds Bahmann, „jeg betvivler slet ikke Din gode Villie, og at Du vil udrette Sagen ligesaagodt som jeg; men min Beslutning er engang fattet, selv at drage ud derefter. Du bliver hos vor Søster, hvilken jeg ikke behøver først at anbefale Dig." — Han tilbragte derpaa den øvrige Deel af Dagen, deels med Forberedelser til Reisen, deels med at lade sin Søster nøie gjentage den fromme Gamles Oplysninger, for ikke at forvilde sig, og næste Morgen, ganske tidlig, steg Prinds Bahmann til Hest. Parwis og Parisade vilde være tilstede ved hans Afreise, de om-

armede ham og ønskede ham en lykkelig Reise. Derved faldt imidlertid Prindsessen noget ind, hvorpaa hun hidindtil ikke havde tænkt. „Endnu et, min Broder," sagde hun; „jeg tænkte ikke paa de Uheld, som man er udsat for paa Reiser. Hvo veed, om jeg nogensinde faaer Dig at see igjen? O, jeg besværger Dig, stig igjen af, og opgiv denne Reise. Hellere vil jeg undvære den talende Fugl, det syngende Træ og det guldgule Vand, end lobe Fare for at miste Dig for bestandig."

„Kjære Søster," svarede Prinds Bahman, smilende over hendes pludselige Ængstelighed, „jeg har fattet min Beslutning, og var dette endnu ikke skeet, saa vilde jeg nu fatte den, Du vil tillade, at jeg udfører den. — De Uheld, hvorom Du taler, møder kun de Ulykkelige. — Rigtignok kan jeg høre til disse; men jeg kan ogsaa være en af de Lykkelige, hvis Antal er langt større end de Ulykkeliges. Da Tildragelserne imidlertid ikke lade sig bestemme forud, og jeg kan gaae tilgrunde ved mit Foretagende, saa er Alt, hvad jeg formaaer at gjøre, at lade Dig beholde denne Kniv." Dermed trak Prindsen en Kniv frem og overrakte den, siddende i Skeden, til sin Søster, med de Ord: „Gjør Dig fra Tid til anden den Uleilighed, at trække den ud af Skeden; saa længe den vedbliver at være blank, som nu, er det Tegn paa, at jeg endnu lever; men hvis der dryppер Blod af, saa vær overbeviist om at jeg er død, og bed for mig."

Prindsessen kunde ikke opnaae mere hos sin Broder. Prindsen sagde hende og Parvis for sidste Gang Farvel og bortfjernede sig vel bereden og udrustet. Han drog i snorlige Linier igjennem Persien, og fik den tyvende Dag Die paa en hæslig Olding ved Veien, som sad under et Træ i Nærheden af en Hytte, hvilken i daarligt Veir tjente ham som Ly. Hans Dienbryn,

der ligesom Haar og Skjæg vare sneehvide, naaede ham til Næsespidsen; Overskjægget tildækkede ham Munden og Skjæg og Haar hang ham næsten ned paa Fødderne. Neglene paa Hænder og Fødder havde en overordentlig Længde; en Slags flad Hat i Form af en Parasol bedækkede hans Hoved, og istedetfor Klædningstykker, var han omhyllet af en Matte. Denne Olding var en Dervisch, der for mange Aar siden havde trukket sig tilbage fra Verden og forsømte sit Legeme for ganske at hengive sig til Gud, saa at han tilsidst fik det omtalte Udseende.

Prindsen havde fra den tidlige Morgen seet sig opmærksom om efter Nogen, hos hvem han kunde erkyndige sig efter sin Reises Maal. Han standsede derfor ved Dervischen, som var den første han mødte, og steeg af for at efterkomme, hvad den fromme Gamle havde betegnet Prindsesse Parisade. — Førende sin Hest ved Tøilen, nærmede han sig Oldingen og hilsede ham. „Gode Fader," sagde han, „Gud forlænge Eders Dage og tilstaae Eder alle Eders Ønsker!"

Dervischen gjengjældte Prindsens Hilsen, men saa utydeligt, at han ikke kunde forstaa et Ord deraf. — Da Prindsen saae at Overskjægget som tildækkede Dervischens Mund, var Skyld deri, og han ikke vilde fortsætte sin Vei uden at have erholdt de nødvendige Oplysninger, saa tog han en Sax, som han havde hos sig, bandt sin Hest ved et Træ og begyndte: „Gode Dervisch, jeg maa tale med Eder; men Eders Overskjæg forhindrer mig i at forstaae et eneste Ord. Jeg beder Eder derfor om at tillade, at jeg klipper dette, tilligemed Eders Øienbryn, hvilke vanfirer Eder og gjør Eder mere liig en Bjørn end et Menneske." — Dervischen modsatte sig ikke dette, og da det var skeet, bemærkede Bahman, at Dervischen saae meget muntrere

og mindre gammel ud, end han virkelig var, og sagde til ham: „Gode Dervisch, naar jeg havde et Speil, saa vilde jeg vise Eder, hvor forynget I seer ud. Nu er I et Menneske, men forhen vidste Ingen hvad I var."

Prindsens Smigrerier foranledigede Dervischen til at smile og til at give følgende høflige Svar: „Herre, hvo I ogsaa er, jeg er Eder uendelig forbunden for Eders venlige Bistand og beredt til, ved Alt hvad der staaer i min Magt, at vise mig taknemmelig derfor. I er ikke steget af uden at Noget har foranlediget Eder dertil. Gjør mig bekjendt med Eders Anliggende; maaskee kan jeg tilfredsstille Eder."

„Gode Dervisch," sagde Prindsen, „jeg kommer langveis fra og søger den talende Fugl, det syngende Træ og det guldgule Vand. Som jeg veed, befinder disse tre Gjenstande sig her i Nærheden; men jeg er kun ikke nøie bekjendt med Stedet. Hvis I veed det, saa besværger jeg Eder, at vise mig Veien derhen, for at jeg ikke skal forvilde mig, og Frugten af min lange Reise saaledes skal gaae tabt for mig." — Prindsen bemærkede i Løbet af hans Tale, at Dervischen slog Øinene ned, antagende en stedse alvorligere Mine, og istedetfor at svare, blev siddende taus. Derfor udbrød han paany: „Gode Fader, I synes ikke at have forstaaet mig. Siig mig, om I veed, hvad jeg vilde have Underretning om hos Eder, eller ikke, for at jeg ikke skal spilde min Tid, men erkyndige mig andre Steder."

Dervischen brød nu endelig sin Taushed og svarede: „Herre, jeg kjender den Vei, som I ønsker at vide af mig; men den Interesse som jeg følte for Eder, strax da jeg saae Eder, og som Eders Tjenstvillighed imod mig endnu har formeret, gjor mig tvi-

lende, om jeg skal give Eder den ønskede Oplysning eller ikke."

„Hvad kan forhindre Eder deri?" gjenmælede Prindsen, „og hvilken Besværlighed finder I derved?"

„Det vil jeg sige Eder," svarede Dervischen, „det skeer, fordi I udsætter Eder for en større Fare, end I kan tro. En Mængde andre Herrer, hvilke ikke besidde mindre Forvovenhed og Mod, end I nu kan have, ere komne her forbi og have spurgt mig om det samme som I. Efterat jeg havde gjort Alt for at bevæge dem til at vende om, og de ikke vilde tro mig, gav jeg endelig efter for deres Paatrængenhed og viste dem, imod min Villie Veien. Jeg kan imidlertid forsikkre Eder, at de Alle gik til Grunde ved deres Foretagende, og jeg saae ikke en Eneste vende tilbage. Naar I, i ringeste Maade har Eders Liv kjært og vil følge mit Raad, saa gaae ikke videre, men drag hjem igjen."

Prindsen var ikkedestomindre urokkelig i sin Beslutning. „Jeg troer gjerne," svarede han Dervischen, „at Eders Raad er oprigtig, og jeg er Eder meget forbunden for dette Beviis paa Eders Venskab; men hvor stor den af Eder omtalte Fare ogsaa monne være, saa kan Intet forandre min Beslutning. Hvis Nogen angriber mig, saa har jeg gode Vaaben og han vil hverken være tapprere eller modigere end jeg."

„Og naar de, som angribe Eder," fortsatte Dervischen, „thi der er flere, ikke lader sig see, hvorledes vil I forsvare Eder imod usynlige Fjender?" — Hvad I endogsaa siger, svarede Prindsen, „saa vil I ikke faae mig overtalt til at handle imod min Pligt. Da I kjender den omtalte Vei, saa besværger jeg Eder endnu engang at være saa god, at vise mig den."

Da Dervischen saae, at ingen Forestillinger kunde bevæge Prindsen til at forandre sin Beslutning, at fort-

sætte sin Reise, saa tog han en Kugle ud af en Sæk ved Siden af sig, og rakte Prindsen den med de Ord: „Da jeg ikke kan bevæge Eder til at benytte mit Raad, saa tag denne Kugle og kast den hen for Eder, saasnart I igjen er til Hest, og følg den til Foden af et Bjerg, hvor den vil blive liggende. Stiig derpaa af og lad Eders Hest staae med Tøilen paa Halsen, hvor den vil blive paa det samme Sted til Eders Tilbagekomst. Idet I stiger op af Bjerget, vil I faae Øie paa en stor Mængde tykke, sorte Steen, tilhøire og venstre, og fra alle Sider vil forvirrede Stemmer larmende tilraabe Eder spottende Skjældsord i tusindviis, for at gjøre Eder bange og forhindre at I naaer Toppen; men tag Eder vel iagt for at forskrækkes og see Eder paa ingen Maade om. Øieblikkelig vilde I ogsaa blive forvandlet til en saadan sort Steen, hvilke forhen vare ligesaamange saadanne Herrer som I, men hvis Foretagender mislykkedes, som jeg sagde Eder. Naar I undgaaer den Fare, som jeg kun svagt skildrede og naaer Bjergets Top, saa vil I der finde et Buur hvori den søgte Fugl er. Da den kan tale, saa behøver I kun at spørge dem efter det syngende Træ og det guldgule Vand og den vil give Eder Oplysning om begge Dele. Jeg har intet Videre at sige Eder — det er, hvad I maae gjøre og lade; men I gjorde klogere i at følge mit Raad og ikke sætte Eders Liv paa Spil. Endnu engang, betænk, da det endnu er Tid, at dette Tab er uerstatteligt og afhængigt af en Betingelse, hvilken man endog kan overtræde af Uagtsomhed."

„Eders Raad, som I nylig gjentog for mig, kan jeg ikke følge", svarede Prindsen, efterat have modtaget Kuglen, „omendskjøndt jeg er Eder forbunden derfor; men jeg vil søge at efterkomme Eders Forskrift, ikke at see mig om ved Opstigningen, og haaber, at I snart

vil see mig vende tilbage med det søgte Bytte, for endnu at takke Eder mere".

Efter disse Ord, hvorpaa Dervischen ikke svarede videre, end at han med Glæde vilde gjensee ham og at han ønskede at dette maatte skee snart, — steg han igjen til Hest, tog Afsked fra Dervischen med et dybt Buk og kastede Kuglen hen for sig. Denne trillede afsted, næsten med samme Hurtighed, som han havde kastet den, saa han maatte spore sin Hest, for at kunne følge den og ikke tabe den af Syne. Den blev endelig liggende ved Foden af Bjerget, som Dervischen havde sagt ham. Han steg nu af og hans Hest rørte sig ikke af Stedet, selv da han havde lagt den Tøilen paa Halsen. Da han havde beseet Bjerget og bemærket de sorte Stene derpaa, begyndte han at bestige det, og han havde endnu ikke gjort fire Skridt, da Stemmerne, som Dervischen havde omtalt, lode sig høre, uden at han saae Nogen. Nogle raabte: „Hvad vil denne Gjæk? Lad ham ikke komme videre." — Andre: „Hold ham an, grib og dræb ham!" — Atter Andre skrege endelig med Tordenstemmer: „Stop den Tyv, den Morder!" — Derimod sagde Andre i spottende Tone: „Nei, gjør ham intet Ondt, lad den Grønskolling gaae; sandelig, for ham alene er Buret og Fuglen opbevaret!"

Desuagtet steg Prindsen en Tid langtfra modigt opad, idet han dog selv indgjød sig Mod; men Stemmerne lode sig nu høre dobbelt høit og forvirrede og saa nær ved ham, baade foran og bagved, at han blev betagen af Angst. Hans Knæ begyndte at ryste, han blev svimmel, og da han følte at Kræfterne forlode ham, glemte han Dervischens Formaning, og vendte sig om for at redde sig ved igjen at stige ned. Men øieblikkelig blev han forvandlet til en sort Steen, hvilket ligeledes var skeet med

saa mange Andre førend ham, af samme Aarsag. Det samme vederfoer hans Hest.

Siden Prinds Bahmans Afreise havde hans Søster stedse baaren den hende overgivne Kniv i Bæltet og flere Gange daglig trukket den ud af Skeden og beseet den. Det trøstede hende, at overbevise sig om hendes Broders Velbefindende og at tale med Prinds Perwis derom, hvilken ogsaa undertiden erkyndigede sig desangaaende.

Ogsaa paa den skjæbnesvangre Dag, da Prinds Bahman blev forvandlet til Steen, og hans Broder og Søster, som sædvanlig om Aftenen underholdt sig om ham, sagde Perwis: „Vær saa god at see efter din Kniv, for at vi kunne see hvorledes det gaaer ham."

Prindsessen trak Kniven ud, men idet hun betragtede den, bemærkede hun Bloddraaber paa Spidsen. Greben af Smerte og Rædsel, kastede Parisade Kniven fra sig og raabte: „Ak! elskede Broder, jeg har altsaa mistet Dig, — ved min egen Skyld mistet Dig for bestandig! Jeg Ulykkelige vil aldrig mere faae Dig at see! Hvorfor omtalte jeg den talende Fugl, det syngende Træ og det guldgule Vand til Dig, eller meget mere, hvorfor bekymrede jeg mig om, hvad enten den Gamle fandt vores Huus smukt eller hæsligt, fuldkomment eller ufuldkomment? Gud give at hun aldrig havde betraadt det! O Du Hyklerinde, Du Bedragerinde? maatte Du gjengjælde din Opdagelse her, saaledes? Hvorfor fortalte Du mig om en Fugl, et Træ og et Vand, som, endskjøndt disse Gjenstande kun ere tilstede i Indbildningen, hvilket en elsket Broders ulykkelige Ende har lært mig, dog endnu stedse, ved Dit Tryllerie, krydse mit Hoved."

Prinds Perwis var ikke mindre bedrøvet over hans

Broders Død end Prindsessen, men han lod ikke Tiden gaae tabt med unyttige Klager. Og da hans Søsters smertelige Ytringer havde tilkjendegivet ham, at hun endnu følte en brændende Attraa efter Besiddelsen af den talende Fugl, det syngende Træ og det guldgule Vand, saa afbrød han hende med de Ord: „Kjære Søster, vi sørge forgjæves over vores Broder Bahman, vore Klager og Smerter kan ikke gjengive ham Livet. Det var saaledes Guds Villie og vi maae ære hans Tilskikkelse uden at søge at gjennemskue den. Hvorfor vil Du nu tvivle om den fromme Gamles Ord, da Du hidindtil troede saa fast derpaa? Troer Du at hun havde omtalt disse tre Ting for Dig, naar de slet ikke existerede, og at hun havde opfunden disse blot for at skuffe Dig, da Du ikke i ringeste Maaade har givet hende Aarsag dertil, men tvertimod har optaget hende æresuldt og venligt? Hellere ville vi antage, at vor Broder selv har forskyldt sin Død, eller at et eller andet Uheld, som vi ikke kunne tænke os, har foraarsaget den. Dette tør altsaa ikke være nogen Hindring for fremdeles at forfølge vort Formaal. Jeg vilde allerede fra Begyndelsen have foretaget denne Reise istedetfor ham, og da hans Exempel ikke kan afskrække mig, vil jeg nu gjøre den, og bryde op imorgen den Dag."

Prindsessen gjorde Alt for at bringe Prindsen paa andre Tanker, og besvor ham, ikke at udsætte hende for Tabet af to Brødre istedetfor een; men trods alle Foreskillinger som hun gjorde ham, forblev han ubevægelig. Forinden hans Afreise gav han hende endnu en Rosenkrands med hundrede Perler, ved hvilken hun ligeledes skulde faae Kundskab om hans Foretagendes Gang, som om hendes ældste Broders Skjæbne, ved den efterladte Kniv.

„Bed ved denne Rosenkrands for mig, i min Fravæ-

relse," sagde han; og blive Perlerne ubevægelige og som kjædet til hinanden, saa er dette et Tegn, at en lignende Skjæbne, som min Broders, har truffet mig; vi ville imidlertid haabe, at dette ikke skeer, men meget mere at jeg er saa lykkelig at gjensee Dig til vor gjensidige Tilfredshed."

Prinds Perwis brød altsaa op, og paa den tyvende Dag, traf han den samme Dervisch paa samme Sted, hvor hans Broder havde truffet ham. — Han nærmede sig til ham, hilsede og bad om Oplysning, hvor den talende Fugl, det syngende Træ og det guldgule Vand befandt sig. — Dervischen fremhævede de samme Besværligheder og Modforestillinger som ved Prinds Bahman, ja underrettede ham endog om, at for kort Tid siden, en ung Ridder, som lignede ham meget, ligeledes havde spurgt ham derom og ved sin Paatrængenhed havde bevæget ham til, at give ham disse, hvorved han kunde finde Veien derhen, og gjøre ham bekjendt med, hvorledes han skulde forholde sig, for at opnaae sit Formaal. — Han var imidlertid desuagtet ikke vendt tilbage, saa at den samme Skjæbne utvivlsomt havde truffet ham, ligesom hans Forgjængere.

„Gode Dervisch," udbrød Prindsen, „det har været min ældre Broder og jeg veed bestemt at han er død. Hvorledes han imidlertid omkom, er mig ubekjendt."

„Han blev forvandlet til en sort Steen," svarede Dervischen, „ligesom de Øvrige om hvilke jeg forhen talte, og I har det samme ivente, naar I ikke nøiagtigere end han, følger de gode Raad som jeg gav ham, ifald I nemlig er urokkelig i Eders Beslutning, hvilken jeg endnu engang raader Eder til at opgive."

„Dervisch," udbrød Prindsen, „jeg kan ikke noksom bevidne Eder min Taknemlighed for Eders Omsorg for mit Livs Bevarelse, endskjøndt jeg er Eder aldeles ube-

kjendt og intet har gjort for at fortjene Eders Velvillie. Jeg har imidlertid modent overlagt min Beslutning og bliver derved. Derfor beder jeg Eder at vise mig den samme Tjenstagtighed som min Broder. Maaskee er jeg lykkeligere end han, i Efterfølgelsen af Eders gode Forskrifter."

„Da jeg ikke kan bringe Eder fra Eders Forehavende," sagde Dervischen, „saa vilde jeg, naar min høie Alder ikke forhindrede det, staa op, for at give Eder den Kugle der, som skal tjene Eder som Fører."

Prindsen steeg øieblikkelig af og traadte tæt hen til Oldingen, som overrakte ham en Kugle, som han nylig havde taget ud af sin Sæk, hvori endnu en Mængde andre befandt sig, og underrettede ham om, hvorledes han skulde benytte denne. — Derpaa formanede han ham, ikke at forskrækkes af de usynlige Stemmer, hvor truende disse endogsaa maatte lade sig høre, men ufortrødent vedblive at bestige Bjerget, indtil han fik Øie paa Buret med Fuglen.

Prindsen takkede Dervischen, steg igjen til Hest, kastede Kuglen hen foran sig, gav Hesten af Sporene og fulgte den. Endelig saae han sig ved Foden af Bjerget, og Kuglen blev ubevægelig liggende. — Han steg derpaa af, men forinden han gjorde et Skridt opad, tilbagekaldte han sig endnu engang noie Dervischens Anviisninger. — Derpaa tog han sig sammen og begyndte at bestige Bjerget, fast besluttet paa at naae Toppen. — Neppe havde han gjort fem eller sex Skridt, saa hørte han tæt bag ved sig, ligesom af en Mandsstemme, det fornærmende Tilraab:

„Staae, Dumdristige, at jeg kan tugte Dig for din Kjækhed!"

Over denne Fornærmelse vare alle Dervischens Formaninger forglemte; han trak Sablen, vendte sig om,

for at hævne sig; men neppe saae han at Ingen forfulgte ham, saa var ogsaa han, tilligemed Hesten, forvandlede til sorte Steen.

Siden hendes Broder Perwis var afreist, havde Prindsessen daglig taget Rosenkrandsen imellem sine Hænder, og bedet den af, naar hun netop ikke havde andet at foretage sig, idet hun lod Perlerne, hver for sig, løbe igjennem Fingrene. I al den Tid havde hun ikke en eneste Gang stilt sig fra den om Natten, men hver Aften, naar hun gik til Sengs taget den om Halsen, og naar hun vaagnede var det hendes første Bestilling at forsøge om Kuglerne derpaa endnu vare bevægelige. — Paa den Dag og i det Øieblik da Prinds Perwis, ligesom hans ældre Broder, blev forvandlet til Steen, tabte Perlerne, ved Rosenkrandsens Afbeden, pludselig deres Bevægelighed, og hun betvivlede ikke, at dette var et sikkert Tegn paa hendes Broders Død. — Da hun, for dette Tilfælde, allerede havde taget sin Beslutning, saa spildte hun ingen Tid med at yttre sin Smerte. — Hun trængte imidlertid denne tilbage i sig, og efterat hun havde forklædt sig som Mand, væbnet sig og sagt sine Folk, at hun om nogle Dage vilde vende tilbage, steg hun den følgende Morgen til Hest, og slog ind paa samme Vei, som hendes Brødre havde taget. — hun var vant til at ride, og udholdt Reisens Strabadser bedre end andre Fruentimmer. — Paa den tyvende Dag traf hun Dervischen, hun steg af i hans Nærhed og satte sig hos ham, idet hun holdt sin Hest ved Tøilen.

„Gode Dervisch," begyndte hun, efter den sædvanlige Hilsen, „tillad at jeg udhviler mig nogle Øieblikke hos Eder, og vær saa god at sige mig om I har hørt tale om, hvor den talende Fugl, det syngende Træ og det guldgule, Vand befinder sig her i Egnen?"

Dervischen svarede: „Min Frøken, thi Eders Stemme forraader mig, trods Forklædningen, Eders Kjøn, jeg takker for Eders Hilsen og modtager med Fornøielse den Ære, som I viser mig. Jeg veed, hvor de af Eder omtalte Ting befinder sig; men hvorfor sporger I derom?"

„Gode Dervisch," tog Prindsessen tilorde, man har gjort mig en saa fordeelagtig Skildring deraf, at jeg brænder af Begjærlighed efter at besidde dem." „Folk har sagt Eder Sandheden, min Frøken," udbrød Dervischen; „de ere endog overordentligere og vidunderligere end man har berettet Eder; men man har fortiet Eder Besværlighederne som maa overvindes, forinden de ere at erholde. Hvis I var tilstrækkelig underrettet derom, saa vilde I ikke have begyndt et saa moisommeligt og farligt Foretagende. Tro mine Ord og vend om og vent ikke at jeg skal bidrage til Eders Undergang."

„Gode Fader," gjenmælede Prindsessen, „jeg kommer langt borte fra og vilde græmme mig meget, naar jeg maatte vende om med uforrettet Sag. I taler om Besværligheder og Livsfare, men sig Intet Nærmere derom, hvilket jeg alligevel dog ønskede at erfare, for at prøve mine Kræfter, om jeg kan forlade mig paa min Standhaftighed og mit Mod, eller ikke."

Dervischen gjentog nu for Prindsessen, hvad han havde sagt hendes to Brødre, idet han endog overdrev Besværlighederne ved at bestige Bjerget, hvor Fuglen i sit Buur befandt sig, hvilken man først maatte bemægtige sig og som derpaa vilde give Underretning om det syngende Træ og det guldgule Vand. Han skildrede hende den forvirrede Larm af truende, frygtelige Stemmer, hvilke lade sig høre fra alle Sider, uden at man seer Nogen og endelig den Mængde sorte Steen,

der alene maatte kunde afskrække hende og enhver Anden, da de forhen vare ligesaa mange vakkre Riddere, som havde lidt denne Forvandling, fordi de havde været uforsigtige nok til at forsømme Hovedbetingelsen, for et lykkeligt Udfald af dette Foretagende, ikke at see sig om førend man havde Buret med Fuglen i sin Magt.

Da Dervischen havde udtalt, svarede Prindsessen; „Som jeg seer, afhænger dette Foretagendes lykkelige Udfald for det første deraf, at naae op til Buret uden at forskrækkes over de larmende Stemmer, hvis Frembringere man ikke seer og derpaa ikke at see sig omkring. Hvad den sidste Betingelse angaaer, da troer jeg at have Selvbeherskelse nok, til ikke at forsee mig derimod. Med Hensyn til den første, da tilstaaer jeg, at disse Stemmer, som I har skildret dem, vel er istand til at forskrække den Modigste; da det imidlertid er tilladt, ved ethvert farefuldt Foretagende, at anvende List, saa spørger jeg Eder, om en saadan ogsaa tør anvendes ved dette, hvilket er mig saa magtpaaliggende?“ „Og hvilken List vilde I betjene Eder af?“ spurgte Dervischen.

„Jeg tænkte,“ svarede Prindsessen, „at naar jeg tilstoppede mine Øre fast med Bomuld, saa vilde disse Stemmer, hvor stærke og frygtelige de ogsaa monne være, dog lyde langt lavere for mig og altsaa ogsaa virke langt mindre paa min Indbildningskraft. Jeg vilde derfor ogsaa være udsat mindre for den Fare at tabe min Fatning.“

„Frøken,“ tog Dervischen tilorde, „jeg veed ikke om Nogen af alle dem, som erkyndigede sig om Veien hos mig, hvilken I ogsaa vil vide, har brugt denne List. Saameget er imidlertid vist, at Ingen har sagt mig noget derom, saasom at de Alle ere gaaede deres Fordærvelse imøde. Naar I ikke forandrer Eders Be-

ſlutning, ſaa kunde I jo gjøre et Forſøg dermed. Held, Eder, naar det lykkes; imidlertid vil jeg ikke raade dertil." „Gode Fader," udbrød Prindſesſen, „Intet formaaer at forandre min Beſlutning; mit Hjerte ſiger at min Liſt vil lykkes og jeg er beſtemt paa at benytte mig deraf, der bliver derfor kun endnu tilbage, at I viſer mig Veien, ſom jeg har at tage. Jeg beſværger Eder, ikke at nægte mig dette."

Derviſchen advarede hende endnu engang, men da det var forgjæves, ſaa trak han en Kugle frem og rakte hende den med de Ord: Tag denne Kugle, ſtig igjen tilheſt og naar I har kaſtet denne hen for Eder, ſaa følg den blot i alle Retninger, ſom I ſeer at den ſlaaer ind paa til Bjerget, hvor det befinder ſig, ſom I ſøger og hvor den vil blive liggende. Er det ſkeet, ſaa ſtiig af. Det øvrige veed I; forglem ikke at benytte det." Efterat Prindſesſen havde takket Derviſchen og taget Afſkeed fra ham, ſteg hun igjen tilheſt, kaſtede Kuglen hen for ſig og fulgte den til Foden af Bjerget. Her ſteg hun af, tilſtoppede ſig Ørene med Bomuld, tog den til Bjergets Top førende Vei, nøie i Øiesyn og betraadte den derpaa uforfærdet og rolig. Hun hørte Stemmerne og overbeviſtes ſtrax om, hvilken Nytte Bomulden gjorde hende. Jo videre hun kom, deſto ſtærkere og talrigere bleve Stemmerne, men uden at hun derfor blev bragt i Forvirring. Vel hørte hun alleſlags Skjældsord og bidende Spotterier betræffende hendes Kjøn, hvilke hun imidlertid foragtede og kun ſmilede over. „Eders Fornærmelſer og Eders Spot kan ikke ophidſe mig," ſagde hun til ſig ſelv; „ſtig, for min Skyld, noget endnu Værre; jeg leer deraf og I ſkulle ikke forhindre mig i at fortſætte min Vei."

Endelig kom hun ſaa høit, at hun ſik Øie paa Buret med Fuglen, hvilken, i Forbindelſe med Stem-

merne, søgte at gjøre hende bange, idet den, trods sin Lidenhed, tilraabte hende med Tordenstemme: „Tilbage, dumme Qvinde! nærm Dig ikke?“ men Prindsessen blev kun derved endnu iilsommere og fordobblede sine Skridt. Hun naaede Bjergets Top, hvor Grunden var jævn, løb hen til Buret, tog fat paa det og sagde: „Fugl, Du er nu, glad eller vred, min, og skal ikke igjen undslippe mig.“

Idet Prindsessen nu tog Bomulden ud af Ørene, svarede Fuglen: „Vakkre Frøken, tag det ikke ilde op, at jeg sluttede mig til dem, som anstrengte sig for, at jeg skulde beholde min Frihed. Omendskjøndt i et Buur, var jeg dog tilfreds med min Skjæbne; men da jeg er bestemt til Slaveri, saa vil jeg hellere have Eder til Herskerinde, som har erobret mig med saa standhaftigt Mod, end nogen Anden og sværger Eder fra nu af ubrødelig Lydighed i alle Eders Befalinger. Jeg veed, hvo I er, omendskjøndt I ikke selv veed det, men der vil komme en Dag, da jeg haaber at bevise Eder en Tjeneste, hvorfor I vil være mig Tak skyldig. For strax at give Eder et Beviis paa min Oprigtighed, saa siig mig, hvad I ønsker og Jeg er beredt til at adlyde Eder.“

Prindsessens Glæde over hendes Erobring, var saa meget større, som den var kjøbt med to elskede Brødres Død og var forbunden med saa mange Anstrengelser og Farer, hvis Størrelse hun nu, efterat de vare overvundne, bedre erkjendte, end da hun, trods Dervischens Forestillinger, havde vovet Forsøget. Hun svarede nu paa Fuglens Tale: „Fugl, det var just min Hensigt at sige Dig, at jeg ønskede flere, for mig høist vigtige Ting, men det glæder mig, at Du, ved at komme mig i Forkjøbet, beviser din gode Villie. For det Første har jeg hørt om et dandsende guldgult Band og en-

ſker jeg meget, at Du vil vise mig hvor det er." Fuglen anviste hende Stedet hvor det befandt sig, hvilket ikke var langt borte; hun gik derhen og fyldte en Sølvflaske, hvilken hun havde bragt med dertil. Hun kom igjen tilbage til Fuglen og sagde: „Jeg søger endnu det syngende Træ, siig mig hvor det er." Fuglen svarede: „Vend Eder om og I vil see en Skov, hvori dette Træ befinder sig." Skoven var i Nærheden og Prindsessen gik derhen, ved den vellydende Concert som Bladenes mangfoldige Stemmer frembragte var det let at kjende, men det var meget tykt og høit, hvorfor hun kom tilbage til Fuglen og sagde: „Jeg har funden det syngende Træ, men jeg kan hverken trække det op med Roden eller føre det med mig." „Det er heller ikke nødvendigt," svarede Fuglen, „I behøver kun at afbryde og medtage den mindste Qvist, naar I planter den i Eders Have, da vil den strax slaae Rødder og i kort Tid voxe op til et ligesaa smukt Træ, med samme Egenskaber som dette."

Da hun nu havde disse tre Gjenstande i Haanden, efter hvilke den fromme Gamle havde opvakt hendes brændende Attraae, sagde hun endnu til Fuglen: „Fugl, alt hvad Du har gjort for mig, tilfredsstiller mig endnu ikke. Du er Skyld i mine to Brødres Død, hvilke maa befinde sig iblandt de sorte Stene, som jeg bemærkede, da jeg besteg Bjerget; det er mit Ønske at tage dem med mig." Det syntes, som om Fuglen gjerne vilde have omgaaet dette Ønske og den gjorde Indvendinger derimod; men Prindsessen var paastaaelig og vedblev: „Husk paa, at Du nylig sagde mig at Du var min Slave, at Du ogsaa virkelig er det og at dit Liv er i min Vold."

„Jeg kan ikke nægte denne Sandhed," svarede Fuglen og endskjøndt Eders Fordring er forbunden med

318

store Besværligheder, saa vil jeg dog ikke undlade at efterkomme samme. See Eder overalt omkring," tilføiede den, „om I ikke seer en Krukke." „Jeg seer een," svarede Prindsessen. „Tag den," vedblev Fuglen og væd, ved Nedstigningen, enhver af de sorte Stene med det Vand, hvormed den er fyldt; dette er Midlet til at gjenfinde Eders Brødre."

Prindsessen tog Krukken, Buret med Fuglen, Flasken med Vandet og Qvisten og efterhaanden som hun steg ned af Bjerget, stænkede hun Vand af Krukken paa de sorte Stene, enhver vædet Steen forvandlede sig til et Mennesse og da hun ikke forbigik nogen, kom ogsaa samtlige Heste, saavelsom hendes Brødre og de øvrige Herrer tilliive. Hun gjenkjendte Bahman og Perwiz og blev ogsaa kjendt af dem; hvorpaa de omfavnede hinanden. Perwisse sprungte forbauset: „Kjære Brødre, hvad bestiller I dog her?" Da de svarede at de havde sovet, vedblev Prindsessen: „Javel men uden mig sov I endnu og det maaskee til den yderste Dag. Erindrer I ikke, at I drog ud for at hente den talende Fugl, det syngende Træ og det guldgule Vand og at I ved Eders Ankomst hertil, fandt sorte Stene overalt? See engang, om der er en eneste tilbage. Alle de Herrer der og I selv vare disse Stene, saavelsom Eders Heste, hvilke nu vente paa Eder. Det Vand som har været i denne Krukke," vedblev hun idet hun pegede paa samme, som stod foran hende ved Bjergets Fod, „med hvilket jeg vædede alle Stenene har bevirket dette Vidunder. Efterat jeg havde gjort den talende Fugl, her i Buret, til min Slave og ved dens Hjælp, fandt det syngende Træ, hvoraf jeg her har en Qvist, saavelsom det guldgule, dandsende Vand, hvormed denne Flaske er fyldt, vilde jeg ikke reise hjem uden Eder. Ved min Magt over den, tvang jeg den derfor til at angive mig

et Middel, hvorved jeg kunde faae Eder med og den viste mig denne Krukke og lærte mig hvorledes jeg skulde gjøre Brug af samme.“ Deraf indsaae Prinds Bahman og Pervis, hvilken Tak de var deres Søster skyldig og med dem alle de øvrige Herrer, som vare forsamlede omkring dem og havde hørt paa hele Fortællingen. Langt fra at misunde Prindsessen, de af hende erobrede Gjenstande, hvorefter de Alle ligeledes havde tragtet, vidste de ikke paa anden Maade, at bevise deres Taknemmelighed imod hende, for ved hende at være bleven gjengivet Livet, end, som hendes Slaver, at erklære dem beredte, til at adlyde alle hendes Befalinger.

Parisade svarede dem: „I Herrer, naar I have lagt Mærke til mine Ord, saa kan det ikke være undgaaet Eder, at jeg ved min Færd, blot tragtede efter at finde mine Brødre igjen. Er det af Eder priste Gode derved vederfaret Eder, saa ere I mig derfor ikke det mindste forpligtede. Jeg kan derfor kun betragte Eders Tilbud som en Høflighed, hvorfor jeg siger Eder min skyldige Tak. Altsaa anseer jeg enhver af Eder for ligesaa frie, som I vare førend Eders Uheld og jeg glæder mig med Eder over Eders Lykke. Lad os imidlertid ikke opholde os længere paa et Sted, hvor der Intet er, som kan fængsle os længer, men stige til Hest og Enhver især vende tilbage, hvorfra vi ere komne.“ Prindsedsessen foregik strax de Øvrige med sit Exempel og begav sig til hendes Hest, hvilken hun fandt paa det Sted, hvor hun havde forladt den. Førend hun endnu satte sig til Hest, bad hendes Broder Bahman, at hun dog maatte give ham Buret at bære, til hendes Lettelse. Parisade svarede imidlertid, at Fuglen var hendes Slave og hun vilde selv bære den; men hvis Bahman vilde besvære sig med Qvisten af det syngende

Træ, saa maatte han tage den. Buret skulde han kun holde saalænge, til hun var stegen tilhest.

Efterat dette var skeet og hun igjen havde modtaget den talende Fugl, vendte hun sig endnu til Perwis og sagde:

„Og Du, min Broder, anbetroer jeg hermed Flasken med det guldgule Vand, naar den ikke er Dig for besværlig."

Prindsen overtog denne med Fornøielse og efterat ham, Bahman og samtlige Herrer vare stegne til Hest, ventede Prindsesse Parisade at Een af dem vilde aabne Toget. — Begge Prindserne undlode dette af Høflighed imod de Andre, og disse, af Artighed mod Prindsessen. Da nu Ingen gjorde Miine til at ville ride forud for hende, saa udbrød hun:

„I Herrer, jeg venter at I bryder op."

Een af dem som befandt sig nærmest ved hende, svarede derpaa i Alles Navn:

„Var ogsaa den, imod Eders Kjøn skyldige Ærbødighed os ubekjendt, saa vilde vi dog, efter hvad I nylig har gjort for os, være berede til enhver tænkelig Æresbevisning. — Vi bede Eder, uagtet Eders Beskedenhed, ikke længer at forbeholde os den Lykke at kunne følge Eder."

Prindsesse Parisade svarede, at hun ikke fortjente denne Idmærkelse og kun tog imod samme fordi man ønskede det. — Idetsamme satte hun sin Hest i Bevægelse og begge Prindserne og de øvrige Herrer fulgte hende. — Idet de droge forbi, vilde hun ogsaa sige Dervischen hendes Tak for hans gode Villie og hans prøvede gode Raad; men han var død, og det forblev uvist, om det var af Alder, eller fordi han ikke mere var nødvendig, for at vise Veien, til de, af Prindsesse Parisade erobrede tre Ting. — Toget bevæ-

gede sig derfor videre, men formindstedes med hver Dag. — Efterhaanden nemlig, som de, fra forskjellige Sider ankomne Herrer, naaede til de Veie, som førte til deres Hjem, gjentoge den ene efter den anden deres Taknemlighedsyttringer imod Prindsessen, tog Afsked fra hende og hendes Brødre og reed bort.

Parisade kom, tilligemed hendes Brødre, lykkeligt hjem igjen og pladserede strax Buret i den tidligere omtalte Have. — Saasnart Fuglen lod sin Stemme høre, kom Nattergale, Lærker, Bogfinker, og utallige andre der hjemmehørende Sangfugle og istemmede deres Sang. — Qvisten af det syngende Træ lod hun, i hendes Nærværelse, plante i Nærheden af Huset, hvor den slog Rødder og i kort Tid blev et stort Træ, hvis Blade snart frembragte den samme, mangestemmige og vellydende Concert, som det, hvorfra det stammede. — Endelig lod hun anlægge et stort Bassin af smukt Marmor i Haven, midt paa den frie Plads ved Huset, og saasnart det var færdigt, gjod hun alt det guldgule Vand af Solvflasken deri. — Øieblikkelig begyndte det at svulme op og da Bassinet næsten var fyldt til Randen, hævede det sig i Midten til en Høide af tyve Fod, i Form af en vældig Straale, som uophørlig steg og faldt, uden at Vandet flød over.

Efterretningen om disse Vidundere udbredte sig i Naboskabet, og da hverken Huusdøren eller Haveporten, var lukket for Nogen, saa strømmede Folk snart til fra Omegnen og betragte dem med Forbauselse.

Da Prinds Bahman og Perwis, efter nogle Dages Forløb, havde udhvilet dem efter deres Reises Anstrængelser, vendte de tilbage til deres tidligere Vaner. Jagten havde stedse været deres Underholdning, hvorfor de stege til Hest og rede, ikke i deres Park, men, for første Gang siden deres Hjemkomst, et Par Mil videre.

Tilfældigviis jagede Sultanen af Indien i samme Egn, og saasnart de bemærkede hans Nærværelse, ved en Mængde Riddere, som fra forskjellige Sider kom tilsyne, opgav de Jagten for at undgaae at træffe sammen med ham. — Derved mødte de ham netop, paa en saa smal Vei, at de hverken kunde undvige eller vende om uden at blive seete, saa der ikke blev dem anden Udvei, end at stige af og kaste sig ned med Ansigtet vendt mod Jorden, uden at see op imod Sultanen. Denne var imidlertid nysgjerrig efter at betragte et Par saa prægtig klædte Jægere, som om de hørte til hans Hof, nærmere, hvorfor han holdt stille og befalede dem at staae op.

Prindserne reiste sig altsaa og traadte fri og uden Frygt, men tillige bestedent og ærbødigt frem for Sultanen, som maalte dem med sine Blikke fra øverst til nederst. Efterat han havde beundret deres ædle Dannelse og deres gode Udseende, spurgte han hvem de vare, og hvor de boede. Prinds Bahman svarede herpaa, at de vare Sønner af den sidst afdøde Opsynsmand over hans Majestæts Have. De beboede et af ham, kort før hans Død, opført Huus, hvor de skulde forblive saalænge, til de vare gamle nok for at træde i Sultanens Tjeneste og ved given Leilighed kunde ansøge denne om en Ansættelse."

„Som jeg seer, ere I Liebhavere af Jagten," gjenmælede Sultanen, og Bahman bekræftede: „Herre, det er vor daglige Beskjæftigelse, hvilken iøvrigt, efter god gammel Skik, ikke bliver forsømt af Nogen som ønsker at bære Vaaben i Eders Hær."

Et saa klogt Svar glædede Sultanen, og han svarede:

„Naar det forholder sig saaledes, saa kunde jeg

vel ønske engang at see Eder jage. — Følg mig og vælg Eder et Bytte efter Behag."

Prindserne stege altsaa igjen til Hest, og vare ikke redne langt med Sultanen, da flere vilde Dyr paa engang kom tilsyne. — Prinds Bahman udsaae sig en Løve og Perwis en Bjørn, og Begge sprængte løs paa disse, med en Uforfærdethed, som overraskede Sultanen. De naaede omtrent samtidigt deres Bytte og kastede deres Jagtspyd med en saadan Færdighed, at Bahman heelt gjennemborede Løven og Perwis Bjørnen, og Sultanen saae begge Dyrene falde kort efter hinanden. — Bahman gjorde uden Ophold endnu Jagt paa en Bjørn og Perwis paa en Løve, og efter faa Øieblikke vare disse ligeledes dræbte. — Sultanen tillod ikke at de fortsatte endnu længere, men lod dem kalde tilbage og efterat de vare komne hen til ham, sagde han til dem:

„Naar jeg tillod Eder det, saa ødelagde I mig jo hele min Jagt. Imidlertid er denne mig mindre magtpaaliggende, end I selv, hvis Liv fremtidig skal være mig kostbart, da jeg er overbeviist om, at Eders Mod, ved Leilighed vil være mig meget nyttigere end det nu har gjort mig Fornøielse."

Sultanen følte sig saa indtaget af begge Prindserne, at han opfordrede dem til at besøge sig og strax at følge ham. — Bahman svarede herpaa:

„Deres Majestæt beviser os dermed ufortjent Ære, og vi bønfalde Eder i Underdanighed om at fritage os derfor."

Sultanen begreb ikke, hvad der kunde bevæge Prindserne til at afvise den dem beviste Udmærkelse og forlangte Oplysning derover. Bahman tog derfor paany Ordet og sagde:

„Herre, vi have en Søster, yngre end os Begge, med hvilken vi leve i en saadan Enighed, at vi intet

beſlutter eller foretager uden først at have ſpurgt hende om hendes Mening, og det ſamme ſkeer ogſaa fra hendes Side imod os."

Sultanen roſte deres Endrægtighed, og ſagde, at de kun ſkulde ſpørge deres Søſter, og imorgen igjen være tilſtede ved Jagten og bringe ham Svar. — Prindſerne droge altſaa hjem, men forglemte aldeles deres Eventyr, og den Ære, at have deeltaget i Sultanens Jagt, ſamt at denne vilde have taget dem med ſig. — Næſte Dag indfandt de dem imidlertid igjen ved Jagten og Sultanen ſpurgte ſtrax:

„Nu have I talt med Eders Søſter? har hun ſamtykket i, at jeg ſkal have den Fornoielſe at ſee Eder nærmere omkring mig?"

Prindſerne ſaae paa hinanden, bleve røde og Bahman ſvarede:

„Vi bønfalde deres Majeſtæt om at undſkylde os; hverken min Broder eller jeg have tænkt derpaa."

„Saa tænk idetmindſte derpaa idag og forglem ikke at bringe mig Svar imorgen," ſagde Sultanen; men ikke deſtomindre forglemte Prindſerne det anden Gang. — Alligevel vredtedes Sultanen ikke over deres Efterladenhed, men tog tre ſmaa gyldne Kugler ud af en Pung, puttede dem ind foran i Bahmans Klædning og ſagde ſmilende:

„Diſſe Kugler vil ikke lade Eder tredie Gang forglemme, hvad jeg ønſker, at I ſkal tjene mig i. Den Larm med hvilken de ville falde paa Gulvet, naar I iaften lader Eders Bælte af, vil erindre Eder derom, hvis I ikke allerede iforveien ſkulde have tænkt derpaa."

Og ſaaledes ſkete det ogſaa. Prindſerne havde ganſke rigtigt igjen forglemt at tale med deres Søſter Pariſade om Sultanen, naar ikke Bahman, da han vilde gaae tilſengs, var bleven erindret derom ved at

Kuglerne faldt ud af hans Klæder. — Øieblikkelig begav han sig til sin Broder Perwis, og med denne til Parisade, som endnu ikke var gaaet tilsengs. — De bade hende om Tilgivelse fordi de forstyrrede hende saa sildigt og forklarede hende derpaa omstændelig Anledningen dertil, tilligemed Alt hvad der var tildraget sig ved deres Sammentræf med Sultanen.

Ved disse Efterretninger blev Prindsessen urolig og sagde:

Eders Sammentræf med Sultanen er heldig og ærefuld og kan have nyttige Følger for Eder; for mig derimod er det sørgeligt og bedrøveligt. — Jeg indseer kun for godt, at I af Hensyn til mig, ikke have føiet Eder i Sultanens Ønske og er Eder overordentlig forbunden derfor, thi det beviser mig at Eders Tanker ere mine liig. — I har hellere villet vise Eder uhøflige mod Sultanen, ved en, efter Eders Mening, ærbødig Vægring, end fornægte den af os svorne sødskendelige Troskab. — I have dømt meget rigtigt, at naar I engang sluttede Eder til ham, saa vilde I umærkelig ganske hengive Eder til ham, og maatte forlade mig. Troer I imidlertid at det er let at nægte Sultanen, hvad han synes at ønske saa ivrigt? Sultanens Ønsker ere Befalinger hvilke ere farlige ikke at opfylde. Vilde jeg nu, i Overeensstemmelse med mine Følelser, fraraade Eder at efterkomme hans Ønsker, saa vilde jeg blot udsætte Eder for hans Vrede, og gjøre Eder og mig ulykkelige. — I veed nu min Mening. Forinden vi imidlertid fatter en Beslutning, ville vi spørge den talende Fugl og høre hvad den raader os til. — Den er skarpsynet og forudseende og har lovet os sin Bistand i vanskelige Tilfælde."

Prindsesse Parisade lod sig allsaa Buret bringe og efter at hun, i Prindsernes Nærværelse, havde forklaret

den talende Fugl det hele Anliggende, spurgte hun, hvad der var raadeligt for dem at gjøre i denne Forlegenhed. Fuglen svarede, at Prindserne skulde adlyde Sultanen og endogsaa indbyde ham til at besøge dem i deres Bolig.

„Men Fugl," indvendte Prindsessen, „mine Brødre og jeg elsker hinanden med en Inderlighed uden Lige og vilde dette Forhold ikke lide ved et saadant Skridt?" „Ingenlunde, det vil megetmere, endog befæstes derved," svarede Fuglen. „Sultanen vil saaledes ogsaa faa mig at see?" bemærkede Parisade og Fuglen gjenmælede, at det var nødvendigt og at Alt kun vilde gaae saameget bedre derved.

Den følgende Dag reed Prinds Bahman og Perwis igjen paa Jagten og Sultanen spurgte, saasnart det var muligt at de kunde høre ham, om de havde tænkt paa at tale med deres Søster. Bahman nærmede sig ham og svarede: „Herre, deres Majestæt kan byde over os og vi ere beredte til at adlyde. Vor Søster har ikke alene villigt samtykket, men endog dadlet vort tagne Hensyn til hende, i en Sag, hvilken var en Pligt imod deres Majestæt. Men, Herre, hun fortjener dette i saa høi Grad, at vi gjøre os Haab om deres Majestæts Tilgivelse, hvis vi have forseet os."

„Gjør Eder ingen Sorger i denne Henseende," svarede Sultanen; „langt fra at tage Eders Forhold ilde op, er jeg meget mere saa aldeles enig deri at jeg haaber at I vil handle ligesaadanne med Hensyn til mig, naar jeg har den mindste Deel i Eders Venskab." Ganske forvirrede over Sultanens Godhed, formaaede Prindserne ikke at svare paa anden Maade end ved at bukke dybt og bevidne ham den store Ærefrygt hvormed de erkjendte samme.

Imod Sædvane sluttede Sultanen idag Jagten

tidligt og da han forudsatte, at Prindserne besadde ligesaamegen Aand, som Mod og Færdighed, saa paaskyndte han Hjemreisen fuld af Utaalmodighed esterat kunne underholde sig utvungent med dem. Underveis vilde han have dem ved sin Side, hvilken Udmærkelse ikke alene opvakte Misundelse iblandt de fornemste Hofsolk i Følget, men endogsaa hos Storvesiren, som fuld af Ærgrelse, saae dem ride foran. Ved Indtoget i Residentsen, havde de paa begge Sider af Gaden opstillede Folk kun Øie for de to Prindser og søgte at udgrunde, hvem de vare og om de vare Ind- eller Udlændere. „Hvorledes det ogsaa forholder sig," sagde de Fleste, „vilde Gud, at Sultanen havde skjænket os to saa stadslige og veldannede Prindser. Han kunde have havt dem omtrent af samme Alder, naar Sultaninden ikke havde havt saa ulykkelige Nedkomster, for hvilke hun nu har lidt saalænge."

Efter Ankomsten i Paladset, var det Første, Sultanen tog sig for, at forevise Prindserne de fornemste Gemakker i samme, hvis Pragt, Skjønhed, Meubler og Forsiringer, de, som Sagkyndige, roste uden Overdrivelse. Derpaa blev et prægtigt Maaltid baaret frem, og de maatte sætte sig tilbords med Sultanen. Rigtignok vilde de gjøre Indvendinger derimod, men adløde, saasnart han sagde, at det var hans Villie. Som en Mand med Aand og mange Kundskaber, især i Historien, forudsaae han, at hans Gjæster ikke først vilde tage Ordet, af Ærbødighed og Beskedenhed. For at bringe dem til at tale, begyndte han derfor Underholdningen, hvilken han vedligeholdt under hele Maaltidet. Hvilke Gjenstande, han imidlertid ogsaa begyndte at tale om, saa vare de saaledes hjemme i Alt og udviste saamegen Indsigt og Dømmekraft, at han forbausedes derover. „Vare de endogsaa mine Sønner" sagde han

til sig selv, „og med deres Evner, havde faaet deres Opdragelse hos mig, saa kunde de ikke vide mere og ikke have mere Dannelse eller besidde større Færdigheder.“ Underholdningen med dem, foraarsagede ham saamegen Fornøielse, at han ikke alene blev siddende længere tilbords end sædvanlig, men endog senere fortsatte Samtalen i sit Kabinet. Endelig sagde han til dem:

„Jeg havde aldrig troet, at have saa velopdragne, aandrige og dannede unge Mænd fra Landet til Undersaatter. Jeg har aldrig i mine Levedage, underholdt mig behageligere end med Eder. Dog er det for denne Gang nok og paa Tide, at I søger Opmuntring og Adspredelse, ved een eller anden Forlystelse, ved mit Hof. Da Musiken egner sig bedst hertil, saa skal I høre en Opførelse af Sang og Instrumentalmusik, hvilken vil vinde Eders Bifald.“

Saasnart Sultanen havde udtalt, traadte de befalede Musikere ind og tilfredsstillede fuldkomment Forventningerne om deres Kunstfærdighed. Paa Concerten fulgte udmærkede Lystigmagere og Dandsere og Dandserinder sluttede Forestillingen, da det nu var henimod Aften, saa kastede begge Prindserne sig ned for Sultanen og bad om Tilladelse til at tage Afsked, efterat de forhen havde takket for den Naade og Ære, hvormed de vare blevne overøste. Idet Sultanen afskedigede dem, sagde han endnu: „I kunne nu gaae, men husk paa, at jeg selv kun har ført Eder i mit Palads, for at vise Eder Veien dertil, paa det at I maae komme igjen af Eder selv. I ville være velkomne og jo oftere I indfinde Eder desto mere Fornøielse gjøre I mig.“

Forinden Prindserne traf dem tilbage, tog Bahman endnu engang Ordet og sagde: „Herre turde vi

endnu vove, at tage os den Frihed, at udbede den Naade for os og vor Søster, at deres Majestæt engang vilde hædre vor Bolig ved at udhvile Eder der et Par Øieblikke, saasnart Jagten igjen maatte føre Eder i Nærheden af samme. Den er rigtignok ikke Eders Nærværelse værdig; men undertiden forsmaae Herskerne ikke, at træde under en Hyttes Tag.'' Sultanen gjenmælede: ,,Et Huus, som er bebodet af Folk som I, kan kun være smukt og Eder værdigt. Jeg vil med Fornøielse betræde det, saameget mere som jeg der finder Værter i Eder og Eders Søster, hvilken, omendskjøndt ubekjendt, allerede ved Skildringen af hendes fortræffelige Egenskaber, er bleven mig dyrebar. Allerede i Overmorgen tidlig, vil jeg være paa samme Sted, hvor jeg første Gang traf sammen med Eder og hvilket jeg ikke har forglemt. Indfind Eder der; I skulle være mine Førere.''

Prinds Bahman og Perwis vendte endnu samme Dag tilbage til deres Søster, hvilken de, efterat have fortalt hende om deres ærefulde Modtagelse hos Sultanen, ogsaa meddeelte, at de havde indbudt ham til et Besøg og at dette allerede vilde paafølge om to Dage. ,,Saa maae vi altsaa itide være betænkt paa et for hans Majestæt værdigt Maaltid,'' sagde Parisade, ,,og det vil være rigtigst at spørge Fuglen tilraads desangaaende. Maaskee kan den opgive os en Ret, som i Særdeleshed falder i Sultanens Smag.'' Da Prindsserne derfor lode hende have frie Raadighed, udspurgte hun Fuglen, efterat disse vare gaaede. ,,Fugl,'' sagde hun, ,,Sultanen vil hædre os med et Besøg; sig mig, hvorledes vi skulle modtage ham til hans Tilfredshed.'' ,,Ærede Herskerinde,'' svarede Fuglen, ,,lad blot Eders fortræffelige Kokke gjøre deres Bedste, men lad dem fremfor Alt tilberede en Ret, bestaaende af Agurker,

fyldte med Perler, hvilken allerførst maa sættes frem for Sultanen.''

,,Agurker med Perler,'' raabte Prindsessen forbauset; ,,Du er vel ikke klog, Fugl; det er jo en uhørt Spise. Rigtignok kunde Sultanen beundre det som noget høist Prægtigt, men han er dog ved Taffelet for at spise og ikke for at beundre Perler. Iøvrigt har jeg heller ikke Perler nok dertil, om jeg ogsaa vilde benytte alle dem jeg eier.''

,,Herskerinde,'' tog Fuglen igjen tilorde, ,,gjør blot hvad jeg siger. Sørg ikke for Følgerne, de ville kun blive gode. Med Hensyn til Perlerne, da behøver I blot imorgen tidlig, at lade grave derefter, ved Foden af det første Træ i Eders Park, hvor I vil finde flere end I har nødig.''

Parisade lod derefter, endnu samme Aften, en Gartner beordre, at holde sig beredt, og begav sig med ham, den følgende Morgen meget tidligt, til det af Fuglen betegnede Træ, hvor hun befalede ham at grave et Hul ved Foden af samme. Da dette havde erholdt en vis Dybde, stødte Gartneren paa en fast Gjenstand, hvilken han snart erkjendte for at være et gyldent Skriin, som var omtrent en Fod i Fiirkant, hvorpaa han viste Prindsessen det. ,,Derfor har jeg netop ladet Dig grave her,'' sagde hun, ,,bliv kun ved og tag Dig iagt for at beskadige det.'' Endelig tog Gartneren Skrinet op og overrakte det til Prindsessen, som aabnede det, da Laaget kun var befæstet med nydelige Kramper. Hun fandt det fuldt af middelstore Perler, alle eens, og passende til det Brug man havde isinde at gjøre deraf. Meget glad over Fundet af denne lille Skat, tillukkede hun igjen Skrinet, tog det under Armen og vendte tilbage til Huset, medens Gartneren igjen fyldte Hullet under Træet og jævnede Jorden.

Pariſade mødte ſine Brødre halvveis i Haven, hvilke fra deres Vinduer, havde ſeet hende forlade Huſet ſaa ufædvanlig tidligt og derfor vare gaaede hende imøde. De bemærkede allerede i Fraſtand, at Prindſesſen bar noget under Armen og erkjendte med Forbauſelſe i Nærheden det gyldne Skriin. „Kjære Søſter," begyndte Prinds Bahman, da de vare truffen ſammen, „Du bar Intet da vi imorges ſaae Dig gaae med Gartneren og kommer nu tilbage med et gyldent Skriin. Er det maaſkee een af Gartneren funden Skat, hvorom han har underrettet Dig?"

„Netop det Modſatte," ſvarede Pariſade, „kun paa min Anviisning har Gartneren opgravet Skrinet og mit Fund, vil ſætte Eder i endnu ſtørre Forbauſelſe, naar I bliver bekjendt med dets Indhold." Ved disſe Ord aabnede hun Skrinet og Prindſerne ſaae med Forundring at det var fuldt af Perler, ſom vel, hver for ſig, ikke beſad nogen overordentlig Størrelſe, men i Betragtning af deres Mængde og Skjønhed, dog i det Hele havde ſtor Værdi. De vilde ſtrax vide, paa hvilken Maade Prindſesſen havde erfaret noget om denne Skat. Pariſade opfordrede derfor hendes Brødre til at følge med tilbage til Huſet og fortalte dem underveis hele den Samtale hun havde havt med den talende Fugl. Hendes Brødre forſøgte tilligemed hende, at udgrunde, hvorfor denne vilde have en ſaa uhørt Ret, ſom Agurker med Perler ſat for Sultanen; efter meget Hovedbrud bleve de imidlertid enige om, at de ikke begrebe Grunden, men at de punktlig maatte følge Fuglens Raad.

Efter hendes Tilbagekomſt i Huſet, lod Prindſesſen, Kjøkkenmeſteren komme op paa hendes Værelſe og gav ham Befalinger angaaende Maaltidet for Sultanen. Tilſidſt ſagde hun endnu: „Foruden det, ſom

allerede er Dig paalagt, maae Du endnu tilberede mig en Ret, udelukkende bestemt for Sultanen og hvorpaa Ingen, uden Du, tør lægge Haand. Nemlig Agurker med en Fyldning af disse Perler."

Dermed aabnede hun det gyldne Skriin, hvorimod Kjøkkenmesteren, som aldrig havde hørt tale om en slig Fylding, foer to Skridt tilbage, og det stod tydeligt at læse paa hans Ansigt, hvad han tænkte om denne Sag. — Parisade gjettede hans Tanker og vedblev derfor:

„Jeg seer vel at Du holder mig for en Tosse, fordi jeg byder Dig at tilberede en Ret, hvorom Du aldrig har hørt tale, og om hvilken lader sig paastaae, at den endnu aldrig er bleven tilberedt. — Dette er ogsaa Tilfældet, og jeg ved det ligesaagodt som Du; iøvrigt er jeg ingen Tosse, og har givet Dig mine Befalinger ved fuld Fornuft. — Gaa nu, og gjør dit Bedste, og tag dette Skriin med, som Du giver mig tilbage med de overflødige Perler, naar Du ikke bruger dem alle."

Kjøkkenmesteren havde intet at svare, han tog Skrinet og gik. — Samme Dag, uddeelte Prindsessen endnu sine Befalinger for at Alt i Huset og Haven kunde blive sat i en passende Stand før Sultanens Besøg. — Prindserne befandt sig den følgende Dag paa det til Jagt bestemte Sted, da Sultanen ankom. Han lod Jagten begynde og fortsatte den til Solens Hede, der var sit høieste Standpunkt nær, tvang ham til at ophøre. — Imedens derpaa Prinds Bahman blev ved Sultanens Side som Ledsager, satte Prinds Perwis sig i Spidsen for Toget for at være Fører. Da de vare komne saavidt at de fik Huset i Syne, sprængte han forud for at underrette Parisade om Sultanens Ankomst; denne var imidlertid allerede bleven hende meldt, af hendes, i dette Øiemed, ved Veien op-

stillede Folk, og Perwis traf hende beredt til hans Modtagelse.

Da Sultanen var ankommen og stegen af i Gaarden foran Forhallen, fremstillede Prindsesse Parisade sig og kastede sig ned for ham, hvorved Prindserne, hendes Brødre, underrettede ham om at det var deres Søster, og bad ham at tillade hende, at bevidne ham sin Ærefrygt. — Sultanen bukkede sig nu for at understøtte Prindsessen da hun vilde reise sig og sagde, efterat have betragtet hende, og beundret hendes blændende Skjønhed, hendes Ynde og Holdning og noget ubeskriveligt Værdigt, som aldeles indtog ham:

„Brødrene ere Søsteren og Søsteren er Brødrene værdig. — Naar jeg efter det Ydre, slutter mig til det Indre, saa undrer jeg mig ikke mere, at Brødrene intet foretage sig, uden først at indhente Søsterens Samtykke. Jeg haaber imidlertid at lære hende endnu bedre at kjende, efterat jeg har taget Huset i Øiesyn."

Nu tog Prindsessen Ordet og sagde:

„Herre, det er kun et Landsted, passende for Folk, der, som vi, leve tilbagetrukne fra den store Verden. Det er ikke at sammenligne med Husene i store Stæder, langt mindre med Pragtpaladserne, som kun tilhører Sultanerne."

„Deri forlader jeg mig dog ikke ganske paa Eders Mening," bemærkede Sultanen velvilligt; „saameget jeg allerede seer deraf, gjør det mig en Smule mistænkelig. — Jeg forbeholder mig min Dom indtil I har forevist mig Huset. Vær saa god at gaae foran og vis mig Veien."

Prindsessen førte ham fra det ene Gemak til det andet, med Undtagelse af Salen og efterat han havde taget hvert især noie i Øiesyn og beundret deres Mangfoldighed, yttrede han til Parisade:

„Min Skjønne, det kalder I et Landsted? De smukkeste og største Stæder vilde snart blive øde, naar alle Landsteder lignede Eders. — Jeg er ikke mere forundret over at det behager Eder saa godt her og at I forsmaaer Staden. Viis mig endelig ogsaa Haven, den vil vistnok staae i Forhold til Husets Skjønhed."

Parisade aabnede altsaa en til Haven førende Dør, og hvad der først faldt Sultanen i Øinene var Fontainen med det guldgule, dandsende Vand. Overrasket af dette, for ham nye Skuespil, betragtede han det en tidlang med Forundring, og sagte derpaa:

„Hvorfra er dette vidunderlige Vand, som frembyder et saa smukt Skue? Hvor befinder sig Kilden dertil? Paa hvilken Maade har man dermed tilveiebragt dette overordentlige Springvand, hvilket, saavidt jeg troer, ikke har sin Lige i hele Verden? Dette Underværk maa jeg besee i Nærheden."

Dermed fortsatte han sin Vei og Prindsesse Parisade førte ham til det Sted, hvor det syngende Træ var plantet. — Da de nærmede sig samme, hørte Sultanen en Concert, som han endnu aldrig havde hørt Mage til, han blev staaende og saae sig om efter Musikanterne. — Da han imidlertid hverken kunde opdage nogen i Nærheden eller i det Fjerne og alligevel tydeligt hørte Musikken, saa spurgte han Prindsessen:

„Min Skjønne, hvor befinder sig da de Musikanter, hvilke jeg hører? Ere de under Jorden, eller usynlige i Luften? Med saa udmærkede og herlige Stemmer, vilde de Intet vove ved at lade sig see det vilde meget mere foraarsage en Fornøielse."

Prindsessen svarede smilende:

„Herre, det er ikke Sangere, som frembringer denne Concert, men det Træ, som befinder sig lige for deres Majestæt. — Naar I vil uleilige Eder et Par

Skridt nærmere, saa vil I ikke længere tvivle derom, og tydeligt bemærke det Hele."

Sultanen gik fremad og var saa indtaget af den yndige Harmonie at han ikke blev træt af at høre derpaa. — Endelig faldt det ham ind, at han vilde besee det guldgule Vand i Nærheden og afbrydende sin Taushed spurgte han Prindsessen:

„Siig mig dog om dette beundringsværdige Træ, der tilfældigviis befinder sig i Eders Have? Er det blevet Eder foræret eller har I ladet det komme fra et eller andet fjernt Land? Det maa være meget langt borte fra, da jeg ellers med min Forkjærlighed for Naturfjeldenheder, vistnok havde hørt noget derom. Hvorledes benævner I det!"

„Herre," svarede Prindsessen, „det har iutet andet Navn, end det syngende Træ og voxer ikke hertillands. — Hvorledes det er kommet hertil, vilde være en for lang Historie at fortælle, som iøvrigt staaer i Forbindelse med det guldgule Vand og den talende Fugl; denne faar vi tilligemed de to andre Gjenstande og deres Majestæt kan see den, efterat I har taget det guldgule Vand i Øiesyn, saa nærved som det behager Eder. — Hvis I ønsker det, fortæller jeg senere Historien om disse tre Gjenstande, naar I har udhvilet Eder efter Jagtens Besværligheder og denne nye Anstrængelse i Solheden."

„Jeg mærker just ikke noget til den Anstrængelse som I omtaler," gjenmælede Sultanen, „saa særdeles belønner den sig, ved de vidunderlige Ting, I lader mig see. — Siig hellere, at jeg ikke tænker paa den Møie, jeg foraarsager Eder. — Lad os derfor ile med at betragte det guldgule Vand, thi jeg føler allerede en fortærende Utaalmodighed efter den talende Fugl."

Ankommen til det guldgule Vand, vendte Sultanen

i lang Tid ikke Øinene fra Vandstraalen, hvilken frembragte et prægtigt Skue, idet den vedvarende steeg i Veiret og faldt tilbage i Basinet. „Som I siger," sagde han derpaa til Parisade, „har dette Vand ingen Kilde og kommer ikke fra et eller andet Sted i Omegnen, ved underjordisk Ledning? I hvert Fald begriber jeg saameget, at det ligesom det syngende Træ stammer fra fremmede Lande."

„Herre, det forholder sig ganske saaledes som deres Majestæt siger," bemærkede Parisade. „Et Beviis paa, at dette Vand ikke flyder til, afgiver ogsaa det hele forarbeidede Basin, hvori det hverken kan komme ind fra neden eller fra Siden. Dette Vand vil imidlertid endnu forekomme Eder vidunderligere derved, at jeg kun har gydt en Flaske fuld i dette Basin, hvor det, begrundet i dets uhørte Egenskab, er saaledes opsvulmet." Idet Sultanen endelig bortfjernede sig fra det guldgule Vand, sagde han: „det er nok for første Gang; thi jeg agter ofte at komme igjen. Fører mig nu til den talende Fugl."

Nærmende sig Salen, bemærkede Sultanen paa Træerne en overordentlig Mængde Fugle, af hvis Sang og Qvidren Luften gjenlod. Han spurgte derfor, hvorfor de netop flokkedes her og ikke paa de andre Træer i Haven, hvor han hverken havde seet eller hørt nogen. Parisade forklarede ham derpaa, at de for den talende Fugls Skyld, forsamlede sig fra hele Omegnen, for at istemme dens Sang. „Deres Majestæt kan see den der i Buret, paa Vinduet i Salen, hvor I vil blive ført hen. Vil I agte derpaa, saa vil I finde dens Sang langt fortræffeligere end alle de andre Fugles, og selv Nattergalens ligner den kun svagt." Sultanen var traadt ind i Salen og Fuglen vedblev at synge, hvorfor Prindsessen sagde til den: „Slave, Sultanen er

her; beviis ham din Ærbødighed.“ Øieblikkelig a'brød den sin Sang og med den tav alle de andre Fugle. „Sultanen er særdeles velkommen!“ udbrød den derpaa; „maatte Gud overøse ham med Velsignelse og forlænge hans Aars Tal.“

Da Maaltidet var anrettet foran en Sopha i Nærheden af Vinduet hvor Fuglen stod, saa sagde Sultanen idet han satte sig til Taffels: „Jeg takker dig, Fugl, for din Artighed og glæder mig, i Dig, at lære Fuglenes Sultan og Konge at kjende.“ Han saae det Fad med Agurker staae foran sig, og da han troede dem fyldte som sædvanligt, tog han først deraf, men fandt til sin største Forbauselse Perler deri.

„Hvor besynderligt,“ sagde han derfor, „hvortil en Fylding af Perler? Perler ere dog ikke spiselige?“ — Han saae allerede spørgende paa Prindserne og deres Søster, da Fuglen lod sig høre: „Herre, kan Deres Majestæt forundre sig saameget over en Fylding af Perler, hvilke I endog seer med Eders Øine, da I dog saa let har troet paa Sultanindens, Eders Gemalindes Nedkomst med en Hund, en Kat og et Stykke Træ?“ „Jeg har troet dette, efter Jordemødrenes Forsikkring“, bemærkede Sultanen; men Fuglen vedblev: „Disse Jordemødre vare Sultanindens Søstre, men misunnte hende den Lykke, af Eder at være bleven foretrukken for Dem. De have misbrugt Deres Majestæts Lettroenhed, for at tilfredsstille Deres Hævnlyst. Lad dem blot forhøre og de ville tilstaae deres Brøde. De to Brødre og deres Søster, hvilke I her seer for Eder, ere Eders, af dem udsatte Børn, som Opsynsmanden over Eders Have tog til sig, pleiede og opdrog.“ —

Fuglens Tale overbeviste strax Sultanen, og han udbrød: „Fugl, det falder mig ikke svært, at skjænke den mig gjorte Opdagelse Tiltro. Mit Hjertes Røst

og den blotte Tilbøielighed jeg allerede forhen følte for dem, forraadede mig kun altfor tydeligt, at de vare beslægtede med mig. Kom da, mine Børn, kom, min Datter, at jeg kan omarme Eder og give Eder de første Beviser paa min faderlige Kjærlighed."

Dermed reiste Sultanen sig og efterat han havde sluttet begge Prindserne og deres Søster i sine Arme, hvorved deres Taarer blandede sig med hans, udbrød han: „Dermed er det imidlertid ikke afgjort! I maa ogsaa gjensidigt omarme hverander, ikke mere som min Haves Opsynsmands Børn, hvilken jeg vedbliver at være evig forpligtet, for at have værnet om Eders Liv, men som mine Børn og som stammende fra de persiske Kongers Blod, hvis Anseelse jeg er overbeviist om, at I vil bidrage til at opretholde."

Efterat Prinds Bahmann og Perwis og Prindsesse Parisade havde efterkommet Sultanens Ønske, satte han sig, tilligemed dem, igjen til Taffels, men spiste hurtigt og udbrød da han var færdig: „Mine Børn, i mig har I nu lært at kjende Eders Fader; imorgen vil jeg føre Sultaninden, Eders Moder, til Eder. Forbered Eder paa at modtage hende."

Sultanen vendte illsomt tilbage til sin Hovedstad og saasnart han i sit Palads var stegen af Hesten, befalede han Storvisiren med den største Hurtighed at anlægge Sag mod de to hadefulde Søstre. De bleve begge hentede fra deres Boliger, forhørte hver for sig, bragte til Bekjendelse paa Pinebænken og dømte til at parteres, hvilket Alt var tilendebragt i mindre end en Time. — Imidlertid begav Sultanen Khosru-Schach med alle tilstedeværende Hoffolk, sig tilfods til Porten for den store Moskee, hentede selv Sultaninden ud af det trange Fængsel, hvor hun havde vansmægtet og lidt i saa mange Aar og sagde, idet han omarmede

hende med Taarer i Øinene over den jammerlige Tilstand, hvori hun befandt sig: „Dyrebare Hustru, jeg kommer for at bede om Eders Tilgivelse for den Eder tilføiede Uretfærdighed og give Eder den skyldige Oprejsning. Jeg har gjort Begyndelsen med Afstrafningen af dem, som saa afskyeligt have misbrugt min Lettroenhed og haaber at I vil betragte den som fuldkommen, efterat jeg har forestillet Eder to fuldkomne Prindser og en elskværdig og deilig Prindsesse, som Eders og mine Børn. Kom, og indtag igjen den Rang, der tilkommer Eder, samt alle dermed forbundne Æresbevisninger." Denne Oprejsning blev given i Overværelse af en utallig Mængde, hvilken, ved den første Efterretning om hvad der skulde foregaae, hurtigt havde samlet sig fra alle Stadens Dele. Næste Dag, ganske tidligt, drog Sultanen og Sultaninden, hvilken havde ombyttet hendes Nedværdigelser og Elendigheds Klædebon fra forrige Dag, med en pragtfuld Dragt, — tilligemed det dertil befalede Hof, — til begge Prindsernes og Prindsessens Bolig. Neppe vare de ankomne dertil, førend Sultanen forestillede Sultaninden hendes tre Børn og sagde: „Min Gemalinde, der ere Eders to Sønner og det er Eders Datter. Omfavn dem ligesaa kjærligt som jeg har gjort, de ere mig og Eder værdige."

Ved denne rørende Begivenhed fløde rigelige Taarer, især fra Sultanindens Side, hvilken nød den Trøst og Glæde at trykke to Sønner og en Datter til sit Hjerte, hvilke i saa lang Tid havde kostet hende bittre Qvaler. — Prindserne og Prindsessen havde ladet anrette et kosteligt Maaltid for Sultanen, Sultaninden og hele Hoffet og man satte sig til Taffels. — Efter dette førte Sultanen sin Gemalinde ud i Havet, hvor han viiste hende det syngende Træ og det guldgule, dandsende

Vand. Den talende Fugl havde hun allerede seet i Buret og ved Taffelet hørt Sultanens Lovtale derover.

Da Intet mere gjorde Sultanens længere Ophold nødvendigt, satte han sig igjen tilhest. Prinds Bahman reed ved hans høire, Prinds Perwis ved hans venstre Side og Sultaninden med Prindsesse Parisade tilvenstre fulgte dem. Med de, efter deres Rang ordnede Hofembedsmænd, foran og bagved, tiltraadte de Tilbageveien til Hovedstaden. Da de nærmede sig denne, mødte de langt udenfor Porten, det dem hobeviis imødekommende Folk, hvilket ikke mindre lagde deres Deeltagelse for Dagen for den gjennem saamange Lidelser og Sorger endelig til Ære og Glæde komne Sultaninde, som for de tvende Prindser og deres Søster, som ledsagede dem med Jubelraab.

Ogsaa den talende Fugl, som Parisade bar foran sig i Buur, tiltrak sig Mængdens Opmærksomhed, som beundrede dens Sang, som tillokkede andre Fugle. De fulgte den underveis fra Træ til Træ og i Stæderne paa Bygningernes Tage. I dette Pragttog naaede Bahman, Perwis og Parisade endelig Paladset.

Om Aftenen var der arrangeret stor Illumination og Festlighed i Paladset og i Byen og Festlighederne varede flere Dage efterhaanden.

Da Sultaninde Seherasade hermed sluttede sin Fortælling var Morgenen endnu ikke brudt frem og gik derfor strax over til en ny Fortælling.

Den unge Prinds og den gronne Fugl.

Der levede engang en Konge i Indien, som besad et uhyre Rige og besad uvurdeerlige Skatte; men som leed frygtelig Kummer, fordi han var barnlos.

Da han derfor en Dag mere end sædvanlig harmede sig derover, tog han sit ildfarvede Gevandt paa og begav sig i Divanet. Forskrækket saae Viziren ham i denne Sørgeklædning og erkyndigede sig om, hvorfor han havde anlagt denne. „Den passer til mine sørgelige Tanker," svarede Sultanen og vedblev, da Viziren søgte at adspredе ham ved Synet af sine Skatte: Ak! kun Gud alene formaaer at hæve mit Tungsind; jeg mangler, hvad der er nødvendig til min Lykke paa Jorden, thi jeg har ingen Børn."

En Olding havde bemærket disse Ord, og nærmede sig Sultanen, idet han sagde: „Herre, jeg har fra mine Forfædre arvet en Opskrift paa en Drik, som frembringer den lykkelige Virkning, at gjøre de frugtbare, som nyde den og jeg vilde føle mig lykkelig, hvis jeg turde tilbyde Eder den."

Sultanen benyttede strax denne Oldings Middel og efter nogle Maaneders Forløb befandt der sig virkelig en af hans Koner i Haremet sig i velsignede Omstændigheder.

Ved den glædelige Meddelelse derom lod Sultanen foranstalte store Festligheder og uddele rigelige Almisser. Ogsaa nedkom Sultaninden med en allerkjæreste Prinds, som derfor erholdt Navnet Hasan.

Indtil sit sjette Aar forblev han i Konernes Hænder; men derefter erholdt han en lærd Opdrager, af hvem han blev oplært i Koranen og Literaturens forskjellige Grene. Neppe havde han opnaaet det tolvte Aar, forinden han ogsaa udmærkede sig i Ridning, Bueskydning og Spydkastning i en saa høi Grad, at han snart blev anseet for den berømteste Ridder i hele Riget.

Medens han en Dag var paa Jagt ved Hovedstaden, bemærkede han en Fugl, hvis glindsende Fjedre saae

ganske grønne ud. Han havde dog neppe spændt Buen, forinden Fuglen allerede var forsvunden. Omsonst søgte han efter den i alle Retninger, og udmattet af de forgjæves Anstrængelser og utaalmodig over ikke at have kundet opnaae det glimrende Bytte, vendte han tilbage til Paladset.

Da hans Fader saae ham saa nedslaaet, spurgte han om Grunden dertil og Prinds Hassan svarede: „Jeg har seet en Fugl, som i den Grad har fortryllet mig, at jeg sværger, ikke at nyde Kjød før jeg har forskaffet mig en saadan." Forgjæves forestillede Faderen ham, at Gud i sin Viisdom havde skabt en Mængde Fugle, af hvilke formodentlig flere vare endnu smukkere end denne. Hassan var ikke til at berolige og gjennemstreifede ved Dagens Frembrud paany Egnen. Ogsaa fik han igjen den ønskede Fugl i Sigte, nærmede sig forsigtig, lagde Buen an paa den, skjød, men bort fløi Fuglen uberørt af Pilen. Hassan forfulgte den saa hurtig, som hans Hest kunde løbe, og først Natten nødte ham til at holde inde med Forfølgelsen.

Ganske udmattet gik han med langsomme Skridt til Byen og mødte en ærværdig Olding, som sagde til ham: „Prinds, I synes at være særdeles udmattet. Tør jeg vove at forespørge Dem, hvad der sætter Eder i en saadan Tilstand?" „Min Fader, jeg har jaget efter en grøn Fugl", svarede Prindsen; „men den er undgaaet mine Pile. Alligevel ønsker jeg overmaade gjerne at erholde den."

Oldingen svarede derpaa: „Min Søn, I kan hele Eders Levetid vedblive at jage efter denne Fugl og dog ikke fange den. Den har hjemme i Kafferlandet, hvor der findes endnu mange smukkere Fugle, end den I har seet. Men til det Land kan I aldrig opnaae at komme. Slaae Eder altsaa den Fugl af Hovedet

og opsøg Eder et andet Tidsfordriv; thi den faaer I dog aldrig fat i.“

„Ved Allahs hundrede Navne,“ udraabte den unge Prinds, „mig skal det ikke afholde fra at besøge det omtalte Land.“ Dermed forlod han ham hurtig og tænkte nu blot paa at see sit Haab om en Reise til Kaffelandet gaae i Opfyldelse. Da hans Fader blev bekjendt med hans fortvivlede Sindstilstand og havde erfaret at han var geraadet i denne efter Jagten paa den grønne Fugl og Samtalen med Oldingen, formanede han ham til at give Slip paa dette Hjernespind, at berolige sig og ikke give sig af med unyttigt Selvplageri.

Men Hassan svarede: Efterat jeg har talt med Oldingen, er min Lyst til at komme i Besiddelse af hin Fugl og en Reise til Kafferlandet endnu heftigere og for at beundre en Have hvor et saa forbausende Dyr opholder sig.“ Og trods alle sin Faders Foreskillinger, som skildrede ham hvad han og hans Moder vilde lide, ved Hassans Bortfjernelse, truede denne med at ombringe sig selv, hvis man forhindrede ham fra at udføre sit Forehavende, tog Afsked med sine Slægtninge og begav sig med en talrig Bedækning, som man medgav ham paa Veien til Kafferlandet. Den første Maaned efter Reisen mødte intet Overordentligt ham, men endelig kom de til en Korsvei, hvor de havde tre Veie for sig. I Midtpunktet stod en Pyramide og paa den ene Side af samme var at læse: „Vei til Lykken;“ paa den anden: „Vei til Angren,“ paa den tredie endog: „Den som slaaer ind paa denne Vei, vender formodentlig aldrig tilbage.“ „Denne Vei vil jeg drage,“ tænkte Prindsen ved Læsningen af den sidste Indskrift og befalede strax sine Folk, at folge sig i denne Retning.

Tyve Dage droge de derefter gjennem dybe Skove fuld af vilde, giftige Dyr og Egnen synes med hvert Skridt at blive mere og mere afskrækkende.

Hele Flokke rovbegjærlige Løver kom dem i Veien og de formaaede kun at undgaae disse ved at stikke Skoven rundt om i Brand. Derefter gjaldt det, at klavre over høie og skraae speilglatte Klipper, om Natten saae de tusindartede Aande Skikkelser og den med Utaalmodighed ventede Dag viste dem kun endnu grueligere Egnen, som de da droge igjennem. Efter Overvindelse af en Mængde Farer, i hvilke de fleste af Prindsens Ledsagere vare omkomne, naaede han endelig en ganske i Ruiner liggende ubeboet Stad. Han lod her sine Telte opslaae og efterat han havde forrettet de forskriftsmæssige Afvadskninger og sin Aftenbøn vilde han overlade sig til sød Søvn i sine Telte, da pludselig en af de i Ruinerne vandrende Aander stod för ham. „Vær hilset, Konge af Orknen, mægtige Herster!" begyndte Prindsen og bøiede sig ærefrygtsfuld, „vær velkommen!"

Han føiede andre Artigheder til denne Hilsen og da han blev vaer, at den uhyre Haarvæxt var Aanden til Byrde, forkortede han ham de lange over Skuldren hængende Lokker, rakte ham derefter Vand til Vadskning og tilbød ham de i Teltet værende Madforraad. Denne Modtagelse behagede Aanden og han sagde til Prindsen: „Hassan, din Ankomst til dette Sted bringer mig Døden, sig mig dog, hvad der er Hensigten med din Reise?"

Prinds Hassan meddeelte ham derefter sit Eventyr og sit Ønske, at besøge Kaffelandet, men fik af Aanden at vide, at han aldrig vilde naae derhen, thi den meest ufortrødne Reisende vilde behøve 300 Aar dertil. „Men min Søn," vedblev Aanden; „et gammelt Ordsprog siger, at ingen Velgjerning er spildt og Ingen

er mere veldædig eller grusommere end Ørknens Beboere. Du har gjort mig Godt og jeg vil igjen vise Godhed mod Dig, dog maae Du lade dine Folk og din Bagage blive her tilbage."

Hassan befalede sine Folk at leire her, til han kom igjen og efterat have stoppet sig Bomuld i Ørene steg han op paa Aandens Skuldre og forsvandt. Allerede efter faae Timers Forløb vare de i Kafferlandets Have og ude af sig selv af Glæde gjennemstreifede Prindsen denne Trylleegn, som ingen Skildring formaaer at beskrive. Blomster af alle Farver, Træer af de sjeldneste Arter henrykte hans Øie, tusinde Fugle med de forskjelligste Fjedre satte ham i Forbauselse ved deres vellydende Sang.

Ogsaa de af ham søgte havde Hassan opdaget og det var allerede lykkedes ham, at fange 6 af dem, da en af Vogterne gjorde Allarm.

Strax blev Hassan grebet fra alle Sider og slæbt til Paladset, han blev strax ført frem for Kongen, hvem Haven tilhørte. Strax derefter stod han for denne, som udspurgte ham, hvad der berettigede ham til saa uforskammet at bestjæle hans Have. Og da den bestyrtede Prinds ikke vidste hvad han skulde svare, vedblev Kongen: Du har fortjent Døden og jeg tilgiver Dig blot paa den Betingelse, at Du henter mig en Diamantdrue fra den sorte Ø. Denne ligger ved Grændsen af mit Rige og jeg vil lette Dig Henreisen. Gaaer Du ikke tilgrunde derved, saa er din Benaadning vis."

Hassan tog, som Elsker af dristige Eventyr med Glæde mod dette Tilbud, opsøgte Aanden og begge gik til den sorte Ø, som de snart naaede. Haven, som de søgte, kjendte de paa Glandsen af de mange Smagragder og Diamanter, af hvilke de kunstige Træer be-

sted. Forinden de naaede derind, traf de paa et Uhyre, for hvis forfærdelige Blik, de i Begyndelsen veeg tilbage; men kun givende efter for sit Mods Indskydelse, traf Prindsen sin Sabel og huggede ind paa det græsselige Uhyre. Men hans Anstrengelser bleve tilintetgjorte ved de Skjæl, med hvilken det var beklædt og han var nærved at bukke under for sin Modstanders gjentagne Angreb, da Aanden forvandlede sig til en Fugl med et meget skarpt Næb, med hvilket den huggede Dinede ud paa Uhyret. Nu kunde Prindsen føre sine Slag med Sikkerhed og stødte det Sablen i Livet, paa et Sted, hvor Skjællet manglede og der udflød strax en Strøm sort Blod.

Prindsen ilede, efter Uhyrets Død, ind i Haven, og saae en Mængde Træer af alleslags, fulde af de rigeste og glimrende Frugter.

Endelig saae han ogsaa de forlangte Druer og havde lige udstrakt Haanden derefter, da der fra alle Sider lød Skrig, Kjæmper overfaldt ham, greb ham og førte ham for Kongen. Denne dømte Prindsen i Vrede, over denne Forvovenhed, til skiblikkelig Død, og hans Befaling skulde til at fuldføres, da Glædesraab lød og Efterretningen kom, at Uhyret var nedlagt, som i mange Aar havde skjult flere af Landets Døttre. Henrykkelse over denne Efterretning skyer Sultanen at give sin Datter til den Helt, som havde befriet Landet. I det samme Øieblik lod Prindsessen sin Fader indbyde til snarest at komme til hende, og yttrede for den tilstedeværende og forbausende Sultan Ønsket om at see den unge Fremmede, som under hendes Vinduer havde dræbt Uhyret, Landets Svøbe.

„Hvorledes, skulde det være hiin unge Mand, som jeg netop har dømt til Døden? udraabte Kongen, og

16.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

gav strax Befaling til at opsætte Henrettelsen og føre Prindsen til ham, som han modtog med de Ord:

„Unge Fremmede, dit Mod gjør Dig ikke alene værdig til Tilgivelse; men mit Løfte sikkrer Dig ogsaa min Datters Haand."

Her hvidskede Aanden Prindsen i Øret:

„Hassan, der venter Dig andre Eventyr, og Skjæbnen vil at Du skal gjensee dine Slægtninge."

Prindsen bad derefter Sultanen om Tilladelse, til at medtage hans Datter og erholdt denne. Pragtfulde Fester betegnede Parrets Formæling; men efter tre Maaneders Forløb rustede Hassan sig, sit Løfte til Kafferlandets Konge tro, til Hjemreisen dertil. Hans Svigerfader forærede ham hundrede Diamant- og Smagradruer og saaledes naaede han paa Aandens Skuldre til sit Bestemmelsessted. Forbauset saae Kongen ham komme saa hurtig igjen, med det Forlangte og sagde:

Jeg seer vel, at Himlen er Eder gunstig. Vælg Eder hvad I vil i mit Rige; dog skjænk mig Eders Bistand. Hvert Aar styrter der sig nemlig en mægtig Grib ned over min Hovedstad og bortfører flere af mine Undersaatter; hjælp mig til at nedlægge den."

„Tilsig ham kun Eders Hjælp, jeg kjender den Fugl," tilhvidskede Aanden Prindsen i Øret. Idet han talte saaledes, blev man et sort Punkt vaer paa Horizonten, som snart blev større medens Stadens Beboere begyndte at udstøde Jammerskrig og flygtede ind i de sikreste Skjul. Fuglen havde allerede stukket sin lange Hals ind ad Paladsets Vinduer og grebet Kongens Datter, da Aanden forvandlede sig til en Ørn, styrtede sig ind paa den og slog sine skarpe Kløer, i dens Krop. Strax forvandlede Glenten sig til en græsselig Kjæmpe; men Aanden beholdt sin Skikkelse og søgte at udhakke Øinene paa denne. Kjæmpen greb dog

Ørnen og var ifærd med at sønderrive den, da Hassan sprang til og gjennemskar Kjæmpens Knæsener. Han styrtede sammen og rev Aanden med sig til Jorden, men forvandlede sig til en Slange, fordi han, trods sine Saar, i denne Skikkelse lettere kunde fortsætte Kampen.

Nu svang Aanden sig iveiret, høiere end Slottet, og forvandlede sig lynsnar til en Steen styrtede sig som saadan ned og sønderslog Hovedet paa Slangen. Hans Seier feiredes ved Jubelraab, af de Indvaanere, som Kampen havde forsamlet. Sultanen troede i Glæden over sin Datters Befrielse ikke at kunde belønne Redningsmanden bedre, end naar han gav ham hende til Kone. Hassan formælede sig altsaa ogsaa med hende; men hvad der ogsaa gjorde ham megen Glæde var de ønskede Fugle, som han, med flere Skatte, erholdt af Sultanen.

Paa Aandens indtrængende Opfordring tiltraadte han snart Hjemreisen, og fandt ved Ruinerne af den uddøde Stad igjen sine der efterladte Ledsagere. Aanden førte her Prindsen til Side og sagde til ham:

„Hassan, mit Dagværk er fuldbragt; min Tilværelse endt. Jeg forlader Dig. Lev vel. Til Belønning for de Tjenester, som jeg har ydet Dig, forlanger jeg kun een af Dig. Lad mit Liig blive vadsket og begravet med de sædvanlige Ceremonier, saa vil jeg om tolv Aar blive født igjen. Lov mig at yde mig denne sidste Tjeneste."

„Det lover jeg Dig," svarede Hassan, „men . . ." her laae Aanden allerede død for hans Fødder.

Den utrøstelige Prinds iagttog samvittighedsfuldt Alt, hvad Aanden havde bedet ham om, vendte derpaa tilbage til sine Folk og gav Befaling til Opbrud. Efter tre Dages Reise kom de igjen til den fra Hjemreisen

bekjendte Pyramide, ved hvilken hans gamle Fader allerede ventede. De faldt hverandre om Halsen, og holdt sig længe tæt omfavnede. Derefter paaskyndte de Hjemreisen til Hovedstaden, hvor de af Høie og Lave modtoges med uendelig Jubel.

Prinds Mahmuds Historie.

Der var engang en Konge i Indien, som besad sine Undersaatters Kjærlighed, og som var, hvad man kalder, et af Lykkens Skjødebørn; kun en Sorg tyngede paa hans Hjerte, hans inderlig elskede Gemalinde leed under en uhelbredelig Sygdom, og gik Døden langsomt imøde. En Dag meddeelte en Læge ham dog, at en gammel Rabiner i Syrien eiede et kostbart hemmeligt Middel, som var det Eneste, som skulde bringe Dronningen paa Fode. Sultanen beordrede sine tvende Sønner til at forskaffe dette Lægemiddel, kaldet „Livets Vand."

Begge Prindserne vare övermaade glade og lykkelige ved at kunne redde deres Moder, og forklædte droge de ad to forskjellige Veie; for desto sikkrere at naae til Maalet.

Efter en hjertelig Afsked fortsatte Enhver sin Vei. Den Ældste overvandt store Farer og gjennemdrog mangen vild Egn, indtil han endelig naaede den store By, hvor det af ham søgte Lægemiddel skulde være at finde. Han saae strax den pragtfulde Synagoge som var ham betegnet, traadte ind og bad Rabineren om en Smule Vand til Vederqvægelse. Den gamle Skurk ansaae Prindsen, begrundet paa hans Forklædning, for en musselmandsk Dervisch og da hans Religion gjorde ham

det til Pligt at ombringe Vantro, saa forgiftede han Vandet, som han gav til Prindsen. Denne sank øieblikkelig død til Jorden og blev af Jøden indhyllet i en Matte og nedkastet i et underjordist Rum i Templet. Nogen Tid derefter kom den anden Prinds i lignende Forklædning til ham, og for at knytte Venskab med ham, bad han ham om Tilflugt i Synagogen. Denne Tilladelse blev ham ogsaa falskelig givet idet Rabineren allerede tænkte paa atter at faae nok et Slagtoffer. Han havde allerede lagt sin Kniv tilrette, for at afskjære den Sovendes Hoved; men Prindsens gode Udseende og Venlighed rørte den gamle Synders Hjerte, tilmed faldt det ham ind, at han kunde gjøre den smukke Yngling til Slave, sælge ham, og, begrundet paa hans gode Udseende faa en kjøn Sum Penge for ham. Derfor sagde han til ham ved hans Opvaagnen, at han var Fange og havde at tænde Lamperne og holde de forskjellige Dele af Synagogen i Orden.

Den unge Prinds, som hed Mahmud, var inderlig meget glad over den mod ham begaaede Voldsomhed, fordi hans Hensigter derved begunstigedes, men anstillede sig derved meget bekymret. Jovrigt foresatte han sig at fly, saasnart det rette Tidspunkt dertil var kommet.

En Dag befandt Mahmud sig alene i Templet og kom paa den Tanke at stige ned i den underjordiske Hvælving. Hvor stor var dog hans Forbauselse, da han kjendte sin ulykkelige Broders Klæder og Liig, og i høieste Grad oprørt over denne Udaad, hvis Offer denne var blevet, havde han nær strax kastet sig over den gamle Rabbiner, naar Klogskaben ikke havde budt ham at opsætte sin Hævn, for endnu visere at kunde udføre den. Derfor forstillede han sig, indesluttede sin Hævn i sit Bryst og fordoblede sin Tjenesteiver og gode Villie for at vinde sin Herres fulde Tillid.

Denne tog ham ogsaa endelig af Tilfredshed med hans Tjeneste til sig i sit Huus og Mahmud tragtede nu mere end nogensinde efter at opnaae sin Hensigt. Et uventet Tilfælde gav ham Midlerne dertil i Hænde.

Prindsens Artighed, hans Ynde og smukke Skikkelse havde nemlig vundet Rabbinerens Kone for ham, som tilsidst aabenbarede for ham, at hun egentlig var en født Mahumedanerinde og længtes efter at vende tilbage til den ene saliggjørende Religion. Mahmud benyttede denne Fortrolighed til det Spørgsmaal, hvor det af hendes Mand tillavede „Livets Vand" befandt sig og hvorledes man kom dertil. Hun sagde ham da, at han om Natten skulde svinge sig op paa Husets Tag, hvor hun paa Grund af Varmen sov med sin Mand. „Døren vil jeg lade staae aaben", vedblev hun, „I stiger op, tager Nøglen til hans Laboratorium, hvorhen jeg fører Eder, og I kan da bemægtige Eder det kostbare Middel. Til Tak forlanger jeg af Eder, at I gjengiver mig Prophetens Religion".

I sit Hjertes Glæde svoer Mahmud at gjøre saaledes, og sig selv lovede han samtidig at hævne sin Broder. Ved Midnat steeg han med en Dolk op paa Taget og gjennemborede den sovende Jøde, idet han sagde: „Jeg er Broder til et af Dine Slagtoffere." Derpaa greb han den skjælvende Kones Haand, som havde taget Nøglen, og Begge gik til Laboratoriet.

Efterat de her havde bemægtiget sig Flasken med Livets Vand, skyndte de sig med at forlade det skrækkelige Huus, før Solen belyste den gruelige Scene. En meisommelig Reise bragte dem til Indiens Grændse, hvor de bleve modtagne med de mest levende Glædesbeviisninger.

Ved Ankomsten til Hovedstaden fandt de Thronen

ledig ved Kongens Død, Staden næsten ødelagt ved de om Regentskabet stridende Vizire og Dronningen paa Gravens Rand. Kun Prindsens Hjemkomst afhjalp Alt og „Livets Vand" gjengav i faa Dage Dronningen Sundheden.

Saavel Mahmud som hans Moder vilde af Taknemlighed hæve Jødens elskværdige Enke til Thronen; men hun vægrede sig derfor, fordi hun ikke vilde indgaae i noget Ægteskab uden sin Faders Samtykke, fra hvem hun i sin Barndom var bleven bortrøvet. Der blev altsaa afsendt Gesandter med Foræringer til Oldingen, som i Begyndelsen forbausedes over den erholdte Efterretning, men derpaa med vidunderlig Egensindighed nægtede sit Samtykke, fordi Brudgommen ikke forstod noget Haandværk (Koranen gjør det til en Pligt for enhver Musselmand at lære et saadant). „En Sultans Haandværk er ikke altid det sikreste", meente han. — Den over denne Besked forbausede Mahmud vilde trods dette Forbud have ladet Bryllluppet finde Sted, hvis ikke hans Bruds barnlige Lydighed havde modsat sig det.

For at behage hende lærte han derfor et smukt Haandværk, nemlig Tilvirkningen af Tæpper til Tildækning af Meubler. Efterat han havde tilsendt sin Svigerfader nogle af disse, gjorde denne ikke flere Vanskeligheder og Bryllluppet feiredes med stor Pragt.

Mahmud førte nu et lykkeligt Liv paa Thronen med sin Moder og Gemalinde og spottede mange Gange over sin Svigerfaders velmeente Egenskaber, naar han betragtede de til hans Raadighed staaende uhyre Skatte.

Mahmud gik en Dag forklædt som Dervisch ind i Byen for at lære sine Undersaatters Stillinger og Adfærd at kjende. Underveis blev han sulten og gik derfor ind til en Posteibager. Man førte ham til et

meget zirligt udsmykket Bagværelse, hvor han satte sig paa Sophaen for at stille sin Sult. Da veeg pludselig Sophaen under ham og han styrtede ned i en dyb Kjælder. Her saae han ved det igjennem en snever Aabning faldende Lys flere Liig af tidligere Offere for den kjeltringeagtige Vært, og blev greben af Rædsel og Skræk. Alligevel tabte han ikke Modet, og da han noget efter saae en vildt udseende Mand træde ind med dragen Sabel, som opfordrede ham til at berede sig til Døden og sige sin Bøn, sagde han til ham: „Herre, I anseer mig vel dog for en fattig Dervisch, jeg har sandelig Intet af Værdie hos mig, og hvad Nytte har I af en fattig Tiggers Død? Vil I imidlertid lade mig beholde Livet, saa besidder jeg en Færdighed, som vil kunde indbringe Eder Meget. Hent mig farvet Silke og Uld, og jeg vil her i Livstid arbeide for Eder, men I behøver kun at sælge mit Arbeide og vil tjene meget derved."

Bedaaret af Havesyge skaffede den Elendige den foregivne Dervisch det Ønskede, men truede ham med den skrækkeligste Død, hvis han narrede ham. Mahmud gik strax til Arbeidet og havde snart fuldendt et med de prægtigste Blomster prangende Tæppe. Nu sagde han til sin Vært: „Kun Viziren er riig nok til at betale et saa smukt Arbeide; sælg det ikke under 50 Zechiner".

Den skurkagtige Posteibager var paa Glædens Høidepunkt over at have gjort en saadan Fangst; men denne Glæde skulde ikke vare længe.

Mahmud havde nemlig anbragt et Blomstersprog paa Tæppet, med hvilket Skurken den næste Dag gik til Paladset. Paa sin Begjæring om at turde tilbyde Storviziren et kostbart Tæppe, blev han indladt; men hvor forbausedes Viziren, da han i Vævningen paa

Tæppet læste, hvad der var hændtes Sultanen, om hvem man ikke havde nogen Efterretning, og for hvem der herskede stor Bekymring i Paladset. Paa et Tegn af Viziren kastede fire Slaver sig over den forbausede Sælger, hvis Skræk fordoblede sig, da han hørte Viziren fortælle, hvad der var tilstødt Sultanen. Forbryderen blev lagt i Lænker og Folket ilede til Huset for at befrie Kongen og sløifede derefter Huset. Den Faren saa lykkelig undslupne Herster lod det Umenneske, af hvis Magt han var kommen fri, udstaae en streng Straf.

Som en Følge heraf erindrede han sig nu ofte hvor nyttig Kjendskab til et Haandværk ogsaa kunde være for en Fyrste, og at Ingen var vis paa Skjæbnens Omskiftelser.

De ti Vizirer.

Iblandt de gamle Konger i Seïstan (i Persien) var ogsaa Een ved Navn Asad-bacht (d. s. stor Lykke), som regjerede over et mægtigt Rige, der forsvaredes af talrige Hære. Besørgelsen af Regjeringsforretningerne havde han fordeelt imellem ti Vizirer, af hvilke især den tapper Sipchsalar (d. s. Hærfører) udmærkede sig. Hans Heltemod var saa anerkjendt, at man havde et Ordsprog som sagde, at for hans Sabels Blinken skjulte den forskrækkede Maane sig bag Skyerne.

Denne Vizir havde en Datter, hvis Skjønhed stillede Rosen i Skygge. Huldsalig som den af Skyernes Skjød fremtrædende Nattens Stjerne og straalende liig Solen, som oplyser Jorden, var hun Gjenstanden for al mulig Omsorg fra hendes Faders Side, hvilken

ikke et Øieblik kunde leve fjernt fra hende. Hans Embedspligter paalagde ham imidlertid dog en Adskillelse fra den elskede Datter, idet han maatte besøge Rigets Provindser, for at indsamle de Undertryktes Klager og afhjælpe Statholderens Misgreb. Da hans Reise trak sig i Langdrag, saa afsendte han een af sine Folk, hvilken han havde Tiltro til, for at hente Datteren.

Den Afsendte meddeelte hende Faderens Længsel og Befaling og hun lod øieblikkelig en riigforsiret Karm, samt de til Reisen nødvendige Heste skaffe tilveie, og brød op med et Følge af Slaver. Karavanen befandt sig allerede underveis, da den fra Jagten hjemvendende Asad-bacht fik Øie paa den. Han nærmede sig for at spørge, hvo der reiste i denne prægtige Karm med et saa talrigt Følge, og da han hørte, at det var hans Storvizir Sipchsalars Datter, som vilde begive sig til hendes Fader, saa reed han hen til Kerman. Øieblikkelig kastede hele Følgets Ryttere og Slaver sig med Ansigtet imod Jorden, for at bevidne Kongen deres Ærefrygt.

Denne befalede dem at hilse deres Herre fra ham og var i Begreb med at fortsætte sin Vei, da Vizirens Datter af Nysgjerrighed efter at see, hvem der opholdt Toget, løftede en Flig af Forhænget og kastede et Blik paa Asad-bacht. Blændet af Sipchsalars Datters blændende Skjønhed, blev Regenten øieblikkelig dødeligt forelsket i hende og befalede hendes Ledsagere: „Slaver, bring strax denne Kerm tilbage til Staden og een af Eder gaae uopholdelig til Eders Herre og meld ham, at hans Datter skal være min Gemalinde, hvilken Forbindelse han forhaabentlig vil regne sig til Ære."

Een af Slaverne svarede imidlertid, idet han kastede sig til Jorden: „Herre, maatte Gud forlænge deres Majestæts kostbare Liv! I er Verdens Beherster,

Tidsalderens største Konge, og Enhver maa stræbe at opfylde Eders ophøiede Befalinger. Tillad mig desuagtet at bemærke, at med al den Glæde, hvormed Eders Vizir vil modtage Efterretningen om den ham tiltænkte Ære, det dog vel turde være passende, at lade vor Herskerinde reise til hendes Fader, for at Alt kunde gaae til overeensstemmende med vore Love og Sæder, og Sipchsalar kunde sende hans Datter til Eders Palads i et den kongelige Majestæt værdigt Optog og med passende Høitideligheder." — Kongen var imidlertid døv for disse Indvendinger og gjentog Befalingen, at vende tilbage til Staden med Karmen. Trods dette vedblev Slaven: „Herre, vi besværger Eder at betænke den skadelige Indflydelse, hvilken en saa overordentlig Fremgangsmaade kan have paa vor Herskerindes Rygte. Hendes Fjender vil benytte dette til at udbrede enhver mulig Bagtalelse paa hendes Bekostning."

„Slave, Du er meget forvoven," udbrød Asadbacht livlig, „at understaae Dig i at ville raade din Konge. Din Kjækhed vilde koste dig Livet, naar jeg ikke frygtede for derved at krænke det yndige Væsen, som Du tilhører." Dermed greb han selv Hestenes Tøiler, som bar Karmen og lod Toget vende om, hvilket ankom i Serailet just som Solen vilde overlade Verden til Nattens Skygger.

Den næste Dag lod Kongen alle Hovedstadens Dommere, Lærde og Fornemme forsamle, forebragte dem hans Forlangende, at ægte Visirens Datter, og efterat de Tilstedeværende havde ilet med at billige hans Beslutning, gav han Befaling til Bryllupshøitidelighederne, hvilke fandt Sted samme Dag. En Skare af Skrivere bleve strax beskjæftigede, for at melde Rigets forskjellige Provindser denne vigtige Efterretning. Dette skete

iſærdeleshed med Henſyn til Viſiren, hvilken imidlertid ved at læſe Skrivelſen, hvori Kongen underrettede ham om det Skete, geraadede i ſtor Forbittrelſe. Uagtet de Høitideligheder, hvormed Aſad-bacht havde fuldført ſin Formæling, følte Viſiren levende den ham derved tilføiede Krænkelſe, og det ſaa meget mere, ſom hans overordentlige ømme Kjærlighed til hans Datter gjorde den nu uafviſelige Skilsmisſe fra hende uendelig ſmertelig. Imidlertid troede han ikke at turde lade ſig mærke med den Sorg, ſom derover nagede paa hans Hjerte, han ſvarede Kongen i de ærefrygtsfuldeſte og underdanigſte Udtryk og tilſkrev ham:

„Herre, en Lykke, ſom jeg ikke havde haabet, har „hævet mig til Glædens Tinde. Det bliver mig ube„gribeligt, hvormed jeg kunde have fortjent den udmær„kede Gunſt, ſom Deres Majeſtæt har beæret mig med, „og jeg maa velſigne min Stjerne, at en ſaa ſtor Fyrſte „har behaget at kaſte et Blik paa ſin Slave. — Nei, „Herre, jeg har ikke ſaa betydningsfulde Ord, ſom jeg „behøver, for at udtrykke min hele Taknemmelighed og „den Utaalmodighed, hvormed jeg afventer det lykkelige „Øieblik, da det vil blive mig tilladt at kyſſe det ud„valgte Støv, ved Deres Majeſtæts Fødder."

Efterat denne Skrivelſe var affendt, hyklede den ſnu Viſir offentlig en ſtor Glæde og gav Feſter i Anledning af den Tildragelſe, ſom tilſyneladende gjorde ham lykkelig. — Saaledes gik tre Maaneder i Landet og disſe Glædesyttringer afholdt ham ingenlunde fra at anſtifte en omfangsrig Sammenſværgelſe paa Rigets Grændſe, hvor han opholdt ſig og overalt forberede Utilfredshed med Kongens Regjering. Da han troede ſig ſikker paa ſine trufne Forholdsregler, forſamlede han ſin Hærs fornemſte Anførere og holdt følgende Tale til dem: „Vigtigheden af den Hemmelighed," begyndte han,

„hvilken jeg har at meddele Eder, vil forhaabentlig gjøre Eder den Tiltro indlysende, som jeg har til Mænd, som I ere. Jeg har længe indesluttet denne i mit Bryst, men er nu beredt til at aabenbare Eder samme, naar I tilsværger mig den ubrødeligste Taushed."

Tusinde Forsikkringer om Troskab og Hengivenhed fulgte denne Opfordring og Sihchsalar vedblev: „I kjender min Møie, min Arbeiden og uafladelige Anstrængelser for at hæve Riget Seïstan paa dets nuværende Trin af Glands og Velstand. De lykkelige Følger af de Raad, jeg har givet Kongen, er Eder ikke ubekjendte. Og nu har denne utaknemlige Fyrste gjengjeldt min Tjeneste med det haardeste Slag, som kunde træffe mig. Han har ikke taget i Betænkning at vanære en heel Familie, tilligemed sin Krone, idet han lod en værgeløs Pige bortrove paa offentlig Vei." Her afstorrede Oldingen Forbittrelsens Taarer, hvilke strømmede over hans Aasyn, og alle Tilstedeværende tilkjendegav ham deres Deeltagelse i hans Kummer og svært at hævne ham. — Herpaa fordeelte Sipchsalar Hærens rige Skatte, traf en stærk Hær sammen og erklærede Kongen af Seïstan Krig, idet han bemægtigede sig flere Provindser og beleirede Hovedstaden.

Med stor Bedrøvelse saae Asad-bacht hans Visirs Oprør og begav sig til Dronningen, af hvilken han blev elsket omt. — „For eders Skyld, min Høitelskede," sagde han, „har eders Fader stiftet Oprør imod sin Herre, og jeg vil hente mig Raad og Trøst hos Eder; thi vi befinde os i en Nat, hvis Morgendæmring jeg ikke formaaer at øine, eftersom denne Krig ikke lader os noget Haab om Fred tilovers." — „Mig synes ingen anden Udvei aaben," svarede Dronningen, „end at vi flygte til en af vore venskabelige Nabofyrster, som vil stille Soldater til Eders Raadighed, hvormed det vil

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

17. S. Oettinger'Bog & Steentr

være Eder let at tilbageerobre Eders Rige." — Asadbacht fandt dette Raad klogt og meente, at Kongen af Kerman var den største og høimodigste af hans Forbundne, hvilken hverken vilde nægte ham et Tilflugtssted eller Soldater og Penge, derfor vilde de begive sig til ham. — Paladset havde en hemmelig Udgang, af hvilken man, igjennem en lang underjordisk Gang, kom ud i Ørkenen. — Kongen lod i Hast sadle to Heste, bevæbnede sig, tog de kostbareste Klenodier af hans Skatkammer og gjemte disse i sit Bælte, lod Dronningen stige til Hest og begav sig med hende igjennem den hemmelige Vei paa Flugten til Kerman. — Underveis dreiede Samtalen sig om Skjæbnens Slag, den smertelige Afsked fra Magt og Rigdom og Nødvendigheden af Mod og Hengivelse. Begge Dele bleve dem snart endnu nødvendigere. — Efter tre Dages Forløb følte nemlig Dronningen, som var i velsignede Omstændigheder, Forbudene paa hendes nære Nedkomst, da de netop befandt dem i en Ørken, ved Bredden af et Dige. Hun forsøgte at slukke sin brændende Tørst af samme, men Vandet var saa saltagtigt, at man umuligt kunde drikke det. Rundt omkring var Alt øde og ubeboet, og Fortvivlelsen bemægtigede sig hendes Sjæl i denne sørgelige Tilstand. Uden en Drik Vand, plaget af Smerter, ængstet af Frygt for Fjender, den skrækkelige Ørken rundt omkring, blev den ulykkelige Fyrstinde paa engang betrængt fra alle Sider og hendes Gemal deelte hendes Smerte.

„Gaae og flye langt bort fra mig," sagde hun til ham, „forlad en Qvinde, som ikke formaaer at følge Eder længer og søg Sikkerhed for Eders Fjender og Vand for Eders Tørst. Tøver I længer, saa vil Oprørerne indhente Eder; kun Flugten alene kan redde Eder for deres Raseri. De ville endnu kun træffe en

Ulykkelig som Offer for deres Hævn, hvis Liv ikke er værd at et af Deres Majestæts Haar gik tabt derfor. Flye altsaa Herre, flye til Kerman og lad mig her ende en jammerfuld Tilværelse."

„O Elskede, hvad tiltroer I mig?" udbrød Asad-bacht, „hvad gjælder mine Skatte, mit Rige, mit Liv imod Eder, som er mig dyrebarere end jeg er mig selv." — Under denne ædelmodige Væddestrid fordoblede Dronningens Smerter sig og hun bragte en uforlignelig smuk Dreng til Verden. Hun tog ham paa Skjødet og laae ham til Brystet, hvorover den utrøstelige Asad-bacht udbrød i de Ord: „Ak, I anstrenger Eder forgjæves for dette Barn, hvilket vi umuligt kan tage med paa vor Flugt, men maa lade blive tilbage her ved Diget, under den Høiestes barmhjertige Beskyttelse. Gud vil ikke tillade hans Fordærvelse." — Derpaa indhyllede han den Nyfødte i en med Guld og Silke broderet Kappe, befæstede et Armbaand af ti store Perler om hans Arm og forlod ham med sønderrevet Hjerte, for, tilligemed Dronningen, at fortsætte sin Flugt til Kerman. — Dette Lands Konge erfarede ikke saasnart deres Ankomst paa hans Gebet, førend han sendte dem en Mængde Slaver imøde. Ved deres Ankomst viste han dem alle mulige Æresbeviisninger og modtog dem med den hjerteligste Gjæstfrihed. — Paa den første Dag var der anrettet et prægtigt Festmaaltid ved Hoffet og foruden alle disse Udmærkelser vilde Fyrsten af Kerman endogsaa, at hans egen Søn og to Herrer af Hoffet skulde gives Kongen af Seïstan til Opvartning. Men ved alle Festligheder og Concerter vare den ulykkelige Asad-bacht og hans Gemalindes Øine fulde af Taarer. Kongen af Kerman søgte imidlertid paa alle Maader at trøste dem." — „Med Guds Hjælp," sagde han, „ville vi finde Midler til at besejre Eders Uheld og imorgen

den Dag ville vi overveie, hvad der at gjøre i denne Henseende. Men for Øieblikket, tag og tøm dette Bæger.''

„Ak! hvorledes skulde jeg kunde formaae, i mine beklagelige Omstændigheder, endog at hengive mig til Glæden?'' svarede Asad-bacht og meddeelte Kongen af Kerman alle Omstændighederne ved hans Flugt. Inderlig rørt derved, gav han strax Befaling til hurtigt at sammentrække alle hans Soldater, og gjøre sig Umage for, den øvrige Tid af Dagen, ved alle Slags Adspredelser, at bortfjerne den Kummer, der nagede paa hans Gjæsters Hjerter.

Dagen derpaa tiltraadte Kermans Hær, Marschen imod Hovedstaden i Suïstan, hvor Oprøreren, ved deres Nærmelse, tilligemed alle hans Tilhængere grebe Flugten. Uden Modstand drog derfor Asad-bacht ind i sin Hovedstad og overtog igjen Regjeringen under almindelige Lykønskninger over hans seirrige Tilbagekomst og Følgen af hans Forbundnes Magt. Overøst med Velgjerninger og med en kostbar Foræring til Kongen af Kerman som Erkjendtlighed for hans vigtige Tjeneste, tilbagesendte han dennes Hær og vedblev at herske over sine Stater med Retfærdighed og Godhed. I Fred, nød han den Lykke, tilligemed sin Gemalinde at være kommen paa Thronen igjen; men den blev formørket af Erindringen om det af dem, midt i Ørkenen, forladte Barn. De omhyggeligste Efterforskninger forskaffede dem ingen Oplysning om dets Skjæbne og de befrygtede, at det var blevet et Bytte for vilde Dyr. Deri toge de imidlertid Feil, hvilket snart vil vise sig.

Meget snart efter Fortsættelsen af deres Flugt til Kerman, opslog nemlig en Trop Røvere, hvilke pleiede at plyndre de igjennem denne Ørken dragende Karavaner, — deres Leir ved de te Dige og fandt den nyfødte

Prinds. Hans Skjønhed indtog sammes Høvding, den dristige Farek-Serwar (d. e. tappre Ridder) för ham og den kostbare Kappe, lod ham ikke tvivle om, at han havde Sønnen af en Konge, eller anden fornem Herre, for sig. Selv barnløs, besluttede han at tage ham i Barns Sted og gav ham Navnet Khodadad, tog ham med hjem og lod ham give en Amme. Da han opnaaede den passende Alder, lod han ham fortræffeligt opdrage og drev isærdeleshed paa hans Øvelse i Ridekunsten. Khodadad benyttede ogsaa den Undervisning han fik saa godt, at han, da han var femten Aar, allerede ganske alene kunde bekjæmpe femten Hundrede Fjender. Farek-Serwar var ogsaa saa tilfreds med hans Pleiesøn, at han intet Øieblik lod ham fra sin Side og tog ham overalt med, hvor hans Haandværk førte ham hen. Da han en Dag ligeledes vilde tage ham med ved et Overfald paa en Karavane, bad Khodadad, som følte stor Modbydelighed for slige Foretagender, at fritage ham derfor, da han ikke koldblodig kunde høre paa de umenneskelig plyndrede Reisendes Jammer og Klagen. Farek-Serwar fritog ham ogsaa for selv at deeltage i Angrebet, men forlangte at han skulde være Tilskuer ved Kampen. Den angrebne Karavane var imidlertid Røverne langt overlegne og værgede sig tappert. Farek-Serwar blev selv saaret i Haandgemænget og var nær ved at blive tagen tilfange. Da stormede ogsaa Khodadad iblandt de Kjæmpende og nedslog flere Modstandere; men Lykken forraadede hans Mod, han faldt af Hesten, blev tagen tilfange af Kjøbmændene, lagt i Lænker og snart derpaa ført for Kong Asadbacht som Stratenrøver.

Kongens Faderhjerte rørte sig ved Synet af den ham fremmede Yngling, og han formaaede ikke at tilbageholde nogle Taarer. — „Naar mit, i Ørkenen for-

ladte Barn, endnu levede, vilde det være i hans Alder!" sagde han til sig selv og hans Blikke vendte sig uvilkaarligt tilbage til Khodadad, hvillen han derpaa spurgte: „Dreng, hvorledes kunde Du, med et saa indtagende Ydre, hengive Dig til et saa ærelöst Haandværk og paa slig Maade trodse de menneskelige og guddommelige Love? Hvad er dit Navn?" — „Khodadad," svarede den unge Prinds og kaldte derpaa Himlen til Vidne paa, at han aldrig havde taget Deel i de Røverier, hvorfor han beskyldtes. — „Naar det er sandt," dømte Kongen, „skal Du ikke dee og jeg vil endog ovenikjøbet give Dig en Bestilling ved Hoffet." — Khodadad bukkede sig og kysede taus Jorden, som Tegn paa hans Taknemmelighed. Paa Kongens Befaling blev han strax ifört en prægtig Khilet og der overraktes ham en smuk Turban.

Jeg kalder Dig Bachtjar (Lykkens Glæde) og sætter Dig over min Marschal," sagde derpaa Asad-bacht og løslød ogsaa de andre Røvere, efterat de havde svoret at opgive deres ærelöse Haandværk.

Bacht-jar satte sig daglig fastere i Kongens Gunst. Med ualmindelig Omsorg forestod han den ham anbetroede Post og hans Virksomhed og Dygtighed bevægede snart Kongen til at gjøre ham til sin Skatmester. — Kort sagt, Bacht-jar blev Asad-bachts inderligste Fortrolige, som ikke mere foretog sig Noget uden ham og fulgte hans Raad i alle Ting. — Dette opvakte nødvendigt de ti Visirers Misundelse, hvilke aftalte indbyrdes, at benytte enhver Leilighed, til at styrte ham, og ved een eller anden List at berøve ham Kongens Fortrolighed.

Engang havde Bacht-jar drukket usædvanlig meget og sov hele Dagen i Skatkammeret. — Imod Aften blev alle dets Dore omhyggeligt tillukkede af Dervog-

terne, og da Bacht jar endelig, endnu halvt drukken, vaagnede og fandt alle Udgange spærrede, tumlede han henimod de indre Gemakker og Haremet. — Han fandt her et Leie opredt og Alt indrettet paa det Prægtigste, thi han var kommen ind i Kongens Sovegemak, hvor han ubekymret strakte sig paa de kostbare Polstre og sov ind. — Saaledes fandt Kongen ham og tilraabte ham med skrækkelig Stemme:

„Elendige, hvad gjør Du her?"

Da Bacht-jar bemærkede at der var Nogen tilstede, vilde han bortfjerne sig, men sank strax igjen hen. — Kongen raabte nu med høi Stemme paa nogle Slaver og befalede dem at bemægtige sig hans Yndling; derpaa ilede han til Dronningen og vilde vide, hvorledes en Fremmed havde kundet komme ind i de indre Gemakker, hvilket umuligt kunde være skeet uden hendes Villie. — Paa denne fornærmende Tiltale, forsikkrede Dronningen, at hun Intet vidste om Alt hvad der havde tildraget sig, og bad tillige Kongen om at lade holde Vagt over hende hele Natten, i Løbet af hvilken han da kunde lade anstille Efterforskninger og opdage den sande Skyldige. Dette gjorde han ogsaa og overlagde hele Natten hvorledes han skulde komme efter Sandheden og meddele Folket dette ubehagelige Tilfælde. — Saasnart det blev Dag besteeg han sin Throne, og lod sine ti Vesire komme. — Den første af disse tillod sig at rette det Spørgsmaal til Kongen, hvem Vreden forhindrede i at tale, om Hans Majestæt havde erholdt nogen Oplysning om den sidste Nats Tildragelser. — Det af denne Minister i lang Tid baarne Had, imod Bacht-jar, fandt nu den ønskeligste Leilighed til Tilfredsstillelse, og i fuldt Haab paa den ulykkelige unge Mands Fordømmelse udtalte han sig paa følgende Maade:

„Herre, Eders Vesirer vovede ikke at optræde mod

Eders kongelige Villie, da I optog denne Søn af en Stratenrøver i Eders Tjeneste. Men nu da dette Menneskes hele Fordærvelse ligger for Dagen, vil det være dem tilladt at forestille Deres Majestæt, at han efter Udførelsen af hans ærgløse Haandværk, ikke passende kunde finde Optagelse i et kongeligt Palads. — Eders Ære, Eders Sikkerhed er derved truet og en streng Straf maa derfor finde Sted her, som et afskrækkende Exempel for lignende Forbrydelser."

Kongen lod nu Bacht-jar føre frem for sig og tiltalte ham saaledes:

„Utaknemmelige Yngling, saaledes har jeg altsaa, efter Tilgivelsen af din Forbrydelse, omsonst overøst Dig med Æresbeviisninger, hvilke næsten stillede Dig ved Siden af mig, og Du har gjengjældt min Godhed med den uværdigste Troløshed. Du har ikke taget i Betænkning, at trænge ind i det Indre af mit Harem og anmasse Dig din Beherskers Plads."

Bacht-jar udgjød Taarer over disse Beskyldninger og svarede hulkende, at han ikke vidste hvorledes det Hele var gaaet til; men havde man truffet ham i det Indre af Haremet, saa var han dog kommen derhen uden nogen strafskyldig Hensigt.

Vesiren bad nu Kongen om Tilladelse til at turde udspørge Dronningen angaaende den forrige Nats Tildragelse, og begav sig til hende. — „Der er allerede overalt Rygter i Omløb," sagde han, „hvilke ere krænkende for Eders Ære; man vover at tiltro Eder forbryderisk Forstaaelse med en Stratenrøversøn." — Da Dronningen i fuld Harme derover forsikkrede ham om hendes Uskyldighed, vedblev den listige Vesir:

„Der gives kun eet Middel til at berolige den, over dette Tilfælde høist opbragte Konge; Bacht-jar maa anklages. Følg en Mands Raad, som vil redde Eder,

og frygt ikke for at sige Eders høie Gemal, at denne Yndling har vovet at føle en vanvittig og forbryderisk Lidenskab for Deres Majestæt, ja endog, uagtet alle ham saa rigelig tildeelte Velgjerninger, forglemt sig saameget, at han har vovet en straffskyldig Tilstaaelse. I maa tillige angive, at han har truet med at bruge Vold, naar I var imod hans Hensigter, og ikke vilde hemmeligholde hans Forsæt, at vilde myrde Kongen og bemægtige sig Thronen. Kun derved gjenvinder I Asad-bachts Tiltro og giver ham hans Ro tilbage. Følg mig og frygt Intet, jeg indestaaer for Følgerne."

Den høist forbausede Dronning svarede, at hun aldrig vilde gjøre sig til Medskyldig i en Uskyldigs Fordømmelse, og Himlens Straf vilde træffe Vesiren fordi han vovede at raade hende til en slig Forbrydelse. Vesiren vedblev imidlertid:

„Bacht-jar er intet uskyldigt Blod, thi som forhenværende Stratenrøver har han fortjent Døden, og Eders Betænkeligheder ere derfor ubegrundede. Isvrigt vil jeg gjerne paa Dommens Dag paatage mig Ansvaret for Eder i denne Sag. Hvad Medlidenhed fortjener et Menneske, som ikke selv har taget i Betænkning, ubarmhjertigt at udgyde Andres Blod? Tillige er dette maaskee den eneste Udvei til at redde Deres Majestæts egen Ære og Liv."

Dronningen lod sig bevæge, og triumpherende over at hans afskyelige Anslag mod hans Fjende var lykkedes, vendte Vesiren tilbage til Kongen, hvilken uopholdelig vilde vide, hvad han havde udrettet. Den ondskabsfulde Vesir svarede imidlertid, at han ikke kunde berette Hans Majestæt, hvad han havde erfaret, men at denne selv vilde faae det at høre af dens Mund, som han havde skullet udspørge. Kongen begav sig derfor strax til sine Gemakker og lod Dronningen komme, som gjen-

tog for ham, hvad Vesiren havde indgivet hende. Overbeviist om hendes Oprigtighed gjorde Asad-bacht hende heller ingen Bebreidelser, men tilskrev sig selv hele Skylden, fordi han havde optaget en Søn af en Stratenrøver i Paladset. Han befalede at slutte Bacht-jar i Lænker og bringe ham i Fængsel, idet han forbeholdt sig dennes exemplariske Afstraffelse til næste Dag.

Imedens den Ulykkelige sukkede i sit mørke Fængsel og bad til Gud, hvis Bistand var hans eneste Haab, raadsloge hans Fjender hjemme om Midlerne til hans visse Fordærvelse. Ifølge denne Raadslagning traadte den anden Vesir næste Dag frem for Kongen, og efterat han havde forebragt den sædvanlige Hylding, udbrød han:

„Herre, maatte Deres Majestæts Regjering være ligesaa langvarig som lykkelig; maatte Diademet, som Verdens Behersker, pryde Deres Majestæts Hoved og Sorgerne blive fjernt fra Eders Palads; maatte Verden glædes ved Fred og Rolighed, men Fordærvelse træffe Eders Fjender! Kun, Herre, ville alle disse Ønsker ikke gaae i Opfyldelse, forinden Deres Majestæt har tilendebragt Bacht-jars sørgelige Anliggende. Jeg frygter endogsaa at det vil virke skadeligt paa Eders Hofs Anseelse, hvis der skulde blive noget bekjendt derom hos Nabofyrsterne."

Asad-bacht befalede herpaa, at hente den Skyldige tilligemed Skarpretteren, og da begge stode for ham sagde han:

„Yngling, jeg har befalet at udrive dit Livs Rødder af mine Staters Grunde, for dermed at give dem der kunde fristes til at følge dit forbryderiske Fodspor, et afskrækkende Exempel."

„Herre," svarede Bacht-jar, „gid Himlen maatte

forlænge Deres Majestæts lykkelige Dage og gjøre Eders Regjering hellig, det er mit sidste Ønske i Døden. Kun være det mig endnu tilladt, at give Forsikkring om min Uskyldighed. Ja, jeg er uskyldig og sværger dette for Gud selv! Dog, hvortil skal denne Tale nytte? Bestandig givet til Priis for Skjæbnens Slag og forfulgt af min ulykkelige Stjerne, gaaer det mig, som den Kjøbmand, hvis Foretagender ligeledes alle mislykkedes, fordi Lykken havde forladt ham."

„Hvad er der tilstødt denne Kjøbmand? Jeg kjender ikke hans Historie og vil vide den," sagde Kongen til den Anklagede, der af Glæde derover belønnede ham med Lykønskninger og derpaa begyndte:

Den af Lykken forladte Kjøbmand.

„Herre, i Balsora levede engang en overordentlig rig Kjøbmand; men det stod skrevet, at han fra Rigdommens Glands skulde synke ned i Ulykkens fuldkomne Dunkelhed. Inden kort Tid mistede han Alt hvad han eiede, og alle hans Foretagender fik et ulykkeligt Udfald. Det Aar steeg Kornet meget i Priis og da Kjøbmanden troede, at den næste Høst vilde falde endnu ringere ud, saa anvendte han alle sine Kapitaler, som han havde tilbage, til Indkjøb af Sække fulde af Korn, og lode dem bringe i et Pakhuus for at opbevares til næste Aar. Daglig ventede han nu paa Prisernes Stigen, men Høsten faldt rigelig ud, og Kornet blev solgt for Spotpriis. Han besluttede derfor at beholde sit Forraad til det følgende Aar; men der faldt nu en saadan Mængde Regn, at de fleste Huse bortskylledes af Vandet, hvilket ogsaa trængte ind i Kjøbmandens Pakhuus hvor

Kornet var opbevaret. Snart udbredte det vaade Korn en saa afskyelig Lugt at Naboerne beklagede sig derover hos Stadens Forstandere, og han blev nødt til at rømme sit Pakhuus og bortkaste sine Varer.

I Fortvivlelsen over det daarlige Udfald af sin Speculation faldt det ham ind at han jo endnu havde en Hjælpekilde, hvilken han maatte benytte for ikke at lade Tiden gaa ubenyttet hen. Han folgte saaledes det ham tiloversblevne Huus og indskibede sig tilligemed nogle andre Kjøbmænd for at forsøge sin Lykke paa Havet. Men den tredie Dag efter deres Afseiling indtraf Modvind, Himlen formørkedes pludselig, Havet oprørtes frygtelig og de lede Skibbrud, hvorved de fleste Mennesker, som befandt sig ombord omkom. Kjøbmanden og nogle af hans Reisekammerater reddede sig dog paa en Planke. Nøgen og vansmægtende vandrede han her flere Timer omkring i Ørkenen, da han endelig i nogen Afstand fik Øie paa et Menneske. Glad over den Opdagelse, at Egnen var bebøet og at han vilde kunde tilfredsstille sin qvælende Hunger og Tørst, gik han henimod ham og fandt snart en talrig befolket Landsby, omgivet af Træer og gjennemkrydset af herlige Bække.

Byens Overhoved var en ædelmodig og meget rig Mand, som eiede et nydeligt Landsted i Nærheden, hvor han netop for Øieblikket befandt sig. Kjøbmanden havde først bemærket denne og blev af ham opfordret til at træde i hans Tjeneste. Han bød ham sex Drachmer daglig, for at have Opsyn med Arbeiderne, hvilke han lod udføre paa sit Landsted, og Kjøbmanden modtog øieblikkelig dette ædelmodige Tilbud; idet han nedkaldte alle Himlens Velsignelser over sin Velgjører, tiltraadte han strax sin Bestilling, beskjæftigede sig med allehaande Arbeider ved Landvæsenet og traadte snart i sin Herres Sted i hele Huusvæsenet. Det gik nu godt

i et heelt Aar. Da Høsten imidlertid kom og denne skulde overleveres til Eiermanden, overfaldt der Kjøbmanden den Frygt, at hans Løn vilde blive tilbageholdt, hvorfor han bragte en Deel af det indhøstede Korn tilside, hvilket han skjulte omhyggeligt, for dermed at sikkre sine Fordringer, det øvrige overleverede han sin Herre. Denne tildeelte ham imidlertid en passende Andeel som Belønning for hans Tjeneste og lovede ham i Fremtiden samme Punktlighed. Den, ved denne Redelighed, over sin egen uværdige Mistanke beskjæmmede Kjøbmand vægrede sig imidlertid ved at modtage det Tilbudte. Da han derpaa kom til det Sted, hvor han havde skjult det tilsidebragte Korn, fandt han til sin store Ærgrelse at det var stjaalet. Ikke istand til at skjule sit Mismod derover, var han nødt til at tilstaae sin Herre Aarsagen dertil, hvilken i Forbittrelse over en slig Fremgangsmaade, gjorde ham de største Bebreidelser derover og jagede ham ud af sit Huus.

Den ulykkelige Kjøbmand fra Balsora vandrede altsaa igjen omkring, uden at vide, hvad han skulde begynde paa, indtil han mødte Folk, som gik ud paa Perlefiskeri. Disse erkyndigede sig om Grunden til hans store Bedrøvelse og bleve saa rørte over hans sørgelige Skjæbne, at de lovede at give ham Halvdelen af Udbyttet ved den første Fangst. De vare ogsaa saa heldige, strax at fange ti store Muslinger med to Perler i hver; deraf gave de, ifølge deres Løfte, Kjøbmanden de ti, for at han kunde sælge dem og benytte Pengene, som han fik derfor. Kjøbmanden var ude af sig selv af Glæde, han skjulte to af dem i Munden og var beskjæftiget med at sye de øvrige otte ind i sin Klædning, da en omsnigende Tyv belurede ham. — Denne ilede til hans Kammerater og underrettede dem om denne Opdagelse, kom med disse tilbage og ud-

plyndrede Kjøbmanden ubarmhjertigt. Saa uheldigt dette ogsaa var for ham, saa trøstede han sig dog med de to Perler, som han havde skjult i Munden, hvilke han havde reddet fra Røverne, og som han i den første Kjøbstad, han kom til, ilede med at overgive en Udraaber til Udsalg for den høieste Priis. Men uheldigvis var der stjaalet ti Perler fra en Juveleer, hvilke vare de aldeles liig, som Kjøbmanden lod udraabe til Salg. Juveleren troede i disse at gjenkjende sine, og blev bestyrket i hans Mistanke, da han bemærkede den angivne Giermands usle Paaklædning. For at komme efter Sagens Sammenhæng, spurgte han tilsyneladende ganske tilfældigt, hvad der var bleven af de otte øvrige Perler. Kjøbmanden svarede aabenhjertigt, at han havde havt dem indsyet i sine Klæder, men Røverne havde taget dem fra ham. Nu troede Juveleren at være overbeviist om, at han havde den rigtige Mand for sig, han førte ham for Kadien og forklarede denne: „Herre, her bringer jeg Tyven, som har stjaalet mine Perler. Her ere to af dem, hvilke han har givet til en Udraaber for at sælge dem, og med Hensyn til de andre otte har han selv tilstaaet for mig, at de ere ham frarøvede."

Dommeren kjendte Juveleren som en retskaffen Mand og lod Kjøbmanden, uagtet alle Modforestillinger, give Bastonade og derpaa kaste i Fængsel, hvor han forblev et heelt Aar. Der saae han en Dag flere af de Fiskere træde ind, som havde understøttet ham saa ædelmodigt, og som nu, af Nysgjerrighed, saae sig om i Statsfængslet. Forundret gjenfandt de ham her og yttrede derfor: „Ei, der er J, hvis Lykke vi gjorde i et Øieblik, og endnu stedse ligesaa elendig, som da vi saae Eder den første Gang?" Kjøbmanden svarede herpaa, at hvem Ulykken forfølger, for ham

bliver ogsaa de bedste Udsigter til Vand, — de havde villet gjøre ham Godt og vare netop derved blevne Foranledningen til hans nuværende Indespærring. — Derpaa fortalte han dem, hvorledes hele Sagen var gaaet til. Fiskerne trøstede ham herpaa, idet de uopholdeligt vilde virke for, at han kunde komme ud af Fængslet og hjælpe ham til hans Ret. De gik i Virkeligheden ogsaa strax hen og foredrog Landets Konge, hvilken Uret der var tilføiet Kjøbmanden og paa hvad Maade han var bleven et Offer for mistænkelige Omstændigheder. Kongen beordrede strax dennes Frigivelse, og for at holde ham skadesløs for Menneskenes Uretfærdighed og Skjæbnens uheldige Tilskikkelser, gav han ham en aarlig Pension og en Bolig i Nærheden af sit Palads.

Nu troede den stakkels Kjøbmand at have gjort sin Lykke og nød Kongens Velgjerninger i Ro samt dennes Beskyttelse, da et nyt Uheld forstyrrede hans Fred. — Ved Husets nærmere Undersøgelse, hvilket man havde givet ham til Bolig, bemærkede han ogsaa et blindt Vindue, hvilket var sat til med Steen. Nysgjerrig efter at vide, hvorhen det førte, havde han allerede taget en Deel deraf ud, da han bemærkede, at denne Væg stødte op til Kongens Harem. Øieblikkelig blev han betagen af Angst og Skræk og anstrængte sig hurtigt for igjen at tillukke Aabningen omhyggeligt. Ulykkeligviis blev han ikke ubemærket færdig dermed, og en Gilding, der saae ham arbeide, underrettede hurtigt Kongen derom. Denne vilde med egne Øine overbevise sig om Beskyldningens Sandhed, for ikke at begaae en ny Uret mod et allerede saa ulykkeligt Menneske, og begav sig derfor i Hast til ham. Der saae han da rigtigt, at Steen af Skillerummet, som adskilte Huset fra hans Palads, ganske nylig havde været tagne

ud. Ude af sig selv af Forbittrelse ved Synet af dette, udbrød han fortørnet mod Kjøbmanden: „Utaknemlige, er det din Tak for mine Velgjerninger, at Du søger at stige ind i mit Harem? Men en saadan Frækhed skal ikke blive ustraffet, og jeg vil paa Stedet betage Dig Evnen til at gjøre Ondt og vil lade Dig Øinene stikke ud." Kongens Befaling blev øieblikkelig fuldført uden Forbarmelse. „Jeg Elendige!" raabte Kjøbmanden, „ikke nok, at have berøvet mig min Formue, forgriber Skjæbnen sig nu ogsaa paa min Person." — Der blev den fattige, nu blinde Mand ingen anden Udvei tilovers, end at tigge sit Brød og anraabe de Forbigaaende om Bistand og Medlidenhed, idet han bestandig gjentog: „Al Møie er forgjæves, naar Skjæbnen ikke begunstiger os og uden Himlens Bistand bringer man det ikke til Noget." — I har her et Exempel af Kjøbmanden, om Forfølgelsen af en ugunstig Skjæbne," sluttede Bacht-jar sin Fortælling. — „Ogsaa jeg formener ikke at undvige en sørgelig Skjæbne og Alt forener sig for at tilintetgjøre mig."

Den Anklagedes ungdommelige og frimodige Væsen ved denne Fortælling, gjorde et levende Indtryk paa Asad-bacht og mildnede et Øieblik hans Vrede. — Han lod derfor Henrettelsen opsætte, men foresatte sig ikkedestomindre at lade hans Yndlings Forbrydelse afstraffe.

Den følgende Morgen fremtraadte nu den tredie, af de imod Bacht-jars Liv sammensvorne Visirer, for Kongen, og yttrede:

„Herre, med Smerte har Eders Raadgivere igaar seet, at I skaanede en Forbryders Liv, hvis Misgjerninger ere en Skjændsel for hele vort Land. — Vistnok er en Barmhjertighed ogsaa en Dyd, men den maa have sin Grændse. — Honning er meget fortræffeligt, men dog farligt, naar man nyder formeget deraf. —

Vi fordre en Retfærdighedshandling, som ikke uden Fare for deres Majestæt kan opsættes.

Overtalt herved, lod Kongen strax den Anklagede føre frem og sagde til ham:

„Jeg har besluttet ikke længere at opsætte Din Henrettelse, den af Dig begaaede Forbrydelse maae straffes med dit Blod, og Din Afstraffelse afgive et afskrækkende Exempel for mine Undersaatter."

Bacht-jar svarede derpaa med den samme Ro som Dagen iforveien:

„Herre, mit Liv er i Eders Haand; betænk Eder dog imidlertid førend I giver Befaling til at dræbe mig. — Formegen Utaalmodighed og Overilelse er ofte meget farlig, og man fortryder hyppigt, ikke at have havt Mod til at vente. Saaledes mistede Kongen af Haleps Søn Thronen tilligemed hans Elskede, fordi han ikke hørte paa hans Faders Raad, og gav efter for en utilgivelig Utaalmodighed."

„Hvem var denne Prinds af Halep?" spurgte Asad-bacht.

„Det vil jeg fortælle deres Majestæt," svarede Bacht-jar, og begyndte:

Prindsen af Halep eller Behesad den Utaalmodige.

„Da Byen Halep, endnu var nogle Staters Hovedstad, residerede der en, for sin Retfærdighed, Godhed, Nedladenhed og Mildhed, af sine Undersaatter elsket Konge, der ogsaa udmærkede sig ved sin hoimodige Gjæstfrihed, hvilken han udviste mod alle Fremmede som besøgte hans Stater.

Denne Konge havde en Søn, Behesad, en

meget begavet Yngling, som forbandt de største Kundskaber, med dem meest indtagende Opførsel. Kun havde han den Feil, at Alt hvad han foretog sig, skete med den største Utaalmodighed, og at han undertiden var meget høirøstet i Utide. — Da han en Dag underholdt sig med nogle Kjøbmænd, fortalte en af dem et ganske overordentligt og ham selv passeret Eventyr:

„For omtrent ti Aar siden reiste jeg med en Trop Kameler," begyndte han, „som vare belæssede for min Regning og som ved Nærmelsen til en Stad bleve aldeles udplyndrede af en Røverbande. For at undgaae Røverne, flygtede jeg i min Fortvivlelse over Uheldet, midt ind i Skoven. — Imidlertid blev det Nat og jeg blev nødsaget til at bestige et løvrigt Træ i Nærheden af Landeveien. — Neppe havde jeg sat mig fast, førend jeg saae glindsende Lys efterhaanden nærme sig fra det Fjerne, og snart droge en Mængde Folk forbi under de meest larmende Udbrud af Munterhed. Dragere med Røgelsepander fulgte dem, hvori der brændte en saa kostelig lugtende Røgelse, at hele Skoven duftede behageligt deraf. — Efter disse kom mange Sangere og Musikantere, Slaver med Fakler, ved hvis Skin jeg i Midten af det talrige Følge, saae en Karm, hvori der sad den skjønneste Prindsesse som jeg har seet i hele mit Liv. Glandsen af hendes deilige Aasyn overtraf endog Folkenes Skin omkring hende, og blændede mig saaledes, at hendes Billede siden dengang stedse igjen træder mig for Øie. — Den følgende Morgen forlod jeg Træet og fortsættende min Vei, kom jeg ind i Staden, hvor jeg da erfoer, at jeg var i Rom, Cæsarernes Hovedstad. Paa min Forespørgsel angaaende det deilige Syn som jeg havde seet forrige Nat i Skoven, fik jeg at vide at det havde været Keiserens Datter, den skjønne Nukarine, som havde begivet sig til

sit Landsted, for at nyde den smukke Aarstid og lytte til Nattergalens Elskovsklage til Rosen."

Denne Fortælling havde gjort et levende Indtryk paa Prinds Behesad, som strax ilede til en af hans Faders Visirer, og sagde til ham, at han nu var gammel nok til at der maatte tænkes paa en Gemalinde til ham og at han vilde giftes. Visiren svarede at han kun skulde træffe et passende Valg og hans Fader vilde da uden Tvivl ile med Opfyldelsen af hans Ønske.

„Velan," gjenmælede herpaa Prindsen, „Maalet for alle mine Ønsker er Prindsesse Nukarine, den romerske Keisers elskværdige Datter, og min Fader maae i ethvert Fald afsende Gesandter og lade anholde om hendes Haand."

Visiren foredrog Kongen af Halep Sagen, hvilken imidlertid erklærede, at han umuligt kunde efterkomme Behesads Forlangende. — Den romerske Keiser vilde ikke give sin Datter til Nogen, hvis Stater vare saa ubetydelige imod hans, og som endog desforuden bekjende sig til en anden Religion. Behesad geraadede i Fortvivlelse over denne Besked og forsikkrede, at hvis hans Fader blev ved sin Beslutning, saa vilde han hjælpe sig selv og personlig anholde om Prindsessens Haand. — Af Frygt for dette, samtykkede Kongen endelig i at lade Gesandter afreise med kostbare Forærinnger til Keiseren. De bleve ogsaa meget velvilligt modtagne af denne; men med Uvillie erfarede han deres Sendelses Formaal. — Imidlertid samtykkede han i at give Kongen af Syriens Søn, Prindsessen tilægte, naar han kunde levere hundrede Lakdynere (ti Millioner Guldstykker) til hans Statkammer.

Da de hjemvendte Gesandser meldte Kongen dette, erklærede han det for umuligt, nogensinde at tilveiebringe en saadan Sum. — Rørt ved Behesads Bønner, stra-

bede han imidlertid sammen, saameget han formaaede og bragte det til tredive Lakdynere. — Hans Søns stedse mere paatrængende Bønner bestemte ham til at sælge et stort Antal af sine Slaver og Kostbarheder og tilveiebragte derved endnu tyve Lak. — For at gjøre den af Keiseren forlangte Sum fuldstændig, saae Kongen af Halep sig nødsaget til, at paalægge sine Undersaatter en overordentlig Skat og havde nu samlet tredsindstyve Lak, hvilke derpaa bleve sendte med et Gesandtskab til Rom. — Keiseren modtog Pengene, behandlede Gesandterne med den største Agtelse og lovede dem at udføre sit Tilsagn, saasnart den af ham gjørte Betingelse var opfyldt. — Beheſad vilde herpaa bevæge sin Fader til, paany at besvære sine Undersaatter og i Særdeleshed at paalægge Kjøbmændene og Landmændene Skatter. — Men dennegang erklærede Kongen bestemt, at han ikke vilde tillade nogen ny Beskattelse af sine Undersaatter, forinden de havde forvundet de Fordringer som allerede vare stillede til dem. — I sin Utilfredshed derover truede Prindsen igjen med at forlade Kongeriget for stedse, naar hans Forlangende ikke blev opfyldt.

„Saa vent idetmindste et Aar min Søn" sagde Kongen.

„Nei jeg gaaer."

„Saa et halvt Aar."

„Ligesaa lidt."

„Nu saa dog tre Maaneder."

„Jeg kan ikke vente i tre Dage."

„Saa reis naar det behager Dig."

Beheſad begav sig øieblikkelig til sine Gemakker, lod to af sine Fortrolige komme, iførte sig sin Rustning og drog bort.

Efter nogle Dages Forløb mødte han en Karavane paa hundrede riigbeladede til Rom bestemte Kameler,

hvis Anfører var en meget riig Herre, og en Ven af Keiseren. — Behesad gjorde dennes Bekjendtskab, blev af ham optaget i hans Palads i Rom, og forstod at sætte sig saaledes i hans Gunst, at denne, efterat Behesad havde fortalt ham sin Kjærlighedshistorie, og den derover opstaaede Tvist med hans Fader, tilbød ham de endnu manglende syrgetyve Lakdynere, under den Betingelse at han skulde tilbagebetale ham disse, naar han efter Faderens Død, var bleven Konge i Syrien. Behesad gik strax ind derpaa, iførte sig Klæder passende til hans Rang og begav sig i et prægtigt Optog til Keiserens Palads, hvem han lod bede om en Audients, for at överrække ham de syrgetyve Lak.

Keiseren modtog Prindsen meget forekommende, optog hans Frieri til Prindsessen med Velvillie, men bad Behasad, at tilstaae ham ti Dage til Bryllupshøitideligheedens Forberedelser. Denne indvendte at hans brændende Attraae, efter at blive Dronningens Gemal ikke kunde taale en Opsættelse som vilde være meget trykkende for hans Kjærlighed. Keiseren saae sig derfor bevæget til at betinge sig idetmindste tre Dage til de nodvendige Forberedelser, men Behasad tilstod kun Een og den over sin tilkommende Svigersons Utaalmodighed forundrede Keiser, gav Befaling til Formælingens Høitideligholdelse og lod imidlertid give en prægtig Fest. Behasads Utaalmodighed forhindrede ham imidlertid i at finde nogen Fornøielse derved; han søgte derfor at stjæle sig bort og opdage Prindsessens Gemakker i Paladset. Han fandt ogsaa Salen, hvor Prindsessen Dagen iforveien var bragt hen og Lyset i samme forraadte ham en Spræk, igjennem hvilken man kunde see derind, hvorfor han lagde begge Dinene dertil. Tilfældigviis saae Nukarine til samme Side og bemærkede at man understod sig i at iagttage hende i hendes

Gemakker. Øieblikkelig befalede hun en af hendes Fruer at gjøre en lille Jerngaffel glocnde og dermed stikke Øinene ud paa Forbryderen, denne Befaling blev straz fuldført og den ulykkelige Prinds Beheſad sank paa Stedet til Jorden med et frygteligt Skrig. Omsonſt ilede man ham nu til Hjælp, hans Syn var redningsløſt tabt og den Arme turde ikke engang beklage ſig over ſin Ulykke, ſom han ved ſin overdrevne Utaalmodighed havde paadraget ſig. Keiſeren erklærede naturligviis, at han aldrig vilde formæle ſin Datter med en Blind, og ſaaledes ſaae den nedbøiede Prinds Beheſad ſig tvungen til at reiſe hjem til Syrien og gjøre Afkald paa den ſaa høit Elſkede. Da hans Fader døde vilde dennes Underſaatter heller ikke lade en blind Konge komme paa Thronen og han maatte tilbringe hele ſit øvrige Liv i Kummer og Sorg, fordi han havde været ſaa utaalmodig efter Opnaaelſen af ſit Ønſke.

„Deraf kan I ſee," ſluttede Bacht-jar ſin Tale, „hvor farligt det er, at handle med formegen Overilelſe. Havde Beheſad blot havt Taalmodighed til den følgende Dag, ſaa var han bleven en af de lykkeligſte Prindſer i Verden. Ligeledes var den Ulykke heller ikke ſkeet, naar Prindſesſen havde betænkt ſig noget mere med at give den Befaling for hvilken hendes Brudgom blev et Offer."

Denne Fortælling ſyntes at gjøre Indtryk paa Aſad-bacht, ſom udſatte den unge Prindſes Henrettelſe til den næſte Dag. Saaſnart han imidlertid paa denne havde beſteget ſin Throne, nærmede ſig igjen en Veſir og ſagde: „Herre, det overalt udbredte Rygte, om Bacht-jars Forbrydelſe tillader ikke længer at opſætte hans Afſtraffelſe. Man undrer ſig over den Langſomhed, hvormed deres Majeſtæt hævner en ſaa ſtor For-

seelse, som han har begaaet og den kongelige Ære saavelsom Landets Bedste fordrer hurtig Opreisning." Kongen lod igjen Bacht-jar hente og forkyndte ham sin Beslutning, at vilde lade ham dræbe. Den unge Prinds svarede derpaa: „Herre hav den Naade at tage det i Overveielse, thi meget ofte er man sig selv Tak skyldig, for at have handlet med klog Betænksomhed og Taalmodighed er tidt meget værd. Kun derved opnaaede Abu-Szaber, fra Dybet af en Brønd, at komme paa Thronen."

„Hvor edes var det muligt?" spurgte Kongen. Bacht-jar vedblev:

Historien om Abu-Szaber, d. h.: Taalmodighedens Fader.

„Herre, Abu-Szaber var en rig Godsbesidder, der udviste megen Godhed mod hans Byes Beboere og som beskjæftigede en Mængde Arbeidere ved Driften af sine Jorder. Han behandlede dem med den største Mildhed og blev tilbedt af dem.

Een af hans Faarehyrder meldte ham en Dag ganske forskrækket, at man havde seet en Love streife om i Nærheden og at denne allerede havde sønderrevet flere Faar. Disse Roverier fortsattes i de følgende Dage, i den Grad, at Abu-Szaber blev truet med Tabet af hele sin Hjord. Hans Kone overtalte ham til at gjøre Jagt paa dette vilde Dyr, som gjorde saa stor Skade, men Abu-Szaber meente: Kun Taalmodighed, Taalmodighed; den er ved alle Tilfælde i Livet det bedste. Løven, som foraarsager os saa meget Ondt, er vild og ond og om kortere eller længere Tid vil Guds Retfærdighed nok hjemsøge den med de Ondes Straf. Vi

ville afvente Sagen." Og Abu-Szaber havde Ret, thi nogen Tid derpaa, blev Løven dræbt af Kongen paa Jagten.

Ikke længe derefter blev et Menneske dræbt i Byen og da dennes Beboere ikke kunde angive Morderen, lod Kongen alle Huse plyndre og sløife. Abu-Szaber mistede derved den største Deel af sin Formue; da hans Kone imidlertid ansporede ham til uopholdelig at besvære sig derover, idet Enhver ved Hoffet var vidende om hans Ustyldighed og han vistnok vilde faae Erstatning, meente han: „Kun Taalmodighed, Taalmodighed, gjorde Kongen Uret saa vil han ogsaa nok blive straffet derfor. Den som tager sin Næstes Gods, maae ogsaa engang tabe hvad han eier." En misundelig Nabo havde hørt denne Tale og forraadede Kongen den, som i Forbittrelse over Abu-Szabers Uforskammethed, lod ham Alt berøve, hvad han eiede, og jagede ham bort med Kone og Børn fra hans Forpagtning. — Nu foreholdt hans Kone ham, at hun stedse havde sagt at hans Vane med at tøve og afvente nok vilde styrte dem i Fordærvelse.

„Nu ere vi i en net Tilstand, uden Hjælpemidler eller Huusly.

Kun Taalmodighed, kjære Kone," svarede Abu-Szaber urokkelig; „Taalmodighed vil tidlig eller seent blive belønnet."

Idet han talte saaledes, blev han tilligemed sin Familie overfalden af en Trop Røvere, som ikke alene berøvede dem det Lidet, som de havde tilbage, men ogsaa tog deres Klæder og bortførte Abu-Szabers to Børn. Med jamrende Stemme tilraabte hans Kone ham at løbe efter Røverne og paakalde deres Medlidenhed, da han ikke formaaede noget imod dem med Magt, og om han da ikke saae at de bortslæbte deres to Sønner. — Han svarede imidlertid:

„Kun Taalmodighed, kjære Kone, alt Ondt falder tilbage paa dets Udøvere. Naar jeg fulgte Røverne og een af dem dræbe mig, hvad vilde der saa blive af Dig Forladte? Taalmodighed siger jeg Dig, er Midlet mod alle vore Lidelser."

Det ulykkelige Ægtepar kom derpaa til en Stad i Keerman, hvilken laa ved en Flod. Abu-Szaber sagde til sin Kone, at hun maatte vente lidt ved Bredden af denne, til han havde erkyndiget sig om en Bolig i Staden for dem. I hans Fraværelse kom en Rytter til Floden og vandede sin Hest, han saae Konen, som behagede ham, og foreslog hende at følge sig. Forgjæves søgte hun at modstaae ham, og tilraabte ham, at hun allerede var gift og at hendes Mand vilde blive fortvivlet, naar han ikke fandt hende igjen, han hørte ikke derpaa, men tvang hende, med Sablen i Haanden, til at sætte sig op paa Hesten bag ved ham. Hun havde kun saa megen Tid, at hun hurtigt kunde skrive i Sandet: „Abu-Szaber, Du har mistet dit Gods, dine Børn og din elskede Hustru, nu ville vi see, hvad din Taalmodighed kan hjælpe Dig." Da Abu-Szabar kom tilbage og ikke gjenfandt sin Kone, men istedetfor læste disse Ord, kunde han ikke tilbageholde Taarerne. Imidlertid fattede han sig snart og sagde til sig selv: Dieblikket er kommen, hvor jeg behøver al min Resignation; maaskee har Skjæbnen forbeholdt mig noget endnu Værre."

Hans Tab gik ham alligevel saa nær, at han drev omkring uden nogen Plan, som Een, der har tabt Forstanden. — Derved geraadede han imellem Folk, hvilke vare tvungne til at opføre et Palads for Kongen, og neppe blev han bemærket, førend man holdt ham fast. Derpaa blev det ham befalet, under evig Fængselsstraf, at hjælpe Arbeiderne, og man lod ham deeltage i Ar-

beidet med de Andre, hvilke, istedetfor Løn, kun fik et elendigt Bygbrød dagligt, som knap var tilstrækkeligt til deres Underhold.

Han havde allerede været beskjæftiget med dette Arbeide i tre Maaneder, da een af Haandværkerne faldt og brækkede et Been. Den Ulykkelige udstødte derved et jammerligt Skrig, men Abu-Szaber tiltalte ham og sagde: „Kun Taalmodighed, Taalmodighed, min Ven!" — „Ei, det er ogsaa det rette Øieblik at tale saaledes," svarede denne; „hvorlænge skal man have Taalmodighed?" — „Bestandig," gjenmælede Abu-Szaber, „thi den kan hæve et Menneske fra en Brønds Dyb paa Thronen." — Disse Ord hørte Kongen, som tilfældigviis stod ved et Vindue i Paladset, og da de forekom ham oprøreriske, gav han Befaling til, at den Arbeidsmand, som havde talt saaledes, skulde gribes og nedlades i en meget dyb Brønd, hvilken stod i Forbindelse med vidtlystige, underjordiske Rum. — For at formere den Ulykkeliges Pine gik han hver Dag hen og raabte til ham: „Nu, taalmodige Mand, hvornaar mener Du at stige op af Brønden og komme paa Thronen, — hvilken Din Taalmodighed skal forskaffe Dig?"

Dette Tidspunkt var alligevel ikke saa fjernt, som man troede. I de underjordiske Rum, som stødte til Brønden, havde Kongen ladet forvare en af sine Brødre, som ulykkeligviis satte dennes Skinsyge i Bevægelse. Slet Behandling og Sorg over den lange Arrestation havde sat den ulykkelige Prinds's Liv et Maal. Han var død.

Dette var Rigets Store ubekjendt; som endelig begyndte at knurre over det uretfærdige Fangenskab, i hvilket Kongen holdt sin Broder. Til Slutningen blev Utilfredsheden almindelig, der udbrød overalt Oprør: Kongen blev myrdet i en Opstand og Folkene styrtede ned i de underjordiske Rum for at befrie den Fangne.

Der fandt man kun Abu Szaber, hvis Lighed med Prindsen skuffede Alle saa meget, men som man fandt i hans Træk meget naturlig efter en saa lang Indespærring.

Ved Synet af ham sank een af de Store paa Knæ for ham og sagde: Prinds, Eders Broders tyranniske Adfærd er bleven straffet efter Fortjeneste, og vi ere her, for at tilbyde Eder Regjeringen over hans Stat." — I Anerkjendelsen af den Belonning, som Himlen forbeholdt ham for hans Taalmodighed, lod Abu Szaber sig stiltiende beklæde med de kongelige Værdigheder og besteg Thronen. Han gjorde sig Umage for at herske retfærdig, og hans Veldædighed, Upartiskhed og samvittighedsfulde Opfyldelse af sine Pligter, vandt ligesaavel hans Undersaatters Kjerlighed, som den Omhyggelighed, han anvendte paa Ordningen af sit Riges Grændser, vandt hans Nabofyrsters Agtelse og Ærefrygt.

Imidlertid traf en lignende Skjæbne hiin Konge, som havde bragt Abu-Szaber til Bettelstaven og ladet ham forjage fra sin By. En mægtig Fyrste faldt ind i hans Land, erobrede Hovedstaden og fordrev ham ganske fra Riget. Den Forjagede søgte Tilflugt og Bistand ved Abu-Szabers Hof til Gjenerhvervelse af sit tabte Land. Ganske imod sin tidligere Opførsel befalede Abu-Szaber, at denne flygtende Konge skulde tages tilfange og bringes til sit Lands Grændser. Intet Menneske begreb dette, den mod Fyrstens sædvanlige ædelmodige Gjæstfrihed stridende Handling; men Hoffolkenes Forbauselse steg dobbelt, da Abu-Szaber sagde til den fordrevne Fyrste: „Du seer nu hvad Taalmodighed formaaer, kun ved denne befinder Du Dig nu i min Magt."

Medens Abu-Szaber en Dag holdt Ret, blev der ført en Bande Røvere frem for ham, og imellem disse kjendte han sine Børn. „Hvad er det for Ynglinge?"

spurgte han Røveranføreren, som tilstod at han havde røvet disse, men at han forgjæves havde forsøgt at faae dem til at deeltage i Roverier. — „I kan med fuld Tillid tage dem i Eders Tjeneste," vedblev han, „ja vi selv vove at tilbyde Eder vore Arme og Skatte. Naar Deres Majestæt vil benaade os, saa ville vi kjæmpe i Eders Hær og overlevere Eder de skjulte Skatte, som vi have skrabet sammen." — Uden at indlade sig paa Noget, lod Abu-Szaber strax sine tvende Sønner bringe ind i Paladset, og efterat Roverne havde maattet opgive Skjulestedet for deres røvede Skatte, befalede han at de skulde kastes i Fængsel.

Denne Dom opvakte atter Utilfredshed hos Folket, som knurrede over den paafaldende Partiskhed, med hvilken Kongen behandlede to af Roverne, medens han straffede de Andre, som havde givet ham saa værdifulde Oplysninger.

Abu-Szaber gav sig imidlertid tilkjende for sine Sønner i Paladset, og meddeelte dem de vidunderlige Eventyr, hvorved han var kommen i Besiddelse af Thronen. Da de imidlertid erfarede deres Moders Bortførelse, udgjød de bittre Taarer, og denne sørgelige Omstændighed forstyrrede deres Lykke, som de ellers kunne glæde sig over. Nogen Tid efter kom en Mand og en Kone frem for Kongen, og Manden førte Klage over, at Konen aldrig adlød ham og altid tilbagevilste hans Kjærlighedstegn.

Istedetfor nu at vise den Anklagede til Rette, lod Abu-Szaber Klageren gribe og befalede, at Hovedet skulde afhugges paa ham.

Denne tilsyneladende ny Uretfærdighed opbragte Folket og de Store saaledes, at en almindelig Murren og Knurren tydede paa et sig nærmende Oprør, da Abu-Szaber viste sig paa sin Throne og talte saaledes:

„Visire og Herrer! Tiden er nu kommen til at forklare for Eder, hvad jeg tidligere har maattet holde hemmelig; men nu seer mig nødsaget til at meddele Eder til Retfærdiggjørelse af mine, Eder mishagede Domme. Jeg er ikke Eders tidligere Konges Broder, men var ligesom denne et Offer for hans Tyranni. Da jeg engang til Beroligelse for en Kammerat sagde: Taalmodighed formaaer at føre et Menneske fra en Brønd til Thronen, erfarede den onde Hersker mine Ord og lod mig til Straf for min Udsigelse kaste i en Brønd, som førte til de underjordiske Rum, hvor I fandt mig. Herefter ville I ogsaa kunne forstaae de forskjellige Bevæggrunde til mine Handlinger. Hiin flygtende Konge, som søgte Tilflugt i mine Lande, var tidligere min Herre og havde paa en uretfærdig Maade berøvet mig min Formue og drevet mig ud af Landet, saa at jeg maatte søge Tilflugt paa fremmed Grund. Jeg havde derfor at straffe, saasnart Leilighed tilbød sig dertil. — Med Hensyn til Røverne, som jeg har ladet indespærre, havde disse røvet mine Sønner, som jeg gjenfandt imellem dem, og benaadet dem. En saa svær Forbrydelse kunde jeg ikke tilgive og heller ikke straffe mine Sønner, men Skattene, til hvis Udlevering jeg tvang Røverne, vare sammenrovede, og jeg handlede deri med fuld Ret. Endelig synes Eder hiin Mands Henrettelse paafaldende, som beklagede sig over sin Kones Ulydighed. Men I maa vide, at denne Kone var min og var bleven bortført af ham i min Fraværelse.

Efter hvad jeg nu har meddeelt Eder, vil I forhaabentlig indsee, at jeg har behandlet alle disse Ting med Upartiskhed og har handlet retfærdig."

Hele Forsamlingens Glædesskrig udtalte den almindelige Tilfredshed over disse Oplysninger, og Enhver skyndte sig med at erholde Herskerens Tilgivelse for den

uretfærdige Murren, og agtet og elsket levede Abu-Szaber endnu mange Aar sammen med sin gjenfundne Familie. — „Deraf kan I see, tilføiede Bacht-jar til sin Fortælling, „hvor nyttig Taalmodighed og hvor farlig al Overilelse er. Betænk, at den Befaling, som I meddeler, aldrig kan tages tilbage, og at I senere forgjæves vil indsee den begaaede Feiltagelse og Uret."

Asad-bacht opsatte som en Følge af disse Forestillinger Bacht-jars Henrettelse til den følgende Dag. Paa denne traadte den femte Visir frem for Kongen og sagde: Herre, denne Tøven med Bacht-jars Anliggender kan have de sørgeligste Følger for Riget. Som en Følge af, at han endnu ei er straffet, sige de derved dristiggjorte Rovere: vi kunne nu rolig vove Alt, thi gaaer Indtrængen i Kongens hellige Gemakker saaledes hen, saa vil man kun lidet bekymre sig om de Forbrydelser, vi begaae. Den Anklagede fortæller ham hver Dag en lille Historie og bevirker derved, at hans Henrettelse udsættes. — Truffen af Visirens Udtalelser, lod Asad-bacht strax den Anklagede hente og sagde til ham: „Tro ikke længere at kunde holde mig hen med Dine Historier og vente paa, at Din Uskyldighed skal komme for Dagen. Endnu idag maa Din Død tjene som et advarende Exempel for Andre." — Bacht-jar svarede: „Naar Deres Majestæt endnu vil tillade mig faa Ord, vil Gud lønne Eder derfor med evig Lyksalighed. Hvorledes, Herre? medens Eders ophøiede Nærværelse overalt udbreder Lykke og Glæde, skulde den kun for mig Uskyldige være til Skræk og Fordærvelse, som jeg er og tilsværger Eder ved den alvidende Gud."

Disse Ord gjorde Kongen vaklende i sit Forsæt og Bach-jar vedblev: Jeg anraaber Deres Majestæt om endnu en Opsættelse paa nogle faae Dage og lover de tydeligste og klareste Fremstilling af min Uskyldighed.

Beviis mig denne Naade og Eders Hjerte vil derför snart glæde sig ligesaameget derover, som Kongen af Arabien som takkede den Magt han havde havt over sin Vrede imod en Slave, som havde fornærmet ham, for Krone og Lykke. — „Hvad var det for en Konge?" spurgte Asad-bach og Bacht-jar fortalte derpaa Følgende:

Historien om Prindsen af Sangebar.

Tyranniet, Haardheden og Grusomheden hos en tidligere Konge af Arabien havde gjort ham forhadt af alle sine Undersaatter. Han havde en Yndling til Slave, som var rovet fra Kysten af Sangebar og var en Søn af Kongen over hiint Land. Da han imidlertid havde Grund til Hemmeligholdelse af sin Herkomst, vidste intet Menneske ved Kongen af Arabiens Hof, at Abraham var en Prinds. Han havde vidst at erhverve sig sin Herres Bevaagenhed og ledsagede ham overalt, ogsaa han havde Opsyn over hans Vaaben. Een Dag befandt de dem paa Jagten og forfulgte ivrig en Hjort paa hvilken Kongen afskjød en Piil, uden at træffe. Den ham følgende Abraham skjød ogsaa en Piil efter den, men saarede derved Kongen paa en ubehændig Maade i Øret, af hvilket Pilen medtog et Stykke, saaat det blødte stærkt. Kongen befalede strax i Heftighed sin Livvagt at afhugge Slavens Hoved, men denne forestillede Kongen: „Deres Majestæt veed, at ingen Hensigt; men kun Ubehændighed er Aarsagen til dette Tilfælde, hvis Offer jeg skulde blive. Tilgiv min Feil; en god Handling bliver stedse belonnet og den som tilgiver, vil ogsaa kunde erholde Tilgivelse". Kongen af Arabien havde Medliden-

hed med Slaven, undertrykkede sin Vrede og tog Blodbefalingen tilbage. Abraham vendte glad tilbage med sin Herre til Staden og takkede denne for sin Mildhed.

Kongen af Sangebar havde imidlertid erfaret, at hans i alle Retninger eftersøgte Søn, befandt sig som Slave ved Kongens af Arabiens Hof. Alligevel ansaae han det ikke for raadeligt, at fordre ud mod en Løsepenge. Derfor paalagde han en erfaren Mand med al Taushed og Klogskab at virke derfor. Denne begav sig derfor forsynet med de til hans Hensigt nødvendige Pengemidler til Kongen af Arabiens Hof. Her fik han let den unge Prinds af Sangebar at see, gav ham en levende Skildring af hans Hjemstavn og hans Faders Ømhed for ham og da Abraham derved udgjød Taarer som en Foraarsregn, gav han sig tilkjende for ham og gjorde ham bekjendt med Hensigten af sin Reise. Abraham var med Glæde beredt til Flugt og ifølge derfor truffen Aftale forlode de om Aftenen, forklædte som Kjøbmænd Byen, og naaede ogsaa lykkelige Hovedstaden i Sangebar. Ved Efterretningen om sin Søns Nærmelse havde Kongen sendt ham Tropper imøde og lod de prægtigste Modtagelsesfestlighed forberede, saaat Alt ved Prindsens Indtog i Staden kun var Fornøielse og Glæde.

Ved Kongen af Arabiens Hof var det anderledes. Han havde tabt al Ro over den pludselige Bortfjernelse af sin Livslave og tænkte nu paa Midler til at erholde ham igjen. I denne Hensigt lod han et velbevæbnet Skib gjøre seilfærdig, traf en stærk Troppemagt sammen og afreiste kort Tid efter Prindsens Bortfjernelse, for at forfølge ham. I de første Dage gik Alt godt og Kongen fandt i Skibet Alt, hvad der kunde tjene til hans Adspredelse og som kunde gjøre ham Søreisens Besværligheder mindre følelige. Men en Aften

begyndte Tordenen at rulle og der hævede sig en rasende Storm, mod hvilken Fartøiet længe kjæmpede. Tilsidst blev det sønderslaaet af Bølgerne og Kongen af Arabien vilde uden upaatvivelig være druknet, naar han ikke havde faaet fat i en Planke. Syv Dage var han med denne et Spil for Vind og Bove, forinden han blev kastet op paa en Kyst og der bevidstløs funden af nogle Fiskere. Disse vilde udspørge ham; men han var ganske udmattet og næsten livløs, derpaa heldte de nogle Draaber Olie i ham hvormed han igjen erholdt Brugen af sine Sandser og nu erfarede, at han havde lidt Skibbrud paa Kysten af Sangebar. Ogsaa hørte han, at han kun var fjernet fire Mile fra Hovedstaden, fik derved igjen Mod og brød op derhen. I høieste Grad udmattet kom han om Aftenen derhen og da han ikke vidste, hvorledes han kunde finde sit Udkomme, og ikke vovede at træde ind i noget Hnus, besluttede han at træde ind under Tagskjægget paa en Kjøbmands Boutik og overnatte der og faldt i Søvn. I den samme Nat brød der Tyve ind i Kjøbmandens Huus myrdede Bodens Eier, hans Børn og en Pige og rovede alle Sager af Værdi, som de kunde finde.

Kongen af Arabien havde af Træthed sovet saa fast, at han ikke havde mærket Noget. Men da man om Morgen søgte overalt efter Forbryderne og saae ham komme tilsyne under Skuret, blev han strax grebet. Blodet paa hans Klæder og hans pjaltede Udseende gjorde, at man antog ham for een af Morderne og han blev ført for Kongen af Sangebar.

Denne raabte ham vredt imøde:

Elendige! troer Du, denne Stad bliver saa skjødeløst regjeret, at Du ustraffet kan udgyde Menneskeblod og at Du tør skjæle med en saadan Driftighed! Hvem er Du? angiv dine Medskyldige og det Sted, hvor Du

har stjaalet disse Røverkoster." „O, Herre," svarede Kongen, som ikke vovede at give sig tilkjende; „jeg er af kongelig Herkomst og var gaaet tilsøes for at lære Styrmandskunsten. Men Stormen har paa Eders Riges Kyster sønderslaaet mit Skib, og mig have Bølgerne kastet op paa Land. Igaar Aftes er jeg naaet hertil og da jeg ikke kjender Nogen, og begrundet paa den sildige Tid, alle Boutikker vare lukkede, saae jeg mig nødsaget til at sove i det Frie. Jeg var nu lige vaagnet af den dybeste Søvn, da pludselig nogle Folk holdt mig fast, bestyldte mig for en af mig aldrig begaaet Forbrydelse og førte mig for Eder."

„Du vil ikke undgaae mig ved dine snue Løgne," svarede Kongen af Sangobar. „Det Sted, hvorfra Du er undveget, det Blod som bedækker Dig, Alt forraade tilfulde din Skyld, og jeg kan ikke skjænke dit overordentlige Foregivende nogen Tiltro. Du skal blive strengt straffet for at fylde dine mig undgaaede Kammerater med Skræk." — „Herre, jeg tilsværger Eder, paa min Ære, at jeg ligesaavel som Du er af kongelig Stamme," svarede Kongen af Arabien. „Søg at faae en gunstigere Mening om mig og er end min Ustyld ikke Deres Majestæt bekjendt, saa kjender dog Gud den."

Kongen af Sangobar erkjendte paa sin Fange ædle Udtryksmaade at samme havde nydt en god Opdragelse og af Frygt for at blive stuffet af Omstændighederne, lod han ham ikke henrette, men sætte i Fængsel. Bag ved dette befandt sig en af Træer bestygget Gaard, hvor man tillod den Fangne at trække frist Luft. Paa Ringmuren af Gaarden saae den fangne Konge af Arabien en Dag en Krage at sætte sig.

„Lad see," tænkte han strax, „om jeg kan træffe den med det Been der, det skal være mig et Tegn paa

snarlig Befrielse, i modsat Fald venter mig et langt Fangenskab. Han kaster derefter Benet med stor Kraft mod Kragen, som dog sløi derfra. Tilfældigviis holdt Kongens Søn paa en stor Græsplads udenfor Muren, netop Troppeøvelser og den over Muren flyvende Knokkel traf Prindsen paa Øret og saarede ham stærkt. Med et Smertenssfrig saae han sit Blod flyde og udstedte strax den Befaling, at udforske, hvem der havde kastet Knoklen. Den Skyldige blev strax opdaget at være Kongen af Arabien, og denne blev derfor atter ført til Kongen af Sangobar. Abraham gjenkjendte ikke sin tidligere Herre i den elendige Tilstand hvori denne nu befandt sig. Fyrsten var blevet til Slave, Slaven til Prinds.

„Ulykkalige, hvad har Du tilføiet min elskede Søn?" raabte Kongen af Sangobar, da han saae Abraham bedækket med Blod og Kongen af Arabien blev ført frem for ham. „Med dit Liv skal Du bøde for denne nye Forbrydelse. Jeg var tilbøielig til at antage Dig for uskyldig; men denne Skamdaad beviser tilfulde, at Du er en født Morder. Understaaer Du Dig endnu til at paastaae Din Uskyldighed?"

„Herre, hele Verden berømmer din Retfærdighed," svarede Kongen af Arabien, „og I ville overtræde et af de helligste Bud i vor guddommelige Lov, som paabyder Gjengjældelse paa den Skyldige? Jeg har saaret Prindsens høire Øre; befal at man berøver mig mit." — „Din Villie skee; man afskjære ham Øret!" befalede Kongen af Sangobar; men den tilkaldte Skarpretter kunde ikke finde noget høire Øre. „Er Du nu endelig overbeviist om at Du er en Forbryder?" vedblev derefter Kongen af Sangobar. „Du har allerede en Tyvs Straf og dit afskaarne Øre forraader fuldkommen

det ærefulde Haandværk, som Du ikke skammer Dig ved at fortsætte."

Ved denne Anklage kunde Kongen af Arabien ikke længer holde sig og svarede strax. „I tager feil, jeg er ingen Tyv, og nuvel det maa siges; min Villie adlyder Kongeriget Arabien. Om Sandheden af mine Ord vil faa Ord kunde overtyde Eder."

Derefter fortalte han da, hvorledes han for at forfølge en undvegen Slave var gaaet tilsøes og hvad der videre var hændt ham til hans Ankomst til Hovedstaden. Nu gjenkjendte Abraham sin forrige Herre og faldt pludselig for hans Fødder, idet han bekræftede hans Udsagn. Samtidigt søgte han nu at bringe ham til at glemme sit ubehagelige Eventyr ved tusinde Opmærksomheder, lod ham føre i Bad og tilbød ham kostbare Klæder, herlige Heste og tilbringe Slaver. Efterat Kongen af Arabien havde henlevet nogle Dage i Festligheder i Sangobars Hovedstad, tilberedte han sin Hjemreise til sit Rige med et glimrende Følge. I Sangobar blev de virkelige Ophavsmænd til den stedfundne Forbrydelse snart opdagede og strengt straffede. — „I seer altsaa af denne Historie," bemærkede Bacht-jar til til Slutning, at havde Kongen af Arabien ikke været naadig mod Abraham, ikke fundet Tegn paa hans Uskyldighed hos ham, ligesom, at Kongen af Sagobar, naar han lod Kongen af Arabien henrette som Morder, vilde han senere ved Opdagelsen af de rette Skyldige have angret sin Dom. Maatte Deres Majestæt ikke ile med at fælde min Dom og endnu give mig nogle Dage til at bevise min Uskyldighed. Det sikkreste Grundlag for en Kongethrone er Barmhjertighed." Virkelig befalede Asad-bacht, at Bacht-jar skulde bringes tilbage i Fængslet, men efter nogle faa Dages Forløb kom atter en Vizir til Kongen og efterat Bach-jar endelig

ogsaa var undsluppen denne og blevet ført tilbage til Fængslet havde han Ro i nogle Dage; men saa var Freden forbi og en Vizir sagde til Kongen: „Herre Deres Majestæts Raad formaaer ikke mere beherske den sig overalt reisende Utaalelse. Imellem Folket er der ikke Tale om andet end denne Haremshistorie og dette paasfaldende Tilfælde bliver drøftet i alle Gade, paa Gaderne og de offentlige Pladser. Kongen, hedder det, har truffet Bacht-jar i sin egen Natdragt og dog er han endnu ikke dømt. Ville vi svare Skrighalsene saa stoppe de Munden paa os ved at sige: Hvad ville I! det sømmer sig ogsaa for Slaven at have sin Stemme, naar hans Herre selv vil tie.“

Det opbragte Kongen paa ny, han lod Dronningen kalde og spurgte hende hvad han skulde gjøre. Uden Tøven svarede hun, at den Anklagede maatte dø og at alle Haremets Qvinder ikke ventede Andet. Hun tilføiede dog, at Dommen over det Hensigtsmæssigste var forbeholdt Kongens Visdom. Sultanen lod altsaa Bacht-jar tilkalde, men denne begyndte strax. „Herre, forinden I fatter en sidste Beslutning, saa overlæg hvad I vil gjøre, da det gjælder et Menneskeliv, som I ikke formaaer at give tilbage.“

„Du tænker altsaa stedse at bevise din Uskyldighed og dog er den almindelige Stemme imod Dig; selv Haremets Qvinder fordrer din Død.“

„Herre, Qvinderne ere sladdervorne,“ svarede Bacht-jar, „og opfindsomme i al Slags List og forstaae at benytte Alt til deres Hensigters Opnaaelse. Men saa stor end deres Magt er, saa uklogt ogsaa er det at laane Øre til deres falske Forestillinger og i vigtige Tilfælde at spørge dem om Raad.

Kongen maatte lee over dette Udfald mod Konerne, medens Bacht-jar vedblev:

„Jeg beraaber mig kun paa den Prindsesse af Persien, som ved sin Hovmesterindes Raad vidste at naae sit Maal. Tillader deres Majestæt saa vil jeg meddele Eder denne Historie — Asad-bacht gav sin Tilladelse og den Anklagede svarede:

Kongen og Dronningen af Abyssinien.

„Herre, i Abyssinien herskede engang en Konge, som eiede umaadelige Skatte og pragtfulde Paladser, og som i et talrigt Hofs Midte glædede sig ved den dybeste Fred. Derved havde han imidlertid ladet sin Armee forfalde og den led Mangel paa Alt. Soldaterne fik ikke deres Lønning, ja mange Gange eiheller Levnetsmidler.

Da denne Elendighed blev uudholdelig og Misfornøielsen overalt kom til Udbrud gik de til Visiren, for at fremføre deres Klage for ham. Denne Minister modtog dem gunstig og raadede dem, at have Taalmodighed, til at han havde faaet Kongen omstemt for dem. Med denne Forsikkring fjernede Armeens Affendinge sig, og Storvisiren speculerede nu paa, hvorledes han skulde tilvende Armeen Kongens Opmærksomhed. Uden en Krig syntes det ham umuligt; men Kongen var meget imod en saadan. Under disse Omstændigheder fandt Visiren paa følgende List.

„Kongen af Persien," sagde han ved sig selv, „besidder en overmaade smuk Datter, og jeg kjender min Herre saa godt, at jeg nok skal faae ham til at ønske hende til Brud, ved min Skildring om hendes Ynde og Skjønhed; men Kongen af Persien skal elske sin Datter saa høit, at han ikke for Alt i Verden vil stille

sig fra hende. Derfor vil han afslaae min Herres Begjæring, og denne Krænkelse er tilstrækkelig, for at bevæge ham til Hævn ved at gribe til Vaaben. Men naar han drager i Felten, vil han betale Soldaterne og maa levere hele Armeen Levnetsmidler, hvorved deres Utilfredshed vil blive stillet og deres Tilstand forbedret."

Tilfreds med denne Plan pasfede Visiren i Statsraadet den næste Dag, at bringe Talen paa Persien og ved en glødende Skildring af Prindsessen, satte han sin Herre i Fyr og Flamme. Han vilde kun høre tale om hende og hvorledes han skulde komme i Besiddelse af et saa himmelsk Væsen, og Visiren meente at Kongen vist blot ved et Gesandtskab behøvede at anholde Kongen af Persien om Prindsessens Haand. — Derefter udvalgte Kongen af Abyssinien, de erfarneste og de til et saadant Hverv bedst passende Store ved sit Hof og afsendte dem til Kongen af Persien.

Denne modtog Gesandterne, men ved Begjeringen om hans Datters Haand, geraadede han i den største Vrede.

„Siig Eders Herre," gav han dem til Svar, „at aldrig en Konge af Abyssinien, skal komme til at ægte min Datter. Mit Folk vilde med Rette føle sig fornærmet, hvis jeg opfyldte en saa forvoven Fordring, som jeg heller aldrig vil gjøre."

Esterat Kongen af Abyssinien havde faaet denne Besked, svoer han af Vergrelse og Raseri at hævne denne Fornærmelse paa Persien og dets Hovedstad. I den Hensigt samlede og formerede han sin Hær, betalte den skyldige Lønning, lod dem rigelig forsyne med alle Nødvendigheder og derpaa marschere mod Kongen af Persien. Paa Efterretningen herom sendte denne strax Tropper imod ham, men disse bleve overalt slagne.

Kongen af Persien saae sig stedt i stor Nød og forlangte gode Raad af sin Visir. Denne svarede:

„Herre, Eders Undersaatters Blod flyder i Strømme, alligevel synes Aarsagerne til denne Krigs Fortsættelse ikke tilstrækkelig da I blot behøver at indvillige i Kongen af Abyssiniens Begjæring om Eders Datters Haand, for at skjænke Eders Rige Fred. Meddeel ham derfor ved Gesandter at I indvilliger i Forbindelsen og at I ønsker Freden. Derved vil den gode Forstaaelse mellem Rigerne være gjenoprettet, og I lader Prindsessen drage til Abyssinien med et prægtigt Følge, og dette Ægteskab afgiver da en god Borgen for en lang Fred."

Skjøndt al sin Kjærlighed til Datteren, indsaae Kongen af Persien dog at hans Visir havde Ret. Derfor lod han ved Gesandter andrage om Fred, og opfyldte selv Betingelserne ved denne idet han lod sin Datter afreise med et talrigt Følge. Efterretningerne om hendes Ankomst bragte Kongen af Abyssinien paa Lykkens Tinde, han lod strax anordne og indrette de prægtigste Modtagelsesfestligheder. I Triumph vendte han tilbage med hende til sin Hovedstad, hvor de store Lykønskninger og almindelige Glædesfester udtalte Alles Deeltagelse for hans Vaabens Held og hans Formæling. Kongen og Dronningen af Abyssinien levede lykkelige Dage i Glæder og Fornøielser, men Dronningens Tilfredshed blev dog forstyrret af en hemmelig Kummer. Hun havde uden sin Faders Vidende staaet i Forhold til en ung Mand og havde endogsaa født en velstabt Dreng, denne var af tro Tjenere paa det fortræffeligste bleven opdraget, saaledes at han med sine naturlige Fortrin forbandt den fleersidigste Dannelse. Det var uden Vanskeligheder lykkedes hende at faae ham ind i Serailet og han havde sat sig saaledes i Gunst hos Kongen af Persien, at denne ansatte ham i sin person-

lige Tjeneste og ikke kunde undvære ham. Derfor havde Prindsessen ved sin Afreise fra Abyssinien maatte stille sig fra sin kjære Søn, og græmmede sig saaledes, at Taarerne, som en Foraarsregn, strømmede ned over hendes Kinder. Tilsidst blev Pinen saa uudholdelig og hun betænkte sig paa Midler til igjen at faae den elskede Søn i sin Nærhed.

Da hun en Dag underholdt sig med sin Gemal i Haremmet, roste han da Abyssinien paa Persiens Bekostning.

„Eders Fader troede, at mit Rige kun havde lidt at betyde," begyndte han, „men mine Soldater have viist ham noget Andet, og hans Modstand var ringe, havde han endnu tøvet længe med Opfyldelsen af mit Ønske, saa havde jeg sønderslaaet hele hans Rige og bragt det hertil i vore Tværsække."

Dronningen svarede derpaa:

„Hvad for Magt og Skatte I end besidder, saa har Persien dog en værdifuldere Skat, som min Fader ganske ene besidder og som ingen anden Fyrste kan opvise."

Da Kongen vilde vide hvori denne bestod, vedblev hun:

„Det er en ung Slave, som ikke har sin Lige i Verden; thi større Skjønhed, Dannelse, Behændighed, Klogskab Ynde og Ædelmodighed kan umulig nogen besidde. Med et Ord, han er en fra Himlen kommende Engel." Kongen ønskede som en Følge af denne glimrende Roes, levende at besidde denne Yngling, og sagde til sin Gemalinde, at han vilde betale hendes Fader hvilkensomhelst Priis for denne Slave. Men Prindsessen forsikkrede, at hendes Fader intet Øieblik kunde undvære ham, og naar han ikke var omkring ham, saa vilde han strax blive mismodig. Der fandtes derfor ikke andet Middel, end at sende en dygtig og med

Penge rigelig forsynet Mand til Persien, som skulde forsøge at bortføre Slaven til Abyssinien. Der udsandtes nu til denne Reise en meget bereist og erfaren, med alle fremmede Folkeslags Sæder og Sprog forrolig Mand, hvem Kongen lovede ti Slaver og Slavinder til Belønning, hvis han naaede Hensigten med sin Reise. Dronningen sagde ham at den ønskede Slave heed Farekfad, og beskrev samme for ham, hvorpaa den Afsendte afreiste i en Kjøbmands Forklædning til Persien. Ankommen til den persiske Hovedstad tog han med Villie en glimrende Bolig og lod under Foregivende af Handelsforretninger anholde hos Kongen om Audients, som strax blev ham bevilliget. Under denne var det let for ham at vinde Fyrstens Velvillie og derved Leilighed til oftere at komme til Hoffet. — Han saae ogsaa derved sit Snit til at tale med Farekfad, og kom fra ligegyldige Ting til at tale om Abyssinien, og tilsidst til det Forslag, at naar Farekfad vilde følge ham derhen, vilde han blive overdænget med Skatte og Ære og faae saamange Slaver som han ønskede. Farekfad mærkede strax at han havde Een for sig, som kom fra hans Moder, som ønskede at have ham hos sig, og svarede glad:

„Kongeriget Abyssinien er saa berømt, at jeg længe har ønsket at lære det at kjende; men Kongen hænger saameget ved mig, at han ikke tillader mig Reisen."

Den forklædte Kjøbmand aabenbarede ham nu, at han var i Stand til, at iværksætte Farekfads Undvigelse og Flugt fra Persien saa hemmeligt, at Ingen videre behøvedes at indvies i Sagen og tilføiede, at Scheikens Datter og nuværende Dronning af Abyssinien havde tiltænkt ham den meest glimrende Modtagelse.

Nu tvivlede Farekfad intet Øieblik længere, lovede Afsendingen, at naar han lykkelig skaffede ham bort fra

Perſien, da at være betænkt paa dennes Vel og rigelig gjengjælde, hvad han gjorde for ham og ſagde, at han ſkulde vente ham ſamme Aften, ved Bønnens Tid. Farekſad indfandt ſig punktlig, blev indeſluttet i en Kaſſe og ſaaledes begave de ſig paa Veien til Abyſinen. Forgjæves udſendte Scheiken den næſte Dag Bud i alle Retninger, til Forfølgelſe af ſin Slave, og var trøſtesløs ved Tabet af ham ſom over en elſket Søn. Denne naaede imidlertid den abyſiniſke Reſidents hvor han af ſin Ledſager ſtrax blev ført til Paladſet og til Kongen, ſom forbauſedes over hans Skjønhed, Dannelſe og Ynde. Den unge Slave overtraf endog de Forventninger, ſom Kongen ved Dronningens Roes havde dannet ſig. Han lod ham give en prægtig Klædning, en Heſt, Sabel og Skjold og en herlig Turban og ſagde, at han gjorde ham til ſin Staldmeſter og vilde faderlig behandle ham, derefter blev Fareſad ført ind i Haremet og foreſtillet for Dronningen, ſom ved at ſee ſin Søn neppe formaaede at undertrykke ſin inderlige Bevægelſe og Taarer. Det lykkedes hende dog idet han viſelig undlod at tiltale hende da allerede Tonen af hendes Stemme vilde have forraadet hendes Moderkjærlighed. Men hun benyttede dog den første Dag da Kongen var paa Jagt og idet hun gav ſin moderlige Kjærlighed frit Løb bedækkede hun ham med Kys. „O min Dyrebareſte," ſagde hun, „jeg føler at jeg ikke kan leve uden Dig og under vor lange Adſtillelſe var mit Hjerte idelig et Bytte for Smerter."

Disſe Yttringer hørte en Slave og i den Mening, at Kongens Ære derved var krænket havde han Intet hurtigere at gjøre end at meddele den fra Jagten tilbagevendende Konge hele Optrinnet. Denne blev greben af den heftigſte Vrede og troede paa engang at gjennemſkue hvorfor Dronningen havde roſt Slaven ſaameget,

som han selv havde ladet komme derhen. Øieblikkelig lod han Begge kalde til sig og begyndte: „Ulykkalige Farekkad Du har understaaet Dig, at besudle mit Palads til Befredsstillelse af dine Lyster." Den Anklagede indsaae strax, at han ved at retfærdiggjøre sig vilde give sin Moder blot og nøiede sig med at svare: „Jeg er ikke istand til en æreløs Handling og naar Dronningen vil kan hun bevise min Uskyldighed." „Der hører det," vedblev Kongen til sin Gemalinde, „vil I ogsaa trodse min retfærdige Vrede, efter at I har opført Eder paa den Maade?" Dronningen var kun istand til at udgyde en Strøm af Taarer og hendes Taushed antog Kongen for en Bekræftelse af sin Mistanke. Kun følgende sin Vrede, befalede han en Soldat af sin Livvagt at bringe Farekkad udenfor Staden og der halshugge ham. Denne bemægtigede sig altsaa Ynglingen og førte ham bort. Men da han derude skulde fuldbyrde sit blodige Hverv, kunde han ved Synet af sit Offer ikke beslutte sig dertil og troede at see en fra Himlen nedfalden Engel for sig. „Nei, for en Qvindes Skyld vil jeg ikke dræbe en saa herlig Yngling," sagde han. „Jeg vilde derved begaae en Forbrydelse, som fortjente Himlens Hævn. Meget hellere vil jeg optage ham i mit Huus, som min Søn og der frelse ham for Kongens Hævn. Da han meddeelte Farekkad dette sit Forsæt, svarede denne: Det Gode Du gjør imod mig vil senere blive belønnet. Jeg er ikke skyldig i denne Forbrydelse for hvilken jeg er bleven anklaget og kommer vistnok derved i Besiddelse af min tidligere Rigdom og Anseelse.

Begge begave sig derefter til Soldatens Bolig, som nu forsynede Farekkad med Alt hvad han behøvede og gik derpaa til Kongen og meldte ham hans Befalings Udførelse. Denne værdigede den fuldkommen bøiede Dronning ikke mere noget Blik eller Ord, naar han

kom i hendes Nærhed og hendes Gemals Vrede i Forbindelse med hendes Søns Død opfyldte den ulykkelige Fyrstinde med den gruſomſte Fortvivlelſe. En gammel Kone ſom befandt ſig i Serailet og ſom ved ſin Færdighed i Løsning af hemmelige Skrifter og Løsning af forviklede Spørgsmaal, havde erhvervet ſig Kongens Velvillie, ſom holdt meget af hende, fattede Medlidenhed med den ulykkelige Dronning.

Denne Gamle kom til Dronningen og ſpurgte hende om Anledningen til hendes Kummer og da denne ikke ſvarede men blot ſlog Øinene ned, ſaa vedblev den gamle, deeltagende Kone: I kan ſtole paa min Taushed, Herſterinde. Betro mig kun altid Eders Smerter; jeg lover Eder den ubrødeligſte Taushed og Troſtab og er maaſkee iſtand til at hjælpe Eder. Ved Alt hvad der er mig helligt ſværger jeg Eder, at igjennem mig ſkal ingen Sjæl erfare Noget af det ſom bliver mig anbetroet." Stolende paa hendes Ord tilſtod Dronningen den Gamle, at Farekſad var hendes hemmelig fødte Søn og fortalte hele Sagens Sammenhæng indtil Dommen. Derved græd og jamrede hun ſig, at hun ikke engang havde den Trøſt at levere ham en ordentlig Begravelſe og kunde græde paa hans Grav, ſom dybt rørte den gamle Kone. Hun forſøgte derfor at trøſte Dronningen med det Løfte, at hun vilde finde Midler til at gjenvinde ſin Ro og ſagde: „Jeg indſeer, at Tilſtaaelſen, ſom I har at gjøre Kongen, maae være Eder gruelig, for at retfærdiggjøre Eder; men jeg vil foreſlaae Eder Følgende: I maa lægge Eder engang at ſove forinden Kongen er kommen i Eders Gemak. Han vil da lægge Eder et Papir paa Hjertet og ſige: I Kraft af denne Talisman befaler jeg Eder at ſige mig Sandheden. Derpaa vil det falde Eder let, ligeſom tvungen dertil at bekjende Alt, hvad der er foregaaet i

Persien og forklare Eders Opførsel mod Farekfad. Derved vil I igjen erholde Kongens Gunst og Eders Kummer være til Ende.

Dronningen lovede at følge den gamle Kones Raad, som strax opsøgte Kongen for at udføre sin Plan. Hun fandt ham langt henne i Haven alene i en Kiosk hvor han sad meget bedrøvet, og tiltalte ham da med følgende Ord: „Herre, Ensomhed er ikke godt for Eder, I bliver tungsindig derved. I synes bedrøvet? Hvad er Grunden til Eders Sorg? Siig mig den, maaskee veed jeg Lindring for Eders Smerte."

Kongen svarede: Ak, min gode Moder, Ensomheden er ikke Grunden til min Bedrøvelse, da jeg ikke har nogen Hemmelighed for Dig vil jeg tilstaae Dig, hvad der qvæler mig. Du vil have hørt om hiin persiske Prindsesse, for hvem jeg har opoffret Alt og som jeg for hele mit Liv havde skjænket mit Hjerte. Hun er blevet overøst med Ære og Rigdomme af mig og givende efter for hendes Ønske, lod jeg en ung Slave bringe til mit Hof, som ligeledes modtog en god Behandling. Og Begge ere blevne Forrædere imod mig! Ham har jeg dømt til Døde, dog jeg tilstaaer, jeg lider siden den Tid af Samvittighedsnag over ikke at have truffen den rette Skyldige. Denne Uvished qvæler mig Nat og Dag."

Den Gamle svarede derpaa: Herre, jeg beder Eder banlyse denne Sorg og lad, Eders Hjerte aabne sig for Glæden, thi jeg formaaer at opklare denne Uvished. Jeg besidder nemlig en Talisman, som hidrører fra Propheten Salomon den bestaaer af græske Skrifttegn og er affattet i det syriske Sprog. For at erfare et Menneskes hemmeligste Tanker, behøver man kun at lægge denne Talisman paa hans Bryst og sige: Ved den levende Gud, hvis Navn findes paa denne Talis-

man, befaler jeg Dig, at bekjende dine inderſte Hemmeligheder." Enhver ſaaledes Tiltalt fortæller derpaa med heftig Stemme ſine dybeſte Hemmeligheder, Godt og Ondt og har igjen glemt det ved ſin Opvaagnen. Naar Deres Majeſtæt paa den Maade vil erfare Dronningens Hemmeligheder, ſaa er jeg villig til at overlevere Talismanen."

Kongen tog ufortøvet og taknemmelig mod et Hjælpemiddel til at komme ud af ſin piinlige Uvished og den gamle Kone ilede bort, kradſede nogle betydningsløſe Tegn paa et Papir, lagde dette ſammen, ſlog en Snor om det, forſeglede det og overrakte dette Makværk ſom en Klenodie til Kongen med de Ord:

„Maatte Deres Majeſtæt bevæges til at ſtaae op og med tilbørlig Ærefrygt modtage, hvad der umiddelbart nedſtammer fra den ſtore Salomon"

Kongen af Abyſinien ſtod ſtrax op og modtog ærbødig den foregivne Talismand, ſom den gamle Kone rakte ham, og gjemte den omhyggelig. Fuld af Utaalmodighed imødeſaae han Øieblikket til dens Benyttelſe, og ſneeg ſig forſigtig ved Nattens Frembrud ind i Dronningens Gemak, ſom anſtillede ſig ſom om hun laae i dyb Søvn, og lagde hende Papiret med de angivne Ord paa Bryſtet. Neppe var dette ſkeet, ſaa fortalte Dronningen ligefrem hele ſit Forhold til Farekſad og Kongen indſaae, at han uretfærdig havde bedømt denne. „Fordi det var Guds Villie," vedblev Dronningen, „underkaſter jeg mig hans Befalinger, og vil vel nok finde Trøſt deri over min Søns Død, naar blot Kongen, min Gemal, iſtedetfor den haanende Ringeagt, atter ſkjænkede mig ſin Kjærlighed."

Rørt og henreven over disſe ſidſte Ord fældede Kongen hede Taarer, tog Dronningen i ſine Arme og bedækkede hende med Kys. Denne ſynes pludſelig at

vaagne op af Søvne og udbrød: Gode Gud! hvad har igjen givet mig Eders Yndest? Derpaa tilstod Kongen hende, hvad han havde foretaget sig med hende og bebreidede hende, at hun ikke alt for længe siden havde betroet ham, hvorledes det forholdt sig med Farekſad, thi han vilde da igjen have anseet denne som sin egen Søn. Derefter braſt de Begge paany i Taarer og søgte gjensidig at yde hinanden den nødvendige Trøst.

Dagen efter lod Kongen den Soldat kalde, som havde faaet Ordre til at henrette Farekſad og befalede ham: Du maa angive mig, hvor Liget af den ulykkelige Farekſad befinder sig, for at jeg kan bede ved hans Grav og ære ham som uskyldig død. Derved afsoner jeg dog saameget og bøder den imod ham begaaede Synd."

Da Soldaten hørte Kongen tale saaledes, udbrød han: „Herre, maatte Himlen tjene som Trin til Deres Majestæts Throne og Lykke og Glæde træde ind i Eders ophøiede Hjem istedetfor Fortvivlelse og Sorg. Farekſad er ikke død, da jeg modtog Befalingen om hans Henrettelse, forekom mig Drabet af en Uskyldig som en Forbrydelse, og jeg har vovet at skjule ham i mit Huus, hvor han endnu befinder sig."

Denne glædelige Efterretning synes atter at gjengive Kongen Livet og jo mere uventet den var, desto større Glæde gjorde den ham. Istedetfor at bebreide Soldaten hans Ulydighed, forærede han ham en kostbar Pelts til Tegn paa sin Erkjendtlighed og sendte ham straz tilligemed flere Personer afsted, for at hente Farekſad. Imidlertid ilede han til Dronningen og meddeelte hende den glædelige Begivenhed. Saasnart Farekſad ankom, modtog Kongen ham med aabne Arme og førte ham til Haremet, hvor Dronningen ved Synet af ham braſt i Taarer og takkede Gud for hans Frelse. Alle

tre levede nu i fuldstændig Enighed og nød en uforstyrret Lykke.

„Heraf kan I see, hvad Qvindelist kan udrette," tilsøiede Bacht-jar sluttelig. „Tillige vil I ogsaa bemærke, hvor megen Anger og Samvittighedsnag der vilde have været, naar Soldaten havde udført Kongens uretfærdige Befaling. Og ligesaadanne vilde det gaae med mig, naar I overilede Eder med min Henrettelse. Saasnart Sandheden kommer for Dagen, vilde Deres Majestæt beklage Eders Uretfærdighed, som I da ikke vilde kunde gjøre god igjen."

Asad-bacht lod derefter Bacht-jar igjen bringe tilbage til Fængslet; men den næste Dag fremstillede den ottende Visir sig for Kongen og sagde: „Herre, Fortidens Vise har meget træffende sammenlignet Kongedømmet med et Træ, hvis Rod Retfærdigheden var. Naar denne lider, saa mangler Træets Grene Evne til at voxe, Blomsterne visne, Bladene falde af og Træet hentørrer. Retfærdigheden forlanger nu Bacht-jars Domfældelse, og naar man ikke snart i Provindserne erfarer Gjengjældelsen udøvet for de af ham begaaede Forbrydelser, frygter jeg for, at Riget faaer snart en ubodelig Skade."

Asad-bacht begreb Sandheden af sin Visirs Ord, lod den Anklagede komme, befalede Skarpretteren at hæve sit Sværd over ham og sagde ham, at nu var hans sidste Time kommen.

Bacht-jar svarede: Tilgiv mig, Deres Majestæt; men lad ikke blind Overilelse komme til at berede Deres Majestæt Anger og Sorg, ligesom hiin Juveleer, som ved Overilelse styrtede sig i en uendelig Nød."

Hvad er der tilstødt hiin Juveleer og hvorledes blev Overilelse saa fordærvelig for ham?" spurgte Asad-bacht og Bacht-jar begyndte:

Juvelerens Historie.

„Herre, der skal engang have været en Juveleer, som var riig, meget dygtig og en stor Kjender af Ædelstene og Juveler. Hans Kone var af en anstændig Familie og anseet paa Grund af hendes Klogskab. Just som hendes Nedkomst forestod, lod Kongen hendes Mand kalde skyndsomt til Hoffet, hvor man havde hørt meget tale om hans Dygtighed ved Vurdering af Ædelstene. Han skulde spørges til Raads angaaende Perler, som Kongen havde paatænkt at kjøbe til sit Skatkammer, og da han ingen Udvei saae til at undvige denne Opfordring, saa traf han sine Forberedelser til Reisen. Da han tog Afsked fra sin Kone sagde han til hende: „Kongens Befaling tvinger mig til Bortfjernelse i nogen Tid; vaag imidlertid omhyggeligt over vor Handel og Huusholdningen med vort Gods. Er det Barn, som Du i min Fraværelse bringer til Verden en Dreng, saa skal han hedde Behrus, (lykkelig Dag), er det en Pige, saa overlader jeg Dig Valget af hendes Navn. Lev vel, forglem mig ei og tænk paa mig i dine Bønner."

Juveleren forestillede sig, efter sin Ankomst til Hovedstaden, under Jagttagelsen af de brugelige Ceremonier for Kongen, han kysfede Jorden foran ham og forsikkrede sin Hengivenhed og Troskab. — Derpaa sagde Kongen, at han havde ladet ham kalde for iblandt Flere at træffe et Udvalg af de smukkeste og hans Krone værdigste Perler og befalede, at Skrinet med Perlerne skulde bringes ham. Juveleren udførte dette Hverv med megen Smag og Indsigt til Kongens store Tilfredshed, som belønnede ham rigeligt derfor, udnævnte ham til Hofjuveleer og overdrog ham Juvelernes Indfatning, hvilke skulde smykke Kronen, Beltet og andre Stykker. Da Juveleren havde nydt en god Opdragelse og var i

Beſiddelſe af Aand og et muntert Lune, vandt han Kongens Villie, hvilken han fortalte allehaande underholdende Hiſtorier. — Snart hørte han til dennes fortroligſte Hoffolk, blev overøſt med Gunſtbeviisninger og turde ikke gaae fra Kongens Side.

Juvelerens Kone vac imidlertid, kort efter hans Afreiſe, nedkommet med to ſmukke Drenge. Den ene af dem kaldte hun, ifølge ſin Mands Villie, Behrus og den anden Rusbech. Hun ſendte i den Anledning et Bud til Hovedſtaden med denne glædelige Efterretning og gav ſamme følgende Brev med: „Det guddommelige Forſyn har ladet mig blive Moder til to ſaa ſmukke Drenge, at jeg ikke kan finde Ord til at beſkrive dem, og det er umuligt at gjøre ſig nogen Foreſtilling derom. Kom derfor, kjære Maud, for tilligemed mig at takke Gud for denne Naade og bliv ikke længere borte, thi jeg formaaer ikk længere at bære din Fraværelſe." Efter Modtagelſen af dette Brev, takkede Juveleren førſt Gud for den ham beſtaarne Lykke og begav ſig derpaa til Kongen, for af ham at udbede ſig Orlov. Fyrſten havde imidlertid fattet en ſaadan Hengivenhed for ham at han ikke vilde tillade hans Bortfjernelſe, men tilſtod ham derimod Tilladelſe dertil næſte Aar. Da Juveleren efter Udløbet af denne Friſt, erindrede ham om hans Løfte, udſatte han dettes Opfyldelſe igjen til det følgende Aar og ſaaledes fremdeles i otte Aar efter hinanden. Juveleren maatte derfor opholde ſig i al den Tid ved Hoffet, imedens hans Kone tog ſig ivrigt af hendes Sønners Opdragelſe, og lod dem underviſe i Sprog, i Skrivning og Alt hvad der er nødvendigt for unge Menneſter.

Saaſnart de vare iſtand til at ſtrive til deres Fader, affattede de et Brev med en ſaa ſmuk Haandſkrift, at han var lykkelig derover, og i hans Længſel efter at

see dem, gjentog han sin Bøn for Kongen, om Tilladelse til at reise. — Det blev ham reentud afslaaet, dog tilføiede Kongen, at man, ved sikkre Folk, jo kunde lade hans Kone og Børn hente til Hovedstaden. Juveleren maatte enten mild eller vred gaae ind derpaa og skrev til hans Kone, at hun skulde komme. Denne befandt sig snart, efter Modtagelsen af dette Brev, underveis med hendes Sønner og gjorde om Aftenen, paa den syvende Dag, Holdt ved Havets Bred for at overnatte. Morgenen derpaa vare Børnene ved Daggry løbne noget bort fra deres Moder, for at glæde sig ved det dem rige Skue, da de af en Mand, som ilede dem imøde, bleve spurgte om de ikke havde funden en Pung fuld af Guld.

Denne Mand var Juveleren, som Utaalmodigheden havde ført hans Kone og Børn imøde, uden Kongens Tilladelse. To Dage befandt han sig underveis, da han ankom til den samme Egn ved Strandbredden, hvor hans Familie havde overnattet. Solens Opgang tilkjendegav Tiden til Bøn, hvorfor han klædte sig af, lagde sine Klæder og Guldbørs ved Strandbredden og derpaa sprang i Havet. Efterat dette fromme Bad var tilendebragt, klædte han sig igjen paa, greb sin Vadsæk og fortsatte sin Vandring.

Først efter nogen Tids Forløb bemærkede han, at han havde glemt sin Pengepung, han vendte derfor om og havde allerede søgt forgjæves overalt, da Synet af de ved Strandbredden omstreifende to Drenge lod ham formode, at de havde fundet den. Da disse bestemt nægtede dette, saa skjældte han dem ud, og da de ikke lod dem dette gefalde, opstod en saa heftig Strid, at den til det Yderste bragte Juveleer, i sin Forbittrelse kastede dem begge i Havet. Idetsamme hørte han en kvindelig Stemme kalde høit paa Behrus og Rusbech.

Det var den, over hendes Sønners lange Fraværelse, ængstelige Moders Stemme, og Juveleren, som kjendte denne, fik ogsaa snart Øie paa hans Kone; han ilede hende imøde og yttrede sin Glæde over at gjensee hende. Derpaa udtalte han Ønsket om at omfavne sine Sønner, hvilke han nylig havde hørt hende kalde paa og spurgte hvor de vare.

„Jeg veed ikke, hvorhen de maae være geraadede," svarede hans Kone, „kun for et Øieblik siden gik de hen for at betragte Havet og da de ikke strax kom tilbage, vilde jeg søge dem her, da jeg mødte Dig." — Efter denne Forklaring blev Juveleren hele sin Ulykke bevidst, og han begyndte at græde og udstøde fortvivlede Skrig, hvori hans Kone istemte, da hun hørte, at han havde kastet sine egne Børn i Havet. Forgjæves søgte Begge længe langs med Strandbredden og haabede at gjenfinde deres Sønner. Deres unyttige Møie fordoblede endnu mere deres Sorg og de besluttede endelig at vende tilbage til Verden, som nu ikke længere havde noget Tiltrækkende for dem. — Saaledes naaede de efter nogle Dagsreiser en yndig beliggende og godt bygget stor Stad, hvor de strax foresatte sig at tilbringe Resten af deres Dage. De kjøbte dem et lille Huus og henlevede deres Dage med Bøn til Gud, idet de begræd deres Børn.

De to Ynglinge havde imidlertid slet ikke funden deres Død i Havet, men vare efter nogen Kjæmpen med Bølgerne, af disse blevne kastet op paa Land paa forskjellige Steder. — Behrus var just kommen paa det Tørre, da han blev bemærket af Landets Konge som jagede i Nærheden, hvilken sendte sine Folk til den Ulykkeliges Hjælp og befalede at føre ham frem for sig. Han forbausedes over Drengens Skjønhed, omendskjøndt den udstaaede Angst og Anstrengelse vir-

kede uforbeelagtigt, og spurgte hvad han heed og hvorledes det gik til, at han var bleven kastet iland her. Derpaa nævnte Behrus ham sit Navn og fortalte sit Eventyr, hvorpaa Kongen udbrød: „Behrus er et Navn med en lykkelig Betydning. Da Skjæbnen har bragt Dig til mit Rige og jeg ikke har nogen Søn, saa skal Du være min Efterfølger paa Thronen. Stig til Hest og følg mig til min Hovedstad."

Veien derhen blev strax tiltraadt og Kongen viste Behrus den største Omsorg og behandlede ham som sin Søn. Daglig tilkjendegav han ham ved Kjærlighedsyttringer og Foræringer, hvor kjær han var ham og denne Gunst tilvendte Behrus alle Kongerigers Undersaatters Agtelse og Lydighed. Efter nogle Aars Forløb blev Kongen syg og døde, men han havde forinden udnævnt Behrus til Thronarving, hvilken hele Folket nu aflagde Troskabseden.

Det var gaaet hans Broder Rusbech heelt anderledes, han var kastet iland paa en Kyst, hvor Røvere huserede, blev greben af disse og ført til den nærmeste Byes Bazar, hvor han skulde sælges som Slave. Det var den samme By, hvori Juveleren boede, hvilken netop paa denne Dag gik paa Markedet for at kjøbe en Slave. Da han saae Rusbech, følte han sig saaledes tiltrukken af ham, at han handlede om ham og efterat han havde betalt Prisen, som han var bleven enig om, tog han ham strax med. Da han kom hjem, forestillede han ham for hans Kone og forbausedes høiligen, da denne med et høit Skrig faldt i Afmagt. Saasnart hun igjen kom til Besindelse, omfavnede hun sin Søn og sagde til sin Mand: „O, min Dyrebare, Himlen er os aabenbar naadig, idet den tilbagegiver os Rusbech. Det er ingen Slave, som Du der har bragt, men din egen Søn." — Nu blev Rusbech og

saa omfavnet af den lykkelige Kjøbmand, og under Udgydelsen af den faderlige Kjærlighed udspurgt, om hvilken Lykke der havde reddet ham fra den næsten uundgaaelige Død. Efterat Rusbech derpaa havde fortalt om sin Redning, takkede de Alle Gud for hans Naade, og Haabet om ogsaa at gjenfinde Behrus vaagnede atter hos dem.

Juveleren lærte nu Rusbech sin Kunst, hvilken snart blev ham lig i Dygtighed; ogsaa underviste han ham i alle Forretninger som stode i Forbindelse dermed, saa at der blev en fuldkommen Kjøbmand af ham. Hans Handelsforbindelser udvidede sig i den Grad, at han besluttede at besøge de tilgrændsende Hoffer, for der at afsætte de talrige Kostbarheder, hvormed han drev Handel. Derfor sagde han en Dag til sin Fader: „Jeg har hørt meget tale om en Nabofyrstes Retfærdighed, Godgjørenhed og omfattende Kundskaber. — Fremmede skulle finde den velvilligste Optagelse hos ham og jeg har Lyst til at besøge hans Hovedstad, for der at sælge mine Klenodier eller ombytte dem med Varer fra hans Land, hvilke her skulle give os en god Gevinst igjen."

Juveleren gav sit Samtykke til Sønnens Reise under den Betingelse, at han ikke maatte blive for længe borte, da han jo vidste, hvor smertelig hans Fraværelse vilde være for ham og for hans Moder.

Nogle Dage derpaa begav Rusbech sig paa Veien til den berømte Konges Residentsstad, som ikke var nogen Anden end hans Broders, og strax Dagen efter sin Ankomst lod han ham overrække prægtige Forærinnger og bede om Audients snarest muligt. — Brødrene stode altsaa overfor hinanden, gjenkjendte imidlertid ikke hinanden, da deres Træk havde forandret sig meget; men de følte sig uvilkaarligt tiltrukken af hinanden. —

Kongen modtog Rusbech meget naadigt, lod ham sætte sig ved hans Side og erkyndigede sig derpaa om de Forretninger hvilke førte ham til hans Hovedstad. — Den unge Kjøbmand svarede, at han var kommen for at forhandle Juveler, og foreviste strax Kongen nogle Klenodier, hvilke denne syntes saa godt om, at han kjøbte dem alle for den forlangte Priis. Rusbech vilde derpaa bortfjerne sig, men Kongen som følte en saa levende Velvillie mod ham, bad ham om at blive i Paladset og aldrig forlade ham uden forud indhentet Tilladelse.

Rusbech traadte altsaa i Kongens Tjeneste, som daglig gav ham nye Beviser paa sit Venskab, og havde allerede været en Tid ved hans Hof, da der udbrød en Krig. Kongen tillagde ikke denne saa stor Vigtighed, at hans egen Nærværelse ved Hæren var nødvendig og medens hans Soldater gik den angribende Fjende imøde blev han tilbage i Hovedstaden og tilbragte Tiden tilligemed Rusbech med Fornøielser og Taffelets Glæder. Da han en Aften ogsaa havde drukket med ham paa en Terrasse, var han saa beruset, at han ikke kunde komme tilbage til Paladset men strakte sig hen og sov ind derved. Da nu Rusbech ikke saae nogen af Kongens Livvagt udføre Tjenesten hos Fyrsten, tog han sig for, selv at gjøre det, han trak sin Sabel ud og holdt hele Natten Vagt over ham. Da imidlertid, ved Daggry den følgende Morgen, de tilstedekommende Soldater, saae et Menneske med udtrukken Sabel ved Kongens Side, overfaldt og afvæbnede de ham. Over den derved opstaaede Larm vaagnede Kongen og spurgte om Foranledningen dertil. Soldaterne angav derpaa, at de nylig havde reddet hans Liv og at hvis de vare komne nogle Øieblikke senere, vilde han være bleven myrdet af Rusbech. I Forbittrelse over dette forment-

lige Forræderie, vilde Kongen paa Stedet have dømt sin Broder til Døden, naar man ikke netop havde kaldt til Bøn fra Minaretten. Neppe havde han fuldført den religiøse Pligt, da i Jil ankomne Affendte, underrettede ham om den uundgaaelige Nødvendighed af hans Nærværelse ved Hæren. Den fjendtlige Magt havde betydeligt forstærket sig og kun Udfoldingen af den kongelige Fane og hans Nærværelse formaaede at sikkre dem Seiren.

Dette var en for paatrængende Opfordring, ikke længere at udsætte sin Afreise til Hæren, til at han ikke skulde have efterkommet den. Saa meget det ogsaa laa ham paa Hjertet med den anklagede Rusbechs Afstraffelse, forekom Tiden ham dog for kort til Undersøgelse af Sagen og han gav Befaling til at kaste ham i Fængsel til hans Tilbagekomst. Endnu samme Dag brød han op til Hæren, af hvilken han blev modtagen med alle tænkelige Glædesyttringer og nu var Fjenden snart tvunged til at bede om Fred. Efter dette lykkelige Forsvar imod Fjendens Indfald, kom Kongen i Triumf tilbage til sin Hovedstad og fortsatte det sædvanlige lystige Levnet; — den i Fængslet vansmægtede Rusbech havde han allerede heelt forglemt.

Imidlertid var dennes Fader og Moder, i det dødeligste Angst over hans Udeblivelse, da de ingen Efterretning fik fra ham. Endelig blev et tilforladeligt Bud affendt til Juvelerens Handelsvenner i Hovedstaden, hvor Rusbech skulde befinde sig, hvori de bad om Oplysninger angaaende denne. Budet kom ogsaa tilbage, fuldkommen underrettet om Rusbechs gode og tilsidst ulykkelige Skjæbne, og de af den bitreste Smerte opfyldte Forældre, raadsloge længe, hvorledes de kunde befrie den elskede Søn. Til Slutning troede de, snarest at opnaae dette, naar de selv kastede sig for Kon-

gens Fødder og af ham udbede deres Søn tilbage. I denne Hensigt afreiste de og ankom efter en Maaneds Forløb til Hovedstaden. Der var det deres første Gjerning at begive sig til Paladset og overrække Vistren deres Bønskrift. — Dette lød som følger:

„Koranens glimrende Oplyste, de Nedbøiedes Trøst, vi nærme os for at bønfalde Eders Visdom. Nedtrykte af Aarenes Last kommer endnu Lidelser til og forbittre Resten af vore sørgelige Dage. Vi havde to Sønner og tabte dem begge ved en skrækkelig Ulykke, da Forsynet gjengav os den Ene paa en uventet Maade. Denne Himlens Gunst udgjorde vor Trøst paa vore gamle Dage, og vi levede lykkelig, da Rygtet om din Beherskers Høimod, Viisdom og Retfærdighed, som hyder over os, naaede til os. Vor Søn formaaede ikke at mödstaae Ønsket om at kysse Tærskelen paa en saa stor Fyrstes Palads og begav sig til Hovedstaden. Men ak! han vansmægter nu i den Konges Fængsel, hvis Medlidenhed og Naade vi komme for at bønfalde om. Maatte Deres Majestæt være saa naadig at sætte Rusbech i Frihed. Vi ville stedse inderlig bede for Eders Riges Velstand, Eders Staters Formerelse og Eders Berømmelse.“

Da Vistren havde lagt Juvelerens Bønskrift for Kongens Fødder, geraadede denne i stor Forbauselse og var nogen Tid uvis om han var vaagen eller han drømte; thi han kunde ikke tvivle om, at Bønskriftet udgik fra hans Fader og Moder. — Han befalede øieblikkeligt at føre dem til Paladset, og neppe saae Juvelerens Kone Kongen, saa gjenkjendte hun ogsaa hendes Søn i ham og udraabte: „Ak! der er Behrus:“ Kongen forlod strax Thronen og faldt hans Forældre til Fode, hvilke hævede ham op og overøste ham med Kjærtegn. Derpaa lod han dem sætte sig ved Siden af

sig paa Thronen og Rusbech hente ud af Fængslet; men for rigtig at lægge sin Glæde for Dagen over det lykkelige Sammentræf, befalede han at give alle, i samme Fængsel værende Fanger, Friheden; men ikke nok, at han følte en levende Glæde over Gjenforeningen med sin Broder, han vilde ogsaa dele Thronen med ham. De levede Begge sammen i lang Tid og udviste al tænkelig Kjærlighed og Godhed mod deres alderstegne Forældre. I har her igjen seet," bemærkede Bacht-jar til Slutning, „hvormeget Uheld Juveleren paadrog sig ved sin Utaalmodighed, men ogsaa, at Kongens Overveielse, førend han udtalte Dødsdommen, over den Anklagede, sparede ham megen Anger, naar han senere havde erfaret, at den Henrettede havde været hans Broder. Ligemaade vil deres Majestæt ogsaa faae Grund til at ønske Eder tillykke, ved at opsætte min Død, thi min Uskyldighed kommer sikkert endnu for Dagen. Herfor opsatte Kongen igjen hans Henrettelse, hvorfor den niende Vesir, fremstillede sig næste Morgen og tiltalte ham: „Herre, Sanddruhed skal fornemmelig findes hos Kongerne og Historiebøgerne melde ogsaa, at alle Fyrster have til Formaal at udmærke sig ved denne Dyd. Thi holder en Konge ikke Ord saa taber hans Undersaatter al Tiltro til ham, da de ikke kunne stole paa ham. Hans Trusler saavelsom hans Løfter blive uvirksomme og hans Regjering er hæmmet ved denne Mistro. Nu har I imidlertid lovet Folket, denne Røverssøns Afstraffelse, hvilken alligevel, fra den ene Dag til den anden, ved allehaande Fabler, undgaaer den allerede længe udtalte Domfældelse. Denne Eftergivenhed sætter imidlertid ondt Blod, blandt alle Samfundsklasser, hvilke nu sige: „Fra nu af kunne vi regne paa Strafløshed, hvad vi endogsaa begaae, naar vi blot ved Fortællinger; thi da vor gode Konge gjerne hører fortælle,

behøve vi kun at underholde ham med et Eventyr for at undgaae Henrettelsen." Saa stor Fornøielse deres Majestæt derfor ogsaa maae finde i at høre paa Bacht-jar, saa er det dog vigtigt at gjøre en Ende derpaa, og udslette det ufordeelagtige Indtryk, som en saa længe fortsat Opsættelse, har gjort paa Eders Undersaatters Gemytter."

Kongen lod Bacht-jar hente og var i Begreb med at give Skarpretteren Befaling, da den Anklagede bad om endnu to Dages Opsættelse.

„Herre," sagde han, „i Løbet af denne korte Tid vil Gud lade Lys frembryde i dette Mørke, hvoraf min Uskyldighed nu er indhyllet. Thi Forfølgelsen, for hvilken jeg er et Offer, hidrører fra Misundere over den Lykke, som jeg nød ved deres Majestæt. — Misundelse er at ligne ved Ild, og tilintetgjør Alt, hvad den berører, derved gik ogsaa den ulykkelige Abutement til Grunde, mod hvem der reistes løgnagtige Beskyldninger.

Asad-bacht forlangte at vide hans Historie og Bacht-jar fortalte derfor:

Den ulykkelige Abutemems Historie.

Herre, der var engang en Mand, hvis Kundskaber og Fortjeneste havde erhvervet ham hans Medborgeres Agtelse og Velvillie. — Han var umaadelig riig, men da den Øverste over den By hvori han boede, var en havesyg og voldelig Mand, der berøvede Alle, som syntes nogenlunde Velhavende, det meste af deres Eiendom, for at berige Kongen, saa saae Abutement sig nødsaget til at bære simple, afbenyttede Klæder og nøies med ringe Kost, for at skjule sine Formuesomstændigheder. —

Endelig var han dog saa træt af denne Leveviis og og den bestandige Angst, at han en Dag stjulte alle sine kostbare Eiendele og forlod hemmeligt den hidtil bebvede Stad. — Efterat han havde reist i nogen Tid, kom han til et herligt Land, med fortræffeligt dyrkede Jorder, yndige Haver og klare Søer. — Han havde ogsaa snart naaet dettes Hovedstad, som var talrigt befolket, velhavende prydet med Pragtbygninger, og beherstet af en retfærdig Konge som gav de Fremmede Beskyttelse og en forekommende Optagelse. — Derfor tovede Abutement heller slet ikke med at nedsætte sig her, og kjøbte i denne Hensigt et rummeligt og godt bygget Huus.

Han gjorde snart Bekjendtskab med de fornemste Indbyggere, hvilke han hyppigt saae hos sig og modtog ogsaa med høimodig Gjæstfrihed, Fremmede og Ulykkelige under sit Tag og lod dem mætte og klæde. Endeel af sin Formue anvendte han til almeennyttige offentligt Anstalter, lod bygge Broer over flere Vande, anlagde Karavaneserras og lod bygge Brønde ved Landeveien for de Reisende og snart var den Fremmedes Rigdom og Gavgjørenhed i Alles Munde, ja Rygtet derom kom saagar til Kongens Øre. Denne glædede sig over at have en Mand i sit Rige, som gjorde saa meget Godt og lod ham indbyde til sig ved en af hans Hoffolk.

Ved at høre dette Budskab, kysede Abutement Jorden, som Tegn paa sin Lydighed, og svarede, at han vilde efterkomme den kongelige Befaling. — Saasnart han derpaa igjen var alene, traf han sine Forberedelser dertil, tog kostbare Foræringer med, hvilke han lod Fyrsten tilbyde, som strax lod ham træde ind og modtog ham med alle Beviser paa Agtelse og Velvillie. — Abutement maatte sætte sig hos ham paa Thronen, og

da han efter en lang Underholdning vilde trække sig tilbage, sagde Kongen, at han ønskede at see ham daglig og forlangte, at han skulde love ham Opfyldelsen af dette Ønske. Herefter var Abutemen snart Kongens fortroligste og intimeste Ven, hvem han meddeelte sine hemmeligste Tanker og uden hvis Raad han ikke mere tog nogen Beslutning. Imidlertid opvakte denne Gunst Kongens ti Visirers Misundelse, hvilke med Fortrydelse saae, at den Fortrolighed som tidligere var skjænket dem, nu overdroges paa Abutemen, hvorfor de svore hans Undergang. Paa følgende Maade haabede de at stille sig af med den ubeqvemme Yndling.

Kahnen i Tartariet havde en deilig Datter, som han ikke vilde adskilles fra. Alle Gesandter, som anholdt hos ham om hendes Haand, lod han ombringe og samme Skjæbne haabede de at berede Abutemen. De begave sig derfor Allesammen til Kongen og en af dem førte behændigt Samtalen hen paa Kongens Datter i Turkistan, (som hører til Tartariet), hvis Skjønhed han roste. Kort, de bragte det saa vidt, at Kongen blev forelsket i Khanens Datter og paa deres Raad besluttede at sende Abutemen for at forlange Prindsessen til Kone. Abutemen gjorde heller ingen Indvendinger og havde snart naaet Hovedstaden, hvorhen han skulde begive sig. Kongen lod ham strax komme for og Abutemen forklarede ham i faa Ord hans Sendelses Formaal. Derpaa svarede Kongen af Tartariet, at en saa stor Fyrstes Frieri var ham uendeligt smigrende, men da det var muligt, at hans Datter ikke gefaldt ham, saa maatte Abutemem gaae ind i hans Harem, hvor han selv kunde see hende, tale med hende og derefter bedømme, om hun vilde anstaae hans Herre. „Gud bevare mig," udbrød imidlertid Abutemen, „at jeg skulde vove at hæve mine Øine til den som er bestemt til min Her-

res Gemalinde. Naar Prindsessen ikke var ham værdig, saa havde Forsynet vistnok ikke tilladt, at han var blevet forelsket i hende." Paa dette Svar faldt Kongen af Tartariet Abutemen om Halsen, omfavnede ham hjerteligt og sagde: „Du er den eneste af de talrige ankomne Gesandter ved mit Hof, hvis Klogskab har bevaret Dig for Døden. Saavel for at prøve deres Troskab, som ogsaa for at bedømme Fyrsternes Viisdom, af hvem de vare udvalgte, har jeg gjort enhver af dem det samme forsængelige Forslag som Dig og ikke Een var saa klog at afslaae det. Jeg har straffet deres Uforskammethed og Utroskab med Døden og jeg kunde lade Dig vise de fire hundrede Gesandters Hoveder, hvis Dumdristighed har kostet dem Livet i dette Aar. Himlen være lovet, at jeg endelig har fundet en Fyrste, som har forstaaet at vælge en klog og oplyst Gesandt og jeg overgiver ham min Datter uden Betingelser."

Den, med det lykkelige Udfald af hans Gesandtskab, meget tilfredse Abutemen, blev paalagt at ledsage Prindsessen til hans Herre. En Mængde Slaver og et stort Antal riigt beladede Kameler befandt sig i deres Følge. Kongen var saa fornøiet over det lykkelige Resultat af Abutemens Sendelse, at han, med den største Deel af hans Hovedstads Beboere kom ham to Dagsreiser imøde. Det prægtige Indtog fandt Sted under den almindeligste Jubel og Formælingen blev fuldbragt med den største Pragt i hele Hoffets Nærværelse. Abutemen modtog de Nyformæledes varmeste Tak og stod meer i Gunst end nogensinde tidligere, hvilket fordobblede de ondskabsfulde Visirers Misundelse og Forbittrelse, som havde seet deres Plan slaae feil. De lagde imidlertid nye Snarer for Abutemen, og bestak, ved Løfte om en betydelig Sum Penge, to af Paladsets

unge Slaver, til at bagtale ham. Da begge en Aften gned Kongens Fodsaaler for at han kunde falde i Søvn, sagde den ene til den Anden: „Det er dog skrækkeligt, at Abutemen fører saa afskyelige Talemaader imod Kongen. Skulde man troe, at han paastaaer, at Kahnen af Tartariets Datter, kun af Kjærlighed til ham, har forladt hendes Faders Stater! Men saasnart Kongen engang er fraværende, iler han jo ogsaa strax til Haremet, for at pleie sin hemmelige Forstaaelse med Dronningen."

Kongen havde ikke saa snart hørt denne Tale, førend han lod Abutemen hente og forelaae ham det Spørgsmaal, — hvilken Straf en Undersaat fortjente, som af sin Konge var bleven overøst med de største Æresbeviisninger og Velgjerninger, og til Tak derfor, vovede at lægge forbryderiske Planer mod dennes Liv. Abutemen svarede: „han fortjener Døden." „Velan, Du har selv udtalt Din Dom!" raabte Kongen, idet han gjennemborede ham med Dolken. Abutemen var død paa Stedet og hans Liig blev baaren bort af Slaver og kastet i Floden. Kongen havde imidlertid neppe ombragt sin Yndling, førend han følte Smerte og Anger. Hans Kummer blev saa stor, at han trak sig tilbage til sine Gemakker og vilde ikke høre noget om hans Hof. Dertil kom endnu en Omstændighed, som formerede hans Samvittighedsnag. Idet han nemlig en Dag vandrede tungsindig omkring i sit Palads, hørte han en levende Ordvexel bag en Brædde-væg, han lyttede og hørte, hvorledes de to Slaver, som havde bagtalt Abutemem, stredes om Lønnen for deres Skurkestreg, idet den Ældre fordrede en større Andeel end den Yngre vilde tilstaae ham. Kongen vendte øieblikkelig tilbage til hans Gemak, lod de to Skyldige hente, tvang dem til at nævne Ophavsmændene til deres

Skurkestreg. Dybt bekymret over den af ham ufrivilligt begaaede Forbrydelse, vilde han idetmindste hævne Abutemems Død og lod alle de ti Visirer henrette, samt deres Huse sløife, hvilket imidlertid ikke afholdt ham fra, hele sit Liv igjennem at begræde den af ham uskyldig Dræbte."

Da Bach-jar taug; vilde Kongen igjen sende ham tilbage til Fængslet, men de over en saadant Svaghed opbragte Visirer og Rigets Store fordrede hans Død, og truede med at forlade Hoffet, hvis Kongen vanærede dem med smædelig Eftergivenhed. Endogsaa Dronningen blandede sine Forestillinger med Visirernes; men Asad-bacht formaaede ikke at bringe det over sit Hjerte, at give Befalingen til Ynglingens Død, og være Vidne til hans Henrettelse, hvorfor han lagde dennes Skjæbne i deres Hænder. — Derpaa blev Bacht-jar ført bort fra Kongens Nærhed, og Udraabere forkyndte i hele Staden hans Henrettelse, til hvilken snart en utallig Mængde Tilskuere havde forsamlet sig paa Torvet. — Alles Hjerter bleve imidlertid rørte ved Synet af Bacht-jars Ungdom og uskyldige Udseende. — Samtidigt havde Tilfældet ført den tidligere omtalte Røverhøvding Farek-Servar til Byen og med Forbauselse saae han sin Pleieson blive ført til Retterstedet. — Kun givende sit Mod Gehør, og uden at blive forhindret af Folket, styrtede han strax i Spidsen for sine forvovne Kammerater frem og forsøgte at befri Bacht-jar, men blev tilligemed disse overmandet af Vagten og førte for Kongen. Denne forlangte at vide, hvad der havde bevæget dem til at gjøre dette Angreb, og Farek-Servar svarede:

„Denne Yngling er min Søn og jeg har i den lange Tid vi have været sammen, lært ham at kjende som saa englereen og god, at deres Majestæt, hvis han

skal lide Døden, ogsaa tillige maa befale min Død. — Ak, naar hans Forældre, som ganske vist ere fyrstelige Personer, blot vidste hvor han befinder sig, saa vilde de aldrig taale, at man endog kun saae skjævt til ham."

Kongen begyndte at lee over denne Tale, og sagde:

„Du snakker noget forvirret Tøi; først kalder Du ham din Søn, og derpaa taler Du om hans fyrstelige Forældre."

„Denne Modsigelse kan jeg let forklare, ved at meddele hans Historie," gjenmælede Farek-Sevar, „jeg har funden ham som nyfødt Barn ved Bredden af en Sø i Kermans Ørken. Han var indhyllet i Guldstof og bar et prægtigt Halsbaand, bestaaende af ti store Perler. . . ."

„Er Du maaskee endnu i Besiddelse af dette Klenodie!" afbrød Kongen ham i Hast.

„Jeg kan nedlægge dette for deres Majestæts Fødder," erklærede Farek-Servar."

Kongen gjenkjendte strax sin Søns Smykke, og ilede dermed til Dronningen, som ved Synet af dette udraabte:

„Herre, hvad har I erfaret om vor Søn?"

„Han er selv her," svarede han, og led Bacht-jar føre hen til sig, anstrængte sig selv for at skille ham af med Lænkerne og iføre ham en kongelig Dragt. — Yngelingen vidste ikke hvad han skulde tænke om denne ligesaa pludselige som uventede Forandring, men forbausedes endnu meget mere, da han hørte Kongen sige til Dronningen:

„Det er den dyrebare Søn, som vi maatte forlade i Kermans Ørken."

Udbrydende i Glædestaarer faldt Dronningen ham om Halsen, og holdt ham længe fast omarmet. — De ti Visirer, hvis Ænker nær havde kostet den unge Prinds

Livet, bleve paa Stedet halshuggede. — Derpaa indrømmede Asad-bacht sin Søn Thronen, Rigets Store aflagde ham Troskabseden, og dette blev fuldført ved prægtige Festligheder. — Farek-Sievar blev Storvisir og forvaltede, efterat have nedlagt sit tidligere Haandværk, under sin Pleiesøns Befalinger, dette Embede med saa megen Indsigt og Lykke, at Erindringen om denne berømte Regering er bleven nedlagt i Historiebøgerne.

Ende paa 4de Bind.

